

PAUL GOMA

JURNAL 2005

*A*UTURA *A*UTORULUI

I A N U A R I E

Sâmbătă 1 ianuarie 2005

Iată-mă și în cel de al 70-lea an (calendaristic). Incredibil la un membru al neamurilor noastre, reunite.

Seara de revelion am petrecut-o cu Ana. Am mâncat puțin-puțin, am băut puțin-puțin.

Să ne mai fie, începînd din acest an, și bine!

Luni 3 ianuarie 2005

În fapt azi începe 2005. Fiindcă e zi lucrătoare...- așa mi-a spus mie cineva.

Și dacă acest șoc emoțional - catastrofa din Oceanul Indian, tsunami-ul devastator - va ameliora rasa umană? Nu mult - însă oricât de puțin, tot se va observa?

Marti 4 ianuarie 2005

Deținuții de la cutare penitenciar din nordul Franței au “contribuit” și ei. Impresionant este faptul, nu că au promis că vor da, la “pécule” - sumă adunată din ce îi atribuie administrația pentru munca prestată în închisoare (termenul trimite la “sclav” care adună ban cu ban, ca să se răscumpere) - ci... valoarea ei: 2, 3, 4 euro... Neînsemnată pentru alții, imensă pentru cei care nu scontează pe un ajutor din afară...

Dezbateri din ce în ce mai aspră: dacă turiștii fac bine, frecventînd zonele nu foarte atinse de tsunami sau nu fac bine. Prima categorie răspunde în două maniere: 1) ei, europenii, rămânînd acolo, continuă să plătească - deci astfel îi ajută pe localnici; 2) răspuns prin întrebare: ce să facă: să întrerupă - sau anuleze - concediul?, nu toți “vacanțiștii” sunt bogați, unii au adunat ban cu ban, ani de zile, ca să-și plătească “visul tropical”.

Și aceștia au dreptate(a) lor. Dar au dreptate și cei care judecă: un european, un alb, nu poate rămâne pe loc după o astfel de catastrofă a localnicilor cărora le-a fost distrusă măcar pentru un deceniu țara/ țările, peisajul, economia (în cazul în care ajutoarele promise în febra batajului presei vor fi acordate) - decât dacă își caută pe cineva din familie, dispărut. Și dacă se decide să rămână ca să fie de folos sinistraților, fie prin meserie, fie prin disponibilitatea de a se dedica semenilor în suferință.

Este observabilă o desemnată grăbit: “variantă a sindromului Stockholm” - nu și a “sindromului Auschwitz” pus, abuziv alături de primul. Prin sentimentul de culpabilitate al supraviețuitorului, exprimat astfel: «De ce eu am scăpat de moarte, când întreaga familie a mea a dispărut?»

Culpabilitate, da - însă în acest caz nu are ce căuta trimiterea la Stockholm, unde a funcționat altceva: complicitatea (silită, condiționată) a victimei cu călăul, a ostategilor cu teroriștii. Culpabilitate, da și în cazul Auschwitz-ului, însă numai în al supraviețuitorilor evrei : de ce ei au mărturisit abia după 5-10-60 ani? - întrebare la care, deocamdată nu am răspuns; fiindcă îmi spun că oroarea trăită nu interzicea mărturia.

Însă nu a funcționat (vorbesc, în continuare de culpabilitate) la ne-evrei, atât la victimele lagărelor naziste, mai ales la victimele lagărelor comuniste. “Reținerile” ne-evreilor de a mărturisi patimile lor și ale colegilor lor nu venea deloc din “culpabilitate”; nici din grozăvia infernului prin care trecuseră și care le-ar fi șters memoria - ci din *frică*; frica de represalii: supraviețuitorii lagărelor nazise, odată eliberați după 3-4 ani, în general în 1945 - nu o aveau: regimul care îi martirizase nu mai exista; pe când cei din lagărele comuniste, “liberându-se”, nimeriseră din închisoarea-mică în terifianta închisoare-mare.

Presupun că va fi existat și o altă cauză a întârzierii publicării mărturiilor supraviețuitorilor evrei care au devenit referințe: Primo Levi, Elie Wiesel, Kosinsky. Probabil nu era încă definit “programul” de comunicație al comunității. Fiindcă este omeniește de neconceput ca un om scăpat din iad să tacă, să-și țină gura, să-și pună botniță condeiului - mai ales că acel om (la Vest de Cortina de Fier) nu era terorizat de frica de represalii, ca supraviețuitorul iadului comunist.

...Și nu-mi dă pace motivația acelor turiști occidentali care nu vor să-și întrerupă (ori anuleze) concediul-la-mare.

Nu-l voi da ca exemplu pe Blair (cel criticat feroce că nu și-a întrerupt concediul în Egipt decât ieri!), mă voi duce la exemplele pe care le-am pus eu pe hârtie (în **Jurnal I-II-III**): Dan Cristea. Eram la mare, la Doi Mai, se anunțase invadarea Cehoslovaciei - la 22 august 1968 -, eu mersesem la Mangalia să cumpăr bilet de tren de întoarcere la București... Dan Cristea, deși mă însoțise la Mangalia - a refuzat să plece de la mare: *să-și strice concediul?*

Joi 6 ianuarie 2004

Ieri mi-a parvenit de la Radu Negrescu-Suțu *Jurnalul literar* (noiembrie-decembrie 2004), trimis de Florescu. Sunt publicate trei texte: replica lui Mircea Stănescu dată lui Laszlo, o indignare a lui Negrescu-Suțu și o alta a lui Florescu. Cum s-a întâmplat, cum nu, fragmentul din jurnalul meu pe 2004 vorbea taman despre “asta”.

Tot ieri: făcînd oarecare ordine pe masă, în am dat în mormanul de hârtii peste un plic FNAC conținînd 3 CD-uri cu Ada Milea. Nu mai țin minte cine mi le-a adus, nu știam cine-i Ada Milea. Ascultînd cu un sfert de ureche primul, am dat peste o voce gravă și foarte, excesiv de moldovenizată - mi-am zis că o fi cântărețul basarabean iubit de Călmățui, Stratan. Ei bine... nu era un el, ci o ea.

Sunt mult peste 30 ani de când mă entuziasmasem - și îl înregistrasem - pe Cezar Ivănescu. Nu știu dacă Ada Milea (născută în 1975) va fi auzit vreodată baladele cântate ale lui Cezar; nici dacă Cezar va fi cunoscînd “pastilele” (unele sub un minut) ale Adei Milea. Oricum, în capul - și în urechea mea - cei doi se aseamănă mai mult decât ar vrea ei. Amândoi sunt autorii muzicii, autori ai textelor, amândoi le interpretează. La Cezar este evidentă “balada” venind de la trubadurii francezi ; la Ada Milea este evidentă... totalitatea muzicii populare, poporane, contemporane, țigane - o ironie în texte depășită doar de sarcasmul... duios și (eu sunt sensibil la acest “amănunt”) capacitatea fenomenală de a “roști” moldovinește, oșenește, țigănește, ungurește, americănește.

Mi-a luat văzul auzului această persoană.

Vineri 7 ianuarie

Nu mă simt în apele mele. Poate fiindcă nu mai am ce lucra - am stricat cam tot ce era de reparat. Pe de altă parte: așteptarea răspunsului de la Polirom. Întârzierea lui poate semnifica un refuz al seriei propusă de mine - sugerată de Dan Petrescu.

Nu, nu e “productiv” să aștepți răspuns de la editură. Prefer așteptarea - și ne-venirea! - iubitei. Aceea fiind a dracului de productivă...

Sâmbătă 8 ianuarie 2005

Aceeași stare de tensiune: așteptarea.

Din pricina ei nu pot face nimic, nu mă pot gândi la altceva.

S-ar crede că sunt obișnuit cu așteptarea. Da, atâta m-am obișnuit, încât acum, la bătrânețe, m-am... dezobișnuit. Și sufăr.

Marti 11 ianuarie 2005

Ieri am mai adăugat ceva la jurnalul pe 2004. O informație peste care nu dădusem la timp, o consemnasem la sfârșitul Jurnalului 2004, dar o repetasem și în Jurnal 2005 - în fragmentul publicat de *Viața Românească*. Îl repet, aici:

“Din 1998 justiția poloneză, prin procurorul Eva Kok, a cerut Israelului extrădarea criminalului de război Solomon Morel. Acesta, supraviețuitor al Auschwitzului (unde pieriseră cei din familia sa), după ce Polonia fusese ocupată de Sovietici, devenise comandant de lagăr de prizonieri germani și „asimilați”. Potrivit mărturiei lui John Sack – și el evreu, și el supraviețuitor al lagărelor naziste, și el „funcționar penitenciar al lagărelor de de-nazificare” (volumul: **An Eye for An Eye: The Untold Story of Jewish Revenge Against Germans in 1945**), Solomon Morel a fost comandant al lagărului de la Swietochlowice, în sudul Poloniei. fii acolo – nu doar acolo (este de cercetat: oare cine va fi fost „comandant al lagărului de la Bălți, unde au fost lichidați între 50 și 60.000 prizonieri de război, majoritatea români, dar și germani și italieni și unguri și slovaci?”) „denazificarea” s-a făcut prin torturi inimaginabile – sfârșite cu moartea – explică John Sack : „Bărbații erau închiși în cuști de câine și bătuți cumplit – dacă nu lătrau. Femeile erau violate după program. Și bărbații și femeile erau torturați/torturate de gardieni apoi obligate/obligați să se bată între ei (E-he, Piteștiul nu era o invenție a diabolicului – dar goi-ului – Turcanu...), până la moarte. Căinii erau dresați să muște numai părțile genitale...”

Procurorul Eva Kok l-a acuzat pe Solomon Morel (fugit în 1994 din Polonia și ascuns în Tel Aviv) de „uciderea a peste 1.500 deținuți, dintre care mulți în circumstanțe barbare”. O cerere din 1998 a fost respinsă de Israel, pentru că... „infracțiunea se prescrisese...” Cine o prescrisese? Guvernul israelian, el face legea universală! La acestea procurorul Eva Kok a re-explicat: „acuzățiile contra lui Solomon Morel (care și-a schimbat numele – cu consimțământul autorităților de la Tel Aviv) nu pot fi prescrise”. Și:

„Israelienii sunt foarte eficienți când urmăresc ei pe cei acuzați de asemenea crime – să accepte că și alte state au dreptul să facă acest lucru” (s.m.).

Cum să nu accepte – însă, deocamdată... Ministrul de justiție (al Israelului) a declarat că cererea de extrădare este în curs de examinare... Mai cunoaștem și alte „cereri” – mai ales de anchete pentru ucidere de civili, de copii palestinieni, în care s-a tras cu tunul. Iar după ce criminalul va muri de moarte bună, ministrul de justiție va anunța decesul lui Solomon Morel...”

Miercuri 12 ianuarie 2005

Ieri am avut o intensă “conversație” e-mailată cu “Redacția” de la Polirom, în chestiunea **Culorii**... Se paginează. Va avea în jur de 560 pagini. Ioana Alupoaie spune că în partea a doua a rămas integral “fișierul trimis de Domnul Filip”. Bine ar fi.

S-a întors și Lidia Bodea de pe unde a fost plecată. Probabil azi vom relua dialogul... Dacă nu pleacă iar...

Dan Petrescu: el nu a putut să-și publice la Polirom volumul de scrisori către Liviu Antonesei. Lupescu i-a explicat că nu vrea să-și ridice în cap scriitoricimea română. **Scrisorile** i-au ieșit la Paralela 45, fără contract... Încă nu primise nici un exemplar de autor - dar îmi va trimite unul imediat ce... Această proastă veste m-a făcut să fiu mai puțin nemulțumit de Polirom. Dar unde mă trezesc eu? Polirom este tot în România! Ah, cum uită omul...

După “discuția” de azi cu Lidia Bodea (cea care tare bine ar fi să fie...), voi ști dacă îi trimit lui Niculiță sacoșa cu hârtie...

Seara: Lidia Bodea mă anunță: nu voi avea serie de autor; editarea celorlalte cărți depinde de “rezultatele” Calidorului și a Culorii. Polirom nu mă vrea decât cu picătura - atunci și nici atunci. Despre *Suplimentul cultural* (promisiune repetată în decembrie trecut) tace cu o înțelepciune de româncă autentică.

Joi 13 ianuarie 2005

Zic eu că nu m-a afectat răspunsul Poliromului - mă apăr cum pot, prin copilărescul: «Nici n-am nevoie!»

Mare veste-mare - ne-o anunță Bush, bușă-de-aur: Căutătorii de aur americani - cum ar veni: “armele de distrugere în masă” pentru care Bușul cu pricina a pornit războiul împotriva Irakului - nu au găsit nimic.

Ei și? Bush explică: “Tot e mai bine fără Saddam!”

Da, domnule. Dar parcă și mai bine era (și) fără Bush.

De mirare ar fi fost ca alegerile din Palestina să fie respectate de Israel. S-au pornit cu atacurile - nu doar împotriva “teroriștilor”, ci și - indirect - împotriva lor. Cum? Iată cum: Israelul a cerut rușilor să nu mai furnizeze rachete sirienilor, fiindcă le cumpără palestinienii și trag în pașnicii israelieni!

Sâmbătă 15 ianuarie 2005

Ai zice ca asta aștepta Sharon: un atentat pus la cale de palestinieni iresponsabili (și dacă manipulați?), ca să suspende discuțiile și să-i închidă definitiv pe nenorociții aceia în lagărul Ghaza.

În nopțile din urmă - chiar și în zilele...- am dormit mult; și tot obosit sunt. Știu care-i motivul: vârsta. De două săptămâni am intrat în al 70-lea an! De necrezut. Cum de am ajuns până aici? Cum de le-am făcut Manoleștilor, Liicenilor, Blandienilor, Pleșilor, Adameștenelor - etc etc - una ca asta: să nu mor?

E-he, băieți dragi și dragi fete: mai aveți de așteptat.

(Am mai scris asta în ultima zi a anului 2004 - o s-o mai scriu).

Duminică 16 ianuarie 2005

Deschidere spre gol.

Nu am ce lucra, ce face, ce strica.

Am scris textul folosind material din jurnal:

UNDE NI SUNT...?

Paris, 16 ianuarie 2005

În 12 noiembrie 2004, la București, s-a anunțat :

“Comisia Internațională pentru Studierea Holocaustului în România“ - sub supravegherea ambasadorilor SUA și Israelului în România - a tras concluzia prin Elie Wiesel:

“Holocaustul în România a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării” (s.n.).

Redactorii “concluziilor” fideli gândirii lor teroriste bolșevice, au comunicat “concluzia”, urmînd ca într-un viitor cețos alții să caute premisele. După profund-gânditorii holocaustologi, antisemitismul la români este de găsit “în istoria politică și culturală a țării”.

Iată un model de abuzivă *înjumătățire a adevărului*. Deci noi, românii ne asumăm *partea de vină în martirizarea și uciderea evreilor începînd din 27 iunie 1941* (“Pogromul de la Iași”), evreii însă nici nu vor să audă - corect: nu ne permit să deschidem gura pentru a vorbi și noi despre *martirizarea, uciderea românilor, cu un an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici* - cu exact un an mai devreme - apoi din 23 august 1944, câteva bune decenii, în restul României ocupate de ruși.

Aceia dintre membrii “comisiei” cu care am avut de a face (ei m-au atacat în presa din România, din America, din Franța, din Israel, din Basarabia, iar eu, neavînd acces, m-am exprimat prin eseu **Săptămîna Roșie**, tipărit, și prin internet) m-au acuzat, neținînd seama de scrisul meu - pe care unii, ca Shafir au mărturisit că nu-l citi-

seră!- de “negaționism”, mai mult sau mai puțin “trivial” și de, cum altfel: “antisemitism”; deocamdată nu și de “tuberculozism”. Unii, mai...îngăduitori, au mormăit cu un sfert de gură că, într-adevăr, nu contestasem crimele românilor, victime: evreii, însă...le “justificasem” (crimele!), pretinzând că românii, în 1941, se răzbunaseră, “sub pretextul că, în 1940 câțiva evrei ar fi comis fapte reprobabile...”

Or procedînd astfel, *negaționistii evrei* dovedesc a nu cunoaște noțiunea (deci realitatea) numită *dialog*; confirmă bănuiala devenită certitudine că s-au obișnuit, în ultima jumătate de secol, să monologheze; să dikteze; să acuze, să condamne - ca apoi să ceară despăgu-biri. Faptul că au fost persecutați, că au fost masacrați - și ei, dar nu doar ei! - nu le conferă dreptul de a se prezenta ca victime eterne, absolute; nu îi absolvă de păcatul crimelor comise de ei, de pildă cele începînd din 1917 în Uniunea, slujind bolșevismul, din 1948 în Palestina, servind sionismul. De când au o țară, israelienii au încetat de a mai fi “popor ales”, au devenit ca ne-aleșii: egoiști, răi, xenofobi, nedrepti cu *goi*-ii, brutali, mincinoși, teroriști-de-stat (și de partid). Cu o aroganță insuportabilă, ei, deținători de decenii ai armei atomice, tipă de fiecare dată când o țară musulmană este bănuită ca deține “arme de distrugere în masă” (ca Irakul, de ei denunțat americanilor, care au pornit la război cu acest pretext, motivul fiind *petrolul*), dar doamneferește să sufle un cuvânt despre posesoarele nuclearizate comuniste: China, Coreea de Nord.

“Rădăcinile antisemitismului...” Să fie de găsit doar în “istoria politică și culturală a țării” (România)? Nu și în *istoria economică*, a ei, începînd de la 1835?; nici în *istoria antigoismului, a antiromânismului evreilor*, manifestat cu violență încă din 1866, când ne pârau Alianței Israelite, Franței, Angliei?; și în 1878, când am fost șantajați cu neacordarea independenței câștigată pe câmpul de luptă, dacă nu capătă cetățenia română toți evreii intrați ilegal în țară?; nici în 1916-1917, în timpul ocupației germano-ungare a Bucureștiului și a sudului României: *colaborare cu dușmanul, pe timp de război*? Nici în iunie 1940, în timpul ocupației Basarabiei și a Bucovinei?; nici între iunie 1940-iunie 1941, alt - teribil pentru ne-evrei - *colaboraționism al evreilor cu ocupantul sovietic*; al treilea: din 23 august 1944 *colaboraționismul generalizat (gras autorăsplătit) cu ocupantul rus*?

“Holocaustul în România” să se fi manifestat el “*din senin*” (acuză ceva mai puțin gravă decât cea adresată fiiorșilor polonezi: “care supseseră antisemitismul împreună cu laptele de la sânul maicii lor”). “Din senin”, în exact 27 iunie 1941, prin “Pogromul de la Iași”? Au oare, cu un an mai devreme nu existase un 28 iunie (1940) - acela cu adevărat din-senin-manifestat, fiindcă Armata Română primise ordin să nu opună rezistență în timpul evacuării tragice din Săptămâna Roșie, iar civilii refugiați nu aveau cu ce se opune, “norodului trudit”, lăudaseră pre Domnul că nu fuseseră, ca atâția alții, uciși pe loc ori luați prizonieri de război într-un război care nu exista ?

Nu se jenează defel holocaustologii când falsifică documente,

când inversează cronologia evenimentelor, când prezintă efectul drept cauză? De ce s-ar jena, dacă noi i-am obișnuit să aibă în față o adunătură de muți?, de mutanți?, de piteștizați?

Membrii Comisiei - "internaționale":

- Prof. Elie WIESEL, Președinte
- Radu IOANID, Vicepreședinte
- Tuvia FRILING, Vicepreședinte
- Mihai IONESCU, Vicepreședinte
- Ioan SCURTU, Institutul N. Iorga, Consilier de Stat, Administrația Prezidențială, Coordonator Secretariat
- Victor OPASCHI, Consilier de Stat, reprezentant al Președintelui României în Comisie
- Viorel ACHIM, Institutul "N. Iorga"
- Lia BENJAMIN, Centrul pentru Istoria Evreilor din România
- Liviu BERIS, Reprezentant al Asociației Evreilor din România, Victime ale Holocaustului
- Irina CAJAL MARIN, Federația Comunităților Evreiești din România
- Adrian CIOFLANCA, Institutul "A.D. Xenopol", Iași
- Ioan CIUPERCA, Universitatea "Al.I. Cuza", Iași
- Alexandru ELIAS, Federația Comunităților Evreiești din Romania
- Alexandru FLORIAN, Institutul pentru Studii Social-Democrate
- Vasile IONESCU, Organizația Rromilor
- Corneliu Mihai LUNGU, Arhivele Naționale
- Andrei PIPPIDI, Universitatea București
- George VOICU, Universitatea București
- Jean ANCEL, Israel, Institutul "Yad Vashem"
- Colette AVITAL, deputat (Knesset)
- Andy BAKER, American Jewish Committee
- Randolph BRAHAM, CUNY, US
- Mihai Dinu GHEORGHIU, Universitatea Paris II, Franța
- Hiltrun GLASS, Germania
- Dan MARIASCHIN, Vicepresedinte B'Nai B'Rith
- Paul SHAPIRO, US, USHMM
- Michael SHAFIR, RFE/RL, Israel
- William TOTOK, Germania
- Leon VOLOVICI, Israel...

Privesc lista celor din "Comisie": nu-l văd pe Andrei Oișteanu, membru eminent al numerosului și criminalului clan Răutu, neobosit vânător de "fasciști antonescieni", de "negaționiști"; nu-l aflu nici pe Andrei Cornea, apărător fără condiții și justificator al politicii teroriste a Israelului și a Statelor Unite din ultimul cincinal, cu tot cu părințele său "liberalul" bolșevic Paul Cornea; nici pe eternul tovarăș caraliu Teșu de la *Munca*, nedespărțit de carnetul-negru în care îi

pune-bine pe dușmanii poporului cu amenințarea: «Ordonanța, Ordonanța!» - au oare de ce? Acești bravi macabei să fi fost înlocuiți în ultimul moment cu doi-trei *goi* figuranți-activi (ca toți proaspeții convertiți, mai catolici decât Rabinul-General) - ca Pippidi, M.D. Gheorghiu, Totok? Dar unde o fi D. C. Giurescu? - să fi lins el pe degeaba ceea ce a lins? Dar Gabriel Andreescu? Dar Dan Pavel? Dar Laszlo Alexandru, dar Pecican? Dar Buzura, Doctorul Honoris Causa de la Ierusalim, răsplătit pentru isprava înalt culturală (și patriotică! - israeliană) de a fi trimis la topit un volum de documente care probau fără tăgadă *și* responsabilitatea evreilor în tragedia generală? Dar Breban, dar Țepeneag cu stindardul pe care scrie, citeț: “Ed. Reichman”? Dar Marta Petreu cu I. Vartic, ucenici-ascultători ai înțeleptului tovarăș Ion Ianoși?

Să mă încred în “Comisia internațională”, cea care nu va putea comite in justiții, doar este alcătuită din intelectuali, iar intelectualul, este cinstit cu sine și cu ceilalți, este informat, nu minte, nu trădează, nu insultă, nu... - doar propune, dezbate, dialoghează civilizat...?

Să-i iau pe rând pe intelectualii din comisie? Începînd cu Elie Wiesel, profesionist al minciunii, acuzator impenitent?; să continuu cu R. Ioanid, traficant de documente, negator senin al unor adevăruri istorice, altfel un strălucit laș, un cultivat incult, un necititor al textelor incriminate, în schimb... producător de “citate” inexistente, fabricate neglijent, el netemîndu-se că vreun *goi* ar dori să se sinucidă, contrazi-cîndu-l, dovedindu-i că a mințit nerușinat? Mergînd mai departe cu agitații în borcan: A. Florian (demn fiu al nedemnului Radu Florian); calpuzani ca Ancel, ca Braham?, specialiști în “toaletarea” textelor (Jurnalul lui Sebastian) ca Volovici?

Cum aș putea?

Și cum aș putea, auzind-citind: “Comisia internațională” alcătuită exclusiv din evrei și din filoevrei fără condiții, credincioși fără a cerceta, să nu îmi aduc aminte de altă... “internațională”, sinistra “Comisie Aliată de Control” din 1944-1948, înființată de ocupanți în scopul de a-i vâna-recupera-siberiza pe românii refugiați din Basarabia și din Bucovina, considerați “cetățeni sovietici” - comisie în care “Aliații” erau...rușii; doar ei?

Să fiu crezut: sunt revoltat, nu pentru ca mi-aș fi făcut vreo iluzie că ultimele texte ale mele **Basarabia** și **Săptămâna Roșie** ar fi putut avea un efect lămuritor, eventual încurajator în apărarea părții noastre de adevăr. Dar m-a surprins-îndurerat halul nici măcar minim-moralian al consângenilor noștri de a accepta fără crâcnire orice nedreptate, orice umilință, orice batjocură, orice minciună: în schimbul unei burse, al unei călătorii, al unei invitații la un colocviu (și nici măcar, nu totdeauna au fost momiți cu avantaje, ci, după obiceiul părinților, bunicilor, strămoșilor, profesioniști din negura veacurilor ai arvunei ne-cerute - deci ne-onorate), au ajuns să “recunoască-cinstit-ca-la-Pitești” că mamele lor sunt curve, că tații lor au mâncat copii cruzi (dar consolîndu-se în strictă intimitate: «Și ce dac-am zis, eu știu

adevărul: că mama nu-i curvă, tata nu-i mâncător de copii - dar dacă așa *se cere*...; și, -n *plus, s-ar putea să se dea* câte ceva...”).

Îl arăt cu degetul meu de turnător-al-turnătorilor atât pe Buzura, lepră bătrână, cât și pe mai-junele M.D. Gheorghiu - care, prin forța lucrurilor (a vârstei) nu a putut mânca rahatul ceaușist - dar să nu ne pierdem speranța, tovarăși! Tinerii români sunt leit fiii, nepoții românilor cu piept de aramă, deci: ce naște din român - slugă este! De ce ne-am mira-revolta constatînd că tinerii-din-ziua-de-azi nu sunt capabili să spele grelele păcate ale părinților ci, prin tradiție, la rându-le, mănâncă, ei (cu gura lor!) obștescul produs : nu ca pe timpuri, vulgarul/barbarul rusesc, ci tehnologizat/ rafinatul americano-israelian - unde mai pui că, pe-bază-de-el, *se dă* - ce s-o da, numai *să se dea*... - atât că ra' tot 'hat rămâne.

Chiar să nu existe printre cele peste douăzeci de milioane de români *un om normal*, care să judece *normal*, să găsească *anormal de unilateral* “Raportul” și “concluziile” lui false, abuzive, dictatoriale?; să fi uitat românii tot ce știau, tot ce citiseră? Sau puțin le pasă de adevăr, își spun că oricum, tot nu vor fi luați în seamă, deci mai înțelept e să tacă, pentru a nu-i provoca pe dom' sergenții care ne păzesc din 23 august 1944? (pe noi, basarabenii, bucovinenii, din 28 iunie 1940).

Dar unde ni sânt intelectualii, în frunte cu scriitorii? Unde ni sânt directorii de conștiință? Unde analfabeții civic, mutanzii muți până la 22 decembrie 89 fix, dar-însă-totuși din acea clipă gureși nevoie-mare - altfel alfabetizați în cursul-rapid din Piața Universității?;

Unde ni sunt martirii de pușcărie, anticomuniștii, patrioții, cei care au... rezistat terorismului comunist românește, adică îndurînd și tăcînd - pâna la 22 decembrie 1989, iar de-atunci, cu un curaj legendar povestesc ce n-au uitat - și plâng: nu de revoltă, doar de obidă?;

Unde ni sânt apărătorii demnității naționale? Unde ni sunt apărătorii adevărului în contra minciunii instituționalizate, globalizatoare?

Și unde “vocale” celor care acum câțiva ani încercaseră să rostească partea lor de adevăr, însă, nepregătiți documentar și mai ales psihologic pentru a răspunde unor atacuri brutale, acuzațoare, minci-noase - s-au speriat, au fost băgați în boale - iar de atunci tac chitic?: N. Manolescu, G. Liiceanu, D. Tudoran. Ei, dragă-doamne, sunt și directori de conștiință ai nației, nu doar reprezentanți de frunte ai culturii... (în fine, cultura specifică românilor, cea vajnic rezistentă comunismului). De ce nu li se mai aude glasul? Au fost amuțiți de prima răsteală a evreilor? S-au cutremurat, apoi aplatizat-turtizat-curs-evaporat, sub acuzația de “antisemitism”? Dar ei, intelectuali fiind (iertare: *fuseseră*) capabili de discernământ, ar trebui să știe ce e adevărul, ce e minciuna, să susțină un punct de vedere, să participe la un dialog.

De ce tac, ascunși sub țol, că ei nu știu nimica, să fie lăsați cu nevoile-și-neamul lor, că, uite, ei sunt bolnavi de ficat și au de plătit pensii alimentare?

De ce... *De frică*. Așa au trăit sub Ceaușescu, așa au supraviețuit

sub Iliescu, așa vor vegeta sub Băsescu: **cu frică**. Tremurînd, prin tradiție, din negura veacurilor. Așa au făcut românii istoria: “tot tremurînd, tot așteptînd...”

Așteptînd - ce? Să vină americanii? Să ne facă ei dreptate, cum fac dreptate palestinienilor, afganilor, irakienilor, în curînd și iranienilor? Să ne bage ei - americanii - în Europa, după ce, în urmă cu 60 ani, la Yalta, ei, americanii ne alungaseră din ea, dîndu-ne pe mîna Asiei rusești?

De ce nu se găsește un singur român normal, care, ridicat pe două picioare, să rostească **și** adevărul nostru, al comunității românești, pentru a răspunde neadevărurilor totalizatoare, calomniilor scuipate de slujnicarii “Comisiei internaționale”? Dar cine să fie acela:

Prințul Lichelelor Liiceanu? Să apere Liiceanu cauza nației sale? Care nație? Dar ce are el cu nația română - el are cu nația sa de negustori de carte, cu nația clanului său de olteni ‘oți?;

Ce să-i pretinzi unui Pleșu, diversionist de clasă, subtil vânzător de sine și de frate, legendar autor al Tratatului **Despre Îngineri?**;

Ce să-i ceri lui Manolescu, magistrul legitimator al ilegitimului Iliescu imediat după mineriada sângeroasă? Să “combată”, el, de capul lui, recenta teză a stăpînului său, Tovarășul Ion, potrivit căruia a fost “holocaust” în România; numai românii sunt vinovați față de evrei, în schimb (!) evreii totdeauna au fost personificarea Imaculatei Concepții, în viața lor nu mîncaseră usturoi, nici România nu vînduseră-trădaseră-mulseseră, cale de peste un secol, iar începînd din 28 iunie 1940, doamne-fereste să se fi comportat cu noi, basarabenii și bucovinenii (de la 23 august 1944 cu toți românii) ca cei mai feroci dintre ferocii, barbarii komisari bolșevici? - ba chiar din contra?!

Unde ni sunt celelalte voci-autorizate în rostirea adevărului?

Fiindcă am vorbit de scriitori - ca cei mai chemați - dacă aș lua “Dicționarul scriitorilor români”, să-i înșir după alfabet?

Inutil. Nici unul din cei în viață nu ar avea normalitatea scriitoricească de a protesta.

Dar cei recent dispăruți? S-ar fi schimbat ceva dacă mai trăiau Marin Preda, Bogza, Jebeleanu, Deșliu, Nichita Stănescu, A. E. Baconsky, Eugen Barbu, Petru Dumitriu, Ivasiuc, Titus Popovici? Dar clasicizații: Arghezi, Bacovia, Barbu, Blaga, Camil Petrescu, Călinescu, Sadoveanu, Eftimiu - cum ar fi reacționat la o astfel de închinare? Ei, cum: ca înaintașii, ca urmașii...

Un singur literator și-ar fi ridicat glasul: Eminescu.

Și-l chiar ridicase, dar protectorul său Maiorescu neputînd să-l “rezonabilizeze”, l-a internat în azil - astfel închizîndu-i gura.

În noiembrie 2004 Iliescu Ion s-a făcut grav vinovat față de poporul român, față de nația română, declarîndu-se de acord cu toți termenii diktatului unor notorii falsificatori de istorie, insolenți, mincinoși, calomniatori ai României și ai românilor, zapcii nerușinați ca R. Ioanid, Șafir, Oișteanu, Braham, Ancel - cu, în fruntea lor arhicunoscutul traficant al adevărului : Elie Wiesel (vezi-i interviul în

care, acum, neagă faptul de a fi refuzat să viziteze, în 2002, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet!), autonumit “președinte al Comisiei”.

Iliescu... Nu mai este președinte, însă, înainte de a nu mai fi, ne-a făcut-o: și cu Tratatul cu Rusia și cu Diktatul Holocaustic.

Acest răufăcător, acest trădător al României și al românismului a fost proslăvit, în 1990, de directori de opinie ca Buzura, Eugen Simion, Sorescu, Pleșu, Hăulică, Breban - ce să mai vorbim de N. Manolescu, legitimatorul ilegitalului, prezentat ca “Om cu o mare”, la nici o săptămână după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990! Deși în timpul mandatului (!) său România a fost crunt jefuită de securiști și de activiști, care puseseră mâna pe tezaurul statului, iar românii au devenit și mai săraci și mai disperați - în Anul Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualității rezistentculturale române, în frunte cu Anele Ipătescu ale cumpenei dintre milenii, au inițiat-semnat APELUL RUȘINII, ascuns sub explicația nesfârșit de inteligentă: “Votați împotriva dictaturii”, carevasăzică împotriva improbabilei, virtualei dictaturi de dreapta a contracandidatului - însă pentru dictatura reală, exercitată ca de 4 ani de zile, a candidatului bolșevic Iliescu.

Cine a semnat atunci “Apelul GDS” - publicat în revista **22 din** 5-11 dec. 2000? Iată numele celor mai răsăriți:

- Gabriela Adameșteanu
- Ana Blandiana (nu a semnat direct, ci ca... autopreședinte al PEN Clubului)
- Doina Cornea
- Anca Oroveanu
- Adriana Babeți
- Smaranda Vultur
- Carmen Mușat
- Marta Petreu
- Ruxandra Cesereanu
- Rodica Palade
- Aura Christi
- Magda Cârneci
- Monica Spiridon
- Mariana Celac
- Sanda Cordoș - și încă altele, anticomuniste din... ilegalitate;
- Deasemeni bărbații feroci “opozanți” antibolșevici:
- Paler
- Pavel Cîmpeanu
- Oișteanu
- Mihai Șora
- Doinaș
- Liiceanu
- Pleșu
- Manolescu
- Eckstein Kovacs Peter
- Alex. Ștefănescu

- I.B. Lefter
- Cassian Spiridon
- M.H. Simionescu
- Dimisianu
- Victor Neumann
- Valeriu Stancu
- Pavel Șușară
- Michael Astner
- Ion Vădan
- Vasile Gogea
- Dan Oprescu (!)
- Andrei Cornea
- Andrei Codrescu
- Mircea Martin
- Antonesei
- Stelian Tănase
- Leonard Oprea
- Mihăieș
- Tismăneanu
- Gavriluță
- Paleologu
- Iorgulescu
- Patapievici (!!)
- Sorin Alexandrescu (!!!)
- Negrici... -

Aceștia-acestea - și încă alții, cvasitotalitatea intelighenților tricolori - au făcut, în 2000 campanie pentru... Iliescu. După ce făcuseră campanie pentru alt trădător al țării: Constantinescu.

(Obiceiul de a face-liste l-am învățat de la evrei. Întru neuitare).

De ce nu se trezesc măcar în al 24-lea ceas Adormiții noștri directori de Inconștiință?

Știu de ce:

Fiindcă, după obicei, în al 25-lea (ceas), la împărțeală, vor fi primii, jurînd cu mîna pe inimă că ei fuseseră mereu treji-rezistenți - prin (arpagi)cultură.

Paul Goma

Luni 17 ianuarie 2005

Aseară am transmis prin internet textul de mai sus,- în prima lui variantă - spre cei a căror adresă e-mail o aveam.

Dracu' m-a pus să îl trimit și Mariei Sipoș. Pe dată mi-a răspuns, arătîndu-se în dezacord cu anume calificative, cuvinte; cu faptul că o menționez pe Blandiana - că nu ea era, atunci,

președinte PEN, ci... Adameșteanu... Singura obiecție adevărată: nu pusesem data! Eu, care... În fapt, îmi dădusem seama de această anomălie (ei, da) imediat ce terminasem de trimis textul...

Miercuri 19 ianuarie 2005

Zile pline-ochi:

Mai întâi: mi-a venit de la Polirom, pentru corectură, în pdf, **Culoarea+Bărbosul**. Jumătate de zi m-am luat în serios, am citit cuvânt cu cuvânt (literă cu literă) și am scos pe o listă greșelile. Așa am dus-o până pe la orele 2 noaptea. La trezire (ora 5), nu am mai făcut decât să zbor peste text - nici nu aveam mijloace: ochii mi se duseseră dracului! Am făcut lista corecturilor, am re-copiat **“Nota autorului”** din 2002, precum și nota de încheiere a «Bărbosului» - absente - și le-am re-trimis la Polirom. Răspunsul Lidiei Bodea mi s-a părut ne-limpede; i-am scris, acum aștept ziua de azi, cu lămuririle.

Pe de altă parte: Textul trimis (“Unde ni sunt...?”) apoi re-textul a provocat valuri - în ambele sensuri: fie foarte-de-acord, fie foarte-în-dezacord. Bietul Mircea Stănescu: și-a luat sarcina ingrată de a-i alfabetiza pe colegii săi mai tineri, istorici doctoranzi la Paris, într-adevăr, de o ignoranță agresivă (și activă) de neimaginat... Ei nu sunt, ca ceilalți de vârsta lor: ignoranți... cinstiți, ci analfabeți trimiși la studii în Occident, unde să învețe, nu istoria-patriei, ci abjectismul corect - citește: cum să apere “linia”; cum să combată oricare altă “linie” care ar fi... politic-incorectă, în primul rând să apere cu-ghearii-și-cu-dințile holocaustologia, nu ca istorie a unei tragedii, ci ca ideologie, ca Biblie a unei “linii”. Am cunoscut, am cunoscut câteva exemplare din acestea - mai cu seamă de sex gingaș; care, bruscamente se prefăceau în asexuate, în roboate (plural-feminin - gramatical numai - de la *robot*). Câteva - la prima vedere fuseseră ființe omenesti, ba chiar gagicuțe futabile. Vrei să-ți spun o taină? Ți-o: dintre aceste doctorande-la-istorie erau și trei basarabence. Nici ele nu știau cine știe ce carte, ba se vedea că fac parte dintr-o comunitate profund mancortizate de ruși, de bolșevismul cubic al tovarășilor profesori de marxism-stalinism - omologi sau chiar neamuri ale “românilor” Tismăneanu, R. Florian. Dar basarabencele mele (cum să nu fie ale mele?) s-au arătat - și au continuat a fi deschise ca niște flori, sensibile la cele ce aflau, nou. Dar oare aflau “ceva nou” sau doar nimeni din jurul lor nu prinsese în cuvinte acea *istorie*? Și auzind de la mine câte ceva, nu aflau, ci li se confirma ceea ce știau, cu măruntaiele.

Se pare că înregistrează oarecari succese-pe-tărâm (Stănescu, nu doctoranzii-la-Paris).

Lidia Bodea mă anunță că nu a fost greșeală: **Nota autorului la Culoarea...** nu va fi publicată ; nici **Încheierea**. Să fi decis ea singură? Când? De (foarte) curând, pentru că textul se afla demult în editură (și în lectură). Să fi fost - ea - decisă de Lupescu? Lupescu de Oișteni? Oricum: cartea va fi fără cap, fără coadă. Deci: nu trebuie să se știe că Liiceanu mi-a trimis-o la topit în 1990, imediat ce o scosese în librării - cu complicitatea Adameșteancăi și a Monicăi Lovinescu. Doar și Lupescu este editor - concurent, însă nu "dușman". În asemenea momente îmi vine să renunț la editarea pe hârtie, să rămân internetizat!

Joi 20 ianuarie 2005

M-am trezit pe la 3,30 dimineța, am găsit un mesaj de la Mariana Sipos: interviul lui Stejărel Olaru a apărut în **Ziua** de azi (așa!). L-am găsit bun. Să vedem dacă nu cumva are să se îngroape și el în nămol.

Îl trec aici:

ZIUA - ANCHETE - Joi, 20 ianuarie 2005

Actiunea Goma

Scriitorul anticomunist cere judecarea securistilor care l-au torturat. Istoricul Stejarel Olaru a depus, la 10 ianuarie, in numele lui Paul Goma, la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie a Romaniei o plangere impotriva a 13 ofiteri de securitate implicati in hartuirea sa. Cel mai notoriu nume este Nicolae Plesita, fost ofiter DIE, care, afirma Goma, "nu numai ca m-a insultat, injuriat, dar m-a batut indelung in ziua de 1 aprilie 1977, de fata cu subalternii sai". Olaru, autorul mai multor carti despre sistemul represiv al Securitatii ne explica, intr-un interviu pentru ZIUA, demersul cunoscutului anti-comunist.

"Plesita ar trebui sa stea dupa gratii, nu sa dea interviuri"

Care este esenta demersului lui Paul Goma? Victimele Securitatii nu au depus plangeri prin care sa denunte activitatile criminale comise impotriva lor de catre Securitate. Iar Parchetul nu se poate autosesiza in astfel de cazuri. Paul Goma m-a imputernicit pe mine sa depun aceasta plangere penala impotriva unor fosti ofiteri de Securitate care l-au anchetat, fiind date 13 nume. Este vorba de Achim Victor, e vorba de Gheorghe Goran, e vorba de Plesita, de Stanescu, de Coman. Este revoltator ca Plesita sa stea astazi la casa lui de vacanta din Arges si sa dea interviuri, in timp ce oameni care au suferit de pe urma unor decizii luate de el nu primesc nici macar scuze. In mod normal, generalul Plesita ar trebui sa fie audiat de Parchetul militar, nu numai in cazul Goma. Unul ca Plesita ar trebui sa fie acum dupa gratii, si nu sa dea interviuri. Iar plangerea penala a lui Goma asta urmareste: anchetarea

si condamnarea acestora.

In plangerea penala se spune ca acesti oameni trebuie sa fie verificati si chemati la audieri. Este treaba Parchetului militar sa ii identifice. Nu trebuie decat sa apeleze la Serviciul Roman de Informatii care le poate da imediat detaliile acestea. Unii dintre ei poate au si murit.

De ce a fost acum depusa aceasta plangere?

Schimbarea regimului in Romania in decembrie 2004 presupune si schimbarea de vointa politica in a se rezolva asemenea cazuri. Se vorbeste acum foarte mult de o noua lege a lustratiei, se discuta acum de solutia "sigiliului dublu" pentru a rezolva divergentele dintre Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii (CNSAS) si SRI. Si s-a considerat ca este un moment potrivit pentru a face o astfel de plangere, care nu poate fi prescisa. Pentru ca este vorba de rele tratamente impotriva umanitatii.

"Un proces al comunismului nu va mai putea avea loc"

Ar putea fi demarate si alte procese pornind de la acesta? S-ar putea crea premisele pentru un proces al comunismului?

Nu cred ca un proces al comunismului va mai putea avea loc. Nu cred ca o lege a lustratiei mai poate fi votata de Parlamentul Romaniei. O lege a lustratiei in Romania ar fi fost binevenita in primii ani, in 1990. Dar, la ora actuala este foarte greu de elaborat o astfel de lege, pentru ca nu ar avea sustinere politica. O lege a lustratiei si un proces al comunismului astazi ar presupune, daca luam noul Parlament al Romaniei, ca cel putin o treime din parlamentari sa paraseasca functiile. Sunt convins ca in jur de 80-100 de oameni au fost colaboratori ai fostei Securitati si au desfasurat actiuni de politie politica fara sa fi fost identificati. Ce sa mai lustrezi, pe Ion Iliescu? L-am avut presedinte pentru trei mandate.

Sa luam doar conflictul etern aproape, care exista intre CNSAS si SRI. Aici este vorba si de vointa politica. Din punctul meu de vedere, Radu Timofte ar trebui demis imediat. Din momentul in care presedintele Traian Basescu a castigat alegerile, schimbarea lui Timofte ar trebui sa fie una dintre prioritati. Nu trebuie sa uitam din ce partid vine Timofte. Nu trebuie sa uitam ce a fost Timofte pana sa fie sef al SRI. Cu Radu Timofte la conducerea SRI, un om de neincredere pentru actualul regim, este evident ca informatiile pe care Presedintia le primeste saptamanal de la SRI, vor fi fost citite si de oameni ca Ion Iliescu. Schimbarea lui Timofte ar trebui sa se produca in cat mai scurt timp.

Carlos, tinta colaterala

Pornind de la acest demers al lui Paul Goma, s-ar putea ajunge la o schimbare a perspectivei asupra ceea ce a insemnat Securitatea?

In cererea pe care am facut-o, se spune: "consider ca urmarirea mea informativa si incercarile de eliminare fizica a persoanei mele dupa ce am parasit Romania si m-am stabilit in Franta fac parte din acelasi plan de represiune initiat, supravegheat si executat de Securitate, in colaborare cu structuri informative din alte tari si organizatii teroriste, cum a fost cea condusa de Ramirez Ilici Sanchez,

zis Sacalul sau Carlos". Noi stim ca exista un dosar Carlos la Parchetul militar. El ar fi trebuit deschis de mult, pentru ca, din informatiile pe care le am, institutiile juridice din Franta, Germania si Elvetia, au solicitat autoritatilor romane in 1990, printr-un schimb de scrisori sa deschida acest dosar. Dosarul "Carlos" s-a deschis de-abia in 1996, ignorandu-se aceasta cerere. Prin plangerea penala formulata de Goma, noi dorim sa dam un impuls instrumentarii acestui dosar. Noi nu-l putem condamna pe Carlos. Insa Romania poate sa ajute aceste tari - Franta a inchis dosarul, dar Germania si Elvetia au in continuare dosare deschise - sa-l condamne pe Carlos. Cum? Punand la dispozitie informatii prin care se demonstreaza ca Securitatea l-a sustinut financiar pe Carlos, cu armament, cu case conspirative, i-a dat informatii, misiuni, misiuni pe care le-a desfasurat in aceste tari. Daca dosarul "Carlos" ar merge pe un fagas normal, persoane care au facut parte din Securitate si au colaborat cu Carlos, vor fi trimise in judecata. Printre acestia, si Plesita.

Ar putea veni Paul Goma in Romania?

Paul Goma va veni in Romania in momentul in care Romania nu va mai fi condusa de fosti comunisti. Inca nu e cazul, chiar si dupa alegerile din decembrie 2004.

Interviu realizat de Ana DINESCU

Vineri 21 ianuarie 2005

Forum-ul "Acțiunea Goma" de *Ziua* a totalizat 134 intervenții.

Trebuie neapărat să scriu o pagină măcar (măcar în jurnal) despre acest mijloc de expresie-exprimare, încurajând, cultivând analfabetismul, vulgaritatea, înjuria, băgarea în vorbă; ai impresia că te afli într-o crâșmă unde oamenii, beți, cu limbă groasă, emit sunete: fie râgâituri, fie icnituri (de tip Lăncrănjan), fie bășinături - mai rar cuvinte... Cum altfel dacă bravii noștri "se exprimă" sub pecetea anonimatului (98% dintre ei-ele, căci sunt și reprezentante ale sexului gingaș...): înainte, când nu exista nici internet, nici "libertate de expresie", persoanele grozav de gureșe de azi tot pe anonimă o trăgeau - dar atunci ca să reclame pe un coleg, pe un vecin, să-l puie bine la Cadre, să-l toarne la Secu - de să crape capra aceluia, nu a lui, proprie și personală. Apoi: din cele 134 de intervenții la "Forum" doar vreo 5 au fost la obiect (respectând tema), restul: ceartă, interpelare, sictireală, râgâituri, insulte. Cât despre limba-română... același procentaj de profund analfabeți. Cei mai... serioși (dintre neserioși) au fost cei care tot cereau amănunte unui general de securitate, intrat pe fir întru diver-siune grosolană; cum ar face să intre și ei în... "contraspionaj" - ei, da, anticomuniștii ajunși în America (pe la Portland) își

căutau o slujbuliță corespunzătoare - unde în altă parte decât în Securitate, de la o vreme dată cu var și purtînd firma: "SRI"?

Am terminat - în sfârșit! - textul "Unde ni sunt...?".

Incolo - ale bătrîneții necazuri.

Un text apărut tot în **Ziua**:

Ziua, 21 ian. 2005

Disidenta tacuta - Radu Calin CRISTEA

La inceputul acestui an, pe prima pagina a celui mai important cotidian polonez (Gazeta Wyborcza) a aparut un articol cu titlul "Un erou roman al Solidaritatii". Semnalat de istoricul Stejarel Olaru, articolul il avea ca protagonist pe un anume Iulius Filip. In 1981 maestrul militar clujean Iulius Filip trimitea la Gdansk o scrisoare de sprijin pentru delegatii la prima Conferinta Nationala a Solidaritatii. Politia politica romaneasca si aceea poloneza au intrat imediat pe fir: Filip avea sa fie aruncat in puscarie, scrisoarea lui a zacut in niste arhive si a fost descoperita recent de Bogdan Lis, unul din liderii Solidaritatii. "Asta e veteranul nostru! Trebuie sa ne intalnim cu el!" - ar fi exclamat Lech Walesa redescoperindu-l, dupa aproape 25 de ani, pe anonimul ce a avut curajul sa se alature Solidaritatii in Romania lui Ceausescu.

L-am cautat la telefon pe Iulius Filip. Traieste, locuieste la Cluj, e pensionar. E un tip cu o vorba taioasa, foarte lapidar, fara nuante. Revizuindu-mi notitele constat ca toate protestele lui Filip au fost publice, mai mult, ca el a s-a exprimat in cadrul legal oferit de fostul regim (a bombardat autoritatile cu petitii in care a sanctionat toate aberatiile comunismului, a criticat pe unde a apucat starea de lucruri din Romania, a agitat spiritele si, in '81, si-a convins colegii de munca de la caile ferate sa nu ia parte la unul din mitingurile prilejuite de o vizita a lui Ceausescu la Cluj etc.). Disidenta lui Filip a devenit publica inca pe vremea revoltei minerilor din 1977 cand in unitatea unde era maestru militar s-a pus problema reactiei armatei in eventualitatea unei extinderi a conflictului din Valea Jiului. Filip s-a declarat net de partea minerilor si din acel moment n-a mai reparat pusti, ci doar instalatii sanitare. In 1981 Iulius Filip ii scrie lui Ceausescu, pe adresa Comitetului Central, un pamflet intitulat "Vis si speranta" care se incheia cu versurile: "Laude, minciuni si vorbe, cu ele mereu ne-ati dus/ Dar acum sosit-a clipa pentru-al lor sfarsit si-apus!". E dat afara din armata, nu inainte insa de a i se propune sa devina informator, la schimb cu un post de maestru la o institutie civila. Refuza si ajunge sa-si intretina greu familia traird din expediente mizere (spala scari de bloc, geamuri etc.). Reuseste sa se pripaseasca pe la niste ateliere de reparatii ale CFR unde, afland de la Europa Libera de aparitia Solidaritatii poloneze, infiinteaza, impreuna cu cativa colegi de munca, un sindicat dupa modelul aceuia condus de Walesa. Lucrurile se precipita. In vara lui '81, asa cum aminteam, Filip trimite cu ajutorul unui turist polonez aflat la Cluj acea scrisoare de sprijin catre Solidaritatea.

La Gdansk scrisoarea lui Iulius Filip face furori, semnaland o sansa de internationalizare a protestului. Gestul lui Filip e pomenit intr-o relatare aparuta in Le Monde si intr-un comentariu al lui Neculai Constantin Munteanu la Europa Libera. Casatorit si tata a doi copii, Iulius Filip e condamnat la opt ani de puscarie sub cunoscuta invinuire de "propaganda impotriva oranduirii socialiste". Trece prin puscariile de tragica amintire ale comunismului, e supus la torturi cumplite, inclusiv la experimente cu substante neuroparalizante. Foarte aproape de moarte s-a aflat in '83-'84 la Aiud datorita cruzimii regimului carceral (comandantul inchisorii era un ofiter pe nume Vasile Rus care, prin '96, avea sa fie decorat de fostul Presedinte Iliescu). Filip este eliberat din detentie in '87 si primul popas pe care il face dupa iesirea din puscarie este in fata casei Doinei Cornea. Filip va ispasi inca un an de munca fortata la exploatarile de neferoase de la Zlatna unde isi pierde parul din cauza toxicitatii foarte ridicate din zona. Autoritatile ii pun in vedere sa paraseasca Romania in zece zile; emigreaza cu toata familia in SUA unde nu-si gaseste insa locul. Revine in Romania in 1996, e reincadrat ca maistru militar si se pensioneaza la cerere in 1999.

Iulius Filip face parte dintr-o inca foarte putin explorata categorie a disidentei tacute din Romania. Au fost oameni cu grade foarte diferite de educatie, de obicei singuri sau organizati in grupuri mici, care s-au opus in nume propriu comunismului. Au fost foarte activi mai ales in ultimul deceniu de ceausism. Erau niste cruciati ce actionau in deplina solitudine, asadar fara a avea de partea lor biserica, societatea civila, syndicatele etc. Revolta lor era cvasianonima, nu comunicau nici macar cu ceilalti dizidenti, poate ca nu voiau sa-i expuna si pe altii, poate ca, stiind ce insemna dictatura lui Ceausescu, nici nu le trecuse prin cap ideea unei eventuale institutionalizari a protestului. A mai fost un Gheorghe Nastasescu, maistru constructor, care s-a catarat pe o schela de pe Lipscani de unde a aruncat manifeste si a tinut un discurs impotriva regimului. Gheorghe Gherghina si Nicolae Ion au raspandit noaptea manifeste printr-o trapa facuta in podeaua autoturismului. Ferencz, Ianos si Piroska Barabas au aruncat manifeste de pe bicicleta in Miercurea-Ciuc. Ion Ilie a lipit zeci de manifeste pe cabinele telefonice din Pitesti. Sunt multi alti asemenea extraordinari disidenti fara relief public si fara recunoastere internationala. Au ramas la fel de discreti si, iata, despre Filip al nostru aflam mai mult intamplator, datorita lui Walesa si Solidaritatii. Goma, Cornea, Tudoran, Dinescu, Filipescu etc., dar si pleiada de Filip, Gheorghe, Ilie, Ion sau Piroska au luptat pe cont propriu impotriva comunismului. Morala acestui comentariu o gasesc in confesiunile Doinei Cornea din Fata nevazuta a lucrurilor despre ceea ce numeste "consecintele neasumarii laturii sacrificiale a curajului": "...societatea romaneasca a anilor '70, adica noi, i-am lasat, de pilda, pe Paul Goma si pe cei cativa din jurul sau singuri, in confruntarea lor cu puterea; singur, pe initiatorul primelor syndicate, Vasile Paraschiv, sau, mai tarziu, grupul sindical din Zarnesti (...); singuri, pe Dorin Tudoran, pe Parintele Calciu Dumitreasa, pe Ion Bratianu si pe altii care au urmat..."

Acum o știre despre prietenul meu Pleșiță:

Gardianul din 21 ian. 2005

Generalul Nicolae Plesita, fostul șef al Serviciului de Informatii Externe de pe vremea lui Ceausescu, a declarat, la emisiunea "Dan Diaconescu în direct", ca nu regreta ca l-a batut cu brutalitate pe disidentul Paul Goma în timpul anchetei.

"L-am luat de barba și am dat și cu stanga, și cu dreapta! Nu-mi pare rău, pentru ca banditul asta a făcut mult rău României", a adăugat Plesita. Totodată, a afirmat ca s-a folosit de relația de prietenie dintre fiul său și fata fostului său subordonat pentru a-i transmite anumite mesaje generalului Ioan Pacepa, aflat în Statele Unite.

Referitor la fuga din țară a lui Pacepa, generalul Plesita susține ca acesta a plecat după ce a avut o discuție cu el în biroul său. Tot la emisiunea respectivă, generalul și-a amintit și faptul ca a trimis în mai multe rânduri agenți pentru a extermina disidenții "periculoși", dar "n-au fost omorâți decât vreo doi-trei, printre care nu se afla și Culianu".

Și reacția de leoaică a Marianeii Sipoș:

Catre

CONSILIUL NATIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

București, ROMÂNIA

21 ianuarie 2004

<mailto:cna@cna.ro>

În atenția dlor:

- * RALU FILIP - Președinte CNA
- * ATTILA GASPARIK - Vicepreședinte CNA
- * DAN GRIGORE - Membru al CNA
- * RADU TEODOREL - Membru al CNA
- * MIRCEA SORIN MOLDOVAN - Membru al CNA
- * RASVAN POPESCU - Membru al CNA
- * SERBAN PRETOR - Membru al CNA
- * GABRIELA STOICA - Membru al CNA
- * CRISTINA TREPCEA - Membru al CNA
- * EMANUEL VALERIU - Membru al CNA

Stimați domni, Stimate doamne,

Pe 19 ianuarie 2005 invitatul emisiunii pe care Dan Diaconescu o realizează în direct la OTV, începând cu ora 21,00, a fost generalul de Securitate Nicolae Plesita, secondat de Marian Oprea, directorul revistei Lumea Magazin, un apropiat al lui Nicolae Plesita, ale cărui fapte penale (torura, crima, supunerea la rele tratamente, privarea de libertate, etc.) le-a "promovat" constant în ultimii ani în revista pe care o conduce, în volumul de convorbiri cu Nicolae Plesita, dar și, insistent, la OTV, în alte emisiuni difuzate în 2004.

Insa emisiunea din 19 ianuarie intrece orice inchipuire:

Pe tot parcursul ei - in jur de patru ore - s-a incalcat constant Legea Audiovizualului si s-au comis fapte care intra sub incidenta Codului Penal.

Singurul ziar care a relatat ieri cazul a fost Gardianul din care citez:

«Plesita: Nu-mi pare rau ca i-am dat doi pumni lui Goma»

Luana Popescu

Generalul Nicolae Plesita, fostul sef al Serviciului de Informatii Externe de pe vremea lui Ceausescu, a declarat, la emisiunea "Dan Diaconescu in direct", ca nu regreta ca l-a batut cu brutalitate pe disidentul Paul Goma in timpul anchetei.

"L-am luat de barba si am dat si cu stanga, si cu dreapta! Nu-mi pare rau, pentru ca banditul asta a facut mult rau Romaniei", a adaugat Plesita *

Au trecut de atunci mai bine de doua zile. Nu am cunoscut pina acum denici o reactie din partea institutiilor abilitate sau a societatii civile.

Va rog sa-mi comunicati urgent ce masuri a luat CNA pina in momentul in care primiti acest mesaj si ce intentionati sa faceti in continuare.

Mentionez ca Paul Goma, cel mai cunoscut dizident roman si aparator al drepturilor omului in Romania comunista, dar si in cea postcomunista, are si azi statutul de exilat politic acordat de statul francez atita timp cit Securitatea nu va fi condamnata public ca politie politica si vinovatii nu vor fi deconspirati si pedepsiti Recent, Paul Goma a facut plingere penala impotriva a 13 ofiteri de Securitate care l-au anchetat in arest sau in timpul anilor de detentie.

Plingerea penala mi-a fost trimisa de Paul Goma cu rugamintea de a o face publica. A aparut in mai multe ziare, iar la 10 ianuarie a fost depusa de istoricul Stejerel Olaru, in numele lui Paul Goma, la Parchetul de pe linga Inalta Curte de Casatie si Justitie. Numele cel mai cunoscut din aceasta lista este Nicolae Plesita despre care Goma afirma: "nu numai ca m-a insultat, dar m-a batut indelung in ziua de 1 aprilie 1977, de fata cu subalternii sai".

Este trist ca un jurnalist ca Dan Diaconescu nu este informat cu privire la acest demers al lui Paul Goma, dar este revoltator ca in emisiunea lui, Paul Goma a fost insultat, calomniat si injurat la propriu ("f...-i mama lui") de catre chiar tortionarul lui, care se mindrea plin de sine, in direct, cu pumnii pe care i-a tras lui Paul Goma in timpul interogatoriilor. Nicolae Plesita a recunoscut astfel public tratamentele neomenoase si tortura la care l-a supus pe celebrul dizident, fapte care ar putea fi considerate infractiuni contra omenirii care nu se prescriu.

Mentionez ca inregistrarea emisiunii poate constitui o proba in procesul intentat de Paul Goma si v-as fi recunoscatoare daca mi-ati pune la dispozitie o copie a emisiunii pentru a i-o trimite lui Paul Goma la Paris.

În caz ca veți dori să faceți dumneavoastră acest gest de bună credință, va voi pune la dispoziție adresa lui Paul Goma de la Paris.

De asemenea, dincolo de măsurile și sancțiunile pe care le veți aplica, potrivit competențelor pe care CNA le are, vă rog să sesizați organele abilitate cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute de Codul Penal, art. 324 care se referă la - citez: "laudarea în public a celor care au săvârșit infracțiuni sau a infracțiunii săvârșite de acestia".

Dan Diaconescu, realizatorul emisiunii, se face vinovat, potrivit aceluiași articol 324 CP, paragraful 1, de instigare și apologia infracțiunilor, întrucât pe parcursul emisiunii ridea copios la declarațiile lui Nicolae Plesita și îl indemnă să se laude mai departe cu crimele și tratamentele neomenoase aplicate celor de care s-a ocupat ca general al poliției politice.

Anexez plingerea penală a lui Paul Goma așa cum a fost publicată de ziarul Ziua pe 26 noiembrie 2004 și articolul din ziarul Gardianul de ieri.

Întrucât acest fapt de o gravitate maximă s-a petrecut în vază lumii, într-o emisiune TV, în anul de grație 2005, fără ca vreo instituție a statului să se autosesizeze imediat, îmi rezerv dreptul de a face publică această scrisoare, cu convingerea că îmi veți înțelege exact demersul și îl veți sprijini.

Cu multumiri,

Mariana Sipos, jurnalist

Sâmbătă 22 ianuarie 2005

Să vezi și să nu crezi: s-a trezit și Dinu Zamfirescu! Nu cârâise nici el, nici Institutul pe care-l conduce, nici după publicarea, fie și incompletă a plângerilor mele, în noiembrie și în decembrie 2004, nici acum o săptămână după lansarea textului "Unde ni sunt..." De ce abia acum - și de ce: acum?

Nu știu. Și nu mă interesează.

Reproduc "declarația de solidarizare" a Dinului Zamfirescu':

Ziua - POLITICA - Sâmbătă, 22 ianuarie 2005

INMER se solidarizează cu acțiunea Paul Goma

Președintele Institutului National pentru Memoria Exilului Romanesc (INMER), Dinu Zamfirescu, își afirmă sprijinul față de acțiunea cunoscutului luptător anti-comunist Paul Goma, pentru anchetarea unor reprezentanți ai poliției politice. Pe 10 ianuarie, istoricul Stejarel Olaru a depus la Înalta Curte de Casație și Justiție o plângere penală în numele lui Paul Goma, în care cere urmărirea în justiție și condamnarea a 13 cadre ale Securității - printre care Nicolae Plesita - care au participat la anchetarea și agresiunea sa. Într-o scrisoare deschisă adresată ZIUA, Dinu Zamfirescu se declară "total solidar" cu inițiativa scriitorului anti-comunist.

"Ca unul care am semnalat, tot în ziarul dumneavoastra, lista a cca. 50 de ofiteri de securitate pe care i-am aflat în dosarul meu de la CNSAS, cred ca asemenea actiuni trebuie întreprinse pe o scara mai mare", afirma presedintele INMER. "De asemenea, cred ca trebuie sa se tina seama de cele inserate la punctul 8 din "Proclamatia de la Timisoara", referitor la neparticiparea la viata politica a tuturor celor care au facut parte din cadrul organelor represive ale fostului stat comunist", mai afirma Zamfirescu în scrisoarea citata. El aminteste ca acest deziderat a fost mentionat si înainte de 1989, printr-un program al unor romani aflati în Occident, grupati în "Actiunea Romanilor Liberi". "Invit pe aceasta cale pe toti cei ce au avut de suferit de pe urma actiunilor represive ale fostelor autoritati comuniste sa se alature actiunii lui Paul Goma", se arata în scrisoarea citata.

Ana DINESCU

În rest: **Culoarea-Bărbosul...** va apărea la 7 februarie; câteva exemplare îmi vor fi trimise prin poștă - deci vor ajunge la mine cel mai devreme în 21 februarie...

Imi trimite Dan Culcer ultima producție a lui Țepeneag:

(...)Obiect : Paul Goma si tortionarii Către Mariana Sipos

Nu e prima oară când generalul Plesită își arborează cu mândrie faptele din timpul dictaturii. Jurnalistii televiziunii îl invită în studio si-l îndeamnă să spună tot ce-i trece prin minte. Ceea ce nu înseamnă că, uneori, nu spune si minciuni. Dar dacă jurnalistii sunt atât de doriți să-i arate publicului pe tortionari înseamnă că-si închipuie că publicul e atras de asemenea spectacole. S-ar putea să fie chiar așa... Nu înțeleg prea bine ce se întâmplă în România. Aflăm că mai multi cetățeni decât ne-am fi putut închipui au colaborat cu Securitatea. Siliti? Mai mult sau mai puțin... Probabil că dintre acestia si familiile lor se recrutează si spectatorii în fata cărora se produce, cu atâta obrăznicie, generalul Plesită.

Când Goma a venit la Paris, în 1977, l-am asteptat la aeroport. De cum l-am văzut l-am întrebat: Te-au bătut? te-au chinuit? - Nu cine stie ce, a răspuns el. Era evident că-i era frică. A trăit cu frica asta până în 1989. L-am înțeles. După 1989, tot mai pretindea că îi este frică. Ii era frică să se întoarcă în România, să se ducă fie si doar în vizită. Nu l-am mai înțeles.

Nu stiu ce joc face acest Plesită. Cert este că în tot acest timp nu i-a fost teamă. Nici sub Iliescu nici sub Constantinescu. Tot lui Goma i-a fost teamă să se ducă să-l înfrunte. Si de ce să-i fie teamă lui Plesită, dacă tortionari mai mari decât el au scăpat basma curată si au murit în România de moarte bună.

Dacă Goma s-a hotărât în sfârșit să-i înfrunte îl felicit si voi fi alături de el.

D.Țepeneag

Ce poți spune în fața unei - a câta? - nesimțiri țepenege? Dealtfel Bătrânul Puiu Oniricu s-a folosit de această căcăcioasă metodă și în corespondența cu Schlesak - publicată-comentată - și în interviurile cu Simuț, cu Buciu, publicate, desigur. Scopul: să-l portretizeze pe Goma ca pe un a) *ingrat* (față de el), ca pe un b) *trădător* - al său și al “cauzei” - iar acum: ca pe un nesfârșit : c) *fricos*!

Nu am pretins vreodată că nu cunosc frica, însă... Așa, cu-frică, mersesem mai departe - spre deosebire de el.

Țepeneag pretinde că, din 1977 - când mă întâmpinase la aeroport (la Orly) - și până în 1989 (!) am trăit cu frică paralizantă... Ce se deduce? Că, de frică, nu am mai mișcat în front - până mai adineaurea, deci el, Puiu Onireag, se solidarizează cu mine...? Ba am mișcat în front - cu-frică; frica-asta nu m-a împie-decat să acționez, să activez, să-mi pun pielea le bătaie - *spre deosebire de el, care din primăvara anului 1978 “s-a retras”, mă rog frumos, «Ca Cioran...»*, ca să apară în 1989, încercînd să facă o Uniune a Scriitorilor la Paris - bineînțeles cu Breban, fără mine, bineînțeles. Dacă frica m-ar fi paralizat, cum zice Țepeneag, securiștii nu mi-ar fi trimis coletul-bombă, nu l-ar fi trimis pe Haiducu să mă ucidă, nu ar fi încercat să-l răpească pe Filip. Dacă frica m-ar fi paralizat, după primul “semn” al Brațului Revoluției, m-aș fi ascuns sub țol și n-aș fi mișcat peste un deceniu - ca el, Țepeneag Întâiul și Ultimul...

Iar măgăria cu... “dacă s-a hotărît, în sfârșit, să-i înfrunte îi voi fi alături...” - cât de alături: ca în 1982, 1983?, când eu primeam bombe și emisari purtători de otravă iar el, prietenul meu nu-mi dăduse măcar un telefon prin care să-și exprime... indignarea-solidaritatea (uite, Virgil Tănase o făcuse, Țepeneag: ba); ticăloșia cu “ne-vizita în România” (tot din pricina păcătoasei de frici)... Trebuie să fii un nerușinat ca Țepeneag pentru a motiva astfel faptul că nu m-am mai dus în România. Înseamnă că nu a citit ultimele declarații ale mele și/ori că îi crede pe români idioți și uituci.

Duminică 23 ianuarie 2005

Ieri și aseară până spre miezul nopții am recitit - pe hârtie - jurnalele 1999-2004 pe care le voi trimite la Polirom. Am găsit (și de astă-dată!) că textele acestea nu sunt deloc proaste; ba chiar bunicile...

Mariana Sipoș se agită, dă din mâini, dă din aripi... De nu

mi-ar croi și mie un c(i)ot de aripă peste cap - din greșeală, desigur. Mi-a trimis un articol semnat de Nicolae Coande - am dedus: provocat de ea. Mă simt acoperit de evenimente, de parcă s-ar fi răsturnat peste mine un car cu paie - bine: cu fân... Nu mai sunt eu cârmaciul. Nu știu nici ce să răspund la ultimele ei mesaje. Bineînțeles că e bine intenționată, însă eu mă sufoc sub bunele-i intenții.

Mircea Stănescu îmi transmite : Norman Finkelstein a mai publicat - totuși - o carte:

(...) „Altfel, la Editura Universitatii California a aparut cartea lui Norman Finkelstein. Titlul s-ar traduce cam asa: „Dincolo de chutzpah. Despre gresita folosire a termenului de antisemitism si despre abuzul în istorie”. „Chutzpah” este un termen ebraic care înseamna „pacalire”, „inducere în eroare cu buna stiinta” (daca ar fi de tradus în românește – ceea ce nu este recomandabil – eu i-as zice „teapa”). (...)

„Citind un interviu mai vechi al lui N.F[inkelstein]., din 13 decembrie 2001, am gasit urmatorul schimb de replici:

Reporterul (Don Atapattu): „Credeti ca «Industria Holocaustului» ar fi putut fi publicata daca nu ati fi fost fiul unor evrei supravietuitori ai Holocaustului?

Norman Finkelstein (Rîsete): „Nu, nu am nici o îndoiala asupra acestui lucru! Mai întâi, ea a fost publicata numai pentru ca sînt fiul unor supravietuitori ai Holocaustului. Daca nu as fi fost, n-as fi avut absolut nici o sansa. As fi fost îngropat de viu.” (în „Counterpunch”)

Dacă **Săptămâna Roșie** nu ar avea un motto - din Kogălniceanu - aș fi pus declarația lui N. Finkelstein.

Luni 24 ianuarie 2005

Surpriză. Doina Jela îmi scrie, poftindu-mă să dau ceva manuscrise pentru o expoziție de “înscrișuri interzise”. Eu știam de “fițuici dușmănoase”. Și se declară indignată de declarațiile lui Pleșiță; și că mâine, “eu cu colegii mei...” - eu aș fi zis: “colegii mei și cu mine...”, însă păcatul meu este că nu am colegi... - are să facă ceva, un text de protest.

Să facă. Nu cu nesuferitul de mine s-ar solidariza, ci ar protesta împotriva a ceva al cuiva.

Marti 25 ianuarie 2005

Culcer îmi transmite un text de Laszlo, ceva cu Păcală care învață istoria. Desigur, ținta de căpătâi sunt eu, însă cea de serviciu: Mircea Stănescu. Băiatul ăsta (Laszlo) a devenit plicticos prin istericalele sale. Și incoerent: îi reproșează lui Stănescu

ne-răspunsurile la peste o duzină de întrebări ale sale, însă când ajunge la băgările de seamă ale mele (preluate de M. Stănescu) în legătură cu ferocele Horthy și cu ferocea Ungarie și cu ocupația și ea feroce, sălbatică, sângeroasă a Ardealului de Nord, începînd din septembrie 1940, evită... răspunsul, ba chiar îl acuză tot pe Stănescu de... insultă a minorităților naționale! Să tot dialoghezi cu Laszlo! Și el, ca și alți consăngenii ai săi: ia, cu violență, partea ne-adevărului, în ciuda bunului simț, nu pentru că ar fi un filosemit, ci pentru că este ungar, iar ungurul, în chestiunea masacrării evreilor, dintotdeauna a dat vina pe locuitorii acelor țări parțial ocupate de el în 1940. Începînd cu “statistica” de la începutul anilor ‘80, publicată în Franța (sub bagheta lui Wiesel), în *L’Express*, sfârșind (deocamdată) cu recente “file de istorie” redactate de un-guri (cu precădere de evrei unguri”) care povestesc tragedia cam așa:

‘Au fost atrocități antisemite în Transilvania, perpetrate de fasciștii legionari și antonescieni...’ - dacă nu mă înșel, am citit o astfel de ignominie de sub pana lui Braham.

Laszlo este și el un “istoric” ungar. Ca Braham. Ca Wiesel.

Miercuri 26 ianuarie 2005

Deprimat. După febra pregătirii Jurnalelor pentru Iași, odată înmânate Ștefanei, m-am trezit: are să editeze Silviu Lupescu astfel de texte care “or să-i strice toate prietenii”? Lupescu el însuși? Dar nu i-a ne-acceptat prietenului și colegului său Dan Petrescu un volum de publicistică, din același motiv? Căci “prietenia” la Lupescu...

Nu, nu regret că mă gândisem să împing Jurnalele imediat după **Culoarea-Bărbosul**. Speram într-o minune, or cum eu trăiesc numai cu astfel de realități...; cum funcționez numai cu asemenea carburant...

Va trebui să mă adaptez la teren: dacă voi simți că jurnalele nu merg, îi voi propune **Sabina**; și **Bonifacia**.

Deocamdată am nevoie de odihnă. De somn: să dormi, să sòmni...

Joi 27 ianuarie 2005

În continuare, dezumflat. Nu-mi găsesc locul, nu-mi găsesc treaba, nu-mi aflu rostul. Apoi: gerul de afară (nu grozav: în jurul Zero-ului) nu aranjează starea mea, fragilizată. Bănuiesc: nu gerul propriu zis mă... atacă, ci conștiința că, bătrân, bolnav, nu mă mai pot bucura de rarele prilejuri care îmi aduc aminte de

România: zăpada cu ale ei, un geruleț pe cinste, cu ale lui...

Colac peste pupăză, aseară îmi telefonează cineva din Austria. Că să-i dau adresa. I-o dau. După o vreme îi propun să-și (totuși) spună numele. A, da, numele?: Lupușor. Că el... - dar nu se înțelegea: vroia să spună că părinții săi sunt din Basarabia (numele ar trage într-acolo)- că a citit câteva din cărțile mele și cu ultima nu este de acord, fiind ea antisemită. Am întrebat dacă știe ce e “antisemitismul”, a răspuns că da, știe - și ca dovadă mi-a servit; “Pogromul de la Chișinău”. I-am spus că acela se petrecuse în Rusia, în gubernia rusească Bessarabia, că populația Chișinăului era în proporție de 80% ne-moldovenească, iar poliția era rusească, alcătuită din cazaci - deci responsabilitatea să cadă pe seama adevăraților responsabili, nu a românilor. Nu l-am impresionat deloc, a continuat să susțină că am scris o carte antisemită. Simțeam, după pauze, după căutări (însă nu am auzit, în telefon, vreo intervenție de cea în genul convorbirii Gabrielei Adameșteanu cu Lulu, în care “cineva” îi șoptea ce să întrebe, ce să răspundă - Liiceanu), ceva străin. Aș fi putut jura: “corespondentul” meu se afla în aceeași stare (și sufletească, dar nu numai) ca și “profesorii” care îmi telefonau în februarie-martie 1977, să-mi dea sfaturi-prețioase, să mă certe că nu sunt cuminte, să-mi servească argumente de tipul “Săraru”, “Țoiu”.

Nu am nici o dovadă că individul îmi telefona din Austria (sau de pe-aici, din Franța) - poate că da, poate că ba, însă nu asta era deranjant. Și în nici un caz faptul că omul nu era de acord cu ceea ce scrisesem - ei, da: nu era de acord, dreptul lui. Ci comanda pe care o executa. Admit: omul nu telefona cu securistul alături, ca “profesorii” noștri dragi din 1977. Mai admit: nu i se ceruse explicit să-ia-atitudine. Însă el va fi avut de rezolvat “o mică-problemă” (acolo, în “Austria”...): slujbă, locuință, loc la grădiniță pentru copil... Și ce face un brav cap de familie? Face orice ca să-și țină, protejeze familia. Poate că persoana de care depindea o parte sau totalitatea “nevoilor” lui este evreu. În acest caz românul nostru a... mers în întâmpinare, s-a oferit voluntar, a dat dovadă, a plătit o arvună necerută (după modelul Genialului Lucian Pintilie, cu steaua galbenă pe care a văzut-o el, cu ochii lui, la evreii din București, în timpul războiului...). Probabil acel șef nu-i ceruse nici un act de alegentă; nici nu va fi auzit de mine și de cartea mea “antisemită”. Ce contează: mâine sau poimâine, la un colț de discuție, Lupușor al meu va povesti - foarte în treacăt - cum un compatriot al său scrisese o “carte antisemită”, însă el îl luase la telefon și i-o spusese de la obraz! Invenții de-ale mele? Bucuros îmi voi face *mea culpa* dacă voi constata că m-am înșelat.

Probabil sunt atât de rău, fiindcă astă noapte m-a chinuit scena de la telefon. Fiindcă am gândit în termeni... sociologico-etnici: Este posibil ca un român, citind **Săptămâna Roșie**, să fie indignat de "antisemitismul" cărții și al autorului?; să-i telefoneze la Paris autorului, ca să-i comunice opinia sa indignată? Greu de admis - chiar dacă acel român este filoiudeu. Fiindcă un român (chiar filoiudeu), are cu totul și cu totul alte "probleme" în Austria ceea decât să ia-poziție în chestiunea "antisemitismului" unui compatriot. Doar dacă i s-a cerut - mai degrabă: decât dacă și-a imaginat el că astfel își ameliorează situația...

Vineri 28 ianuarie 2005

Ei bine, m-am înșelat în privința ne-solidarizării confrăților. Azi dimineață, deschizând cutia cu scrisori a internetului am constatat că mi-au scris, mi-au trimis articole Ion Cucu, Ioan Roșca, Mariana Șipos.

Trebuie să recunosc: în această chestiune *șevila uvrieră*, cum s-ar exprimarisi un român proaspăt franțuzit a fost Mariana Șipoș.

Iată textul ei care a declanșat... valuri-valuri de solidaritatea (am citat din John Vinocour, pe care l-am văzut mai ieri la televizor):

Infrațiunile contra umanității nu se prescriu Plesita a recunoscut ca l-a torturat pe Paul Goma

Vineri 28 Ianuarie 2005

Pe 19 ianuarie 2005, în emisiunea "Dan Diaconescu în direct" de la OTV, Paul Goma a fost insultat, calomniat și injurat la propriu ("f...-i mama lui") de către chiar tortionarul care l-a anchetat în urma protestului anticomunist inițiat de celebrul disident în 1977. Generalul de Securitate Nicolae Plesita a recunoscut public tratamentele neome-noase și tortura la care l-a supus pe Paul Goma în timpul anchetei, fapte considerate infrațiuni contra umanității care nu se prescriu (asa se întâmpla în Chile, unde crimele din timpul dictaturii lui Pinochet sunt aduse la lumină și pedepsite, chiar dacă au trecut mai bine de 30 de ani de la înfaptuirea lor.)

Paul Goma, cel mai cunoscut protestatar anticomunist și aparator al drepturilor omului în România comunistă, dar și în cea postcomunistă, are și azi statutul de exilat politic acordat de statul francez, atât timp cât Securitatea nu va fi condamnată public ca poliție politică și vinovații nu vor fi deconspirați și pedepsiți.

Recent, Paul Goma a depus, prin istoricul Stejarel Olaru, la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, plângere penală împotriva a 13 ofițeri de Securitate care l-au anchetat în arest sau în timpul anilor de detenție. Numele cel mai cunoscut din această listă

este Nicolae Plesita despre care Goma afirma: "Nu numai ca m-a insultat, dar m-a batut indelung in ziua de 1 aprilie 1977, de fata cu subalternii sai". Declaratiile generalului Nicolae Plesita de la OTV, prin care recunoaste ca l-a batut cu pumnii pe Paul Goma, intra sub incidenta Codului Penal care se refera la tortura si rele tratamente. Invitarea unui tortionar notoriu la un post de televiziune constituie o sfidare la eforturile societatii romanesti de deconspirare a Securitatii si pedepsire a celor vinovati de politie politica. Prin Nicolae Plesita, Securitatea se deconspira singura, ba chiar se mai si lauda cu nelegiuirile ei, dar nimeni nu reactioneaza.

E cu atat mai grav cu cat in timpul emisiunii s-a savarsit si o alta infractiune prevazuta in Codul Penal, art. 324, care se refera la - citez: "Laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunii savarsite de acestia". Potrivit aceluasi articol 324 CP (paragraful 1), realizatorul emisiunii se face vinovat de instigare si apologie a infractiunilor, intrucat pe parcursul emisiunii radea copios la declaratiile lui Nicolae Plesita, il incita prin intrebarile lui si il indemna, pe un ton amuzat, sa se laude mai departe cu crimele si tratamentele neomeneoase aplicate celor pe care i-a persecutat, torturat, asasinat ca general al politiei politice.

Intrucat aceste fapte de o gravitate maxima s-au petrecut in vazul lumii, intr-o emisiune TV, in anul de gratie 2005, fara ca vreo institutie a statului sa se autosesizeze imediat, pe 21 ianuarie 2005, am cerut parerea mai multor personalitati din tara si strainatate, solicitandu-le comentarii pe aceasta tema.

Valerian Stan - analist politic:

Intellectualii romani par sa nu poata sa-i ierte lui Goma curajul si demnitatea pe care multi nu le-au avut

Aplombul acestui securist nenorocit, la 15 ani de la revolutie, e posibil nu doar prin complicitatea unei intregi clase politice, dar si prin disparitia cu totul din viata publica din Romania a intelectualilor militanti. Intellectualii romani par sa nu poata sa-i ierte lui Goma curajul si demnitatea pe care multi nu le-au avut. Oamenii politici occidentali, care nu au nici un inconfort in a fi parteneri cu agentii criminalei Securitati, au si ei contributia lor. De aici curajul unor asemenea bestii.

Sa ne uitam in urma si vom vedea cu cata grija a ocolit presa noastra, in ultimii 15 ani, cazul Paul Goma (cum l-a ocolit atunci cand nu l-a atacat de-a dreptul pe bravul scriitor).

Ce se poate face? Cred ca doua lucruri. Mai intai, solidarizarea tuturor celor dispusi sa protesteze impreuna impotriva unor asemenea orori. In al doilea rand, cred ca Paul Goma trebuie sustinut in completarea actiunilor in justitie impotriva celor care l-au prigonit - pe el, pe ai lui si pe alti romani. Ma indoiesc ca justitia de azi va face dreptate. Dar aceasta actiune este importanta pentru a se sti ca Plesita si camarazii sai tortionari au fost si sunt si azi la fel de imuni si de puternici ca si sub Ceausescu. In privinta OTV (si a libertatii presei, in general), desi am si eu multe reprosuri sa fac, nu as incuraja initiative represive.

Nicolae Coande - scriitor:

Degeaba il chema Ion Iliescu pe Goma sa revina in tara: Plesita i-ar fi ranjit in nas la Bucuresti

Intr-un moment cand politicienii romani se bat cu pumnul in piept ca vor intrarea in UE, un dobitoc precum Plesita poate spune nepedep-sit de nimeni, desi se autodenunta in gura mare, ca a trimis agenti in strainatate pentru a-i extermina pe cei care se opuneau regimului si cu toate astea nu poate nimic. In Romania poti spune linistit ca ai omo-rat oameni, ca i-ai batut si terorizat, dar asta e "istorie" pentru organe-le de ancheta, preocupate sa bifeze actiuni de propaganda. Niciodata nu se va produce o renastere intr-o tara al carei trecut a fost maculat de criminali cu grade fara a trece printr-un proces de purificare morala. Degeaba il chema Ion Iliescu pe Goma sa revina in tara: Plesita i-ar fi ranjit in nas la Bucuresti. Plesita si multi altii, oameni ai vechiului aparat represiv, care domina inca structurile serviciilor de infor-matii, in ciuda asigurarilor linistitoare date la intervale regulate de domni stilati. Iata ce spunea recent Mihai Pacepa, motivand faptul ca vrea sa republice un interviu pe care Dorin Tudoran i l-a luat candva in America: "Paginile acestea sunt inca de stringenta actualitate deoarece telefoanele continua sa fie interceptate ilegal in Bucuresti si Romania continua sa fie singura tara din Europa care are noua servicii secrete - toate pline ochi cu fosti securisti". Si-atunci cum sa nu se reverse triumfalist asupra noastra batrana - dar inca nu senila - canalie securis-ta si sa se laude cu ispravile sale patriotice? Au prezentul nu ni-i mare...?

Dumitru Tepeneag - scriitor: [i-am reprodus capul de operă]

Liviu Antonesei - scriitor:

E absurd sa ramana nesanctionata apologia crimei facuta in direct pe un post de televiziune

Mi se pare ca e posibil sa traiesc intr-un cosmar, nu in Romania democratica, in principiu. Sa faci apologia crimei in direct pe un post de televiziune, sa te lauzi cu crimele pe care le-ai comandat, cu torturile aplicate manu propria, toate acestea tin de sfidarea pe care Securitatea continua sa ne-o arunce in obraz chiar si la mai bine de 15 ani de cand, teoretic - dar si legal! -, ea nu mai exista. Efectiv ai sen-zatia ca traiesti un cosmar, pentru ca, rationali fiind, vorba taranului lui Preda, "asa ceva nu exista". Or, constatam ca exista!

Sper ca instanta care judeca procesul deschis de Paul Goma tor-tiona-rilor sai isi va face datoria. Inclusiv inregistrand declaratiile ires-ponsabile ale lui Plesita drept probe in dosar. De altfel, pentru pedep-sirea corecta a tuturor vinovatilor, ar mai fi necesara si refacerea "Legii Ticu" in conformitate cu intentiile de dreptate ale initiatorului.

Parchetul ar trebui sa se autosesizeze pentru ca generalul Plesita a recunoscut fapte imprescriptibile: crime comandate, regretul ca n-a ordonat mai multe!, tortura si rele tratamente aplicate de el insusi ori

comandate subordonatilor, fapte care, chiar si dupa legislatia vechiului regim, erau tratate ca si crime. In al doilea rand, CNA-ul, pentru ca e absurd sa lase nesanctionata apologia crimei facuta in direct pe un post de televiziune. Am sosit dupa un sejur de o luna in Polonia - acolo asa ceva nici n-ar putea fi imaginat. Probabil din acest motiv am senzatia ca nu e ceva real, ci doar un cosmar in care am nimerit din greseala. Si poate am norocul sa ma trezesc!

Daniel Vighi - scriitor:

Trebuie sa depasim principial animozitatile sau inconforturile pe care pozitiile transante ale lui Paul Goma le-au putut starni

Sfidarea fostilor demnitari din Securitate la adresa democratiei si a drepturilor omului trebuie fara nici o ezitare sa-si gaseasca o replica pe masura din partea societatii civile. Cu toate ca avem serioase rezerve fata de capacitatea sistemului juridic romanesc de a actiona impartial si independent, socot ca singura cale de atac impotriva unor manifestari de cinism scandalos de felul celor ale fostului general de Securitate Nicolae Plesita de la emisiunea postului OTV este traducerea lor in fata justitiei.

Un inceput de drum poate fi plangerea penala a scriitorului Paul Goma la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie impotriva a 13 ofiteri de Securitate care l-au anchetat in arest sau in timpul anilor de detentie. Pentru ca acest demers juridic sa beneficieze de o cat mai larga sustinere a cat mai multor scriitori, socot ca trebuie sa depasim principial animozitatile sau inconforturile pe care pozitiile transante ale lui Paul Goma le-au putut starni in anii de dupa revolutie in mediile culturale. Avem obligatia morala si civica sa recunoastem cu totii faptul indiscutabil ca Paul Goma este cel mai redutabil si curajos disident anticomunist pe care l-a avut cultura romana. Pornind de la acest adevar istoric, plangerea penala va trebui sa fie cunoscuta de cat mai multa lume, ar trebui sa patrunda in mass-media, pe canalele de televiziune si sa devina, simbolic, cauza a cat mai multor oameni de cultura capabili sa depaseasca toate obstacolele care stau in fata unui asemenea razboi de durata.

Plangerea penala a lui Paul Goma ar trebui sa fie inceputul unui drum in care s-ar putea inscrie cat mai multi dintre cei care au avut de suferit din confruntarea cu Securitatea, ma gandesc inainte de toate la scriitorii ieseni de felul lui Liviu Antonesei sau Dan Petrescu. Sau William Totok si Petru Iliesu din Timisoara. Mai mult decat atat, ar trebui sa ne simtim cu totii agresati de primitivismul agresiv al generalului Nicolae Plesita si sa-l trimitem in judecata in numele tuturor scriitorilor care au participat la revolutie si care ar putea, prin chiar acest fapt, sa aiba o justificare morala si civica de a se alatura lui Paul Goma.

Din Timisoara in mod sigur sunt alaturi de Paul Goma cei care au participat in seara de 16 decembrie 1989 la izbucnirea revolutiei. Unii dintre ei nu mai pot fi decat simbolic, pentru ca au pierit in conditii misterioase. Ma gandesc la admirabilul poet Ion Monoran, mort fulge-

rator la 41 de ani, dupa trei ani de la revolutie. Mono este cel care a oprit tramvaiele in Piata Maria intr-un moment crucial si ne-a dat curajul sa strigam impotriva dictaturii. Mai apoi George Serban, autorul Proclamatiei de la Timisoara, disparut si el fulgerator asemenea scriitorului si ziaristului de investigatii Iosif Costinas. Mai sunt si altii care au caderea morala sa fie alaturi de aceasta plangere penala istorica, scriitori cu care in aceeaasi seara am fost cu totii acolo la Tökes si am fortat, cu toate cele bune si mai putin bune care au urmat, schimbarea istorica a Romaniei: Vasile Popovici, Viorel Marineasa, Doina Pasca-Harsany, Eugen Bunaru, Gheorghe Sechesan sau Lucian Vasile-Szabo.

Dar poate ca mai indreptatiti decat noi sunt tinerii scriitori de astazi, care nu au nimic sa-si reproseze si nici nu se razboiesc cu un trecut care, intr-un fel sau altul, ne apasa pe toti cei care am apucat sa traим in dictatura. Ei sunt cu adevarat liberi si ar putea sa fie, daca vor si daca le pasa, alaturi de plangerea lui Paul Goma.

Ar trebui domnul general Nicolae Plesita sa stie ca, atata vreme cat vom trai, noi, astia cativa, mai multi sau mai putini, suntem in razboi deschis si ca domnia sa, asemenea celor care l-au slujit cu anchete si pumni pe dictatorul din Romania, ar fi trebuit sa stea ascuns undeva in America de Sud.

Tortionarul de ieri, iata, astazi recunoaste senin cum anume ne-a umilit pe toti.

Eram in vremea aceea in primul an de facultate, am trait in admiratie vinovata alaturi de Willi Totok, de Herta Müller sau Helmuth Frauendorfer. I-am admirat si m-am multumit sa rezist cultural, mi-am construit un alibi asemenea colegilor mei de generatie si am petrecut dupa aceea ani de zile in ura si dispret neputincios la marginea orasului si am tot incasat pumni in constiinta si constat ca-i incasez si azi.

Nici macar faptul ca am participat in 16 decembrie la inceputul revolutiei nu ma elibereaza de pumnii aceia ai Securitatii. Bataia administrata lui Paul Goma a fost doar fizica, a noastra a fost una morala.

Nici macar nu simt nevoia sa-i intorc lui Nicolae Plesita vorbele cu care el "a insultat, calomniat si injurat la propriu pe Paul Goma" pentru ca acesta nu poate fi insultat, calomniat si injurat de tortionarul sau, futu-i mama ei de viata pe care am trait-o.

Andrei Dimitriu - vicepresedinte PNTCD:

Nevoia solidaritatii exemplare cu un mare patriot: Goma

In Romania atator confuzii intretinute abil de vechile structuri securisto-nomenklaturiste, gravitatea atacului resentimentar, primitiv, impotriva unuia dintre foarte putinii adevarati disidenti curajosi si demni - Paul Goma - ar putea trece neperceptuta la semnificatia reala a faptei.

Fara o reactie puternica, solidara, "vocala", a constiintelor romanesti - trecandu-se peste idiosincrazii si incompatibilitati de orice fel - exista riscul recidivarii unor situatii similare. De acelasi tratament insultator "s-a bucurat" intr-o emisiune TV si modelul unic al demnitatii si al patriotismului luminat, Iuliu Maniu. Reactiile legitime au lip-

sit. Din pacate. Ma astept ca nu numai societatea civila, dar si lumea politica responsabila sa reactioneze exemplar, sustinand plangerea penala impotriva celor 13 ofiteri de Securitate, depusa de Paul Goma, solidarizandu-se cu una din rarele personalitati care fac onoare Romaniei adevarate, insultate de propriul tortionar. In absenta unui statut similar cu acela al fascismului, comunismul va mai produce figuri ticalosite, surescitate, anacronice, care se vor dezlantui insolent si marlaneste impotriva adevaratilor Eroii ai poporului roman, luptatorii anticomunisti si cei cativa disidenti autentici, a valorilor nationale si a spiritului democrat european.

Momentul este propice pentru relansarea "igienizarii" societatii romanesti, reactivand Punctul 8 al Proclamatiei de la Timisoara, cat si o intarziata Lege a lustratiei.

Dar trebuie sa existe vointa politica necesara si o puternica determinare a factorului politic. Incerc sa descifrez la administratia Basescu aceasta hotarare necesara pentru a face din Romania o tara a justitiei, echitatii, democratiei, onoarei si demnitatii. Admit insa ca e un demers dificil.

Radu Sergiu Ruba - scriitor:

E bine ca societatea civila sa vegheze

Consiliul Suprem al Magistraturii, dar si Ministerul Justitiei trebuie sa se autosesizeze imediat si sa intreprinda ceea ce este prevazut de lege si de obligatiile lor civice si profesional-institutionale, precum si ale persoanelor platite din bani publici care le conduc. E bine ca societatea civila sa vegheze ca nu cumva aceste institutii si altele direct si indirect responsabile sa se deresponsabilizeze, potrivit unui stravechi obicei aborigen interpretat pe notele refrenului: "Intr-o democratie, nu este de competenta noastra, ci de competenta...".

A nu se uita ca pentru astfel de neglijente si rele intentii justitia romana si forurile ce o gestioneaza, administreaza, rasfata si razgaie au facut ca, de la datoria publica, deci din veniturile cetateanului, sa se plateasca tot felul de despagubiri decise de Tribunalul de la Strasbourg.

Ader la orice fel de protest pe care societatea civila il va gasi oportun la adresa sfidarii securistice din seara de 19 ianuarie, a fenomenului cu pricina in sine si a atitudinii (in caz ca ea se va dovedi astfel) pasive a autoritatilor abilitate.

Dan Petrescu - scriitor:

E evident ca Plesita sfideaza pe toata lumea

Ai dreptate sa sari in aer dupa emisiunea de pe OTV care continua mediatizarea brutei de Plesita (inceputa pe Tele 7abc de Marian Oprea, si el prezent la OTV): si pe mine m-a lasat perplex, chiar daca mi-am zis ca, la urma urmelor, si pe Nicolski ori Draghici am avut prilejul de a-i vedea pe micul eran, ca si pe tortionarul direct al inginerului Ursu, fara sa se intample nimic dupa aceea.

Totusi, e evident ca Plesita sfideaza pe toata lumea si ca i se

cuvine din plin o corectie.

Cine ar trebui sa se (auto)sesizeze? Habar n-am; dupa mine, toata lumea! Si il mai mentionez o data pe Marian Oprea in toata aceasta afacere, data fiind si ampla operatiune de spalare a Securitatii pe care a orchestrat-o printr-un lung serial (difuzat tot pe OTV!), menit a ne demonstra nu doar meritele Securitatii in revolutia (sau ce-o fi fost) din 1989, ci si nenumaratele comploturi pre-revolutionare comentate de reprezentanti sau apropiati ai ei - de care naiba a auzit!

Cat despre consecintele lor, sa nu mai vorbim.

Matei Calinescu - scriitor:

Ar fi foarte bine ca amanatul proces al comunismului sa inceapa cu Plesita

Ce se intampla in Romania cu oameni (sau neoameni, mai bine zis) ca fostul general de securitate si tortionar Plesita e un scandal. Ar trebui, pentru inceput, ca televiziunea si radioul sa fie inchise unor astfel de voci odioase. Ar fi desigur foarte bine ca mereu amanatul proces al comunismului sa inceapa cu cineva ca el. Dar va incepe acest proces vreodata? Oricum, eu sunt alaturi de dumneavoastra si de toti cei care incearca sa faca ceva concret in sensul actiunii de igiena publica pe care ati initiat-o.

Gabriel Plesea - scriitor:

Cloaca comunisto-securista persista in batjocorirea poporului roman

"Relatarile" lui Nicolae Plesita, mandru, ca pe vremea lui Ceausescu, ca l-a luat de barba pe Goma si ca i-a dat si cu stanga si cu dreapta, frizeaza patologicul. Ca sa nu mai vorbim de recunoasterea faptului ca a trimis agenti in strainatate pentru a-i extermina pe disidentii periculosi. Aceste proprii incriminari, facute fara nici un pic de remuscare ori rusine, denota sfidarea sacrificiilor celor care au suferit ori au pierit in rezistenta impotriva dictaturii comuniste in Romania. Vinovatii trebuie adusi neintarziat in fata tribunalului, pentru a da socoteala pentru faptele lor marsave. Romania nu va dovedi ca este un stat de drept atat timp cat criminali precum Plesita dau cu tifla legilor dupa care se ghideaza orice democratie functionala. Fiind vorba de un scriitor, in afara de rezistent si de disident, Paul Goma ar fi trebuit sa se bucure in primul rand de sprijinul colegilor de breasla, care ar fi trebuit sa sesizeze autoritatile si sa se constituie ca parte civila in actiunea de pedepsire a acelor care, in fond, i-au sicanat si torturat si pe ei. Alte institutii care ar trebui sa ia cunostinta de acest demers al lui Paul Goma ar fi ministrul Justitiei, ministrul Culturii, primul ministru si chiar presedintele tarii.

Un articol de Mariana Sipos

Vanator de disidenti - elogiut si onorat

România liberă, Vineri 28 Ianuarie 2005

Petre Mihai Bacanu

Publicam astazi o ancheta generata de declaratiile publice ale tortionarului Nicolae Plesita despre Paul Goma - practic o recunoastere a crimelor si torturilor Securitatii. Pentru a nu stiu cata oara, Plesita isi da arama pe fata. N-am crezut ca in anul de gratie 2005 pe ecranele televizoarelor sunt lasati sa zburde cei care au uns monstruoasa masinarie comunisto-securista, ba li se aduc si elogii.

Plesita, onorat de televiziuni, nu regreta ca i-a smuls barba lui Paul Goma - "L-am luat de barba si am dat si cu stanga, si cu dreapta! Nu-mi pare rau..." (!?) - se confeseaza generalul Plesita. Este limpede ca tortionarul nu se teme de nimic. Nici de faptul ca ar putea fi trimis in judecata (pentru arsenalul incredintat lui Carlos-Sacalul cu scopul a comite crime de la comanda lui Ceausescu). Plesita i-a asigurat teroristului international barlog in Romania, l-a cocolosit si l-a indopat cu bani si documente falsificate. A facut-o din sentimente "patriotice".

Culmea este ca - in lipsa unei singure condamnari - asemenea specimene se simt si acum puternice. In loc sa se creeze in jurul lor un gard sanitar, de izolare, tortionarii sunt lasati (chiar ajutati) sa infesteze toata aria. Plesita incita si acum fostii subordonati in a lichida "tradatorii".

Oriunde in tarile civilizate se pedepseste laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunii savarsite de acestia, ca si a celor care au incitat sau incita la acte de violenta. Or, mai mult ca oricand, pe ecranele televizoarelor se face apologia securistilor "patrioti" si se instiga practic la tratamente neomenoase. Semne ca politia politica zburda. Plesita si ai lui nu sunt straini de expedieri de pachete cu bombe, asasinate, schingiuri ori discreditari - denumite generic "anihilari" sau "neutralizari". Cine altul decat Plesita a pus bazele unitatii speciale "Lichidari"? Unitatea "Lichidari" era copia fidela a departamentului din KGB care avea misiunea sa ucida "tradatorii". Cand s-a imbracat in ortac, la legendara greva a minerilor din 1977, Plesita pune ochii pe cei care urmau sa fie anihilati. La fel a procedat si la Brasov, dupa ce i-a rastignit in belciuge pe grevisti.

Despre crime, Plesita nu-si aminteste decat ca a trimis ucigasi pe urmele unor disidenti "periculosi", dar n-au fost omorati decat "vreo doi-trei". Cam putin. Practic, face si acum apologia crimei. A recunoscut "doua-trei" crime sau instigare la crima. Nimeni nu-i bate la poarta sa afle de aceste "banale infractiuni". Plesita stie insa de mult mai multe crime. Dupa defectarea lui Pacepa au disparut cativa zeci de ofiteri ai Securitatii. Plesita ar putea sa dea declaratii la Parchet, nu pe micul ecran sau in interviuri-fluviu unde povesteste cum se murea de ofica dubla cand glontul era prea rece.

Procentajul de depistare a criminalilor este in Romania de 95%. Nimeni nu se intereseaza insa si de crimele politice, pentru ca sunt "istorice".

In tribunale, Fundatia "Icar" a pornit procesul comunismului, in care se cere ca Presedintia, guvernul, Parlamentul sa ceara scuza pentru crimele securisto-comuniste. Nu s-au cerut procese penale, ci doar condamnari publice, deconspirarea Securitatii ca politie politica.

În 15 ani de la "decesul" Securității n-am auzit de nici o deconspirare. În schimb, tortionarii și calaii sunt mai curtați de televiziuni decât victimele.

Plesita este o fantomă securisto-comunistă, manjit din cap până-n picioare de sange, și nu ne mira dacă va fi decorat pentru acțiunile sale anti-NATO, anti-"Europa Liberă", anti-democrație. Așa cum Ion Iliescu nu poate să-și inghita laudele la adresa tovarășilor agricoli și socialismului (intinat de alții), nici Plesita nu-și pune botnita, ba regretă că n-a "lichidat" îndeajuns, că n-a făcut îndeajuns pentru depistarea și pedepsirea exemplară a defectorilor.

ION VIANU – medic, scriitor

Apologia infracțiunii este și va rămâne un delict pedepsit de lege

Este cu atât mai scandalosă cu cât se referă la acte comise de cîștii și tortionarii care s-au aflat în slujba sângerosului regim comunist din România. Acum, acești executanți brutali și nu rareori sângeroși în loc să se ascundă în gaură de arpe, se dedau la exhibiții la posturile noastre de televiziune. Pe lângă condamnarea morală, nicio dată îndeajuns de categorică, sunt de părere că societatea civilă în ansamblul ei și diferitele organizații neguvernamentale care o alcătuiesc trebuie să exercite presiuni asupra autorităților judiciare pentru a le face să ia măsuri legale nu numai împotriva tortionarilor care au comis pe vremuri crime și acum se laudă cu ele, dar și împotriva celor care contribuie la disculparea acestor criminali, înfățișându-i ca pe niște unchii și ce deapănă amintiri la posturi de televiziune. (București, 24 ianuarie 2005)

OVIDIU PECICAN – scriitor

Ramin frapat de dezinvoltura cinică a dlui Dan Diaconescu

Ma asociez întru totul inițiativei dvs. vizînd sancționarea generalului în rezervă Plesita, mindru că a făcut politică politică, bucuros că a batut un biet scriitor încarcerat și satisfăcut că a lichidat citiva disidenți în vremea lui Nicolae Ceaușescu. Ramin frapat, în același timp, de dezinvoltura cinică a dlui Dan Diaconescu, mereu zelos în a secula derapajele unor tortionari, criminali din revoluție ori, în cel mai bun caz, farseuri, salutînd curajul doamnei care sunteți de a se lupta cu morile de vînt fără sprijinul declarat al vreunui organism al societății civile.

La urma urmei, însă, aveți dreptate. Pînă să așteptăm ceva de la societatea civilă și de la stat este necesar să încercăm, fiecare după puterile noastre, să facem ceva noi înșine. În acest sens am fost adeseori alături de Paul Goma, atunci cînd alți scriitori evitau să-și lanseze cartile, îi contestau orice valoare literară sau chiar îl denigrau, tot așa cum mi s-a parut potrivit să semnez în studii scrise și semnate cu numele propriu (nu cu pseudonime) gravele și, macar în parte, nedreptele acuze ale scriitorului și militantului la adresa evreilor.

În dreaptă consecință, pastrîndu-mă nuanțat în ceea ce privește

initiativele lui Paul Goma, sunt gata sa sprijin, alaturi de dvs., dreptul lui la reparatii morale, la demnitate si la respect.

(Cluj, 24 ianuarie 2005)

NICOLAE CONTANTINESCU – medic

Pentru justitia romana anii comunismului nu s-au terminat

Daca l-ai intreba pe un chirurg ce atitudine trebuie sa aiba in fata unui bolnav cu o peritonita apendiculara, ti-ar raspunde cu ochii inchisi indiferent daca el lucreaza la Bucuresti, la Iasi, la Braila, Vanju Mare sau Ramnicu Sarat. Cu alte cuvinte un profesionist isi asuma si aplica solutia, care in cazul in speta poate fi salvatoare de viata.

Constiinta profesionala lucreaza atat de implacabil incat chirurgi care au fost inchisi pe motive politice mi-au povestit ca in fata unor urgente chirurgicale la detinuti, au actionat in conditii incredibil de vitrege reusind sa salveze vieti care fusesera sortite deliberat mortii.

Am dat aceste exemple pentru a-mi sustine afirmatia: NU EXISTA ASTAZI NICI O SCUZA PENTRU ACEI JUDECATORI SAU PROCURORI CARE IN ULTIMII 15 ANI AU IGNORAT LEGILE, LE-AU SCHILODIT - JUDECAND LA COMANDA POLITICA SAU PUR SI SIMPLU CONFORM UNUI CREZ STRAMB.

Si acum sa raspund la intrebari:

1. Emisiunea din 19 ianuarie 2005 dela OTV in care Dan Diaconescu i-a facut jocul Lui Nicolae Plesita a fost dupa parerea mea comandata de Plesita. Asemenea emisiuni sunt clar favorizate de lipsa de reactie a justitiei romane fata de culpe evidente.

Pentru justitia romana anii comunismului nu s-au terminat. Sigiliul Ministerului Justitiei cu stema RSR, dar mai ales pletora de juristi formati in timpul societatii socialiste multilateral dezvoltate si care actioneaza ca pe timpuri, sustin afirmatia de mai sus.

2. Vinovatii trebuie adusi in fata instantelor judecatoresti.

3. Procuratura trebuia sa se autosesizeze.

CNA trebuie sa se autosesizeze intrucat un post TV face pledoarii in favoarea comunismului, prezentand indivizi care au facut politie politica drept oameni care si-au servit tara. (Bucuresti, 24 ianuarie 2005)

LASZLO ALEXANDRU – scriitor

În nici o țară de pe glob n-am auzit ca vreun criminal în serie să fie poftit pentru a-si expune satisfăcut si flatat fărâdelegile pe micul ecran

Faptele pe care le semnalati în interventia dv. au fost precedate de altele, si mai grave, pentru care am protestat eu însumi la vremea respectivă. În primăvara anului 2002, acelasi Dan Diaconescu l-a invitat în platoul menajeriei sale de la OTV pe fostul ofiter militar IOAN LAURENTIU COCAN. Vorbăretul cu pricina are vreo nouă oameni pe constiință, încă din seara de 21 decembrie 1989, când a ordonat "foc" lantului de trăgători de pe Calea Motilor din Cluj, ba chiar s-a protăpît el însusi în fata soldatilor si a tras furibund cu revolverul către "tintele vii". În nici o țară de pe glob n-am auzit ca vreun criminal în

serie să fie poftit pentru a-si expune satisfăcut si flatat fărâdelegile pe micul ecran. Da, ei sînt filmati (în America) în timp ce sînt condusi spre scaunul electric, sau în timp ce-si cer scuze față de familiile îndoliolate, dar nicidecum pentru a-si insulta victimele pe care în prealabil le-au omorît!

Aceeasi atitudine de jėjoasă complicitate a avut-o "moderat! orul" si cu acea ocazie: rînjind placid, cu sentimentul datoriei împlinite, ca o traseistă după violul colectiv de pe un tir aglomerat, îi ridică asasinului mingile la fileu, îi azvîrlea priviri admirative si îl complimenta peltic pentru... curaj. După o vreme am simtit nevoia să aerisesc în cameră: mi se transmisese de la Bucuresti inclusiv duhoarea de nespălat. Am sters din memoria televi-zorului meu postul OTV. M-am stăpînit în ultima clipă de a nu spăla cu sodă caustică micul ecran.

De atunci am protestat în repetate rînduri împotriva acelei emisiuni – la radio, în presa literară, într-o carte – folosind termeni care se pare că n-au fost suficient de vigurosi: "Din coltul meu de martor modest si de victimă indignată propun ca, atunci cînd ziua dreptății va sosi totusi, celula imediat alăturată să-i fie rezervată teleastului Dan Diaconescu. Astfel cei doi își vor putea continua nestingheriti confidantele, prelungindu-si talk-show-ul prin semnale morse bătute cu cutia goală de hering chinezesc în peretele decojit al puscăriei."

Stimată doamnă Mariana Sipos, întrucît se pare că în România de azi pingeaua de pe obrazul gros poate fi străpunsă doar prin fapte, nu prin vorbe, vă rog să mă considerati cosemnatar al oricărui denunt penal pe care îl veti formula împotriva postului OTV, a "ziaristului" Dan Diaconescu si a "invitatilor" săi. (Cluj, 21 ianuarie 2005)

ION BARBU – grafician

1. Faptele sunt atit de odioase ca nici macar n-am puterea sa le comentez. NO COMMENT cum ar spune un batrinel parsiv.

Daca v-ati gindit la Iliescu - gind la gind cu bucurie!

2. Ce trebuie facut pentru pedepsirea vinovatilor?

Simplu : daca tot au scos capul, sa le luam gitul !

3. Ion Barbu fiind o institutie, va multumesc ca ati sesizat-o !

(Cartoon Industries Ion Barbu SRL, 22 ianuarie 2005)

DAN PAVEL – analist politic

[...] s-a ajuns in situatia ca fostul general de Securitate sa sfideze pe fata opinia publica datorita faptului ca legile aprobate de Parlamentul Romaniei au pus mai mult accentul pe deconspirarea colaboratorilor si informatorilor, ca si cum cei care au fost ofiteri de Securitate nu ar fi fost implicati direct, grav in acte de politie politica. Am scris de sute de ori pina acum, dar fara folos, ca absolut toti cei care au facut parte din Securitate au facut politie politica. Singura problema ar fi ca la unii dintre ei sa se vada daca au avut circumstante atenuante sau daca printr-o minune nu au fost implicati in operatiunile Securitatii, care incalcau drepturile universale ale omului, interesul national al romanilor, ba chiar si legile strimbe comuniste. Pina ce responsabilii politi-

ci ai acestei tari nu vor intreprinde masuri punctuale impotriva unor criminali precum generalul Plesita si a altora, cum sint toti acei care l-au torturat, maltratat pe disidentul Paul Goma si pe sute de mii sau poate chiar milioane de altii, ei vor continua cu cinism sa apara in emisiuni degradante si jignitoare, in care tot felul de nostalgici trimit SMSa/uri prin care tortionarii sint laudati ca mari patrioti.

Cu stima,

Dan Pavel

CASSIAN MARIA SPIRIDON - scriitor

Draga Mariana Sipos,

Raspund punctual la aceasta obraznicie fara limita si ticalosie publica etc. etc.

1. O astfel de atitudine, din partea unui ofiter de securitate, pe un post de televiziune nu este doar revoltatoare, ci pulverizeaza Revolutia Romana, cei cincisprezece ani in care s-a incercat construirea unui stat democratic, unde legea sa domneasca, iar oamenii de acest fel sa fie judecati si pedepsiti conform cu faptele lor.

2. Cred ca ar trebui sa ne intrebam cum s-a putut ajunge aici. Raspunsul este unul foarte simplu – refuzul constant al celor de la Putere de a accepta desfasurarea Procesului Comunismului, unde toti cei vinovati de crime sa-si primeasca pedeapsa conform legii. Nu doar securitatea ce a activat ca politie politica, ci si cei din conducerea decizionala a fostului PCR trebuie chemati in instanta. Consider reductionista focalizarea pe politia politica, cind se stie foarte bine ca ea era doar instrumentul partidului unic. Procesul Comunismului trebuie sa cuprinda amindoua aceste componente ale aparatului politic represiv.

3. Toate institutiile statului care au atributii si sint abilitate in acest domeniu au obligatia de a se autosesiza si actiona in consecinta.

Asa cum crimele naziste nu sint si n-au fost niciodata prescrise, la fel se impune si in cazul celor comuniste.

Justitia romana nu a instrumentat si anulat decit partial procesele impotriva fostilor detinuti politici dar, prin lege, pentru ca au trecut 15 ani din decembrie '89, prescrie crimele politice ale regimului comunist.

Pina nu va avea loc Procesul Comunismului, nu avem sansele unei lustrari insotita de o resurectie morala, si astfel de sfidari vor fi oricind posibile. (Iasi, 25 ianuarie 2005)

Nu simt nevoia să comentez intervențiile. O voi face - poate - mai încolo, după ce voi constata că bulgărașul de zăpada s-a prefăcut în bulgăre (nu îndrăznesc să mă gândesc la o avalanșă care ar mătura securismul și bolșevismul - deși nu ar merita o asemenea moarte, mai degrabă una într-o avalanșă de noroi) - firește, vorbesc în continuare, de trezirea la solidaritate a intelectualilor cu ei înșiși, nu cu păcătosul de Goma. Că tot vorbim de

solidaritate: ce va fi făcînd Blandiana, cea din interviul cu chiar Cassian Maria Spiridon din *Convorbiri literare* de acum 4-5 ani? Ce să facă - ea rezistă prin culturalizarea arpagicului.

Până atunci ochiul-dracului al meu a văzut:

Dintre solidarnici jumătate au răspuns, au condamnat "actul" lui Pleșiță, au cerut Procesul Comunismului...

Dar nu au pomenit nici de frică subiectul logic al apelului lansat de Mariana Sipoș: modesta mea persoană - întâmplător purtînd un nume; întâmplător provocator al... răspunsurilor lor.

Cum ar veni: pentru Ruba, pentru Dan Petrescu, pentru Matei Călinescu, pentru Ion Vianu, pentru doctorul Constantinescu, pentru Ion Barbu, pentru Cassian Maria Spiridon - Goma nu există.

Desigur: dacă fac un efort să caut "motivele" le găsesc pe dată: "directe" la Vianu, Matei Călinescu, "indirecte" la Dan Petrescu, "prin rocoșeu" (prudența, de veacuri) la Cassian, "misterioase" la Ruba, indiferente mie la Constantinescu și la Barbu.

Sâmbătă 29 ianuarie 2005

În ciuda exaltatului optimism al Marianeii Sipoș, eu rămân, dacă nu la-toate-rece (cum aș putea?), atunci sceptic.

Deși... Iată alte semne:

Istoricul Stejarel Olaru cere procurorului general să se autose-sizeze în urma marturiilor televizate ale generalului de Securitate care s-a laudat cu agresiunile împotriva disidentilor

Fostul general de Securitate, Nicolae Plesita a marturisit în direct, la OTV, "doua-trei" crime și o corecție corporală, toate aplicate unor disidenti ai regimului Ceaușescu, pe care Plesita l-a slujit. Despre disidentul Paul Goma, stabilit în Franța din 1977, Plesita a spus: "L-am luat de barba și am dat și cu stînga, și cu dreapta! Nu-mi pare rău pentru că banditul asta a făcut mult rău României!". Publicăm astăzi în exclusivitate poziția istoricului Stejarel Olaru, care cere, după difuzarea acestei emisiuni, o anchetă detaliată în cazul Plesita.

Istoricul Stejarel Olaru, reprezentant în România al disidentului Paul Goma, formulează a doua plîngere penală împotriva lui Nicolae Plesita, după cea din 10 ianuarie, adresată procurorului general al României, Ilie Botos. Olaru scrie că, în cadrul emisiunii de la OTV, generalul Plesita a dezvăluit că a condus urmărirea disidentilor români refugiați în exil și a ordonat eliminarea lor fizică, "chiar omorînd "vreo doi-trei" dintre acestia". "Considerăm că marturia publică a generalului Plesita are legătura directă cu plîngerea penală formulată de Paul Goma la 10 ianuarie". Stejarel Olaru sesizează gravitatea marturiilor lui Plesita și cere declansarea cercetării penale a acestuia. În prima adresă către Ilie Botos, Paul Goma cerea autorităților române,

printre altele, aducerea in fata instantei a mai multor ofiteri de Securitate, intre care si generalul Nicolae Plesita, cel care a condus ancheta din data de 1 aprilie 1977. "Plesita m-a batut indelung in biroul numarul 7, la sediul Anchetelor Penale de pe Calea Rahovei, la 1 aprilie 1977, la aproape o ora dupa ce fusesem arestat", spune Paul Goma in plingerea sa. Dupa care adauga: "In ajunul plecarii mele in Franta, in seara zilei de 19 noiembrie 1977, Plesita, luindu-si ramas-bun de la mine, m-a amenintat ca, daca nu-mi tin gura, Bratul Revolutiei, care-i lung, are sa ma atinga oriunde m-as afla. Tot atunci, mi-a promis un semn de cum voi ajunge la Paris. Am descifrat cu usurinta semnul in agresiunea impotriva Monicai Lovinescu, la 18 noiembrie 1977".

Paul Goma a fost arestat si anchetat de Securitate in 1956, dupa revolutia din Ungaria, cind si-a depus carnetul UTC in semn de protest. In 1977, in urma legaturilor pe care le stabilise cu intelectualitatea occidentala si cu "Miscarea '77", el a fost arestat din nou. "Miscarea '77" era initiata de Vaclav Havel (presedinte al Cehiei dupa caderea Cortinei de Fier) in Cehoslovacia si cerea regimului comunist respectarea drepturilor omului, asa cum se angajase la Comitetul Helsinki din 1975. Atunci, dupa o ultima ancheta a Securitatii, el a fost expulzat impreuna cu sotia. Ajuns in Franta, s-a stabilit la Paris ca exilant politic.

Plesita - spaima disidentilor

Nicolae Plesita, nascut in Curtea de Arges, a fost intre 1962 si 1967 comandantul Directiei Regionale de Securitate din Cluj. Intre 1980 si 1984 a fost numit sef al Centrului de Informatii Externe a Securitatii. Sub sefia lui, Securitatea a organizat citeva atentate asupra disidentilor stabiliti in Occident, printre care si Paul Goma.

Acesta din urma a relatat despre atentatele asupra sa in cartile publicate, dar si in plingerea catre procurorul general al Romaniei. Intre atacuri se numara primirea, in 1982, a unui colet-bomba intr-o carte, care l-a ranit grav pe seful artificierilor parizieni; tentativa de otravire prin intermediul unui agent al Securitatii, cunoscut sub mai multe nume: Hirsch, Haiducu, Visan, Forrestier, precum si mai multe incercari ale Securitatii de a-l rapi pe fiul scriitorului.

OTV ar putea fi sanctionata din nou

Postul OTV va fi din nou subiect de discutie al unei sedinte CNA, ca urmare a emisiunii de joi seara, in cadrul careia gen. Nicolae Plesita a avut un discurs agresiv impotriva disidentilor din perioada comunista. Presedintele CNA, Ralu Filip, a declarat doar ca subiectul va fi discutat in sedinta de marti a consiliului. Acesta nu a precizat daca si in ce fel va fi sanctionat postul condus de Dan Diaconescu.

Ziua ANCHETE - Sambata, 29 ianuarie 2005

Stejarel Olaru cere cercetarea generalului Plesita

Istoricul Stejarel Olaru (foto) i-a adresat o scrisoare Procurorului General al Romaniei, Ilie Botos, in care arata ca generalul de

Securitate Nicolae Plesita a declarat pe un post de televiziune ca l-a batut pe Paul Goma. Olaru, care este imputernicit de Goma pentru a actiona in numele sau in vederea derularii plangerii penale facute la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, prin care se cere audierea unor ofiteri de Securitate care l-au anchetat cu brutalitate, ii cere lui Botos sa se sesizeze in legatura cu declaratiile respective. Potrivit lui Olaru, Plesita a declarat "L-am luat de barba pe Paul Goma si i-am dat si cu stanga si cu dreapta! Nu-mi pare rau pentru ca banditul asta a facut mult rau Romaniei". Stejarel Olaru mai arata ca generalul Plesita a mai spus, in cadrul aceleiasi emisiuni, ca a condus urmarirea disidentilor romani refugiati in exil sia ordonat eliminarea lor fizica, chiar omorand vreo doi-trei dintre acestia. El considera ca marturia publica a generalului Plesita arelegatura directa cu plangerea penala formulata de Paul Goma si inregistrata la Ministerul Public, dar si cu dosarul in care este anchetat generalul Plesita la sectia parchetelor militare pentru fapte similare. Olaru ii cere lui Ilie Botos cercetarea generalului Plesita pentru a se afla cine sunt disidentii romani ucisi de agentii de Securitate trimisi de el in strainatate precum si identificarea-respectivilor agenti. (B.C.G.)

Evenimentul Zilei <<http://www.evenimentulzilei.ro>>, 29 ian 2005.

Securistul Plesita, dat pe mina Parchetului General

Istoricul Stejarel Olaru cere procurorului general sa se autosesizeze in urma marturiilor televizate ale generalului de Securitate care s-a laudat cu agresiunile impotriva disidentilor

Fostul general de Securitate, Nicolae Plesita, a martusit in direct, la OTV, "doua-trei" crime si o corectie corporala, toate aplicate unor disidenti ai regimului Ceausescu, pe care Plesita l-a slujit.

Despre disidentul Paul Goma, stabilit in Franta din 1977, Plesita a spus: "L-am luat de barba si am dat si cu stinga, si cu dreapta! Nu-mi pare rau pentru ca banditul asta a facut mult rau Romaniei!". Publicam astazi in exclusivitate pozitia istoricului Stejarel Olaru, care cere, dupa difuzarea acestei emisiuni, o ancheta detaliata in cazul Plesita.

Istoricul Stejarel Olaru, reprezentant in Romania al disidentului Paul Goma, formuleaza a doua plingere penala impotriva lui Nicolae Plesita, dupa cea din 10 ianuarie, adresata procurorului general al Romaniei, Ilie Botos.

Olaru scrie ca, in cadrul emisiunii de la OTV, generalul Plesita a dezvaluit ca a condus urmarirea disidentilor romani refugiati in exil si a ordonat eliminarea lor fizica, "chiar omorind "vreo doi-trei" dintre acestia". "Consideram ca marturia publica a generalului Plesita are legatura directa cu plingerea penala formulata de Paul Goma la 10 ianuarie".

Stejarel Olaru sesizeaza gravitatea marturiilor lui Plesita si cere declansarea cercetarii penale a acestuia. In prima adresa catre Ilie Botos, Paul Goma cerea autoritatilor romane, printre altele, aducerea

in fata instantei a mai multor ofiteri de Securitate, intre care si generalul Nicolae Plesita, cel care a condus ancheta din data de 1 aprilie 1977.

“Plesita m-a batut indelung in biroul numarul 7, la sediul Anchetelor Penale de pe Calea Rahovei, la 1 aprilie 1977, la aproape o ora dupa ce fusesem arestat”, spune Paul Goma in plingerea sa.

Dupa care adauga: “In ajunul plecarii mele in Franta, in seara zilei de 19 noiembrie 1977, Plesita, luindu-si ramas-bun de la mine, m-a amenintat ca, daca nu-mi tin gura, Bratul Revolutiei, care-i lung, are sa ma atinga oriunde m-as afla. Tot atunci, mi-a promis un semn de cum voi ajunge la Paris. Am descifrat cu usurinta semnul in agresiunea impotriva Monicai Lovinescu, la 18 noiembrie 1977”.

Paul Goma a fost arestat si anchetat de Securitate in 1956, dupa revolutia din Ungaria, cind si-a depus carnetul UTC in semn de protest. In 1977, in urma legaturilor pe care le stabilise cu intelectualitatea occidentala si cu “Miscarea ‘77”, el a fost arestat din nou.

“Miscarea ‘77” era initiata de Vaclav Havel (presedinte al Cehiei dupa caderea Cortinei de Fier) in Cehoslovacia si cerea regimului comunist respectarea drepturilor omului, asa cum se angajase la Comitetul Helsinki din 1975. Atunci, dupa o ultima ancheta a Securitatii, el a fost expulzat impreuna cu sotia. Ajuns in Franta, s-a stabilit la Paris ca exilant politic.

Plesita - spaima disidentilor

Nicolae Plesita, nascut in Curtea de Arges, a fost intre 1962 si 1967 comandantul Directiei Regionale de Securitate din Cluj. Intre 1980 si 1984 a fost numit sef al Centrului de Informatii Externe a Securitatii. Sub sefia lui, Securitatea a organizat citeva atentate asupra disidentilor stabiliti in Occident, printre care si Paul Goma.

Acesta din urma a relatat despre atentatele asupra sa in cartile publicate, dar si in plingerea catre procurorul general al Romaniei.

Intre atacuri se numara primirea, in 1982, a unui colet-bomba intr-o carte, care l-a ranit grav pe seful artificierilor parizieni; tentativa de otravire prin intermediul unui agent al Securitatii, cunoscut sub mai multe nume: Hirsch, Haiducu, Visan, Forestier, precum si mai multe incercari ale Securitatii de a-l rapa pe fiul scriitorului.

OTV ar putea fi sanctionata din nou

Postul OTV va fi din nou subiect de discutie al unei sedinte CNA, ca urmare a emisiunii de joi seara, in cadrul careia gen. Nicolae Plesita a avut un discurs agresiv impotriva disidentilor din perioada comunista. Presedintele CNA, Ralu Filip, a declarat doar ca subiectul va fi discutat in sedinta de marti a consiliului.

Acesta nu a precizat daca si in ce fel va fi sanctionat postul condus de Dan Diaconescu.

Evenimentul Zilei, 29 ian 2005

Duminică 30 ianuarie 2005

Textul de mai sus a fost comentat pe internet de 31 persoane:

Plesita

Trimis de Mezinu (e-mail: m...u@yahoo.com) la 29-01-2005

nicolae plesita este cel mai mare bandit din Romania dar rromul zlatar Haiducu i-a dejucat crima de-al otravii pe Goma la un congres literar dar aceasta actiune a magarului plesita a avut urmari in relatile externe ale tarii cu Franta presedintele tarii eroul Ceausescu nu a mai fost invitat in Franta iar presedintele Mitterand nu a mai vizitat tara noastra

Acum e momentul !

Trimis de Shadow (e-mail: r...t@carp.net) la 29-01-2005

Daca 15 ani gen. Plesita si altii de teapa lui au trait nestanjeniti, iata ca acum dupa atata vreme ne amintim subit de ceea ce au fost ei in realitate. Nu vreau sa le tin partea, insa problemele de acum sunt mult prea importante si nu prea lasa loc pt. a incepe o vanatoare de vrajitoare batrane. Sunt convins ca intr-un fel sau altul ei tot vor plati pt. ce au facut.

Plesita, o JIGODIE COMUNISTA !!!...

Trimis de GT-X (e-mail: a...e@wowway.com) la 29-01-2005

JJ.IGODII comuniste ca Plesita si alti securisti contemporani cu el, reuseau pe atunci sa suie pe cele mai inalte "culmi" ale luptei contra dizidentilor. El era unul dintre "dirijorii" "orchestrei securitatii" care interpreta fals "marsul funebru" calcind peste schelete, dar care prevestea "apocalipsa ceausista" de mai tirziu. Daca asemenea "eroi" au uitat "ce au facut rau" pentru poporul roman si inca nu au ajuns sa privesca "albastrul cerului" de dupa gratii, atunci nu este prea tirziu sa li se faca cite-o surpriza, chiar acuma inainte de a-si da "obstescul sfirsit". Mai ales atunci cind chiar ei i-si "zgindaresc" trecutul rusinos. Cu bine, GT-x /SUA

Gunoi a fost, gunoi e inca !...

Trimis de Andrei Mageriu (e-mail: a...u@aol.com) la 29-01-2005

...si o fi in neamul romanesc.

La ce sa te astepti de la securisti ?, la ceva bun , numai din laudele lui plesita va puteti da seama ce IQ ridicat are , sa te lauzi cu "faptele de vitejie" pe care le-ai comis, omorand si schingiuint "dusmanii poporului" , arza-v-ar focul sa va arza de libidinosi , gunoaiele pamantului! Pe astia ar trebui Basescu sa-i "aranjeze" primii , ca acestia sunt adevaratii dusmani ai Romaniei !Si cand te gandesti ca aceasta lepadatura ca si multi altii ca el , inca mai beneficiaza de "pensii babane" de nomeclaturisti !

Sari pe ei Domn' Presedinte , smulge-le beregata!

Securistul Plesita, dat pe mina Parchetului General

Trimis de Nita Pricajitul (e-mail: g...t@yahoo.com) la 29-01-2005

Securistii se impart in doua: securisti KGB-isti si Securist-CIA. Sau poate gresesc? Mai sunt si alte categorii de securisti? Bineinteles stipendiati. D-ta D-le Adrian Severin ce zici? Securitatea lui Ceausescu ? Isi mai arata pumnii?...Fara-ndoiala, acest general de paie - Nicolae Plesita (nu stiu de ce-mi vine pe limba sa-i zic : Pleosnita), ar trebui imediat pus în catuse, deferit jus-

titiei, iar mai apoi dupa gratii, sa dea socoteala pentru faptele sale. Nu mai exista nici un dubiu în privinta culpei sale, el însusi spovedindu-se de bunăvoie si nesilit de nimeni ce fel de fapte de ispravi a savîrsit pe vremea odio-sului. Insa, mult mai odioase par a fi aradelegile savirsite premeditat de catre acest securist notoriu ce înca se mai închina la himerica umbra a defunctului despot de la Scornicesti. Ar cam fi timpul sa-ncepem Procesul Comunismului, si să lamurim odata pentru-totdeauna: cum a fost, ce a fost, cine sunt infractorii si ce va mai urma...

Un mesaj adresat celor tineri: Multi dintre voi v-ati nascut odata cu Revolutia. Multi dintre voi nu cunosc ororile dictaturii comuniste sub al carei jug românii au patimit 45 de ani. Parintii vostri insa, cunosc adevarul. Cu-atît mai mult, bunicii vostri, cei ce-au fost cel mai greu încercati. Unii dintre voi poate v-ati aflat în fata televizorului urmarind emisiunea lui Dan Diaconescu în direct ascultînd declaratiile acestui maimutoi mascarici pe umerii caruia atarna greu doi epoleti cu firete de aur. Insa nu stiu cati dintre voi cunosc adevarata fata a acestui sobolan bolsevic ce se pretinde sa i te adresezi: “domnule general”. Si nu stiu cîti dintre voi (ma refer la cei foarte tineri) cunosc cine a fost si ce a reprezentat PAUL GOMA pentru România acelor ani. “Banditul” Paul Goma, cum îl califica Plesita, ei bine, a fost trebuie sa cunoasteti acest adevar istoric, simbolul rezistentei anticomuniste românesti. Un scriitor de mare talent, de o larga recunoastere internationala, unul dintre cei mai curajosi luptatori împotriva dictaturii comuniste din Europa de Est. Din ordinul lui Ceausescu s-a încercat asasinarea sa în repetate randuri, prin diferite metode. N-au reusit. Pentru ca bunul Dumnezeu are grija de cei ce-L iubesc. Generalul Plesita este un criminal în adevaratul sens al cuvîntului. Si macar de-ar fi fost doar cazul Goma... Cine mai stie pe ca si multi altii i-a snopit în batai acest imbecil? Parintii si bunicii vostri au suferit mult. Poate chiar în familia voastra se afla victime ale acestei brute. Tineri, nu fiti reci si nici indiferenti în fata trecutului nostru. Este si de datoria voastra morala sa aflati adevarul. Sa se faca lumina în toate acum, prin glasul vostru, pentru ca acum puteti face acest lucru. A sosit timpul Adevarului, timpul Judecatii.

Cereti urgent aducerea în fata Justitiei a acestui CRIMINAL, pe nume Nicolae Plesita, sa plateasca cu virf si indesat pentru toate nelegiuirile sale. Locul sau este în spatele gratiilor si nu în fata camerelor de luat vederi, sa improaste cu noroi peste toata stradanian si suferinta românilor în lupta lor de-a lungul anilor împotriva nedreptatilor sociale, a comunismului. Daca unii dintre voi au avut si înca mai au indoilei despre rolul ce l-a jucat securitatea româneasca sub dictatura lui Ceausescu, “rechizitoriul” televizat luat lui Nicolae Plesita, unde deliberat isi recunoaste faptele, este cit se poate de concludent. Dar daca veti multiplica cei doi pumni ai generalului cu pumnii la patrat al altor citeva zeci de mii de securisti ce se aflau în slujba dictatorului, veti avea o imagine completa si zguduitoare a Securitatii. Este, fara doar si poate, semnalul ca Procesul Comunismului trebuie sa inceapa cit mai urgent posibil, fara aminare, fara taraganare... Sa fie adusi în fata justitiei toti infractorii ce se fac vinovati de astfel de abuzuri, sa plateasca pentru faptele lor. A sosit timpul sa se faca o curatenie generala si definitiva în toate structurile statului, ale întregii societati românesti, caci multi dintre acestia înca sunt cociati în jilturi caldute, unele destul de pufoase si înalte, primind salarii babane, în timp ce altii, mult mai capabili decît ei, nu au loc din pricina acestor sobolani care, oricînd, pot deveni extrem de feroci daca-i vom lasa sa se înmulteasca. Doamne pazeste...

Atita timp cit în SRI si chiar în SIE colcaie o armata de fosti securisti, sigu-

ranta securitatii nationale poate fi oricând pus? In pericol printr-un puci politic ce-abia il asteapta. Iar "puciul" acesta ar putea fi: revenirea la putere, peste cinci ani, a lui Adrian NASTASE! Iata de ce "macelarul Nastase" va trebui eliminat imediat din fruntea Camerei Deputatilor, pina nu-i prea tirziu. Acum ati inteles mai bine de ce inca nu se pot intoarce acasa, atit Ioan Mihai Pacepa cit si Paul Goma? Ajutati-i voi sa se-ntoarca pe vatra casei lor. Români, puterea e acum in mina voastra. Hai sa intram in UE cu fruntea sus si nu luati "de mila" in caleasca democratiei capitaliste din occidentul Europei . Aveti cuvintul... doamna Monica Macovei, ministru al Justitiei si domnule prim-ministru Tariceanu!

Plesita, o JIGODIE COMUNISTA !!!...

Trimis de GT-X (e-mail: a...e@wowway.com) la 29-01-2005

JJ..IGODII comuniste ca Plesita si alti securisti contemporani cu el, reuseau pe atuncea sa suie pe cele mai inalte "culmi" ale luptei contra dizidentilor. El era unul dintre "dirijorii" "orchestrei securitatii" care interpreta fals "marsul funebru" calcind peste schelete, dar care prevestea "apocalipsa ceausista" de mai tirziu. Daca asemenea "eroi" au uitat "ce au facut rau" pentru poporul roman si inca nu au ajuns sa privesca "albastrul cerului" de dupa gratii, atunci nu este prea tirziu sa li se faca cite-o surpriza, chiar acum inainte de a-si da "obstescul sfîrsit". Mai ales atunci cind chiar ei i-si "zgindaresc" trecutul rusinos. Cu bine, GT-x /SUA

Plesita, plosnitza

Trimis de Alex (e-mail: a...x@yahoo.com) la 29-01-2005

Criminalul de Plesita sa moara in inchisoare, sa-l bata puscariasii pina moare, asa merita bestia aia de securist. Si toti securistii criminali, sa moara cu totii in inchisoare, la munca silnica.

RE: Plesita

Trimis de NeaFanica (e-mail: s...a@aol.com) la 29-01-2005

Referitor la Plesita

U N D E SUNTETI SOBOLANILOR va ascundeti nu aveti nimic de spus?. auziti fostilor cum un TORSIONAR al securitati vorbeste in numele POPO-RULUI ROMAN. ACEST plesita TREBUIE IMEDIAT in compania celor-lanti ARESTAT .SPANZURAT ca exemplu . BOTOS daca nu reactioneaza I M E D I A T .la munca de jos!!!!!!!!!!.

Domnule Basescu

Trimis de Cristian Montreal Canada (e-mail: c...2@hotmail.com) la 29-01-2005 Luati o masura cu CNA-ul asta ca a ramas de pe vremea comunistilor (in gandire)

RE: Plesita

Trimis de Stefan (e-mail: f...6@yahoo.com) la 29-01-2005

Referitor la Plesita

Mai copile Bine ca ai adoptat numele de Mezinu, pai ce "erou" isi lua consilieri de genul Plesita!? Poate Stalin, pe Beria (dar nu cred ca stii despre ce vorbesc)! Dej, pe Draghici! Si mai nou, Iliescu, respectind proportiile, pe Chitac, tata Nitu, Toma Zaharia, Dan Iosif (d-alde d-astia)!

Pleshnitza

Trimis de Lipoveanu (e-mail: k...u@yahoo.com) la 29-01-2005

Cunosc fosti ofitzeri de securitate, actuali ofitzeri S.R.I., care se declara entuziasmatzi de ceea ce povesteste Pleshnitza!

Javra e tot javra!

Trimis de Gelu (e-mail: g...v@personal.ro) la 29-01-2005

Desi par fosile, au inca multa putere in Romania. Sunt sustinuti cu bani grei si fac un "terorism" economic in Romania. In timp ce populatia saraceste acestia se imbogatesc din ce in ce mai mult. Bogatia inseamna putere. Ei fac ceea ce au invatat sa faca. Nu se vor putea schimba niciodata. Acesta este unul dintre marile pericole in Romania: fostii securisti. Sunt cu atat mai periculosi cu cat oameni din structurile actuale ale S.R.I. fac joc dublu, iau bani de la statul roman dar si de la potentatii actuali. Ei nu apara interesele Romaniei ci pe ale imbogatitilor peste noapte din Romania.

Aceasta este opinia mea.

"Incidentul" cu Goma

Trimis de Sen (e-mail: a...c@yahoo.com) la 29-01-2005

Spicuiesc dintr-un interviu acordat de domnul general Nicolae Plesita in care explica motivele si reactia avuta impotriva lui Goma, un tradator si mincinos ordinar.

"Era imediat dupa cutremurul din 1977. Morti, mizerie, presiuni de tot felul. Apare Paul Goma cu ideea ca face el o Carta Havel in Romania. Faceau coada la el pacatosii care-i cereau butelii. L-am prins la Cercetari penale, l-am apucat de barba si i-am tras un pumn in falca de-a ramas cu gatul stramb. „... Dumnezeu ma-tii, dobitocule, in timp ce tara moare de tatar, tu te ocupi de Havel?! Ma, cum nu ti-a cazut, ma, o caramida in capu' ala, te-n c... pe ma-ta de buhai?!“ Aveam 1 500 de morti in Bucuresti. Nu mai suportam sa vad atata moarte, suferinta, si Goma se alinia cu Havel! Dupa ce ne-am imprietenit, m-a intrebat: „Domnule general, totusi, spuneti-mi ce-i aia buhai?“ „Cum, ma, tu, care esti moldovean, nu stii?“ La Europa Libera, au facut tapaj mare ca i-am smuls barba. Nu i-am smuls-o... „I-ati scapat-o cam tare!... mi-a zis colonelul Vasile de la Cercetari penale. Asta-i si cardiac“.

Parerea mea ? Inteleg pe deplin exasperarea de care a fost cuprins domnul Plesita, un om inteligent, lucid, patriot, cu preocupari deosebit de serioase si importante, pus intr-un moment delicat in fatza unui nenorocit sarit de pe fix care avea chef de diversiuni.

Duritatea domnului Plesita a fost intodeauna justificata si corecta, conditii in care nu doar ca nu trebuie condamnata, dar trebuie sa fie respectata si inteleasa, pentru ca a servit inainte de toate interesele POPORULUI ROMAN.

La inchisoare cu criminalii...

Trimis de Gregor (e-mail: g...n@yahoo.com) la 29-01-2005

Securistii reprezenta grupul social cel mai abject al Romaniei inainte de 1989. Acesti handicapati mintal, slugi ale unui regim comunist criminal, erau gata sa-si terorizeze parintii si sa-si omoare fratii si surorile pentru a trai ei mai bine. Securistii au produs atata rau Romaniei si romanilor, incat nu merita altceva decat sa dispara fizic. Au dus-o cel mai bine in Romania comunista, producand cel mai putin (inafara de teroare si crime, bineinteles). Astazi, acesti monstri cu mintea cat grauntele de grau sunt SRI-isti, politicieni sau oameni de afaceri (de fapt hoti ordinari). Si continua sa faca rau. Unii

dintre ei, cu un coeficient de inteligenta nu cu mult peste zero, se mai si lauda cu actele lor de vitejie barbara contra unor nevinovati fara aparare. Ce gunoarie umane! Dar totul in viata se plateste, mai repede sau mai tarziu. Asta este valabil si pentru securistii tortionari.

OTV Trimis de Bicu (e-mail: e...2@yahoo.it) la 29-01-2005

Daca si noua guvernare se ia de OTV care dupa opinia mea este un post de televiziune bun la ce ne mai putem astepta...

RE: Plesita

Trimis de Gelu (e-mail: g...n@hotmail.com) la 29-01-2005

Referitor la Plesita

Ce bine au facut tarii? Au omorit oamenii nevinovati iar la mintea ta de bibilica inseamna c-au facut bine tarii?

RE: Acum e momentul !

Trimis de Alex2 (e-mail: a...u@yahoo.com) la 29-01-2005

Referitor la Acum e momentul !Trebuie neaparat sa plateasca acuma ca sa nu se mai incumete si alte bestii sa faca la fel. Nu este cazul sa fim mioritici.

RE: Pleshnitza

Trimis de Gelu (e-mail: g...n@hotmail.com) la 29-01-2005

Referitor la Pleshnitza Tot sobolani imputiti au ramas. De aceea se bucura de cele povestite de gen. sobolanul Plesita.

RE: Securitatea lui Ceausescu isi arata

Trimis de Sen (e-mail: a...c@yahoo.com) la 29-01-2005

Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata "pumnii"...

Esti un "frustrat", dupa cum ii place domnului general Nicolae Plesnita sa se exprime.Domnul general Nicolae Plesita, pe care tu ca un nesimtit il desconsideri, a oferit suport logistic si financiar inclusiv lui Carlos, dar uite ca nimeni din LUME nu ii poate face vreun rau, dimpotriva, inteligenta si activitatea lui sunt respectate in intreaga lume de catre .

Cazul Goma, ca si postarea ta de ratat, este o intoxicare ieftina, nenorocitul ala este doar o jigodie ordinara,un tradator lipsit de valoare, inteligenta si caracter.Domnul general Nicoale Plesita are reputatia unui om deosebit de inteligent, integru, corect, dur, intransigent, un om care si-a slujit tara inainte de toate, este de notorietate ca pentru el a existat ROMANIA inaintea lui Ceausescu. Domnul general Nicolae Plesita merita doar respecte, admiratie si onoruri, este un om care a facut parte din elita spionajului, un om care a servit interesele tarii din randurile unei agenturi formata din oameni geniali, respectiv superba DIE. Articolul de astazi din EZ este un fas jurnalistic fara valoare, domnul general Nicolae Plesita nu a declarat nimic incriminatoriu, eu chiar va sfatuiesc ca pe viitor sa incercati sa invatati din fiecare cuvant rost-tit de acest erou national. Sanatate si numai bine domnule general Nicolae Plesita, suntem mandrii ca sunteti roman.

RE: La inchisoare cu criminalii...

Trimis de Sen (e-mail: a...c@yahoo.com) la 29-01-2005

Referitor la La inchisoare cu criminalii...Ghorghe, Gheorghe, Securitatea a aparat interesele Romaniei, ofiterii de informatii care au slujit aceasta extraordinara agentura merita doar respect si admiratie, au fost si sunt niste oame-

ni inteligenti care indiferent ce au facut, nu au sa suporte niciodata vreo consecinta negativa, pentru ca sunt practic niste oameni mai presus de lege, pentru ei se aplica alte legi si regulamente, atata timp cat nu tradeaza sau dezvaluie public secrete de stat, pot sa-si vada de treburi. Oameni de calibrul domnului general Plesita nu au sa pateasca niciodata nimic, sunt respectati si sustinuti de oameni puternici, dar inainte de toate, de fapt, nu au facut absolut nimic gresit in viata lor. Ca tu crezi altceva, asta este problema ta, problema care nu intereseaza pe nimeni. Tu si restul de forumisti greoi de capatzana, nu dispuneti de inteligenta, pozitia sociala sau dreptul moral sa cereti socoteala unui om de calibrul domnului general Nicolae Plesita, care a fost si este unul dintre cei mai inteligenti si puternici oameni din lume, care daca si-ar pune mintea cu tine te-ar distruge complet in jumatate de ora, indiferent pe ce continent traiesti.

Inainte sa deschideti gura, priviti realizarile voastre aproape inexistente, cine sunteti voi si apoi comparati totul cu viata si realizarile acestui om care a ajuns sa conduca DIE, nenorociti penali ce sunteti.

RE: Securitatea lui Ceausescu isi arata

Trimis de Un Fost Agent DIE (e-mail: D...E@hotmail.com) la 29-01-2005

Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata

Mai Sen. Precum comunismul a fost un vis urat al romaniei din care cu greu se trezeste azi.. fosta securitate si inclusiv DIE a servit interesele meschine ale unor tortionari care au facut o politica straina romaniei. Comunismul a fost adus in Romania cu ajutorul tancurilor sovietice iar ideologia comunista asa cum a fost transpusa in viata a fost opera unor criminali in serie care ajungand la putere au terorizat populatia lipsita de aparare si au impus cu ajutorul organelor de represiune care au facut un macel, un genocid din toate punctele de vedere asupra propriei populatii pe care cu multa emfaza spuneau ca o apara de dușmanul de clasa. Plesita a fost un cirac, unul dintre nenumarati criminali in serie care au avut putere discreționara asupra a tot cece misca in Romania. Nu poate fi un erou un criminal. Actiunile securitatii in teritoriile tarilor din Europa occidentala pentru a teroriza in continuare cetatenii romani care au reusit sa se desprinda din lagarul comunist denota cat de stupizi si mizerabili au putut sa gandeasca si sa infaptuiasca acesti cireci infumurati, prosti si ignoranti. Ai uitat frate ca mai era putin ca acest popor sa moara de inanitie in timp ce banii munciti de romani finantau terorismul international numit de catre dictatorul Ceausescu.. "revolutia comunista in lume". Acest sistem a disparut si deabia acum acest popor se trezeste si vede cum se poate trai si daca o duce greu acum tot comunismul, comunistii, mai nou PDSistii este de vina. I-ar place lui Plesita si la toti fostii si actualii securisti sa fie reprimati cu cruzime atat ei cat si familiile lor? Nu cred.... Asta este diferenta intre un sistem si altul.. Asa ca nu te mai lansa in prostii si sa afirmi ca Plesita este un erou. Daca ai fost lucrator in securitate mai bine taci si incearca se treci printr-un program de reeducare sa poti gandii liber si sanator...

RE: Securitatea lui Ceausescu isi arata

Trimis de Sen (e-mail: a...c@yahoo.com) la 29-01-2005

Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata. Gagiule, dar in Mongolia, India si Congo de ce este saracie, tot din cauza Securitatii ? Sa lasam povestile de scoala duminicala, Securitatea, exceptand inceputurile ei, a fost o agentura model care si-a slujit tara, ei au tinut Romania unita, ne-au adus democratia si nu au facut niciodata mizeriile pe care CIA le face astazi acasa

si in lume, totul culminand cu 9/11 cand si-au macelarit proprii cetateni dupa care si-au aruncat tara intr-o agresiune neprovocata in Irak. Cauta in DC si printre jidanii din Brux problemele Romaniei, nu in arhivele si actiunile Securitatii. Nu inteleg de ce tu si alti nenorociti vorbiti asa aiurea si negativ despre un serviciu special care nu a avut nici o legatura cu voi si daca cumva a avut, este din vina voastra si nu a lor, daca intrai in vizorul lor era pentru ca iti ardea de tradare sau comiteai ceva ilegalitati deosebit de grave. Cheful nu imi permite sa continui discutia pentru ca sunt scarbit de lipsa de discernamant si capacitatea de intelegere a unor jartele penale cum esti tu. Sfatul meu pentru tine si restul este sa nu va mai bateti capul cu chestii care va depasesc in mod clar inteligenta, pregatirea si competenta. Tu si restul de viermi nu aveti NICI UN DREPT si autoritate sa cereti socoteala acestor oameni. Nu inteleg cum de niste ratati si descreierati ca voi, fara nici o realizare importanta in viata, lipsiti de respect si aprecieri, indrazniti sa-l injurati pe un om despre a carui viata si activitate, in fond, nu cunoasteti absolut nimic, in afara de niste zvonuri si minciuni spuse de niste nimeni in drum.

RE: Securitatea lui Ceausescu isi arata

Trimis de Un Fost Ofiter DIE (e-mail: D...E@hotmail.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata "pumnii"...Pai ce sa spun...este bine ca faceti educatie cu tanara generatie caci acestia nu cunosc adevarul. Asa ca inceputul acestei campanii impotriva fostilor securisti trebuie sa inceapa neintarziat. Si ca sa fie treaba treaba, "numele de cod" al acestei actiuni, asa cum le placea odinioara la securisti sa denumeasca actiunile impotriva disidentilor, ar fi firesc zic eu sa se numeasca "GREUCEANU". Este un inceput zic eu. O organizatie in acest sens si aceasta denumire poate fi legalizata la un tribunal sub forma unui ONG nonprofit. Acest organism ... asemeni MOSSAD-ului ar putea "vana" securistii fosti si noi oriunde s-ar afla acestia asa cum odinioara "vanau" ei disidentii. Vanatoarea noastra nu va fi in nici un caz ca cea cu Adrian Nastase si Mistretii, ci una legala, corecta adunand probe in fata justitiei. Si daca Procesul Comunis-mului inca nu poate fi lansat in Romania... putem sa gasim o alta jurisdictie pentru a-l incepe. Poate ca tara in care Goma ar fi trebuit sa fie ucis, ar fi un inceput... Apoi la un tribunal international.. Nu? Astept inceputul!

RE: Securitatea lui Ceausescu isi arata

Trimis de Un Fost Agent DIE (e-mail: D...E@hotmail.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata Dupa ton te vad incoltit omule. Tu care ai atatea realizari si care lingi in cur un criminal inascut cine esti si cu ce drept vorbești despre noi..ceilalti. Se pare ca ai fost in barca cu Domn. General. Mama voastra de criminali si de cacaciosi care ati trait numai di furtisaguri, minciuni si delatiune. Mai ai tupeul sa aperi un imputit. Pai imputit esti si tu si toata tagma voastra de ordinari. Ce realizari are derbedeul asta in uniforma de general ma prostule? Ca daca il pui sa faca ceva in viata nici cu matura nu este in stare sa mature. Generalii astia de care vorbești tu au fost niste macelari bolnavi la minte... paranoici. Asta nu stie nici ce inseamna spionaj sau contraspionaj. Ditamai ofiterul de Informatii Domnul General dadea cu pumnii ca un birjar in oameni fara aparare si trimitea BOMBE IN ALTE TARI SA UCIDA OAMENI. Ratatii astia ar fi trebuit judecati pentru TERRORISM INTERNATIONAL asa cum sunt judecati teroristii de azi. Poate de gasesc si pe tine in boxa ma catelusule, lingau si tradator, pus in slujba criminalului. Nu cumva inca iti mai primesti solda. Daca punem mana pe

tine, mai ai tupeul sa afirmi ceeace spui acum. Vezi ca lumea e mica si nu fi asa de sigur ca nu aflu cine esti!

RE: La inchisoare cu criminalii...

Trimis de Leana Partac (e-mail: l...a@yahoo.com) la 29-01-2005

Referitor la La inchisoare cu criminalii...

Gresesti tinere, vad ca esti muscat tare de comunism incat iti trebuie mult tratament psihiatric sa-ti poti reveni daca mai este posibil. Tu numesti ciuma asta om puternic pe pamant.... Cacatul asta nu are inteligenta nici cat un magar constipat. Puterea i-a dat-o comunismul un regim de criminali anacronici unde oamenii erau propulsati nu in raport de inteligenta ci in raport de cruzimea si lipsa lor de discernamant social, moral si politic. Comunismul a fost regimul celor prosti ajunsi in postura de bulibasi ai regimului comunist. Nu Plesita era superinteligentul ci anumiti subordonati ai lui. Pe prostul asta il mancau cainii daca il lasai intr-o tara capitalista fara bani in buzunar. Dar in Romania ajunsesse prostul General Da Romania a fost tara tuturor posibilitatilor in sistemul comunist. Prost sa fi noroc sa ai. Ce sti tu despre realizari-le noastre. Sportivii, scriitorii, oamenii de stiinta si cultura au avut realizari notabile care vor ramane cu litere de aur in istoria romaniei si nu petele de sange scurs nevinovat din venele atator oameni batuti si ucisi de cacaciosi de teapa lui Plesita si a ta. Oricum esti un nimic

RE: Plesita

Trimis de Cosor Ion (e-mail: c...r@msn.com) la 29-01-2005 Referitor la Plesitanu trebuie interzis acest post de TV ci mentinut si sa cheme toate secaturile trecutului sa-si verse dejectiile si apoi luati la puricat de organele abilitate

RE: Securitatea lui Ceausescu isi arata

Trimis de Cosor Ion (e-mail: c...r@msn.com) la 29-01-2005

Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata "pumnii"...pentru aceasta trebuie infintata juridic o organizatie cu scopul de a aduce in fata legii COMUNISMUL si mai ales CEAUSISMUL, cu toate crimele lor si eliminarea acestor crimali din toate structurile statului de drept, iar cei gasiti vinovati de crima de omor sa fie pedepsiti conform legii in vigoare

RE: Securitatea lui Ceausescu isi arata

Trimis de Gelu (e-mail: g...n@hotmail.com) la 29-01-2005

Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata Eu credeam ca Sen lingea la Nastase numai din placere, deoarece i-o fi cazut cu drag vinatorul cel vestit. Dar vad ca el este lingau de meserie si linge la toti sobolanii si soriceii din fosta asociatie de criminali Cooperativa: Ochiul, Timpanul si Sopirla. Nu ramine decit sa-i urma pofta buna. Pesemne ca fara sa faca acest lucru sara-cul de el se sufoca.

RE: Securitatea lui Ceausescu isi arata

Trimis de Gelu (e-mail: g...n@hotmail.com) la 29-01-2005

Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata..."Mama voastra de criminali si de cacaciosi care ati trait numai di furtisaguri, minciuni si delatiune." Si crime in primul rind. Crime, multe crime. Ofiterii si lucratorii de securitate au fost criminali de meserie, scoliti ca sa ucida pe toti cei care se opuneau dictaturii clasei muncitoare. Datorita lor e tara plina de gropi comune: Sighet,

Gherla, Canal, Pitesti..

RE: **Securitatea lui Ceausescu isi arata**

Trimis de Sen (e-mail: a...c@yahoo.com) la 29-01-2005

Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata...Lasa glumele bufonule, ca ce spui tu nu sunt amenintari sunt glume. Daca chiar te intalnesti cu mine o sa incepi sa plangi cu sughituri din start, nici nu trebuie sa-ti ard o palma. Pseudonimul ales de tine denota clar ce ratat ordinar si scursura sociala esti, delirezi ca un prost si in stupiditatea ta iti imaginezi probabil ca cineva chiar crede ce spui. Sa fim seriosi, esti maxim un spalator de bude plictisit, un frustrat ratat fara trecut si viitor.

Mesaje (*Evenimentul Zilei*) 29 ian. 2005

Am primit cu întârziere articolul lui Florin Gabrea din **22, ANUL XIV (777) (28 ianuarie 2005 -04 februarie 2005**

Il reproduc aici:

FLORIN GABREA

Ce nu se poate accepta

(Scrisoare deschisa catre domnul Dan Diaconescu)

Stimate domnule Dan Diaconescu

V-ati castigat in peisajul mass-media o anumita notorietate, prin modul insolit in care ati inteles sa practicati meseria de autor si coordonator de emisiuni de televiziune. Felul nonsalant si sprintar, care va caracterizeaza, a castigat multi simpatizanti din randul telespectatorilor nocturni, amatori de senzatii tari, scandaluri (insertul dvs. preferat) de presa si politice, surprize si "bombe" mediatice, pe care le-ati pus in scena cu infigurare si satisfactie nedisimulata. Curiozitatea si inselatoarea neimplicare pe care le arborati, mai ales atunci cand invitatii dvs., ademeniti de ipostaza aparitiei publice, se dezlantau in invective, afirmatii calomnioase sau deconspirari aparent spectaculoase, v-au jucat, in septembrie 2002, o festa si v-au transformat in autorul unei performante unice in istoria postdecembrista: inchiderea postului de televiziune, unde dvs. moderati, seara de seara, emisiunea DDD (Dan Diaconescu Direct), ca urmare a unei sanctiuni primite din partea Consiliului National al Audiovizualului.

Odata cu reprimirea licentei de transmisie, la 5.04.2004, v-ati reluat ciclul de emisiuni, care v-au adus faima. Pe data de 18.01.2005, neastamparul si gustul pentru aromele tari, strepezitoare, v-au adus o noua captura si un nou record: intre ochiurile dese ale navodului aruncat nu se zbatea o plevusca, ci se lafaia, de asta data, un peste mare si gras, in persoana lui Nicolae Plesita, fostul sef al Centrului de Informatii Externe, cu functia de ministru prim-adjunct, in perioada de trista amintire (1980-1984). Ajutat de jurnalistul Marian Oprea, care va tinea isonul, ati coordonat operatiunea de "invaluire" si "stoarcere" a exemplarului ihtiomorf, in speranta (desarta) a obtinerii unor informatii de interes capital pentru tara. Incisivitatea dvs. aparenta (de "rutinat" reporter de investigatie) alterna cu onctuozitatea de cir-

cumstanta, iar ireverentele fara perdea ale "maestrului de ceremonii" va lasau rece si erau contracarate de noi "atacuri" interrogative.

Din pacate, solzii tari si alunecosi nu permiteau accesul la viscerale tainice, bine protejate, ale capturii, perfect adaptate la mediul nebulosului, al dezinformarii si al brutalitatii sadice. O stupefianta stapanire de sine, o agresivitate exploziva si o siretenie de vulpe batrana, care adulmeca tot, dar se preface ca a pierdut drumul catre vizuina, se topeau amagitor, uneori, in accese de bonomie senila si va faceau sa credeti ca aveti in fata doar un biet pensionar oarecare, hartuit de amintiri, resentimente si frustrari. Culoarea bronzata a pielii, bratara jucausa de la incheietura mainii si "modesta" autodeclarata pensie de 20 de milioane (!) de lei intregiau portretul unui om implinit si impacat, cu un cerc larg de prieteni credinciosi, o vasta experienta si o mare pofta de viata. Iar in priviri sticleau, inca, patimi si aspiratii, care nu se stinsesera odata cu varsta.

Ca dumneavoastra, furat de valul reportericesc, ati uitat (sau ati ignorat cu buna stiinta) ca invitatul dvs. nu era un pensionar oarecare, ci un personaj infricosator si deplin responsabil, se poate accepta. Ca personajul infricosator si sangvin rememora, in fata dvs., o intreaga paleta a terorii totalitare, drapate incontinent in constiinciozitate si dragoste de patrie, se poate accepta. Ca personajul infricosator si abil va ducea de nas, lasandu-va impresia ca l-ati incoltit si ca, in cele din urma, va trebui sa se predea, se poate accepta. Ca personajul infricosator si lipsit de scrupule putea fi hartuit de orice, doar de remuscari nu, dupa cum a declarat la sfarsitul emisiunii-maraton, se poate accepta. Ca personajul umbla, azi, printre noi, vioi si rubicond, in sfidarea oricarei legi si a justitiei, desi a participat nemijlocit, ca sef al unui serviciu secret, in slujba dictaturii ceausiste, la tentative de anihilare si reducere la tacere a vocilor opozante (cum ar fi cele de la Europa Libera), din afara tarii, si a sprijinit cu bani si logistica pe teroristul international Carlos, iarasi se mai poate accepta.

Dar ca personajul infricosator si impenitent indrazneste, azi, stimulat de ospitalitatea si indulgenta inconstienta a dvs., sa mai treaca la atac, la un post de televiziune frivol si complice, batjocorind si insultand victimele represiunii, asta nu se poate accepta!

Ca personajul infricosator descrie, cu lux de amanunte, in fata dvs., usor amuzata, cum, in 1977, nu doar l-a tras de barba pe Paul Goma, care "era un dobitoc!" si semnase aderarea la Charta 1977, tocmai dupa cutremur, cand organele de Partid, de Stat si de Securitate erau ocupate cu scoaterea victimelor de sub daramaturi, ci si cum l-a lovit "cu pumnul, si cu stanga si cu dreapta", de asemenea nu se poate accepta!

Ca "grupul Toma Arnautoiu" si "nenorocitul de colonel Arsenescu" (vestitii si demnii de onoruri post-mortem partizani), la prinderea carora cu mandrie a luat el insusi parte si a considerat impuscarea lor ca binevenita, sunt numiti, de acelasi personaj, "criminali" si sunt injurati ca la usa cortului ("futu-le muma-n cur!") nu se poate, sub nici o forma, accepta!

Desigur, pedeapsa inocenta a triplei Note 2, pe care v-o acord pentru realizarea acestei emisiuni degradante, in anul 2005, nu va poate scuti de protestul si apelul meu catre intreaga societate civila, catre CNA, catre Presedintia Romaniei, catre Parchetul General, de a gasi mijloacele de sanctionare pentru umilirea si batjocorirea, cu buna stiinta, a unei natiuni cu ranile inca deschise, pentru injosirea memoriei celor care au luptat impotriva comunismului, pentru incalcarea grava a demnitatii si a dreptului la imagine ale victimelor si ale urmasilor lor. Si, nu in ultimul rand, pentru lipsa de decenta, demnitate si constiinta, fara de care orice tip de jurnalism, fie el si frivol, se descalifica.

Am obosit. Mi-e greață.

Am să mă plimb puțin, poate-mi trece.

Nu mi-a trecut.

Luni 31 ianuarie 2005

Valerian Stan mi-a trimis articolul din România liberă de azi:

“Parchetul General s-a autosesizat

Generalul Plesita ar putea fi urmarit penal

Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) a declansat procedurile oficiale de identificare a magistratilor care au facut politie politica si care dupa 1990 s-au infiltrat in diverse institutii. Biografia de posibil securist a lui Ilie Piciorus, secretar general adjunct al CSM, va fi verificata de CNSAS la cererea CSM. Dosarul lui va fi analizat si de SRI, si de Parchetul General. In acelasi timp, autosesizarea Parchetului General in cazul fostului general de securitate Nicolae Plesita inseamna unda verde pentru urmarirea penala a tuturor ofiterilor de securitate care au comis acte de tortura.

Potrivit Legii 317/2004 (avizata de UE), CSM se poate pronunta asupra reputatiei unui magistrat atunci cand acesta este acuzat de fapte care nu sunt compatibile cu statutul profesional. Presedintele CSM, judecatorul Dan Lupascu, s-a autosesizat in urma unor incomode semnale sosite din partea societatii civile. Conform acestor semnale, asupra nou-alesului secretar adjunct al CSM, Ilie Piciorus, planeaza suspiciunea de a fi facut politie politica inainte de 1989. Dan Lupascu a propus plenului CSM, la ultima sedinta, ca inaltul for sa decida asupra modului in care vor fi rezolvate astfel de probleme delicate ce vizeaza corpul magistratilor. Membrii CSM nu si-au menajat locurile ocupate in varful puterii judecatoresti si au hotarat ca institutiile abilitate sa se pronunte asupra trecutului celor care pot prejudicia imaginea Magistraturii. Dan Lupascu a comunicat oficial ca "CSM a solicitat Consiliului National pentru Studierea Arhivelor Securitatii sa efectue-

ze verificarile necesare si sa comunice daca vreunul dintre membrii consiliului au fost colaboratori ai organelor Securitatii ca politie politica". Totodata Lupascu le-a cerut directorului SRI, Radu Timofte, si procurorului general, Ilie Botos, sa verifice informatiile aparute in presa referitoare la Ilie Piciorus.

La ordinul Securitatii

Demersul oficial al CSM poate fi considerat urmare a celor doua sesizari facute de Asociatia Magistratilor din Romania (AMR) catre CNSAS (una in decembrie 2004, alta acum o saptamana). In data de 22 ianuarie a.c. Consiliul Director al AMR l-a sesizat si pe noul ministru al Justitiei, Monica Macovei, asupra "unor probleme stringente care afecteaza credibilitatea si imaginea Justitiei". Ministrul Macovei era atentionat ca "AMR va reitera cererea adresata in luna decembrie 2004 catre CNSAS pentru a comunica daca vreunul dintre cei 19 membri ai CSM a colaborat sau a facut politie politica".

Subiectul Ilie Piciorus nu este o noutate nici pentru ministrul Macovei si nici pentru vechiul CSM. Piciorus a fost membru in vechiul CSM. In timpul sedintei plenului CSM de la inceputul lunii ianuarie a.c. ministrul Macovei - in calitate de membru in noul CSM - s-a opus validarii procurorului Ilie Piciorus in postul de secretar general adjunct in cadrul aparatului tehnic. Macovei i-a imputat lui Piciorus faptul ca l-a trimis in judecata pe disidentul anticomunist Gheorghe Ursu, asasinat prin torturi de catre Securitate.

In baza unui rechizitoriu "construit" de Securitate si de Militie, Piciorus (pe atunci procuror la un parchet de sector) nu a mai tinut cont ca inculpatul Ursu murise cu patru zile in urma. Piciorus l-a trimis in fata instantei pe disidentul defunct Gheorghe Ursu, asa cum ii cerusera organele de securitate ale municipiului Bucuresti.

Plesita a recunoscut ca l-a torturat pe Goma

Recentele declaratii publice ale fostului ofiter de securitate Nicolae Plesita au determinat autosesizarea Parchetului General. Ignorand consecintele dezvaluirilor sale referitoare la ancheta din dosarul disidentului anticomunist Paul Goma, fostul securist Plesita a recunoscut cum il tortura pe scriitorul arestat abuziv de regimul ceausist. Astfel de fapte comise in calitate de tortionar al unui regim totalitar comunist nu se prescriu. "Temutul" general de securitate Plesita si-a pierdut autocontrolul. Declaratiile sale au devenit acum probe incontestabile in dosarul sau de tortionar al fostei Securitati. Ramane de vazut daca "dosarul Plesita" va fi instrumentat de Ilie Piciorus sau Ovidius Paun, ambii procurori in cadrul Parchetului General, ambii acuzati de "procuratura politica" in cazul magistratului "sinucis" Cristian Panait.

Un articol de Silvian Popescu

Ei, uite, nu-mi vine să-i plâng de milă lui Pleșiță. Nu-mi vine - basarabenește: nicicacum și nicicacum.

Mai întâi: nu sunt deloc sigur că are să fie arestat măcar

pentru 24 de ore:

- fiindcă, în România de azi “mașina” poliție-justiție este tot de marca sovietică: funcționează după criterii-de-clasă-securistă;
- fiindcă apărarea - de care un criminal ca el va beneficia, dar nu el o va plăti - va găsi “vicii de formă”;
- fiindcă, între timp, criminalul va muri ori se va sinucide. Sinucidă-se sănătos! Să nu conteze pe compasiunea mea.

Dacă americanii au făcut ceva bun (la viața lor) în Irak - după multele și groaznicele crime - apoi acestea două sunt:

- i-a scăpat pe irakieni de Saddam, Ceaușescu al lor;
- le-a facilitat alegerile - nu contează “folosul” lor, contează valoarea simbolică.

Să le deie Alah și niscăi foloase, că de suferit au suferit - și suferă, în continuare.

În Palestina: speranțe - în teorie, fiindcă în practică există Sharon. Cu el nu te poți duce nici până în fundul grădinii, la umblătoare, fără să te trădeze, vândă, lovească pe la spate. Nici pe el nu-l voi compătimi pentru “necazurile” cu colòniile care nu se dau duși din implantațiile sălbatice. Sunt creația lui, să se spele pe cap cu ei. Presa israeliană dă de înțeles că Sharon se grăbește să facă “concesii” (sic-sic) palestinienilor din cauza apropiatei vizite a Condoleezzei Rice în “zonă”. Da’ de unde! Sharon măcar atâta știe: că găinușă-neagră nu știe nimic din ce e pe lumea asta - chiar dacă știe rusește. Ce va afla ea de la colòniile ruși - cei mai fanatici?: ceea ce știa până atunci: *nimic*.

De-un paregzamplu: ce să priceapa Condo’ din “democrația Israelului”, fiindcă, iată: colòniile (în număr de cca 150.000) au manifestat împotriva “trădătorului Sharon”, au protestat vehement, cerînd... referendum în această chestiune (a părăsirii locului de către ei, instalații de un deceniu sau de un an, sub protecția tancurilor, a elicopterelor, a avioanelor, a artileriei marine - și a sârmei ghimpate - și restituirea pământului pământienilor: palestinienii). Auzind de “referendum”, Condoleeza cu pricina va da o înaltă-prețuire democrației israeliene, căci (ca să zicem așa) va fi consultat - nu-i așa ? - poporul! Fără a se informa: protestatarii coloni sunt ultra-religioși (proveniți din familii de feroci dușmani ai misticismului și persecutori sălbatici ai credincioșilor), reprezentînd o minoritate numerică - dar extrem de gălăgioasă).

Referendum, consultarea poporului? Care popor? Nici nu-i va trece (Condoleezzei) prin cap o asemenea întrebare, deci nu va realiza că “poporul” consultat prin referendum va fi alcătuit în

exclusivitate din evrei (recent veniți-aduși), nu și din palestinieni băștinași.

Ș-atuncea? - vorba lui Papașa. Ș-atuncea!! - răspunsul înțelept al aceluiași.

Rămân cu scepticismul meu (căpătat): și în privința Palestinei și în ceea ce privește Irakul - dar mai ales a României.

Bineînțeles, aș dori din toată inima ca echipa lui Băsescu să reușească să-și țină promisiunile. Era să spun: «Dar cine n-ar dori?» - însă îmi dau peste gura stângă cu palma dreaptă, ca să alung răspunsul bâzâitor, băgător în suflet: «Pleșiștiștii - cu mic, cu mare...» Nu cred în avertismentul lui Timofte, că Băsescu ar putea fi asasinat. Dar cred că securizii de toate sexele vor încerca să-l înece, sufoce, strivească, moale și eficace, să-l neutralizeze, să-l compromită cu ceva (cu un termen securist: să-l destrame... - fiindcă mijloace au: bani iar halul de condiționare al românului, după decenii de Pitești fără Pitești va face restul).

FEBRUARIE

Marți 1 februarie 2005

Începem rău luna. Din toate cele... trei puncte cardinale ne-au venit vești proaste.

Pe lângă toate astea mi s-a întors scrisoarea către Gabriela Melinescu. Expediată din Paris la 10 decembrie 2004, re-venită la Paris la 1 februarie 2005. Cam foarte mult timp a zăbovit în Suedia, chiar dacă (accept că) adresa este greșită. O mână a scris cu pix roșu "11 853" după "Stockholm", ceea ce denotă... Ceea ce mă face să bănuiesc un deliberat refuz de a primi scrisoarea. Deși pentru așa ceva nu era nevoie de 7 săptămâni. Pe dosul plicului este lipită o etichetă-formular cu 6 (căsuțe) poziții - dar niciuna marcată; deci nu știu dacă adresantul este "Okänd" (necunoscut) sau "Flyttat", - s-a mutat -, nici dacă adresa este insuficientă, schimbată: "Vägrad"; sau... ne-reclamată (ceea ce mi se pare absurd, fiindcă nu am expediat scrisoarea la vreo cutie poștală). O săgeată - cu pix negru trimite la expeditor, iar o etichetă comandă : "Retur/RETOUR".

M-a supărat. Doamne ferește, nu am avut intenția de a viola intimitatea unei persoane; nici casa nici solitudinea ei. I-am scris, pentru ca abia atunci aflasem, de la Polirom, noua adresă. Dacă Gabriela Melinescu ar fi refuzat să angajeze corespondența, să-mi fi scris două rânduri din care să înțeleg că nu are nici un chef de epistolarie cu mine - aș fi ridicat din umeri și... mi-aș fi văzut de drum, nu țineam de loc să intru în vorbă cu ea. Sunt convins: destinatară a primit scrisoarea, a ținut-o cât a ținut-o, abia într-un târziu s-a hotărât să dea impresia că nu i-ar fi parvenit, l-ar fi rugat pe poștaş să o ia și să o trateze ca una... returnată. Spun asta fiindcă plicul era dezlipit, iar scrisoarea desfăcută - sunt semne care nu înșală. Să nu fie ea însăși, Gabriela Melinescu, ci altcineva? Un paznic la poarta ei, un sfetnic-etnic exercitând cenzura-utilă? Acela să fi făcut făcut asta? Foarte posibil, mai ales că ea însăși mărturisea o ascendență iudaică. Ei și ? Nu văd întrucât asta i-ar fi interzis să fie politicoasă - cum era, dar Dumnezeu știe ce a devenit. I se va fi povestit că Goma... a devenit fioros antisemit. Astfel a căpătat și ea obiceiul să... citească prin reprezentanții poporului ales, cei care decid ce e filo- și ce e anti-semit.

Mi-a căzut foarte-foarte rău.

(...)

Luni 7 februarie 2005

În ciuda marilor necazuri - și dacă... datorită lor? - alaltăieri și ieri am lucrat la "Să învățăm de la..." și... aproape l-am terminat. Mai am de cioplit pe ici, pe colo și de găsit un final - lucrul cel mai greu. Iată-l:

Paris, 6 februarie 2005

SĂ ÎNVĂȚĂM DE LA EVREI...?

Răsunetul planetar al comemorării, în acest început de an 2005, a deschiderii lagărului morții de la Auschwitz (a găsirii, a datului-pestă - de către Armata Roșie, care trecea și ea pe-acolo, mult după ce nemții fugiseră cu deținuții valizi - și nu a "liberării", cum se tot spune-scrie) ne umple - pentru a câta oară ? - de admirație : iată, după atâta amar de timp rezultatul *ne-uitării*; iată fructul *memoriei* întreținută cu tenacitate, cu sacrificii; iată biruința unei comunități martirizate de nazism - vreme de doisprezece ani - asupra *amneziei*.

Admirație - și gelozie:

Noi, ne-evreii, supliciați de comunism peste jumătate de secol nu am fost capabili de "așa ceva". Adevărat, din 1940 până în 1989 fusesem supuși operației de des-creierare, de extirpare a memoriei, de înlocuire a ei cu talaș: "istoria URSS", "Curs scurt...", "istoria RPR", "Tezele...", "limbă maldavinească" și atâtea și atâtea sintagme, cuvinte goale, nu doar false, ci ofensante la adresa adevărului istoric și la onoarea națiunilor noastre nerusești. Noi, românii, am moștenit, am produs puține "hârtii" și nu am făcut efortul de a consemna întâmplările-ce-ni-s-au-întâmplat, pentru a lăsa urmașilor, *urme*. Dacă adăugăm la tarele genetice și inapetența, incapacitatea de a realiza - și de a practica - *cronologia*, ne-am autoportretizat fidel.

Privindu-i, admirându-i pe evrei, mi-am spus că - de ce nu? - a venit momentul să facem ca ei, să copiem până și acțiunile lor nemorale (ne-creștinești), ca de pildă *minciuna-etnică*; ca de pildă în *ne-uitarea* răului ce ni s-a făcut și *răzbunarea* (nu «un», ci «doi ochi pentru un ochi»).

Oare? Să fie bună imitația răului?

Din 1990, când s-au (între)deschis arhivele comuniste, la cea mai neînsemnată tentativă a victimelor bolșevismului de a depune mărturie despre calvarul lor, călăii noștri, speriați de un Nürnberg II, tipă, temându-se de dreapta răzbunare:

«*Fără violență!*» Și: «*S-a început vânătoarea de vrăjitoare!*»,

Vasăzică așa: după decenii de teroare oarbă, sălbatică, cei care ne terorizaseră, ne umiliseră, ne jefuiseră, ne lăsaseră fără părinți, fără casă, fără școală - fără țară (nu fredonau ei în colțul gurii Imnul RPR, pe muzica lui M. Socor, pe versurile lui A. Toma, modificate: "Azi

țara ta e casa *mea*”?). Ei, teroriștii, vânătorii de oameni nevinovați, cei care arestaseră, torturaseră, reeducaseră-ca-la-Pitești, asasinaseră fără tresărire, fără teamă că vor da vreodată seama - în momentul în care s-a întrezărit perspectiva unei, în sfârșit!, justiții, au cerut, guițind (ca Buzura, în ianuarie 1990)... să nu care cumva să se exercite vreo violență asupra lor! «Fără violență!» implorau-somau, pentru că ei, călăii noștri personali și bestiali nu suportă violența!; ei, auxiliarii ocupantului sovietic, cei care, mult mai puțin din fanatism ideologic marxist-stalinist-trotskyist, din rasism-bolșevic, din antiromânism feroce (care exista, exista!, mai ales la unguri, iar când ungurul era și evreu, să ne păzească Dumnezeu! - dar nu ne-a păzit), mai degrabă pentru a zmulge-păstra avantaje materiale, se dovediseră a fi executanți, nu doar orbi, ci cu mult spirit de inițiativă - de prin 1990 zbiară ca din gură de șarpe, acuzând (de să se audă la Strasbourg, la Washington, la Tel Aviv) că în România “tradițional antisemită” se încalcă drepturile omului! Așadar: ei, victime ale naziștilor 12 ani (1933-1945) de șaizeci de ani tot vânează naziști, însă victimele comuniștilor - din 1917 rușii, noi din 1940 nu avem voie să-i acuzăm pe torționarii comunisto-sovietiști pentru crimele lor - fiindcă, dragădoamne astfel ne dedăm «Vânătorii de vrăjitoare!» Or, după Ukazul impus de ei, cel care este violent cu violenții, cel care vânează vrăjitoare bolșevice este fascist! Antisemit!! Tuberculos!!!

Ar fi comic - dacă nu ar fi tragic:

Din exact 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate prin violență, apoi din 23 august 1944 în România întreagă ocupată de Armata Roșie, ei, komisarii veniți pe tancurile sovietice aplicaseră cu seninătate (și cu sudoare, sânge din partea noastră) vânătoarea-de-vrăjitoare numită: “luptă de clasă” (și de-rasă, dar aceea nedeclarată - însă aplicată). Nevinovați cu zecile de milioane din comunitățile europene ocupate de sovietici și comunizate, în primul rând poloneză, au fost “lichidați”, nu pentru vreun act potrivit ideologic, ci pentru... potențialitate: «*Ar putea, la un moment dat, să...*»: (în realitate *programul bolșevic urmărirea distrugerea elitelor naționale*). Decenii lungi, nu doar capii familiilor, ci toți membrii au fost, fie arestați, atâția dintre ei asasinați, fie “doar” alungați din case, din școli, din spitale, declassați social, penalizați material.

Și iată-i pe călăii noștri indignați până în pragul apoplexiei, tot pe noi, victime, acuzându-ne că ne dedăm la vânătoare de vrăjitoare!

De ce nu i-am imita și în asta, zicând și noi cum ziseseră ei:

«De ce nu ne-am deda...?»... la vânătoare de bolșevici?

De ce am rămâne, în continuare, robi ai moralei creștine, de ce am trece peste ofense, nedreptăți, agresiuni? De ce am ierta greșiților noștri? - bieții de ei, cei care obosiseră tot chinuindu-ne, tot “reprezentându-ne”? Aceia care huzuriseră decenii pe spinarea noastră, trăind porcește-boerește (nu proletărește) din sudoarea și din sângele nostru, al înfometăților, al zdrențăroșilor, al exclușilor în/din propria-ne țară? - ei, acum, la scadență, se miră-indignează foarte că nu mai suntem aceleași oi duse la abator fără măcar a behăi?

În revista 22, din 28 ian.-14 febr. 2005, Andrei Oișteanu comite încă un lung editorial-diatribă. Citez:

“Ziua de 27 ianuarie a devenit Ziua Internațională a Holo-caustului. (...) zi cu o semnificație deosebită inclusiv pentru România. În perioada 16 mai-3 iunie 1944, din Transilvania de Nord, aflată atunci sub ocupație maghiară, au fost deportați la Auschwitz circa 150.000 de evrei. Dintre aceștia, 130.000 au fost exterminați acolo.”

Noutate! Până mai ieri și pe aceia “îi asasinaseră fasciștii antonescieni”, după evanghelia Rosen-Wiesel de la Memorialul Coral...

Mai departe A. Oișteanu dă note - bune - lui Băsescu:

“(...) pe 18 ianuarie (...) președintele [a spus] : «Săptămâna viitoare voi participa la ceremoniile comemorative de la Auschwitz. (...) voi fi intransigent cu orice fel de manifestare extremistă, xenofobă sau antisemită (...) nu voi tolera ca România să mai fie asociată cu gesturi de această natură»” A. Oișteanu rezumă rapid-anticipativ: “Sper să fie un semnal pozitiv pentru autoritățile românești, care au obligația de a veghea la respectarea legii. Pentru că și în această privință, România este sub zodia formelor fără fond. Sloganul României în tranziție pare să fi devenit "Avem legi, dar nu le aplicăm". (...) mă refer la modul în care nu se aplică prevederile Ordonanței de urgență 31/2002, privind «interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii». Potrivit ordonanței, astfel de manifestări se sancționează penal. La art. 6, de pilda, se prevede pedeapsa cu închisoare pentru «contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia». (...) cred că, într-un stat de drept, legea trebuie aplicată”(...). “Nu iau acum în discuție inscripțiile anonime, cu autori greu de identificat: sloganuri graffiti de tip "MOARTE TIGANILOR" (...) sau "ANTONESCU - EROU NATIONAL" (...) sau "ACHTUNG JUDEN!" (...). Totuși, faptul că nu se iau măsuri imediate de ștergere a unor astfel de inscripții este și el simptomatic în ceea ce privește nerespectarea legii. Vreau să mă refer anume la unele manifestări cu autori cunoscuți, fata de care autoritățile ar trebui să se autosesizeze:

“Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, Săptămâna roșie sau Basarabia și evreii (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege”. (sublinierea îmi aparține, P.G.).

Subtilitate de stâlp de telegraf. Îi cunosc gândirea de câlți (dacă nu cumva o simulează) de pe când, în volumul **Imaginea evreului în cultura română**, îmi reproșa că îl amendasem pe Lucian Pintilie pentru minciuna potrivit căreia, în timpul războiului, genialul văzuse, în București, evrei purtând stea galbenă - însă lăsase baltă argumentația că așa fi mințit și trecuse la alte celea... Nici de astă dată nu-i voi face onoarea de polemiza cu el, cu atât mai puțin de a-i re-explica, la

tablă, ceea ce explicasem îndelung, îndelat în **Săptămâna Roșie**.

“Prin orașele patriei”, își continuă pionierul-patriei contribuția: “(...) sunt bulevarde și străzi care poarta numele mareșalului Ion Antonescu. Magdalena Boiangiu mi-a spus recent că, pentru a ajunge de la hotel la teatrul din Tg. Mureș, făcea un ocol pentru a nu merge pe Bulevardul Mareșal Ion Antonescu. Pe acest bulevard, în fața garnizoanei se afla un soclu care așteaptă bustul mareșalului”.

Biata M. Boiangiu, ce calvar trăise: fusese obligată la un ocol peste puteri, dată fiind vârsta-i înaintată (65 ani), ca să nu dea nas în nas cu un soclu-fără-statuie!; în urmă cu 45 de ani nu ocolea soclul-cu-tot-cu-statuia-lui-Stalin (din gura parcului cu același nume), ba, cu dragoste-nețărmită, cu veșnică-recunoștință se fotografia dinainte-i:

“La rândul ei, Smaranda Enache mi s-a plâns ca a trăit o situație extrem de penibilă, atunci când a fost nevoită să meargă pe Bulevardul Ion Antonescu pentru a ajunge la monumentul ridicat în memoria victimelor Holocaustului din Tg. Mureș”.

Lumea întreagă a deplorat tragedia plângăcioasei S. Enache. “Înainte”, când mergea pe, de pildă, “Victoria Socialismului”, ca secretar de partid și emerită adunătoare de cotizații (ca și Zoe Petre), nu era “nevoită” să calce victoria socialismului în picioarele-i personale: “pe timpul Odiosului” era mândră de al său (de)mers.

“În astfel de cazuri, vina aparține autorităților din administrația locală.(...) În unele locuri din spațiul public continuă să existe monumente reprezentându-l pe Ion Antonescu. E vorba, de pildă, de bustul de lângă biserica Sf. Constantin și Elena, din Piața Muncii, ctitorită de mareșal la începutul anilor '40 (...) După apariția Ordonanței 31/2002 (...) bustul mareșalului a fost acoperit cu un «sarcofag» de tablă (modelul Cernobil). (...). Deputatul Aurel Vainer, reprezentantul în Parlament al comunității evreiești, a înaintat un protest oficial Primăriei Sectorului 3, Primăriei Capitalei și Parchetului General. Un protest similar a fost depus și de Centrul de Monitorizare și Combatere a Antisemitismului în România. (...) În concluzie, vreau să spun că vizitele mediatizate ale înalților demnitari la locuri de comemorare a victimelor Holocaustului (cum este Auschwitz-ul) sunt bine venite, având o puternică încărcătură simbolică. Dar dacă nu sunt dublate acasă de *măsuri practice, de ecologie morală și legală* (s.m. P.G.) ele riscă să rămână simple gesturi de fațadă”.

Aici sfârșește lunga, plicticoasă, enervantă, obraznică “demascare” oișteanică. Așadar, autorul denunțului la gazeta de perete 22, le reamintește românilor ce e just, ce e nejust din punctul de vedere al lui și al tovarășilor săi; îi amenință, le re-explică ce au voie să facă în viitor, ce le este strict interzis, altfel le taie capul Teșu de la **Munca**, cel cu «Ordonanța, Ordonanța!»

Ce-o fi vrînd individul? Ce urmărește când scrie ceea ce scrie? - se va întreba cititorul revistei 22. Dacă l-a citit pe Norman G. Finkelstein (autor al studiului **Industria Holocaustului**), își va răspunde:

«Ce să facă: provoacă - fiindcă *așa se fabrică antisemitismul*,

antisemiții, antiisraelienii, antisioniștii: dînd din falcă aiurea, fără conținere, acuzînd la întîmplare, calomniînd, mințind-mințind-mințind - el și cei din echipa lui : Shafir, Volovici, Ancel, Braham, Al. Florian, R. Ioanid, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Laszlo, Isaac Chiva, Carol Iancu, Moscovici, Paruit, Ed. Reichman, Laiguel-Lavastine, Lily Marcou - sub conducerea înțeleaptă a lui Wiesel».

De ce nu i-am imita pe evrei și în *asta*: alcătuirea de liste, fișe, dosare? - întrebare retorică. Începînd cu chiar pârâciosul de serviciu:

Andrei Oișteanu este nepotul lui Leon(te) Oigenstein-Răutu, fiul Bellei Iosovici și al lui Mihail Oișteanu-Oigenstein-Răutu (vezi Dicționarul lui Florin Manolescu, vezi pe internet, la "Galateia", "Kadiș pentru Mișa" de V. Oișteanu). Nici el, nici verișoara sa Anca Răutu nu s-au manifestat înainte de decembrie 1989 ca opozanți ai comunismului instaurat în România. Nici ca "disidenți". După "revoluție" nu am citit vreo declarație de dezaprobare a crimelor bolșevice, în general, nici în special de asumare a grelelor păcate ale familiei, ale comunității lor de evrei basarabeni în slujba rușilor ocupanți.

Dacă mi se va atrage atenția: copiii nu sunt vinovați de faptele părinților, voi atrage la rîndu-mi atenția că acesta este un precept creștin. Or era vorba să-i imit și în asta pe evrei. Deci nu-uit - că:

a). Începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord iar după 23 august 1944 în întreaga Romînie ei au fost cei care în virtutea "luptei de clasă", i-au persecutat, torturat, ucis nu doar pe "dușmanii clasei", ci și pe membrii familiilor lor pînă la a șaptea spiță, alungîndu-i din case, din slujbe, din școli, din universități, înfometîndu-i, declasîndu-i profesional, deportîndu-i... În acest timp fiii-fiicele tovarășilor de-alte-naționalități (Valter Roman, Răutu, Borilă, Sencovici, Apostol...) studiau, nu doar "în Uniune" (ca Iosif Sava, Janina și Ion Ianoși, Andrei Băleanu, T.G. Maiorescu), dar în putredul Occident! În care caz, ce fel de reciprocitate ni se pretinde nouă, "vânătorilor de vrăjitoare"?

b). Decurgînd din punctul precedent - admitem: copiii nu știau ce fac părinții (ca toți bandiții, "bătrânii" nu povesteau acasă ce activitate depuneau la "minister", la "cazarmă"), însă înțelegeau măcar că au școli speciale ("Petru Groza" din București); că frecventează clinici, magazine-magazii speciale; unii dintre ei erau aduși la școală cu mașina de la "ministerul tatei"; vara mergeau în tabere de pionieri la Artek, "în Uniune", la Predeal, în vilele gospodăriei de partid. Copiii - nevinovați - ai marilor nedemni-demnitari comuniști vor fi întîlnit pe stradă alți copii: vor fi constatat că "ceilalți" sunt prost îmbrăcați, prost hrăniți, frecventează alte școli, nu au reviste străine, cărți, plăci cu ultimele șlagăre capitaliste, nici biciclete, patine, mingi, treninguri - vorbesc de perioada dintre 1948 și 1965. Chiar dacă părinții nu le spuneau adevărul, întrebările îi vor fi frămîntat pe copiii, pe adolescenții curioși-generoși. Ei: care a fost adevărul-dedus-din-întrebările-vârstei la Andrei Oișteanu? Nu a răzbătut înainte de decembrie 1989; nici după; nici un semn că ar fi înțeles ceva-ceva și că a admis: făcea parte din tagma profitorilor, a asupritorilor, a terorizatorilor Romîniei

- în numele U.R.S.S.;

c). În chestiunea asumării moștenirii comunității sale: în octombrie 1998 am publicat în *Cotidianul* textul “Un protestatar de elită” (vezi și *Jurnal de apocrif*, Dacia, pag. 403). Era o replică la “Protest”-ul semnat în *România literară* de Alex. Ștefănescu. Acesta îl atacase pe Norman Manea care afirmase: [Românii] “ezită să-și recunoască propria contribuție la Holocaust”. Indignatul ștefănesc, recent țărănoist de-al lui Diaconescu, perorase: “ca membru al societății românești de azi, *refuz să-mi recunosc vreo contribuție la fapte săvârșite înainte ca eu să mă nasc*” (subl. mea). Se vede că argumentația mea (la îndemâna ultimului alfabetizat), anume: “*fiecare membru al fiecărei comunități să-și asume faptele bune - și faptele rele - ale înaintașilor*” - fusese convingătoare, din moment ce primisem telefoane, scrisori de aprobare din partea prietenilor mei de atunci Shafir, S. Damian, Paul Schuster, Tismăneanu.

Or A. Oișteanu păstrează o tăcere asurzitoare în legătură cu moștenirea criminală apăsînd și pe umerii săi - însă asta nu-l împiedecă de a denunța “o teorie atât de aberantă, încât nici măcar nu este pedepsită de lege” a lui Paul Goma în eseu *Săptămâna Roșie*. Care să fie acea “teorie” - nepedepsită de lege? Iat-o:

“*admite Holocaustul în România, dar îl motivează, îl justifică*” (subl. mea, P.G.)

Afirmație aiurea, iresponsabilă; acuzație infantilă, de ființă neevoluată. Acestea sunt apucături nedemne de un intelectual, mai ales când pretinde a face parte din Poporul care ne-a dat Cartea: ignoră textele pe care le atacă (obișnuit a avea de a face cu ne-evreii timorați, care nu îndrăznesc să contrazică un evreu, necum să-i dovedească necinstea), nu dă citate, rezumă fantezist-abuziv. Nu mă voi angaja în dialog cu acest cunoscut monologator prin educație, prin structură, ne-cititor de profesie (ca și tovarășii săi de șaibă: R. Ioanid, Shafir, Al. Florian, Laszlo, G. Andreescu, Dan Pavel), nici nu-l voi ruga frumos să binevoiască a citi, în sfârșit, textul meu, pentru a accepta evidența: *nu am justificat nicăiri, nicicând, Holocaustul - ci, rezemîndu-mă pe documente, am încercat - încerc în continuare - să-l explic...*

...Începînd prin a re-pune cronologia la locul ei: dreaptă, cursivă, succesivă, nu răsturnată, în scopul mizerabil de a prezenta efectele drept cauze, după modelul *Cărții Negre* a lui Ehrenburg și Grossmann; continuînd prin a-i arăta pe turnători cu degetul meu de turnător al turnătorilor și rostind următoarele adevăruri - dovedibile:

«A. Oișteanu, îndârjit vânător de antisemiți, nu a vorbit-scris despre faptele rele ale părinților săi, în Basarabia și în Bucovina de Nord, după 28 iunie 1940. Cu ce s-a ocupat, atunci-acolo, de-o pildă, Mișa Oigenstein, tatăl său? Dar unchiul Dan (Leonea știm: era la Moscova, cu Tismăneanu, cu Pauker)? Dar Bella Iosovici - care va deveni mama sa? Dar Roller? Dar Perahim? Dar Sorin Toma? Ce au făcut acești comuniști în teritoriile românești ocupate de dușman, atât de nemărturisit, de condamnat (doar în un an!), încât au ascuns-ascund cu îndârjire adevărul? Până și Gr. Vindeleanu, om onest în

mărturie își oprește onestitatea la data de 6 iulie 1940 - mai încolo: pată albă (pe care am dreptul de a o colora în roșu, culoarea sângelui celor din neamul meu, vorbitori ai limbii mamei mele). Cât despre Sorin Toma el sare cu "amintirile" sale de la "Galați-iunie 1940", tocmai la "Zaporojie-august 1941"! - din aceeași grijă de a nega și cronologia și geografia, deci de a ascunde ***adevărul despre cele peste 12 luni de ocupație sovietică în care mai ales evreii români au exercitat funcția criminală de komisari bolșevici***. Dacă A. Oișteanu va răspunde că el - și cei de vârsta lui - refuză să-și asume fapte săvârșite înainte ca el/ei să se nască, îl voi trimite unde i-i locul - mai întâi lângă creatura numită: Alex Ștefănescu».

Ne-cititorii mei: A. Oișteanu, R. Ioanid, Shafir, A. Cornea, Laszlo, Al. Florian, Dan Pavel mă acuză orbește-prostește de "negaționism", de "antisemitism", de "justificare a Holocaustului". Sunt niște abuznici (de la ***abuz***), mincinoși-calomniatori, fiindcă bibliografia pe care mă reazem provine și din surse evreiești, chiar sioniste militante (M. Carp). Ei însă ***nu produc citate din textele mele - ca să nu producă dovada necinstei lor***.

Un exemplu printre altele: ei vorbesc despre "masacrarea, de către români, aproape în totalitate a intelectualilor evrei din Basarabia și din Bucovina, după 22 iunie 1941"... Să consultăm volumul în limba rusă ***Evrei Moldovî***, realizat sub conducerea lui S. Șpitalnik (Chișinău, 2002) cu girul Bibliotecii municipale "B.P. Hasdeu", a Bibliotecii evreiești "L. Manger" și a ***Joint***-ului. Este un catalog al intelectualilor evrei din "Moldova, în secolul XX" (ar trebui să se înțeleagă: "din R.S.S. Moldovenească", în realitate aria geografică fiind mult mai întinsă: pe lângă Basarabia și Bucovina de Nord, provincii românești, cuprinde o parte din Galiția, din Ucraina de sud-vest: zonele Tiraspol, Balta, Odessa. Totodată au fost incluși evrei nativi din alte provincii românești și rusești, trăitori la un moment dat în "Moldova").

M-am oprit la cei 251 scriitori, arhitecți, plasticieni, muzicieni repertoriați. Dintre aceștia au murit în "lagăre din Transnistria" - deci sub administrație-responsabilitate românească - următorii:

1. Goldenberg Mordehai, în 1941; 2. Trahtenberg Iosif - în 1941 (la Kamenetk-Podolsk - deci sub administrație germană); 3. Vainstein Israil - în 1942; 4. Breitman Motl : internat de către români în lagăr, din fericire a supraviețuit; 5. Aroni Samuel, inginer constructor, internat de români în ghetoul din Chișinău. A supraviețuit; 6. Brazer Abram, sculptor, grafician - decedat în 1942 în ghetoul din Minsk (administrație germană) ; 7. Sinitza Zinovie, pictor, în 1940 internat de către români în ghetto; 8. Tkaci Efim - instrumentist, pedagog: internat în gheto de către români, în Transnistria - a supraviețuit; 9. Schildkret Moritz, violoncelist - la 78 ani a fost internat de către români în gheto, unde a și murit în 1941.

Administrația românească are pe conștiință internarea a 7 oameni de cultură evrei și moartea a 5 dintre ei - chiar și unul singur ar fi fost prea-mult.

N.B: *cu excepțiile indicate, intelectualii evrei din “Moldova” s-au/au fost evacuați, în iunie-iulie 1941, în interiorul Rusiei.*

Față cu obrăznicile, acuzațiile, calomniile, actele de *xenofobie* (antiromânismul), de *rasism* («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), să nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Și noi, ne-evreii am suferit, și noi avem dreptul de a ne apăra suferința și onoarea de victime.

S-au mai semnalat tentative de a intenta procesul comunismului, de a ieși la rampă, de a cere să fie recunoscute și suferințele pricinuite de teroarea comunistă. Au fost pe loc neutralizate, bruiate, acoperite de hărmălaia bine orchestrată a holocaustologilor susținători ai tezei ridicole, false, inumane a *unicității* genocidului a cărui victimă au fost ei. Detestabilele manevre au tulburat, prin diversiuni, au sabotat, chiar interzis cererea noastră legitimă de anulare a Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 și a celui de la Ialta din 6 februarie 1945.

Să nu ne (mai) lăsăm intimidati, să nu mai acceptăm eternul rol de acuzat: Noi am recunoscut, am regretat sincer faptele-rele ale unor români și ale statului român, victime: în primul rând evreii și țiganii, *iar vinovații români de crime împotriva omenirii au fost încă de acum 50 ani judecați și condamnați*. Să nu ne mai lăsăm copleșiți de insulte, de calomnii, acoperiți de scuipați, îngropați de vii în “bilanțuri” fanteziste și unilaterale. Să ne cerem, să impunem dreptul inalienabil la *adevărul despre jumătatea de secol de ocupație sovietică și de teroare comunistă!* Și noi, ne-evreii am suferit, însă până acum nu am putut deschide gura fără a fi tratați de “fasciști”, de “anti-semiți” - ultima găselniță fiind: “negaționisti” (ai Holocaustului).

Fiindcă echipa de zgomote a holocaustologilor îmbroscind minciuni, insulte la adresa românilor, cere mereu, mereu, cu stropi, cu spume la gură, respectarea întocmai a “Ordonanței de urgență nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii” (am citat fidel din denunțul semnat de Andrei Oișteanu), să cerem, nu eliminarea din text a termenului “fascist” (dealtfel violent inexact), ci introducerea, după “fascist”, a: “*și comunist*”.

Nu mai mult - dar nici mai puțin.

Încolo textul Ordonanței este perfect: și noi, ne-evreii am suferit în timpul teroarei comuniste, de *rasism* (nefiind nici ruși, nici unguri, nici “de alte naționalități”), de *xenofobie* (ni se nega, ni se insulta, ni se interzicea apartenența la națiunea română, ni se impuneau termeni parazitari ca “socialist” pe lângă: republică, cetățean, cultură, caracter național, limbă (“moldovenească”).

Agitații holocaustologi: A. Oișteanu, Shafir, R. Ioanid, Braham, Ancel, Wiesel - au, nu doar și altă cetățenie, dar și o altă patrie-de inimă: Israelul.

Ce-ar fi să-i imităm și în asta: străinii - sau încă-cetățenii-români - care insultă, calomniază România ca unitate națională, pe români, ca

băştinaşi, să fie invitaţi a nu mai pune piciorul pe pământul nostru şi să fie urmăriţi penal prin instanţele naţionale;

- să nu mai fie permisă dubla-cetăţenie pentru călăii românilor sub comunişti, deveniţi calomniatori ai României şi ai românilor; să nu li se permită intrarea în ţara “tradiţional antisemită”;

- să nu mai fie acceptată re-instalarea în ţara noastră - unde **“antisemitismul are rădăcini adânci în istoria politică şi culturală”** - citat din calomniatorul-şef Wiesel - a foştilor cetăţeni români, vinovaţi de colaborare cu ocupantul sovietic - întâi în vreme de război, apoi de ocupaţie străină - şi care, ca cetăţeni ai altor state, au calomniat constant România şi pe români;

- să nu mai tăcem - ca şi cum noi am fi vinovaţii! - numele şi faptele criminale ale acelor evrei în slujba sovieticilor; să fie trecuţi prin faţa unui tribunal moral (“ecologic”, vorba Oişteanului), chiar şi postum - toţi cei care au făcut rău României şi românilor sub ocupaţie sovietică, precum şi toţi securiştii evrei care, după ce au făcut tot răul posibil în nefericita noastră ţară, s-au prelins în USA, în Franţa, în Germania, în Israel;

Suntem întru totul de acord cu prevederile Ordonanţei de urgenţă 31/2002 privind “interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist **şi comunist**” - aşadar:

- să nu mai fie tolerate grupurile, asociaţiile, periodicele, volumele, făcînd elogiul comunismului, al sovietismului; să fie interzise statuile, efigiile, portretele, biografiile, “operele” unor personaje odioase ca: Lenin, Stalin, Trotski, Mao, Castro, Che Guevara, Pauker, Chişinevski, Roller, Răutu, Nicolski, Perahim, Socor, Tertulian, Florian (tatăl şi fiul) Nina Cassian, Voicu, Chiva, Moscovici, Ed. Reichman...;

- să nu mai fie tolerate discursurile, intervenţiile în presă, ale reprezentanţilor Industriei Holocaustului, purtători de minciuni şi de calomnii;

- să fie expulzaţi de pe sol românesc acei evrei şi unguri care întreţin **adevărul etnic** al lor, potrivit căruia doar “românii fascişti” au asasinat evrei, în schimb (!) evreii şi ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupaţiei Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregii României, când au colonizat “aparatul de stat şi de partid” - cu precădere blestemata Securitate.

Înapoi la A. Oişteanu: pârâciosul de serviciu se arată nemulţumit că “teoria” mea din **Săptămâna Roşie** este “atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege” - va fi regretînd simpaticul etnolog că nu sunt dat pe mîna (fie şi postumă...) a lui Nicolsky.

De mirare această “atitudine împăciuitoare”, pentru a folosi un tic verbal-mental introdus de unchiul său, sinistrul Leonte Răutu şi de tatăl său, Mişa Oigenstein, director al uzinei producătoare de capete pătrate, **imeni** “Ştefan Gheorghiu”. De mirare, pentru că tovarăşii săi de luptă-dreaptă nu s-au sfiit să mă acuze de “antisemitism”.

Primul a fost turnătorul atitrat la Universitatea Bucureşti în

timpul Revoluției Maghiare din 1956, numitul Edgar Reichman, emigrat în 1958 în Israel, prelins apoi în Franța, unde a trudit în slujba Securității, în general, în special în a lui Eugen Barbu - ca “agent literar”. El a fost primul care m-a etichetat, în 1986, într-o cronică: “antisemit”, fiindcă în cartea **Din calidor** povesteam cum tata fusese arestat (în ianuarie 1941, în Basarabia ocupată) și de un enkavedist evreu;

Al doilea - cronologic - a fost traducătorul și prietenul meu Alain Paruit: el m-a deconspirat (sic) în revista *Esprit* pentru texte “antisemite” (“textele” fiind romanul **Arta refugii**, tradus de el, antisemitismul constând în faptul că scrisesem: în 1949 un securist... ungur de la Mediaș pe nume Paszty i-a anchetat pe mama și pe tata în ungurește - dacă nu știa românește...; despre el mama spunea că nu avea deloc nevoie să cunoască limba română, bătea-foarte-bine-fără-cuvinte);

Al treilea a fost R. Ioanid. El a dat semnalul de atac general-concentrat. La el au participat nu doar evrei: Shafir, Oișteanu, A. Cornea, Al. Florian, Chiva, ci și **goi**-ii: G. Andreescu, Vasile Gârnet, Vitalie Ciobanu, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Lazlo, Pecican...

Am constatat: textele mele - pe care nici unul dintre atacatori-etichetatori nu le-a citit (însă au auzit ei de undeva că autorul lor nu poate fi “încadrat” în categoria “antisemit cinstit”) - îi deranjează faptul că nu neg Holocaustul (chiar dacă un contorsionist ca Shafir a găsit că aș fi “trivial negaționist”), în schimb contest **unicitatea** genocidului ale cărui victime au fost evreii, amintind și de tragedia armenilor, a cambodgienilor, a ucrainenilor, a “moldovenilor” - în cazul ultimelor două comunități arătând cu degetul spre komisarii evrei de tipul scriitorului adulat de distractivul nostru Radu Cosașu : Isaac Babel.

Înverșunarea lor împotriva-mi se datorează mai cu seamă faptului că în demersul meu **încerc să explic... ceea ce, pentru evrei trebuie să rămână în veci neexplicat și neexplicabil** - anume:

a. cronologic, evreii i-au atacat primii pe români, în Săptămâna Roșie (28 iunie-3 iulie 1940); după un an (începând din 27 iunie 1941), românii s-au răzbunat **și** pe evrei - deci nu din “antisemitism tradițional românesc”;

b. victime ale nazismului german și horthysmului-szalosismului maghiar evreii au practicat pe scară largă, în România, **răzburarea deviată**, constând în a-i acuza - și tortura - pe români (mai cu seamă pe cei din Ardealul de Nord, între 1940-1945 ocupați de unguri) pentru că... îi trimi-seseră la Auschwitz - campion al istoriei astfel traficate și al statisticilor falsificate fiind Elie Wiesel, tatăl “spiritual” al holocaustologilor.

În această modestă acțiune de rostire a adevărului și numai a adevărului am fost lăsat singur în fața haitei-de-vânători-de-antisemiți. Cu excepția-excepțională a istoricului Mircea Stănescu (alt “sinucigaș”), nu am remarcat vreo luare de poziție, publică - nu întru apărarea mea (am dovedit: știu să mă apăr și singur), ci întru apărarea adevărului istoric privind întreaga noastră comunitate românească.

Evreii din echipa lui Wiesel mă acuză de “antisemitism”. De ce

până acum nu mă vor fi acuzat și de “antiromânism”?, doar mai ales pe românii mei îi criticasem-acuzasem de o mie de păcate?

Din acest motiv să nu se manifeste, acum, “românii mei”?

Să învățăm de la evrei?

Să învățăm de la evrei!

Să nu învățăm de la evrei minciuna-etnică.

Paris, 6 februarie 2005 - șaizeci de ani de la Ialta.

Am trimis vreo 30 exemplare prin internet. Am primit întâiele confirmări. Vreo 7-8 s-au întors: era greșită adresa.

Foarte obosit. Și relativ mulțumit.(...)

Miercuri 9 februarie 2005

“Adevărul” lui C.T. Popescu mi-a returnat textul. După o lungă ezitare - se vede că s-a consultat cu Comitetul Central al Scînteii Eterne. Nu mă așteptam la asta - mă așteptam la... tăcere.

În schimb, mi-a scris Nedelcovici - aprobativ, ca să spun așa.

În schimb(ul schimbului) G. Andreescu mă anunță ca nu a apreciat calificativele cu care îl gratulez și că îmi distrug ființa într-o bătălie în care m-a angajat și în care, de astă dată, nu am dreptate. Că nu am dreptate... Nicăiri-nicicând nu am pretins că am dreptate - ceea ce ar fi din partea mea o obrăznicie fără seamăn și o prostie așîșderi - ci: propun (arăt) partea mea de adevăr. G. Andreescu îmi confirmă că nu citise nimic din ceea ce scrisesem - să zicem: în ultimii 13-14 ani, de când nu mai vorbim aceeași limbă.

El m-a atacat primul, după textul despre “Șocul de la 11 septembrie” (atunci singur L.I. Stoiciu m-a apărut). Tot el m-a acuzat de antisemitism - apoi a recunoscut că nu citise cartea.

I-am răspuns:

Gabriel Andreescu...

...mi-a trimis următorul mesaj după ce primise “Să învățăm de la evrei...?”:

>Tue, 8 Feb 2005 19:52:27 +0200

>De: Gabriel Andreescu <gandreescu@apador.org>

>À: paulgoma@free.fr

>Objet: Re: UN TEXT:

>Stimate domnule Goma,

>Multumesc pentru ideea de a-mi trimite textul. Cuvintele cu care ma

>gratulasi nu imi pot schimba marea apreciere pentru ceea ce ati facut

>in trecut si tristetea ca va distrugeti fiinta intr-o batalie in care, de

>aceasta data, dupa modesta mea parere, nu aveti dreptate.
 >Urindu-va sanatate,
 >Gabriel Andreescu<

I-am răspuns:

Paris, 9 februarie 2005

Domnule Gabriel Andreescu,

V-am trimis textul "Să învățăm de la evrei...?", nu pentru a vă, vorba Dvs., "gratula" (prin cuvinte); nici de "a vă convinge de... "dreptatea" mea, ci pentru a vă aduce la cunostință p a r t e a m e a d e a d e v ă r, într-o mărunță-chestiune care mă privește direct, dupa cum mă direct privise și o altă mărunță-chestiune botezată: "drepturile omului" - începînd din 1977.

"Drepturi" pentru care și eu (dacă nu s-a înțeles, amănunțesc: "pentru care drepturi-ale... - chiar și eu" am avut de suferit - o trag și în momentul de față, în al 28-lea an, spre deosebire de Gabriel Andreescu, cel care a făcut din "drepturile omului" o meserie; o carieră; o slujbă; onorată - și binișor remunerată (cum așa: primești bani pentru că aperi drepturile omului?)

Îmi iau dreptul să-l întreb pe Gabriel Andreescu - apărător-oficial-al-drepturilor-omului la congrese, colocvii, conferințe, dezbateri:

1. Ce fel de d r e p t u r i apără el pe unde umblă?;

2. Cine sunt o a m e n i i ale căror drepturi le apără Gabriel Andreescu - contra plată?

Fiind eu un egoist notoriu, încep (contra)exemplele cu mine:

- Gabriel Andreescu, "prietenu' meu", din 1990, a devenit rapid, fără tresărire, complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în campania de denigrare a mea, autor al volumului de mărturii **Culoarea curcubeului**: mă plânsesem că editorul Liiceanu retrăsese cartea din librării imediat după apariție (iunie 1990), o depozitase iar în 1992-93 o trimisese la topit: G. Adameșteanu a organizat, prin revista **22** - cu binecuvântarea Monicăi Lovinescu - apărarea lui Liiceanu și acuzarea autorului cărții distruse că... îl calomniază pe bietul distrugător de carte ;

- G. Andreescu a fost complice (credincios) al Gabrielei Adameșteanu și după aceea: revista **22** a publicat în rafală texte calomnioase la adresa mea, dar a refuzat să tipărească răspunsurile mele la diatribele delirante ale Biancăi Marcu-Dumitrașcu-Balotă, D.C. Mihăilescu, M. Iorgulescu, P. Barbăneagră, M. Martin ș.a., ș.a.;

- G. Andreescu a fost complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în lunga campanie dusă de revista **22** împotriva **Jurnalului** meu **I-II-III**, editat de Nemira în 1997, iar la "Serata" lui I. Sava, din 1997, nu a rostit o silabă de protest când tovarăsa sa de viață și de idei, Adameșteanu, gâfâit secondată de A. Cornea - a spus despre **Jurnal** că nu l-a citit (ca să nu i se tulbure... tulburatura...) - ceea ce nu a împiedecat-o deloc să-l condamne hotărît!- **Jurnalul**, de el este vorba, în continuare ; nu a mișcat în front nici în momentul în care

Adameșteanu-Cornea, au avut nerușinarea de a “explica” telespectatorilor că Goma este vinovat de agresiunea palestinienilor împotriva Monicăi Lovinescu! Iar când I. Sava l-a întrebat ce crede despre **Jurnalul** lui Goma, G. Andreescu a răspuns - la obiect... - că Goma a suferit mult la viața lui și că este un personaj dostoevskian...;

- G. Andreescu m-a atacat în presă à propos de “antiamericanism”;

- G. Andreescu m-a atacat în presă, pentru “antisemitism” - în particular recunoscând că nu citise textul vitejește combătut.

Gabriel Andreescu regretă sincer că... îmi distrug ființa într-o bătaie în care, de astă dată, nu am dreptate.

Dacă ar fi gândit-scris - de pildă: “bătălia [deși detest termenul, ca și “luptă”] pe care - și de astă dată - o vei pierde” (eu, Goma), totul ar fi fost corect: gramatical, logic și... drept-uman. Dar că voi pierde... Care bătaie? - acțiunea în care sunt angajați mii, zeci de mii de persoane?

Dar admitând că am pornit la o “bătălie”, cea pe care o voi pierde - din care motiv o voi pierde?: fiindcă sunt slab?, fiindcă am fost trădat de toți colegii-camarazii-tovarășii mei și am rămas singur-singurel?

Ei bine, nu: G. Andreescu mă anunță că pricina rezidă în faptul că... nu am dreptate.

Dar asta este o contaminare lingvistico-logică! A luat-o de la Gabriela Adameșteanu, complicea sa vreme de un deceniu de conviețuire. Ea se pomenea anunțând: «Eu reprezint!» - atât, nu continua, pentru a lămuri ce anume reprezintă ea. Iată-l și pe fostul prinț consort gândind-sonorizând eclipse socialiste adameștenice: «Nu ai dreptate!» - punct.

Ca să putem continua discuția, accept că nu voi fi avînd dreptate (punct!) “în mod obiectiv”, fiindcă eu apăr, subiectiv, p a r t e a m e a d e a d e v ă r - dar oare *de ce* nu am eu dreptate-punct?

Fiindcă, după G. Andreescu, dreptate avea Liiceanu, filosoful-editor, ucenicul lui Noica - când trimitea la topit cartea mea de mărturii **Culoarea curcubeului** ; avea dreptate G. Adameșteanu, când se făcea părtaşă a nesfârșitei fapte culturale a Liiceanului editor-topitor de carte, precum și a imensului țătism (vine de la *țată*) rostit-scris de Monica Lovinescu în 22, la sugestia sfetnicilor dumisale: Adameșteanu și Liiceanu: “**Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma**” - și nu a încetat de a mai avea dreptate (el, G. Andreescu de astă dată) după ce, despărțindu-se de șefesa 22-lui, a comunicat pe calea presei că dânsa fusese totdeauna o denunțătoare.

“A nu avea dreptate...”

Așadar acesta este motivul pentru care Gabriel Andreescu, industriaș al drepturilor omului îi ignoră alegru pe românii din Bucovina și din Basarabia (ba a militat-pentru și a consimțit-la criminalul Tratat cu Ucraina): aceia nu aveau deloc dreptate când se plîngeau de persecuțiile la care îi supuseseră frații ruși o jumătate de secol; apoi verii primari ucraineni, de când deveniseră independenți,

deci liberi să persecute ei pe alții, să le interzică limba, școlile, cărțile, periodicele; de disprețul suveran-analfabet al istoricului Zoia Petre, cea care îi desemna pe românii din Basarabia și din Bucovina: “românofoni”;

Au dreptate - după Gabriel Andreescu - doar minoritarii din România, nu și majoritarii; dreptate au numai ungurii, numai evreii (bietii țigani: deși minoritari, ei au fost, vor fi folosiți, dar “dreptate” nu vor avea vreodată) - nu și românii atunci când cer stabilirea și recunoașterea adevărului despre rolul evreilor în anul de cumplită ocupație sovietică a Basarabiei și Bucovinei de Nord, începând de la 28 iunie 1940; despre rolul ungarilor în Transilvania de Nord, ocupată de ei (nu de “fasciști”, nici de “horthysti”, ci de unguri) la 1 septembrie 1940 - precum și adevărul despre responsabilitatea românilor și a ungarilor în persecutarea-masacrarea evreilor și a țiganilor.

“Dreptate” și “adevăr” nu se suprapun, nu sunt chiar același lucru - stimate Gabriel Andreescu, salariat (în curând pensionar) al Drepturilor omului (din România).

Eu îmi imaginasem că “drepturile omului” sunt pentru toți oamenii, nu doar pentru dulăi. Fiindcă oamenii sunt (chiar) și românii, nu doar ungurii; sunt oameni și ne-evreii, orice-ar pretinde evreii - orice-ar crede Gabriel Andreescu.

Sau poate mă înșel iar? Fiindcă nu am “dreptatea” invocată în mesaj? Sunt gata să dialoghez cu oricine știe ce este un dialog; cu oricine este de bună credință; cu oricine care, înainte de a calomnia, de a anatemiza, de a antisemitiza, dovedește că se află în cunoștință de cauză - cu osebire în greaua-peste-poate operațiune a citirii prealabile a textelor pe care le condamnă cu înverșunare - în cor și în-mod-organizat.

Altfel avem de a face cu un diktat, nu cu o dezbatere.

Sănătate,

Paul Goma

Joi 10 februarie 2004

Am dat peste un forum (“Amsterdam”, parcă) în care sunt, simultan... “un necunoscut” și “un notoriu antisemit” - ba chiar și “antimaghiar”!, sare o unguroaică (după semnătură) domiciliată în... Olanda - pseudonumită, ce-i proastă să-și divulge măcar numele de acum un an? Nu e proastă - e curajoasă, de după gard. Am observat două lucruri:

Un denunțator șef, israelian, se mira-indigna (sub pseudonim, cum altfel!) că se difuzează un text antisemit, fascist de-al lui Goma - “deși avem în țară (care țară: România? Israel? Ambele-două?) sentinele, oameni de pază...” Așa, carevasăzică: evreii de pretutindeni au “în țară” sentinele, care semnalează cel

mai mărunț “act antisemit” - unde semnaleză? La Centrală! Și unde-i Centrala? Ei unde! Peste tot!

Al doilea: fusese luat la prelucrat-criticat-demascăt cineva (aceluia i se dădea numele adevărat, un român) care răspândise textul meu (vorba fiind de “Să învățăm de la evrei...?”), însă fără a-i divulga titlul) și se întreba(u) tovarășii “conștienți” ca de la o tribună a unei ședințe de demascare cum de... acel Cutare a răspândit un text cu mențiunea: “CITESTE SI DA MAI DEPARTE”. De parcă nu ei, bolșevicii ne împuiaseră capul cu istoria-le glorioasă și cu eroica rezistență, cea cu crâncena-ilegalitate și cu manifestele-eroice. De mirare nu era “demascarea” evreilor - ci modul de a se apăra al “difuzorului”, *goi*-ul: aproape că plângea, explicînd, vinovat, că el o primise de la un văr al său de la Paris, în care are încredere, că el nu are nici o considerație pentru Goma - de care nici n-a auzit...

Iată cine suntem! Să spun că ne merităm... devenirea? Dar dacă este o stare naturală la noi, la daco-romanii?

Vineri 11 februarie 2004

Ieri mi-a telefonat de la București o prietenă: primise textele din urmă zisese “Bravo, bravo” și îl trecuse la telefon pe “cineva” care voia să-mi spună și el două cuvinte. Cineva-ul - un bărbat, nu i-am reținut numele - m-a asigurat că el e alături de mine, că el împărtășește “total” ideile mele (sic!) - și că el el îmi telefonează ca să mă roage să-i spun cine-i ambasador la Paris... După o pauză i-am răspuns el-ului: «Ca de obicei: șoferul ambasadei». După o pauză - a lui - m-a întrebat dacă director al Centrului Cultural e tot “domnul Virgil Tănase” - la care n-am știut ce să răspund, cunoștințele mele politice fiind epuizate și am zis, prosteste: «Nu știu»... Mă mânca memoria în legătură cu alt compatriot al nostru care îmi telefonase și, după ce se asigurase că eu sunt “marele scriitor Paul Goma”, m-a rugat - frumos - să-i spun... “unde e îngropat domnul Cioran”.

Iată la ce slujesc eu: să dau informații culturalo-turistice (doar locuiesc la Paris!).

Pe la ora 10 am primit vestea buna de la Lidia Bodea: **Culoarea-Bărbosul** a apărut în librării, 10 exemplare fuseseră trimise lui Niculiță (adineauri mi-a transmis: le-a recuperat), 10 mie, prin poștă (le voi primi probabil prin 25-27 februarie).

La prânz m-am întâlnit cu Ștefana, mi-a dat 2 exemplare din **Alfabecedar** (sunt din cele legate - pentru a obține subvenția...).

Zi plină. Îmi doresc măcar lunar o astfel de zi...

Luni 14 februarie 2004

Ieri, la Dresda, comemorarea a 60 ani de la bombardamentul Aliat. De astă dată se anunță 35.000 de victime. Eu știam - și știam din mai multe surse - că fuseseră mult mai multe. Ticăloșia stă altundeva: Propagitul (sau: Agitpropul) Universal a lansat întru bruiaj perdeaua de ceață și de sulfură de carbon (cred că aceasta este substanța conținută în grenadele-puturoase) a... “recuperării ceremoniei de către extrema dreaptă nazistă”.

Astfel s-a vorbit mult mai puțin de crima englezilor și a americanilor de la 13 februarie 1945 de a bombarda masiv un oraș, nu doar fără obiective militare, dar care găzduia (mai corect ar fi: “conținea”) câteva zeci - dacă nu sute - de mii de refugiați din Est, alungați de ruși); un oraș care până atunci nu fusese bombardat. Locuitorii credeau că Dresda este protejată de faima sa culturală, iar administratorii nu făcuseră nici un efort de a amenaja adăposturi antiaeriene - din aceeași pricină. Așa că focul și para (nu doar bombe incendiare simple ci și **bombele cu napalm**) căzute din cer i-au surprins pe oamenii aflați în oraș.

Formațiile de extremă dreaptă, “neonazistele” germane au organizat manifestații - ca în fiecare an după căderea Zidului Berlinului - denunțând crima-împotriva-omenirii a Aliatilor bombardând civilii și prin surprindere și atât de masiv - și cu napalm. Greșeala lor (de strategie) a fost că pe banderole scria că bombardamentele anglo-americane din februarie 1945 au provocat un **holocaust**. Adevărat, termenul este grecesc, folosit pentru întâia oară de François Mauriac; adevărat, nu au folosit ebraicul **shoah**, însă cum **holocaust** a devenit de multă vreme proprietate a evreilor... Pe dată s-a organizat o contramanifestație - (nu de dreapta, ci... de est!), remarcată de departe prin... **steagurile roșii cu secera și ciocanul!**

Această sfidare, nerușinare vizuală a fost dublată, întărită de una sonoră, difuzată prin presa audio: “opiniile unor istorici” - care, spre deosebire de opiniile altor istorici (aceia calificau actul de la 13 februarie 1945 ca o crimă împotriva omenirii, fiindcă fuseseră atacați civili cu mijloace barbare: napalm) susțin că Aliatii au avut dreptate să bombardeze Dresda, atunci, pentru că Dresda-atunci “găzduia logistica nazistă a războiului în Est”, iar Aliatii “distrugeând logistica-nazistă a războiului în Est, au dat o mână de ajutor sovieticilor...”

Nu mi-a mai ars de demascarea logicei criminale a explicaționiștilor. Fiindcă, egoist, interesat, mă gândeam la “Dresda” noastră, la Gara de Nord București cu aproape un an

mai devreme, în 4 aprilie 1944. Acolo nu era vorba, în capul de curcă beată al americanilor de vreo logistică-nazistă; nici măcar de strategie (petrolul), ci de aceeași gândire primitivă, de sudoare a creierului potrivit căreia dacă-l bați pe sclav, el se va răzvrăti împotriva stăpânului. Boy(s) au fost, boi au rămas.

Un semn (mic-mic-mic): la ceremonia de ieri a asistat și un reprezentant al Angliei (ambasador?, emisar?). Însă nici un american.

Mărți 15 februarie 2005

Obosit, indispus. Așa am să fiu - până când n-am să mai fiu.

Din afară numai vești proaste. Sper că bunele vor veni dinăuntru.

A venit - la orele 9. M-a costat două căzături pe stradă (încolo), una la întoarcere; deci bușelile (neimportante: căci eu, mă rog frumos, în cur cad!) nu au legătură cu așteptarea bucuriei, cu venirea bucuriei. Menționez (cum ar zice Săraru) că de fiecare dată când m-am trezit pre jos - în cur, sublinez, nu în cap - m-a apucat râsul. Un râs pe care mi-l cunosc de la alte întâmplări - și acelea: extreeem de întâmplătoare.

Vorba doctorului (român): «D-ta să fiu sănătos!»

Să fiu.

Miercuri 16 februarie 2005

Aseară a telefonat de la Cluj Anca Hațiegan. E pe cale să termine ce începuse despre **Ostinato**, despre **Ușa...** Drăguță, draguța de ea.

Joi 17 februarie 2005

...L-a terminat. Mi l-a trimis. Foarte bun - i-am scris.

G. Andreescu a publicat în **Ziua**... replica la articolul meu - cel... nepublicat, deși demult trimis lui Roșca Stănescu. Firește, sunt antisemit, antisraelian, antiamerican.

Numai ca a provocat un cor de indignări pe forum (desigur, anonime, însă de astă dată muuuult mai la obiect ca cel provocat de Pleșiță, care se rătăcise, se destrămase, se topise... - vorbesc de forum, nu - din păcate - de Pleșiță).

Câteva mesaje (personale) indignate - acestea neanonime, dar până una-alta nici semnate și date la gazetă... Așteptăm provincia, vorba folclorului.

Ni s-a luat de pe grumaz(uri) povara teribilă. Am scăpat și de data asta neexpulzați pentru neplata chiriei. Uf!

Vineri 18 februarie 2005

Am impresia (aproape certitudinea) ca s-a stins “incendiul” de ieri. Vorba românului-de-veacuri: «Tu să fii ăla...»

Ieri, pe forum: deși textul meu nu fusese publicat de **Ziua**; deși nu fusese instalat pe internet... câțiva au reprodus scurte fragmente din el - probabil primiseră prin e-mail de la prieteni. Funcționează “Piața Universității” și “Procesul comunismului” administrat de Ioan Roșca din Canada, însă forumiștii - o profesie! - nu citesc ce scriu alții, nu ascultă ce spun alții, pentru ei “discuția” a fost și rămâne băgarea-în-vorbă, amestecarea în ceva de care nu au habar, sonorizarea propriului discurs (?) - consecință: provocare de... deviere, de diversiune, de tulburare; nu se mai discută (cât se discuta) despre “problema cutare”, ci... despre orice altceva. Dar să caute ei site-ul cutare, într-un... documentare? Ei (pardon; “dânșii”) nu au timp, sunt extrem de ocupați cu pânda la ordinator, sărind din forum în forum, frenetic - nu conteaza ce “tratează”, vorba lui Brucan, contează că figurează și el - sau dânsa, cu... pseudonumele și cu analfabetismul care nu se poate ascunde. Urmărind cele două “dezbateri” care mă priveau: Pleșiță și “antisemitismul”, pot pentru ca să spun că îi cunosc pe dezbătători... Și nutresc pentru majoritatea lor o adâncă compasiune. Bieți oameni, biete femei, eșuați în Occident și care nu se deosebesc întru nimic de frații lor rămași în România. Tot așa, tot așa. Cauza nivelului extrem de scăzut de informare, de instrucție, de... “capacitate” a fiecăruia șade în... anonim. Pseudonumele sub care “se exprimă” îi scutește de rigoare, de disciplină, chiar de minima onestitate. “Forumiiștii” se cunosc între ei - după pseudonim, desigur, s-au creat chiar simpatii-antipatii... Însă dacă lucrează în anonim, anonimi au să rămână. Declinarea numelui - ceea ce se numește: “prezentare”: «Numele meu este Ion Ionescu» - obligă la rigoare, responsabilitate, la seriozitate; or, ascunși în tufișul ne-numelui oamenii aceștia, fără a-și da seama, continuă a se comporta ca niște informatori ordinari, pârâcioși - dar să nu se știe. Chiar cei care nu practicaseră această rușinoasă “activitate” - să zicem: prin vârstă - nu pot scăpa de determinare. Nici de... gene.

De-responsabilizați o viață întreagă de comunism, ne-responsabili vor rămâne cât vor mai trăi și vor practica anonimul.

Sâmbătă 19 februarie 2005

Deși des-povărat (și, Doamne, ce și câte poveri! - toate materiale), nu am putut să dorm odihnitor. Mai notam cu alt prilej - dar cu aceeași cauză: chiria, amenințarea expulzării din locuință): chiar dacă... în cele din urmă se rezolvă problema, nu se pot șterge și brazdele adânci din carnea inimii (sediul minții, nu?). În somn sunt pândit de trezie: «Când am să ies din sânul cald, ocrotitor al somnului, am să cad în apa înghețată a realității: refugiu, internat, foame, închisoare, deportare, declasificare - iar mai încoace: exil, nepublicare, ostilitatea cvasigenerală...» Constatarea că... de astă dată nu este ca de obicei, că măcar de astă dată a fost eliminată (pentru cât timp?) una din săbiile lui Da Mocles (citat din culturalul Paler - Săraru îi zice: Da Mucles!), este bucurie pe moment. Dar a intrat adânc în carne, în obișnuință scepticismul; neîncrederea - «Bine-bine, acum - dar mâine...?»

Recentele acuzații de “antisemitism” din partea haitei de orfani-ai-luptei-cu-limba (parafrază după Schlesak) nu mă lasă deloc indiferent, așa cum încerc - și chiar reușesc ! - să dau impresia.

Fiindcă “Antisemit!” a căpătat statut de insultă. Insultă-acuzație. Acuzație, nu doar din-sală, nici de-la-prezidiu, în ședințele de demascare bolșevică, ci acuzație-de-la-tribuna-procurorului, ascultată cu toate cinci urechile de judecător - deci: de condamnare.

Am mai scris, repet: eu am un statut de privilegiat: sunt un *goi* - deci considerat dușman-natural al evreului, însă vai și-amar de “trădători”, de “evrei renegați”! Și nu sunt puțini aceștia, eu aș putea umple o pagină cu numele *evreilor normali*. - începînd cu cei din Franța: Rony Brauman, Daniel Lindberg, Pierre Hasner, compatriotul nostru; din America: Norman B. Finkelstein (a nu fi confundat cu Finkielkraut, filozoful de la Paris devenit, de la Intifada, un prostalău oarecare)... Însă așa cum, de pildă, în Franța interbelică circula recomandarea: «Păziți-vă buzunarele, au sosit românii!» (sub formă de banc-prost mi-a servit-o dentistul meu, evreu) și degeaba majoritatea aritmetică a românilor nu era alcătuită din hoți, nici majoritatea evreilor nu este alcătuită din isterici, mincinoși, escroci, persoane fără pic de morală (creștină, adevărat...).

Discut frecvent cu Ana și cu Filip despre “asta”. Refacem traseul “dezbaterii în familie” care durează de... treizeci de ani.

Începînd cu... începutul: Ana și cu mine am început a ne cultiva-frecventa, la facultate (din octombrie 1965), din simplul motiv al... potrivirii. Între noi nu a fost iubirea fulgerătoare,

dealtfel a trecut un an și jumătate până să ne cunoaștem adamevic. Aflat între atâtea fete, la Filologie, am cunoscut și alte opțiuni, însă nu m-am oprit la niciuna, chiar dacă începeam cu... concluzia. Ana îmi era prietena, camarada - căreia îi împărtășeam o parte din "aventuri" (preludiile lor petrecute sub nasul ei) și mai ales, mai ales: pe ea o interesau "poveștile cu pușcăria", o interesa ce scriu, o interesa ce am de gând să scriu. Fatal, făceam comparații, operam o selecție: fetele cu care mă avusesem bine cronologic înainte ei nu erau interesate de "poveștile" mele, oralizate; nici de poveștile așternute pe hârtie. Fetele acelea erau proștețele, frumusele, căldicele, deșteptățele, unele avea umor... Dar ce să fac: eram un egoist, voiam ca *femeia mea* să se intereseze de "*poveștile*" mele. La urma urmei, în relațiile cu Ana mă mulțumeam (în fine...) cu statutul meu de castitate, fiindcă celelălalt, normalul, continua normal, în paralel - cu știința, nu cu încuviințarea Anei.

Vin la subiect: Îmi plăcea-cu-Ana. Îmi plăcea cu Ana pur-și-simplu; fără... dosar de cadre. Că ea era evreică? Dacă voi spune că timp de vreo doi ani nu am căpătat această "informație", voi rosti un adevăr, dar la ce slujește acest adevăr? Ca să trec mai departe, să spun că... tocmai, pentru că era evreică, mă simțeam bine cu ea? Prostie! Mai apoi, unii dintre bunii-prieteni îmi reproșau "cuplarea" (ce cuvânt!) motivată, ziceau ei, de "avantajele materiale" ale familiei sale. Ei, uite, eu nu băgasem de seamă avantajele: colega - mai apoi amanta mea - umbla îmbrăcată-încălțată mult mai modest decât altele, neevreice; și pentru ea o pereche de ciorapi de nylon agățați într-un colț de bancă devenea o tragedie; nu avea bursă - probabil din pricina veniturilor tatălui său care depășeau plafonul - primea de la el o sumă de bani echivalentă cu bursa mea. Or, înainte de a trăi împreună, de cum am avut cămăruța de la Strerescu, ne-am gospodărit astfel: în zilele de sărbătoare ne cumpăram bonuri la o cantină-restaurant din apropiere, în rest, mâncam din jurnal, la mine. Mă simțeam foarte bine așa, uitam (?) complexul babacului (eram, sunt) cu unsprezece ani mai în vârstă și aveam părul alb.

După o vreme, am fost invitat la masă, la bunicii ei paterni: se vede că Ana le vorbise de-bine despre mine, nu doar în general, ci în special (că făcusem pușcărie, apoi avusesem domiciliu obligatoriu). Ne-am dus pe Mihai Bravu, într-un bloc uriaș, cu o mulțime de scări și etaje... Bătrânii ne-au primit normal, de parcă acea duminică nu ar fi fost prima... Nu mai țin minte ce am avut în farfurie, fiindcă am vorbit, am tot vorbit - la îndemnul lor - despre refugiu, despre închisoare, despre Bărăgan. La plecare Ana a primit câteva pachete, cărora eu le-am zis, ca un

pușcăriaș ce eram: “hrană rece pe trei zile”.

Am mai fost duminicile, la masă, pe Mihai Bravu. Mergeam - cu plăcere (și cu interes... alimentar, mărturisesc, dar mai mărturisesc: pe bătrânul Elman l-am pus într-o carte - și dacă în două?, în **Ușa...**, în **În Cerc**), la bunicii prietenei (apoi ai soției) mele. Să mă fi gândit că acei oameni sunt *evrei*? Da, desigur - așa cum mă gândeam că părinții prietenului și protectorului meu Belá din Buia sunt *unguri*, că părinții fetelor mele dragi, fiicele lui Heinrich sunt *sasi*, că mama colegului meu Sarkis Ceghergianian din Făgăraș, era *armeană*... ;

Să mă fi gândit în august 1968 că mă însor cu o *evreică*? Da, mă gândisem - ei și? Mă însuram cu Ana, nu cu “etnia” sa - punct. Să mă fi gândit un an mai târziu, când Ana a fost nevoită să... renunțe la copil (și s-a dovedit: erau/ar fi fost două fete), că sunt tată de fete *evreice*? Dar în 1975, când s-a născut Filip: că devenisem tată de copil *evreu*? Calomniatorii mei *goi* (Mihai Rădulescu-Mielușel, Derdena...), denunță “interesul lui Goma de a intra într-o familie de evrei, ca să fie protejat, să nu i se întâmple nimic din partea Securității”. Macedoneanul și păciosul legionar Derdena gândește exact ca un bou, ca un evreu cretin care mă acuză de “antisemitism”: emite sunete, scuipe acuzații, fără a se obosi să argumenteze - cu citate - afirmațiile.

Adevărat: tatăl Anei, prin relațiile sale administrativ-medice (în special prin doctorița Mureșan) a reușit performanța de a o interna pe mama într-un cămin-spital din Domnești, apoi după un an, în București - ca să nu putrezească singură în Vad-Făgăraș (vezi **Gardă inversă**). Adevărat: tatăl Anei ne-a ajutat regulat, cu bani, mai ales după nașterea lui Filip, când nu mai aveam slujbă, nu mi se publicau cărțile în România. Dar că... m-ar fi protejat familia soției mele de Brațul Lung al Revoluției? Din contra - ca să spun așa: și socru-meu și soră-sa - ‘securista’, cum îi zicea Adameșteanu, după doi ani în care fusese prietenă (și profitoare: primise gratuit ore de engleză, de franceză, de nescobit în nas) - au fost pedepsiți... din cauza mea: fiindcă nu mă renegaseră, fiindcă nu mă sfătuiseră - nici vorbă să mă oblige... să-mi bag mințile-n cap. Au fost ei retrogradați, pensionați înainte de termen, iar de la “Ștefan Gheorghiu”, unde preda engleza, ‘securista’ a fost dată afară - *cu ură* - de către directorul de atunci, Mihail Răutu, Mișa Oigenstein, tatăl lui Andrei Oișteanu.

“Antisemit” - eu? Bine, sunt și anti-iudeu - așa cum sunt, de mai demult: antirus ; și negreșit: antiromân.

“Bibliografia” stă dovadă.

Încă o dată: îi compătimesc pe acei evrei - tăcuți - în numele cărora zbiară, acuză, proferă minciuni, cer “aplicarea

Ordonanței” (citește: arestarea, condamnarea), impun “taxa pe cadavre”, isterici ca R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Ancel, A. Florian, Braham, Wiesel.

Duminică 20 februarie 2005

M-am culcat târziu - pentru mine (12,30 după miezul nopții), m-am trezit - am fost trezit de zgomote pe stradă - pe la 4 și ceva, acum (ora 8,20) sunt flească. Sper să dorm puțin după ce voi cumpăra pâine, apă, lapte, de la magazinul de la parterul imobilului nostru.

Nu cred că va ieși ceva bun din “colocviu” : la GDS, la revista 22, Brațul Armat al Coaliției anti-Goma începând din 1992-93. Cine să participe la dezbaterea despre “Pleșiță-Goma”: Adameșteanca? G. Andreescu? Oișteanu? Andrei Cornea? Dan Pavel? Zoia Petre?

Dacă va avea loc, se va preface... ca procesele în care erau judecați comuniștii în folclorul dinainte de 1989: vor deveni... acuzatori (ai lui Goma, se înțelege!).

Noroc ca sunt protejat de bătăturile atacurilor precedente.

Ce-oi fi vrînd: să se declare solidari cu mine? Ei se indignează de cele proferate de un Pleșiță la televizor - dar doamne ferește nu ar rosti-scrie numele... subiectului logic (și pătimitor): Goma. Așa au făcut acum zece zile I. Vianu, Matei Călinescu, când au mimat solidaritatea... dar nu cu Goma... Așa vor face, tot ei sau alții, avînd coloana vertebrală din același material: cauciuc autentic...

Mi-a ajuns la urechi regretul unui “confrate”:

«Ce păcat că și în asta s-a băgat Goma! Eu cu drag m-aș fi solidarizat cu oricare victimă a lui Pleșiță - dar nu cu Goma!»

Ei da: Pleșiță pe Goma îl bătuse (și pe Negoîtescu, dar acela murise), nu pe el, nesolidarnicul; apoi Goma, ca un neromân autentic, spusese în gura mare, scrisese, din noiembrie 1977, la Paris - ce îi făcuse Securitatea și al ei Pleșiță...

“Regretul confratelui” (Marie-France Ionescu - pe când era ea jună și avea umor, ar fi zis: “Rugăciunea unui dac”, vizîndu-l pe Gelu Ionescu...) sună în tradiția românească: atunci, în primăvara lui 1977 Geo Bogza refuzase să semneze Apelul nostru pentru că... îl inițiasse Goma... - «Dar cine-i Goma ăsta?»

Luni 21 februarie 2005

“Ziua” a publicat articolul lui Radu Portocală despre “anti-americanismul” lui Goma. Îl combate pe G. Andreescu. Îi scapă

la un colț de frază acuzația de căpătâi formulată de industriașul drepturilor omului: “antisemitismul” meu. Niciodată nu suntem suficient de prudenți.

Încep o săptămână confuză. Nu știu cum s-a rotunjit proiectul “colocviului”, nici dacă se va fi renunțat la el. Mi-am promis să rămân în un plan cât mai îndepărtat, ca să nu stric ceva.

“Forum”-ul provocat de Portocală în “Ziua” (vreo 70 intervenții) arată parcă și mai mizerabil decât cel stârnit de G. Andreescu atacându-mă. Îmi ajung degetele de la o singură mână pentru a-i înregistra pe cei care se exprimă despre subiect - și la obiect. Încolo: lălăială de cârciumă, hărmălaie de microbiști care își continuă pe internet “monologul interior din somn”. Cât despre “ortografia” celor mai gălăgioși... Deja internetul a abolit ortografia - nu doar în limba română - însă cum, din întâmplare, pe mine mă interesează limba maternă a mea, sunt atent și sufăr din pricina halului vorbitorilor (în fine: a celor ce se exprimă în româneasca lor, vizibilă și pentru ochii mei).

Până să ajung și eu la internet, *scrisul* altora îmi era cunoscut doar ca... anchetat căruia i se pune sub nas procesul-verbal scrijelit, trudit de dobitocul Securache și îndemnat politicienilor: «Semnează, bă, că te-omor!»; apoi, cât am fost redactor la *România literară*, am cunoscut manuscrisele scriitorilor colaboratori, ale postulanților; apoi scrisul celor care îmi scriau mie.

Or dintre aceste scrisuri, chiar cele ale unor neprofesioniști ai scrisului, chiar presărate cu greșeli de ortografie (dar cine nu face asemenea greșeli! - zic eu, roșind...) erau probe de scris... scriptic. Artificial, ca orice strădanie de a așterne pe hârtie gândurile-cuvintele pe care până atunci autorul le rostise - însă... natural în costumul de duminică al “exprimării” în scris.

Or internetul... Această minunată, binecuvântată invenție a devenit, pentru majoritatea zdrobitoare a folositorilor doar o (întâmplătoare) *transcriere-pe-sticla-ordinatorului* a discursului sonor, a trăncănelii obștești.

Necazul este că minunatul mijloc de comunicare nu impune reguli de corectitudine a exprimării. Nu știu cum stau treburile în limba engleză, dar în franceză (mai ales prin “texto”-uri transmise prin telefon portabil) dă naștere *la o altă limbă*. Și așa franceza corectă este greu de stăpânit în scris, tentativele de a o simplifica nu au avut succes, francezii sunt mândri de “fosila” lor istorică - însă de când cu internetul și “texto”-ul, limba este atacată la rădăcinile ei.

Mărti 22 februarie 2005

Ieri am avut două mari bucurii: Ștefana Bianu a adus de la București 7 exemplare din **Culoarea-Bărbosul** și câteva sacoșe pline cu... manuscrisele confiscate de securitate, "restituite" de SRI prin Stejărel Olaru.

M-am năpustit asupra **Culorii**... Arată bine ca obiect : format, hârtie, tuș... - dar nu pot uita că Lidia Bodea i-a suprimat "Cuvântul înainte" - cu "istoria" acestei cărți; și cel de încheiere, de după «Bărbosul». Cum eu nu cred în viața de apoi nici în "următoarea ediție", rămâne-să-rămân (vorba mea), neconsolat.

Tot ieri mi-a telefonat din Italia Daniela di Sora, directricea editurii Voland. Că ar interesa-o **Arta refugii**. A citit-o în franțuzește, ar traduce-o Marco Cugno. Urmează să ne continuăm dialogul.

Azi a fulguit cât să mi se re-stârnească dorul de țărișoară.

Vineri 25 februarie 2005

Ieri a avut loc "colocviul" cu pricina. Cel mai bun: Stănescu. Mi-au scris câte ceva: el, Niculiță, Loredana. M. Sipoș nici până azi nu a dat semn de viață. Niculiță mi-a scris că a dat și de Anca Hațiegan acolo. Stă la Adameșteanu. Unde să stea o biată postulantă? La Niculiță, ca data trecută? Dar Niculiță este nepotul lui Goma, iar Anca Hațiegan, ardeleană legitimistă se adăpostește la umbra legitimei - și legitimoarei Adameșteanu (legendara «Păi eu reprezint!)), nu se atinge de ciumați ca mine.

Am re-luat legătura cu Daniela Di Sora. După ce se rezolvă cu Julliard chestiunea drepturilor de autor, îi trimit lui Cugno un print **Arta Refugii** și unul cu **Astra** - la cererea expresă a sa.

Minune mare: ieri **Ziua** a publicat "Să învățăm de la evrei" și "Răspuns lui Andreescu". Și încă un text de Andreescu - cu o schimbare de ton observabilă de toți forumiștii. Iar azi același Andreescu își republică un articol din 1997 (?), în care sursa de inspirație este... Bianca Marcu. Ieri crezusem că e un abil... oportunist. Azi, după ce și-a publicat compunerea cu Bianca sunt convins că G.A. este un cretin.

Trec aici o parte din ce am cules de pe forumuri:

"Razboiul Goma" (titlu dat de redactia "Ziua" - halal!)

De la: jecu.alexandru din bucuresti (...@rdslink.ro)

Data: 2005-02-24 00:08:22 , IP: 62.231.81...

Imi asum punctul de vedere al d-lui Goma. Il consider o reactie normala a unei constiinte ultragiata.

De la: cosor ion din SUA (...@msn.com)
Data: 2005-02-24 02:11:36 , IP: 24.21.210...
Re: **Imi asum** (...) daca am avea mai multi Goma,ce bine ar fi

De la: hej (...@netzero.net)
Data: 2005-02-24 00:08:27 , IP: 4.232.210...
Goma> ca academia romana. Paul Goma reprezinta pentru Romania o valoare mai mare ca toata Academia Romana de azi si de ieri (1944-1989) luata cu tot asa zisi ei presedinti . Dar acest lucru poate sa-l recunoasca numai adevaratii oameni de cultura din Romania .Dar aratati-mi unul ! Nu este ! Domnule Goma Dumnezeu sa fie cu D-voastra !

De la: cosor ion din SUA (...@msn.com)
Data: 2005-02-24 02:18:23 , IP: 24.21.210...
Re: Goma>ca academia romana . (...) a fi om de cultura trebuie sa ai curajul sa recunosti ca Paul Goma este un simbol si daca n-ar fi invidia (...)

De la: underinfluence din bucuresti (...@hotmail.ro)
Data: 2005-02-24 01:02:02 , IP: 68.156.6...
pe vremea cind Goma era un simbol voi va bagati furnici in nas

De la: mdeacus (...@yahoo.com)
Data: 2005-02-24 01:13:02 , IP: 70.81.4...
Razboiul Goma Domnule Goma, ai dreptate, spui / scrii lucruri adevarate. de ce insa nimeni nu tine cont de toate astea (si multe altele)? poate ca asta e firea noastra de a pleca capul in fata sabiei. ca lucrul acesta - dupa parerea mea - e total nedemn, asta-i alta poveste.

De la: underinfluence din bucuresti (...@hotmail.ro)
Data: 2005-02-24 01:31:51 , IP: 68.156.6...**tremura pamintul in urma mea**
Securisti , ca-s generali , colonei , tot securisti se numesc , apoi psihologi care-s mai mult ologi , psihiatri , scriitori , filozofi cu stele pe umar , o adevarata armata alearga dupa mine , cu tancuri , avioane , batalioane pline cu ioane ,ei bine !, ma veti prinde , negresit ca ma veti prinde , dar pina ma prindeti va curge multa sudoare pe fruntile voastre , va trebui sa-mi multumiti , asa mai scapati de osinza care va cuprinsul creierul plin de fumuri afumate din congelatoare expirate .

De la: Vasile Teodorovici din Montreal (...@videotron.ca)
Data: 2005-02-24 03:00:07 , IP: 70.81.9...**Castigarea "prieteniei" prin slugarnicie** Raul cu care s-a luptat domnul Paul Goma nu a fost reprezentat de urmasii fostilor comisari bolsevici in Basarabia si Romania. Domnia sa a avut de infruntat romani "veritabili" care au facut rau Romaniei cu intensitate egala celui produs de prima generatie de comunisti, care oricum isi recrutatse rapid si romani, pe post de slugi criminale. In comisia de studiere a Holocaustului in Romania se gasesc si istorici romani. Nu este vina "reprezentantilor industriei Holocaustului" ca unii specialisti romani au folosit prilejul (spinos pentru Romania) pentru a-si face retele de "prieteni" influenti. Fostul presedinte al Romaniei, Ion Iliescu, a oferit cu slugarnicie o inalta distinctie lui Elie Wiesel, desi ar fi putut anticipa ca acesta asteapta un cat mai rapid prilej/pretext pentru a-si arata deschis dispretul fata de romani, retur-

nand medalia. Nu cred ca vreuna dintre recomandarile domnului Paul Goma ar putea deveni "drept pozitiv" in Romania.

De la: Michael Theil - Lazarescu din Montréal (...@sympatico.ca)

Data: 2005-02-24 03:15:20 , IP: 70.48.135... **Generalizari mai selective**
 Extreme si extremisti au mai toate popoarele : la evrei, extrema .. pozitiva (la propriu) ramane Hristos si cea negativa .. Hitler (pe numele de evreu initial - Shiklgruber). La extrema de sus : Einstein si desigur altii la extrema de jos.(...) Eu sunt Sas, dar un Evreu ungur mi-a dat un loc de munca acolo unde alt evreu mi l-a refuzat si o Evreica batrana (Lintza, matusa ta, Goma !) mi-a inchiriat o camera, atunci cand un roman mi-a daramat fundatia casei ce mi-o faceam. Binele si raul nu pot fi generalizate ci judecate.(...)

De la: Vu-Dan din Montreal (...@sympatico.ca)

Data: 2005-02-24 03:52:42 , IP: 65.95.18...**Re: Generalizari mai selective**
 D-le Theil, Ati putea aduce dovezi cum ca Hitler a fost evreu (...) Spuneti ca Goma are (avea) o matuse evreica, sa intelegem ca si el ar fi evreu ?(...).

De la: Vasile Teodorovici din Montreal (...@videotron.ca)

Data: 2005-02-24 03:53:29 , IP: 70.81.9...**Re: Hitler evreul** Bravos, Hitler a fost evreu...interesanta scuza pentru un neamt. In ceea ce priveste "fundatia daramata", mult succes, atunci, mergeti la judecata, nu mai tineti zatzul in suflet.

De la: Luci S (...@gmail.com)

Data: 2005-02-24 03:44:29 , IP: 217.73.164...**Concluzia forumului** Nimeni nu il contrazice pe d-nul Goma, singurul roman care merita apelativul domn. Lui Andreescu ii recomand sa se ascunda intr-o toaleta ecologica, asa cum am mai vazut si in Lista lui Schindler (numai ca in film oamenii aceia o faceau de groaza, iar Andreescu ar trebui sa o faca de rusine). Care va sa zica, Saptamina Rosie este o marturie first hand, iar micii urmasi de politrucii si de securisti indraznesc sa o contrazica. Intrucit politruknicii nu se ascund in sus-numita ecologica (culminind cu nesimtirea lui Petre Roman de a se arata in lume, in Guvern/ Parlament/ SNSPA), inteleg ca ei neaga trecutul lor murdar. Dara asta este MARTURIA MEA FIRST HAND, stiu ce mizerie a fost comunismul si, in plina demagogie a egalitarismului, unii au fost favorizati de regim si au favorizat supravietuirea regimului. Activitatea publica a lui Oisteanu este un asemenea afront - cit a mers comunismul a fost cititor de Pif, colectionar de discuri cu Abba, mic colectionar de vacante la Sinaia, iar cind am intors-o pe democratie, a intors-o si el pe profetii despre trecut. Daca acest Oisteanu isi permite sa nege ce am trait eu (si toti cititorii acestui articol), inseamna ca este un mincinos (...)

(“Goma îi raspunde lui Andreescu”)

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-23 23:16:16 , IP: 199.217.212...**Superb , maestre Goma ! Superb !** (...) citind raspunsul lui Goma ramin la ideea ca acest om ramine cu coloana vertebrala dreapta , indiferent cit de mult sau de putin mai incape in ficatul celebrei doamne Monica Lovinescu. Trebuie stiut de catre toti cei care au de-a face cit-de-cit cu cultura romana ca cel, cau mai bine zis , cea care conduce din umbra a fost si ramine dupa 1990 doar Monica Lovinescu,

cel mai important personaj al culturii romanesti indiferent de micile greseli pe care le face vis-a-vis de Goma sau le-a facut vis-a-vis de Cioran. Acest raspuns m-a uns pe suflet de placere. Goma redivivus !

De la: cosor ion din SUA (...@msn.com)

Data: 2005-02-24 02:35:23 , IP: 24.21.210...**Re: Superb , maestre Goma ! Superb !** (...)D-le Dinu citeste in ziarul Romanian Times care apare in Portland si ajunge si pe la Biserica noastra,ce scrie Paul Goma si vei intelege cum este cu holocaustul si cu evreii care au pactizat cu fiara rosie dupa 45 la noi, in distrugerea intelectualitatii romanesti si nu numai

De la: oedyp din Campina (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-24 00:13:12 , IP: 83.103.224...**Bis ! Bis !** Frumos !

De la: radu moldovan

Data: 2005-02-24 19:57:36 , IP: 80.230.238...**paul goma - O EPAVA de tip HIRB** Paul Goma,palavragiu din nastere ,mai mult intrigant decit competent, in nostalgia sa dupa trecutul verde-putred al tatalui in Basarabia Romi-neasca,incearca prin diferite manevre arhicunos-cute sa ne dovedeasca eterna poveste : evreii, comunistii si bibicletele. Daca era o persoana normala si nu certareata , se putea adapta perfect dupa 1990 in Rominia. Trecut prin multe cirezi, sarmanul nu se poate adapta devenind astfel o epava in disparitie

De la: synd (...@aol.com)

Data: 2005-02-24 20:14:37 , IP: 217.235.246...**Re: paul goma -O EPAVA de tip HIRB**La 2005-02-24 19:57:36, radu moldovan a scris: > (...) Ai fi fost, poate, mai convingator, domnule Radu Moldovan, daca afirmatiile cu privire la Paul Goma ti le-ai fi sustinut prin argumente, eventual convingatoare, si nu prin injurii. (...)

De la: Coga din xxx (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-24 21:37:22 , IP: 80.60.85...**Dle Goma** Va multumesc. Am citit raportul Holocaustului Romanesc imediat dupa publicare. Ati dat raspunsurile ma-nabuseau. O seara placuta. (...)

Forum închis la 152 comentarii.
(24.02, "Goma... raspunde lui Gabriel Andreescu")

De la: Dinu Simon din Romania (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-24 10:19:37 , IP: 193.231.249...**Goma ii raspunde lui Andreescu** Oameni buni, chiar este posibil asa ceva. Sa-l murdariti pe Paul Goma?Rusine d-lui Andreescu, rusine d-nei Adamesteanu, d-nei Lovinescu si cea mai mare rusine d-lui Liiceanu, pt.ca a topit cartea lui Paul Goma. Inainte de '89 cei care pactizau cu puterea aveau macar o scuza. "Frica". Frica de durere fizica, de "durere pshica", frica de a nu-si pierde serviciul, casa, masina si poate chiar familia si libertatea, cita era ea atunci. Ai putea, in aceste conditii sa intelegi actiuni gen, denigrat alti oameni, topit carti, autocenzura etc.Nu poti pretinde tuturor sa aiba curaj. Dar, in momentul in care cineva are curajul sa se ridice impotriva unui sistem, mai mult, sa-si mentina convingerile, sa nu cedeze la "nu ai dreptate", sa salveze in cele din urma onoarea unui popor(iertat fie-mi patetismul), iar "tu" nu numai ca nu-l sustii, dar mai si "dai", mi se pare de-a dreptul obscen. In momentul in care "opresiunea" a

disparut si ti-ai cistigat sau mai bine zis dobindit dreptul la "ne-frica" , a trimite carte la topit, a "ataca" un om curajos, mi se pare de un "obscentism" extrem. Ce motivatii poti sa ai? Eterna "frica"? Da, dar cea de a nu te face de rusine(un cuvint blind). Rusine de a recunoaste ca ai gresit, cindva, undeva? Hm! Curaj, domnilor, vrem o Romania normala! (...)

De la: cossross

Data: 2005-02-24 11:47:05 , IP: 145.248.192...**Goma ii raspunde lui Andreescu** dincolo de valoarea maestrului si onestitatea reperelor sale, este de remarcat in Romania de azi raritatea unor pozitii obiective cu privire la realitatea istorica si prezenta. Romania a ajuns sa frapeze Occidentul (i.e. Europa Occidentala) cu aservirea tuturor valorilor ei intereselor americane. Media romaneasca (TV in primul rand) a ajuns sa nu-si mai permita in ziua de azi, in asa zisa democratie, nici o critica reala la adresa tavalugului american. Cum URSS-ul a incercat sa stearga istoria unor popoare intregi, la fel ni se serveste astazi in Romania ideea ca « dreptatea apartine minoritatilor », istoria noastra va trebui deci s-o lase mai moale cu identitatea romanilor. Un brancoveanu sau un mircea, miile de batalii si romanii sacrificati pt supravietuirea generatiilor noastre au ramas de cativa ani buni in umbra deasa a holocaustului. Iar elita culturala romaneasca ramane incapabila de a oferi romanilor minime repere de identitate (nu mai vorbim de romanii de peste hotare). In schimb, denigrarea unor dinozauri ca goma apare drept preocupare principala in aceste vremuri de deriva a poporului roman. toata sustinerea si admiratia pt articol, pt omul de cultura si pt romanul goma

De la: cetateanul turmentat

Data: 2005-02-24 20:03:34 , IP: 80.97.86... **Goma...un exemplu la care... nu putem inca ajunge** Trecand, sau ignorand, modul in care e publicata scrisoarea lui PG, recunosc ca ma simt minuscul raportandu-ma la problematica pentru care lupta scriitorul. Cea ce ii creaza adevarata aureola este nu numai faptul ca lupta pentru reabilitarea romanilor, dar o face si impotriva curentului creat de unii...care se auto-declara buni romani... desi faptele lor nu o dovedesc. Un exemplu elocvent este destinatarul scrisorii, pe care abia acum il percep in adevarata sa infatisare: mercenar (sluga platita) in apararea "drepturilor omului" altul decat cel roman ! Scrisoarea lui GA referitoare la scrierile lui PG este un exemplu concret de mistificare a faptelor, de minimalizare a lor si de incercare de a culpabiliza o majoritate pe baza unor axiome false. GA nu ca nu stie, el ignora pur si simplu faptele.(...) Si pentru aceste mistificari si omisiuni GA ia bani. De la cine si pentru ce? E ingrijorator insa si faptul ca acest mercenar nu este singur. Il sprijina si se sprijina si pe altii "de-ai nostri", dar din pacate de aceiasi teapa.Daca la retorica intrebare a batranului stejar (din Toporul si padurea lui Gr. Alexandrescu) "e unul dintre-ai nostri cu el ca sa-i ajute? a intrebat stejarul ce-avea de ani trei sute" se poate (si se vede) ca raspunsul este DA, atunci e foarte grav. E cel mai grav si, este timpul ca romanii sa se trezeasca din amorteala, daca vor sa mai existe in spatiul in care s-au nascut si au locuit in ultimii aproape 2000 de ani. Trebuie inteles ca "drepturile omului" vanturate azi in lume, este numai perdeaua de fum in spatele careia se duce lupta aducerii popoarele la nivelul natiunilor. Adica la conglomerate umane fara istorie.Caci cucerirea vestului salbatec nu este istorie si nici nu s-a bazat pe drepturile omului. Si pana vor fi multi cei care se vor pune in slujba stabilirii adevarului, nu al celui pentru care lupta salariatul GA, eu ma simt asa cum am zis, minuscul. (...)

De la: Iancu Motu din Cluj (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-24 00:18:43 , IP: 80.96.79...**Despre antisemitism** Subiectul este cu mult mai important si mai grav decat pare la prima vedere. Cine se mai indoieste de adevarul despre Holocaust sau despre manifestarile antisemite, inclusiv cele de astazi, dintr-o buna parte a lumii, dovedeste cel putin o proasta informare. Dar ceea ce dl. G. Andreescu sustine in legatura cu evreii si comunismul de la noi este, la fel, o foarte slaba informare. Faptul ca il citeaza pe O. Pecican nu poate impresiona pe nimeni. Istoricii autentici pot produce probe serioase in lagatura cu numarul evreilor care au facut parte din asa zisul partid comunist din perioada interbelica, pot aduce liste cu sute de nume, cu date si fapte extrem de grave la adresa Statului Roman. Ceea ce nu se stie prea bine este faptul ca marea majoritate a evreilor care au facut pe comunistii nu erau nici macar cetateni romani sau erau refugiati in Romania. Cine a gandit, de pilda, atentaul cu bomba de la Senat in 1920? Cine a atentat la viata lui Vaida Voievod, cine a incercat de mai multe ori aruncarea in aer a podurilor si tunelelor de cale ferata din Basarabia? Cine a pus la cale evadari cu atacuri armate etc

Vineri 25 februarie 2005 "G.A. încinge razboiul Goma"

De la: GGane din München Germania (...@t-online.de)

Data: 2005-02-25 00:28:50 , IP: 62.158.176...**Razboiul Goma** Domnul Goma este un dizident si un buns scriitor, fara doar si poate, insa va intreb, domnilor ziaristi de la Ziua, este bine sa se porneasca iarasi o asemenea discutie extrem de sensibila pentru Romania si pentru renumele ziarului acum in pragul intrarii Romaniei in UE ? In felul acesta se da din nou apa la moara celor ce critica Romania si nu numai atata.

De la: Norris

Data: 2005-02-25 01:37:34 , IP: 65.54.98...Slabut, d-ule Andreescu !...Cu ase 'telectuali dizidenti, nu-i de mirare ca am pierdut !?...Stimate d-ule Andreescu, am ' ratat ' ieri articolul d-voastra (care se vrea clarificator), insa l-am citi astazi : e penibil (alt calificativ nu gasesc, pe moment). V-am pus citeva intrebari, pe forum; nu m-am asteptat sa raspundeti personal (de la inaltimea dizidentei d-voastra, desi d-ul Radu Portocala a facut efortul sa raspunda neclaritatilor unora), insa am asteptat sa faceti citeva precizari, in legatura cu aceste intrebari, pe care si le-au pus multi romani...Nu ati facut-o, din pacate !...Ei bine, d-ule Andreescu, am fost student la una dintre cele 10 institutii universitare bucurestene, intre anii '86 si '91, adica anii cei mai fierbinti ai regimului criminal Ceausescu si (dupa dec. '89) cei mai incetosati care au urmat. Daca de Paul Goma am auzit inca de pe bancile liceului, pentru a asculta pe ascuns posturile straine de radio, in vremea studentiei, despre acest Soljenitzin al romanilor, din pacate n-am auzit absolut nimic despre d-voastra si prea putin despre d-na Cornea (mai degraba am auzit de arpagicul Anei Blandiana si de opozitia lu' Dinescu)... Nu stiu ce virsta aveti, da' inclin sa cred ca sinteti un pic mai tomnatic decit mine : prin urmare, ce anume (exact) faceti d-voastra, cind unul ca Goma se lua de guler cu hidra comunista ???!!!...In cazul d-voastra, virsta (tineretea) nu e o scuza, ca in cazul meu si a altora ca mine, de ce nu ati luat atitudine publica, ca sa-i puteti da replica unuia precum Goma, de pe picior de egalitate ?!...Ori, poa' ca fu vorba de ceva dizidenta, gen literatura de sertar, de care mormaia mos Nae

Manolescu ?!...Pe urma, cind studentii s-au organizat, mai mult sau mai putin, d-voastra (retin bine), activati la asa-numitul " grup de dialog social ", alaturi de alte " eminente cenusii " (pe post de supervisor al miscarilor civice din anul ' 90 si mai apoi, ' 91); care a fost rezultatul efectiv al activitatii acestui grup (mai degraba de flecareala si inpopotonare cu niste merite inexistente), cu ce ati contribuit concret la succesul miscarii sociale din acea vreme ?!...Mai bine spus, cum ati canalizat d-voastra si colegii d-voastra, care mai de care mai dizidenti (anticomunisti si anticeausisti, se intelege, ori ba ?), uriasese energii ale multimilor (am participat la acele mitinguri ale Aliantei Civice, alaturi de sutele de mii de oameni satui de minciuna comunista si de turnura pe care o luasera evenimentele care ar fi trebuit sa se constituie nu numai intr-o adevarata revolutie anti-comunista, dar intr-un nou inceput pentru natiunea romana), cum, ce anume ati facut cu enormul capital moral investit de mase in d-voastra, in calitate de corifei nu numai ai curentului ce s-ar fi vrut modernist, inovator, dar de pioneri ai democratiei societatii civile romanesti, imature si in parte, indobitocite ?!...La un deceniu si jumătate, se vede de la o posta ca nu numai ca nu ati facut nimic pentru societatea civila romaneasca, in particular si pentru poporul roman, in general, dar ati mai si contribuit, din incompetenta sau rau-vointa (daca nu amindoua), la consolidarea structurilor neocomuniste-securiste, astfel incit in urma cu mai bine de patru ani, lalegerile din 2000, romanii sa se vada nevoiti sa aleaga intre Sida si cancer (cum bine preciza cineva) si sa mai fie si sfatuiti de catre reprezentanti ai aceleasi " telectualitati sa-l aleaga pe Ilici Iliescu !?...Pentru ca acum, tara sa fie condusa tot de un comunist (suspectat ca a avut legaturi cu securitatea), mai hotarit si cu picioarele pe pamint, e adevarat, dar tot exponent al aceluiasi partid, al aceluiasi organ, al aceleasi societati maculate !? (...).Apoi, dupa ce mi-a lasat un gust amar in gura, mi-am spus ca ati fost mituit (cumparat) la un sprit, intrucit nu concep atiata prostie, atita lipsa de finete de la un reprezentant al generatiei de intelectuali ce s-a vrut (cindva) noua, reformatoare!...Ori, o fi alt motiv, mai draga d-ule Andreescu, nestiut de mine, de noi (cei otira mai tineri), de v-ati inhamat asa de hotarit la caruta " facatorilor de imagine - beneficiarilor de Holocaust " (" industria Holocaustului ", foarte profitabila, de altfel, cum o numea foarte inspirat, recent, un prof. univ. american) ? Numai ca vedeti d-voastra, pretul care trebuie platit e cam mare : te vezi nu numai expus, pe moment, conationalilor tai, dar vei ramine pentru posteritate drept un mercenar 'telectual, care a acceptata pentru un pumn de arginti (\$), sa improste cu noroi un simbol (culmea, in viata) al verticalitatii romanesti !...Asta, daca va considerati intr-adevar roman, d-ule Andreescu !.

Post Scriptum : cum se face ca ati tacut milc (ca sa nu spun ca pestele, ca se intelege altceva, de genul proxenet intelectual), in clipa in care derapajele reprezentantilor Conventiei Democrate erau strigatoare la cer, iar coana Doina Cornea se facea nu numai ca nu vede (daduse in orbul gainilor), dar mai si recomanda celorlalti sa nu critice, ca..." e de ai nostri ! "(...)

De la: Ion Caramache

Data: 2005-02-25 05:57:51, IP: 152.163.100...**Re: Slabut, d-ule Andreescu!**
La 2005-02-25 01:37:34, Norris a scris:>Ori, poa' ca fu vorba de ceva dizidenta, gen literatura de sertar, de care mormaia mos Nae Manolescu ?!...

Dupa cite imi aduc eu aminte, nu junele critic sexagenar Nicolae Manolescu a fost acela care a lansat expresia "literatura de sertar". "Dizidentul" Nicolae Manolescu - descoperitorul omului cu o ... mare - a fost acela care, din dra-

goste deosebita pentru libertatea cuvintului (evident numai pentru el si gasca lui) l-a cenzurat la propriu pe Paul Goma in revista Romania literara. Academicianul profesor universitar doctor Nicolae Manolescu, in calitatea sa de conducator mult iubit si stimat al revistei Uniunii scriitorilor paminteni a fost acela care a declarat sus si tare in onorabilul sau organ tiparit ca nu va mai publica nimic semnat de Paul Goma - scriitor roman. Nu trebuie uitat nici faptul ca Alexandru Stefanescu - fostul activist utecist de la Scanteia tineretului, renascut national taranist, acu' fara de partid, este mina dreapta a cenzorului Nicolae Manolescu - fost senator inscaunat de nea Nelu din Oltenitza, fost PAC-ist, transformat in sef liberal, rejectat chiar de tovarasii sai de munca si lupta la ciolan atunci cind a vrut sa devina starostele obstii minuitorilor de plaivaz mioritic. Cit despre Adamesteanca lui Andreescu - dinsa este madama care, dupa ce a facut propaganda pentru ca alesu' inimii ei Ion Iliescu sa fie reales (curat neconstitutional) presedinte pentru a treia oara, a avut tupeul si neobrazarea sa-i acuze pe alegatori de faptul ca l-au votat din nou pe fostul secretar al CC-ului. Se dovedeste ca ura pe care tagma de mai sus i-o poarta lui Paul Goma se datoreste in primul rind faptului ca acesta a aratat opiniei publice ca imparatii si imparatesele culturii si artei car-pato-dunarene sunt niste nuduri jalnice, ca toti acesti "oameni de cultura si arta" nu sunt altceva decit niste escroci, niste fripturisti ordinari, indivizi si individe fara coloana vertebrala, niste linge blide gata la orice murdarii numai pentru a-si pastra viata de huzur pe care au dus-o ante si post '89. Astia "dizi-denti"? Aiurea: capuse si plosnite in pielea goala si cu "coroane" de 'telectuali.

De la: synd (...@aol.com)

Data: 2005-02-25 00:15:11 , IP: 217.235.246...

Imi recunosc ignoranta.. dar, totusi, cine este doamna Bianca Balota?

De la: Paul din Ohio din SUA (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-25 01:13:41 , IP: 69.135.48...

Re: Imi recunosc ignoranta.. Se pare ca este o fosta autoare de texte hei-rupiste emigrata la Paris prin anii '80. Pentru cei interesati, recomand articolele de atunci ale lui Dorin Tudoran: <http://www.ournet.md/~paulgoma/pg-rllit-tudoran.htm> (...)

De la: Rocky (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-25 01:00:45 , IP: 82.224.94... **Saptamâna Rosie 28 iunie 1940** ... Sau Basarabia si Evreii Nu stiu cine sunteti voi astia de la 22 sau de la 23 august dar scriitorul Goma, românul Goma iata îndrazneste sa spuna adevarul (o doamne câte documente exista în sprijinul curajului sau) despre cumplita înjosire a neamului românesc, de calcarea în picioare a istoriei sale pâna si în nefiinta ; Maruntii tantzari literari saritori în sus de-o schioapa, tradatorii locali si politici corecti sa ne mai lase . Daca vreti sa aflati adevarul lui Goma, cumplitul lui adevar si cosmar cititi aceasta "Saptamâna Rosie, aparuta în editura Vremea XXI în 2004. Vetii afla astfel advarul vostru si cosmarul tuturor Românilor. Cosmar care se pregateste de a reveni în viata nopastra de animale bolnave !Dupa ce veti fi citit, mai dati pe aici sa vedeti ce mici vi se vor para irozii care se bat cu caramida românismului în piept de ni l-au frânt !apropos : editura vremea : www.edituravremea.ro si mail : vremea@fx.ro Cinste curajului acestor români ! Adevarul poate fi multiplu dar întotdeauna unul singur ! Iart gOMA NU GLUMESTE CU ADEVARUL

EL ÎL DEMONSTREAZA !

De la: Doro (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-25 02:19:13 , IP: 199.174.240...**Re: Saptamâna Rosie 28 iunie 1940** ...La 2005-02-25 01:00:45, Rocky a scris:

> Nu stiu cine sunteti voi astia de la 22 sau de la 23 august (...)

Intradevar mai sunt romani care sustin adevarul si nu minciuna deacea cei care stiu ceva concret sa se uneasca si sa se faca odata dreptate pentru todeau-na . De foarte mult timp am citit o carte cum au reusit sa scoata din tara evreii aurul furat de la romani si mare mi-a fost mirarea cind am vazut ca acei evrei care au luat aurul s-au dus in america si au prelucrat aurul . Au facut multi bani vinzind bijuterii si ca sa documentez am stat de vorba cu multi bijutieri evrei si marea surpriza este ca sunt din Moldova romaneasca si din Basarabia. Aici au rausit sa cumpere putere in politica si sa creieze o noua era favorabila pentru ei

De la: Rocky (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-25 01:27:24 , IP: 82.224.94...**Caci zice Goma** : " pe mine evreii nu au cum sa ma culpabilizeze cu holocaustul ale carui victime au fost ei - altcândva, cronologic, dupa ..Holocaustul nostru - provocat si de ei ! Nu sunt german, nici francez, nici ungur, sa tremur de fiecare data cînd un evreu se încrunta la mine . Sunt român basarabean ... începînd din iunie 1940 ei ne-au haituit, ne-au jefuit, ne-au ars cartile, ne-au omorât parintii, ne-au deportat - cînd nu ne-au asasinat_ ei bolsevicii rusi, cu slugile lor credincioase : evreii ! Dar cîte spune si cu documente inatacabile ! Asa ca domnule mare mincinos elie wiesel pregateste-te, caci iata avem si noi unul de jocul tau !

De la: Paul din Ohio din SUA (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-25 01:51:54 , IP: 69.135.48...

Re: Caci zice Goma :Dar tot el zice si urmatoarele:(“Sint nevoit sa ma repet”). "Iar pentru ca asa este istoria facuta : dupa retragerea sovieticilor din Basarabia si din Bucovina de Nord, din iulie 1941, criminali ca Beiner, Derevici, Steinberg, Fluchaser, Picrasevski, Glinsberg, Burman, Zuckermann, Brunn, Glaubach - si altii si altii (chiar si marii rusi care voiau «Moldova pana la Siret !!») au sters-o in furgoanele Armatei Rosii, nu au ramas pe loc, sa dea, ei, seama de faptele rele - iar oalele sparte le-au platit coreligionarii lor, nevinovati - ba unii (negustori, bancheri, sionisti), victime ale bolsevichilor..."

P.S.Lasind la o parte mentionarea numai a numelor de evrei de mai sus, si nici macar un rus sau ucrainian, asa "de saminta", dumneata crezi ca este normal ca zeci de mii de nevinovati sa plateasca "oalele sparte" de criminali NKVD?

De la: underinfluence din bucuresti (...@hotmail.ro)

Data: 2005-02-25 02:13:13 , IP: 68.156.6...**Re: dar matale crezi** ca ei sunt atit de prosti incit sa se lase prinsi de romani ? Romanii sunt slabi , au cazut la pace cu ei si fara sa stie cu cine au pactizat , iar acum ne flutura pe sub nas drapelul national si se dau mari luptatori ptr cauza nationala .Lingaul ramine lingau , un securist nu se va pocai cit ii lumea romaneasca pe pamintul asta , n-ai sa vezi fost securist ca lupta ptr patria lui atita vreme cit este educat in spiritul smecherului superior celorlalati. Vreti o Romania curata? Fara picior de securist in guvern sau in parlament, pina la al treilea nivel de functionar (...)

De la: Michael Theil - Lazarescu din Montréal (...@sympatico.ca)

Data: 2005-02-25 02:08:13 , IP: 70.48.132...**Alta dementa colectiva ?**

Adevarul este ca GOMA ESTE EL INSUSI EVREU si nu e nimic rau in asta, dar .. Remarc desi nu fac politica mai ales religioasa (e defectul meu), ca : Si Hitler a fost un evreu pe numele initial - Shiklgrubber, care oportunist a plecat din Austria in Germania pt. a se cameleoniza "german superior" si a masacra evreii care il .. persecutau. Si evreii care dupa razboi au condus Romania, (inclusiv tatal lui Petre "Roman") s-au cameleonizat oportun de partea "invingatorilor". Si Irod si iudeii lui s-au cameleonizat oportun ca sa-l crucifice pe Isus. Si chiar Romanii s-au cameleonizat sistematic dupa cum batea vantul. Asta-i cameleonismul, fie el dela dreapta spre stanga si invers, nu exista nici o diferenta intre cameleoni, dar unii mai sinistrii decat altii, ucid.

De la: Paul din Ohio din SUA (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-25 02:24:35 , IP: 69.135.48...**Re: Alta dementa colectiva ?Potoleste-te** Goma nu este evreu, dar asta nu are nici o importanta. Ii dai inainte cu acest fals, inventat de securitatea ceausist-KGBista pentru a-l "denigra" ca "dusman al poporului" in 1977 (atit de antisemiti ii credea securitatea pe romani, incit spera ca aceasta diversiune sa il izoleze).

De la: Michael Theil - Lazarescu din Montréal (...@sympatico.ca)

Data: 2005-02-25 05:27:23 , IP: 70.48.121...**lui Paul din Ohio :Esteeeeeee !** Mi-a spus-o chiar el cand a venit sa-i dau butelia de aragaz a matusii lui LINTZA care decedase, in Bucuresti, pe str. Bateriilor, unde eram locatarul matusii lui (o batrana evreica extrem de cumsecade). Intreaba-l pe el, poate se viseaza fuhrer la romani?Apare cand adulmeca Cazu lui nu are nici o importanta politica, nici etnica, doar patologica dar sper ca Romania va avea balamucuri suficiente pt. securistii practicanti, sau pt. cei numai frustati de a nu fi fost si ei: (cazul pe care il comentam).(...)

De la: Norris Data: 2005-02-25 02:32:59 , IP: 65.54.98...**Pupincurismul si curvasaria la romani** (urmasi ai lu' Traian si ai babei Dochia !)... M-am minunat intotdeauna si inca mai fac creaturi sub frunte, gindindu-ma la neamul (caragialesc) din care ma trag (mai mult fara vrere, decit din voluntariat, desi nu mi-e rusine, dimpotriva)...De cite ori in istoria cacacioasa a acestui brav bobor a aparut unul cu boasele mai mari, s-au gasit destui (adica, mai toti) prin-preajama, care sa incerce mai pre fata, da mai mult pre din dos, sa i le taie (eventual, sa i le puna dupa urechile caplauge, drept trofeu) !...Cind nu a fost vorba de tradare (ca in cazul lu' Ion-Voda cel Cumplit, Mihai Viteazul, Bolintinenii, Tudor Vladimirescu si mai in toate cazurile, incepind cu Decebal, de fapt, Burebista si sfirsind cu partizanii anticomunisti din munti), a fost vorba de lingusire (in fata) si ponegrire (in dos), ori, apogeul atins pe vremea comunismului : pupatul in cur la vedre si sapatul pe la spate !...Daca individualismul romanilor din tara si de pe aiurea a ajuns nu numai proverbial, da' si subiect de bascalie, cind a fost vorba de " opera mareata " de dat la gioale, de improscat cu rahat cit incape si cuprinde, valahii au dat dovada de o unire-n cujet si-n simtiri cum mai rar s-a vazut : au sarit cu mic, cu mare, sa-l rada (ca pe un ...ala) dintr-un foc pe cel ce nu urmase directi-vele organului, ori cutezase sa iasa din cacastoarea in care se balacureau la unison ! Cind nu au avut iezplicatii mai de Doamne-ajuta, le-au inventat (au

scornit pe unde vrei si unde nu vrei, au scos la iveala te miri ce si cind ti-a fost lumea mai draga), caci ' scopul scuza mijloacele ', nu ?Da' de risu-plinsu' a fost cind s-a ajuns la ...solutia ultima (nu zic finala, ca cine stie ce iese) : a fost scoasa cite o pupaza la inaintare, care a inceput sa gainateze vocal, improscind cu excremente personalitatea in cauza (gen aceasta cucoana bovary-Balota)...Odata tonul dat, a intrat in functiune masina de propaganda (zvonac - raspindac, vorba trupei " Divertis "), pentru ca in final sa intre pi rol 'telectualitatea romaneasca (care di pi sub birou, care di prin sertar, care de la slitul organului, precum plaiesii si razesii lu' Stefan, care di pi la coarnele plugului, cari di la coada vacii)... He-he-he, acum sa te tii : si da-i (la gioale) si lupta : ' ca cum ' nu are to'asul talent, ' ca cum sufera di complexe, ca ieste frustrat, ca-i un anonim, ca-i moldovean, ca-i barbos, ca vorgheste cu...sssss, ca iera periculos sa zici ceva de ...rrrrrr, ca mi-ar trebui o zi intrega sa le insir pe papirus (ul forumului)...Si ce crezi : cei care au avut limba mai lunga (de atita exersat la poponeata partidului), cei cari au lucrat di zor pentru cooperativa (aia cu ...ochiul si timpanul), au devenit cei mai aprigi justitari, au apucat pietrele cele mai mari si au aruncat cel mai ...hotarit !...Pai, nu ?...Cind esti 99,99 % sigur ca dupa acest efort te asteapat nu numai o o primire cu surle si trimbite in ' Academia Romana ', da' si o tinichea di la to'asul presedinte pi cheptul di arama, basca plimbarile in strainatate pe banii prostimii, diurnele, simpozioanele, interviurile...Si uite ase ajungem si la curva 'telectuala (sau 'telectualul prostituat), care nu-i musai sa fie di gen feminin, da' sa aibe atitudinea de madame de moravuri usoare !(...) si cind te gindesti ca intr-adevar am intrat in economia di piata : se inteteste concuren-ta (bordelul plin de putori, precum Paunescu si Vadim, cu portretul lu' Barbu pi un perete di la intrare, este sub asaltul curvistinelor relativ tinere; belesti ochii cit cepele, cind vezi ca printre dinsele sint si femei din lumea asa-zis buna si cu verighetele pi maini, pi deasupra !) Ca-ti fuge mintea in doua directii, simulatan ; si la operele lu' Caragiale si la " Decameronul " lu' Boccacio !...Da' stiti ce cred io, oameni buni ?...Ca nimic nu-i adevarat, la ce bobor di credinciosi sintem noi, romanii (ca doar sondajele di opinie..." vorbeste ", nu ?)... " E "doar niste birfe, lumea e rea si invidioasa...Toti, da' toti "e" invidiosi pi noi si pi realizările noastre !Da' nu-i bai, ca ne lumineaza intunericul din tunelul in care orbecaim di vre-o doua mii de ani condeierii (iar printre dinsi, in fata, precum ala de la Munca, si d-ul Gabriel Andreescu!)(...)

De la: Bruno din Iasi (...@yahoo.com)Data: 2005-02-25 17:48:20 , IP: 82.79.129...**Iarasi Paul Goma**Paul Goma, acest exceptional om, este prea critic cu toata lumea. Are pretentii prea mari de la niste oameni, fie ei Nicolae Manolescu, Doina Cornea sau Gabriel Liiceanu ... care nu reusesc si poate nici nu si-au propus sa fie sfinti. Inteleg exigenta dl. Goma ... inteleg dorinta dumnealui ca ceilalti sa fie perfecti pentru ca a fost exigent si lipsit de ambiguitati el insusi... dar din pacate nu toti suntem la fel ca dl Goma in atitudini. Daca dl. Goma ar fi avut o pozitie mai flexibila, daca ar fi facut compromisuri .. culmea poate ca ar fi reusit mai bine sa isi impuna ideile, opera, viziunea. Uneori ca sa poti face un pas inainte trebuie mai intai sa faci o jumătate de pas inapoi.

De la: toma din CA (...@yahoo.ca)
Data: 2005-02-25 17:56:35 , IP: 57.250.252...**Tin[tl]a articolului lui Goma nu sunt numai evreii**Adevarata tinta este actuala 'ntelectualitate ' romaneasca (Liiceanu , Plesu etc..) care au trecut de partea diavolului rosu . De e nu

I-au publicat pe Goma inca din '90 si au preferat sa dea cartile la retopit.(...) Ceea ce vrea sa va spuna Goma e foarte simplu : Actualele virfuri ale intelectualitatii din Romania sunt "dinozaurii comunisti" (unii au pozat drep dizidenti) care dupa '90 au semnat pactul cu diavolul, numai pt a cistiga niste privilegii perso-nale. Ca rezultat in loc sa avem o societate sanatoasa , au produs un cancer generalizat ; ei insisi sunt cancerul, iar Goma le dezvaluie adevarata fata , lucru care ii supara. Evreii sunt prinsi la mijloc datorita conjuncturii , ar cam trebui sa se intrebe cine le sint liderii de opinie si sa incerce sa dialogul (dupa 50 de ani lumea s-a schimbat radical plus citeva generatii).

De la: Bruno din Iasi (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-25 18:29:00 , IP: 82.79.129...**Re: Tintla articolului lui Goma nu sunt numai evreii ... lol** Asta ai inteles tu? hmmm .. interesant Totusi eu cred ca adevarata tinta a lui Paul Goma este adevarul despre poporul roman si istoria sa. Nu are legatura nici cu evreii - ei s'au simtit cumva atinsi in imaginea lor de victime si nu accepta ca au fost si calai ... unii dintre ei -, nici cu 'telectualitatea romaneasca ... Goma ii scutura pe acestia pentru ca nu au fost alaturi de el in acest demers. Parerea mea.Evreii sunt prinsi la mijloc datorita conjuncturii , ar cam trebui sa se intrebe cine le sint liderii de opinie si sa incerce sa dialogul (dupa 50 de ani lumea s-a schimbat radical -> plus citeva generatii).

De la: underinfluence din Bucuresti (...@hotmail.ro)

Data: 2005-02-25 18:21:58 , IP: 68.156.6...**Re: eventual sa pactizeze cu diavolul** si sa incerce chiar sa-i dedice si un roman , asta ca sa-i fie acceptat nu numai compromisul ci si lupta lui ptr neadevar si nedreptate . Acest Goma a indraznit prea multe dom'le , cum si-a permis sa faca ordine in lumea falsa a romanismului dinbovitean ? Ce crede el ? Cine se crede asta dom'le? Ia bagati mintile in cap mai Goma !! unde te crezi ? In Romania sunt acceptati numai oamenii care pactizeaza cu diavolul, tu nu ai ce cauta acolo. Mai bine scrie si tui despre cit de minunat e sa traiesti intr-o tara ce lupta impotriva moralitatii, care se straduie de ani de zile sa instaureze un sistem corupt si gaunos , lupta lor eroica conteaza domnule Goma , nu a dumitale , vii cu tot felul de idei destabilizatoare care ne stinjenesc . Nu intelegi ca "bunul simt " a murit ? E timpul sa traim stralucirea moicului , barbarului , trogloditului cu diploma universitara , smecherului fraierizat de ceilalti , asta e modernitatea pe care o voim a o trai , nu stiai ? (...)

De la: Pinocchio

Data: 2005-02-25 17:02:08 , IP: 130.75.25...**clarificare** Este cat se poate de binevenit, acest articol al domnului G. Andreescu, scris in 1997 si republicat in numarul de azi al Ziua. Mai ales dupa articolul sau din 17 februarie, dar mai ales dupa cel de ieri, care a reusit intr-o prea mica masura sa clarifice lucrurile, datorita felului stangaci si pe alocuri intortocheat in care a fost scris. Articolul de astazi este binevenit, pentru ca ni-l arata pe Gabriel Andreescu intr-o lumina mai umana, cu suficienta stima de sine pentru a recunoaste o strategie argumentativa gaunoasa, "dominata de resentimente" atunci cand e cazul, si e cazul - dansul ne spune - Biancai Balota, chiar daca articolul acesteia apartinea "taberei anti-Goma", in care, intr-o mai mica sau mai mare masura, G. Andreescu se afla. N-ar trebui sa se inteleaga ca un intelectual trebuie sa aiba doar pozitii partizane si prin acest articol Gabriel Andreescu incerca sa dovedeasca tocmai acest lucru, faptul ca o atitudine

critica sau in dezacord fata de "luarile de pozitie" ale unui alt intelectual, Paul Goma, nu exclud simpatia si respectul fata de acesta. Insa, aici domnul Andreescu se opreste. In scrisoarea pe care Goma i-a adresat-o lui G. Andreescu, acesta pune foarte bine in lumina - daca cele spuse de el acolo sunt adevarate - "neverticalitatea" - apropos de "inaltimea fara nici un fel de sincopa a Doinei Cornea - domnului Andreescu. Daca este adevarat, domnule Andreescu, ca la acea serata a lui I. Sava, din 1997, tandemul Adamesteanu - Cornea au "condamnat hotarat" Jurnalul lui Goma, dupa ce in prealabil G. Adamesteanu spunea ca nu l-a citit? Pai cam atat despre "inaltimea fara nici un fel de sincopa a Doinei Cornea". Daca este adevarat, domnule Andreescu, ca ati combatut un text al lui Paul Goma, acuzandu-l de antisemitism, recunoscand totusi ca nu l-ati citit? Acestea sunt, pentru un intelectual, adevarate "delicte", pentru ca unul dintre lucrurile pe care punem pret, cand e vorba de un intelectual, e tocmai capacitatea acestuia de a fi critic, pe cat posibil, intr-un mod obiectiv, informat, coerent. Si cum puteti dumneavoastra realiza toate acestea daca ajungeti sa combateti un text pe care nu l-ati citit? Cat despre "furiile dezorientate" ale domnului Goma... Ce sa fi simtit cand Liiceanu, "al carui atasament pentru carte este mai putin o afacere, cat un act de cult", ii da la topit cartea, Culoarea Curcubeului? Daca atasamentul domnului Liiceanu pentru carte e un cult, atunci dansul a facut un sacrilegiu, domnul Liiceanu, director al unei edituri cu pretentii intelectuale, care nu pentru ca ar reprezenta o afacere buna a publicat idolatri de duzina ca Paulo Coelho! Sau cand Monica Lovinescu scrie "imi pare rau ca l-am cunoscut pe Paul Goma"? Sau, cum sa intelegi indecenta, brutalitatea lipsei sale de cavalerism? Cum sa reactionezi, v-as intreba domnule Andreescu, in fata unor situatii ridicole - ne povesteste Goma - ca acelea pe care le creeaza Magdalena Boiangiu sau Smaranda Enache, cand se plang ca trebuie sa dea ochii cu bustul maresalului Antonescu sau sa mearga pe o strada care-i poarta numele..., doamna Boiangiu care - ne spune Goma - se fotografia in fata statuii lui Stalin, sau - ne spune tot Goma - Smaranda Enache, fosta secretar de partid. Si multe altele. Dar de altfel Goma o spune foarte bine in al sau "Sa invatam de la evrei?" din 6 februarie 2005.

De la: MORARU din . (...@post.ro)

Data: 2005-02-25 20:25:38 , IP: 80.128.51... **De ce tot insista Andreescu cu Goma** Pentru o mai buna intelegere a articolului „In legatura cu Paul Goma” de G. Andreescu, îmi îngadui sa aduc câteva precizari. Mai întâi faptele: 1. în numărul 21 din 1997 ale revistei "22" o Bianca Balota semneaza un text derizoriu si suburban la adresa lui Paul Goma. (Bianca Balota - n. Dumitrascu, cas. Marcu - este o toapa oarecare, gospodina semidocta si înfumurata si intriganta de duzina al carei singur merit în viata este de a fi sotia carturarului Nicolae Balota. Din anii 80, de când Balota si Goma faceau parte din cercul larg din jurul Europei Libere, dar mai ales dupa publicarea Jurnalului lui Goma, sotii Balota în special consoarta îi poarta lui Goma o ura nestinsa) 2. în numărul 23 din 1997 al revistei „22” Gabriel Andreescu scrie un articol critic la adresa textului semnat de B. Balota 3. în ziarul ZIUA de azi 25.02.2005 apare republicat textul lui Andreescu de acum opt ani, text pe care-l comentati dvs. acum pe forum Deci:- ieri (24.02.2005), Andreescu publica în ZIUA un text echilibrat si foarte diferit de pozitia cu care ne-a obisnuit de ani de zile, aceea de aliniere neconditionata la exagerarile istorice ale „holocaustologilor” de serviciu din România, text care marcheaz ao apropiere fata de punctul de vedere a lui Goma- azi (25.02.2005), acelasi Andreescu

„remite spre publicare” ziarului ZIUA un articol al sau vechi de 8 ani, prin care se probeaza atitudinea sa pozitiva, de solidaritate cu Goma: „Acest text este considerat de Andreescu lamuritor in legatura cu opiniile sale fata de Paul Goma.”- este de remarcat insisitentia cu care Gabriel Andreescu doreste sa-si demonstreze sentimentele pozitive fata de Goma: în ciuda polemicii care-i desparte, Andreescu nutreste o „marea apreciere pentru ceea ce a facut în trecut” Goma Oare ce-l îndeamna pe Andreescu, cunoscut oportunista si condeier la comanda, activist platit al „drepturilor omului”, sa-si schimbe atât de brusc si atât de radical opiniile în privinta „Holocaustului Românesc” simtindu-se în acelasi timp obligat sa aduca dovezi vechi de opt ani menite sa-i ateste „atasamentul” si „pretuirea” fata de Goma ? Trei ipoteze, ce nu se exclud: 1. Goma este „în carti” la noua putere, iar Andreescu îi face niste reverente preventive 2. Andreescu vrea sa-si mai reanimze imaginea, facându-si putina publicitate pe seama lui Goma 3. Lobbyiul holocaustologilor - sectia româna pune o usoara surdina peste scandalul asurzitor pe care-l facuse pâna acum si prin oameni ca Andreescu, iar acesta executa un semnal de repliere 4. Andreescu himself, apropiindu-se de pensie, se reorienteaza, sarind din mers în barca cealalta Asteptam cu interes desfasurarea evenimentelor

Uf! Am scos-o la capăt! Doamne, că mare nînune-i “Forum”-ul!

Sâmbătă 26 februarie 2005

Ultimele zile mi-au fost agitate: “colocviul” de la GDS, articolele din “Ziua” - ale lui R.Portocală, ale lui G. Andreescu, ale mele.

Sunt novice întru ale internetului și proaspăt (sic) în materie de “forum”. Dînd peste el din întîmplare - ori pe foarte sărite - am găsit această “adunare” extrem de vulgară, analfabetă... - am scris tot răul în zilele precedente, aici, în jurnal.

Or în cele două zile din urmă în care am fost “călare pe internet” - din pricini strict egoise: se vorbea și despre mine - am început să-mi schimb, modific opinia-despre...

A, nu doar din cauză că participanții își dădeau cu părerea și despre mine. Ci pentru că, scufundîndu-mă în... masele largi de forumiști, nu i-am doar auzit (în fine: le-am ascultat... consemnările), dar le-am simțit, cu umerii, cu spatele, apropierea, căldura, le-am cunoscut cu odoratul bahna de la poșircă, chiar sudoarea acră de băutură proastă (desigur, unii dintre ei nu beau în timp ce mitraliază cu vorbe-vorbe, însă acesta era “aerul” creat, modelat de ei, de cine știe cîtă vreme: de crăsmă); și, vrînd-nevrînd, printre torentele de cuvinte proaste, prost scrise, de oameni neobișnuiți cu limba română scrisă (las-că și evreii, când se dedau ei la engleza-americană...), printre injurii, insulte, răcnete, urlate (Doamne, ce a fost în timpul meciului Steaua-Valencia!: Ghencea curat/ă/!), am dedus...

Ei, da: acesta este cuvântul potrivit: **dedus**... Fiindcă, în afară de R. Portocală și încă vreo doi (însă neverificabili), cu toții folosea pseudonume, care de care mai căznite, mai dublu-artificiale. Oricum, ceva-ceva tot am înțeles (pardon: dedus) din viața - și din opera - forumiștilor.

Iar ceea ce am dedus-priceput m-a împăcat întâi cu mine: iată că nu sunt chiar atât de rigid, de exclusivist, de... bătrân ("hârb", gagarisit) cum mă gratulau cei care nu mă sufereau: i-am înțeles chiar și pe frații mei forumiști - deși un grav păcat apasă asupra lor: **anonimatul**. La adăpostul "pseudonumelui" fiecare poate spune ce-i trece prin cap (dar mai ales: ce nu-i trece), fără teamă că va fi amendat, ori că va fi somat să rămână în subiect, ori invitat să spună adevărul - și să-l scrie corect. Da, așa este: forumiștii sunt... discreți cu propriul dosar, consecvenți cu pseudonimatul-turnătorului (dacă nu vor fi practicat chiar ei această nobilă vârtute adusă de comunism, au folosit-o părinții lor sau un prieten al familiei - iar apucătura plutește în aer, a devenit chiar aerul respirat al lor).

Însă, paradoxal, această **lașitate** (cine găsește un alt termen este invitat să-l comunice) conferită de pseudonume (și nu: pseudonim - care-i altceva), acordă, în același timp, mai multă libertate de spirit individului din tufișul anonimatului. Cât de benefică îi este libertatea aceasta... - rămâne de demonstrat.

La urma urmelor "lumea forumiștilor" este un eșantion din lumea noastră (deocamdată: românească, fiind în românește exprimată, despre chestiuni românești): după această "picătură" poate fi cercetată, nu doar românimea, ci omenimea: cu lașități, cu vehemențe, cu analfabetismu-i agresiv, cu obraznicia, proasta-creștere (de a se băga într-o discuție din care nu a auzit începutul - și nici nu-i pasă; el deschide ușa forumului cu piciorul, zbiară din prag că a întârziat nițel la crăsmă, își zice poezeaua, se cară: «Pa și pusi!»)- dar și cu acea căldură animală-umană care face din un număr de indivizi un grup, o familie, o categorie, o nație. De atâtea ori, îngreșat de promiscuitate, de murdărie, de prostie, de ticăloșie, fugi, evadezi, îți iei lumea-n cap îi lași în mamele lor de dobitoci! - și scapi de "determinare". Însă, odată liber ca pasărea cerului, te trezești singur cuc și te pișcă jalea, te fulgeră dorul de casă, de țărișoară, de țuiculeană, de sărmăluță, de mersul la meciuri, de bârfă, de o tablă: de... viață-socială.

Sunt plecat din România de 28 ani (din 20 noiembrie 1977). Cât timp am fost acolo, nu am avut o viață de "cetățean român". Că n-oi fi eu "sută la sută daco-roman" ca V.C. Tudor de pildă - admit, am și scris-o, nu o singură dată: am și sânge aromân și grecesc și polonez, voi fi avînd și ucrainean și bulgăresc - iar prin

fiul meu, Filip-Ieronim a cărui mamă este evreică sunt desigur și evreu - ei și? Nu mi-e rușine de nici una dintre picături, nici chiar de sângele țigănesc - de l-aș avea (de la Pușkin!, doar el, mulatru în surghiun la Chișinău, îl descoperise tot ridicând fustele boeroaicelor arhipelagice - altfel bronzate pe-pe-peste tot, în afară de un singur loculeț-căpșuneț) - și nimeni dintre bravii români nu trebuie să și-l nege (vorbesc, în continuare de sângele dravidienesc), fiindcă niciodată nu știi de unde sare iepurele de sub aceeași rădăcină: *rom*... Sunt ceea ce sunt, "marca" mi-o dă *limba* în care mă exprim, în care scriu, în care gândesc, în care visez - și pe care am... făcut-o și eu, pe ici pe colo, după puterile mele alfabecedarice.

Restul: deșertăciune a deșertăciunilor.

Duminică 27 februarie 2005

Valerian Stan mi-a scris despre "prestația" televizuală de azi:

"V-am vazut la Realitatea TV - discutia cu Nistor.

"A durat 45 de minute, insa numeroasele "sarituri" par sa spuna ca discutia a fost mult mai lunga (daca-i asa, numai Dumnezeu stie ce-o fi taiat omul Constantinescului).

"Nistor si-a inceput emisiunea cu aceste (nemernice) cuvinte: "Paul Goma este un om de o intransigenta speciala, pe care noi nu ne-o asumam. Dupa cum nici punctele de vedere ale lui Paul Goma nu ni le asumam. Punctele de vedere ale lui Paul Goma raman ale lui Paul Goma". Sigur ca da, individului trebuie sa-i fi tremurat chilotii pe el ca ce-or sa zica "colegii lui intelectualii" (vorba sinistrei) de spusese Dvs la adresa Blandianei, Liiceanului, Constantinescului s.cl. Dar de ce era nevoie de precizarea asta de vreme era clar ca afirmatiile pe care Dvs le-ati facut nu-i apartineau - iar pe timpul discutiei sugerase de destule ori ca nu le impartaseste?

"Mi s-a parut ca ati fost, inca o data, foarte bun in tot ce ati spus. Si daca nu-mi permit cumva prea mult, v-as incuraja sa nu ezitati nici pe mai departe sa spuneti lucrurilor pe nume. Sa nu va lasati niciodata timorat de diversionistii predicand despre "intransigenta speciala a lui Goma" etc etc etc. Sunteti singurul roman care aveti toata legitimitatea sa spuneti lucrurile pe care le spuneti. Mai ales pentru a nu mai repeta "greselile" pe care le-a facut, spuneti-le romanilor cat de lasi si nedrepti au fost - inclusiv cu destinul lor ca popor - atunci cand v-au lasat singur. Pe Dvs si pe inca cativa ca Dvs, de-a lungul istoriei lor."

Valerian Stan are o singură obiecție - și nu mărunță: la ceea ce am spus despre Coposu: "O cârpă pe care și-a șters picioarele Securitatea".

Are dreptate când îl apără. Dar și eu am dreptate(a mea) când îl atac - pe Coposu.

Despre Nistor am spus tot răul pe care-l gândesc despre el. În fine: aproape tot...

Luni 28 februarie 2005

Și azi îmi ocup jurnalul cu alte texte.

Mai întâi o epistolă de la studenții basarabeni la studii pe malul drept al Prutului:

Date: Sun, 27 Feb 2005 13:04:55 -0800 (PST)
De: Solomon Didina <didinasolomon@yahoo.com>
À: paulgoma@free.fr
Objet: BASARABIA VA IUBEȘTE

Stimate Domnule Paul Goma,

În numele celor mai activi tineri basarabeni aflați la studii în România, VA MULTUMIM PENTRU CA SUNTEȚI ȘI MAINE ALĂTURI DE NOI!!!

După cum știți deja, maine vom protesta în fața Ambasadei Republicii Moldova și vom cere crearea unui mecanism eficient care să asigure dreptul de vot al zecilor de mii de cetățeni moldoveni aflați la studii sau muncă în România. Deocamdată Comisia Electorală Centrală de la Chișinău a decis să deschidă doar o secție de votare în România. Sigur că, guvernarea comunistă de la Chișinău, a dorit în mod intenționat să negligeze electoratul din afara țării. Acum, în Basarabia exodul a atins cifre înspăimântătoare iar satele din nordul și sudul Basarabiei sunt practic pustiite. Au rămas doar bunicii noștri care vor vota comunistii pentru pensia nenorocită pe care zic ei că le-au dat-o comunistii, fără să țină cont de realitățile catastrofale din țară. Noi nu putem decât să intervenim și să încercăm să luptăm pentru drepturile noastre și PENTRU CAUZA SFÂNTĂ!

ÎNCA O DATĂ VA MULTUMIM! DRAGUL NOSTRU PAUL GOMA, PENTRU CA SUNTEȚI MAI ÎNTÂI DE TOATE AL NOSTRU, APOI AL ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI, VREAU SĂ VA SPUN CĂ LA DUMNEAVOASTRĂ ACASĂ, ÎN BASARABIA ȘI MAI ALES ÎN JUDEȚUL ORHEI, ROMÂNII CITESC "SOLDATUL CAINELUI", "BASARABIA", "CULOAREA CURCUBEULUI". EU PERSONAL, CU SPIJINUL PARTIDULUI POPULAR CRESTIN DEMOCRAT AM DUS CARTILE DUMNEAVOASTRĂ LA RÂSCANI, EDINET, OCNITA, GLODENI, FALEȘTI, BALȚI, SÂNGEREI, ORHEI, SOLDANESTI.

SĂ VA DEA DUMNEZEU SANĂTATE! NOI VA IUBIM ȘI VA AȘTEPTĂM ACASĂ! DOAMNE-AJUTĂ!

Doar Doamne-Doamne să-i ajute, că în nădejdea fraților noștri...

Le-am scris. Le-am mulțumit, i-am anunțat că, azi, aici la Paris, manifestăm și noi în fața "ambasadei Republicii Moldova".

În **Ziua** de azi mă ia la refec Dan Pavel: "Ce vrea Paul Goma?"

Textul lui nu prezintă importanță, ca de obicei; decât prin faptul că admite că... nu mă citise:

“Goma are insa un merit, atacandu-ma m-a silit sa-l citesc. Are dreptate sa ma includa intre "necititorii" sai, stie ca daca studiez cu atentie ceea ce a scris voi spune adevarul”. (sublinierea îmi aparține)

Mai interesante sunt intervențiile de pe Forum. Iată fragmente:

De la: GGane din München Germania (...@t-online.de)

Data: 2005-02-27 23:26:48 , IP: 84.128.20...

ce vrea Paul Goma Paul Goma este un inrait si frustrat, la fel ca multi altii care dupa disparitia lui Ceusescu nu au fost luati in seama in noul context politic aparut in Romania, ceeace dealtfel este si adevarat, fiindca pana in noembrie 2004 nu erau altii la putere decat noii vechi, cateii celor vechi care si-au asasinat stapanii ca sa vina ei la putere in folosul lor, dar din pacate si dupa noembrie nu s-a schimbat prea mult, pana acum doar cuvinte cu mici schimbari, p-ici pe colea prin partile esentiale, vorba lui Carageale si revenind la problema Goma, acesta, la o varsta cand faima lui incepe sa apuna cauta prin toate mijloacele sa apara din nou pe scena, intrebuintand metode ce sunt otrava pentru politica Romaniei, daunand in felul acesta intentiile statelor europene sa aduca Romania in randurile lor, dar nu oricum, ci prin acceptul unor conditii create dupa cel de al doilea razboi mondial, situatii la care a luat si Romania parte, dorind acum sa le musamalizeze. Si revenind la presa romaneasca, trebuie spus ca ziaristi actuali din Romania inca nu s-au trezit din letagia care le-a fost injectata inainte de 89, ei inca nu se pot alina cu stilurile ziaristice vestice, ceeace dealtfel nu este vina lor, ci al faptului ca mintile lor inca nu sunt destul de bine desinfectate. Sa-mi fie cu iertare, dar aceste adevaruri nu trebuie luate in nume de rau, ci ca o constatare facuta de multi romani ce traiesc in afara Romaniei si a celor din tzara.

Pe acest Gane îl știu de la alte intervenții: face parte din aceeași categorie umană (oricât am crede altceva...) cu Mihai-Gafița-Nu-i-Momentul, cu Sami-Damian-Nu-i-Momentul, cu D.C. Mihăilescu-Nu-i-Momentul... Atitudine (sic) determinată, la unii, de frică; la alții de prudență-etnică, la alții (D.C.M.) din înțelepciune mioier...etnică, nu mai brează decât cea de vis-à-vis..

De la: Sobru (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-27 23:54:10 , IP: 81.196.220...**Re: ce vrea Paul Goma**

Si cine nu l-a luat in seama in noul context? Cine sa-l ia in seama? Iliescu? Trei paduchi gen Dan Pavel, care nu mai devreme de cateva luni ne prostea cu PNG-ul lui Becali?O fi inrait Goma asta, da-i inrait pe buna dreptate.

Despre ce otrava pentru Romania vorbesti? Punctul de vedere al invingatorului(SUA) despre ww2, odata cu emanciparea statelor europene, incepe sa fie reconsiderat, pentru a putea fi pus in lumina adevarului istoric. Nici o propaganda nu tine la infinit.

De la: Pinocchio

Data: 2005-02-27 23:28:31 , IP: 130.75.25...**Ce vrea Dan Pavel?**Dan Pavel a scris iarasi un articol despre el insusi. Dupa ce Gabriel Andreescu a lasat-o mai moale cu Goma, incercad sa mai dreaga un pic lucrurile, dupa ce Radu Portocala a scris in apararea lui Goma, acum domnul Dan Pavel isi aduce aminte ca si el a fost vizat de cele scrise de Goma si drept urmare, Dan Pavel recunoaste ca la emisiunea lui Dan Diaconescu nu a avut "un mare entuziasm in a apara cauza fostului disident", lasandu-i loc securistului Plesita sa se desfasoare in direct la OTV si sa-l insulte pe Goma. Cam asa faceau si avocatii celor care aveau intentate procese politice pe vremea lui Ceausescu - aparau fara prea mare entuziasm cauza "clientului" lor si aveau grija sa "infiezeze" in prealabil ereziile acestuia, tradarea revolutiei proletare, asa cum o face Dan Pavel de exemplu in sintagmele: "delirul din prezent", "textele sale abominabile", "mostruasele sale interpretari ale Americii".Dan Pavel recunoaste, la sfarsitul articolului sau, ca e unul dintre "necititorii" lui Goma, dar isi incepe articolul postuland sec: "dupa prabusirea comunismului totalitar de tip sovietic, Paul Goma a trecut de la anticomunism la antisemitism si antiamericanism". Ar fi curios de aflat la cate texte se refera Dan Pavel cand spune "textele sale abominabile".Dan Pavel are un mod destul de neelegant de a-si da cu stangu-n dreptul. Asteptam cu nerabdare productiile sale din ziarul Ziua referitoare la noul Paul Goma, cand dansul va considera incheiata documentarea in privinta acestui subiect. Sper ca Dan Pavel citeste repede si cu spor, pentru ca va avea de munca...(...)

De la: cristi_c83

Data: 2005-02-28 00:23:16 , IP: 82.77.162...**Ce-am inteles eu din ce-a zis Paul Goma**Eu cred ca Paul Goma are dreptate dintr-un anumit punct de vedere.Sa ma explic. Am citit articolul lui si eu am inteles ca el ii acuza pe evrei de comunizarea Romaniei,asa cum evreii ne acuza pe noi pentru Holocaust. Bineinteles ca exista o diferenta de nuante: Simon Wiesel (sper ca asa se scrie) cand a venit in Romania a spus:"Romania a ucis!A ucis!A ucis!",iar Paul Goma spune ceva de genul:"Evreii au fost uneltele prin care ne-a ucis comunismul pe noi." Vorbind despre Romania evreii probabil se refera numai la liderii nostrii de atunci de care noi ar trebui sa ne dezicem,ceea ce mi se pare corect, in timp ce Paul Goma ii acuza pe evrei in general.Numai ca in anii '40 nu exista statul Israel,deci nu are cum acuza Israelul. Si a doua concluzie pe care am tras-o din articolul respectiv este ca Paul Goma este revoltat ca vorbesc despre holocaust copiii celor care au infaptuit sau au sprijinit un alftfel de holocaust in Romania,unde holocaust=orice crima savarsita fie si impotriva unui singur om,doar pentru ca acel om este crestin,evreu,comunist,capitalist,liberal,somalez,etc. Ceea ce iarasi mi se pare de inteles:nu cred ca un om care a fost persecutat de niste comunisti care s-a nimerit sa fie evrei ii poate asculta pe acestia sau pe urmasii acestora vorbind sau dand verdicte morale legate de holocaust. Daca persoanele despre care vorbea Paul Goma in articol chiar au contribuit la crimele comuniste nu am de sti, dar daca asa stau lucrurile reactia lui Paul Goma mi se pare de inteles. De aceea nu-nteleg de ce opiniile exprimate de Paul Goma sunt considerate antisemite. Orice om de buna credinta cred ca poate sa vada ca acolo atacurile sunt mai degraba indreptate impotriva unor persoane care nu au dupa parerea sa caderea de a vorbi despre holocaust decat impotriva etniei. Iar in articol se reia de mai multe o fraza al carei sens este ca

autorul nu incearca sa nege Holocaustul,ci mai degraba sa il explice(desigur personal nu cred ca poate exista o explicatie rationala pt uciderea unor copii, batrani, oameni in general doar pt ca sunt evrei sau orice altceva).Totusi,in final as vrea sa intreb ceva: e vreo diferenta intre holocaustul suferit de evrei si cel suferit de necomunisti?Eu nu vad cu ce ar fi "mai unic" holocaustul evreiesc decat cel produs de comunisti, iar prezentarea in felul asta al holocaustului evreiesc-cea mai mare crima,cea mai mare suferinta,care ar apartine numai evreilor, cred ca aduce deservicii evreilor ca etnie pentru ca provoaca frustrari celorlalti. Mie o astfel de abordare imi sugereaza ca viata unui evreu ar fi mai pretioasa decat a altcuiva,mesaj care nu poate produce decat frustrare si ostilitate pana la urma.Sper ca partea asta nu va fi considerata antisemita. Ar fi ceva sa-mi iau ban de la primul post.:)

De la: cosor ion din SUA (...@msn.com)

Data: 2005-02-28 00:32:57 , IP: 24.21.210...**Re: Ce-am inteles eu din ce-a zis Paul Goma**La 2005-02-28 00:23:16, cristi_c83 a scris:

> Eu cred ca Paul Goma are dreptate dintr-un anumit punct de vedere.
> Sa ma explic. Am citit articolul lui si eu am inteles ca el ii acuza
> pe evrei de comunizarea Romaniei,asa cum evreii ne acuza pe (...)
cred ca Paul Goma s-a referit mai mult la evreii basarabeni, pentru faptele lor in timpul ocupatiei rusesti, consecinta a pactului Ribentrop-Molotov (...)

De la: Specialistul de conspiratii din Constanta (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-28 01:39:02 , IP: 70.27.23...**Re: Ce-am inteles eu din ce-a zis Paul Goma**Pai nu era normal ca un dizident ca Paul Goma sa faca o analiza a cauzelor care au generat atita suferinta lui si popului roman timp de 45 ani. Un dezident dintre putinii care au existat in Romania. Si vine unul ca acest Dan Pavel care il face antisemit numai datorita faptului ca spune adevarul. Apropos, care este web siteul cu articolul lui Paul Goma? Stie cineva?(...)

De la: roy (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-28 06:46:20 , IP: 80.230.93...

Re: Ce-am inteles eu din ce-a zis Paul GomaEu zic sa fie notate bine numele evreilor care traiesc acum in Romania (majoritatea babe si mosi). Daca Rusia o sa puna laba iar pe Romania o sa se poata spune evreii i-au adus pe rusi din nou si va putea fi data de exemplu madam Herschkovitz de la Azilul Evreiesc de batrani.Catzi evreii au fost in Securitatea Romaneasca in 1959? Cam 11%. Peste 80% au fost romani. Cand se vorbeste de comunistii anilor 50 se aduc ca dovezi aceleasi 4-5 nume de evrei, dar dar se uita cele cateva zeci care formau elita comunista a acelor timpuri.Prin urmare, santem chit: lui nevasta-mea i-a murit unchul si matusa in Transnistria in campul de concentrare iar Ana Pauker a adus comunismul in Romania ca evreii sa se bucure de el.

De la: fch41 din Germania (...@aol.com)

Data: 2005-02-28 01:07:03 , IP: 195.93.60...--**la OTV--**, **PLESITA --un securist analfabet**,criminal cu vechime din 1948,---si-a batut pur si simplu joc timp de peste patr ore nu numai de Dan Pavel -ci de toata populatia Romaniei care a fost sub controlul securitatii timp de aproape jumatate de secol --!!!--ultimul,-- GOL de argumente ,si,in imposibilitate de a contra --**P E N I B I L !!!**

De la: underinfluence din bucuresti (...@hotmail.ro)

Data: 2005-02-28 01:43:24 , IP: 63.164.145...**Re: --la OTV--, PLESITA --un securist analfabet**, si totusi invitat la tv sa-si dea cu parerea ...de parca n-ar mai exista si altii care merita invitati (...)

De la: Nick B. din USA (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-28 04:22:59 , IP: 12.214.68...**Si totusi, ce s-a intamplat cu Goma?**Imaginati-va pe cineva, inarmat cu furie si mitraliera, intr-o ceata totala...Omul e la o rascruce de strazi, si dintr-o data incepe sa traga, in rafale lungi, invartindu-se in loc... Atat dusmani, reali sau perceputi, cat si prieteni sunt loviti... Cam asa il vad eu pe Goma de la un timp incoace. L-am admirat in anii '70- '80 dar acum...Gresesc?

De la: ionion (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-28 06:03:11 , IP: 195.39.25...**Solutia "goma" este o solutie de lash !**sa-si puna ochelari cu dioptrie mare d-l Goma si apoi sa se uite in oglinda si in felul acesta va gasi si VINOVATII !D-l Goma are nevoie de vinovati si d-l Goma , nimic nou sub soare, sprijinindu-se pe antiamericanism si antiudaism merge "pina in pinzele albe" pentru a scoate la iveala "vinovatii" !Dar dumneata d-le Goma ai auzit de colaborarea Bisericii Ortodoxe Roamne cu Securitatea Roamniei, ai o idee de citi la suta crestini si citi la suta iudaici sunt inscrisi pe listele de colaboratori ai securitatii ????? Stii de cine erau omoriti agentii anticomunisti din strainatate ? de crestini stimabile, de crestini (fosti crestini!).Mai bine d-l Goma ar intra in dialog cu Patriarhul Romaniei si astfel si-ar schimba parerea cu conditia ca Patriarhul sa se lase spovedit de d-l Goma !

ionion - un ortodox crestin

Iată, în sfârșit, o idee bună - și foaaartee creștină: să dialoghez - eu, personal! - cu Patriarhul (Teoctist)!

Recomandarea vine de la “ionion, un ortodox creștin”. Chiar mă întrebam dacă există și... ortodocși necreștini. Cum să nu: “evreii ortodocși”: foști komisari bolșevici internaționaliști, vânători de “mistici” în țările ocupate de ruși, trecuți rapid la tradiționalism iudaic (modelul: Crohmălniceanu), anti-goii - aici: antiromâni -, anti-arabi: fundamentalști, habotnici - ca acest etern tovarăș - altfel... “Ionion”.

De la: dan toader din franta (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-28 16:34:56 , IP: 62.34.170... hop si tu roxano. eu unul nu am vazut pe goma contestand holocaustul ci doar aducand nuantarea necesara. de unde pana unde ti-a iesit asta? a, ca spune ca au fost evrei strans legati de ciuma rosie, ca in mare parte intelectualitatea romaneasca nu mai e loiala poporului roman fiind preocupata de ierarhii si de bani asta e altceva. eu te sfatuiesc sa citesti cu mare atentie ce scrie goma pana sa ajungi la concluzii care nu ii apartin.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-28 16:37:20 , IP: 84.108.7...**Re: Falsificare istoriei**

Esti pur si simplu ignoranta si spalata la creier de propaganda Zgarzii de Fier si alte cercuri nationaliste romanesti. Era exact cum scrie in articolul francez!!! N-au plecat trenuri cu evrei in directia lagarelor germane, au plecat in directia Transnistria unde a avut "grija" de ei armata romana, aliata lui Hitler.

dan toader din franta (...@hotmail.com) Data: 2005-02-28 16:39:37 , IP: 62.34.170... ce faceti moderatorilor? lasati neadevarul contestarii holocaustului si pe mine ma cenzurati? va convine ca cineva scrie din nestiinta ca goma contesta holocaustul si cand scriu eu ca eu nu am vazut nicaieri asemenea chestie in ce a scris goma hop cu "ignore".

De la: dan toader din franta (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-28 16:46:12 , IP: 62.34.170... emi, nu se ocupa goma cu chestii din astea. ia pune si tu mana si citeste neica ca esti om destept. ia manifestul lui goma si citeste-l cap coada. incearca sa cauti pe google fiindca mai exista materiale scrise de goma. omul asta are ce are cu cativa intelectuali si mai e ostil anti-romanismului. sa imi arati si mie un loc unde p.g. contesta existenta holocaustului romanesc neica ca eu nu am gasit. asta nu inseamna ca sunt intru totul de acord cu ce scrie goma dar prea se reped sa ii puna toti vajnicii lingai ai lui ceause tot felul de porcarii in spate. cat despre nationalism ia zi si mie cu ce te deranjeaza. pe mine ma deranjeaza ultranationalismul si xenofobia a la nea gigi si cvt. in nici un caz nu ma deranjeaza nationalismul real si ceea ce incumba el. maniu a fost nationalist, bratianu a fost nationalist si nici unul nici altul nu au fost xenofobi. la urma urmei si israelul e o tara in care nationalismul este extrem de eferfvescent si nu ma supara absolut deloc. (...)

De la: Coga din xxx (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-28 17:15:01 , IP: 134.146.0... **California** Forumul asta nu-i tot una cu ce este acasa. Mai ales ca este usor sa fii razboinic/gica-contra in spatele tastaturii (cum foarte multi anti -orice sunt). Tu cinstit daca te uiti in trecut tau vezi ceva antisemit? Eu unul nu gasesc nimic in comportamentul bunicilor mei, al parintilor mei, prietenilor.... care sa justifice acea afirmatie. Si cred ca nu am fost eu norocos. Altfel sunt de aceiasi parere cu Dl Goma cel putin intr-un punct - nu pot accepta acuzatia evreului de azi pentru raul facut de mine/romanul de ieri evreului de ieri. Nu-mi pot asuma acest pacat. Am toata consideratia/simpatia/compatimirea pentru evreul de ieri traitor in prezent si ma simt vinovat fata de el ca om (oricine ar trebui sa se rusineze ca asa ceva a fost posibil) ca credicios catolic (pentru o anumita lasitate) DAR nu recunosc evreului de azi vre-un ascendent moral izvorat din acest trecut. O zi buna

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)

Data: 2005-02-28 17:21:36 , IP: 213.64.59... Re: eu doar pe katty si roxana vad contestand holocaustul. deloc nu vad asta la goma. ndc :-/ Domnule Toader , cei ce s-au facut vinovati de crime impotriva evreilor au platit inca de atunci : Antonestii impuscati in 1946 , altii care au infundat puscarii si canalul odata cu venirea la putere a comunistilor. Ia ginditi-va putin atitia evrei in aparatul de conducere al tarii si ar fi lasat ei nepedepsiti pe aceea care le-au facut rau.!!!!!!! Apare totusi o problema , de ce s-au trezit evreii acum dupa 50-60 de ani de atunci cind romanii de atunci cei mai multi sint oale si ulcele , cind puteau tipa atunci imediat dupa razboi.? Nu cumva vinovatii si-

au primit pedeapsa pentru ca - nu-i asa - evreii sint adeptii "dinte pentru dinte" - iar acum vor sa ii sileasca pe romanii de azi sa isi asume fapte care nu le apartin ? Dar oare de ce ? Credeti ca ei in sinea lor nu sint convinsi ca noi cei de azi nu avem ce sa ne asumam ? Ba da , dar ce le pasa lor de asta ? Pentru ei conteaza plata banilor pe care nu i-au putut lua de la romanii de acum 50-60 de ani. Este exact ca in bancul ala cu evreul care s-a dus la papa sa ceara dupa 2000 de ani banii pe cina lui Isus in care Iuda l-a tradat -minte Biblia mint si eu.

De la: dan toader din franta (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-28 17:27:23 , IP: 62.34.170... roxana, tocmai ca am citit. tu scrii ca goma contesta holo in romania or eu nu am intalnit nicaieri asa ceva in ceea ce a scris el. eu am vazut ca incearca sa aduca nuantari si sa ii jupoaie un pic pe "romanofonii" pe care in parte ii acuza de anti-romanism. sunt unele aspecte in care sunt in acord cu goma si in dezacord in altele. in nici un caz nu sunt de acord cu acuzatiile de anti-americanism si anti-semitism puse in spatele lui goma de catre indivizi direct interesati in distrugerea ideii nationale la romani. dupa maniu, ticu dimitrescu si paul goma oare cine urmeaza pe lista nationalistilor denigrabili de catre marea gasca de "politologi"? ar trebui sa ne gandim fiindca lista nu mai e asa de lunga. si dupa aia punem pariuri cine o sa fie luat in tarbaca fiindca la urma urmei nici nu e asa de greu de ghicit. incet incet nationalistii (a nu se confunda cu ultranationalistii) sunt pe cale de disparitie sub tavalugul gastii. scria calugarul mai sus ca lovinescu era indignata ca goma pune pe barbu pe aceleasi pozitii cu manolescu. goma nu face decat sa le dea replica punand pe unii mari intelectuali (pe care in parte sunt sigur ca ii apreciaza in secret) in aceeasi barca cu unele gargarite scriitoricesti si politice. pur si simplu mi se pare cateodata ca p.g. se joaca pervers cu denigratorii sai stiind ca oricum cei ca el sunt o ramasita nedorita intr-o lume pragmatica (e un fel de a spune fiindca asta numai pragmatism nu e ci pur si simplu abdicare de la orice ideal). privind prin alt filtru destinul lui goma e oarecum macedonskian si cu asta am pus suficient de multe ca sa intelegi(...)

De la: dan toader din franta (...@hotmail.com)

Data: 2005-02-28 17:07:26 , IP: 62.34.170...calugare, ce relevanta are cearta intre intelectuali (goma, lovinescu, manolescu, liiceanu etc.) cu siroaiele de acuzati aruncate de diversi politrucii? pur si simplu e uimitor sa vad ca toti s-au coalizat impotriva astuia. numai din faptul ca toate numele astea mari scriu in ziare de sute de mii de exemplare in timp ce el scrie doar pe internet in momentul de fata si iti dai seama ca nu e altceva decat o lupta pentru demitizarea unui simbol. la asta suntem experti. gasca de la ziua da in goma, corneliu vadim tudor il desfiinteaza pe ticu dimitrescu, alex serbanescu da cu bocancii plini de noroi in gura lui maniu si asa mai departe. tie nu ti se pare ceva stramb in toata povestea asta?

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-28 17:18:55 , IP: 199.217.212...**Re: calugare, (...)** La 2005-02-28 17:07:26, dan toader a scris:(...)Nu mi se pare nimic strimb in toata povestea asta , d-le Toader. Asa e de cind lumea. Nimeni nu e infailibil pe acest pamint. Nici chiar Goma. Goma , care in lumea lui a devenit un paria si asta nu din cauza lumii literare ci , mai mult , datorita lui insusi. Goma sufera de Vadimita , sau chiar de Paunescita in sensul ca indiferent ce vorbes-

te , bun sau rau , i se ia drept rau. Nu mai poti discerne intre ceea ce e pozitiv sau ce este negativ in zicerile lui. Si asta , de ce ? Pentru ca Goma nu s-a inregimentat CLAR intr-o parte sau alta a baricadei ci a dorit sa ramina undeva la centru cu riscul ca va pierde si prietenii si dusmanii. Se mai intimpla. Oricum , cred ca in istoria literaturii romane Goma va ramine un nume care va personifica altruismul , nonconformismul sau ruperea tiparelor "diplomatiei in literatura" prin roluirea tavalugului unei critici avind ca baza acidul sulfuric al adevarului cu ochelari de cal. ("Parerea mea" - citat din vaca Vacaroiu !)

De la: lory (...@netfactory.com.au)

Data: 2005-02-28 17:05:18 , IP: 203.221.87...**Un GOMA prea mare ptr. danpavel** Nu stiu prea multe despre domnul Goma ,insa i-am citit articolul de zilele trecute. M-a surprins in mod placut ca in ziua de astazi mai sunt oameni care gandesc si au curaj sa spuna cea ce stim cu toti dar de teama de a nu supara americanii si congresul"!!!! american ne complacem in aceasta situatie. Am specificat in articolul trecut ca n-aveam de ales ptr ca uniunea europeana ne-a tratat cu dispret de multe decenii,dar de aici si pana a inchide ochii la expansiunea unora sub pretextul unor motive (dovedite inventate) doar ptr ca este nevoie de zone de influenta si monopolul asupra titeiului ,este o cale mult prea lunga si care nu ne face cinste. De ce nu putem sa vedem si noi cea ce o lume intreaga vede? Oare nu vedem,oare nu stim ?-eu cred ca da dar... suntem indiferenti din interes. Despre acest domn pavel stiu ca era cumva conectat cu becali (spune-mi cu cine defilezi ca sa-ti spun cine esti) Nu cred ca aceasta persoana are macar dreptul sa pronunte numele unui roman adevarat (GOMA)

De la: Pinocchio din Schlaraffenland (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-28 18:05:14 , IP: 130.75.25...Re: George-Felix **Sa despicam firu-n patru.**Un fragment de genul "[...]anti-romanism feroce (care exista, exista!, mai ales la unguri, iar cand ungurul era si evreu, sa ne pazeasca Dumnezeu! - dar nu ne-a pazit)[...]" (pag 1.) poate fi lesne considerat ca fiind o declaratie fatis antisemita. Sau, vorbind despre "paraciosul de serviciu" Andrei Oisteanu si de verisoara sa Anca Rautu: "nu am citit vreo declaratie de dezaprobare a crimelor bolsevice, in general, nici in special de asumarea grelelor pacate ale familiei, ale COMUNITATII LOR DE EVREI BASARABENI in slujba rusilor ocupanti" (pag. 4), sau "[...]cronologic, evreii i-au atacat primii pe romani[...]" , sau "[...]victime ale nazismului german si horthysmului-szalosismului maghiar evreii au practicat pe scara larga, in Romania, razbunarea deviata, constand in a-i acuza - si tortura - pe romani[...]" etc (pag. 9).Daca privim insa mai atent textul, mai observam: Vorbind despre membrii comunitatii de evrei basarabeni care s-au pus in slujba bolsevicilor, Goma spune:"ei au fost cei care in virtutea luptei de clasa, i-au persecutat, torturat, ucis nu doar pe "dusmanii clasei", ci si pe membrii familiilor lor pana la a saptea spita, alungandu-i din case, din slujbe, din scoli, din universitati, informetandu-i, decalsandu-i profesional, deportandu-i..." (pag. 4) Deci nu are cum sa acuze global comunitatea evreiasca din Basarabia, de vreme ce vorbeste chiar de victimele evreiesti ale acestor tortionari bolsevici evrei.Goma pune accent pe faptul ca toata aceasta "vanatoare de vrajitoare", toata aceasta victimizare pe care o pun in practica holocaustologi ca Wiesel efectul de a "fabrica antisemitismul, antisemitii, antiisraelienii, antisionistii: dand din falca aiurea, fara continere, acuzand la intamplare, calomniind, mintind-min-

tind-mintind - el si cei din echipa lui"(pag. 4)

Ceea ce Goma cere, (ce vrea Paul Goma?) este: "Sa nu ne (mai) lasam intimidati, sa nu mai acceptam eternul rol de acuzat [...] sa nu ne mai lasam copleșiti de insulte, de calomnii, acoperiti de scuipati, ingopati de vii in bilanturi fanteziste si unilaterale. Sa ne cerem, sa impunem dreptul inalienabil la adevarul despre jumatatea de secol de ocupatie sovietica si de teroare comunista!"(pag. 7) si legat de aceasta, "sa nu mai fie tolerate discursurile, interventiile in presa, ale reprezentatilor Industriei Holocaustului, purtatori de minciuni si calomnii"(pag. 8) sau "sa nu mai fie permisa dubla-cetatenie pentru calaii romanilor sub comunisti, deveniti calomniatori ai Romaniei si ai romanilor; sa nu li se permita intrarea in tara "traditional antisemita"" care, altminteri ar putea fi considerate ca fiind declaratii gratuit antisemite. "sa nu mai fie tolerate grupurile, asociatiile, periodicele, volumele facand elogiul comunismului si al sovietismului; sa fie interzise statuile, efigiile, portretele, biografiile unor personaje odioase ca Lenin, Stalin, Trotski,..., Pauker, Chisnievski, Rolerr... etc", care, cred eu, e tema principala a articolului lui Goma. Apoi, fara a generaliza, Paul Goma spune: "sa fie expulzati de pe sol romanesc ACEI evrei si unguri care intretin adevarul etnic al lor, potrivit caruia doar "romanii fascisti" au asasinat evrei, in schimb (!) evreii si ungurii nu s-au atins de un fir de par de pe capul romanilor[...]"(pag. 8)

Intr-un final, cred ca Paul Goma poate fi acuzat de antisemitism. Insa asta doar daca interpretam textul lui NUMAI din perspectiva antisemitismului, fara a tine seama de temele principale ale textului sau: nevoia unui proces al comunismului, postura nelegitima a unor acuzatori holocaustologi, felul in care investigarea Holocaustului in Romania a fost facuta de catre comisia Wiesel, cu calomniile care sunt cuprinse in raportul Wiesel, apelul la "aparaarea adevarului istoric privind intreaga noastra comunitate romana"(pag. 9) Intr-un final, e bizara aceasta incriminare, aceasta incercare de a ne face sa ne simtim vinovati; e bizar faptul ca e nevoie de o lege care sa incrimineze declaratiile antisemite - daca se merge in continuare pe linia legiferarii "adevarurilor" sau "minciunilor" pe care avem sau nu avem voie sa le rostim, ajungem in situatia ridicola a unei cenzuri nenecesare, ce nevoie e sa declari ilegala negarea Holocaustului, cand acesta este un fapt istoric recunoscut si acceptat de comunitate ca fiind adevarat, deci sa-l negi (am mai spus si in alt postare) ar fi o iresponsabilitate, care ar trebui sanctionata de oprobiul public, de societatea civila si nu de catre legi. Ma rog, e si asta o moda vestica, de a nominaliza ce este si ce nu este "politically correct" sa spui. Continuand in aceasta directie vom ajunge aproape de situatia de a nu mai putea face glume despre evrei sau sa ne facem ca in Romania nu se spun bancuri despre evrei, pentru ca nici acestea nu ar fi corect politic.

De la: George-Felix (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-28 18:41:57 , IP: 132.195.96...**Re: George-Felix** La 2005-02-28 18:05:14, Pinocchio a scris:> Intr-un final, cred ca Paul Goma poate fi acuzat de antisemitism. (...)

Da mai frate, asa este. De aceea spuneam mai devreme de o patima pur si simplu care pe Goma l-a impins dincolo de multe granitze pana la antisemitism. Goma nu e Goebbels, asta e clar. A luptat contra comunismului, si asta e clar. E un om de cultura si asta e clar. Insa, din patima, la fel cum a aruncat cu noroi in Monica Lovinescu, cum a aruncat cu noroi in toata lumea la gramada, arunca cu noroi si in victimele Holocaustului. Aproape fara sa vrea, din viteza, din egocentrism, din patima. Si face joc antisemit.

El nu este, parerea mea, DOAR antisemit. E un personaj cu mult mai complex si cultura romana are ceva sa-i datoreze; si Romania pur si simplu. INSA, in problema Holocaustului greseste. Si instrumentalizeaza niste teme care tin de istorie (in ce masura e adevarat ce a publicat comisia Wiesel de ex.) in scopuri antisemite. Trist si revoltator..,Felix (...)

De la: calator (...@yahoo.com)

Data: 2005-02-28 20:39:23 , IP: 80.58.34...**sa fiu în locul lui Goma...**

As fi fericit. Dupa ce asi fi citit Ziua de azi si toate Zilele precedente, inclusiv comentariile, asi iesi, m-asi duce la bistro-ul din cartier si asi comanda o cafea dubla. Mi-asi savura-o amintindu-mi de toate cele ce s-au scris despre mine. In continuarea exilului sau, acest om care pare singur, fara influenta, uitat mai tot timpul, acoperit de alti "disidenti" mai noi sau de aureola celor vechi si confirmati, devine brusc un eveniment.S-ar bucura, eu asi face-o în locul lui, sa observ ca românii nu l-au uitat.Se gândeste în mai multe rânduri Andreescu la el, Dan Pavel nu-l citeste dar se pleaca asupra "cazului Goma" (curios, mai era un caz "goma" pe vremea lui Ceausescu, prin dosarele securitatii...), toata lumea îl evoca.Si apoi, ce senzatie puternica, ce vin generos si tare este acest sentiment de a fi devenit un pericol mare. O piedica pentru intrarea României în Europa, o amenintare pentru Israel ca sa nu mai vorbesc de înfioratorul anti-americianism de care trebuie sa tremure toti cetatenii unchiului Sam.Vai, vai, vai.I-ar mai ramâne lui Goma si alte surprize placute, una din ele fiind aparitia în coloanele Zilei, sau al altui ziar, a unui "papier" a doamnei Lovinescu care sa-i permita acestei doamne sa-si ia si mai mult distantele fata de omul pe care "regreta ca l-ar fi întâlnit". Nu, Paul Goma, fii linistit. Românii nu te-au uitat..

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)

Data: 2005-02-28 22:28:06 , IP: 195.93.60...**Re: Dan Pavel..**Cred ca Dan Pavel plezneste de mindrie ca Paul Goma l-a "evidentiat". Se simte si el cineva, bagat in seama..si-si permite obraznicia sa incerce sa polemizeze cu Goma. Uita ca nu poseda nici inteligenta, nici mijloacele literare, ca sa nu mai vorbim de caracter. E absolut penibil sa citesti o replica de o asemenea "valoare" daca ai pune fata in fata textul lui Goma cu cel al lui Pavel.Tragedia e ca Pavel ne ameninta ca "va urma".. Io fiind un om cu gindire pozitiva, apreciez totusi efortu d-lui prof. univ. Pavel, nu de alta da ne da ocazia noua sa vorbim de un subiect interesant (...).Sunt complet neprihanit n-am citit niciodata ceva de Goma... dar azi am cautat in arhiva si am citit chestia cu evreii. Nu ma mir ca anumiti experti si analisti politici incearca sa extraga din context anumite pasaje sa dovedeasca antisemitismu sau mai stiu io ce...e reflexul primei generatii incaltate, din care fac si io parte, care merge la un restaurant de lux si maninca sosu de la friptura ca fiind ciorba, iar friptura i se pare uscata. Trebuie sa spun ca textul lui Goma mi-a lasat un gust extrem de placut, o compozitie deosebit de subtila, cu piper, rosmarin si nu am vazut ceva antisemit. Din contra, daca nu o fi vorba de vro ironie fina, Goma îi lauda pa evrei si ne invata ca ar trebui sa invatam de la ei. In privinta d-lui prof univ. dan pavel...as cita din clasici..."in lumea asta prost facuta/rahatii f_t in loc sa puta".

Corect (din Păstorel Teodoreanu):

*“În republica nou-făcută (R.P.R. - explicația mea)
KaKatz-ii scriu în loc să pută,
Iar scriitorii-adevărați
Sunt epurați de-acești K. Katz/il”*

În prima fază: doar... “epurați” - aici: interziși ei, autorii, interzise cărțile lor; în a doua: arestați - în a treia: asasinați.

De la: S (...@yahoo.fr)

Data: 2005-02-28 22:41:25 , IP: 82.123.253...**Cum se platesc politele ?!**

Pe cand Goma se lupta cu partidul, Pavel reprezenta studentii partidului. In noua ordine, fiecare trebuie sa-si gaseasca locul...Pavel imbratisand picioarele amerloce in ideea ca idolatria pentru "lumea noua" o sa-i salveze noua piele. Goma a continuat sa-si spuna parerea asa cum a facut-o de zeci de ani.Pavel isi considera "pozitia" de nou democrat in primejdie, ca orice hahalera cu trecut relativ incarcat crede ca cel mai bun mod de a se apara este atacul. Si pe subiecte sensibile. E simplu de a-l ingropa pe Goma si mai simplu este sa o faca pe teme de anti-semitism. Simplist asi spune... (...)

I-am arătat și Anei, capturate de pe internet, interventiile forumiștilor à propos de textele mele - pe care le cunoștea (cum să nu le cunoască?) și de atacurile lui Oișteanu, G. Andreescu, D. Pavel.

A cerut “pentru re-temeinică re-informare” - citat din ea însăși - legendarul fragment de conferință a lui M. Shafir - din 2003-12-21:

“De la evreu-goy la goy-evreu”

“Marturisiri personale despre procesul de aculturalizare si reculturalizare ale unui evreu originar din Romania

“Provin dintr-o familie total asimilata. (...) Bunicul patern, pe care nu l-am cunoscut niciodata, se tragea de pe undeva de pe meleagurile imperiului austro-ungar. Bunica paterna era nascuta la Budapesta (...) Din partea mamei, strabunicul fusese arendas in Moldova pe mosiile lui Sturdza (acum vedeti cine e vinovat pentru 1907?), iar bunicul era un umil contopist. Sotia lui era nascuta la Varsovia. Nu mi-a fost ascunsa niciodata identitatea evreiasca a familiei. Dar nici clarificata. Habar nu aveam ce inseamna sa fii evreu, de fapt. De sarbatori ne duceam la Templul Coral unde nu intelegeam nimic din rugaciuni, ne intorceam acasa si mancăm supă de găina. Cu asta se termina "sarbatoarea". Cu alte cuvinte, se proceda ca in anecdota care defineste sarbatoarea evreiasca in urmatoorii termeni: "ei au incercat sa ne lichi-deze, noi am invins, pofta buna!".

“Bunica mea de origine budapestana a murit cind eu aveam vreo 8 ani. Era o femeie inalta, energica, locuia la Timisoara, unde o vizitam in vacante. Noi traiam la Bucuresti si intr-o zi, cred ca era "vacanta de iarna", ajungind la dinsa la Timisoara, m-am adresat bunicii in limba

romana. A ramas ca un stilp de gheata, in toata statura ei impozanta si mi-a raspuns in limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idisul, pe care l-am invatat cu ajutorul ebraicii si al germanei in...Israel):

“«In aceasta casa, se vorbeste romaneste numai o data pe sapta-mina, si atunci numai la bucatarie.»

“Adica cu servitoarea. Nu stiu cum, dar am inteles imediat despre ce era vorba. Si de atunci pina azi am o repulsie toatala fata de orice fel nationalism. Nu puteam, la 8 ani, sa fiu constient si de ridicolul situatiei: o evreica-unguroaica imi cere sa nu vorbesc romaneste, ci germana, la nici macar o decada dupa Holocaust, despre care habar nu aveam atunci”.

Să nu aibă habar *acum* M. Shafir nici că *atunci* (între 1945-1965), *acolo* (Timișoara, Republica Populară Română), dacă unui român îi scăpa: «Țigane (bozgore, jidane)...» înfunda pușcăria pe loc, condamnat pentru “ură de rasă”? El pretinde că, la acea vârstă (8 ani), nu putea “să fie conștient de ridicolul situației” - de acord. Dar la 50-60 de ani, când conferența, la Tel Aviv?: era conștient de propria-i insensibilitate (în românește termenul e mult mai adecvat: *nesimțire*), fiindcă “situația” inocent zugrăvită de el era, nu ridicolă, ci tragică - adevărat, numai pentru români, nu și pentru unguri, nu și pentru evrei. Ridicolă (până la grotesc) era - atunci - bunica lui M. Shafir: deși evreică-budapestană trăitoare la Timișoara, ea cunoștea foarte bine realitatea din Vechiul Regat dinainte de 23 august 1944: când spuneai: “unguroaică”, spuneai: *servitoare*. O deosebire tot era: după instalarea comunismului, o servitoare româncă mult mai rar ajungea directoare de fabrică sau de spital - dar o servitoare unguroaică: totdeauna; chiar ministru-adjunct...

Pornind de la Shafir, am discutat îndenoi, despre “înde-ai noștri”.

Ana era furioasă până la plâns pe “prostia evreilor holocausto-logi”: zicea că, ascultîndu-le, citindu-le argumentele, ești obligat să conchizi că agitații-agitatori Oișteanu, Shafir, Braham, Al. Florian sunt niște dobitoci; că R. Ioanid, Ancel, Lya Benjamin (participanți la emisiunea TVR 2 din 16 februarie, despre numărul evreilor care, după 28 iunie 1940 trecuseră Prutul în Basarabia și Bucovina sovietizate care pretindeau - R. Ioanid: «Câteva mii»; Ancel: «Între 20 și 40.000» - pentru ca, după ce un istoric de la Chișinău a anunțat: «Din sursă NKVD: 150.000», să păstreze tăcerea, cu o seninătate care ar fi putut fi luată drept înțelepciune milenară, dacă nu ar fi fost aceeași milenară aroganță în nesimțire - dacă ar fi sonorizat gândurile s-ar fi auzit: ‘Și ce dacă nu-i adevărat ce am afirmat adineauri? Dacă mă acuți

de minciună, pe mine, evreu, eu te condamn, **goi**-ule, la moarte, în numele Holocaustului, lipindu-ți eticheta: «antisemit!») sunt ticăloși nerușinați.

Ce li s-a întâmplat?, se întreba ea, cu ciudă, cu deznădejde. De când această prostire fulgerătoare: nu cumva tot de la Intifada? - avem exemple din Franța (Finkelkraut, A. Adler, Kouchner, Tarnero, Taguieff, Halter, B.-H. Lévy...) care, de atunci gândesc, fie cu picioarele, fie cu mitraliera «**Antisemitule!**», trăgând și în evreii normali: Rony Brauman, Norman G. Finkelstein, Esther Benbassa, Pierre Hassner, chiar în Jean Daniel! Judecându-i după “nivelul discuțiilor”, evreii francezi i-au ajuns, ba chiar sunt în curs de a-i depăși pe români

Ar fi fost normal (și de dorit...) ca în acest stadiu al dialogului de familie, eu, ca reprezentant al “ai noștri”-lor români, să mă arăt a fi de acord cu zisele Anei despre “ai-noștri”-i evrei.

Comod - însă neadevărat. Pentru că noi doi nu suntem: un ne-evreu și o evreică, ci două persoane născute în România, având aceeași limbă maternă: româna și pe care de totdeauna i-a interesat soarta concetățenilor, chiar dacă au fost destule momente în care ai noștri concetățeni (“și de altă concetățenie”) ne-au respins, s-au lepădat de noi, ba ne-au blestemat, considerându-ne trădători - de țară, de neam, de comunitate, de limbă, de literatură-curată-cu-voie-de-la-Securitate...; pentru că noi doi, femeie și bărbat, de patruzeci de ani suntem împreună, nu ne-a divorțat nici Securitatea, nici Ceaușescu, nici grupurile de prieteni, nici comunitățile noastre; pentru că noi doi am ales să rămânem eterni “licențiați în liceu”, decât să plătim cu arginții trădării favoarea unei vieți “normale”: diplomă, carieră, apartament, cărți publicate - de ce nu: chiar premii pentru “opera omnia” - ca Paleologu, ca Doinaș - într-o lume anormală și anormalizatoare.

Am încheiat lauda-de-sine (începând cu lauda-de-mine), pot trece mai departe:

Am început a explica - ceea ce Ana știa, doar ce discutăm noi, toată vremea? - că “problema” trebuie altfel pusă. Cum anume? Normal; pe-picioare, nu în-cap, ca o piramidă sprijinită pe vârf:

În acest dialog - necesar, dar inexistent (deocamdată, sper) românii-mei, în comparație cu evreii-mei, sunt mult mai puțin **informați** (în sensul strict al faptelor istorice) în plus timorați, chiar grav traumatizați de jumătatea de secol de comunism-terorism exercitat mai ales prin uneltele rușilor: evreii-lor, cei din a treia categorie (deși o creatură strâmbă ca Al. Florian este în stare să susțină ca iubitul tată al său, Radu Florian nu era nici profesor de marxism-stalinism, nici comunist fanatico-isteric, nici...

evreu!). După prestațiile în presa scrisă (și pe internet), poți să oftezi și să zici, cu lehamite: «Domnule, dar proști mai sunt românii-mei...» Pe când cu evreii (noștri, doar sunt tată-de-copil-evreu, nu?) lucrurile stau... din contra.

Dacă despre români poți spune că prostiile debitate se explică prin neinformare, prin nelectură, deci prin ignoranță, despre evrei ești obligat să spui:

“Prostiile” lor nu vin din ignoranță, din neinformare, ci din *minciuna etnică*, din neadevărurile folosite nonșalant, fără a roși măcar de formă (ca R. Ioanid, Ancel, în acea emisiune TV, cu evreii optînd în iunie 1940 pentru Raiul Sovietic, chestie... statistică, în care se pretind specializați!), ca armă de apărare, în mod conștient și militărește organizat; din disciplină comunitară.

Însăși Hannah Arendt admitea că evreul persecutat, hăituit, alungat, martirizat a fost obligat de împrejurări să facă oarecari concesii de la morală. De aceea, pentru ei Cele Zece Porunci sunt ca și Democratia pentru greci: “Să le respecte alții!”. Adică ne-evreii. I-am spus: “minciuna etnică” - ce-au să-mi facă vânătorii de antisemiți pentru această modestă constatare. Că nu toți o practică - dar bineînțeles! Însă pun o întrebare de bun simț:

Cum, de unde să aflu eu, un *goi* că evreii X, Y, Z (să zicem: 90% din comunitatea iudaică) *nu* practică minciuna-etnică? Dacă X, Y, Z -până la împlinirea celor 90%, nu s-au exprimat, ca să constat - eu, *goi*-iul - că mint nerușinat doar “unii evrei”: Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, M. Carp, Lya Benjamin, Shafir, R. și Al. Florian, Volovici, Oișteanu, N. Manea, Isaac Chiva, Lilly Marcou, Ed. Reichmann, Alain Paruit, Andrei Cornea...- și încă vreo... - ca în statisticele furnizate de R. Ioanid, Ancel, în emisiunea despre evreii care trecuseră Prutul în Basarabia-Bucovina ocupate, în iunie 1940...?

Sunt obligat să-i iau în seamă doar pe cei pe care i-am auzit (fiindcă au zbierat); pe cei pe care i-am citit - fiindcă au colonizat militarmente, fără nici o opoziție presa scrisă, vorbită, televiziunea, forumurile de pe internet, pe cei care nu încetează cu incriminările, cu insultele, cu amenințările («Ordonanța!, Ordonanța!» - tovarășul Teșu de la Munca este doar Teșu-de-la-Munca, nu-l poate înlocui pe tovarășul Wiesel de la Centrala Holocaustului Recuperatornik).

Participanții la forumurile provocate de textele publicate în Ziua: (cu două-trei excepții dintre români: Portocală, Culcer, Varlam), folosesc “pseudonime”, materie în care evreii sunt campioni: pseudonime adevărate (de scriitori, artiști), nume românizate grosolan, încât abia astfel atrag atenția asupra lor: Rozeanu, Mălineanu, Deleanu, Arginteanu, Aureanu, Oișteanu, Crohmăl-

niceanu, Etcetereanu... Pe internet sunt folosite prescurtări, diminutivări ale... pseudonimelor, dar sunt vădiți “semnatarii” evrei, o dată prin nume... ultraneaoșe: “Ionion”, “Moș Grigore”, apoi din înseși mesajele (“Roy”, “Paul din Ohio”, “Geo 111” alias “Marc”, “b.d.”: cu toții, ca la o comandă (nu râdeți, tovarăși, există un comandament!), inundă forumul cu fleacuri diversioniste, cu “fitile” deviaționiste (aici în sensul că fac să devieze discuția de la temă la... orice altceva, dar s-o abată), cu statistici - firește, din bogata literatură a Holocaustului, cu re-postări ale... propriilor mesaje (ca să ocupe și spațiu și timp și să-i scoată din fire pe ne-evrei - iar când se enervează (li se întâmplă și lor, în ciuda consemnului de la Centrală de a-și păstra calmul, de a nu-și pierde controlul - ca românii...), cu insulte: “fascist”, “antisemit”, “ignorant” - ori de-a dreptul: “prost”. Fie vorba între noi: românii nu se lasă mai prejos în materie de lălăială, de băgare în vorbă fără a ști ce se discută și mai ales insulte - chiar înjurături de mamă. Și de, vai: anonim.

Există însă o deosebire de “motor” al insultelor:

În timp ce românii - mai stângaci, mai neîndemânatici în exprimare - **reproșează** evreilor fapte din trecutul apropiat, nerecunoscute de ei, vinovații, evreii se prefac a nu ști că românii implicați în faptele-rele fuseseră judecați, condamnați, executați în urmă cu jumătate de secol; redezgroată faptele-rele ale românilor, le rebotează: “Holocaust” și cer despăgubiri. Motorul discursului holocaustologilor fiind : acuzația-condamnare: «Antisemit!», amenințarea cu “un proces”, «Ordonanța, Ordonanța»!, proferate cu aceeași motivație intelectuală-morală (sic) ca ultimul securist analfabet și caraliu troglodit.

Dar mai ales: **ura**.

Dacă vreun evreu are să conteste (sau “nuanțeze”) afirmația mea, îl invit să-și rememoreze cuvintele lui Wiesel: «**Românii au ucis, au ucis, au ucis!**»

Apoi să încerce să-și aducă aminte două “amănunte”:

1) Despre **care** ucidere (din partea românilor) vorbea el: cea a evreilor din Transilvania de Nord? Dar adevărul-adevărat este contrariul a ceea ce delirează falsificatorul istoriei și al statisticeilor: nu românii i-au deportat la Auschwitz pe evrei - ci ungurii, în aprilie 1944; și nu “fasciștii”, nu “horthyștii” - ci **ungurii**;

2) **Când** anume a aflat Wiesel că “Românii au ucis, au ucis, au ucis!»?: - imediat după ce supraviețuitorii Auschwitzului au redevenit liberi - în 1945? După ce și-au mai venit în fire - în 1945-46, când în România ocupată de ruși erau judecați românii care - erau acuzați că uciseseră evrei - la Iași, în Transnistria?

Aș spune: «Las întrebarea deschisă...» - dar de la cine să

sper un răspuns calm, ne-isteric, ne-scăldat în ură: de la fiii călăilor noștri - Oișteanu, R. Ioanid? Sau poate de la eternii tovarăși comisari deveniți socotitori de morți (când morții le sunt convenabili, altfel, ba) Braham, Ancel?

Nota din 6 martie 2005: fiindcă jurnalul Ianuarie-Februarie 2005 încă nu a fost instalat pe internet, profit pentru a trece aici o informație culeasă de pe forumul “Ce vrea Paul Goma? Bună pace!» din Ziua 5-6 martie 2005 (sublinierea mesajului îmi aparține):

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)

Data: 2005-03-06 16:24:59 , IP: 213.64.59...

**Daca vreti sa aveti surprize mergeti la
http://www1.yadvashem.org/download/index_download.html dati click pe Romania si ajungeti la un tabel unde evreii nascuti in Ardealul ocupat de unguri si morti la Auschwitz trimisi de Ungaria sint trecuti la rubrica Romania. Iar ca confuzia sa fie si mai mare, la rezidenta este trecuta scurt Romania fara sa se tina cont ca partea aceea de Ardeal a fost sub dominatia Ungariei.**

Sa mai aiba curajul cineva sa spuna ca Romania nu a trimis evrei la Auschwitz. !!! Banuiesc ca este un sit serios citit de oameni din intreaga lume si de aceea cred ca autoritatile romane ar trebui sa protesteze si sa incerce sa restabileasca adevarul. Si asta pentru ca multi neaveniti citesc fara a avea o baza de pregatire in materie de istorie si nu pricep nimic sau raman cu idei gresite.

Firește, între Ana și mine nu există “alternativa”: ai-noștri-românii sau ai-noștri-evreii. Fiindcă, am mai spus: în familia-numeroasă-a-noastră - 3 persoane - “ai-noștri” sunt... ambii-trei.

De aceea când Ana este în pragul lacrimilor, de ciudă, izbucnește:

«Toți o apă și-un pământ!»

Nici acesta nu este un adevăr absolut, însă, în lipsă de altul, ne mulțumim cu el.

Să fie - oare - bine ce fac, introducând în jurnal ecouri capturate pe internet, ziceri ale forumiștilor noștri dragi-și-iubiți (pleonasm permis, ba chiar cald recomandat)?

De ce nu? Jurnalul meu, zisele-zicerile sunt despre mine. Nu am acces la presa cotidiană-zilnică, vorba tovarășilor eterni, unde să mă “exprim” toată ziua, bună-ziua, chiar când nu am ce comunica - mai ales atunci, ca G. Andreescu, Adameșteanu, A. Cornea, Dan Pavel, Oișteanu, Paler, Alex. Ștefănescu, Buduca, Pruteanu, C.T. Popescu, S. Damian, Cristoiu... După ce, între 1970 și 1990 am fost un scriitor samizdatizat (grație Ceaușezilor), am urcat o treaptă (sic): scriitor internetizat - grație

Liiceanului-Adameșteancăi-Monicăi. După cum poate constata oricine - dar nu recunoaște (ce,-i prost?), și de astă dată am fost atacat de două ori (Oișteanu și G. Andreescu), textele mele sunt răspunsuri, replici - refuzate de trei publicații (*Adevărul* lui C.T.Popescu, 22-ul Adameșteancăi, *Ziua* lui Roșca Stănescu), iar dacă intervenția lui Portocală nu ar fi avut loc, ei bine, nici de astă dată nu aș fi putut publica - în *Ziua* lui Roșca Stănescu, desigur! - textele trimise: dreptul-la-replică-de-a-ndoaselea (la G.Andreescu).

Mă gospodăresc cu ce pot, cu ce am la îndemână. Noroc cu internetul, fiindcă în nădejdea jurnalelor publicate... Uite, începînd cu cel pe 1999, jurnalele mele nu au mai fost tipărite și nu văd Poliromul dispus să editeze niște “lungi înjurături”, vorba confrăților. La urma urmei nu doar pe mine mă... exprim, ci și pe forumiști. Unii dintre ei au să-și vadă - deocamdată nu și pe hârtie - “contribuțiile”.

M A R T I E

Marți 1 martie 2005

Am dat peste un text de D. Vighi în *Cotidianul* de azi. Citindu-l, am văzut o falcă fâlcăind lemnește, ca la caprele de Anul Nou, am auzit o păreche de genunchi ciocnindu-se între ei - de frică. Frică, de ce? Asta-i bună! De frica-la-român!

Acum câteva zile participase și D. Vighi la demna, bătoasa, nemaipomenita-pe-meleaguri indignariseală a intelectualității românești cotidiene față cu insolenta laudelor de sine televizualizate pleșitative. Domnia Sa Vighi îndemna să *se* treacă peste insultele lui Goma la adresa breslei și să *se* solidarizeze (impersonalul îi aparține) întru condamnarea bestiei de securist.

Între timp... Cât de între-timp: o zi întreagă?, chiar două?

Cine știe ce i se va fi întâmplat bietului Vighi, persoană onorabilă, bine-crescută, informată, dar ușor băgabilă-n boale - după acea luare-de-atitudine: va fi fost urecheat de filoholocaustologii locali de care-i plin și Bănatul (ce să mai vorbim de Ghermania, mătușa-i gheneroasă!, în fapt Matria Europei Centrale cu capitala la Timișoara, proconsul fiind Totok) pentru că "se solidarizase cu un antisemit". Din două cuvinte l-au convins că a greșit grav, solidarizându-se cu Goma, deci imediat să dea o declarație de desolidarizare cu... "plângerea penală împotriva lui Pleșiță" - ce, aceea-i plângere? Din contra - au încheiat holocaustologii - e un act profund fascisto-antonesciano-legionaro-antisemit! Vighi a ciocnit călcâiele. Și a executat ordinul.

Negru-n ceru' 'urului fiind, bănuiesc, nu o critică urmată, dinspre tovarășii noștri holocaustologi, de o condamnare în fața gazetei de perete pionierească, ci... mai grav: o autocritică în gând însoțită de o autourecheală la closet - cum anume? Uite cum: te apuci, cu mâinile-n cruce, de urechile proprii, te scuturi cât să te sperii singur și să țiți din inimă (în fine, din vintre), cu glas de fetiță: «Ce-am făcuut?! Cum de m-am băgat în troaca lui Goma, de să mă mănânce și pe mine...?- știm noi cine, că nici în gând nu le pot zice pe nume...».

Rezultatul autocriticii-luării-angajamentului la gazeta de perete:

"Nu imi e la indemina sa particip la daraverile astea in care numai ram mortii si vinovatiile. Adica, ai caror morti sint mai multi, ai astora cu Holocaustul sau ai alora cu Gulagul".

Nu îi e la îndemână; “daraverile în care numărăm morții și vinovățiile”... Autobăgat în boale, D. Vighi o ia, negândit, peste arătură: care daraveli, omule?, care numărare, intelectualule? Nicăiri în textele mele nu fuseseră numărați morții, ba în **Săptămâna Roșie** condamnam practicarea acestei contabilității-a-cadavrelor în care excelează sperietorile de serviciu, holocaustologii: R. Ioanid, Ancel și afirmam că victimele se numără de la 1, nu de la 101; nici de la 1001. Numai că și el, D. Vighi face parte dintre intelectualii români cotidiani de tipul: Oișteanu-Andreescu-Adameșteanu-Shafir-Dan Pavel-Al. Florian-Laszlo - cu osebite a cărturarilor care au oroare de textele care se cer a fi citite înainte de a fi vajnic condamnate; din categoria oamenilor-de-litere care nu frecventează cartea, altfel vitejește combătută - într-un cuvânt: ‘telectualii din tagma *ne-cititorilor*.

“Am luat atitudine fata de satisfactia manifestata public de generalul de securitate Nicolae Plesita in legatura cu bataia pe care i-a administrat-o lui Paul Goma in anii saptezeci. Am cerut in interventia aceea a mea sa trecem peste inconfortul unor pozitii transante ale celebrului disident si sa ne alaturam unui Proces al Comunismului. Marturisesc ca nu am urmarit discutiile cu evreitatea si problemele ei, asa cum le practica marele nostru disident. Am citit acum in Ziua; si, in ton cu asprimea minioasa a articolului, imi da ghes sa zic tot abrupt: mai sa fie! Nu imi e la indemina sa particip la daraverile astea in care numaram mortii si vinovatiile. Adica al cui purcoi de morti e mai dihai: al astora cu Holocaustul sau al alora cu Gulagul. In meciul asta de cioclii chiar n-am chef sa intru.(...)”

Si dă-i, si luptă-i - cu morții (citată din D. Vighi: “al cui purcoi de morți e mai dihai” - cei despre care... nu fusese vorba, încât îți vine să re-citezi din același autor : «Măi, să fie!»).

(...)“Zice Oisteanu si ceilalti din lista cu pricina ca mortii nostri nu sint la fel de morti ca ai lor, ca ale noastre gropi comune sint mai putin primitoare? Tare ma tem ca, in momentul in care dam vina doar pe evrei ca nu ne iese Procesul Comunismului, ajungem, incet-incet, pe drumul acela batatorit care zicea ca ei sint de vina ca noi nu putem. Ei si americanii. De aici, drumul duce direct la Jihadul sfint. (...)”

Despre ce bănnăiește D. Vighi? Cine i-a șoptit “legătura” dintre Jihad și prefectură? Cumnatul Oișteanului?, sau vărul? Au poate frica - frica animalică de avioane? Cum poate scrie negru pe alb un intelectual (și încă bănnățean!), un leader al “revoluției de la Timișoara”, fie și cu ironie (E-he! Ironia de Vest...), fie și în bătaie de joc: “mă tem că, în momentul în care dăm vina doar

pe evrei că nu ne iese Procesul Comunismului [“Ei și Americanii”], drumul duce direct la Jihadul sfânt”? Nu-și dă seama că batjocorind o afirmație - ca cea de mai sus - îi confirmă adevărul? Cine dacă nu Federația Evreilor din România s-a mobilizat ca să nu fie editată la “Fundația Culturală România” culegerea de documente **Situatia Evreilor din România 1939-1941**? Cine dacă nu ea-ei l-a(u) băgat în boale pe Buzura, încât în 1994 a trimis cartea la topit? Autorul de cărți D. Vighi nu a auzit de acest scandal? Dacă va răspunde că nu, îi voi spune: «Rușine să-ți fie, mincinosule!» - imposibil să nu fi aflat de această altă agresiune a evreilor împotriva adevărului documentar - “cazul” a fost publicat în vara anului trecut în *Aldine*. Jură Vighi cu mâna pe inimă că el nu a știut? Încă o dată: «Rușine să-i fie că, după ce a aflat, s-a grăbit să uite!». Așa cum uitase și interzicerea lui Eminescu... Cine, dacă nu Holocaustologii - indivizi ca Rosen, ca Oișteanu, ca Wiesel, ca Shafir (toți agenți recrutori, agitatori eficași ai lui Iliescu, atât în primul lui mandat /sic/, cât mai ales în “realegerea” lui din 2000)... precum și tovarășii lor de interese ne împiedecă să deschidem, în sfârșit, Procesul Comunismului, exercitînd cenzura bolșevică asupra documentelor, ca apoi să le vină ușor să nege suferința noastră («Dovedește cu documente!»; ne rîd ei în nas), re-re-propunînd-o pe a lor, mereu-mereu-mereu de peste 60 ani? Și cine dacă nu americanii, după ce ne-au abandonat lui Stalin, cooptează în NATO țări cu structură enkavedistă-kaghebigistă intactă după aceleași principii directoare ca și în recrutarea jurnaliștilor pentru Europa liberă?

“Eu, unul, am spus ca sustin cit pot Procesul Comunismului, am procreat punctul 8, cu alti citiva in epoca Proclamatiei de la Timisoara, si sustin procesul pe care il deschideti, domnule Paul Goma, impotriva calailor, deplingind lasitatea nationala din vremea cind ascultam, ascunsi in casa, cum va dadea palme alde Plesita”.

Să nu-mi închipui că, dacă “asculta, ascuns în casă”, cum îmi dădea palme (mă-nțelegi...), iertare: cum îmi “administra bătaie” securistul suprem - am căpătat un cec în alb de la deplângătorul lașității naționale, devenit, la semnalul lui Brucan și al lui Totok, “co-procreatorul punctului 8”... Nu, nu!

“Numai ca pe mine nimeni nu ma poate impinge, in numele unor admiratii sincere, sa zic ca a venit vremea sa ne masuram vredniciile numarind cadavrele bietilor oameni morti in Kamceatka sau la Auschwitz. Nu-mi plac deloc catanele minioase care nu stiu sa rida si s-au logodit cu marile idealuri”.

Iar o ia cu numărutul... cadavrelor... Dacă tot nu s-a înțeles ce anume nu-i place (deloc-deloc) lui D. Vighi, tot eu explic: “cătana mânioasă” Goma. Cel care nu știe să râdă *și* (sublinierea îmi aparține) s-a logodit cu marile idealuri...

“Nu-mi sint dragi Capitani si nici nu ma trec fiori cind trec pe dinaintea statuiilor de extrema dreapta si stinga. Sa le ia dracu pe toate, vorba senatorului Antonie Iorgovan. Adica prostimea moare de-a valma prin Holocaust si Gulag dupa reteta: da-i la cap culacului ca sa faci lumea mai dreapta, arde-i pe juden in cuptor ca sa fie lumea ariana si cu zimbet blond, in timp ce desteptii masoara amploarea evenimentului pe laitmotivul hermeneutic: care-i mai dihai ? Nu contati pe mine in meciul asta!

“Daniel Vighi este profesor la Universitatea de Vest.”

Care “meci”, pentru Dumnezeu? Viteazul bănațan (de vest), spăriat de moarte de perspectiva unei pedepse administrate de Doamne-Doamne de la Tel Aviv, se dezangajează înainte de a se fi angajat; se “delimitează” înainte de a se fi lipit (de un om, de o idee, de o cauză); strigă disperat, să-i fie auzit răcnetul de la Washington (unde se decid bursele filohaustologilor):

“«Nu contați pe mine!»”

Mă uit în jur: nu găsesc cui lansează el un SOS, de să-i vie, ajutor, să-l scoată de urechi din groapa în care l-a atras “cătana mânioasă Goma”, abuzînd de el, copilaș neprihănit, mințindu-l / amețindu-l că ar fi putut conta pe el, pe D. Vighi - orișicâtuși, “profesor la Universitatea de Vest” (cea aflată - dimpreună cu Banatul întreg - muuult mai la vest de estul sălbatic, necivilizat), altfel spus un adevărat intelectual român citator din gândirea nesfârșitului gânditor Antonie Iorgovan.

Și eu: ce mă va fi apucat să iau în seamă tremuriceala, bâtaiala pricinuită de “avioanele” care, după ce-l speriaseră pe bietul om, mai fusese și consemnată pe hârtie de Profesorul de Vest?

Vineri 4 martie 2005

Atâția ani, atâția ani de la cutremurul din 1977: 28.

Ieri am primit un e-mail de la Florin Gabrea. Îmi mulțumește pentru exemplarul din **Culoarea curcubeului** dat și lui de Niculiță Damaschin, la “colocviul” GDS.

El a fost printre puținii care nu m-a atacat în presă, ba a scris, acum câțiva ani, un articol “pozitiv”. El a fost singurul GDS-ist care s-a declarat indignat de inerția (ce eufemism!) Grupului, altfel extrem de activ la măcinat vorbe-vorbe introduse cu pâlnia de îndopat găștele de mentorul lor, Brucan și a insistat să fie

organizat “colocviul”, în ciuda opoziției baronilor - dar a baroneselor, vestitele anticomuniste de după decembrie 89. La el - la Florin Gabrea - mă gândeam cu plăcere. Scrisoarea sa de ieri m-a tulburat. Am nevoie de timp ca să o pătrund. De aceea nu voi spune-scrie nimic aici înainte de a fi sigur că am înțeles exact mesajul. (Deși mă țopăie...).

Sâmbătă 5 martie 2005

Mircea Stănescu mi-a scris despre “urmele/urmările colocviului”: cvasinule. (...)

Nu este de mirare că G. Adameșteanu a încercat prin toate mijloacele (și a reușit!) să neutralizeze efectele criticelor la adresa ei și a GDS în chestiunea Goma, ci și-a exercitat *le droit de cuissage* (dreptul de desfetire) asupra junei, inocentei, fleței Anca Hațiegan...

Și dacă Anca nu este nici fleată, nici inocentă - cu atât mai puțin tânără? Nevinovata jună a cântărit, a ales. Coapsa...

Nici măcar nu-mi mai este ciudă. Cu Laszlo am pățit-o la fel. “Convingeri” la tineretul-din-ziua-de-azi? Nu cumva și cheia de la cassa cu bani?

Luni 7 martie 2005

Sâmbătă și duminică: forum în legătură cu articolul lui Dan Culcer din *Ziua*: “Ce vrea Goma? Bună pace”. S-au înregistrat 432 comentarii. Unele - puține: la obiect. Restul... ca de obicei.

Ca totdeauna, luna: deprimat.

Mariana Sipoș mă pune la punct:

a) că ea nu mi-a trimis nici un mesaj “pe care să nu-l pot des-cuia” - i-am întors-o: ba mi-a trimis (sau cineva în numele ei a făcut-o, i-am transmis copia depeșei;

b) că ea a declarat grevă (deci așa ar trebui înțeleasă afirmația că nu-mi trimisese nimic). La care eu m-am mirat: grevă? Care grevă? Cea pe care nu a declarat-o - printr-o declarație, evident?

Ca să vezi cum se aranjează de la sine lucrurile.

Marți 8 martie 2005

În continuare, frig - deși e peste-zero. O fi ea, “temperatura” peste-zero - dar eu? Eu - vai de steaua mea.

Aștept și azi exemplarele trimise de Polirom. Să văd câte a putut aduce Ștefana Bianu de la Niculiță. Apoi, cu drag!, am

să-mi rup de la gură cafeaua pe o lună (doar o lună?) și o să trimit prin poștă o duzină de exemplare. Din păcate numai în Europa, America mi se arată peste mână, excesiv de (în)depărtată...

Le-am luat: zece exemplare. Le-am dedicat, le-am pus în plicuri, mâine dimineață mă prezant la poștă pentru operația sadomasochistă preferată de toți autorii de cărți: expedierea operelor-incomplete. Ți se rupe inima de banii cheltuiți, ți se umflă exact aceeași inimă de satisfacție: ai ce da cu dedicație! Unde mai pui că voi plăti PTT-ul cu drepturile de autor de la Polirom, trimise de Niculiță prin Ștefana Bianu...Exemplarele trimise de la Iași nu au venit nici azi.

M. Sipoș mi-a dirijat un articol al LIS-ului național, publicat în *Curentul*. Nu m-am mirat deloc: dragul de Liviu Ioan Stoiciu a atins toate punctele esențiale - am vrut să spun: nu a uitat niciunul din păcatele mele capitale: antisemitismul, antiamericanismul, resentimentarismul, ca să nu mai vorbim de lipsa de talent... I-am scris, salutându-l, amintindu-i de timpul când, cu ajutorul lui publicasem vreo șase luni la *Cotidianul*. Iată articolul:

Din ziarul *Curentul */ 7.03.2005

OPINII

In numele reconcilierii...

(Paul Goma a ramas un disident)

În fiecare an, de 9 martie, de ziua Sfinților Mucenici, Asociația Fostilor Detinuti Politici din Romania (AFDPR) comemorează victimele comunismului. "Peste două milioane de oameni nevinovați au căzut victime ale iadului comunist de la noi. Astfel, zeci de mii au fost torturați în camerele de anchetă ale Securității, alte zeci de mii au fost împușcate în lupte total inegale sau exterminate în închisori și lagare de muncă forțată. Sute de mii de romani au fost arestați și condamnați pentru vini imaginare. Iar două sute de mii de ostași și ofițeri romani au fost capturați de sovietici după ce au încetat războiul și s-au retras din luptă, respectând armistițiul; ei au fost duși în lagarele morții de la Cercul Polar. Alte câteva sute de mii de oameni, cetățeni romani de origine etnică germană și din Basarabia, au fost deportate din Baragan până în Siberia", atragea atenția luna trecută președintele AFDPR, în Memoriul către președintele și premierul țării. Nici o oficialitate în România nu comemorează martirii comunismului, continuă Constantin Ticu Dumitrescu, deși, în respectul ideii de adevăr și justiție, "ar fi cazul să învățăm de la evrei" și "să urmărim azi calaii comunismului" și să ne cinstim victimele! "De aceea, propunem ca din inițiativa Președinției României să se inițieze o reuniune a celor două Camere ale Parlamentului și a Guvernului, la care președintele Traian Băsescu să facă o declarație solemnă, prin care să se recunoască și totodată să fie condamnate crimele contra umanității comise de comu-

nism". In asa fel incat aceasta declaratie sa devina un document cu valoare juridica si morala. Document care sa ajute la declansarea oficiala a Procesului Comunismului (AFDPR a depus din 1991 un denunt penal impotriva celor vinovati de crime si faradelegi in regimul comunist, fara efect; in 1997, senatorul Ticu Dumitrescu a depus la Senat proiectul de lege "care se impunea ca o reparatie juridica si morala fata de toti cei care au fost victime ale justitiei de clasa sau ale aparatului de opresiune comunist"; la fel, a fost ignorat). In acelasi timp, tot luna trecuta, Fundatia ICAR (care si-a dedicat 13 ani de activitate in sprijinul celor ce au supravietuit regimului de exterminare din puscariile politice comuniste), sustinuta de organizatiile civile reprezentative, a cerut si ea sprijinul Presedintiei Romaniei, dupa ce a depus acum doi ani o plangere civila, pe 5 martie 2003, cu caracter reparator moral, princare solicita institutiilor statului roman sa admita existenta procesului de exterminare a oponentilor regimului totalitar comunist, actiune deocamdata tergiversata. Mai exact, in numele dreptatii, Fundatia ICAR (presedinte, Camelia Doru) ii cere presedintelui Traian Basescu sa faca "gestul mult asteptat de incepere a reconcilierii in tara noastra, aducand la cunostinta opiniei publice ca statul roman:

1) isi asuma responsabilitatea rolului avut in procesul de represiune politica din timpul dictaturii comuniste;

2) recunoaste meritele celor care au luptat impotriva regimului totalitar comunist;

3) isi cere scuze public supravietuitorilor, ca si familiilor celor disparuti pentru nedreptatile la care au fost supusi de catre regimul comunist".

In cererea sa catre Presedintia Romaniei, Fundatia ICAR subliniaza ca in regimul comunist "au fost arestate aproximativ 3 milioane de persoane, din toate categoriile sociale, dintre care peste 500.000 au ramas in gropile comune ale lagarelor si inchisorilor de exterminare, 200.000 ucisi in timpul colectivizarii fortate, 10.000 cazuti in miscarea de rezistenta in munti, 1.300 sacrificati in decembrie 1989" - pentru punerea in practica a acestui proiect urias de distrugere fizica si morala, "statul roman creand si folosind o politie politica terorista cu caracter criminal". Dupa 15 ani de la Revolutia anticomunista, era cazul sa se incerce sa se puna cu adevarat pe rol Procesul Comunismului!

Mai mult, AFDPR a spus raspicat in Memoriul din februarie 2005 catre Presedintia si Guvernul Romaniei: "Daca nazismul este autorul acelui holocaust in care au pierit 6 milioane de oameni, majoritatea fiind evrei, comunismul a ucis 100 milioane de fiinte umane, practicand cele mai cutremuratoare crime contra umanitatii". Si daca marii nazisti au fost judecati si condamnati, subordonatii si complicii lor fiind urmariti si azi, de ce nu se intampla acelasi lucru si cu uneltele nefaste ale comunismului, de la activistii salariati ai partidului unic, la securistii lui (din politia politica secreta, de represiune)?

Nepedepsirea lor e nu numai imorala si nedreapta, ci tragica.

In acest context a continuat si revolta disidentului anticomunist (printre prea putinii disidenti autentici ai Romaniei) Paul Goma "de la

Paris". Ar merita sa revin in aceasta pagina de ziar asupra "cazului" lui, de "om normal", care are opinii imprudent de sincere si atitudini impotriva curentului, nonconformiste, libere, incomode, intr-o vreme in care elita din tara il caineaza ca-si strica statuia de "disident din trecut" din cauza lor, etichetandu-l de "antisemit si antiamerican" (antioccidental). Sic! Si asta numai fiindca isi permite sa ne aminteasca azi ca a avut loc si un holocaust comunist, nu numai nazist. Ca trebuie sa luam exemplu de la evrei, de la politica moralei lor intransigente... De fapt, Paul Goma se chinuie din rasputeri sa urneasca din loc masinaria Procesului Comunismului in Romania si sa-i faca macar pe romanii colaborationisti (indeosebi pe cei din elita, de orice etnie), dovediti lasi sau turnatori de-a lungul regimului comunist, sa aiba bunul-simt sa se autoculpabilizeze.

In noiembrie 2004, Paul Goma a chemat in judecata securistii care l-au "executat", dintre cei care au primit "salariul crimei" in Romania regimului comunist.

Urmarea? Brusc, Paul Goma a redevenit un disident si e blamat public!

Liviu Ioan Stoiciu

Mircea Stănescu îmi transmite un text (nesemnat) de la Revista Presei Observatorului Cultural. Sunt prezentat ca în ne-lecturile lui Shafir, Oișteanu, Andreescu, Dan Pavel, Laszlo, Pecican...

«Observator cultural», nr. 1(258)/2004

- Controversele Goma

"Paul Goma a fost dintotdeauna un personaj controversat in lumea literara si culturala romaneasca, stirnind fie un entuziasm fara retinere, fie, dimpotriva, o respingere totala. Portretul sau alb-negru trebuie insa imbogatit cu tot felul de nuante de cenusiu. De o parte se afla cei care clameaza: Goma Disidentul, Goma Exilatul, Goma Nedreptatitul, de cealalta parte, detractorii sai sustin ca acesta n-ar fi decit un scandalagiu, un romancier lipsit de orice valoare si un antisemit. De curind, in urma eseului publicat de scriitor in Ziua, nr. din 24 februarie a.c., intitulat Sa invatam de la evrei?, polemica s-a reaprins (Gabriel Andreescu, Dan Pavel, Radu Portocala, in Ziua, 24 februarie a.c., 28 februarie a.c. si 1 martie a.c.), aducind in actualitate o problema delicata, aceea a antisemitismului.

Paul Goma, siciit de atentia de care se bucura comunitatea evreiasca, deranjat de comemorarea la nivel mondial a Holocaustului, isi doreste ca de aceeasi atentie sa se bucure si victimele bolsevismului. Aceasta forma de gelozie etnica e foarte greu de inteles. Da, arhivele fostei Securitati sint inca in mare parte la secret, da, victimelor comunismului din Romania si din Basarabia nu li s-a facut dreptate, iar lucrurile sint departe de a se fi limpezit, dar asta nu inseamna ca trebuie sa lasam frustrarea si resentimentul sa ne intunece discernamintul

si decenta umana in fata suferintelor altora. Generalizarile si acuzele nefondate la adresa evreilor din Basarabia, care s-ar fi dezis de Romania Mare, care ar fi participat la impunerea fortata a comunismului si ar fi devenit, incepind cu 1940, „calaii“ romanilor din Basarabia si Bucovina de Nord si apoi, din 1944, ai locuitorilor din Romania sint manifestari clar antisemite care nu-i fac nici o onoare disidentului Paul Goma. Pe de alta parte, aceasta grava deraiere a scriitorului nu trebuie sa gireze detractori de teapa generalului de securitate Plesita, fostul sau tortionar, care i-a negat lui Goma orice activitate anticeausista.

Mai este necesar să atrag atenția că această “Notă” nu este semnată, dar poarta marca pardesiului eternei tovarășici Carmen Mușat (și ce dacă-i tânără: chiar și A. Oișteanu a rămas imatur ; până și R. Ioanid ne prezintă avantajos profilul /sic/ aceluiași komsomoleț de acum vreo 5 decenii; cât despre A. Cornea: în ciuda bărbii, combate nemilos - dar principial - ca etern pionier premiant al clasei, mereu cu mâna ridicată - întru pâra lui cea de toate zilele).

1. Da, este (foarte, urgent, imperativ) să atrag atenția, pentru că românii - de la Farfuridi la Iorgulescu - s-au obișnuit cu “datul anonimei”, iar după ce au trecut prin teroarea securității (ei ori străbunicii lor) s-au obișnuit cu anonimatul; s-au dedat cu statuia *Anonimeniului Necunoscut*, vorba mamei; cei care zic/scriu orice despre orice/oricine, nimeni nu-i trage de mâneca numelui adevărat;

2. Este și mai grav pentru un gazetar-care-nu-semnează - gravitate perpetuată - vezi *România literară*, unde, continuîndu-l pe Iorgulescu, cel care lua bani buni pe articolele de fond (acelea, spre deosebire de ștatele de plată: ne-semnate, fiind ele, nu-i așa, “redactionale”) - toți curajoșii: Alex. Ștefănescu, Dimisianu, Cristian Teodorescu și resturile literatorilor își publică... resentimentele - dar, spre deosebire de mine, resentimentar-șef, ei nu semnează!

“C-așa-i jocul pe la noi, băi Leano!”

Miercuri 9 martie 2005

Azi de dimineață merg la poștă; cu traista grea, plină de plicuri conținînd, vorba lui Brucan, cărți personale - nu, nu: nu cărți im-personale, nici ne-personale. În plus, dedicate.

Am mai scris asta și ieri - ei, da, am scris, voi scrie și mâine și poimâine, cine-ce are cu mine, că dau din coadă, bucurîndu-mă ca am și eu cărți, în ciuda “ajutorului frățesc” al lui Liiceanu, al Monicăi Lovinescu, al Adameșteancăi - de a nu avea nici măcar o copertă fără conținutul obștesc! Spre gelozia doimiștilor (așa

să-și fi zicînd ultima generație de literatori carpatini? - să și-l ia mentor pe tovarășul Ion Brad, ardeleanul bolșevic - ăsta, înainte de a o coti pe ulița “credinței”, dimpreună cu Săraru, Ion Horea, Dumitru Mircea - debutase cu un poem kilometric: “Cincisutistul”): demnii urmași (tot de doimiști vorbesc) vor fi crezînd ca și antecesorii Breban, Țepeneag că Istoria Literaturii e o chestie, așa, cam ca o sală cu locuri numerotate și, dacă sunt “ocupate” toate, tu nu mai ai unde-ți instala, pe veci, fesele buclor curului; deci nu mai ai ocaziunea să discuți cu colegii de breaslă “despre lupta pentru roman”/inițiată de Breban; și nici “asupra descoperirii lui Nietzsche” (tot de Breban “efectuată”, vezi-i Memoriile mînioase); în timp ce tu îi ceri vecinului din dreapta cotizația, acel vecin din dreapta o cere vecinului său din dreapta sa, iar acela cerînd-o vecinului cui al are - căci așa merge literatura la român, - măi Bade!

Joi 10 martie 2005

Ieri mi-a răspuns Lidia Bodea:

Polirom nu îmi editează **Jurnalele** 1999-1994 propuse. La întrebarea mea: «Dar **Sabina**?», Lidia Bodea, cu drăgălășenia-i (re)cunoscută, mi-a răspuns prin tăcere. Altfel suavă - ca o garofiță. Să o mai întreb?, de încă unsprezece ori? Altul, în locul meu și-ar zice: «O-ntreb, până-i zmulg răspunsul dorit» - însă cum, vorba bolintineană: nu-mi sunt mamă eu...

Ieri Mircea Stănescu și Valerian Stan îmi trimiseseră o scrisoare de protest în legătură cu “Expoziția” jălalnicei Jela. Cum eram colonizat de așteptarea răspunsului Poliromesc, rămăsesem doar la indignarea lor, fără a citi textul care o provocase - semnat: Dan Stanca! O trec aici - merită:

Wed, 9 Mar 2005 12:23:37 +0200

Draga Doamna Sipos,

Daca M.Oprea si A. Gosu sunt membri ai "organizatiei organizatoare", atunci lucrurile ar putea sa se schimbe. In sensul in care doi istorici adevarati, implicati chiar si numai in acest mod in organizarea unei expozitii cu grave carente istorice (si etice!), ar putea (si ar trebui!) sa intervina ca sa corecteze ceea ce e de corectat.

Valerian Stan

Acum scrisoarea lui Mircea Stănescu:

Draga Doamna Sipos,

...Iata o relatare de presa asupra expozitiei Doinei Jela. De unde se va vedea ca aceasta – de expozitie vorbesc, alaturi de autoarea ei –, dupa ce insulta memoria victimelor, nici macar intreaga nu se mai prezinta la ora asta.

Cu urari de bine,
Mircea Stanescu.

P.S.: Ce credeti, n-ar fi cazul sa-i intrebam pe Armand Gosu si Marius Oprea – ca membri ai AZIR, organizatia in numele careia Doamna Jela semneaza – ce parere au despre continutul acestei expozitii? Ei sint buni istorici.

Acelasi reproduce “relatarea” - o re-reproduc:

“Expozitie-eveniment la Muzeul Literaturii Romane

“Inscrisurile dusmanoase - Miercuri 09 Martie 2005

Pana pe 25 martie, parterul Muzeului Literaturii Romane gazduieste o expozitie remarcabila, care ar merita vizitata de cat mai multa lume.

"Creierul" acestei realizari este cunoscutul editor si istoric Doina Jela. Impreuna cu colegii ei din Asociatia Ziaristilor Independenti, sprijinita, de asemenea, de doi arhitecti, Andreea Vasilca si Stefan Ghenciulescu, a reusit sa puna la punct o expozitie pe care, fara nici o exagerare, o putem socoti un veritabil compendiu al perioadei '46-'89.

Doina Jela ne-a marturisit: "Dupa un deceniu de cand ma ocup de aceste lucruri, am vrut sa am o viziune mai senina asupra trecutului, in asa fel incat sa pot privi inapoi fara manie. Am vrut ca, in acelasi timp, cei mai tineri decat noi sa vada ce insemna cotidianul in trecut, cum puteai, de exemplu, sa faci puscarie daca intr-un caiet scriai Imnul regal. Expozitia aceasta nu este, cum s-ar teme unii, monotona sau monocorda. Am mizat mult pe varietate. Cel care intra aici si face cativa pasi va avea ce vedea. Nu am vrut ca expozitia sa aiba un caracter apasator".

Intr-adevar, zabovind in expozitie ai posibilitatea sa privesti trecutul cu o anumita detasare. Bunaoara, poti vedea manuscrisul romanului Anei Blandiana Sertarul cu aplauze, roman pe care ni-l putem acum procura foarte usor, daca avem bani, din orice librerie, fiindca tocmai a fost reeditat de Humanitas. De asemenea, observam si poemele incendiare din decembrie '84, poeme care, iarasi, apar in antologia Humanitas, Ana Blandiana, Poeme 1964-2004. Ne atrage atentia un afis al unei expozitii realizate in Danemarca de disidentul Victor Frunza. Afisul a patronat o expozitie de caricaturi si documente, dintre care cea mai importanta este aceea care infatiseaza o multime mare de oameni. Publicul danez a crezut ca este vorba de o manifestatie. Ulterior si-a dat seama ca era o coada la carne.

Expozitia mai cuprinde, alaturi de o asemenea sectiune sa zicem distractiva, si texte din documentele oficiale, din Codul Penal al acelor ani, instructiuni, decizii ale Securitatii. Surprinzator, din loc in loc apar desene facute tot atunci de elevi din clasele primare care, fiind pusi de

profesori sa-si imagineze viata pe care o vor trai in anii 2000, ei, sinceri, infatisau mizeria cu care erau contemporani. Vizitatorii expozitiei vor putea vedea dosarul de penitenciar al lui Mihai Creanga, precum si prima pagina din ziarul "Romania" pe care acesta impreuna cu Petre Mihai Bacanu, Anton Uncu si Alexandru Chivoiu au vrut sa-l realizeze la inceputul lui '89.

Sunt, de asemenea, expuse fragmente din manuscrisul romanului "Adio

Europa" al lui I.D. Sarbu, pagini din "Tratatul despre echilibru" redactat in '50 de scriitorul de mai tarziu Mircea Horia Simionescu. Vedem si carti care au circulat in Samizdat, cum ar fi traduceri din Lao Tse, Mircea Eliade, Gabriel Marcel, realizate de Doina Cornea. Nu putem neglija paginile din jurnalul Florentei Albu si, bineinteles, marturiile despre Radu Filipescu. Un colt al expozitiei este dominat de Paul Goma, precum si de o vasta publicistica anticomunista aparuta in Occident in anii '60 si sustinuta de Monica Lovinescu si Virgil Ierunca. Totusi, atentia ne este cucerita de scrisorile deschise, pline de curaj ale Doinei Cornea si ale lui Vasile Paraschiv adresate nimanui altcuiva decat insusi secretarului general al PCR. Dedesubtul scrisorii sale deschise realizatorii expun cateva fotografii ale lui Vasile Paraschiv, inainte si dupa ce a fost batut la Securitate.

Tot acolo ii putem vedea si masina de scris, la care si-a batut scrisorile, langa care se afla o alta masina de scris apartinand celebrului indianist Sergiu Al. George, inchis in 1960 cu lotul Noica-Pillat. La intrarea expozitiei putem consulta intreaga cronologie a "inscrisurilor dusmanoase" si implicit a represiunii. Oroarea a inceput in '46, cand Gheorghiu-Dej a definit ce va insemna pentru partid din acel moment incolo orice activitate contrarevolutionara, si s-a sfarsit in decembrie '89. Cine are ochi sa vada si sa citeasca va intelege.

Un articol de Dan Stanca

Nu am aflat în ce ziar și-a publicat Dan Stanca extemporalul Crezusem că este un alt Dan Stanca, unul cu totul analfabet în materie, de aceea se lăsase analfabetizat de analfabetnica Jela.

Ei bine: e unul și același. A îmbătrânit și pe la condei, fostul june Dan Stanca, mistic neînraît, nu doar pe la coamă...

Ca și în varianta românească a **Cărții negre a Comunismului** istoria României prezentată de tandemul Jela-Stanca (echipă alcătuită abuziv de mine, personal!) începe cu... cu cine, dacă nu cu Blandiana (ce va fi jubilând Sami Damian în sinea lui... Reichmann !)... De astă dată aceeași istorie a "rezistenței prin scris" continuă cu...- n-o să credem, dar așa-i; cu... Mircea Horia Simionescu, șeful de cabinet al lui Popescu-Dumnezeu. De mirare că nu s-a pus pe sine (cum ar veni pe autorul dării de seamă: Dan Stanca; și, în același preț pe Alexandru George, alt mare rezistent prin cultură - și el cu sertarele pline de manu-

scrise...). Cât despre curbetele, temenelele dinaintea sandalelor colectivistei dobrogene Jela - chiar că m-au surprins la un țepăn ca Dan Stanca.

Vineri 11 martie 2005

Nu pot trece peste șiragul de perle aparținând lui N. Manolescu - în *Observator Cultural* nr. 2 (258) din 3-9 martie 2005 - în care dă un interviu lui Ovidiu Simonca. Extrag ce mă interesează:

[Intrebare]“Cum priviti reprosurile care vi s-au facut ca ati avea uneori accente antisemite? A fost o suita de articole in care erati acuzat de antisemitism, ca negati Holocaustul sau cel putin ca nu doriti sa recunoasteti specificitatea acestui tip de represiune.

[Raspuns]“Eu sint convins ca nici Michael Shafir, nici Norman Manea nu cred ca sint antisemit.

[Intrebare]“Si atunci de ce au aparut acele acuze, nu mai departe de 2002, in Raportul realizat de Marco Maximilian Katz, in colaborare cu Ozy Lazar si Alexandru Florian? Au fost si acuze mai vechi, de la Norman Manea.

[Raspuns]“Norman Manea are tendinta sa creada ca, daca cuiva nu-i plac romanele lui, asta este pentru ca el este evreu. Asta n-are nici un legatura, n-am legat niciodata originea lui evreiasca si receptarea critica a romanelor sale. Poti sa ai anumite rezerve fata de ce scrie, dar niciodata ele nu sint provocate de originea lui evreiasca. E adevarat, a mai fost cineva care a turnat gaz peste foc, junele Florian, fiul fostului meu profesor de marxism, Radu Florian, care lucreaza pentru Centrul de Monitorizare si Combatere a Antisemitismului in Romania. Eu cred ca ei s-au plictisit sa discute doar despre aceiasi antisemiti, triviali, de tipul Vadim. Ei au cautat antisemiti mai subtili, niste intelectuali ca Liiceanu, Manolescu, la care nimeni nu se gindise pina acum ca ar fi antisemiti. Mai cistiga un ban din treaba asta. (...)

Pe Dorin Tudoran l-a uitat, deși el a fost atacat mai violent, mai îndelung (și a răspuns în mai multe rânduri, nu ca Manolescu-cel-care-el-personal-nu-polemizează...)

Vine, în sfârșit, întrebarea cu bocluc - iat-o:

[Intrebare]“Va pare rau pentru interviul cu Ion Iliescu din 1990 pe care l-ati publicat in Romania literara? A venit imediat dupa mineriada si ati fost destul de blind cu presedintele.

Și răspunsul - memorabil - al părintelui cărții de citire pentru învățăceii Patriei Române, N. Manolescu :

“Imi pare rau pentru acel interviu si imi pare rau pentru lipsa mea de experienta si de reactie. Istoria acestui interviu e interesanta. M-am dus impreuna cu regretatul meu prieten, si al lui Ion Iliescu, Zigu Ornea, la Ion Iliescu. Nu mai stiu cu ce treaba. Si am vorbit despre mineriada. Si i-am spus lui Ion Iliescu: trebuie sa iesiti si sa explicati de ce ati apelat la mineri. I-am spus ca nu este nici o rusine sa spuna ca n-a avut toate datele, ca poate a fost indus in eroare. Fara explicatii, am adaugat, veti ramine cu aceasta pata si n-o sa se stearga niciodata. El mi-a spus atunci: „Da, m-au tras in piept“. Si Zigu Ornea a spus: „Da-i, domnule, un interviu, si spune aceste lucruri“.

[Intrebare] “Nu v-a spus atunci, in discutia premergatoare interviului, cine l-a tras in piept?

[Raspuns] “Nu, nu mi-a spus, dar dorea sa se explice. Acum, chiar daca ar fi fost tras in piept, chemarea si multumirile adresate minerilor nu aveau nici o justificare. Nici un sef de stat nu cheama fortele paramilitare ca sa sprijine fortele de ordine impotriva populatiei. Daca Romania este in coada plutonului, este in buna parte si pentru mineriada de atunci.

[Intrebare] “Si v-ati dus increzator la interviu, crezind ca presedintele Iliescu va spune „cine l-a tras in piept“?

[Raspuns] “Am stabilit interviul pentru a doua zi. I-am spus: facem interviul, va dau textul sa-l vedeti pentru a face doar corecturi de ordin stilistic, fara sa reveniti la declaratii. Si m-am dus a doua zi si nu a mai dorit sa spuna nimic. Nimic. Eu trebuia sa nu-l public. Aici am gresit. Mi-a fost un pic jena si l-am publicat.

[Intrebare] “Si asa a aparut si reprosul lui Paul Goma, ca-l divinizati pe Iliescu, ca ati scris om cu „o“ mare.

[Raspuns] “**Goma face mare caz de om cu „o“ mare. Paul Goma spune ca eu l-am facut om cu „o“ mare pe Iliescu. Era prima intrebare din acel interviu. Suna cam asa, *citam un cunoscut scriitor, Constantin Toiu, probabil ca nu i-am dat numele, care spunea*, intr-o discutie particulara, ca Omul, cu „o“ mare, care va veni in locul lui Nicolae Ceausescu este Ion Iliescu. Asta spunea Toiu cu citiva ani inainte de 1989. Intrebarea mea din 1990 era asa: domnule presedinte, explicati-mi cum, dupa numai sase luni, ati reusit sa va alienati simpatia intelectualilor, incit, de la aceasta incredere a lor, acum nu mai aveti de partea dvs. pe nimeni?”** (subl. mele).

Sunt obligat să mă opresc asupra “răspunsului” dat interlocutorului său de *acum* (martie 2005) de către eternul - și mereu același Nicolae Manolescu, Magistrul de necontestat al Literelor Românești Cotidiene (să fie întrebați profesorii patriei noastre despre Cuvântului Domnului Profesor: «Dânsul a spus totdeauna adevărul și numai adevărul! - de aceea figurează în manualele școlare redactate de Domnia Sa»). De aceea...

Încep, nu cu el, Manolescu, ci cu Ana Blandiana:

Într-un dialog cu Cassian Maria Spiridon de prin 1999,

Arpagica noastră națională explica cititorilor-îndrăgiți cum stăm cu “solidaritatea”. Fiindcă nu am la îndemână textul manolesc (să fie căutat la *România literară*, probabil 6 iulie 1990) - despre care am scris în lung și în lat - rezum: deci după Blandiana “solidaritatea” (și scriitoricească) nu era posibilă înainte de 1989! De ce nu era ea - solidaritatea - posibilă? Ei uite că Blandiana nu explica (ea considerându-i pe cititori băieți-mari, deci în stare să găsească singuri-singurei cuvântul și realitatea: *lașitate*), iar C. M. Spiridon nu îi cerea lămuriri (el fiind politicos cu doamnele). Iar Doamna Blandiana continua: după 1989 a devenit posibilă solidaritatea în chestie! Uite-așa! Ca prin minune! Numai că C. M. Spiridon tăcea minunea aceea atât de... tare, de se-auzea de la Belleville: nu a întrebat-o măcar de formă - măcar pentru luminarea bietului cititor - *cum* anume, în legătură cu ce a devenit - după 1989 - posibilă solidaritatea cu pricina.

Răspunsul normal din partea unui om normal, cu o gândire normală ar fi fost acesta:

După 1989, pentru o ființă ne-normală etic precum Ana Blandiana (dar perfect normală pentru generația ei de ardeleni - las-că nici regătenii nu sunt mai spălați, însă ei fac procăriile iute-iute și iute-iute se leapădă de ele ca de Satana - pe când ardelenii, temeinici din negura veacurilor...) a devenit posibilă “solidaritatea”, pentru că... pentru că, ei bine, *căzuse Ceaușescu*, cel care nu permitea, mă-nțelegi, ba chiar pedepseă, asta, zi-i pe nume... Solidaritatea! Omul normal ar fi băgat de seamă: solidaritatea la greu se manifestă, nu după ce primești bilet de voie de la Gogu - pardon, Gogu căzuse, acum Brucan dădea indicații-prețioase; omul normal s-ar fi întrebat: *cu cine* și *în ce* chestiune riscantă, periculoasă se solidarizase Blandiana, după decembrie 1989? Numai că, după modelul Blandiane a fost croit și C. M. Spiridon: nici prin cap nu i-a dat o asemenea întrebare de bun simț;

De ce Nicolae Manolescu a recunoscut - în sfârșit! - nu numai că, în interviul publicat în 6 iulie 1990, în *România literară* i se adresa celuilalt cu “Omul cu o mare” - ispravă pe care a negat-o cu violență isterică, nu mai departe de acum câteva luni, într-o emisiunea TV a lui Robert Turcescu (?), pretinzând, proteste, manolește: «Goma nu a văzut interviul!», de parcă un interviu există numai... văzut - însă *acum, în martie 2005 a admis că în iulie 1990 a comis și o greșală...*

Ei, care a fost motivul recunoașterii - după aproape 15 ani de negări, de justificări, de dare a vinei pe altul (în urmă cu vreo cinci ani, mă probozea, pretinzând că ceea ce era scris în prima întrebare a interviului - “Om cu o mare” - nu-i aparținea, cum îl calomniază Goma, ci o spusese Constantin Țoiu...) de ne-recu-

noaștere îndârjită, însoțită de insulte - la adresa mea, “calomniatorul”?

Ca și la Blandiana (nu întâmplător și ea fiică a Ardealul Sfânt și Sânjeros): *căzuse Tovarășul!* - nu chiar Ceaușescu al Blandienei, ci al Manolescului: *Iliescu!* Cel care s-ar fi (cam) supărat pe Dom Profesor Manolescu dacă Dânsul ar (cam) fi spus la timp - atunci, nu după 15 ani, nu după debarcarea politică (deși în fire i-ar fi stat să aștepte răbdător, înțelept, moartea Tiranului, pentru a avea îndrăzneala să-i - cam - scuipe partea de jos a soclului statuii) - a unui adevăr pe care îl cunoșteau milioane de români (da, dar aceia citiseră și uitaseră fulgerător ceea ce citiseră), numai unul singur a fost bou și l-a spus în gura mare: Goma! Numai el (tot de Goma vorbesc) a afirmat, atunci - în vara lui 1900, anume:

Verticalul N. Manolescu, cel care nu se îndoiește în fața lui Ceaușescu (of!...), iată cum în iunie 1990 se așternuse, preș, sub gumarii lui Iliescu și *falsificase adevărul* într-o chestiune care nu-l privea doar pe el și pe Eugen Simion, stivuitori emeriți ai literaturii române osificate cotidiene - ci întreaga suflare ome-nească, nu doar românească: *războiul civil provocat de Iliescu cel care îi chemase pe “mineri” să facă ordine în România*. Război civil la care participase nemijlocit Gelu Voican-Sturdza, iar N. Manolescu, cel consecvent în lașitate, în colaboraționism de modă nouă, îl invitase la *România literară*, să-și publice acolo... “dosarul de securitate” (refuzat de G. Adameșteanu, la 22); “dosar” întins pe trei numere și vreo cinci pagini de revistă, cu prezentarea... directorului și care avea și un scop secund, acela de a-i închide gura lui Goma, acuzator al fostului său prieten (ei, da!) de trădare de prieteni, de trădare de țară (în folosul rușilor), de implicare în asasinarea Ceaușeștilor, de co-autorat în chestiunea tulburărilor de la Târgu Mureș, în fine, de tovarăș de șaibă al Iliescului în mineriada din 13-15 iunie 1900; război civil (mineriada) negat prin cuvinte rostite de altă glorie a literaturii (fatalitate: și aceea ardeleană!): Nicolae Breban, iar de N. Manolescu prin ocultare a adevărului (tot de războiul-civil provocat de “minerii” chemați de Iliescu este vorba) și de legitimarea ilegitalului bolșevic prin însuși interviul - de acord: favorizat de prietenul amândurora: Zigu Ornea.

[Am fost (cam) confuz? Posibil, cam-confuz, însă nu trădător de sine și de nație - cum a fost, consecvent, N. Manolescu, începând din ianuarie 1990]

Dar să vedeți - voi, ardelenii, voi dascălii, voi studenții crescuți în cultul lui Iliescu: dacă se va întâmpla minunea - dă, Doamne! - ca Iliescu să fie trimis în justiție, pentru crimele se

sânge din timpul “revoluției”, ale mineriadelor, pentru crimele de... hârtie ale incendierii Bibliotecii Universitare (și abia în ultimul rând pentru crimele lui de bolșevic din 1956-1958, când participa cu entuziasm la exmatricularea studenților nearestați) - ei atunci să-l vedeți - voi manolescofililor fără frontiere - ce curajos-bățos-imaculat se va prezenta N. Manolescu în fața voastră, ca principal martor al acuzării :

«Eu care, de la patusopt..., eu personal i-am spus lui Iliescu (la Cotroceni, imediat după 13-15 iunie 1990, dus-condus de...- *“M-am dus împreună cu regretatul meu prieten, și al lui Ion Iliescu, Zigu Ornea, la Ion Iliescu. Nu mai știu cu ce treaba”...*) câteva vorbe - dar vorbe:

“...domnule presedinte, explicati-mi cum, dupa numai sase luni, ati reusit sa va alienati simpatia intelectualilor, incit, de la aceasta incredere a lor, acum nu mai aveti de partea dvs. pe nimeni?”

Iar masele largi de români - mai ales dascălimea analfabetă-analfabetizatoare (ah, Genialul/Caragialul!) a sărit în apărarea Marelui Intelectual Manolescu, cel calomniat în mod mârșav de resentimentarul - în plus: “fugitul”, nemâncătorul salamului de soia: Goma. Auzi, nerușinare: să-l bălăcărească pe însuși Manolescu, cel care care a avut curajul de a-i cere socoteală lui Iliescu pentru că... își alienase simpatia intelectualilor (doar în șase luni!) - și în același preț să-l batjocorească pe “Președintele Țării, Ion Iliescu” - am citat până și majusculările prestației plutonierului de la Poarta Cotroceniului și a Televiziunii, numitul C. Țârlea.

Si, vai, nu am terminat cu “elita” românească cea demnă, la care privește tineretul-din-ziua-de-azi și încercă să o imite - și, vai, reușește, ba chiar o depășește!:

Recent, tot într-un interviu (sau poate o declarație-liber-consimțită - am dat de ea pe internet, nu am avut prezența de spirit să o înregistrez, deci îi redau conținutul sub semnul întrebării) Lucian Pintilie a admis - în sfârșit! - că și el a colaborat cu Securitatea. Nu-mi dau seama care a fost “motorul cinstei” la Pintilie, presupun că tot căderea Iliescului se va fi aflând “la bază”: dispărînd Iliescu, dosarele de securitate vor fi mai lesne consultate... Însă la Pintilie interesează mai puțin motivul care l-a făcut să declare că... “și el” - deși protestase cu sfântă indignare când, încă din 1990 îi arătam cu degetul pe Cernescu, Giurchescu - și pe alți oameni de teatru și de nimica - precum “genialii” care, ca să nu-și irosească geniul, pactizaseră cu Dracul (Pintilie explicase, în franțuzeasca lui, cum încheiase el “Le pacte Diabolique” - sic), iar marii intelectuali din jurul său săriseră pe

dată să mă linșeze (noroc că domiciliam la Paris...): Paler, Doinaș, Șora, Adameșteana, Groșan, D.C. Mihăilescu, Buduca, Ion Vianu, Pruteanu, Paleologu, încât mă întrebam, cu răutatea-mi legendară: «*Cu cine se brusc solidarizează intelectualii-la-români? Pe cine apără bravii săritori în apărarea văduvei și ai orfanului: cu/pe Lucian Pintilie, legendar navetist/curluntrist/-colaboraționist al Securității - au pe ei înșiși, nepactizatorii?*» Pe primii trei îi deja încondeiasem în **Jurnal I-II-III**, ca notorii suspecti dinspre noi, cei care cunoscusem Securitatea pe dinăuntru, despre Paleologu nu credeam ce se șoptea - și azi îmi vine greu să accept - iar Pruteanu, Groșan, Buduca tot nu contau.

Continuu: hazul (de necazul), la Pintilie vine din declarația Genialului pecumcă... El fusese informator “câteva săptămâni” - furniza și detalii ca “între data cutare și cutare...”

Una din două: ori Pintilie s-o prostit di tăt și îndrugă vrute și nevrute; ori încearcă să-l amețească pe bietul cititor deja amețit de pintilisme, pentru a-l face să... respingă ceea ce tocmai spusese, că fusese informator al securității. Și nu “câteva săptămâni, prin anii ‘50” - când, arestat fiind tatăl său, fusese agățat și el, fiul... Dovada că a fost tot timpul la cizma Odiosului Organ: cât a stat la Paris nu a dat nici un interviu în care să spună adevărul despre ferocitatea regimului comunist, ci i-a criticat nespus de curajos pe... “unii funcționari”.

Apoi... apariția lui neașteptată - cu Țepeneag de mână - la odioasa cumetrie din seara zilei de 25 decembrie 1989 de pe platoul parizian al Canalului 5. Acolo mai era prezent - așa, din senin! ca și seninii Țepeneag și Pintilie - alt legendar “anticomunist din neagra ilegalitate”: Ilie Năstase... Și el, ca și Pintilie: tocmai primise bilet de voie de la șoferul ambasadei RSR să “participe”. Și a participat, oameni buni! Pintilie, din colaboraționist notoriu bruscamente a devenit... extrem deanticomunist, nu a rămas doar antifuncționarist, ca până ieri. Dacă nu ar fi fost Marie-France Ionescu de față și nu s-ar fi așezat între noi, i-aș fi zis vreo două - și lui și lui Țepeneag, nu doar absenți de la toate manifestațiile noastre anticomuniste din peste un deceniu, dar descurajatori nu foarte discreți ai “acestor acte inutile”... (bietul Ilie Năstase: el era ce fusese o viață întreagă: un foarte bun jucător de tenis).

Lucian Pintilie este un mincinos. Iată câteva pintiliisme:

În Nota Biografică redactată de el însuși susține la persoana a treia, că:

“s-a născut în 1933, la București”...

...când el s-a născut în Tarutino târg, colonie nemțească, de pe Cogâlnic, în județul Cetatea Albă, Basarabia.

În *asta* îl recunosc pe basarabeanul Pintilie. Și eu “mă născusem în acte” (pe mine-mă), nu la Mana-Orhei, ci la... Tisău-Buzău. Pentru a scăpa de rușii care voiau să ne aplice “repatrierea în Siberia”. Numai că după moartea lui Stalin am revenit la adevăr. El însă : ba. Nici acesta nu este un păcat: și Valeriu Cristea: născut cu adevărat la Bolgrad, Ismail, s-a uitat (pe sine) la Arad. De ce unii au revenit la normalitate, alții ba? Uite, Baconsky figurează ca născut la Cofa-Hotin; Grigurcu: la Soroca; Dimov: la Ismail...

Însă Pintilie a rămas... dezorientat-în-spațiu. Mai departe “datele” furnizate de el sunt minciuni fără necesitate:

“...în 1972 *emigrează* în Franța și *se întoarce* (sublinierile mele) în 1990”...

Da de unde! A profitat de faptul că occidentalii nu dau termenului *emigrare* aceeași accepție ca românii - iar românii... ca românii: ori au uitat, ori nu au știut vreodată, iar interesații - adică acei acei foarte mari intelectuali - scriitori (ca Breban - dar numai el), profesori (Zaciu, A.Niculescu, Ion Pop, Eugen Simion, Balotă), sportivi (Țiriac, “dinamovistul de la Steaua”, Ilie Năstase), pictori (Nicodim, Bălașa), oameni de teatru : Dinu Cernescu, Giurchescu, Esrig, Ciulei, Vlad Mugur, Andrei Șerban, Pintilie - aceștia, dată fiind natura artei lor, puneau în scenă mai ales în Occident, însă, fie nu scoteau o vorbă despre *pașaportul lor cu mai multe ieșiri-intrări*, fie recunoșteau (când erau încolțiți) că da, ca să nu-și lase geniul să moară, făcuseră “oarecari-mici-concesii”. Eu i-am auzit doar pe Cernescu și pe Pintilie explicînd astfel - imediat după “revoluție”, desigur, se grăbiseră să... recunoască o părticică din păcatul-mare, ca să nu li-l arate, integral, alții, pretinzînd neobrăzat că se comportaseră “ca toată lumea” - era în perioada în care și Virgil Tănase și Paleologu ridicaseră degetul și recunoscuseră:

«Si eu, domnu'...»

Cum “emigrează” Pintilie - în 1972! - ? Dar m-am văzut cu el de mai multe ori la București înainte de noiembrie 1977, când am plecat definitiv din România. La Paris, chiar de nu ne întâlneam, aflu de la Monici : «Iar a fost Pintilie în România»; «Pînă iar a avut necazuri la frontieră - e furios, zice că, gata, cere azil politic în Franța și nu mai calcă în țară...»

În fine minciuna... era să zic: etnică, dar mi-am adus aminte că sângele îi trage spre cel bulgăresc (vezi cum vorbește în interviuri despre lumea “Salatei” lui Petru Dumitriu pe care a ecranizat-o și binișor bulgărizat-o), nu spre evreiesc: într-acolo îl trag *interesele* - nu mă întind, am scris în **Săptămâna Roșie** în legătură cu plecaciunea lui nedemnă - și, certamente, nesolicitată

- cea cu “evreii din București, purtând stea galbenă, în timp ce curățau zăpada în București...”

Duminică 13 martie 2005

Am scris următorul text:

Paris, 13 martie 2005

Dragă Mircea Stănescu,
dragi prieteni,

Am întors pe toate fețele spusele lui N. Plesită în emisiunea de TV în legătură cu soția mea, Ana Maria. În ciuda revoltei, a durerii resimțite, nu am găsit nimic nou în folosirea și a acestei “arme” de către Securitate în scopul umilirii “dușmanului”: pângărirea imaginii femeilor lui: mamă, soție, soră, logodnică, prietenă.

Nimic nou - pentru mine:

- În 1949, la Securitatea din Mediaș, mi-a fost pângărită mama, prin simularea, punerea în scenă a unui viol în grup. Sub conducerea maiorului Ion Buzescu și a căpitanului Paszty, după ce a fost bătută, a fost dezbrăcată, întinsă pe o masă, toți cei vreo șapte securiști au scuipat-o, pe rând, ca într-un scenariu bine învățat, între picioare, injurând-o, tratând-o de curvă, amenințând-o că o vor face poștă - dacă...

Acestea nu le-am aflat din gura mamei, ci le-am auzit, nopți la rând, spuse de ea, în șoaptă, tatei. Tata o consola cum putea, aducându-i aminte că fusese doar “teatru”... La un moment dat mama a țipat, spunând că, dacă ar fi fost violată cu adevărat, nu s-ar fi simțit atât de umilită, atât de murdărită.

Vreme de 18 ani am purtat în mine această rușine-de-nemărturisit: simularea violului, chiar dacă nu eram femeie (eram însă fiul femeii). În închisoare, în domiciliu obligatoriu ascultam cu toate urechile mărturiile celorlalți colegi de suferință despre torturile la care fuseseră supuși ei și membrii familiilor lor - însă niciunul, niciodată nu a vorbit cu glas tare despre ce vor fi suferit femeile lor: torturi adevărate, simulate. Chiar de vor fi știut. Fiindcă acestea nu se povestesc, nu se mărturisesc.

În 1969, când am scris **Ostinato**, am atins această durere de nepovestit; apoi în **Gardă inversă**, în **Patimile după Pitești**, în **Arta refugii**. Partea a doua din **Justa** este dedicată pătimirilor colegilor de facultate și prietene, după Revoluția Maghiară “Toria” și “Diana” - nume de împrumut. Un text: **Castelana** (needitat) este închinat în întregime acestei “practici” a Securității aplicată femeilor noastre.

Iată-mă, deci, în martie 2005, ca unul care deși am “experiență” (mai corect: avînd știre de astfel de metode) - mă aflu dezarmat: un securist a pângărit-o pe soția mea și mamă a fiului meu - **de astă dată în public și nimeni de pe platoul de televiziune nu a protestat**.

Pot eu face mai mult decât am făcut? Mai eficace - împotriva Securității? Chiar dacă l-aș uide pe Pleșiță (ceea ce ar însemna că va trebui să-mi spăl mâinile până la sfârșitul zilelor - or eu am alte

preocupări), ce ar trebui să fac cu celelalte victime ale Securității, prezente la “dezbatere”, însă devenite, prin t ă c e r e : complice? Să le omor și pe acelea?

Și unde am ajunge?

Drept care rămân la ceea ce începusem încă înainte de alegerile din 2004: *plângerile și chemarea în fața justiției a celor 13 securiști - și a lui Ion Iliescu, să nu se uite!*

Vă salută

Paul Goma

Luni 14 martie 2005

Știti voi, doamnelor, ce am făcut eu azi, dis-de-dimineată?

Am ieșit la arat! - în fine, în câmpul muncii de pe ogoarele patriei mele bellevillești: balconul lat de 92 cm. fix.

Fiind soare-soare-soare; fiind în jur de 10°C m-am echipat (pentru campanie!) și m-am apucat de muncile agricole. Cam o jumătatea de oră am adunat uscăturile de anul trecut. După socotelile mele o să am de lucru/furcă o săptămână întreagă. Și m-oi bronza.

În fiecare prag de primăvară îmi promit că “anul acesta” o să măresc grădina, o să pun și floarea cutare și arbustul cutare... Nici azi-dimineată nu a fost altfel. Mai ales că am o certă îndemânarea la meșterit, la găsit noi soluții de sprijinire, de agățare, fără cuie bătute, fără găuri date, așa că la utopii mă pricep, mamă-mamă.

După ce mi-am repetat numărul, cu tristețe am constatat: nici ăst-an nici la anul nu voi putea aduce modificări, augmentări - decât mutarea de colo-colo a unui ghiveci, a unei găleți cu arbuști. Mai întâi pentru că ar presupune cheltuieli suplimentare - de unde? Apoi întreținerea - toaletarea, plivitul, stropitul plantelor, chiar dacă procură plăceri odihnitive, presupun eforturi fizice... obositive pe care nu le mai pot face.

Urmează să văd cum mai stau eu, cum mai stă meteorologia - oricum, cu florile care există, ca rădăcinile, semințele, pot alcătui o grădiniță pentru 2005.

Mărți 15 martie 2005

Mircea Stănescu mi-a povestit - prin e-mail - o conferință a lui Manolescu la... acolo unde se ținea Expoziția Jelii: “înscrisuri dușmănoase”. Mariana Sipoș l-a interpelat (Manolescu pretindea că numai scriitorii, poeții și prozatorii făcuseră concesiile), aducându-i aminte că nici criticii literari nu se lăsaseră mai

prejos; pentru că Manolescu nu vedea care critici-literari nu-se-lăsaseră-mai-prejos în materie de concesi, M. Sipoș i-a adus aminte: **Literatura română de azi**, cea scrisă în colaborare cu D. Micu (dar pe care Manolescu de după 1990 o neagă cu un curaj admirabil, eliminând-o din propria-i bibliografie... - completarea mea, răutăcioasă), de pe care învățase ca studentă - «carte maculată ideologic - trebuie să v-o asumați!», îl degețise Dânsa. La acestea Manolescu în primul moment a zis că nu e chiar așa...; apoi că nu (prea - cum altfel?) înțelegea nici el (“atunci”?) niște lucruri..., în fine, la insistențele Marianei Sipoș a acceptat să-și asume responsabilitatea (să fi rostit ardeleneste: «Îmi cam iau responsabilitatea?»).

Mie, această asumare târzie îmi miroase a Iliescu. Am spus-o, o repet:

Dacă Iliescu ar fi fost în continuare la putere, Pintilie nu ar fi “recunoscut” că fusese și el informator al Securității...;

Dacă Iliescu ar fi rămas la putere, nici Manolescu nu ar fi “recunoscut” că da, greșise publicînd interviul cu Iliescu în 6 iulie 1990, în **România literară**, imediat după mineriada sângeroasă; și că - iar aici el lasă să-i scape doar jumătate din adevăr: da, folosisse “Omul cu o mare”, îl... citase pe C. Țoiu - dar i se pare că... nu-l pomenise... Uite-așa se amănesc românii: Metoda Manolescu.

Adevărul - poate fi aflat citind interviul indicat : nu-l pomenise deloc pe Țoiu!, nici vorbă de el în ditamai interviul.

Iar acum același Manolescu recunoaște că... și criticii literari au făcut concesi; că nu...; că el nu înțelegea niște lucruri...; că da, el își asumă responsabilitatea... - a ce, responsabilitatea aceea? Și el folosește “eclipsa socialistă”, strălucit ilustrată de Adameșteanu: «Îmi asum responsabilitatea...» a zis, dar nu a continuat, ca să afle masele largi de cititori (nu mai vorbesc de studenții săi) în ce chestiune își asumă el responsabilitatea.

Și iarăși și iarăși: dacă ar mai fi fost Iliescu la putere, Pintilie, Manolescu nu ar fi concedat: “da, și ei...”, că, vorba unui torționar securist: «Așa erau atunci vremurile...»

De unde concluzia la îndemâna tuturor: Iliescu era așa cum îl zugrăveam eu, din primele zile ale “revoluției” lor căcăcioase; așa cum se dezvăluise el însuși, ca un bou, în fața lui Victor Loupan - care-l încondeiase pe dată în **Figaro Magazine**: comunist manipulat de KGB - nu pasămite “democrat”. Spre surprinderea și tristețea mea această dreaptă demascare a bolșevicului Iliescu și a “revoluției” sale kaghebiste o scosese din fire pe Monica Lovinescu, despre a cărei mânie sonorizată, acuza-toare (la adresa basarabenilor!) am scris în **Jurnalul pe Sărite** la

data de 4 ianuarie 1900: «Nu-i adevărat că rușii și securitatea au făcut revoluția română!», striga ea la mine, pe culoarul biroului Europei Libere de la Paris, unde mă aflam în vizită. Nu doar cu mânie - explicabilă, ci cu ură: fiindcă singurii care contestau “adevărul Revoluției la Români” erau niște... românofoni, cum avea să ne spună un deceniu mai târziu lumina lumii, sfetnica lui Constantinescu, activista de stat și de partid (să nu fie uitat Măgureanu, pentru care cei doi confecționaseră o catedră pe măsură - oricâte desmințiri ar încerca Vlad Nistor) Zoe Petre, adică basarabenii Lupan și Goma...

Deci așa stau treburile cu Manolescu și cu Pintilie: onestitatea lor (în recunoașterea păcatelor) era legată de soarta lui Iliescu! Măcar Blandiana a depins de Ceaușescu, Monstrul perfect. Dar să atârni tu de-; să te țină cu deștu-n gură, drept auto-căluș, un căcățiș precum Iliescu - pe tine, ditamai Manolescu?, pe tine, coșcogea Pintilie...?

Dacă Ceaușescu ar mai fi fost la putere, Blandiana s-ar fi descurcat foarte bine cu bolșevicul Gogu Rădulescu și cu ai Buldogogului convivi-de-șatră: Buzura, Zaciu, Manolescu, Dana Dumitriu, Zigu Ornea, Dimisenii, Dineștii - smântâna culturală a românimii rezistente și, desigur, feroce anticomunistă... Nu ar fi avut nevoie de... solidaritatea-care-nu-se-dădea (ca uleiul, ca zahărul).

Ei și ce? Ce-i durea pe ei, cremă a nației, marii intelectuali, autori de poezii drăgălașe (despre motănelul botezat profund subversiv: “Arpagic”), de manuale de îndobitocit elevii și studenții (la care trudise, nu doar Zaciu, dar și Manolescu/ cel Imaculescu) - de elevi și studenți? De părinții, vecinii, concetățenii elevilor, studenților? - ei trăiau “convenabil” - sufereau doar de obștescul frig din România.

Și așteptau, cuminței.

S-a dovedit că ei erau deșteptii nației. Ei, care nu se “deconspiraseră”, care rămăseseră pe burtă, ambuscați-grămăjoară, de să alunece mai lesne apa peste ei - și să nu bage de seamă Savakul, vorba cărturarului ardelean Zaciu, șeful de necontestat al Corifeilor ghe la Cluj.

Au așteptat - și tot murind, continuau a rezista prin asta, zi-i pe nume: cultură. Ca Manolescu. Și ca Blandiana.

Și ca toată românimea ‘oață.

Miercuri 16 martie 2005

În fine, o veste bună din Țara lui Papură Vodă:

“CNA interzice apologia totalitarismului

“Consiliul National al Audiovizualului (CNA) a adoptat, marti, un proiect de decizie privind interzicerea apologiei crimelor regimurilor totalitare si denigrarii victimelor acestora. Potrivit deciziei, care contine trei articole, "prezentarea apologetica a crimelor si abuzurilor regimurilor totalitare, nazist si comunist, a autorilor unor astfel de fapte, precum si denigrarea victimelor acestora sunt interzise in emisiunile audiovizuale". Abaterea de la aceasta decizie va fi sanctionata, potrivit dispozitiilor art. 90 din Legea audiovizualului nr. 504, cu amenzi cuprinse intre 50 si 500 de milioane de lei.

“Proiectul de decizie a fost realizat pornind de la o sesizare facuta de Grupul pentru Dialog Social (GDS), la 8 martie, cu privire la numeroasele cazuri in care diferite posturi de televiziune au difuzat emisiuni in care s-a facut apologia crimelor regimurilor totalitare. GDS a cerut atunci Consiliului reglementarea clara a acestor abateri, solicitare ce a fost sustinuta, prin realizarea unui proiect de decizie, de catre membrii CNA Gabriela Stoica, Rasvan Popescu, Grigore Zanc si Mircea Sorin Moldovan.

“CNA sanctionase, anterior, mai multe abateri legate de persoane care prezentau in lumina pozitiva crimele din timpul comunismului. (A.M.)”

Şi:

“Arhiva Securitatii integral la CNSAS

“Presedintele Traian Basescu si presedintele Colegiului CNSAS, Gheorghe Onisoru, au stabilit ieri ca arhiva fostei Securitati sa fie preluata integral de CNSAS in cel mai scurt timp, atat cartoteca, precum si microfilmele, potrivit Mediafax. Onisoru a precizat ca , in cinci zile, CNSAS a preluat peste 86.000 de dosare, adica mai mult decat in ultimii patru ani. Seful statului doreste ca procesul de preluare a arhivei sa se finalizeze "in cel mai scurt timp", iar CNSAS sa preia integral arhiva - atat cartoteca, cat si microfilmele, a declarat presedintele Colegiului. El a adaugat ca Traian Basescu este "garantul" realizarii acestei actiuni. (R.G.)”

Să vezi şi să nu crezi! Prefer să-mi cer iertare pentru a fi făcut profeţii negre, catastrofaice, decât să mă scald, în continuare, în băltoaca desiluziilor.

Azi, la orele 15, ora Bucureştiului, ar trebui să se țină a doua reuniune, la GDS. La care M. Stănescu va participa... dacă va absenta Oişteanu - cel invitat de Mititelu!

Acum - orele 16, ora Parisului: nu mă simt bine. Obosit de moarte, ameţit. Azi dimineaţă am ieşit puţin prin oraş, ca nicio dată am avut dificultăţi la mers, nu din pricina articulaţiei şoldului stâng (dureroasă violent), ci din slăbiciunea picioarelor, a coapselor mai cu seamă. Optimist, pun pe seama primăverii (au

fost 22°C) aceste dezagremente.

Dan Culcer a propus un text și l-a difuzat pe internet:

“Paul Goma si actiunea antisecurista
(Dan Culcer - O pozitie publica si niste propuneri)

Draga Mircea Stanescu,

Iata pozitia mea, in legatura cu sprijinirea publica a actiunii in justitie a Dlui Paul Goma impotriva securistilor tortionari, printre care Plesita.

Sper sa fie de folos cauzei si initiativei voastre.

1- Organizarea unui comitet de sprijin care sa participe cu toate mijloacele de care dispune, ca si prin articole in presa si prin declaratii, etc. la sustinerea cauzei dlui Paul Goma si care sa solicite urgentarea deschiderii actiunii in justitie, pentru a evita ingroparea in uitare si chichite juridice a responsabilitatilor, o consider necesara.

Aceste comitet poate stringe semnaturi pe o petitie in care sa se expuna, imperativă si urgentă, necesitatea unui proces public al sistemului comunist, a responsabililor acestuia, a institutiilor de represiune ca unelte ale criminalilor acestui sistem totalitar.

Comitetul poate sprijini toate actiunile si initiativele societatii civile, prin care se construiesc bazele doctrinare juridice ale acestui Proces, se aduna documente in baze de date publice sau se ajuta persoanele care au suferit de pe urma acestor regimuri teroriste.

(Vezi initiativele mai vechi, Asociatia fostilor detinuti politici, Memoria, ICAR, Dictionarul lui Cicerone Ioanitoiu, sau altele recente, printre care cele ale dlor Ioan Rosca, Ion Varlam sau Dan Culcer, etc. etc;)

2- Delimitarea neta a initiativei actuale, in sprijinul lui Paul Goma, de persoanele care formuleaza, continua sa justifice sau colporteaza acuzele semidocte si jignitoare de "antisemitism" la adresa scriitorului, autor al "Saptaminii rosii", nu poate fi ocolita.

Compromisul in aceasta chestiune este inacceptabil.

(Daca dl Andrei Oisteanu sau oricare dintre cei care il considera pe Paul "antisemit" doresc "magnanim" sa treaca peste o acuzele pe care le-au formulat la adresa lui Goma, sa-i sprijine adica actiunea, sa fie contra lui Plesita si sa se manifeste ca antitortionari si antisecuristi, anti-comunisti, nimeni nu le contesta dreptul de a o face.

Daca insa vor sa fie alaturi de Paul Goma nu se poate accepta sa-l trateze cu atita dispret pe acela care in istoria recenta a Romaniei reprezinta o valoare simbolica dintre cele rare.

Ar putea acesti domni sa-si ceara scuze public? Daca da, cu atit mai bine.

Dar chiar si atunci o astfel de coprezentă si colaborare compromita-toare ar submina valoarea actiunii.

Astept sa vad cum se vor delimita de propriile lor abuzuri inter-

pretative si egocentrisme etnice, daca o vor face.

Dar nu e nevoie sa fim impreuna ci eventual doar alaturi, daca scopul este acelasi. Amestecul persoanelor care au analize istorice, puncte de reper, judecati morale si de valoare atat de divergente nu ar face decat sa stirbeasca impactul actiunii, al fiecareia dintre actiuni.

Nu suntem toti o apa si-un pamint, nici noroaiele istorice in care ne balaceam si de care vrem sa ne spalam nu sunt aceleasi!.

Nici apele cu care vrem sa ne curatam nu sunt aceleasi.

Guyancourt 15 martie 2005

Dan Culcer”

Reactia lui Ion Vianu:

“Stimate doamne, stimati domni;

Consider ca diferentele de opinie dintre mine si Paul Goma sunt, în momentul de fata, mai putin importante decât pornirea actiunii penale impotriva generalului Plesita. Constat ca Domnule Dan Culcer nu este de aceeaasi parere cu mine, el fiind adeptul formulei « cine nu e cu noi e impotriva noastra », formula a carei paternitate ii las placerea s-o descopere. De aceea, si pentru a evita orice fel de confuzie, invit pe cei dintre dumneavoastra care impartasesc exclusivismul domnului Dan Culcer sa nu mi se mai adreseze.

Cu salutari, Ion Vianu.”

Nu a întârziat cea a lui Liviu Antonesei:

“Ma tem ca dl. Vianu are dreptate! Unii dintre noi recurgem la radicalisme si exclusivisme atat de...radicale incit riscam sa obtinem un cerc foarte mic, cind am avea nevoie de toata lumea dispusa sa sprijine demersul impotriva lui Plesita. Pina la urma, ce vrem? Sa obtinem un succes, care poate fi un precedent, chiar daca nu ca in dreptul anglo-saxon, important ori sa aratam care dintre noi e mai pur de cit celalalt? cele bune, liviu antonesei”

La care Dan Culcer:

“Despre exclusivism si confuzionism

“Stimate dle Vianu, Stimate dle Antonesei,

“Respect rezervele Dv. si cred ca nimic nu va opreste sa va prezentati in formatia in care doriti in fata unei opinii publice care, teoretic, asteapta demult reactiile Dv.

Si sa actionati in justitie pe cont propriu sau in grup pe aceia care v-au arestat, interogat, amenintat, molestat, intemnitat sau torturat, dupa cum va fi fost cazul.

Asa cum o face, pe cont propriu, Paul Goma, pentru motivele care ii sunt proprii.

Pentru mine actiunea lui Paul Goma impotriva lui Plesita, a securistilor responsabili, este un semnal, pentru punerea in miscare a unui

mecanism social care sa nu se mai opreasca, de purgatie morala a societatii romanesti, parte dintr-o actiune mai vasta deci. In sensul acesta as fi dorit sa particip la ea, sprijinindu-l in actiune sa singurati-ca pe autorul si omul de bine care este Paul Goma.

Dar pentru ca o astfel de actiune sa nu fie blocata, transformata in tirguiala si terminata prin compromis, cred ca ea se cuvine sa porneas-ca pe niste baze curate.

Inteleg prin curatenie aici acea forma de relatie sociala care, in numele unei solidaritati principiale si nu ocazionale, exclude aliantele temporare bazate pe interese, marturisite sau nu, sau pe surrogate de principii, contrazise de comportamentul real al insilor respectivi.

Nu am interzis nimanui sa se alieze cu cine doreste, nu am nici puterea, nici dorinta. Am precizat doar ca exista un exclusivism practicat de dl Andrei Oisteanu (pe care eu il consider un exclusivism etnic) care orbeste judecata limpede a acestei persoane, de care a dat dovada in alte imprejurari, si nu-i permite sa se solidarizeze integral cu actiunea celui pe care, declarandu-l "antisemit", il dispretuieste, fara sa fi facut un efort de intelegere a sensului adevarat al cartii lui Paul Goma. Ceea ce il pune pe Andrei Oisteanu acum, in incercarea de a se declara solidar cu Paul Goma, dupa opinia mea, in "rascracarata" situatie de a vrea sa fie cu sufletul in rai.

Am definit aceasta situatie ca o incomptabilitate, am sugerat ca se poate iesi din ea daca Andrei Oisteanu isi va cere scuze publice, si am terminat prin a declara ca nimeni nu ne impiedica sa fim ALATURI, pentru un scop comun, dar nu in aceiasi formatie. Cu atit mai mult cu cit nu e vorba de concurenta. Nici de o miscare de masa. Eu cred ca este mai eficient sa fie zece focare mici care sa se uneasca intr-un mare incendiu, decit un focar mare care in scurt timp nu mai are materie inflamabila la indemina si se stinge de batrinete si egoism.

Pentru drepturile oamenilor se poate lupta in diverse forme, in diverse formatiuni si pe diverse voci. Nu cred in coruri, de altfel. Caci exista mai totdeauna un dirijor. Ale carui interese nu coincid cu acelea ale coristilor.

Daca toate acestea sunt demne de a fi caracterizate ca exclusivism de tipul ' cine nu e cu noi e impotriva noastra', ramine sa mai judece unii si altii, in timp. In orice caz eu prefer proverbul prietenului meu Dusi Spoiala, Dumnezeu sa-l odihneasca, care zicea "Totul e sa stii deosebi iarba de gâinat, desi ambele sunt verzi". Prefer sa nu contribui la mentinerea confuziei care se numeste de 15 ani dialog social.

Aparent si dl Vianu este adeptul evitarii confuziei. Fiind de aceia-si parere in teorie, ramine sa ne diferentiem prin actiuni.

Cu bine, Dan Culcer

P. S. Dl Antonesei se ingrijoreaza ca "riscam sa obtinem un cerc foarte mic, cind avem nevoie de toata lumea". Care lume? Aceia care, ca si mine, au molfait 15 ani de nemulumiri si neputinte, lasind altora grija de a porni "procesul comunismului"? Sau aceia care in acest rastimp au pastrat ceea ce agonisiera in vechiul regim si cuprinsi de "furor capitalist", glorificind liberalismul, au construit noua

societate care ii permite lui Plesita sa-si bata joc de Paul Goma?

“Dan Culcer”

Joi 17 martie 2005

Am copiat textele de mai sus fiindcă... mă privesc.

Pot să nu fiu foarte-de-acord cu anume inflamări, cu multe din laudele nemeritate formulate de Dan Culcer la adresa mea, însă nu le pot suprima. Textul îi aparține, jurnalul meu este doar un vehicol, nu un periodic: ziar, mensual, lunar, anual, operă finală a redactorului șef.

De acord: laudele mă fac să mă simt la strâmt pe la subțiori, însă despre ce este vorba aici? Despre *adevărat* sau despre *convenabil*?

Nu-mi închipuiam că Ion Vianu va ajunge vreodată să scrie ce a scris, ca răspuns lui Dan Culcer. Îl bănuiam rigid, scrobite - nu mai mult. Ba da: uneori (precauția îmi aparține) cititor neatent al textelor altora și, consecință: afirmații-acuzații alături...

Astfel s-a răcit prietenia noastră: pe la începutul anilor 90, când și eu publicam în revista **22**, scrisesem ceva în genul - nu ghilimelizez: faima de “înjurător” pe care mi-au creat-o foștii prieteni, îmi îngăduie să mă pot pronunța în cutare chestiune, etc etc... Ion Vianu, cititor neatent, a scris că... m-aș mândri cu faima de “înjurător”... - ceea ce nu ar fi fost decât o neînsemnată șchiopătare, dacă nu ar fi continuat, desfășurînd, de aici, o logică aproximativă - deci falsă.

Dacă ar fi vorba de reproșuri, eu aș putea fi în mai mare măsură îndreptățit să-i reproșez lui Ion Vianu, prietenul meu, că, prin tăcere, a consimțit la toate porcăriile și injustițiile ce mi s-au făcut din partea revistei **22** în al cărui colegiu de onoare a fost și el, de la început, membru al grupului activ: Adameșteanu, Liiceanu, Monica Lovinescu, în chestiunea topirii cărții **Culoarea curcubeului** - și a consimțirii, în 1997 a campaniei furioase împotriva mea (pretext: **Jurnalul I-II-III**); totodată complice la ne-acordarea dreptului la replică după multe atacuri murdare (D.C. Mihăilescu, Paul Barbăneagră, Mircea Martin, Iorgulescu - Adameșteanu). Este adevărat, Ion Vianu nu a scris - cu mâna lui - vreun rând împotriva mea (sau nu sunt eu informat decât de indignarea-i scrobite după ce îi dădusem peste nas lui Pintilie cu propriile-i declarații din presa franceză, în care Lucian-Genialul recunoștea, cu aerul că ar fi fost o bagatelă, că “și el încheiase «Le Pacte diabolique»” - sic-sic). Însă știa bine că, rămânînd mut alături de persoane sau grupuri care comit vădit o nedreptate, un “act anticultural” împotriva unui autor și a unei cărți - chiar dacă autorul acela nu ar fi (fost) prieten al său, doar

apărăm principii, nu?, se face vinovat de complicitate la o crimă culturală.

Nu îl uitasem pe Ion Vianu, dar îl credeam “neutru” (ca la români, adică acel om care încă nu ți-a făcut o mare măgărie). Până la textul “provocator” al Marianei Sipoș, cel cu Pleșiță - la care a răspuns și el. Atunci am remarcat - cu strângere de inimă, recunosc : Ion Vianu ocolea cu grația unui buldozer subiectul logic - care nu era, orice-ar fi crezut... Matei Călinescu: Pleșiță, ci Goma, doar el lansase, încă de la sfârșitul lunii noiembrie 2004 Plângerile Penale împotriva și a lui Pleșiță. De ce?, m-am întrebat și mi-am rememorat “conflictele”.

De astă dată însă Ion Vianu a intrat în horă - ca membru plin-de-drept-și-de-onoare al GDS, dezbătând spinoasa problemă (vorba lui Dimisianu) a lui Pleșiță și a lui Goma. De mirare la un om cu educația, cu ascendența culturală, etnică a lui Ion Vianu: nu par a-l fi impresionat deloc cuvintele lui Pleșiță despre Ana Maria (pe care o cunoaște foarte bine, unde mai pui că în familia ei paternă găsisese adăpost și reconfort tatăl său, tânărul provincial Tudor urcat la București de la Giurgiu...). Ci - îl citez: “diferențele de opinie dintre mine și Paul Goma”.

Ei, aici e aici: Ion Vianu nu divulgă “diferențele de opinie” dintre el și mine. Însă cum capra în chestiune era A. Oișteanu (prezența lui la dezbateră despre Pleșiță) sunt liber să trag concluzia - aceasta:

Ion Vianu mă consideră - și el ! (ca Oișteanu, Shafir, R. Ioanid, Dan Pavel, Ed. Reichman, Alain Paruit, Al. Florian): “antisemit”!;

Ca și Oișteanu, Shafir, Al. Florian, Ed. Reichman, R. Ioanid - Ion Vianu își imaginează că are “diferențe de opinie” - cu Goma - și tot în perfectă necunoaștință de cauză: *nu a citit el însuși nimic din textele mele, i le vor fi arătat alții (dacă...), aceia i le vor fi rumegat-etichetat-condamnat - și prin gura lui Ion Vianu, fiul lui Tudor Vianu.*

Da, dar el, băiat-de-familie rămâne discret până și în calificative, nu rostește cuvântul (care-spune-adevărul): “antisemit”, ci lasă să se deducă...

Este dezolant că I. Vianu a ajuns până aici. Îl știam cititor leneș, neglijent al unor texte (ale mele) și precipitat comentator aiurea ale lor. Dar de la “problema Pintilie” (au oare atunci făcusem o afirmație neadevărată?, deloc: a fost confirmată cu vârf și îndesat, eu însă nu-i reproșez lui Ion Vianu că a sărit în apărarea prietenului său Pintilie; nici măcar că nu a sărit cu aceeași ardoare în apărarea prietenului său Goma, atunci când acestuia i se topea o carte de mărturie în care își avea și el, I.

Vianu locul) până la cea a acuzației-condamnare: “antisemit” distanța este ca de la cer la pământ.

După cum a devenit (sunt generos când bănuiesc rele influențe în ultimul timp), ar fi în stare să-mi răspundă în cel mai pur stil balcanic:

‘Nu era vorba de Oișteanu și nu te-am acuzat de antisemitism!’ Nu? Nu era vorba de Oișteanu? Atunci despre ce/cine era vorba? Mi-e foarte trist.

A murit Adrian Marino. Astă-noapte. Mi-a scris Lidia Bodea. Vorbise la telefon cu Lidia Bote. Dumnezeu să-l ierte. Are ce...

Vineri 18 martie 2005

Vești proaste de la București. Nu mă așteptam la o atât de rapidă degradare a “situației”.

De aici, de la Paris, îmi este greu să spun - despre cei angajați în acțiune - dacă X este bun, dacă Y este “șovăielnic”, dacă Z pune bețe-n roate. Cei, în principiu, alături, fie se dezalăturaseră mai demult, fie fac “disidență” - citește: “grevă” de vreo lună (M. Sipoș), fie mi-au devenit de-a dreptul ostili.

Nu este cazul lui Ion Vianu, el era, însă nu se dezvăluise - nici în momentul de față nu a explicat ce anume are împotriva mea - să fie ceea-ce-scrisesem-de-rău-despre Monica Lovinescu? Ei, da, ei și?: *scrisesem ceva neadevărat*? Sau poate din-contra: prea fusesem de acord cu ceea ce scrisese Monica Lovinescu despre Tudor Vianu, mai cu seamă despre acel “studiu” asupra literaturii române din care lipseau toți cei valoroși, dar neacceptați de comuniști? Au oare *scrisesem de-rău-și-neadevărat despre Gelu Ionescu*?, încă nu scrisesem de-rău cât ar fi meritat acest pion nenorocit al Securității - răspânditor al zvonurilor ordonate de Securitate (ca “schimbarea domiciliului” meu la... Câmpina - zvon vândut, cui? Lui Marie-France Ionesco, cea care ne căuta pe noi, pe Ana și pe mine). Scrisesem - despre el, Ion Vianu, adevărul potrivit căruia motivul pentru care semnase Apelul nostru din 1977 nu era deloc sensibilitatea lui la drepturile omului, ci dorința - până atunci nesatisfăcută - de a emigra... *Este acesta un neadevăr?*

Firește: Mircea Stănescu a fost, a rămas de partea mea. Însă el are o structură apropiată, este “radical”, “excesiv” - “apucat”, ca să nu rămână Monica Lovinescu necitată. Nu este vorba de consecvență, de onestitate, de rectitudine, ci de credibilitate (din partea mea, eu fiind receptorul). Cu toți suntem... subiectivi, ca să emit o cogitație à la Paler, însă noi - M. Stănescu și cu mine -

suntem mai... subiectivi decât obiectivii noștri dragi-prieteni-și-iubiți-tovarăși. În ultima vreme a transmis câteva informații distorsionate - despre Anca Hatiegan, despre sumarul revistei 22: nu sunt grave; orice s-ar crede despre mine, nu mă reped cu coarnele în gard la primul impuls (ci abia la al doilea...). Și bine am făcut că am așteptat să văd cu ochii mei negrul-pe-alb: era cam-așa-cumva (cum mi-l relatase M. Stănescu la mânie) însă nu exact-așa cum relatase hârtia cu negrul-pe-alb. Nu înseamnă că nu am încredere în Mircea Stănescu, cum să nu am?, în acest cincinal s-a verificat din plin. Dar informațiile pe care mi le dă despre oameni cu care și el se află în relații tensionate, dezamăgite (Anca Hatiegan) pot deveni "ușor-inexacte" pe ici pe colo, prin punctele esențiale. De aceea folosesc "filtrul" la îndemână - mai aproape: pedala atenuatoare - a timpului. Depărtarea geografică dintre noi aici joacă și un rol benefic: lasă, impune un răgaz de răcire, de așezare, de limpezire.

Acest lung preambul, ca să(-mi) pregătesc terenul informațiilor din ultimul mesaj (scris aseară). Nu neîncredere, ci prudență. Iată, deci, ce mi-a scris Mircea Stănescu:

Date: Thu, 17 Mar 2005 22:55:19 +0200 (...)

Objet: "cadere"

Dragă Domnule Goma,

Vin de la expoziția Jelii. Ce-a fost acolo nu mai relatez. Poate altădată. În schimb, ce vreau să povestesc e următorul episod:

A fost și Madam Sipos, care după încheierea manifestatiei i s-a adresat lui Gabriel Catalan. (Am dedus că acesta o întrebase care este stadiul redactării denuntului penal.) Sipos i-a răspuns că „a căzut din cauza lui” – acela fiind eu, la care arăta ca peste umăr, desi eram chiar în fata ei. Si că „stie el de ce”. Eu, banditul-care-stiam-de-ce, am rămas tablou. Si aceasta a continuat în tir de mitralieră: „Ni l-ai pus pe Oisteanu-n cap!” si „Dacă nu te-as fi cunoscut, as fi spus că esti securist!”

N-am avut cuvinte pe limbă la o asemenea interpelare, asa că am spus:

„Bine, Doamnă! Multumesc.” Si mi-am văzut de cale.

Gabriel Catalan a fost și mai nedumerit ca mine de o asemenea comunicare a „căderii”, căci dacă eu eram „stricatorul” sau „securistul”, nu pricepea de ce principalii nu-si puteau manifesta ei singuri aia – solidaritatea. Asa că se pare că a căzut și el în dizgratie, ca prieten al meu ce se află.

Catalan a fost de părere că putem depune noi doi un denunt penal împotriva lui Plesită. Initial am fost de acord, apoi mi-am adus aminte ce spuseseti: că rămîneti la plîngerea penală împotriva celor 13 securisi și a lui Ion Iliescu.

Asta este...Trebuie să-mi revin din ciomăgeală.

Cu drag,

Mircea.

P.S.: Tocmai am vorbit cu Catalan la telefon, care mi-a reprodus alte spuse (...): „l-am învrăjbit pe Dan Culcer cu Ion Vianu”. Si ca Laszlo si cu mine am stricat totul: primul când cu parerile-despre-Plesita, eu acum.

Date: Thu, 17 Mar 2005 23:18:36 +0100

De: Dan Culcer <dculcer@teaser.fr>(...)

Objet: Pentru informare. Scrisoare catre Maria Sipos

Stimata Doamna,

Daca timpul dv. pretios va permite, as dori sa ma tineti la curent cu stadiul inregistrarii denuntului penal contra securistilor si a lui Ion Iliescu, depus de Paul Goma. O sa adresez aceasta intrebare si dlui Stejarel Olaru. Lui Paul Goma i-am telefonat azi dar era si dinsul in asteptarea noutatilor.

Mai apoi, era vorba de o intrunire la GDS care sa coordoneze eforturile grupului din care faceti parte. A avut loc? Ce concluzii practice s-au tras? Eu nu am primit, ca urmare a pozitiei exprimate de mine in legatura cu prezenta nedumeritoare a lui Andrei Oisteanu in aceasta initiativa, nici un mesaj direct. A trebuit sa aflu indirect ca am separat, sa rog pe cei care-le-au primit, sa mi le transfere pentru a citi ca am provocat mania dlui Ion Vianu. Imi pare rau. Eseurile lui Vianu imi placeau. Ramin cu ele.

Nu stiam ca intre Ion Vianu si Andrei Oisteanu exista o solidaritate atit de indefectibila; acum am aflat. Am fost acuzat de I.V. ca am o viziune leninista, eu crezusem, naiv, ca sunt mai degraba stalinist, fiind format in acea glorioasa epoca. Sau chiar kadarist, care era de parere ca "cine nu e impotriva noastra e cu noi". Or eu nu eram impotriva cuiva anume, incercam doar sa ma manifest contra confuzionismului care prevede ca trebuie sa ne pupam in Piata independentei. (eu prefer Piata Universitatii!) cind "interesele" noastre o cer, pina si cu cei care vor sa ne bage la cremenal. Pentru ca, observ, acuza de "antisemitism" sau de "negationism" adresata de acest confrate lui Paul Goma (si implicit sustinatorilor dinsului) cu un pic de bunavointa poate duce la pârnaie. Atit in Franta cit si România.

Unde nu va mai fi intimpinat de Plesita, desi cine stie?

Asa ca astept unele lamuriri de la cine mi le poate da.

Oricum, cred ca un Comitet de sustinere pentru Paul Goma va fi gasind pina la urma vreo doi-trei aderenti in Romania postcomunista. Si am sa incerc sa particip la constituirea lui, asa cum aveam intentia initial. Cu conditia prelabila sa cunosc numarul de inregistrare a plingerii penale depuse de Paul Goma. Presupun ca imi puteti comunica aceasta informatie.

Va multumesc anticipat si va rog sa primiti expresia deosebitei mele consideratii.

Dan Culcer

Duminică 20 martie 2005

Într-un interviu dat lui Ion Mureșan în noiembrie 2002 Adrian Marino pomeneste și de mine:

[Ion Muresan]“Nu de mult am vizitat Memorialul de la Sighet. V-am vazut acolo fotografia de detinut. Citi ani si unde ati fost inchis?

[Adrian Marino] “Am stat mai multi ani si in mai multe inchisori. Cea mai importanta a fost Jilava, apoi Aiud, Ocnele Mari, unde am stat in celula cu Ovidiu Cotrus, apoi Oradea Mare, unde am facut o greva reusita, zic eu, care ne-a permis sa primim pachete si corespondenta. Toate astea au durat 8 ani. Dupa aceea am venit la Cluj, 3 luni, iar dupa aceea am fost trimis in Baragan, fara sa fi facut nimic. Dar ca precautiune, caci intre timp venise Revolutia din Ungaria, iar detinutii politici romani erau suspecti prin definitie. Asa ca am fost trimis in Baragan si am mai stat 6 ani in comuna Latesti, care nu mai exista astazi. Acolo am stat cu personalitati istorice, cu Paul Goma, cu Balota si multi altii, dar cert este ca 6 ani de Baragan... a fost greu, foarte greu. Daca tot a venit vorba de Sighet, acolo, in alta camera e si coliba mea, in care am stat la Latesti. Am facut imprudenta sa dau fotografia unei jurnaliste care mi-a luat un interviu dupa '89 si nu mi-a mai dat-o. Fotografia a aparut in presa si dupa ziar s-a facut un desen. Exista urme ale mele, asta nu inseamna ca sint un personaj istoric sau ca am pretenții. Doar ca am cunoscut o realitate romaneasca pe care incerc sa o descriu intr-o carte autobiografica postuma.

(I.M.) “Cum ati ajuns la Cluj? De fapt, asta urmare a suitei ultimelor intrebari. Trebuie sa fi intervenit ceva care sa va faca sa va opriti aici, nu in alta parte.

[A.M.] “Din cauza Lidiei. Din cauza sotiei mele, care-i clujeanca.

[I.M.] “Ati cunoscut-o la Bucuresti?

[A.M.] “Am cunoscut-o la Cluj, in perioada celor trei luni cit am stat aici. Am venit aici, de fapt am fost adus aici, pentru ca familia mea era aici. Lucrau la Carbochim. Atunci am cunoscut-o si intre noi s-a creat o legatura foarte puternica, si ea a venit pe urma in Latesti, si-a sacrificat toata cariera universitara, a avut mari neplaceri din cauza mea... Epoca era foarte dura.

[I.M.] “Ce rol a jucat si joaca in cariera dumneavoastra doamna Lidia Bote-Marino, caci, dupa parerea mea, sinteti un cuplu exemplar?

[A.M.] “Un rol esential, in sensul ca ma accepta asa cum sint, si nu sint un om foarte comod. (...) Chiar Goma spune intr-un interviu ca eram invidiat de toti in Latesti din pricina Lidiei. Cind, acolo, la Latesti, saptaminal veneau hotariri de divort, de despartire, Lidia nu m-a abandonat, 6 ani. A venit tot timpul. Am fotografii cu ea de acolo, fotografii facute de Goma, care era fotograful satului. Nu pot dovedi ca erau facute de Goma, caci nu sint semnate, altfel le-am putea edita, am putea scoate un album cu text si fotografii de Paul Goma”. (...)

[I.M.]“Nu v-a tentat sau nu vi s-a oferit o cariera universitara?

[A.M.] “Nu, nu mi s-a oferit niciodata, am fost boicotat complet de lumea academica romana, si din Cluj, si de altundeva, si pe buna dreptate.

[I.M.] “De unde “pe buna dreptate?”

[A.M.] “Din punctul meu de vedere au avut dreptate. Si va spun si de ce. Toata clasa asta universitara de la ora actuala este produsul unei contraselectii a epocii ceausiste. Daca eu o contestam global, e clar ca vorbeam doua limbaje diferite. Recunosc, mi s-a oferit titlul de “Doctor Honoris Causa” al Universitatii din Cluj. Dar am luat o coala frumoasa de hirtie si i-am scris domnului Marga o renuntare cit se poate de eleganta, motivind ca eu fac o deosebire esentiala intre cultura oficiala si cultura alternativa. Or, eu apartinind culturii alternative, chiar si doctoratul ar insemna oficializarea mea, ceea ce nu pot accepta din motive de consecventa. Am multumit insa foarte frumos. S-a mirat, recent, si Sorin Alexandrescu, dar asta e.

[I.M.] “Nu v-a tentat niciodata Parisul?”

[A.M.] “Nu, nu, nu. Nu m-a tentat niciodata sa plec in Occident. Asta poate suna curios. Dar deloc. Si nu din patriotism, nu din frica de strainatate. Eu ma simt integrat culturii romane si vreau sa fac ceva pentru cultura romana. Si, in al doilea rind, Franta ar fi ultima tara unde as cere azil politic. Admir Franta, admir Parisul pentru geometria lui, pentru arhitectonica lui, dar nu-mi plac trasaturile de caracter franceze, dintre care doua mi se par mai “neplacute”, ca sa zic asa, si anume sovismul si zgircenia. Francezul e zgircit. Si sovina, si arogant. Asta nu o spun numai eu de aici, o spun foarte multi straini si chiar francezii eminenti.

[I.M.] “Din puscarie v-ati intors cu altceva decit cu suferinta si amintirea mizeriei?”

[A.M.] “O amintire la vedere este acest deget rupt. Probabil ca nu era vocatia mea sa fac balamale in fabrica Aiudului. Trebuie sa spun ca in puscarie am intrat cu o naivitate si cu o lipsa de experienta sociala totala. Nu stiam exact pe ce lume traiesc. Acolo am cunoscut adevarata Romania. Am cunoscut adevarata clasa politica romaneasca. Am cunoscut mica burghezie, cita mai era si, in general, temperamentul romanesc. A fost traumatizant pentru mine. Nu mi-a placut absolut deloc in inchisoare. Nu pentru ca eram batut sau infometat. Ci din cauza acestei ambiante vulgare, politicianiste, combinative. Domnu’ Muresan, bine ca n-ati facut inchisoare! V-ati fi dezgustat pentru totdeauna de poporul roman si de politica romaneasca. Eu m-am vindecat in puscarie de acest hobby care se cheama politica, dar n-am reusit sa o fac total, caci stiti foarte bine, dupa ‘90 am reintrat, de fapt “am fost reintrat”, am fost tras din nou in politica si am facut impreuna cu Doina Cornea “Frontul Democrat Antitotalitar”, care a fost prima organizatie anticomunista de dupa ‘90 din Romania. A esuat tot din cauza materialului uman.

[I.M.] “Sinteti, domnule Marino, laureat al Premiului Herder...”

[A.M.] “Eram la Roma cind am aflat vestea, intr-o sala cu mai multi scriitori. Si la un moment dat, vine cineva de la ambasada, foar-

te radios, sa-mi spuna si sa comunice asistentei ca Adrian Marino a luat Premiul Herder. Si atuncia se intimpla ceva extraordinar, aproape neverosimil. Marin Sorescu se scoala in doua picioare si spune: «Acest premiu mi se cuvenea mie!» A provocat o situatie si o impresie penibile. Acest poet care a mers cu cobilita prin Europa in cautarea Premiului Nobel... A luat si el, pina la urma, Herderul, dupa doi sau trei ani. Eu eram, totusi, autor cu niste carti scrise in franceza si publicate la “Gallimard”, ceea ce domnul Sorescu nu prea era.

E o diferenta intre a publica poezii si a publica volume groase, cum publicam eu. Ma opresc aici.”(...)

(Opinie anonima pe forumul www.evz.ro):

“Unde esti tu Liiceanu? Patapievici si Plesu? Iata ca dusmanul de temut s-a dus sa se odihneasca. Acum, in pace, va puteti balcaniza reciproc, pina la ipocrizia deplina. Piedestalul moral pe care sta Adrian Marino nu are trepte pe care voi vreodata le veti urca. Nici chiar liftul culturii nu va va duce acolo. Plingeti si regretati, caci ati pingarit un “OM” cu nimicniciile voastre”.

Sentimente amestecate. Abia acum, după moartea lui, înclin, dacă nu să-i dau dreptate, atunci să nu-l mai condamn atât de sever:

Adrian Marino a făcut totul pentru a răzbate în cultură. Totul, adică și compromisuri. Cum făcuseră *totul* pentru a nu-și risipi, irosi, compromite talentul (prin acțiuni extraartistice) și Breban și Pintilie și Doinaș și Bernea și Sorescu și Blandiana... - și încă alții, mulți, fie că aveau talentul acela, fie că nu (prea). Din informațiile mele de până acum (și de acum încolo...) aceștia au făcut cu Securitatea “Pactul diabolic”, vorba lui Pintilie. Nu am dovezi “scrise”, dar există dovezi pe care pușcăriașii le simt, le miros, de la prima... șchiopătare a prietenului, a fostului coleg de celulă, de deportare. Ca și ei Marino a făcut compromisuri care l-au... compromis pe sine; și numai pe sine: nu știu să fi pățimit cineva din pricina “turnătoriilor” lui (nu îl cred pe fiul lui Petre Andrei pe care îl citează, luîndu-l în serios, Luca Pițu). Că va fi plătit cu “ceva” frecvențele lui călătorii în Occident, este neîndoielnic; chiar Premiul Herder, care, ca și bursa “americană” Fulbright nu se acorda pentru doar talent, ci și pentru “altceva”, nu cei care le acordau aveau primul și ultimul cuvânt, ci poliția politică - am pus intenționat la singular: fiindcă era KGB - din țările comuniste propunea-cerea-decidea (nu are decât să mă contrazică Blandiana până la Judecata de Apoi, eu am să argumentez ceea ce am afirmat doar prin rostirea-scrierea numelor celor “onorați”: Jebeleanu, E. Barbu, Zoe Bușulenga, Sorescu, Marino - Blandiana...). Sigur este că securitatea nu făcea cadouri.

Înapoi la Marino: în țară a făcut măgării în presă - am scris în Jurnal despre participarea lui la campania “împotriva onirismului și a evazionismului” dictată de C.C., pusă în formație de bătaie de Ivașcu, ciocnitori de călcâie fiind, nu doar inși de dârvală ca Radu Popescu, ci însuși Șerban Cioculescu (cel care, vorba lui Arghezi, “la multe curți șărbănise”...). Astfel a ajuns (Marino) redactor-șef la *Cahiers roumains d'études littéraires*, varianta savantă, în franceză a *Secolului XX*, unde a trudit cot la cot cu Popescu-Dumnezeu (în fine, el era supraveghetorul), cu Mihnea Gheorghiu, cu Balaci, cu indispensabila Zoe Bușulenga; astfel a ajuns să călătorească (“pentru studii”) până și în Spania, pe când trăia fiorosul Franco!; astfel devenise invitat de onoare a Sărbătorii *l'Humanité*, organul comunist francez; și astfel “reacționarul” Marino avea intrare liberă la Europa liberă de la München, se lăsa găzduit de “banditul” Mircea Carp, prieten și coleg de școală, se preumbla colcvial prin Englisher Garten cu alt vânjos anticomunist, Gelu Ionescu și se invita în locuința lui Vlad Georgescu, directorul secției române a Europei libere - unde l-am întâlnit și eu, o dată.

Cu Parisul însă... Deși publicase (la Gallimard!) o carte despre hermeneutica lui Eliade (?), a fost primit rece de românii exilați. Iar el nu avea deloc talentul disimulării. Roșea, se fâstâcea, se bâlbâia, chiar de nu ar fi fost cunoscute “avantajele” pașaportice de care se bucura (ca Pintilie, Breban, Cernescu, Giurchescu), el oferea profilul unui suspect ideal. Probabil așa se explică ne-aderența, chiar ura lui față de Franța, față de Paris, față de francezi “șovini și zgârciți”... Pentru el Franța era... Franța exilaților români; aceștia, dacă nu-l respingeau, nu-l izolau, în nici un caz nu-l boicotaу (editorial) - nici nu-l acceptau. Așa cum erau - de pildă - acceptați, ba chiar iubiți Doinaș, Paleologu, Sorescu, Nichita Stănescu... Fiindcă Franța de după 1945, pentru toți refugiații din țările de Est, indiferent de politica ei proru-sească, de ideologiile marxiste, leniniste, staliniste, trotskiste ale “băștinașilor” era spațiul libertății, în care nu era loc de nuanțe: ori erai refugiat politic, deci anticomunist, ori erai... suspect. Când oamenii din Lagăr erau consemnați să rămână legați de glie, doar după 1970 unii scriitori, artiști căpătau pașaport turistic - iar jumătate din fericiți lăsaу casă, masă, familie, țară și nu se mai întorceau - tu nu spui ce fel de pașaport ai, însă judecând după naveta harnică între Occident și Orient, vei fi avînd fie unul diplomatic (ca Virgil Cândea, Mihnea Gheorghiu, Balaci, Felicia Antip, Hăulică), fie unul “cu mai multe intrări-ieșiri? Cum se face că ai căpătat acest supradrept?, se întrebau, pe bună dreptate, oamenii. Decât dacă ești informator al Securității...

Informator, Marino? În care accepție? Să fi dat rapoarte de... situație generală a exilului? Dar ce putea afla, nou, Securitatea (de la Marino!), când exilații de noi făceam tot ce făceam pe față, nu ne ascundeam? Să fi fost “agent de influență”? Nu am nici o probă - cum am, de pildă, măcar în chestiunea dărmării bisericilor dinspre Noica: “Tot nu aveau valoarea artistică, nici istorică”); dinspre Sorescu: “Sunt și lucruri bune în... dărmări”; dinspre Horia Bernea, “Oricum, noi, românii avem vocația sfințeniei...”

Cred că mai degrabă Securitatea îl folosea pe Marino ca... material-didactic, exemplu de reușită (socială, culturală) peste hotare, fără a pune bețe în roatele bolșevismului ceaușez.

Luni, 21 Martie 2005

Prima recenzie (?) la “**Culoarea curcubeului-«Bărbosul»**” a apărut ieri sau alaltăieri în *Cotidianul*, semnată de Cristian Teodorescu. Nu pot extrage fragmente, textul nu se lasă copiat de pe internet, am tras o copie pe hârtie - prea mici caracterele pentru ochii mei. Nu-l pot situa pe autor, decât : în câteva rânduri a avut cuvinte rele despre mine; a lucrat la *România literară*, acum este “șef de Departament Cultură la Cotidianul”). Ceea ce am înțeles: recenzentul nu a auzit (mai degrabă: se prefăce) de primul titlul: **Culoarea curcubeului**, volum care, în afară de faptul că a provocat oarecare scandal în care au fost implicați Liiceanu, Adameșteanu, Monica Lovinescu, a cunoscut, totuși două ediții: prima la Humanitas, cea cu cântec, topita...- a doua la Biblioteca Familia - în fine, a treia la Flux din Chișinău, dar să spunem că C. Teodorescu, regățeanocentrist, nu a auzit de existența Basarabiei. De faptul că fragmente substanțiale fuseseră citite la Europa liberă în 1978-1979 nici vorbă, probabil “atunci” recenzentul (care este și prozator) nu era încă născut și, după modelul strălucitor al colegului său de la *Romlit*, pe nume Alex. Ștefănescu și el consideră “timpul” dinainte de venirea sa pe lume nesemnificativ, inexistent. Drept care vorbește despre cartea mea ca despre un... roman în două părți: romanul lui Goma și romanul securiștilor. Ceea ce este dreptul său, fiecare înțelege ce poate și pune pe hârtie ce se cere - ca la *România literară*, ca la *Cotidianul* actual.

Nu merită C. Teodorescu să mă ocup de extemporalul său... era să spun: resentimentar, însă mi-am adus aminte că eu sunt resentimentarul-șef, de aceea caut un alt cuvânt... Să zicem: dușmănos - bine: doar veninos. Constat - de astă dată fără compasiune - că și Cristian Teodorescu este un adevărat literat român:

amnezic, autocronic, umflat cu aer - și pizmaș: ai zice că, zugrăvind-l pe Goma, “de 28 ani la Paris, în realitate nu a părăsit Drumul Taberii”, îi reproșează “atitudinea” și în același timp este gelos - păi el, dacă ar fi la Pariiiiis, e-he-he, ar uita și numele străzii bucureștene pe care a copilărit... Mai constat - tot fără compasiune - că individul este intrigat de faptul că în «Bărbosul» nu am dat numele - bănuite, însă deloc sigure - ale unor turnători.

Dacă nu a înțeles acest “mecanism” al psihologiei elementare, înseamnă că nu a înțeles nimic din... fiziologia prozei - pe care o practică - te pomenești că chiar cu succes la cititorii și la criticii români cotidieni.

[Abia azi, 10 iunie am primit textul lui C. Teodorescu, publicat în *Cotidianul* din 18 martie 2005:

“Goma, personajul turnatorilor”

“Paul Goma e bintuit și azi de securistii și de informatorii lui Ceausescu. Dar și de amintirea perioadei în care numele sau aparea în marile cotidiene din lume și pe fluxurile agențiilor de presa.

“Chiar dacă a ajuns la vîrsta intelegciunii, Paul Goma nu e un intept. Ii place scandalul și, cînd nu-i are, își inventează adversari. Insulta fără jena și cit se poate de apasat, în numele unei singurateți care-i da cosmaruri, dar în care se adîncește, cu orgoliul victimei care își poate lua, în sfîrșit, revansa. Acest om care trăiește de 28 de ani la Paris scrie și vorbește ca și cum s-ar afla tot în apartamentul sau din Drumul Taberei, supravegheat de securisti și provocat de informatori. Goma nu se întoarce în România pentru că, de fapt, niciodată n-a plecat cu adevărat de aici. Pentru el, Parisul nu e decît un cartier al Bucureștiului, în care sta izolat, dar urmărind cu sufletul la gura tot ce se întîmpla.

“Romanul lui Goma și romanul securistilor despre Barbosul

“În nou-ăparuta lui carte la Editura Polirom, „Culoarea curcubeului 77. Cod «Barbosul»“, există doi Paul Goma. Unul e cel care povestește ce i s-a întîmplat în 1977, anul în care scriitorul a devenit cazul internațional Goma. Romancierul reia aici în detaliu o cronică pe care tot el a făcut-o, cu diverse alte prilejuri. La sfîrșitul acestui roman începe un al doilea, mai interesant decît cel dintîi, care cuprinde ce scriau securistii și informatorii lor despre Goma, începînd din 1957, cînd, iese din puscărie, i se stabilește domiciliu obligatoriu într-un sat din Dobrogea, pînă în 1977, anul în care Goma intra în conflict deschis cu regimul și cu Ceausescu.

“Pentru Goma nu contează informatorii

“Istoricul Stejarel Olaru i-a trimis dosarul de Securitate lui Paul Goma, la Paris, rugînd-l să-i identifice pe cei care l-au turnat. Goma nu deconspira însă nici una dintre sursele Securității. În schimb, pune cap la cap rapoartele din dosar și le transformă într-un roman document scris de securisti și informatori despre obiectivul „Barbosul“, numele de cod al lui Goma, la Securitate. E greu de crezut că roman-

cierul nu a fost în stare să-i recunoască pe cei care l-au turnat. Pentru el însă, nu informatorii contează, ci securistii care s-au ținut după el și care au cerut rapoarte de la informatori. Asupra acestei idei a lui Goma voi reveni. După socotelile mele, peste 400 de securisti s-au ocupat de cazul „Barbosul”, cap de afiș fiind celebrul Victor Achim, maiorul de securitate care se ocupa de Uniunea Scriitorilor. În prezent, Achim e șef de editură.

“Nu stia citi „baieti“ il urmareau?

“Când citești „Culoarea curcubeului”, romanul lui Goma, ești tentat să-ți închipui că autorul exagerează și că are mania persecuției. Impresia, sîciitoare, vine de la stilul lui Goma, digresiv și de o oralitate obositoare. Autorul scrie cum vorbește, dar vorbește mult mai bine decît scrie. Când ajungi la romanul notelor informative și al rapoartelor securistilor, descoperi că Goma ori nu stia citi „baieti” de toate gradele îl urmareau, ori mai lasă de la el, ca să nu pară neverosimile amintirile sale. În 1977, despre el se vorbea în toată țara, încît, la centru, apar note și rapoarte trimise pînă și de securistii din cele mai obscure orasele de provincie.

“Scriitorii care au încercat să-l demoleze la ordin

“Lumea scriitorilor fierbe, dar și nescritorii dezbăt cazul Goma. Scriitorii care se inhama din proprie inițiativă și zelos la caruta propagandei de partid sînt: Eugen Barbu, Fanus Neagu, Dinu Sararu, Nicolae Dragos. Adrian Paunescu își pune „Flacăra” la dispoziție pentru demolarea lui Goma. Comentînd o notă informativă despre atitudinea lui Nichita Stănescu față de el, Goma precizează că poetul nu s-a ferit să se afișeze împreună cu el în perioada aceea. Mai mult, dezmințe zvonul securistic că Nichita l-ar fi acuzat de trădare, în timpul unei convorbiri particulare. Autorul acestui zvon, precizează Goma, e același Victor Achim, securistul de la Uniunea Scriitorilor.

“Masuri pentru contracararea obiectivului

“În 1977, Securitatea vrea să lanseze zvonul că romancierul ar fi, de fapt, securist. Printre scriitorii care se fac ecoul acestui zvon: Fanus Neagu, Dan Zamfirescu, Mircea Micu. Virf de lance în încercarea de a-l compromite pe Goma e „Saptamina” lui Eugen Barbu, notează satisfăcut într-un raport maiorul Achim.

“Complicitatea lui Goma cu informatorii

“În privința informatorilor, ale caror note colcaie în dosar, e cel puțin ciudat că Paul Goma n-a putut să-i identifice. E vorba de persoane cu care, conform notelor, Goma s-a întîlnit nu o dată, iar uneori în împrejurări în care sursa relatează despre întîlniri care au avut loc la el sau ea acasă, ori la care au luat parte încă două persoane, ale caror nume sînt dezvaluite, în afara de „obiectivul” turnătoriei. Vrea Goma să protejeze de oprobriul public persoane care îi sînt și azi apropiate? Indiferent de motivul tăcerii sale, asta se cheamă complicitatea victimei cu turnătorii”.

(*Cotidianul* 18. 03. 2005)

Acest Cristian Teodorescu... Încă nu am zis tot răul pe

care-l merită literatul, jurnalistul crescut la Școala lui Manolescu la *România literară*, avându-i sergenți instructori pe Dimisianu, Ștefănescu, Băran... Elevul lor a devenit ceea ce era normal să devină într-o Românie... literară: un perfect ignorant, un strălucit analfabetizator - fiind el însuși un monument de auto-analfabetism.

Mă opresc aici, cât să o las pe Mariana Sipoș să comunice în revista *Origini* 1-2-3/2005:

“În cazul **Culorii curcubeului** nu este menționat nici măcar faptul că este vorba de ediția a IV-a. Astfel încât până și un cunoscut prozator și conducător de gazete culturale, autor al unei cronici recente, crede că e vorba de o carte scrisă de curând de Paul Goma care ‘reia aici în detaliu o cronică pe care tot el a făcut-o, cu diverse alte prilejuri’.

“Și dacă Cristian Teodorescu se dovedește atât de neinformați, ce să mai spunem de cititorii tineri și foarte tineri cărora editura nu le oferă minimul de informație promoțională despre autor și istoria acestei cărți de referință pentru memoria noastră colectivă”.

Aici se isprăvește implantul operat la 10 iunie 2005]

Marti 22 martie 2005

(...) Voiam mai demult să scriu despre *asta* - și am tot amânat. *Asta* nu este o noutate, dar cum în ultima vreme a luat proporții...

Asta fiind răul pe care mi l-a pricinuit Liiceanu, editând, imediat retrăgînd din librării, depozitînd, topind **Culoarea curcubeului**, apoi, în asociație cu Adameșteanu, Monica Lovinescu și ceilalți lătrători la comandă (Pleșu, Manolescu, Alex. Ștefănescu, Dimisianu, D.C. Mihăilescu, Pruteanu, Iorgulescu, Buduca, Mircea Martin...) instituind bariera-sanitară în jurul meu ca autor și a cărților mele.

Naivul de mine: credeam în cai-verzi-pe-părerzi: “Adevărul va triumfa până la urmă”, “Minciuna are picioare scurte...” și alte folclorisme. Ei bine: adevărul nu triumfă “până la urmă” - ci triumfă minciuna și Liiceanu. Alimentată de amnezie și de substanța adameșteană. Va fi știut ce va fi știut cel care a zis: “Absentii se înșeală totdeauna”? Fiindcă nu poți apăra un adevăr dacă nu ești de față. “De față” fiind minciuna (liiceană, manolească, blandiană), cea sprijinită de amnezie (adameșteană) - ea va triumfa. La această absență a mea - fizică - adăugîndu-se deloc neglijabila absență scriptică (editorială, în presă): mormîntul a fost, nu doar săpat, dar și închis (dar nu vorbea D.C. Mihăilescu

despre “lespedea” tombală a cuvintelor Monicăi Lovinescu închizându-mă pe veci: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma»)?

La această înmormântare a contribuit recent și Polirom: suprimînd - fără voia, ba chiar împotriva voinței mele, autor - **Introducerea la Culoarea curcubeului**, nu doar a “încuviințat” inexistența mea, dar a confirmat-o, întărit-o. Astfel, puținii care au vorbit de această carte nu știu de unde să o ia, nu țin minte că avea, totuși, un trecut, măcar editorial...

Mă consolez cu ce pot: dacă Polirom mi-a decapitat-despiciorat (avea și un cuvânt de încheiere - a dispărut și acela) **Culoarea...** ea... există ca atare.

Și poate... Ce-am ajuns: la “și poate”...

Oricum, ceea ce mi-au făcut - rău - Liiceanu-Adameșteanu-Lovinescu-Manolescu-Pleșu... și ceea ce mi-a făcut (rău) Silviu Lupescu, director al Polirom-ului nu trebuie uitat în veac. Aici nu mai este vorba doar de întâmplător numitul Goma, autor al unei cărți - ci de o acțiune concertată a **autorilor de cărți români** pentru distrugerea, ne-ființarea unei **cărți**, indiferent de valoarea ei, dar **carte**.

(...)

Ieri mi-a venit, trimis de LIS, nr. 1-2/2005 din **Viața Românească**. Este și eseul Ligiei Pamfilie despre proza mea. Deși îl primisem prin poșta electronică, am impresia că de atunci autoarea l-a augmentat, l-a ameliorat. Oricum, este laudativ cât curprinde. Mi-a făcut bine pe la trupul sufletului.

Miercuri 23 martie 2005

Ieri o plouat puțin - puțin de tot. Speram să-mi stropească florile, cu speranța am rămas.

Joi 24 martie 2005

Încă o zi goală. Că tot nu mă simt bine, de ieri am luat la citit **Jurnal 2003**. Nu e rău, e bine... antiamerican...

Vineri 25 martie 2005

Bunavestirea, la noi. Vinerea Patimilor la catolici.

Sâmbătă 26 martie 2005

Ziua de azi (sic) publică scrisoarea mea din 13 martie către Mircea Stănescu. Câteva opinii de pe forum:

De la: adrian sibiul din sibiul, romania (...@brebenel.ro)

Data: 2005-03-25 23:50:53 , IP: 80.97.22...

Cand se va incheia CALVARUL celor persecutati politic in fostul regim? Cele intamplate lui Goma (si altor...oare cati au fost?) depasesc limitele imaginabilului. Acesti oameni au nevoie de liniste, si ea se poate dobandi doar prin recunoasterea faptului ca au fost persecutati politic. O recunoastere din partea statului. Nu trebuie neaparat sa ii condamnăm pe calea dreptului comun pe cei implicati (fosti securisti sau membrii ai regimului). Cred ca este de ajuns un proces al comunismului care sa indice cu probe, cine, pe cine si de ce a persecutat. Oare actualul regim este in stare de asa ceva?

In cazul de fata... CHIAR NU SIMTITI DUREREA LUI PAUL GOMA?

(...)

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)

Data: 2005-03-26 02:42:06 , IP: 216.63.54...

Multumesc eroule Goma ! Observ în textul lui Paul Goma un fel de leheamite față de această problemă a chemării în justitie a “fostilor”. E de crezut si de compătimit în acelasi timp Goma pentru ceea ce simte. Faptele descrise de domnia sa sunt , pentru a câta oară , clipe de cosmar. România a pierdut (...) prea multe din prilejurile care o putea scoate pe usha din fata a istoriei din cosmarul celei mai scurte dar si celei mai negre priade istorice din existenta ei. Anul 1992 , când Paul Goma si-a anuntat candidatura la presedintia României a fost una din acele ocazii. Ce moment ! Si cum l-am pierdut. Într-o Românie fesenzată până la prostitutie , adevăratii eroi ai natiei erau târâti în cea mai obscenă si mizerabilă dizgratie socială. Ratiu devenise un sclerizat burghez , Doina Cornea o curvă (cer iertare pentru acest cuvânt) , Ticu Dumitrescu un psihopat , Paul Goma un “jidă” (cer iertare) paranoic (...) iar tara credea în aceste mizerii. A crezut cu atâta perversiune încât si-a ales conducătorul pe Iliescu , imaginea a ceea ce ne târâse si murdărise pentru 50 de ani de istorie mizerabilă. O țară care nu stie să-si respecte eroii nu merită să existe ! Ca unul care prin natura muncii mele am colindat tara în lung si în lat , dar nu prin orase ci prin cele mai singuratiche si mai depărtate sate si comune ale țării , cunosteam psihologia țaranului “dezmorometizat”. Abrutizat , ostracizat, redus la o simplă unealtă agricolă , descalificat moraliceste , țaranul român devenise un simplu shobolan care , dacă apuca să se hrănească cu câteva firimituri din ceea ce tot el producea. Acest țaran care nu avea ca sursă de informare decât “aparatură” , o cutie care scuipa un singur program de radio , programul unu , sau citea unicul ziar ajuns si asa cu întârziere de câteva zile : “Scânteia” , acest țaran primise în dar o libertate pe care era , este si va fi mult timp de-acum încolo inapt s-o înțeleagă. Acelasi țaran avea să fie unealta principală a comunistilor transformati peste noapte din tovarăsi în “concetățeni” , si care aveau să murdărească prin cele mai infame si mârshave masinării pe adevăratii eroi ai neamului. Acesti eroi se ascundeau de o furie deshântată , de o ură inexplicabilă a celor care cu câteva săptămâni înainte se rugau pentru sănătatea lor si-l implorau pe Dumnezeu să-i tină sănătosi ca să poată să scoată castanele din foc pentru cei 23 de milioane de paralizati. Acum ? , paralizatii transformati în zombi-politici își revărsau ura lor împotriva a tot ceea ce reprezentase anticomunism. Nu Goma luptase

împotriva comunismului. Nu. Goma era un evreu securist , homosexual si paranoic. Iliescu era adevăratul erou. Si lumea credea. Dezmorometizatii erau de acord. Sheful de post le aducea "stiri calde" de la Bucuresti cum că chiaburii veneau în valuri , mânati de la spate de Ratiu si Coposu ca să le ia pământurile care si asa nu erau ale lor. Victimile deviniseră călăi iar călăii deveniseră victime. Un paranoic , Vadim Tudor , devenise porta voce împotriva tortionarilor : Goma , Ticu Dumitrescu , D. Cornea , Ratiu , Coposu , etc. si dezmorometizatii îl credeau. Aflându-mă în SUA în acel timp ca emigrant trădător ordinar , m-am bucurat nespus când am aflat de actiunea lui Goma. Dar m-am si întristat gândindu-mă la reactiile ce aveau sa curgă ca un puroi infect asupra lui. Havel al nostru nu a avut parte de cehi ci de demorometizati. Zombi-politici. Tzatze si mârłani. Otrepe si isterici. Fanatici si inculti. Lui Goma i s-a tăiat pofta de a mai fi Goma. O fi obosit. E greu pentru un erou să te trezesti dintr-o dată că ai luptat de unul singur. Că ai făcut doar o "gâlceavă" si nu "trezire de spirite". Mi-e si rusine să mă întreb , cum de-a fost posibil. (...) Noi care nu avem voie nici măcar să le stergem picioarele cu pârul nostru , tocmai noi i-am scuipat si batjocorit. Si pentru ce ? Si de ce? Laconic si scârbit , Goma cere în sfârșitul articolului său ca justitia să-si facă datoria. Săraca justitie. Cui să-i facă mai întâi dreptate ? Care ar fi prioritatea justitiei ? Să îl judece pe Plesită sau să facă lumină în afacerea clanului Cămătaru ? Să-l judece pe Plesită sau să găsească vinovatii revolutiei din '89 ? Care ne sunt prioritățile eroule Goma ? Tare mi-e frică să nu fim nevoiti să stăm din nou la coadă si să strigăm : dati câte una ca să ne ajungă la toti !(...)

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-26 02:50:31 , IP: 152.163.100...

Victimele holocaustului comunist Dumnezeu s-o odihneasca in pace pe Doamna Goma, mama eroului Paul Goma, precum si pe celelalte victime ale holocaustului comunist care au trecut in nefiinta fara nici o compensatie morala pentru suferintele indurate.

De la: Romeo din Canada (...@rogers.com)

Data: 2005-03-26 05:16:06 , IP: 66.185.85... Respect pentru acest SENIOR al rezistentei romanesti! Iliescu a facut cel mai mare rau Romaniei dupa 1989. A continuat sa distruga, murdareasca, ascunda, profaneze adevarul despre adevaratii Seniori ai rezistentei Romane! Securitatea, cancerul Romaniei, continua sa fie "activa". Domnule Basescu ai PROMIS ca... Mai SPERAM! Romania are nevoie de citeva mii GOMA! Cel mai mare respect pentru DOMNUL GOMA!

Duminică 27 martie 2005

L-am văzut pe Papa. La fereastră. A încercat să vorbească - a horcăit. Imagine zguduitoare. Văzându-i gura deschisă în căutare de aer, am avut certitudinea că sunt martor nefericit-privilegiat la: *Eli, Eli...*

Mă tem că îl vedem pentru ultima oară.

Alte câteva intervenții pe forum:

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)

Data: 2005-03-26 14:21:27 , IP: 199.217.212...

Re: Intrebare pt dl Goma

La 2005-03-26 13:34:08, AVP a scris:>>O singura intrebare, nea Paule... (...) Domnule AVP , dumneata amesteci merele cu prunele aici. Paul Goma nu este un antievreu , un antisemit. (...) El nu doreste decit balantarea accentelor de a invinovati pe toti si pe toate folosindu-se de drama evreilor omoriti in holocaust. Nimic mai mult. Eu cred ca Goma are perfecta dreptate luind atitudine impotriva razvratirilor evreilor impotriva romanilor din Moldova lui 1941. El dovedeste clar ca si evreii au bestiile lor asa cum si romanii ii au pe ai lor. Prea se merge vorba in lume ca evreii sunt sfinti iar restul pagini. (...) Goma tocmai prin atitudinea lui este pe placul celor multi. NU TACE ! Ca deranjeaza pe una ca Monica Lovinescu sau pe antiromanul G.Andreescu, asta nu ne va impiedica pe noi cei ce credem in el sa ne schimbam parerile. Eu cred ca ultimul paragraf pe care i-l adresezi lui P. Goma ar trebui sa ti-l adresezi tie-ti insusi. Tu ar trebui sa incetezi sa-i arati cu degetul lui Goma ca si cind il pui inapoi pe olitza. Goma ar trebui sa-ti fie exemplu si nu "subiect".

De la: Romeo din Canada (...@rogers.com)

Data: 2005-03-26 05:16:06 , IP: 66.185.85...

Respect pentru acest SENIOR al rezistentei romanesti! Iliescu a facut cel mai mare rau Romaniei dupa 1989. A continuat sa distruga, murdareasca, ascunda, profaneze adevarul despre adevaratii Seniori ai rezistentei Romane! Securitatea, cancerul Romaniei, continua sa fie "activa".Domnule Basescu ai PROMIS ca... Mai SPERAM! Romania are nevoie de citeva mii GOMA! Cel mai mare respect pentru DOMNUL GOMA!

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-26 19:11:16 , IP: 152.163.100...

Blame the victim!La 2005-03-26 18:06:41, patriot a scris:

> Procesul comunismului tot va veni, mai devrem sau mai tirziu si va
> cuprinde toata europa si rusia....pina atunci urlati ca din gura de
> sarpe cei vinovati, ca la doar asta va pricepeti cel mai bine.

Cel mai bine se pricep la culpabilizarea victimelor.Dupa acelasi rationament, in unele tari islamice, victima violului este condamnata pe motiv ca...a fost violata. Raspandacii se screm din rasputeri sa-i agate tinichele de coada lui Paul Goma, si diverse etichete pe teme de opinie politica. Indiferent care ar fi actuala orientare politica a lui Paul Goma (presupunand, prin absurd ca ar fi cea cu care este gratulat de raspandaci) dansul TREBUIE sa fie compensat pentru suferintele si umilintele indurate.

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)

Data: 2005-03-26 21:31:36 , IP: 66.245.241...Re: Blame the victim!

Cum se numesc cei care agata tinichele de coada lui ellie viesel? (...)

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-26 23:06:33 , IP: 64.12.116...Pretium dolores

La 2005-03-26 22:37:56, enzo a scris:

> [...] nu exista pret de despagubire pentru ceea ce a suferit el si familia lui.

De acord, nu se poate pune pret pe durere. Totusi, de cand fenicienii au inventat moneda, victimele pot fi despagubite pentru pagubele MATERIALE suferite, plus beneficiul nerealizat din cauza prejudiciului suferit. Haideti sa facem un calcul foarte sumar al beneficiului nerealizat:

Daca Goma nu facea dizidenta, astazi ar fi fost cel putin senator (ca Adrian Paunescu) sau macar ambasadorar cultural, fi avut si el cateva case, poate mai putine decat Nastase, avocatul lui Ceausescu, i s-ar fi publicat si tradus toate cartile, ca lui...sa nu zic cui de teama 'etichetei', s.a.m.d.E drept ca asemenea compensatii materiale nu l-ar fi consolatat pe Goma, care e din alt aluat decat Paunescu, Nastase si celelalte 'victime' care s-au refacut rapid dupa 'traumele' comunismului. Dar o compensatie materiala, oricat de simbolica (macar 7-8 milioane de euro, suma ce poate fi usor trasa chiar de la agresori) ar fi o recunoastere a raului care i s-a facut.Cum rasplatim un erou national? Orice sugestie este apreciata. Propun ignorarea zgomotelor de fond ale etichetacilor. Nu va fi nevoie sa intervin in chestiunea "rasplății" - se însărcinează forumiștii. Și se descurcă nesperat de bine:

De la: synd (...@aol.com)

Data: 2005-03-27 01:57:19 , IP: 84.128.37...Re: Pretium dolores

La 2005-03-26 23:06:33, Anticomie a scris:

> La 2005-03-26 22:37:56, enzo a scris:>> nu exista pret de despagubire pentru ceea ce a suferit el si familia lui.(...)

Din punctul meu de vedere, durerea si suferinta nu au un pret. Opinia ca durerea ar putea fi, cumva, alinata prin sau cu ajutorul banilor este una materialist-mercantila, de speta joasa, care-mi aduce aminte, cumva, nu stiu de ce (sic!), de "socialismul stiintific".Nu stiu daca Paul Goma ar fi dispus sa-si lasa masurata "in galbeni", natural, de catre altii, umilinta de fiu, relatata in articolul de mai sus. Si iarasi nu cred ca lui P. Goma i-ar face placere sa citeasca epite de genul "erou national" (apropro de etichetaci!) Cred ca Paul Goma a facut la vremea respectiva, in primavara anului 1977, ceea ce trebuiau sa faca toti romanii, ceea ce i-a dictat constiinta razvratita in fata ororilor comunismului. Nimic mai mult. Comparand, totusi, atitudinea lui P. Goma cu aceea a majoritatii concetatilor sai, el poate fi considerat, intr-adevar, un erou.Cum putem sa-l rasplatim? Intrebarea este buna. Raspunsul meu este simplu: acordandu-i respectul cuvenit omului Paul Goma.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-27 02:45:17 , IP: 152.163.100...Re: Pretium dolores

(...) Un crash course in capitalism: victimele care primesc despagubiri materiale au si optiunea de a dona intreaga suma unei filantropii, pentru prosperarea unei cauze etc. Multe din victimele care au suferit ptr. un principiu isi exercita aceasta optiune. E drept, suferinta ramane suferinta, dar ajutarea unei cauze, sau a altor nenorociti le mai echilibreaza din controlul pierdut ca urmare a suferintelor.Dar acum doar vorbim de discutii, ca eu una cel putin nu am auzit inca sa se vehiculeze ideea despagubirii d-lui Paul Goma. Mi-am permis doar sa o ridic pe acest forum, dar vad ca nimeni nu o sustine, dimpotriva, primesc lectii de idealism moral.

> Cum putem sa-l rasplatim? Intrebarea este buna. Raspunsul meu este

> simplu: acordandu-i respectul cuvenit omului Paul Goma.

Pe langa respectul pe care-l merita, ca orice fiinta umana, d-l Goma este indreptatit la mai mult. Dansul este scriitor, ma intreb, operele domniei sale sunt subiecte de bacalaureat, sau material bibliografic precum operele altor

scriitori angajati (primul care-mi vine in minte e Elie Wiesel)?

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)

Data: 2005-03-27 02:52:51 , IP: 216.63.54...Re: Pretium dolores - synd
(...) Respectul ! Ce facem atunci cind unii ca G. Andreescu il acuza de anti-semitism? Cum il mai respectam atunci pe Goma cind acesta este atacat?

De la: synd (...@aol.com)

Data: 2005-03-27 04:02:38 , IP: 84.128.37...

Re: Pretium dolores(...) Cand dumneata, stimata doamna, vei intelege ca nu chiar totul si cu atat mai putin sentimentele sunt o marfa, care nu poate fi vanduta/cumparata oricum si oriunde, vei incepe sa intelegi ceva din viata. Pana atunci vei continua sa teoretizezi...ieftin. Eu stiu bine si cu certitudine, inaintea dumitale, ce inseamna, de exemplu, "Schmerzensgeld" (bani de durere). Dar, aceea este durere fizica...

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-27 04:03:14 , IP: 152.163.100...

Re: Pretium dolores - CALUGARULLa 2005-03-27 02:52:51, CALUGARUL a scris:> Cum il mai respectam atunci pe Goma cind acesta este atacat? Goma a fost atacat tot timpul, dar asta nu diminueaza cu nimic respectul si admiratia pe care le merita, dimpotriva.Adica, vreti sa insinuati ca batjocorirea Doamnei Goma de catre securisti ne-ar pune cumva in dubiu daca sa-i acordam respectul pe care il merita?(...)

CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)

Data: 2005-03-27 05:12:39 , IP: 216.63.54...(...)

Eu cred ca trebuie luata o atitudine hotarita prin demontarea jocului antinational si anti-gomist al lui Andreescu ce si-a format o platforma politica atacind tocmai ce are natia noastra mai valoros astazi : biserica si oamenii de atitudine care au facut dovada clara a luptei anticomuniste si au suferit de pe urma gestului lor.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-27 05:35:44 , IP: 205.188.116... (...)

Din scrisoarea lui Goma:<<Iata-ma, deci, in martie 2005, ca unul care desi am "experienta" (mai corect: avand stire de astfel de metode) - ma aflu dezarmat: un securist a pangarit-o pe sotia mea si mama a fiului meu - "de asta data in public si nimeni de pe platoul de televiziune nu a protestat". >>

Sa vedem ce atitudine va lua d-l Andreescu la atacul bestial al lui Plesita impotriva d-nei Goma, care este evreica. Acum ar avea ocazia sa-si manifeste dezaprobarea impotriva unui caz concret de antisemitism; un atac direct la o evreica, nu doar "antisemitism" dedus din intorsaturi de condei.

Sau antisemismul securistilor este acceptabil d-lui Andreescu?

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net)

Data: 2005-03-27 05:55:59 , IP: 209.247.222...Re: Pretium dolores!
WRONG PAUNESCU E TALENTAT CHIAI DACA SI PORC (si Arghezi a fost)!

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-27 02:58:30 , IP: 152.163.100...

"Dar o FLOARE avem si noi !"La 2005-03-27 01:16:08, motanul incaltat a scris:> Dar o FLOARE avem si noi ! Hai bre s-o udam cu apa dulce de izvor, nu s-o hulim !Hallelujah, Brother!Cehii l-au facut presedinte pe Havel, au ridicat si un monument lui Sfantul Vaclav.

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net)
Data: 2005-03-27 05:53:49 , IP: 209.247.222...Re: Paul Goma, the acid test.
KK intreaba citi si ce stiu de el in Ro? EROU DE CARTON ca si AVPica!
La 2005-03-27 01:16:08, motanul incaltat a scris:> Dar o FLOARE avem si noi ! Hai bre s-o udam cu apa dulce de izvor, nu s-o hulim !
Dupa cum se comporta, ca o primadona jignita de JIDANI cred ca ai dreptate, o udam la radacina: NE PISHAM PE FLOAREA AIA!

De la: costy
Data: 2005-03-27 17:12:52 , IP: 212.185.209...Calugarul.
(...) Paul Goma, despre el era vorba in propozitie, se poate apara singur infata unora ca Andreescu, problema dintre cei doi nu are legatura cu Securitatea, Plesita si tot neamul lor de jigodii bolsevice. (...)
Imi permit sa-ti amintesc disputa in care Paul Goma are intradevar nevoie de respectul si sustinerea noastra, a tuturor romanilor ce doresc binele tarii si curatarea acesteia de jegul securisto-comunist.
Cu cateva luni in urma mult respectatul nostru dizident Paul Goma a actionat in fata "justitiei" din Romania pe "maria sa" "Ilici Bolsevicovici", un prim pas important in directia unui proces al comunismului in RO!!
Nu te-am vazut, parinte, printre aceia, putini, foarte putini dintre noi, caresiau aratat respectul in fata actiunii curajoase incepute de dl Goma. Aici ai avut ocazie, o mai ai inca, sa-ti arati respectul fata de Paul Goma!Pentru cine ai mai mult respect, Calugare? Cine iti e mai de pret ? Paul Goma sau iliescu ?

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)
Data: 2005-03-27 17:40:10 , IP: 81.181.126...Intamplarea tragica a familie Goma daca s-ar fi intamplat cu autori nazisti si victime evrei , cred ca se faceau 10 filme la Hollywood pe aceasta tema , ca sa se denunte salbaticia tortio-narilor , plus sute de filme documentare . La noi la romani Plesita & co apar fara jena pe sticla si se lafaie pe spatiul de emisie ca broasca in mocirla Plus legile votate de guvernul Romaniei care l-ar fi obligat pe Plesita sa umble cu cutia de tabla pe cap precum celebra statuie

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)
Data: 2005-03-27 17:53:20 , IP: 81.181.126...
Re: Intamplrea tragica a familie Goma
(...) La acest spectacol de lumini si sunet ar fi luat parte si Gabriel Andreescu care cu stilul lui zburdalnic-alunecos ar fi compus o poveste lacrimogen-indignata de plangeau pietrele si se mobilizau cetatenii indignati . Dar asa , daca s-a intamplat la familia Goma , nu e nici o problema , Goma nu e bun cetatean mondial pentru ca abordeaza teme incorect politic , deci nu trebuie aparat cu fondurile ONG-urilor europene si globaliste , fonduri folosite din greu in situatii corecte politic . (...)

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)
Data: 2005-03-27 18:43:17 , IP: 64.12.116...
Re: Intamplrea tragica a familie Goma

La 2005-03-27 17:40:10, toni a scris:

> daca s-ar fi intamplat cu autori nazisti si victime evrei , cred ca se faceau 10 filme la Hollywood pe aceasta tema , ca sa se denunte salbaticia tortionarilor , plus sute de filme documentare >>.

Iar problema despagubirilor materiale si morale nici nu s-ar fi pus. Adica ar fi fost de la sine inteles ca Goma plus cateva generatii de Goma ar fi fost despagubiti si li s-ar fi cerut iertare.Si-a cerut careva iertare de la Goma?

Domnule Goma, daca cititi aceste randuri, va rog sa ma iertati pentru ca nu am stiut cum sa va sprijin eroicele actiuni dizidente. (...)

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)

Data: 2005-03-27 19:10:34 , IP: 66.245.241...

Re: Intamplarea tragica a familie GomaProblema cu despagubirile materiale si morale este o diversiune a bolsevicilor de pe forum. Paul Goma e ROMAN si nu evreu, sa ceara bani pentru suferintele indurate.(...)

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)

Data: 2005-03-27 19:58:59 , IP: 66.245.241...

Re: Intamplarea tragica a familie Goma - patriot

Tocmai asta am subliniat, au fost citiva care au aruncat pastila cu despagubirile materiale. Eu cred ca Paul Goma vrea DREPTATE, care include aflarea si spunerea adevarului si pedepsirea vinovatilor. Asta ar fi cea mai buna despagubire cred eu. (...)

Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-27 21:17:57 , IP: 64.12.116...Domnul Goma este basarabean: 27 Martie -27 Martie 1918: "În numele poporului Basarabiei, Sfatul Tarii declara: Republica democratica moldoveneasca (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunare, Marea Neagra, si vechile granite cu Austria, rupta de Rusia acum o suta si mai bine de ani, din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric si dreptului de neam, pe baza principiului ca noroadele singure sa-si hotarasca; soarta lor, de azi înainte si pentru totdeauna se uneste cu mama sa România"

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-27 21:24:00 , IP: 64.12.116...

La multi ani, Domnule Goma, de Ziua Basarabiei. Paul Goma s-a nascut in judetul Orhei din Basarabia. <http://www.paulgoma.net/> (...)

Limba noastra-i limba sfanta...

Limba noastra-i o comoara

In adâncuri înfundata

Un sirag de piatra rara

Pe mosie revarsata.

Limba noastra-i foc ce arde

Intr-un neam, ce fara veste

S-a trezit din somn de moarte

Ca viteazul din poveste.

Limba noastra-i numai cântec,

Doina dorurilor noastre,

Roi de fulgere, ce spintec

Nouri negri, zari albastre.

Limba noastra-i graiul pînii,
Cînd de vînt se misca vara
In rostirea ei batrînii
Cu sudori sfintit-au tara.

Limba noastra-i frunza verde,
Zbuciumul din codrii vesnici,
Nistrul lin, ce-n valuri pierde
Ai luceferilor sfesnici.

Limba noastra-i vechi izvoade.
Povestiri din alte vremuri;
Si citindu-le 'nsirate, -
Te-nfiori adînc si tremuri.

Limba noastra îi aleasa
Sa ridice slava-n ceruri,
Sa ne spiue-n hram si-acasa
Vesniclele adevaruri.

Limba noastra-i limba sfînta,
Limba vechilor cazanii,
Care o plîng ai care o cînta
Pe la vatra lor taranii.

Inviati-va dar graiul,
Ruginit de multa vreme,
Stergeti slinul, mucegaiul
Al uitarii 'n care geme.

Strîngeți piatra lucitoare
Ce din soare se aprinde--
Si-ti avea în revarsare
Un potop nou de cuvinte.

Nu veti plînge-atunci amarnic,
Ca vi-i limba prea saraca,
Si-ti vedea, cît îi de darnic
Graiul tarii noastre draga.

Rasari-va o comoara
In adîncuri înfundata,
Un sirag de piatra rara
Pe mosie revarsata.

După cum se observă am re-reprodus întreaga poezie.
Ca să mi-o re-re-reamintesc;

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)

Data: 2005-03-27 22:09:16 , IP: 64.12.116...Acid test pentru justitia romana
Finalul scrisorii: "Drept care raman la ceea ce incepusem inca inainte de alegerile din 2004: "plangerile si chemarea in fata justitiei a celor 13 securisti - si a lui Ion Iliescu, sa nu se uite!"

Va saluta Paul GOMA"

Vom avea ocazia sa constatam daca s-a schimbat ceva la justitia din Romania: i se va face dreptate lui Paul Goma?

Forumul a avut cca 90 intervenții. În ciuda lălăielilor unor lălăiți, în ciuda dării buzna, fără a fi în cunoștință de cauză a unor "poieți", acesta a fost muuult mai elevat decât atâtea altele. S-ar prea putea ca "tema" să fi fost cauza.

Marți 29 martie 2005

Să nu ne facem iluzii, oameni buni. "Profeția" mea de acum să tot fie 25 ani, anume: eventualele (atunci, în 1980: foarte-eventualele...) schimbări economice, administrative, libertăți date de sus, chiar prosperitate nu vor provoca și schimbarea interiorului exteriorului. Oamenii au ieșit la "Malul 22 decembrie 1989" umflați de speranța că, așa cum s-a produs "revoluțiunea", adică fără nici un efort, fără nici un sacrificiu din partea lor - ba chiar cu efortul colaborării cu tirania - așa va pica din părul mălăieț și "restul": bunul-simț, onestitatea, respectul față de celălalt, spunerea adevărului...

Vai, nu a picat para mălăiață. Nu a slujit la nimic nici fulgerătoarea fervoare religioasă (nu doar în România; nu doar în Lagărul comunist); poți tu, băiete să mergi la biserică în fiecare duminică, să-ți faci mii de cruci (ca la noi, la ortodocși: laborioase, nesigure - dar-însă-totuși largi), poți să cetești toate cărțile Sfinților Stăniloae, Galeriu, Anania, chiar și ale sfinților "civili" Sorin Dumitrescu, Dan Stanca, Bădiliță, Ceachir - degeaba. Unde nu-i inimă - nu-i nici suflet, vorba unui călugăr. Oamenii - bieții - care simt că sunt bolnavi, stricați, detracăți, grav atinși speră că se vor lecu de toate, ca la Izvorul Tămăduirii: prin rugăciune, prin citirea Cărilor Sfinte, prin invocarea Atotputernicului înainte și după fiecare acțiune: «Așa să ne-ajute Dumnezeu!». În curând ortodocșii noștri îi vor ajunge din urmă pe musulmani în tical (altfel cum să-i spun, fiindcă s-a golit de semnificație): «Dacă vrea Alah/Dumnezeu...» sau și : «Cu ajutorul lui Dumnezeu/Alah». Nu-mi iese din auz jubația verbală a unui crainic de fotbal de acum câțiva ani când, în calificări, România învinsese, am impresia, Anglia: «Dumnezeu e cu noi!». Era un meci televizat, însă nu-l văzusem pe crainic, doar îi auzisem... Însă după glas, mi l-am reprezentat: un oarecare

gagiar cu accent bucureştean din acela lătăreţit, cu ş-urile şuierate, însoţite de clătinăturile pe-spirală ale capului, în gura lui «Dumnezeu e cu noi» avînd aceeaşi, dar exact aceeaşi valoare ca şi: «Pă oichii mei - mîanca-ţi-aş!»

Ce voiam să spun - şi mă rătăcii (mîanca-mi-ai!)? Că mai avem, mai avem cale lungă de străbătut pînă a ajunge şi noi, româneţii, bipezi.

Miercuri 30 martie 2005

Ieri am primit o scrisoare “din State”, vorba expeditorului: Gabriel Stănescu cu acelaşi nume. Mă anunţă (a cîta oară în ultimii doi ani?) că “cele două volume ale Jurnalului au apărut”. Şi îmi va trimite prin poştă două exemplare, urmînd să-mi trimită cîte altele doresc - după 2 aprilie. Totodată îmi scrie că *Origini* 1-2-3 conţine un supliment dedicat lui mandea (16 pagini).

Va trebui să-mi modific atitudinea faţă de G. Stănescu. Cu cea mai mare plăcere.

Eventual să văd în cît timp îmi tipăreşte jurnalul 2004 - cum altfel, dacă, după şase luni de euforie editorialnică, la Polirom, am fost aruncat în bezna... “antisemitismului” de însuşi directorul Lupescu, cel binesfătuit de autorii casei: Oişteanu, Shafir, Rotman - presupun că nu şi de Tismăneanu (oh, paşă, ce băiat bun sunt - la bătrîneţe).

Joi 31 martie 2005

Aseară am privit la televizor meciul de fotbal Israel-Franţa, jucat la Tel Aviv. Bănuiam că va fi “fierbinte”, după campania de presă - repet: campania de presă localnică împotriva portarului Barthez (fiindcă declarase că el nu se simte în siguranţă în Israel, unde se întîmplă “tot felul de chestii”, a fost agresat de parcă ar fi fost măcar fratele lui Eichmann), în special, împotriva Franţei în general - ţara lui Barthez, deci feroce antisemită... - însă nu-mi imaginam că israelienii sunt capabili de aşa ceva.

Aşa ceva - în prezenţa preşedintelui Israelului, Katzav - care a rămas aşezat, fără nici o reacţie - cînd *cei vreo 40.000 de spectatori au huiduit-fluierat pe toata durata executării Imnul Naţional Francez, Marseileza.*

Or aşa ceva nu s-a întîmplat nicăiri, nicicînd. Au huiduit-fluierat - cu *ură* (nu cu pasiune, ca peste tot, în cele mai fierbinţi stadioane), deci, în primul rînd Imnul Naţional al echipei oaspete. Deci Imnul Franţei. Ai fi crezut că Franţa - de la Revoluţia din 1789 - a fost duşmanul cel mai neînduplecat al

evreului. Și, repet: în acel moment, deși se știa filmat (sau tocmai de aceea?), președintele Israelului nu a intervenit, nu a protestat, a rămas așezat, discutând liniștit cu soția sa.

Apoi meciul propriu zis: de fiecare dată când Barthez atinge mingea, fluierăturile se declanșau și durau până când intra în posesia alcuiva. Știindu-se la ei acasă, jucătorii israelieni au fost tot timpul, tot timpul de o brutalitate inadmisibilă, rar sancționată de arbitru (un neamț...). După ce Trézéguet a marcat golul Franței, au intrat în activitate măcelarii: foarte-periculosul ("Antisemitul!") pentru echipa israeliană, Trézéguet trebuia scos de pe teren "viu sau mort": a fost atacat extrem de periculos pe la spate, iar francezul, înnebunit de durere (și de spaima de a fi trecut pe lângă o rupere de glezne, ridicându-se, i-a dat un cap în gură israelianului. Nu are nici o importanță că nu fusese un adevărat "cap în gură", doar un gest (iar israelianul s-a și răsturnat pe spate, ca împușcat... - însă gestul se pedepsește. Arbitrul i-a dat carton roșu lui Trézéguet - și l-a eliminat de pe teren - iar atacatorului un carton galben. Rămasă în 10 jucători, echipa Franței a devenit fără cap, fără picioare - și a încasat un gol egalizator - de mirare că doar atât, într-atât de marcată a fost de eliminarea lui Trézéguet.

Dar ăsta-i fotbalul. La urma urmei, Franța ar fi putut fi bătută.

Ceea ce însă nu ține nici de fotbalul ca înlocuitor de război, nici de caracterul focos al israelienilor: *ura* cu care o întregă națiune fluiera-huiduia echipa oaspete, cea a națiunii franceze - în prezența vădit indiferentă - deci aprobatoare - a președintelui Katzav.

Ura a fost motorul cu care au funcționat evreii totdeauna. Zbierătul lor la adresa goiilor: «Antisemitule!», nu semnifică o constatare, o acuzare - o plângere - ci expresia *urii sălbatice pe care o poartă celuilalt*.

Binevenit un text al lui Ioan Roșca, de pe internet, cuprinzând fragmente din volumul **Instaurarea totalitarismului în România** (St. Rădulescu-Zoner, D. Bușe, B. Marinescu, editura Cavalioti, 1995), necunoscut mie și care face o remarcabilă Revistă a Presei:

Cu două luni înainte ca războiul să se fi sfârșit au început, la noi, **procesele**:

"1945

"19 martie

-Printr-un jurnal al Consiliului de Miniștri se dispune arestarea următorilor generali sub invinuirea de crimă de război: Ilie Steflea

(fost sef al marelui stat major; va muri in detentie in 1961); Gh.Cialik, Gh. Potopeanu (fost ministru in guvernul constituit la 23 August 1944), Atanasie Trincu, Radu Korne (dupa un regim barbar de detentie la Jilava va muri la 28 aprilie 1949), Gh Teodorescu (fost director general la P.T.T).

“Aprilie 2

-Aurel Baranga incepe sa publice in **Romania Libera** o suita de reportaje asupra vietii detinutilor din fostele lagare de concentrare din Transnistria

“Aprilie 13

-Aurel Baranga publica in **Romania Libera** un reportaj intitulat "Patru ani de jaf, tilharie si omor. Cum se judeca la Cernauti sub Antonescu". In numerele urmatoare ale aceluasi ziar , Aurel Baranga semneaza o serie de reportaje despre viata in lagarele de concentrare din Transnistria.

“Mai 3

-Consiliul de Ministri hotareste, in baza actului de acuzare intocmit de acuzatorii publici Avram Bunaciu si D. Saracu trimiterea in judecata a primului lot de criminali de razboi, compus dintr-un grup de militari in frunte cu generalul de corp de armata Nicolae Macici [... va fi condamnat la moarte de Tribunalul Poporului. Prin decret regal, pedeapsa va fi comutata in munca silnica pe viata. A murit in inchisoarea de la Aiud, in 1950]. Acesta din urma este invinuit de conducerea represaliilor impotriva populatiei civile din Odesa (22-23 oct.1941) dupa aruncarea in aer de catre partizani, a comandamentului armatei romane din oras.

“Mai 4

-Alexandra Sidorovici (sotia lui Silviu Brucan), acuzator public, intocmeste actul de trimitere in judecata a lui Vladimir Luciu, fost sef al Sigurantei din Cernauti. Concomitent , conform unui anunt din **Scinteia**, acuzatorul public Alexandru Draghici ancheteaza "o noua banda de agenti ai Sigurantei din regimul de teroare al luiAntonescu".

“Mai 5

-**Scinteia** publica completul de judecata aprobat de Lucretiu Patrascanu pentru primul lot de criminali de razboi : Ilie Tobrea (consilier la Curtea de Apel Bucuresti), Alex Voitinovici (judecator Tribunalul Bucuresti), Vasile Nita (muncitor), Gh.Ionescu (construc-tor), P. Brutreanu (industrias), Ion Pauna (muncitor), Ionita Dumbrava (taran), C Tiulescu (muncitor), S.Nitulescu (avocat).

“Mai 14

-Primul lot al "criminalilor de razboi". Apararea invoca incompetenta si neconstitutionalitatea completului de judecata si a incadra-

rii juridice a acuzatiilor. In replica, acuzatorul Avram Bunaciu sustine ca "legea aceasta dupa care ii judecam e speciala fiindca si faptele lor sint speciale"

“Mai 15

-Comentind procesul primului lot de "criminali de razboi" oficiosul CC al PCR sustine ca Tribunalul Poporului din Romania este "prima instanta in care setea apriga de dreptate a poporului roman se imbina cu cele mai inalte principii de justitie umana"

“Mai 16

-In *Scinteia*, Alexandra Sidorovici, acuzator public, declara "Nici o iertare pentru criminali !"

“Mai 20

-In Bucuresti ca si in alte orase din tara au loc intruniri organizate de Uniunea Patriotilor in care se cere pedeapsa capitala pentru cei judecati de Tribunalul Poporului. Comentind aceste manifestatii N. David scrie in *Scinteia* : "Poporul se ridica in unanimitate printr-un plebiscit spontan si navalnic, un adevarat plebiscit al dreptatii si omeniei ultragiata, cerind in glas de tunet «Moarte criminalilor de razboi!»"

“Mai 21

-“Din mii de guri, un singur strigat. Din mii de piepturi o singura dorinta: «Moarte criminalilor de razboi ! Moarte ucigasilor ! Moarte lor !»” - scrie Aurel Baranga in reportajul sau.

“Mai 22

-Se anunta sentinta in procesul “criminalilor de razboi” Sint condamnatii la moarte Macici Nicolae, Trestioreanu Const., Niculescu Mihail, Ionescu Radu, Balaceanu Eugen, Calotescu Cornel, Marinescu Stere, Zlatescu Gh., Georgescu Ion, Finkelstein Benjamin, Buradescu Sever, Popescu Cristodor, Cichir Dumitru, Isopescu Modest, Padure Aristide, Manescu Vasile, Crestinu Avram, Ambrus Romulus, Ghineraru Fl, Gavat Stefan, Wilentz Alfred, Cuveta Serghie, Bulatu Dumitru, Grigorescu Gh., Dumitrescu M., Patrascoiu Nic., Solomon Stefan, Mihailiuc Const. si Haranga Ion, ceilalti inculpati fiind condamnatii la pedepse privative de libertate intre munca silnica pe viata si un an de inchisoare corectionala. Potrivit unui reportaj aparut ulterior in *Scinteia*, dupa pronuntarea sentintei, publicul din sala a scandat «Traiasca Tribunalul Poporului ! Traiasca acuzatorii publici !»"

“Mai 24

-In legatura cu procesul primului lot de "criminali de razboi", recent incheiat, Grigore Preoteasa sustine in *Romania Libera* ca acesta s-a desfasurat de-abia dupa 8 luni de la 23 August 1944 deoa-

rece "reactiunea din Romania s-a opus". "Pentru ce Maniu, Bratianu si Radescu au intirziat si impiedicat arestarea si condamnarea lor ?"...

“Mai 28

-Curtea de Casatie, sectia II, prezidata de Gh. Tanasescu respinge recursul intentat de lotul de "criminali de razboi recent condamnati de Tribunalul Poporului".

“Mai 30

-Incepe procesul ziaristilor "criminali de razboi" si "vinovati de dezastrul tarii" : Pamfil Seicaru (disparut), Ionel Dumitrescu, Stelian Popescu (disparut), Romulus Dianu, Ilie Radulescu, Alex. Hodos, Radu Demetrescu Gyr, Grigore Manoilescu, (disparut), Nichifor Crainic (disparut) sa.. Acuzatori publici : c.Vicol, Alexandra Sidorovici, Ion D. Ioan si Avram Bunaciu. In actul de acuzare dat publicitatii se mentioneaza : "prin articolele din ziare, brosure sau conferinte" cei trimisi in judecata "s-au pus in slujba propagandei fasciste sau hitleriste si au contribuit, prin actiunea lor, la mentinerea unui regim odios si a unei politici externe nefaste".

“Mai 31

- Sub titlul “Viperele”, Miron Constantinescu scrie in *Scinteia* ca ziaristii ce au aparut in fata Tribunalului Poporului sint "gangsterii presei, simbriasii lui Goebbels, vinzatorii de tara". "Cu scirba si ura priveste poporul roman la ei, cu ura si scirba privim hoiturile lor minjite cu singe."

- "Salariatii" ziarului *Universul*, intruniti in sedinta sindicala cer "pedepse exemplare" pentru Stelian Popescu si ceilalti ziaristi judecati de Tribunalul Poporului.

“Iunie 1

-In capitala Apararea Patriotica organizeaza mitinguri, prilej pentru "cetatenii indignati" sa ceara sanctionarea "ziaristilor fascisti".

-Regele semneaza, la propunerea guvernului, decretul de comutare a pedepsei in munca silnica pe viata pentru toti condamnatii la moarte sub acuzatia de criminali de razboi formulata de Tribunalul Poporului in primul proces.

“Iunie 4

-Continuindu-si seria proceselor Tribunalul Poporului pronunta sentinta in actiunea intentata impotriva "gazetarilor tradatori" Sunt pronuntate doua condamnari la moarte, ambele in contumacie : Pamfil Seicaru si Grigore Manoilescu, 8 condamnari la detentie pe viata : Romulus Seisanu, Ilie Radulescu, I.P. Prundeni, Gabriel Balanescu, Pan Vizirescu, Aurel Cozma, Nichifor Crainic, Stelian Popescu (in contumacie) si mai multe condamnari intre 12 si 20 de ani : Ionel Dumitrescu, Al Hodos, Radu Demetrescu-Gyr. Tuturor acestora li se confisca atit averea lor cit si averea descendentialor. Toti

fac recurs.

“Iunie 13

-Deosebit de activ, recent infiintatul Tribunal al Poporului trece la judecarea deja a celui de a-1 treilea lot de "criminali de razboi". Printre acuzati se numara Vasile Agapie, fost comandant al lagarelor de la Virtujeni si Marculesti, Dionisie Fotino, preot militar la Iampol, Ion Mihaiescu, N. Paliga, Naum Hristu etc. Acuzatii sint invinuiti de "crime , masacre si jafuri" la Ribnita, Marculesti, Iampol.

“Iunie 19

- Tribunalul Poporului da sentinta in cel de al treilea lot al celor acuzati de crime de razboi. Sint pronuntate 4 condamnari la munca silnica pe viata (doua in lipsa) 3 condamnari la 25 de ani de munca silnica, doua la 20 de ani, una la 15 ani, una la 8 ani, etc.

“Iunie 28

-Tribunalul Poporului incepe judecarea celui de al 4-lea lot de "criminali de razboi". Actul de condamnare este intocmit de Alexandra Sidorovici si A.C. Mocanu, acuzatori publici. In boxa se afla 11 persoane printre care si Ioan Topor, fost general de jandarmi.

“Iulie 13

-Tribunalul poporului incepe judecarea la Bucuresti a celui de al 5-lea lot de "criminali de razboi", acuzati de actiuni antisemite, internari in lagare si detasamente de munca.

“August 3

-La tribunalul poporului din Bucuresti incepe procesul celor 21 de fosti angajati ai sigurantei generale, Sigurantei Prefecturii Capitalei si Sigurantei Chesturii Cernauti. In boxa sint prezenti numai 12 acuzati in frunte cu directorul Sigurantei, Emil Iagolnita.

“August 7

-In urma urma anchetei declansate la Cluj de autoritatile locale coordonate de ministrul de interne Teohari Georgescu si ministrul de razboi Vasiliu-Rascanu se stabileste ca incidentele de la 5 august" au fost puse la cale de elemente fasciste" si anume 15 membri ai PNT, in frunte cu Emil Hatieganu, aflati in stare de arest...

“August 8

-Se pronunta sentinta in procesul intentat fostilor angajati ai Sigurantei: 6 dintre acuzati (unii in contumacie) sint condamnati la munca silnica pe viata si confiscarea averii.

“Septembrie 10

-La sectia IV a Curtii Martiale incepe judecarea procesului celor 33 de inculpati ce alcatuiesc primul lot din organizatiile teroriste T si

Tinerimea Libera [...] majoritatea acuzatilor sint membri ai organizatiilor de tineret ai PNL in special si PNT, studenti la drept, filosofie sau politehnica. Printre acestia se afla si Adriana Georgescu, tinara avocata, fosta sefa de cabinet a gen. Radescu, arestata inca din 29 iulie. Ea a fost anchetata de temutul tortionar Nicolski si torturata in mod bestial . [...] de acelasi tratament "beneficiasera" si ceilalti acuzati. [...] Cele doua orgnizatii se aflau, potrivit *Scintei*, sub comanda "sceleratului de Radescu" si impreuna pregateau un carnagiu care ar fi intrecut mult pe cele cunoscute din organizatia Garzii de Fier...

“Septembrie 28

-Incepe judecarea procesului organizatiei de rezistenta Partizanii Nationalisti Romani in care sint implicati 7 elevi de liceu acuzati de "actiune pentru defaimarea membrilor guvernului "

“1946

“14 februarie

-Isi reia activitatea Tribunalul Poporului prin judecarea procesului Centralei Evreilor acuzata de fi executat ordinele Berlinului si Gestapoului in prigonirea evreilor. Presedinte al completului de judecata - Al Voitinovici iar acuzatori publici A. Schreiber si M. Mayo. Acuzati : Vasile Isaceanu (disparut), Jacques Leon, dr Nador Gingold, Adolf Grossman-Grozea, N.Grunberg-Willman.

“Februarie 16

- Memoriu al muncitorilor de la rafinaria Vega privind desfasurarea alegerilor sindicale in intreprinderea lor. "Numerosi ingineri, functionari si maistri au fost arestati si inaintati Sigurantei statului, fiind socotiti hitleristi, fascisti in timp ce adevaratii legionari antonescieni, cuzisti etc. erau pusi in pozitii de conducere " se arata in memoriul publicat. Astfel presedintele sindicatului rafinariei a devenit un sofer ce suferise o condamnare de 12 ani pentru tilharie.

“Februarie 18

-Se pronunta sentinta in Procesul Centralei Evreilor: V. Isanceanu (in contumacie) si Nandor Gingold - munca silnica si degradare civica 10 ani, N Grunberg-Wilmann -20 de ani detentie grea; A Grossman- Grozea -15 ani detentie grea, J Leon -12 ani. Tuturor li se confisca averea.

“Februarie 20

-La Tribunalul Poporului incepe judecarea celui de a-l doilea lot de criminali de razboi, compus din membrii guvernului Horia Sima, cit si din ziaristi vinovati de "propaganda hitlerista". Printre cei dintii sint acuzati : Platon Chirnoaga (general si fost ministru la Berlin), Sergiu Vlad Cristi (fost primar al Chisinaului), Visarion Puiu (fost mitropolit al Odesei, Ion Sangeorgiu (profesor universitar). Cit pri-

veste ziaristii urmatoarele persoane sint implicate : Alexandru Cuzin, Alexandru Gregorian, Vintila Horia Caftangioglu, Ion Victor Vojean, Horia Stamatu carora li se adauga si profesorul universitar Gh. A. Cuza, fost ministru in guvernul Goga-Cuza. Cu exceptia lui Gh A. Cuza si a lui Ion V. Vojean, toti ceilalti sint disparuti.

“Februarie 21

-Se da sentinta in procesul intentat al criminalilor de razboi alcatuit din ziaristi si membri ai guvernului Horia Sima. Tribunalul Poporului condamna la moarte 5 inculpati, la detentie pe viata alti 4, toti ziaristi si pe Gh Cuza la 20 de ani "detentie riguroasa".

“Februarie 22

-Tribunalul Poporului incepe judecarea generalului Constantin Voiculescu, fost guvernator al Basarabiei (1941-1943) si a conducerilor jandarmeriei din Basarabia, acuzati de infiintarea lagarului de la Onesti, de internare a evreilor in ghetouri sau expedierea peste Nistru, de trimitere in Transnistria a unui grup de peste 7000 de polonezi si 6000 de ucrainieni.

“Februarie 28

-Incepe la Tribunalul Poporului procesul a 8 militari acuzati de a fi comandat lagare de prizonieri sovietici.

“Mai 4

-Incepe procesul Antonescu [...] maresalul Antonescu este invinuit in principal de tradare de tara, de a fi contribuit la dezastrul ei, permitind jefuirea si secatuirea economiei nationale, de agresiune impotriva Uniunii Sovietice, de teroare impotriva muncitorilor, de a fi infaptuit crime de razboi si crime impotriva umanitatii. Repetarea cu obstinatie, pe tot cuprinsul actului de acuzare, a unor termeni ce tin de sfera politicului si nu a juridicului "legionari, fascisti, tradatori ai neamului".

“Mai 12

-Dupa semnarea depozitiei si inainte de a parasi sala Iuliu Maniu se indreapta spre boxa acuzatilor si stringe mina lui Gh Dobre, C.Z. Vasiliu, Titus Dragos, C Pantazi si Ion Antonescu...

- ... rechizitoriul acuzatorului public Vasile Stoican, ce-si completeaza prestatia cu imagini ale "spinzuratorilor de la Odessa, mormanelor de cadavre de la Iasi" , "trupuri goale si ciopirtite". Cere pedeapsa cu moartea.

“Mai 17

-Se pronunta sentinta in procesul Antonescu ; sint condamnati la moarte : Ion Antonescu, Mihai Antonescu, C.Z. Vasiliu, C. Pantazi, Eugen Cristescu, Gh Alexianu, Radu Lecca dar si Horia Sima, C. Papanace, Corneliu Georgescu, I. Protopopescu, M. Sturza si V.

Iasinski, toti cei din urma disparuti. Celelalte condamnari: detentie pe viata (C. Danulescu, V Dumitriuc - disparuti, Gh. Dobre, C. Petrovicescu), 20 ani temnita grea (T Braileanu, I Marinescu), 15 ani inchisoare (P Tomescu, T Dragos), 10 ani (D. Popescu, C. Busila, N. Mares). Toti au dreptul la recurs.

“Mai 20

- Sint arestati alti membri ai guvernului Antonescu carora "li se vor intocmi acte de acuzare". Acestia sint : Gh. Leon, I Petrovici, gl Gh Georgescu, gl N Stoenescu, P Nemoianu, Gheron Netta, E Otelesteanu, gl Gh Jienescu, gl V Iliescu, A Pana, gl N. Sova, Horia Cosmovici, I.N. Fintescu, Gh Cretianu, Mircea Vulcanescu, I.D. Enescu, Al Neagu, gl I Iacobici, gl E Zwiedenek, N Petra, contraamiral Nicolae Pais, Petre Strihan, amiral Gh. Coslinschi. Ei au facut parte din aparatul economico-financiar.

“Mai 24

- Celor de curind arestati li se adauga I Marian (fost ministru al agriculturii), gl I.R. Arbore (fost subsecretar de stat la Aprovizionare) si I. Sandu (fost subsecretar de stat la culte).

“Mai 25

- La inalta Curte de Casatie incepe judecarea recursului ordinar introdusa de condamnatii din procesul Antonescu [...]

- Este arestat un alt demnitar al guvernului Antonescu, Radu Rosetti, fost ministru al Educatiei Nationale.

“Mai 27

- Incepe procesul unui nou lot de criminali de razboi acuzati de crime in tara dar mai ales pe teritoriul marelui stat "vecin si prieten" de la rasarit. Printre acuzati se numara col Iulian Popovici, fost prefect al politiei Odessa, St Ivascu, fost comisar de siguranta la prefectura Odessa, V Gheorghiu, fost comisar al Prefecturii Politiei Odessa etc.

- Inalta Curte de Casatie, sectiune a II-a respinge ca neintemeiate, toate motivele ordinare de casare a sentintei formulate de condamnatii din procesul Antonescu cu exceptia celor ale lui C Busila, N. Mares si D. Popescu.

“Mai 31

- Sectiunile Unite ale Inaltei Curti de Casatie si Justitie resping recursurile pe motive de neconstitutionalitate facute impotriva Tribunalului Poporului de acuzatii din procesul Antonescu.

- "Cerem executia ! Moarte Antonestilor !" "Sentinta trebuie implinita!", solicita cetatenii Capitalei la mitingul din Piata Universitatii "Sentinta Tribunalului Poporului, sentinta aspra dar justa, reprezinta vointa intregului popor . Mai exista unelte fasciste ale lui Maniu si Bratianu care spera intr-o schimbare a pedepsei..."

“Iunie 1

- Lucretiu Patrascanu, ministrul justitiei prezinta Regelui cererile de gratiere ale celor 7 condamnatii. (pentru maresalul Antonescu se depusesera trei cereri : una din partea mamei sale, alta din partea avocatului C. Paraschivescu Balaceanu si a treia chiar de acuzat, dar nesemnata) ele sunt insotite si de doua scrisori catre suveran, ambele semnate de Patrascanu, prin care "in numele si din insarcinarea guvernului" ministrul Justitiei are "onoarea de a propune Majestatii Voastre pentru inalte ratiuni de stat respingerea cererilor de gratiere facute de Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Constantin Vasiliu si Gh. Alexianu si comutarea in munca silnica pe viata a pedepsei cu moartea aplicata condamnatilor Constantin Pantazi, Radu Lecca si Eugen Cristescu" (care vor muri toti trei in închisoare). Ca rege constitutiv, regele Mihai nu putea decide sau decreta decit in limita recomandarilor guvernului, in acest caz al ministrului sau de Justitie [...] fara a mentiona respingerea cererilor celor patru , decretul regal specifica numai comutarea pedepsei pentru restul condamnatilor. [...]

Condamnatii sunt executati la ora 18 in Valea Piersicilor, de langa penitenciarul Jilava ...

“Iunie 10

-Ministerul de Interne anunta descoperirea unor "organizatii teroriste dirijate de un comandament central", de fapt organizatii de rezistenta anticomunista. Ele se numesc : Haiducii lui Avram Iancu, Divizia Sumanelor Negre, Glasul Singelui, grupul divesionist Elena Basarabeanu precum si arestarea pina in prezent a unui numar important de persoane, printre care Aurel Aldea (ministru de interne intre 23 august 1944 si 3 noiembrie 1944), Elena Basarabeanu (fosta secretara a maresalului Antonescu), Gh Kintescu, lct col V. Constantinescu etc

“Iunie 20

- Decanii facultatilor Universitatii din Bucuresti, in frunte cu rectorul Al. Rosetti, solicita audienta ministrului de interne Teohari Georgescu, pentru a cunoaste motivele arestarii unor profesori si studenti. Cu acest prilej ei afla ca in facultati au loc " actiuni sovine si antisemite se ia atitudine deschis impotriva guvernului si a regimului democrat si se gasesc unii profesori care sprijina aceste manifestari"..

“Octombrie 3

- La sectia a VIII a Curtii Criminale din Bucuresti incepe judecarea "lotului de ministri antonescieni, autorii aservirii Romaniei la carul imperialismului fascist german ", cum il caracterizeaza *Scinteia*. [...] Pe banca acuzarii se afla : Mircea Cancicov (ministru economiei nationale, noiembrie 1940-ianuarie 1941), Ion Fintescu, [...] Grigore Georgescu, [...], Ion Sichitiu, [...], Ion Marian, [...] Mircea Vulcanescu, [...], Geron Netta, [...] Alex Marcu, [...], Gh

Jienescu, [...] Stavri Ghiolu, [...] gl C.I Constantin, Ion Arbore si N Sova [...], Ion Petrescu , I.D Enescu si Petre Strihan [...]. Ovid Vladescu [...]

“Octombrie 4

-Judecatoria de ocol din Topoloveni il declara pe Ion Mihalache, vicepresedinte PNT (Maniu) "nedemn de a vota si de a fi ales" datorita faptului ca a cerut "de buna voie sa lupte pe frontul de rasarit" [...]

- Continua procesul ministrilor [...]

- **Scinteia**, prin condeiul lui Silviu Brucan isi continua actiunea de denigrare a opozitiei [...]

“Octombrie 9

- Comitetul de judecata al Curtii Criminale sectia a VII-a pronunta sentinta in procesul ministrilor antonescieni. Sint condamnati : Ovidiu Vladescu (lipsa) la munca silnica pe viata, Mireca Cancicov si Gh. Jenescu la 20 de ani temnita grea; Alex Marcu si I.D Enescu la 12 ani, Grigore Georgescu, Ion Sichitiu, Victor Iliescu, Nicolae Sova, C.I.Constantin, Ion Marin , Petre Strihan, Gheron Netta si Ion Arbore la 10 ani; Ion Fintescu, Stavri Ghiolu , Mircea Vulcanescu, I. Petrescu la 8 ani. Toti condamnatii fac recurs. Multi dintre acestia vor muri in diversele inchisori de exterminare comuniste.

“Noiembrie 11

-La Curtea Martiala [...] incepe judecarea conducatorilor si membrilor organizatiilor de rezistenta Sumanele Negre, Miscarea Nationala de Rezistenta, Haiducii lui Avram Iancu si Grupa de rezistenta Sinaia. [...] Dintre cei 91 de inculpati, in boxa se afla 57 in frunte cu generalul Aurel Aldea, gl. Eftimie, col Bucur. [...] noiembrie 14

- Indignat de numeroasele incalcari a legii electorale cit si libertatilor personale de exprimare, liderul PNT- Iuliu Maniu declara presei "[...]Numai in zilele ultime au fost arestati zeci de candidati fara alta vina decit a candidaturii pe o lista de opozitie[...]". C Titel Petrescu liderul partidului Social-Democrat Independent declara "[...]. Candidati si propunatori ai nostri au fost arestati in chip arbitrar si zac in inchisorile Curtii Martiale”.

“Noiembrie 16

- Ziarul **Liberalul** publica o lista cu numele candidatilor liberali arestati sau la domiciliul carora se facusera perchezitii. [...] Ziarul **Dreptatea** relateaza despre arestarea lui Ion Mihalache la Bacau.

“Noiembrie 18

-La Curtea Martiala, completul special al Curtii de Casatie si Justitie Militara pronunta sentinta in procesul membrilor organizatiilor de rezistenta. [...] Sint condamnati la munca silnica pe viata 28 de acuzati, printre care generalii Aurel Aldea si C. Eftimiu lt col.

Plesnila, in contumacie Horia Macelaru, Vintila V Bratianu, Mihai Farcasanu etc. Alti acuzati au fost condamnati la 20 de ani de munca silnica (2 persoane) 15 ani (4 persoane).

“1947

“10 ianuarie

-Curtea de Casatie si justitie Militara, sub presedintia gl Pais a decis mutarea Procesului privitor la masacrele de la Iasi de la Tribunalul militar din Iasi la cel de la Bucuresti.

“Februarie 13

-PNT inainteaza un protest la M.A.I. in legatura cu ultimile arestari de membri ai partidului.

[...]

“Martie 9

-Gl C. Sanatescu noteaza : "numeroase arestari, mai ales in rindurile PNT au fost savirsite in ultimele nopti. Detinutii politici au fost transportati in lanturi la Aiud.

“Martie 25

-Monitorul Oficial publica listele nr 25, 26, 27 cu carti interzise de Comisia de pe linga Ministerul Invatamintului.

***Vezi Cartea cărților interzise reprodusă de Victor
Frunză în editura sa, București, 2003***

“Martie 27

- La interpelările din camera, Lucretiu Patrascanu raspunde ca "procesul masacrelor de la Iasi va fi judecat curind". "Inca o data tin sa subliniez ca este un titlu de glorie a partidului nostru , care s-a angajat sa lupte fara crutare impotriva rasismului si antisemitismului."

-Lucretiu Patrascanu in raspunsul sau la interpelarea lui E. Manolescu in Camera, privind procesul masacrelor de la Iasi, considera ca a luat toate masurile pentru a pune sub acuzare pe cei vinovati, delegind cu anchetarea "pe unul din cei mai destoinici si seriosi acuzatori publici", care a fost delegat si impotriva maresalului Antonescu si a generalului Macici si anume Dumitru Saracu.
[...]

“Aprilie 6

-Parchetul tribunalului militar a incheiat referatul de trimitere in judecata a primului lot de 92 de inculpati, acuzati ca au savirsit masacrele de la Iasi, Stinca-Roznovanu si Marculesti-Soroca: Astanicioaiei Mihai, Astanicioaiei Gh., Puscasu Grigore, Constantinescu Dumitru, Costachescu Mircea, Florescu Vasile, Ciornei Florian Cercel Dumitru, Hritcu Ilie, Mortun Ion, Margaritarescu Ctin, Proca

Dumitru, Rossi Petre, Telega Gh., Vladescu Eugen, Lupu Nicolae, Mancas Stefan, Maxim C., Miron Nicolae, Moraru Dumitru, Pasarica Alexandru, Pinzaru Toma, Constantin Popescu, Pavel Popescu, Proca Ion, Rusu Nicolae, Sandu el., Scobai Stefan, Silvestru Mihai, Staici Ion, Stefaniu Ioan, Vasile Teodor, Vranceanu Vasile, Veliciovski Frantz, Uta Leon, Cristiniuc Leon, Laur Wilhem, Amaritei Gh., Bocancea Gh., Blinduta Andrei, Gh Cercel, Cimpeanu Alexandrina, Cojocaru Ecaterina, Dabija Mircea, Duca Iosif, Dumbrava Petre, Ghelan Petre, Dumitru Hritcu, Hudita Mihai, Ionescu Constantin, Andronic Dumitru, Laur Ioan, Vasile Velescu, Dumitru Popovici, Dumitru Dumitru, Lazar Const., Martinescu P., Martinescu Elena, Lica Petre, Jenicovski Ctin, Dumitru Cerdief, Lupas Rudolf, Anghelus Petre, Ioan Feiffer, Indianu Nicolae, Popovici Eugen, Emil Virovski, Gheorghe Andries, Cazacu Elisabeta, Cucu Nicolae, Maria Dascalu, Gh Grosu, Ionetti Maria, Lazar Ion, Mantizes Gh., Mancas Nicolae, Turlan Nicolae, Turlan Maria, Sprinceanu Gh, Vidrascu Ctin si Ungureanu Alexandru - din Iasi, Brinzei Eugen, Petrescu Petroniu, Dumitru Dumitru, Gh Rusu - din Bucuresti, Silviu Luca din Tirgu Mures, Manastireanu Soare din Tg Frumos, Brinzan Chirica, Mosor Ctin din Vaslui, ing. Gavrilu Vasile din Buzau.

Ordinul de trimitere in judecata va fi semnat de gl Nicolau, comandantul corpului II Armata. "

“Epilog :

“Aprilie 21 (1948)

-Sub titlul "Nu mai sint fascisti in Romania", Silviu Brucan este de parere ca, citind ***Dreptatea***, "te poti intreba pe drept cuvint daca n-ai in fata un ziar suta la suta fascist" pentru ca din el razbate "tot ce este mai odios din istoria ultimelor decenii, tot ce a crescut revolta unei omeniri hotarita sa rapuna aceasta barbara si criminala ideologie"

“Aprilie 26

-Printr-un ordin al legiunii de jandarmi din Baia Mare, adresat tuturor posturilor de jandarmi, se cere urmarirea, identificarea si arestarea membrilor organizatiei Miscarea Nationala Romaneasca care opereaza si in judetul Suceava si unde au fost raspindite si manifeste antiguvernamentale. In acestea se facea apel "la unire si lupta pentru infringerea dusmanului si eliberarea patriei si regiunilor rapite ".

“Mai 7

-Silviu Brucan in articolul "Un aspect al democratiei" (***Scinteia***) considera ca "fara lichidarea politica a celor doua sute de familii "romanesti" din partidele "istorice" a manevrelor si speculatiilor ce le intreprind, nu se poate consolida temeinic democratia si inlatura in mod serios greutatile de azi. ".

“Mai 24

-Este arestat Nichifor Crainic, condamnat ulterior la moarte, in lipsa, de catre Tribunalul Poporului.

“Iunie 19

-S-a deschis actiunea publica impotriva generalilor Leoveanu si Stavrescu, acuzati de masacrele de la Iasi, Stinca Roznoveanu si Marculesti.

“Iunie 23

-Prof. dr Emil Hatieganu are o intrevvedere cu Teohari Georgescu, ministrul de interne, caruia i-a inminat un memoriul al PNT semnat de Iuliu Maniu in legatura cu arestarea unor membri ai partidului. [...] Ion Barbus [...] Virgil Solomon[...] C Totoi [...] etc. In incheierea memoriului Iuliu Maniu cere eliberarea neintirziata a detinutilor politici din inchisorile Pitesti, Craiova, Gherla, Miercurea Ciuc, si Bucuresti (Vacaresti, Ministerul de Interne, Prefectura Politiei).

“Iunie 30

-Nestor Ignat in articolul "Criminalii de razboi nu pot scapa de osinda" (*Scinteia*) considera ca o data cu masacrele de la Iasi "calaii antonescieni si-au inaugurat opera ce avea sa duca tara la prapastie"

“Iulie 4

- Silviu Brucan : "Poporul roman nu poate ingadui la infinit actiunile criminale ale unui pumn de politicieni naraviti in rele", care sint "gata sa infometeze populatia" si se gindesc la actiuni criminale indreptate impotriva tarii, a idependentei si a suveranitatii ei".

“Iulie 14

-Organele Sigurantei Statului aresteaza la orele 7 dimineata pe aeroportul Tamadau, la 46 km de Bucuresti, pe urmatorii conducatori PNT si pe cei care au incercat sa le inlesneasca plecarea din tara : Ion Mihalache (vicepresedinte), N. Penescu (secretar general) Ilie Lazar [...] Nicolae Carandino.

“Iulie 29

-Consiliul de Ministri [...] decide : art1. PNT de sub presedintia lui Iuliu Maniu "este si ramine dizolvat "[...]

“Octombrie 20

-*Scinteia* anunta ca PNL Bratianu este acuzat de sustrageere de armament, nu a restituit 100 de pistoale automate ridicate la 30 august 1944 [...] Tribunalul Militar citeaza pentru cercetari pe Dinu Bratianu, Gh. Bratianu, G Fotino, M. Romniceanu. Din cercetari rezulta ca armele au fost folosite cu ocazia "manifestarilor huliganice si antidemocratice din ziua de 8 Noiembrie 1945 cind PNL Bratianu

a folosit aceste pistoale pentru a trage în populația pasnică.

“Octombrie 25

- PSDI-Titel Petrescu se afla în cercetarea Tribunalului Militar, acuzat pentru raspindirea de manifeste subversive și de propaganda antidemocratică și antisovietică [...]

- În *Monitorul Oficial* apar cele patru ordonante emise de Tribunalul Militar [...] "pentru trădătorii de țară fugiti în străinătate : Gr. Gafencu, Al. Cretzeanu, C. Visoianu și Niculescu-Buzesti, toți în contumacie. Ei vor fi judecați pentru "crima de complot, înaltă trădare răzvrătire, insurecție armată și tentativă de surpare a ordinii constituționale".

“Noiembrie 13

- Se da sentința în procesul intentat fruntasilor PNT : Iuliu Maniu - temnița grea pe viață, Ion Mihalache - temnița grea pe viață, Nicolae Penescu - 5 ani temnița grea, Nicolae Carandino - 6 ani temnița grea, Ilie Lazar - 12 ani temnița grea, Grigore Niculescu Buzesti - muncă silnică pe viață în contumacie, Grigore Gafencu - 20 muncă silnică în contumacie [...]

“Decembrie 30

-[...] Primul ministru susține în fața Regelui că a sosit momentul "unui divorț amiabil" între popor și monarhie deoarece aceasta "împiedică democratizarea țării." Apoi îi întinde spre semnare actul de abdicare. La protestele regelui și la cererea acestuia, invocând constituția, de a fi consultat poporul, Petru Groza începe să amenințe și să șantajeze cu executarea a peste o mie de studenți arestați. Retrăgându-se din salonul de audiențe, Regele afla de la secretarul său, Mircea Ioanitiu, că subunități ale diviziei Tudor Vladimirescu au dezarmat garda regală și au înconjurat palatul al cărui legături telefonice fuseseră între timp întrerupte. Reîntors la salonul de audiențe, Regele semnează pînă la urmă actul de abdicare și se retrage la Sinaia pînă în ziua parasirii teritoriului României".

Comentariul lui Ioan Roșca - la care subscriu:

“Din citatele de presă reiese limpede : Procesul antisemitismului a avut loc în România acum 60 ani”.

Comentariul meu - la care, sunt convins, vor subscrie mulți români:

Să urmeze - fie și după 60 ani - Procesul Comunismului.

Mircea Stănescu îmi trimite (între * - italice):

“Dragă Domnule Goma,

“Dragi prieteni,

“În data de 26 martie a.c. am trimis prin posta electronică D-lor Andrei Oisteanu și Michael Shafir textul scrisorii deschise a D-lui Paul Goma datată Paris, 13 martie 2005, și publicată în 26 martie a.c. în ziarul „Ziua” sub titlul: „Goma răspunde la «spusele» securistului Plesită”. În urma acestor trimiteri, am avut un schimb de mesaje cu Dl. Shafir și o reacție din partea D-lui Oisteanu.

“Voisem astfel să aflu părerea D-lor în cauză cu privire la o chestiune care tine nu doar de demnitatea intelectualului, ci de demnitatea umană pură și simplă. Și aceasta mai ales întrucât în calitatea sa de autor de cărți (*Între negare și trivializare*..., Iasi, Ed. Polirom, 2002), coautor de rapoarte (*Iliescu-Wiesel*, 2004) și expeditor de mesaje private (cf. *www.eleonardo.tk*, nr. 6/2005, art. „Păcală învăță istorie” de Laszlo Alexandru) Shafir îl acuzase pe Paul Goma de „negationism”, „trivialism prin comparație”, „minimalism” „justificationism” și „antisemitism”. La rîndul său, Oisteanu îl numise pe Paul Goma „motivationist” și „justificationist aberant” al Holocaustului (cf. editorialului său din revista „22”, an XIV (777), 28 ianuarie 2005-04 februarie 2005, intitulat „De la București la Auschwitz și retur”). Mai mult – și mai rău – acesta din urmă își publicase editorialul infamant chiar în perioada în care criminalul Plesită se producea la televiziune (v. emisiunea „Dan Diaconescu în direct” de la OTV din 18/19 ianuarie și 14/15 februarie 2005).

“Acesta este contextul în care am decis să le trimit celor doi scrisoarea lui Goma, nutrind speranța că voi primi și răspunsuri. Și le-am primit. Din ele am înțeles, cred, mai bine de ce dezbateră cu privire la istoria și memoria celor două orori, nazismul/exterminarea antonesciană și comunismul, se află la noi în halul pe care îl putem constata. Evident, dacă întradevăr există vreo dezbateră. O parte a acestui răspuns poate fi formulată astfel:

“Atacurile reprezentanților Industriei Holocaustului la adresa lui Paul Goma vizează nu o necesară asumare de către români a criminalității antonesciene (fată de evrei și romi) – asumare pentru care militează Paul Goma și nu de azi, de ieri – ci impunerea culpei colective, aducerea la proces a unei întregi națiuni, a istoriei și culturii ei. Pe de altă parte, statura morală și intelectuală a lui Paul Goma este în măsură să reprezinte un obstacol de netrecut pentru aceiași reprezentanți ai Industriei Holocaustului, întrucât, militînd în egală măsură pentru o istorie corectă a comunismului și pentru o onestă raportare la ea, el este văzut drept concurent de către aceștia. Sionistii-de război nu mai conțin cu acuzele de antisemitism la adresa lui Goma, „tată de copil evreu” (după cum îi spusese cu mult timp în urmă Alain Paruit, cum îi spune acum Shafir); or Paul Goma, o dată cu nașterea fiului său, devenise el însuși SI evreu, după cum scrie/spune chiar el.

“Sîntem diferiți din punct de vedere identitar și acest fapt nu poate fi schimbat: sîntem ceea ce sîntem. Ca cetățeni ai lumii îl conținem însă în noi înșine pe Celălalt. A-l înțelege și a-l îngriji pe acesta este, în egală măsură, o înțelegere și o grijă față de noi înșine, garanția că

putem construi și locui o lume în care Eul și Celălalt stau alături, că o etică, o politică și o cultură comune sînt nu doar posibile, ci reale. Mai există însă și o altă lume: cea a distrugerii Celuilalt-exterior, care este, în egală măsură, o distrugere a Celuilalt-interior. Dacă, în procesul de trecere de la „*goy*-ul evreu” la „evreul-*goy*”, evreul va reuși vreodată să-l elimine complet pe *goy*, distrugînd în egală măsură alteritatea exterioară și pe cea interioară, subiectul acestei acțiuni nu e cazul să-și facă iluzii: spațiul lăsat liber nu va fi luat de Ceva, ci de Neant.

“Întrucît este vorba despre o chestiune de importanță capitală pentru înțelegerea istoriei, a personalităților precum Paul Goma și a modului în care ne raportăm la ele – pe scurt: de o gravă chestiune publică – am decis să public partea mea de dialog din acest schimb de mesaje.

“În ce-i privește pe interlocutorii mei, să nu-și facă iluzii: răspunsurile sau ne-răspunsurile lor, chiar netrecute de mine aici, tot așa rămân: abominabile. Să le rămână dară dreptul „intelectual” de a nu și le face publice. La fel ca și... amenințările; cei care le vor fi făcut.

“Mircea Stănescu,

“București,

“28 martie 2005.”

“Sîmbătă, 26 martie 2005 am scris:

“Stimate Domnule Andrei Oisteanu,

“Vă trimit scrisoarea D-lui Paul Goma, publicată în ziarul „Ziua” de astăzi.

“Pentru înțelegerea contextului, este util de precizat că despre D-na Ana Maria Goma sacalul criminal Plesită spusese într-o emisie la televiziune că semnatarii apelului lui Paul Goma de aderare la Charta '77 din Cehoslovacia „o înghesuiau pe la toate colturile”.

“Cu urări de bine,

“Mircea Stănescu.”

“Sîmbătă, 26 martie 2005 am scris:

“Stimate Domnule Michael Șafir,

Vă trimit scrisoarea D-lui Paul Goma, publicată în ziarul „Ziua” de astăzi.

“Pentru înțelegerea contextului, este util de precizat că despre D-na Ana Maria Goma sacalul criminal Plesită spusese într-o emisie la televiziune că semnatarii apelului lui Paul Goma de aderare la Charta '77 din Cehoslovacia „o înghesuiau pe la toate colturile”.

“Cu urări de bine,

“Mircea Stănescu.”

“În aceeași zi, la ora 3.36 P.M., Dl. Michael Șafir mi-a răspuns.

“Sîmbătă, 26 martie 2005 am scris:

“Stimate Domnule Michael Șafir,

“Multumesc, la rîndu-mi, de răspunsul Dvs., pe care l-am citit în mod repetat.

“Găsesc binevenite întrebările Dvs. de început si interesante răspunsurile.

“Dacă însă ar fi să răspund si eu la întrebările pe care le puneti, as face-o asa:

„1) Pentru că intelighentia din România s-ar asocia bucuroasă la o actiune-împotriva-lui-Plesită, dar nu la una de-solidaritate-cu-Goma. Nu despre societatea luată în ansamblu e vorba aici (căci oamenii obisnuiti – care au si ei o mamă, o soție, ba chiar si un fiu ori o fiică – stiu ce e aceea solidaritate), ci despre cei care mînuiesc cuvîntul, editorii publicatiilor, de radio si televiziune.

“2) Pentru că împotriva lui Goma a fost aruncată anatema de «antisemitism».

“Este inutil să spun că după Holocaust o acuzatie ca aceasta te poate înmormînta intelectual pînă si în România de care vorbiti.

“Si aceasta fiind situatia, ce să facă bietii intelighenti din România? Să spună că e o acuză falsă, nedreaptă, profitoare? Să-si anuleze deci bursele, să-si vadă cărțile respinse de editori, să-si piardă locul de muncă? Iar editorii publicatiilor, din radio si televiziune ce să facă, la rîndul lor? Să-si ruineze proprii patroni?

“Aceasta fiind înțelegerea mea asupra realității, găsesc că Dvs. însivă ati contribuit – prin nedreptele, înșelătoare acuze de „negationism”, „minimalism” si, noutate!, de „antisemitism” – la lipsa de reactie a celor care ar fi trebuit să reactioneze împotriva emiselor teroristilor internationali si autohtoni gen Plesită.

“Găsesc apoi că atitudinea Dvs. – critic al „negationistului”, „minima-listului” si „antisemitului” Goma – întretine o relatie ambiguă cu cele ale lui Plesită. Proba: într-una din emisiunile la care el a participat, a făcut următoarea afirmatie: „Goma este contestat!” Iar această asertiune, vă reamintesc, nu un troglodit intelectual dar dezinformator de profesie ca Plesită o inven-tase, ci un intelectual.

“Mă bucur că vă declarati solidar cu Paul Goma, m-as bucura si mai mult dacă ati face-o în public. Altfel, vorbim mereu despre ce fac sau nu fac altii. Si... în mod conspirativ.

“Pe mine unul nu m-ati convîns, însă ce cred eu e mai putin important decît ce crede Goma – despre care e vorba aici – pe care ati putea să-l convingeti. Spun că nu m-ati convîns pentru că a fi solidar cu cineva într-o anume privintă, „a fi lîngă” – asa cum spuneti – este fără... „dar”, este fără rest.

“Nu m-ati convîns nici cu privire la fondul argumentatiei Dvs., privitoare la trimiterea lui Paul Goma, în scrisoarea sa către Gabriel Andreescu, la „persoana de gen feminin”. Căci această trimitere nu avea deloc un rol argumentativ, ci punea o problemă de context si de... caracter care se citește asa: „Cum D-zeu poate cineva deveni turnătoare DUPĂ ce te-ai despărțit de ea?”

“Nu m-ati convîns nici înainte, nici acum, că sînteti un cititor atent si – fapt la fel de important pentru foarte bunul analist Michael Shafir

pe care îl stiam – ne-pasional si ne-sectar al lui Paul Goma.

“Si în fine: nu, domnule Shafir, Filip Goma nu este nepotul unui evreu (comunist), ci, după legislația tip Nürnberg, este chiar „evreu”. Fapt pe care Paul Goma îl stie la fel de bine ca si Dvs. Această situație nu îl împiedică să spună adevărul așa cum îl percepe D-sa. Sînteti nemulțumit de estimarea de 98% a aderenței evreilor din Est la comunism, în contextul celui de-Al Doilea Război Mondial? Puteti contesta această cifră, dar nu e nevoie de falsă, nedreaptă, înșelătoare acuză de „antisemitism”. Căci este în contra adevărului: orice istoric competent si de bună credință stie că această aderență – lăsînd deoparte explicațiile contextului istoric – a fost masivă. Si procedînd așa cum faceti Dvs. aduceti grave deservicii cercetării istorice, căci nici o cercetare autentică nu se poate desfășura atunci cînd îți pluteste deasupra capului piatra de mormînt a acuzelor de „antisemitism”, „negativism”, „minimalism” si altele asemenea.

“Să încetăm pîngărirea oamenilor în sfera lor privată?

“Să încetăm pîngărirea oamenilor în sfera lor privată!

“Să încetăm pîngărirea oamenilor în sfera lor publică!

“Să încetăm pîngărirea victimelor nazismului/regimului antonescian-si-comunismului, fie ele în viață ori mai ales în moarte, prin nedrepte si înșelătoare acuze de „antisemitism”!

“Fără nici un „dar”.

“Mircea Stănescu (membru al unei comunități ai cărei membri au masacrat evrei, înaintasii săi nefiind dintre aceia).*

“În aceeași zi, la ora 3.59 A.M. Michael Shafir mi-a răspuns din nou.

“Duminică, 27 martie 2005 am scris:

“Domnule Shafir,

“Ce-i drept, nici eu nu-mi făceam iluzii în privința numitului dialog. Avusesem destule probe despre ce înseamnă el la Dvs.

“Reciproca este si ea valabilă: nici eu nu voi mai răspunde mesajelor Dvs., si o fac începînd chiar cu acesta.

“În rest, vă rog, păstrați sfaturile pentru „epigonii” (ar trebui să spun „goii”?!). Dvs., precum cei pe care îi autorizați, prin mesaje „private”, să comunice în public continuturi curat-dialogale precum următorul:

“Laszlo Alexandru: „Michael Shafir mă autorizează să fac publice următoarele afirmații: «mă alătur acuzei pe care ati lansat-o primul» privind antisemitismul lui Paul Goma si «consider ‘productia’ lui Mircea Stănescu execrabilă din toate punctele de vedere, de la logic la metodologic sau deontologic». (cf. www.eleonardo.tk, nr. 6/2005)

“Să rămînem dară în plata Domnului, fiecare cu alăturările sau nealăturările lui!

“Mircea Stănescu.”

“În aceeași zi, la ora 1.36 P.M. Andrei Oisteanu mi-a mulțumit

pentru trimitere. În rest, nu a mai avut nimic de adăugat. Nici eu nu mai am..”.

Mircea Stănescu să fie mulțumit că evreul Oișteanu i-a răspuns - uite, mie nu mi-a răspuns goaia (femininul *goi*-ului) getbegetnică Gabriela Adameșteanu, după ce i-am trimis, pentru 22, textul despre batjocorirea femeilor mele, deși o cunoaște bine pe Ana Maria, fuseseră prietene; nu mi-a răspuns nici alt băstinețic din fundul Gropii Inginerimii Intellectuale Carpatine, numitul C. T. Popescu, bulibașă, în acel moment, al *Adevărului Scînteii* Partidului Bolșevist-Securist.

Că tot a venit vorba de Adameșteanca: într-un interviu din *Jurnalul literar* (ianuarie-februarie 2005) Mirela Roznoveanu povestește ce sfaturi prețioase îi dădea: “Dacă nu încetez de a mai scrie articole politice virulente în presa de exil, voi fi tratată în țară ca Paul Goma” - citește: nu va mai fi publicată în România...; “îmi ceruse (...) să îi dau câteva pagini din *jurnalul* meu (subl. Mirelei R.) pentru revista 22 (...), nu a publicat fragmentul trimis pe motiv că era «prea personal». Înainte de a-i trimite acel fragment, Gabriela mă rugase (...) să îmi rescriu jurnalul sau măcar fragmentele pe care i le trimit conform modului și *tehnicii rememorării* (subl. Mirelei R.) din jurnalul Monicăi Lovinescu. (...) nu era de acord cu ceea ce scrisesem în *jurnalul* meu (subl. M.R.). De fapt ea a spus că nu poate publica așa ceva, paginile unui martor ocular al revoluției care devenise după revoluție publicist comentator la *România liberă*, pentru că ele puneau în lumină proastă GDS-ul și alți amici ai ei (...). Din nefericire (...) Gabriela practică cenzura la 22. Ea se comportă exact ca defuncta cenzură comunistă”.

“Defuncta...” - cum, “defuncta”? Cenzura-la-român - defunctă?

Bine-ar fi, dar nu-i:

Dovadă că romancierul Gabriela Adameșteanu o practică cu jubilație, atât că după 22 decembrie 1989 trăiește mult mai bine decât atunci când era redactor la Cartea românească; ca o adevărată “revoluționară postmortemă” - pe după cap cu Rodica Palade, Ioana Ieronim, Smaranda Enache, Renate Weber, Alina Mungiu, Firanca buzureană și alte plimbăreciene călătorește cât zece, de te întrebi când își mai primenește rufăria intimă, prosperând și în momentul de față ca ultimul din... primii “baroni” dâmbovițelini, binemeritații de nația română. Și nimeni dintre scriitorii colaboratori ai revistei 22 nu îndrăznește să protesteze, să o arate cu degetul, în public, pe nerușinata cenzoare... Pentru că și ei fac la fel, în publicațiile pe care le conduc: cenzurează pe

alții, se autocenzurează - se întrecenzurează într-o devălmășie chicotită și mizerabilă, de te întrebi când are să vină, în sfârșit, o adevărată revoluție, să-i măture - apoi să dea cu flit.

Pentru că scriitorii români, îmbătrânind practicînd rezistența prin cultură nu au învățat - și nu au să învețe - să fie liberi, să scrie ei, de capul lor, nu cu bilet de voie de la Brucan.

A P R I L I E

Vineri 1 aprilie 2005

Papa : pe moarte.
Ca și Reinier de Monaco.

Sâmbătă 2 aprilie 2005

Papa : agonie lungă.

A murit, seara.
O sâmbătă.

Duminică 3 aprilie 2005

Prima zi fără Wojtyła.

Luni 4 aprilie 2005

Eram pregătit să scriu următoarele:

“Acum, că mă simt mai liniștit, mai odihnit, după Săptămâna Patimilor Papei...”.

Și nu. Nu sunt mai liniștit, mai odihnit, mai stăpân pe lacrimă.

Mi-a fost, nu bunic, nu tată, nu frate. Nici măcar unchi. Ci văr. De-al doilea. Am ținut mult la el, la “vărul paleac” - chiar dacă nu pun preț pe zvonul că și el ar fi din neam de valah, din clanul de la Văduvița (Wadowicze); ca la un văr mai vârstnic ; am fi fost buni prieteni, dacă ne-am fi întâlnit.

Marti 5 aprilie 2005

Speram să fiu spălat-curățat de doliul universal. Nu. Așa că îmi rotunjesc spinarea și cu ochii închiși aștept să treacă valul negru.

La mine suferința, nu vine de la moartea Papei. Ci de la plâns. De ani de zile - presupun că din vara-toamna anului 1989, când am avut accidentul inimal - am devenit plângăcios. Ca tot depresivul. De atunci am căpătat incontinență lacrimală. E penibil pentru mine să dau în plâns doar pentru că povestesc ceva “trist” - însă Dumnezeuule, ce nu a fost trist în viața mea (decât ceea ce, cu efort, o trag eu pe panta amuzamentului, dintr-o veche

obișnuință de basarabean, apoi din “ticul Petrișor”: de la el voi fi învățat să povestesc întâmplări groaznice, hlizindu-mă)?

Din ce în ce mai des în ultimele două zile m-am trezit rugându-mă lui Dumnezeu să mă ierte pentru păcatul de a ceda tentației de a compara *starea* de acum, a morții Papei, cu *starea* din martie 1953, când murise Stalin. Și atunci ne teroriza doliul - prin muzica de la difuzoare. Destinele celor doi nu sunt comparabile... chiar să nu fie? Dar cine întrebase: «Vaticanul? Câte divizii?» - și iată, “diviziile Vaticanului” îl învinseseră, cu tot cu Rusia lui divizionometricoasă, monstruoasă. Însă tortura-prin-doliu (atunci primă sunetul, acum imaginea), ciocăneala, martelajul, matracajul, picăturarea-chinezească devine redutabilă, nimeni nu se poate proteja de acțiunea ei îndurerătoare; devastatoare.

La mine, am mai spus, se traduce prin plâns. Plâng, nu doar cu ochii, ci și cu viscerele. Plâng cu...pântecele (mama ar fi arătat lingurica și ar fi numit-o: «Inima»). Da, oameni buni, fiecare plânge cu ce poate. Eu sunt scuturat de spasme de plâns care-mi vin de la inima pântecelui. Și mă storc. De tot. Ce eram eu flească înainte de doliul papal, acum am devenit un agonie, care, în loc de horcăituri, sonorizează hohote de plâns.

Când i-am văzut pentru întâia oară trupul pe catafalc, nu am remarcat “seninătatea”. Seninătatea era dedusă de mine, privitor, altfel chipul lui păstra, neșterse de preparatorii morților, suferințele atroce care îl bântuiseră, chiar și disperarea celui care geme-urlă: Eli, Eli... Și pentru că toți morții care suferiseră mult până a fi liberați se aseamănă între ei, Vărul meu Karol era leit mama: aceeași ochi scufundați (nu înfundați), aceeași obraji scofâlciți de prăbușire în sine.

Al doilea lucru observat: capul, sprijinit înalt pe trei perne, era ușooooor înclinat spre dreapta. Întâi m-am gândit că, inițial, îi fusese drept, însă alunecase, nefiind el răcit chiar întru totul...

Apoi mi-am spus că nu este cu putință așa ceva: “preparatorii” aceia sunt înalt profesioniști. Acestui papă iubit de toată lumea, preparatorii i-au aranjat în mod deliberat această poziție, dacă nu mai... vie, atunci mai caldă, mai umană - prin asimetrie.

Însă când, filmat dinspre tălpi, i-am văzut laba piciorului drept era mai “căzută” spre exterior decât dreapta... nu am mai știut ce să zic.

Iar când ni s-a arătat Cripta și am văzut că toți papii aveau capul ușor alunecat spre dreapta - chiar în reprezentarea de marmoră a sarcofagului - am acceptat: “așa se face”.

Și am fost trist, credeam că numai pentru Wojtyła se făcuse așa.

Joi 7 aprilie 2005

Aceeași stare. Din aceleași motive.

Niculiță a reușit să ia 50 de exemplare de autor din **Jurnalele** scoase de G. Stănescu: în două volume:

I: 1999 - 2000 ;

II: 2001 - 2003.

Cică primul volum are 568 pagini, al doilea 641.

Nu iese la socoteala mea: “1999” are, în pagini de-ale mele (și, presupun, rămase ca atare, fiindcă erau în pdf, deci necorectabile) 256 pagini; “2000” are 194 - totalul dă 450 pagini. Totalul general ar da în jur de 1.000 pagini. Or G. Stănescu însuși îmi scria acum vreo lună că va avea - în total - 1.200 pagini.

Teoretic (!) ar ieși la socoteală (cca 1.200 pagini), dacă ar fi fost capturat de pe internet și “Jurnal 2004”. Așa speram, socotind pe degete...

Cine știe ce harababură a făcut G. Stănescu și în asta. Necazul fiind că nu am pe nimeni la București care să vină încoace, să-mi aducă măcar un exemplar, să văd cum a ieșit.

Sâmbătă 9 aprilie 2005

Ieri - ultima ceremonie funebră.

Am rămas în urmă cu consemnările: răspunsul lui Onișoru, un articol de G. Andreescu, Shafir profesor la Cluj...

Mă odihnesc azi - și mâine - și gata! Mă reapuc de treabă. De luni, ca tot creștinul.

Duminică 10 aprilie 2005

Ceva mai odihnit. Ieri Gabriel Stănescu mi-a scris! Că, da, D-l Damaschin a luat 50 exemplare; că da, el mi-a trimis ieri (citește: alaltăieri, 8 aprilie) prin poștă 2 exemplare; că da, voi primi și revista (*Origini*) “săptămâna viitoare”? Altfel mă prețuiește mult.

Pentru că tot sunt profesionist al visării perelor mălăiețe, mi-am zis că dacă voi câștiga la loto (în sfârșit!); voi putea să-mi co-editez - deci: să co-plătesc - unele dintre cărți - le așez în ordinea dorinței:

1. Sabina
2. Bonifacia
3. Gherla-Lătești

4. Săptămâna Roșie (ultima variantă)
5. Arta refugii
6. Astra
7. Patimile după Pitești
8. Soldatul câinelui
9. Jurnal 2004-2005
10. Culoarea curcubeului+Bărbosul (ediție restabilită)
11. Ostinato

- firește, toate 11 în același an calendaristic! Uite-așa! Să-i copleșesc pe bieții cititori! Să-i sufoc! Să nu mai aibă timp să citească volumul ieri “procurat”, că eu: Pac!, la Războiul, încă două; încă nouă. Să-i strivesc sub munți de hârtie tipărită pe editori! - cei care ziua-noaptea la mine se gândesc, cu dragoste nesfârșită - cred că am citat-o liber pe Monica Lovinescu, cea din 1990 și din 1991; când se arăta ea nesfârșit de grijulie cu virtualul cititor al meu (în realitate cu editorul Liiceanu), nu cu autorul de mine - real, bietul...

- firește, de la 12 la 22: Jurnalul.

E-hei! Dacă aş avea bani (de la Lotărie)..., aş încheia o înțelegere cu o editură avînd o corectă posibilitate de distribuție astfel încât să nu aibă pierderi - ba chiar ceva câștig rapid și anticipat - dar să tragă și o ediție ieftină, cam la jumătate din prețul practicat, pentru studenți și pentru elevi; și încă una gratuită (pentru Basarabia și Bucovina). Sper (speram ieri) că se va găsi una care să facă o asemenea afacere. Deși...

Luni 11 aprilie 2005

Mi-a scris D-na Slama-Cazacu prin e-mail! Se plînge (cum altfel?) ca internetul o silește să scrie fără diacritice. Îmi mulțumesc pentru **Culorile-Bărbosul** și pentru **Jurnale 1999-2003** duse ieri de Niculiță. Așteaptă **Alfabecedarul**, doar a scris despre el, needitatul...

Regret, însă nici azi nu am chef să consemnez ceea ce nu putusem consemna în săptămâna din urmă. Așa, că nu-mi vine.

Mi-a venit totuși. Sub forma...

[La 11 aprilie am reprodus o variantă. Între timp am scris alta, cea din 23 aprilie - vezi la acea dată]

Marti 12 aprilie 2005

Cascadă de vești proaste: de la Tel Aviv: somația “retrocedărilor”, altfel nu mai pupăm noi Europa!, ne amenință

profund-europenii israelieni!; apoi Găgăuță Bush îl asigură pe Sharon că nu se pot corija frontierele în Palestina - să rămână așa cum sunt...

Doamne, Doamne, ce foc și pară are să se iște pe Pământul Sfânt!

Sâmbătă 16 aprilie 2005

Ocupat cu ale casei griji. Și cu "Necititorii mei".

Luni 18 aprilie 2005

Poate că azi îmi voi călca pe inimă ca să consemnez câteva "teme" lăsate la o parte în ultima chenzină - cu condiția să mi le aduc aminte pe cele vechi.

Luînd-o din prezent spre trecut: mă bate la cap întrebarea (deloc nouă, avînd ea o viață de să tot fie 60 ani...):

«Fac bine că fac ce fac?»

Răspunsurile binevoitorilor se prăbușesc peste mine, avalanșă, cel mai recent:

«Faci bine ce faci de la o vreme, "luîndu-te de evrei"»? , cum formulează o persoană cândva apropiată, în ultimii 15 ani ("de la revoluție")... delimitîndu-se, treaptă cu treaptă: «faci bine luîndu-te de Liiceanu?», «faci bine luîndu-te de Monica?»..., în ultima fază nemaifiind îngrijorat de soarta mea, ci de a sa, ca /fost/ prieten al meu.

Dar se vede de la o poștă că nu fac bine, "luîndu-mă". Niciodată în viața mea nu-am-făcut-bine-luîndu-mă ba de una, ba de alta, ba de cenzură, ba, de Ceaușeasca, vorba lui Marin Preda, ba de prietenii mei care acceptaseră să facă ei cenzura, cu mâna lor de scriitori de meserie (S. Damian, G. Dimisianu, G. Adameșteanu), ba de cei care îmi distrugneau cărțile de ei solici-tate în vederea publicării (Liiceanu, Sorescu, Marian Papahagi), ba de trădători dovediți ca Monica Lovinescu, ba de Ceaușescu, ba de Iliescu (încă nu am ajuns până la pagina cu Băsescu)?

Dar am făcut. Fără să mă gândesc "la consecințe": ce-o să pătesc eu dacă se supără Ceaușescu, Liiceanu, Pleșiță, Monica Lovinescu, Adameșteanca, Wiesel, Țepeneag - fiindcă "n-am ținut seama"... Așa s-a și întîmplat: am pățit-o dinspre fiecare.

Că tot mă aflu (de când? Hă-hă!, vorba Bulii) în boxa acuzațiilor, îmi iau singur circumstanțele atenuantele (sic). Cu rare prilejuri (Lăncrănjan, Gelu Ionescu), când am atacat eu primul - fiindcă ei atacaseră persoane ori principii apropiate mie - nu am făcut decât să răspund atacurilor împotriva mea. Accept:

“capul ce se pleacă...”, “apa trece...”, “fă-te frate cu dracul...” - acestea fac parte din Codul De Înțelepciune și Onoare al poporului nostru drag-și-iubit. Însă eu, chiar dacă declar că îl iubesc-îndrăgesc pe poporul nostru, nu fac ce face poporul (nici popa...), fac ce mă taie capul - și inima.

La urma urmei dușmanul meu (de căpătâi) este minciuna. Când aud-citesc o minciună, tresar; tresalt; sar - mă năpustesc. Când minciuna vine dinspre un prieten, un coleg, unul pe care-l știu de aceeași parte a gardului, prima reacție a mea: uluiala: «Cum poate X să spună o asemenea minciună?»; a doua: «Să nu mă pripesc, să mai aștept, poate că s-a încurcat în cuvinte, așa cum ți-ai prinde picioarele în covor...». Abia după ce “accidentul” se dovedește constantă reacționez - am avut timp să rumeg, să adun informații, argumente.

De ce m-am “luat” de evrei?

Să avem pardon, nu m-am “luat” de comunitate, popor, etnie, am dat nume unor indivizi care făcuseră rău - însă nu recunoșteau, iar când mai mulți inși făceau baraj, front în jurul câte unei minciuni sau în jurul tăcerii unor adevăruri, atunci, da, am vorbit de etică etnică - fiindcă la acei evrei (o citez liber pe Hannah Arendt) este folosit fără tresărire neadevărul atunci când cred ei că se află în pericol.

Luni 18 aprilie 2005

Continuu ce începusem ieri cu un eveniment recent - și parizian, fiindcă orice-ar zice americanolatrii - mai ales dintre holocaustologii din România - Parisul rămâne în continuare cutia de rezonanță - în bine, în rău - a lumii.

Am mai notat eu, au observat (cu mare... discreție) și unii jurnaliști (mai cu seamă cei de la *Le Nouvel Observateur* din ultimii trei ani):

[Însemnările următoare au intrat în textul “Necititorii mei...”, varianta a II-a]

Marti 19 aprilie 2005

Am avut parte de fum-alb, la Vatican.

Spre seară HABEMUS PAPAM: Joseph Ratzinger - Benedict al XVI-lea.

Târziu, spre orele 20,00 mi-a intrat în cutia poștală un mesaj de la Mihai Vakulovski - expediat în jurul orei 10 dimineața, ora

României.

Dealtfel în ziua de 19 aprilie a fost singurul semn de viață primit - adevărat: nici eu nu am trimis.

Miercuri 20 aprilie 2005

Primire acră a alegerii Papei din partea protestanților helveți și a anglicanilor... anglezi. Si, vai din partea unor nemți care-și zic “progresiști, în fapt sunt niște reeducați-condiționați-culpabilizați.

Joi 21 aprilie 2005

Continuă “dubiile” în legătură cu Benedict XVI: că este împotriva avortului; că este împotriva mariajului preoților; că este împotriva homosexualilor; că este împotriva intrării Turciei în Europa... Ca și cum nu aceasta ar fi fost linia Vaticanului și sub Wojtyła. Si ce păcate mai are? E prea inteligent; e prea... citit, ai zice că reproșul vine dinspre un evreu-român; “prea cunoaște și marxismul” (pe când era cardinal sau poate doar episcop) a acceptat o înfruntare televizuală cu Jürgen Habermas, filosoful marxist și... nu numai că a răspuns la toate întrebările ce i s-au pus dar l-a corectat în numeroase rânduri pe H., arătând ce anume scriseseră “clasicii” acestuia - și citind din memorie. Însă marea-descoperire-mare: în adolescență Ratzinger fusese “membru în organizația nazistă de tineret”. Din fericire foarte mulți participanți la dezbateri știau: membră în Hitlerjugend era obligatorie, cum obligatorie era și încorporarea în armată. «Da, dar dacă ținem seama că acea armată a comis exacțiuni...», a băgat de seamă o tovarășă nemțoaică avînd ochii tulburi de prostie.

Am citit de pe internet o cronică a lui Cristian Teodorescu (cel care mă cronicase și pe mine deunăzi) la o carte de “amintiri” de Breban - apărută, o știam, dar nu îi percepușem semnificația...).

După C. Teodorescu, Breban își povestește amintirile de arcă ar scrie romane... - să-mi fie cu iertare, dar această observație de bun simț o făcusem eu, de acum vreo 14 ani - se află și în volumul Scrisuri de la Nemira.

Ceea ce nu ar fi foarte grav, la urma urmei, dacă jurnalul, memoriile, amintirile declarate ca atare se substituie romanului, nu Breban este primul nici ultimul. Iar eu sunt dintre aceia.

Însă una este să scrii amintiri ca și cum ai scrie roman - cu

toate riscurile - și cu totul altceva să scrii despre fapte și persoane (devenite personaje) neadevăruri.

Iată, eu nu mă leg - ca C. Teodorescu - de faptul că Breban scrie “pozitiv” despre Popescu-Dumnezeu, despre Burtică, despre Pleșiță (eu am consemnat de acum 27 ani acest lucru, taman în cartea “Culoarea curcubeului” - cea necitită de C. Teodorescu. Pe mine mă interesează că Breban (după C. Teodorescu) scrie acest neadevăr:

După ce protestase împotriva revoluției culturale a lui Ceaușescu, Breban se întorsese în țară - de unde fusese dat afară de peste tot, considerat “trădător” - iar singurul ștab dintre colegii săi de C.C. care îl primise cu brațele deschise a fost D. Popescu-Dumnezeu!

Breban, amnezic emerit, simte instinctiv că și cititorii și cronicarii sunt ca el: chiar dacă au știut cândva ceva “amănunte”, nu le mai țin minte, iar dacă le mai țin minte își zic: «Ce importantă au!» și îl lasă pe Breban să delireaze - să spună minciuni.

Adevărul este acesta: D. Popescu-Dumnezeu nu l-a primit deloc cu brațele deschise: la celebra ședință de “demascare a transfugului Breban” de la Sala Palatului de prin noiembrie-decembrie 1971 - în care am fost și eu judecat, în prezență - “Dumnezeu” a fost aspru criticat că îl protejase pe Breban, că îl trimisese la Can’, vorba lui Lăncrănjan, “de să să facă de mîinune” cu filmul “printre colinele verzi”. Nu mai țin minte cronologia evenimentelor care îl priveau pe Breban, dar am impresia că “transfugul” nu s-a întors în România decât după ce Popescu-Dumnezeu a căzut, iar în loc lui a fost numit Burtică.

Concluzie:

Este posibil ca amintiristul Breban să nu mintă când a scris (dacă va fi scris ce spune C. Teodorescu) că Popescu-Dumnezeu l-a primit cu brațele deschise la întoarcerea în România...

...Dar sigur este că recenzentul Cristian Teodorescu a filat doar cartea lui Breban - cât despre a mea, “Culoarea...” nici nu a citit prima ei parte (cea scrisă în 1978, publicată în 1979 la Seuil, în 1990 la Humanitas... și trimisă la topit. Pe șeful departamentului Cultură de la Cotidianul l-a interesat doar... dosarul de securitate, din care a citit doar începutul: în care îi răspundeam lui Stejărel Olaru că nu îi voi divulga bănuielile mele în legătură cu informatorii - atât.

Vineri 22 aprilie 2005

În sfârșit! Bundestagul a... invitat Turcia să-și revizuiască atitudinea față de “evenimentele din 1915” - Nemții, prudenți, au

evitat să vorbească despre masacrul armenilor... Nu știu dacă există vreo legătură între una și alta, dar eu o fac, aici: cauza nefârșitului curaj german este... Ratzinger - actualul papă a fost totdeauna împotriva intrării Turcilor în Europa.

Ieri am început o variantă augmentată a textului "Necititorii mei". Să vedem ce iese.

La prânz mi-a venit un colet de la București conținând... un exemplar din vol I, și 2 exemplare din vol II. Gabriel Stănescu!

Chiar așa: prilej de mare bucurie.

Sâmbătă 23 aprilie 2005

Mare agitație mare în chestiunea masacrului armenilor. De astă dată Turcii ori vor recunoaște în fața lumii că au practicat genocidul ca "politică de stat", fie vor rămâne încă un secol în Asia lor. În ciuda zbaterilor englezilor, dar mai ales ale israelienilor și ale americanilor de a-i băga la meci pe turcaleți.

Ei, da, e greu, dacă nu imposibil pentru Teroarea Europei (mai ales pentru partea ei de sud-est) să împace "onoarea" de mare putere cu adevărul. Ei, uite, din când în când i se dă și adevărului o șansă de a fi recunoscut.

Glume groase între ruși: la viitoarea vizită a lui Putin în Israel se va discuta chestiunea dacă rușii mai livrează sau ba rachete Siriei - care amenință teritoriul Israelului. Intr-un interviu pregătit al vizitei, Volodea, Tarul rușilor a zic cam așa: rachetele livrate sirienilor sunt de bătaie scurtă - însă avioanele israeliene pot survola în liniște palatul prezidențial sirian... Comentatorii prevăd o aspră "explicație" între Putin și Sharon... Ba eu prevăd că Sharon își va înghiți mânia: el, ca rus-mic, știe că nu e bine să te porți cu rusul-mare, crezându-l și pe el european culpabilizat de Holocaust. Fiindcă rusul - din păcate - nu se mai teme de american, de vreo cinci ani, de când s-a umflat prestigiul cantitativ al petrolului - ah, petrolul, petrolul, ce armă efecace!

Paris, 11/23 aprilie 2005

NECITITORII - ACUZATORII NEMILOȘI

AI MEI:

H O L O C A U S T O L O G I I

Unul dintre extrem de puținii prieteni care mi-au rămas după operația "antiteroristă" (sic) organizată - de astă dată - de Comandoul Holocaustologilor și care a băgat groaza în bravii intelectuali români, amenințați cu : «Ordonanța, ordonanța!» prin gura căprarului Teșu...

...Începusem a spune, deci, că un prieten mi-a pus deunăzi întrebarea:

«De ce nu te-or fi dînd în judecată cei care te condamnă pentru “antisemitism”?»

Nu am știut ce să răspund. Mai ales că subînțelesul viitor (or să mă dea mâine? poimâine?) nu era deloc sigur. Am ridicat din umeri și am rămas pe gânduri:

De decenii, întâi în România, apoi în exil, în loc să fiu tratat-insul-tat de, să zicem: «tuberculos» (sau șchiop sau bîlbîit - sau și mai grav: de basarabean), securiștii și unii dintre legionari îmi aruncau: «Jidovitul!». În timpul ultimei arestări, în 1977, generalul Pleșiță, pe atunci bulibașă suprem al Scărnăvului Criminal Organ îmi mîngăia auzul, șoptindu-mi urletul: «Jădane!», cu accentul lui curat-jădovesc, dupe Argeș-în-jos. Nu altfel îmi zicea pionerul-securist V.C. Tudor, întâi în *Săptămîna* lui Eugen Barbu, a lui Ulieru, a lui Dinu C. Giurescu, a lui Ciachir, apoi “după revoluție” în *România Mare*, când mânca el jidani pe pîne, evitînd a se privi în oglindă.

Locul de plecare al atacului s-a modificat - tot la indicația-prețioasă a Securității. Încă din primăvara anului 1977, “când cu drepturile omului”, Organa dădea directive precise de dezinformare: «Să fie lansată acuzația de “antisemitism”, făcînd apel la evrei individual și la Statul Israel, doar ne aflăm în relații bune cu Dînșii...»

Cum să nu se afle în relații bune cu Dînșii, doar Dînșii alcătuiesc nesmintita Lumină de la Răsărit a Terorii Bolșevice: Dînșii care, după ce ne-au călcat în picioare, umilit, torturat, reeducat, ucis, dacă au mai trăit după această epuizantă activitate, s-au tras la Eretz, în principiu, cu adevărat la domiciliile secundare din Franța, din America...

Dânsul H. Zalis - de la București - a fost, cronologic, primul arătător cu degetul, într-o scrisoare privată (sic) ajunsă, în toiul mișcării pentru drepturile omului din 1977, în cutia mea poștală prin amabilitatea Securității; apoi Dînșii Iosif Petran, de la Tel Aviv, prin *Revista mea*; Al. Mirodan, tot de pe-acolo; Ed. Reichman, de la Paris, în *Lupta*, în *Le Monde*, apoi...

M-au lucrat bine “Dînșii”. Ce nu fac Dînșii, pentru a-și urmări interesul, interesul, numai interesul? Colaborează strîns și cu... creația lor, Ceka eternă, nemaivorbind de puii săi de oriunde - la noi: Securitatea...

Începînd din toamna anului 1971, după ce mi se editase **Ostinato** în Germania Federală și în Franța (și în Italia, însă Balaci, Potra, Bușulenga cumpăraseră, pentru Ceaușescu, întreg tirajul) când stewardessele de pe avioanele companiei Elal, înainte de aterizarea la București, cereau călătorilor să predea la bord “cărțile lui Paul Goma” - însă de Soljenițin, de Cioran, de Eliade nu pomeneau; după 1 aprilie 1977, când au “colaborat” cu tovarășii lor de la Ambasada USA în moralul scop de a bloca, la Europa liberă, știrea arestării mele.

După liberarea din mai 1977, prin septembrie când înțelesesem că va trebui să părăsim România și pentru că de-acum știam destule

despre modul în care “apărau” israelieniștii drepturile omului, mi-am îngăduit o glumă nesărată: am telefonat la ambasada lor, mi-am spus numele (mi-l cunoșteau, doar funcționarii lor fuseseră - și mai erau - d-ai noștri, din popor!) și am întrebat ce forme sunt necesare pentru a cere azil politic în Israel, ca să scăpăm de dictatura comunistă din România... Am provocat, nu doar un refuz politic, cum mă așteptam, ci unul în panică, urmat de promisiuni - cu totul dezinteresate!, de intervenții amicale pe lângă alte țări - ce țară doresc: Suedia?, se face!; Canada?, cum nu, se face pe loc!; Franța?, se face, se face, orice se face, numai să nu cer azil politic în Israel, care tocmai are mari-probleme... Înțeleg eu ce fel de... Apoi amenințări abia voalate: dacă încerc să stric și relațiile israelo-române, cum făcusem cu americano-românele, să nu mă aștept la trai liniștit, oriunde m-aș stabili (încă nu mă avertizase generalul Pleșiță cu Brațul Revoluției care Lung este el, dar în seara de 19 noiembrie 1977, în biroul lui, auzindu-l formulat, am făcut legături nepermis de abuzive, zicând în sinea mea: «A-ha...»).

...În fine, în ultimii 3-4 ani a fost pusă la treabă artileria grea, adusă cu mari sacrificii ba de la Washington, ba de la Praga, ba de la Tel Aviv, ba de la fața-locului: de la *Dilema*, de la 22...:

Radu Ioanid, celebru prin maniera de a formula calm, așezat, politic, documentat, nu doar neadevăruri obraznice, strigătoare la cer; nu doar fapte, cifre, statistici inventate pe loc, senin, ca și cum fabricantul ar mânca semințe de bostan, nu ar rosti de la tribuna Procurorului Popular (prin gura mătușii sale Sașa Sidorovici, tovarășa de viață a Brucanului) acuzații, puneri-la zid care, în contextul de azi te pot trimite în pușcărie exact ca în Epoca de Aur, pe când și membrii clanului său “Ioanid”-“Mușat” și încă alte nume conspirative precum Leibovici, grăbit-românizate, făceau parte ca milițieni, securiști, spioni în Occident - din Aparatul Terorii Bolșevice impus de NKVD prin sinistrul consângean Nicolski-Grünberg (nici o legătură cu Grünberg, bunicii materni ai soției mele, Ana - cu care prilej reamintesc: sunt tată-de-copil-evreu).

R. Ioanid este individul pe care niciodată nu-l poți prinde cu minciuna. Fiindcă nu minte niciodată? Ba da, minte tot timpul, în toate, însă când i se dovedește cu probe că a rostit-scris neadevăruri, el nu tresare, nu roșește, nu recunoaște că a greșit-mințit; și în nici un caz nu se scuza pentru “scăpare”. Rămâne calm, liniștit - tăcut. R. Ioanid este un om (îi zic așa, din comodi-tate) care disprețuiește omul care nu-i ca el, ca ai săi. El nu-l urăște, cu stropi, isteric, pe român, ca Wiesel, ci îl consideră, dacă nu un nimic, atunci, un *ceva*; cu care nu se dialoghează. R. Ioanid nu știe ce este *dialogul*, cu atât mai puțin luarea în seamă a obiecțiilor, a contestațiilor, a negațiilor interlocutorului: pentru el nu există “interlocutor” *goi*, doar *goi* acuzat-gata-condamnat; el nu cunoaște, nu practică decât diktatul, ukazul; el “demască”, el culpabilizează; ca un Țurcanu II, el “reeducă”, fabrică feroși fasciști-legionari-antonescieni-antisemiți, casapi de evrei, băutori de sânge

evreiesc. Cu ajutorul terifiant al politicii-de-amenințare-teroristă americano-israeliană, el și ai săi bolșevici de viță stră-veche asiatică urmăresc des-creierarea *goi*-lor români, inventarea noului-om-nou: acela carele, de bunăvoie-și-nesilit-de-nimeni, cu glas tare, se va declara vinovat de “unicul genocid”, cel al evreilor și cu-drag va consimți să plătească, în cadrul campaniei de strângere a cotelor de recuperare, ultimul bănuț destinat a cumpăra lapte pentru copil, cu entuziasm va renunța la singura-i cămașă încă neruptă (așa cum făcuseră în 1907 strămoșii lui, țăranii români în fața amenințărilor-cu-jandarmii a strămoșilor arendași, zapcii ai lui “R. Ioanid”, ai lui “M. Șafir”); cu contravaloarea (sic) a ei - a cămășii nerupte - Zidul Ierusalimului va căpăta încă un centimetru lățime și chiar un centimetru înălțime, pentru a-i închide total, definitiv, în propria lor țară, pe *goi*-ii - altfel semiți - palestinieni. R. Ioanid și ceilalți comisari din nou-creatul, la Cotroceni, *Minister al Culpabilizării Naționale Române prin Holocaustizare* este o creatură convins(ă) că neevreii fac parte din alt regn (iată, nu am spus: din altă rasă, fiindcă l-aș umaniza - și nu merită). Din acest motiv afirm că “R. Ioanid” face parte din regnul mineral.

Nu-mi poate ieși din... inimă emisiunea televizuală de acum două luni, în care participanții au fost invitați să spună cam câți dintre evrei nelocalnici trecuseră Prutul în Basarabia și în Bucovina de Nord, ocupate de URSS la 28 iunie 1940, plini de entuziasm, dorind să participe la edificarea socialismului și pe teritoriile românești răpite și, din constructori, deveniseră destructori a tot și a toate: piatra peste piatră, cultură, religie, limbă, aer - și vai: om; deveniseră - odată ce puseseră piciorul pe malul stâng al Prutului, emeriți comisari ai Armatei Roșii, creație a lui Trotski. Era o întrebare ce nu mai fusese pusă (după informațiile mele): din frica de represalii - atât din partea Securității “românești”, a NKVD-KGB-ului, cât mai ales dinspre teroriștii holocaustologi.

J. Ancel (statisticianul șef al “Holocaustului românesc”) a avansat o cifră (30.000), Lia Benjamin: vreo 40.000, R. Ioanid în jur de 20.000. Un istoric de la Chișinău a scos fotocopii după documentele din arhivele NKVD și a anunțat: 150.000. Ancel s-a arătat atins la onoarea lui de specialist în materie, Lia Benjamin - și dânsa. Numai R. Ioanid a rămas neclintit. De piatră. Pe el, istoric vestit al “problemei”, nu l-a tulburat cifra - verosimilă, dar mult diminuată, a NKVD-ului. Lui nu i-a făcut nici cald nici rece.

De ce? Fiindcă R. Ioanid deține *alte* cifre, *alte* adevăruri: cele ale regnului mineral al său. El știe - a venit de la Washington cu “decizia” gata luată: **nu contează adevărul, ci aplicarea diktatului.**

Adevărul... În cheștiunea Teritoriilor Ocupate de URSS în 28 iunie 1940 și în a sovietizării barbare a Basarabiei și a Bucovinei de Nord vreme de un an (“Întâia Ocupație” - până în iulie 1941, “A doua” a început în martie 1944 și nu a luat sfârșit nici în ziua de azi) toți evreii - repet: toți evreii de pretutindeni au instituit secretul absolut asupra:

- *numelor* (adevărate, ca și falsele-nume) ale celor... nu 150.000,

dar măcar 1.500 nume de evrei care, după ce și-au făcut mâna pe basarabeni și pe bucovineni între 28 iunie 1940 și iulie 1941, după 23 august 1944 au făcut parte activă, înalt profesionalizată, a Aparatului Terorist Bolșevic instaurat în întreaga Românie;

- *faptelor*... revoluționare aplicate pe spinarea nenorociților basarabeni și bucovineni, nu doar români, ci și ruși, ucraineni, bulgari, găgăuzi, polonezi, germani, armeni, greci, evrei... - considerați “dușmani”, burjui”, “culaci”, “trădători ai revoluției și ai URSS”... - arestați, torturați, executați pe loc, alții “doar” condamnați și trimiși în Siberia, în fine alții deportați-fără-“hârtii”, pentru decenii în Estul și Nordul Îndepărtat - se evaluează că numai în iunie 1941, bolșevicii au deportat cca 30.000 de oameni, bărbați, femei, bătrâni, copii.

De ani de zile încerc să pătrund acest “secret mortal”, cel ascunzînd numele și faptele “voluntarilor” evrei în intervalul 28 iunie 1940 - 15 iulie 1941, în Basarabia și în Bucovina sovietizate.

Există câteva mărturii ale unor evrei, numai despre ei înșiși, numai dacă dacă fuseseră la rîndu-le “represați”, însă nici un cuvînt despre faptele lor pe când ei înșiși “represau” pe alții - ca enkavediști, komisari, simpli funcțio-nari - deși în acel an de groază nu au existat “simpli funcționari”, doar auxiliari a NKVD. Am aflat - câteva nume:

- Cei doi frați ai lui Leonte Răutu (Oigenștain): Mișa, tatăl lui Andrei Oișteanu și Dan. Deasemeni Bela Iosovici, care va deveni mama băieților Valery și Andrei (Oișteanu);

- M. Roller;

- Perahim - mort de curînd, alături, în cartierul Ménilmontant.

- Sorin Toma: odată la adăpost în Israel, cel care încercase să-l înlocuiască pe Arghezi cu tată-său și-a publicat “amintirile” bolșevicește de selective; deși mereu promite că va ajunge la Chișinău, ajunge cu scrisul la Zaporije (în anul următor). Și el evită locul-crimei.

Toți cei înșirați au murit, au scăpat de Nürnberg II.

Au mai rămas în viață - oricum, erau până anul trecut, aici, la Paris, în cartierul nostru, Belleville - câțiva unchi, veri, mătuși ale lui R. Ioanid care și-au reluat numele: Leibovici.

R. Ioanid a comis textul “Între Belleville și București”, publicat în *Observator Cultural* al lui I.B. Lefter : lung, mincinos, cu citate falsificate, cu “afirmații” (ale mele!) deturnate sau/și inventate, nu puține rezemate pe “izvoare sigure”, ca notoriul securist dezinformator M. Pelin, decenii lungi adjunct al lui I.C. Drăgan, dimpreună cu Traian Filip la agentura securistă de la Milano - text devenit, nu doar de referință, ci Evanghelie a holocaustologilor subalterni:

O evanghelie crezută-și-necercetată: ca în societățile care nu cunosc *cititul* - necum *citatul* - toți, dar toți cei care m-au atacat ulterior, au făcut trimitere la R. Ioanid. Simpla pomenire a titlului (și fals și idiot) - a articolului “Între Belleville și București”, a ținut loc de informare, de lectură; articolul acela a devenit directivă, ordin, astfel scutindu-i pe toți agresorii de *a citi* și de *a cita* corect din eseul meu **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii -**

nu este inutil să dau titlul întreg. Oile luate orbește după Berbecul-cel-Mare: R. Ioanid, m-au acuzat, în deplină necunoștință de cauză, de “antisemitism”.

Or nimeni-nimeni dintre cei pe care îi voi pomeni mai la vale nu citise cu minimă onestitate ceea ce condamnase hotărît: nici Berbecul-cel-Mic (M. Shafir), nici membrii de drept ai turmei: A. Oișteanu, Al. Florian, G. Andreescu, Dan Pavel, A. Cornea, O. Pecican, Laszlo Alexandru, V. Gârneț, V. Ciobanu, W. Totok, Ion Vianu, Teșu Solomovici, D. M. Gheorghiu, Lavastine, Isaac Chiva, Alain Paruit, Ed. Reichman, D. Vighi...; acești, dragă-doamne, scriitori, oameni familiarizați cu litera tipărită nu citiseră ce scrisesem eu, posmagii le fuseseră rumegați la Centru, la Tel Aviv, la Washington.

Vor mai fi și alții de care încă nu am cunoștință. Singurul dintre vitejii macabei care a recunoscut negru pe alb că... nu citise ceea ce combătuse a fost, în urmă cu o lună, Dan Pavel. Este foarte adevărat: “onestitatea” lui este o vulgară șmecherie găinărească dupe Dâmbovița, însă fiind eu un optimist fără leac, îmi zic:

«Proporția (1 din 20) este extrem de îmbucurătoare, dătătoare de speranțe într-un viitor de aur al țărișoarei noastre dragi - doar este vorba de intelectuali subțiri, de oameni de cultură, de scriitori-îndrăgiți, de, cum li s-a tot zis: *directori de conștiințe*. Deci Trăiască România cu ai săi intelectuali, rezistenți prin...

Prin ce? Prin cultură? Cult să fie insul ignorant? Ne-cititorul? Cult acela care, deși nu a citit un text, se trezește vorbind despre el, în termeni neavînd legătură cu “cultura”, ci cu Codul Penal («Ordonanța, Ordonanța!» lui Teșu Solomovici)? Prin ce altceva sunt “rezistenți”, intelectualii noștri preferați?

Prin “ceva” care permite supraviețuirea nisipului fost cândva, în timpuri de legendă, piatră - dacă peste ea trecuseră toate apele...

Un alt proeminent holocaustolog ne-cititor al textelor mele, dar nemilos combătute este aghiotantul tovarășului R. Ioanid:

Michael Shafir: proaspătul profesor la Facultatea de Studii Europene de la Universitatea Cluj, a fost cercetător la Europa liberă, agent electoral al lui Iliescu în 2000 și purtător de servietă al lui Wiesel în legendara sa “întoarcere acasă” (la Cimitirul Vesel de la Săpânța, nu la Memorialul Anticomunist).

[Se poate să-l uităm pe Elie Wiesel?, laureatul Premiului Nobel pentru Pace? Nu se poate. Wiesel, acela carele, avînd grave probleme de cronologită și de geografită - mai degrabă tulburări de identitate, el dorind din adîncul viscerelor să fie considerat ungur, numai că nu se mai putea - povestează la televiziunea franceză că familia sa din Sighet fusese arestată în aprilie 1944 “de către jandarmii români”. La observația lui Eugène Ionesco: din septembrie 1940 până la sfîrșitul anului 1944 Ardealul de Nord fusese ocupat de unguri, deci jandarmii nu puteau fi români, Wiesel răspunsese, rîzînd, că nu are importanță, francezii tot nu cunosc istorie... Tot el fiind cel care urlase dement, cu stropi, cu ochii gata să-i iasă din cap: «Românii au ucis, au ucis, au

ucis!» /evrei/].

Întorcându-ne la M. Shafir, spuneam că omul și-a văzut visul cu ochii: ajuns la pensie a fost recunoscut și ca un eminent broșurist. Pe bună dreptate: la cei 60 ani ai săi, a căpătat faimă internațională și coroană de moderator profesionist de colocvii, dezbateri, mese rotunde, nunți cu dar și alte cumetrii. Altfel și el, ca toți nerealizații dintre evrei, la vizita medicală găsiți inapți de a deveni coloniști sălbatici în Israel, după un lung ocol prin... repatriere în Israel: SUA, Germania, Cehia, s-a întors în România cea detestată de totdeauna, motiv pentru care a fost uns profesor de Holocaustologie taman la Cluj. De ce la Cluj? Dar nu grăit-a Zarathustra-Wiesel că evreii din Ardealul de Nord fuseseră trimiși la cuptoarele Auschwitz-ului de către bestialii jandarmi ai guvernului român, fascist, antonesciano-legionar?...

Nu mă pot stăpâni de a cita dintr-o conferință a sa rostită la Tel Aviv, 2003-12-21 (capturată de pe internet):

“De la evreu-goy la goy-evreu”

“Marturisiri personale despre procesul de aculturalizare si reculturalizare ale unui evreu originar din Romania

“Provin dintr-o familie total asimilata. (...) Bunicul patern, pe care nu l-am cunoscut niciodata, se tragea de pe undeva de pe meleagurile imperiului austro-ungar. Bunica paterna era nascuta la Budapesta (...) Din partea mamei, strabunicul fusese arendas in Moldova pe mosiile lui Sturdza (acum vedeti cine e vinovat pentru 1907?), iar bunicul era un umil contopist. Sotia lui era nascuta la Varsovia. Nu mi-a fost ascunsa niciodata identitatea evreiasca a familiei. Dar nici clarificata. Habar nu aveam ce inseamna sa fii evreu, de fapt. De sarbatori ne duceam la Templul Coral unde nu intelegeam nimic din rugaciuni, ne intorceam acasa si mancam supa de gaina. Cu asta se termina "sarbatoarea". Cu alte cuvinte, se proceda ca in anecdota care defineste sarbatoarea evreiasca in urmatoorii termeni: "ei au incercat sa ne lichideze, noi am invins, pofta buna!".

“Bunica mea de origine budapestana a murit cind eu aveam vreo 8 ani. Era o femeie inalta, energica, locuia la Timisoara, unde o vizitam in vacante. Noi traiam la Bucuresti si intr-o zi, cred ca era "vacanta de iarna", ajungind la dinsa la Timisoara, m-am adresat bunicii in limba romana. A ramas ca un stilp de gheata, in toata statura ei impozanta si mi-a raspuns in limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idisul, pe care l-am invatat cu ajutorul ebraicii si al germanei in...Israel):

“«In aceasta casa, se vorbeste romaneste numai o data pe saptamina, si atunci numai la bucatarie.»

“Adica cu servitoarea. Nu stiu cum, dar am inteles imediat despre ce era vorba. Si de atunci pina azi am o repulsie totala fata de orice fel nationalism. Nu puteam, la 8 ani, sa fiu constient si de ridicolul situatiei: o evreica-unguroaica imi cere sa nu vorbesc romaneste, ci germana, la nici macar o decada dupa Holocaust, despre care habar nu aveam atunci”.

Atunci - sublinierea mea. Dar *după atunci*?

Insuportabil la M. Shafir - nu doar la el - : *nesimțirea etică*. Vorbește despre străbunicul său, arendaș, făcând glume proaste, însă nu pe seama bunicului (care putea fi chiar și el vinovat de răscoala țăranilor la 1907), ci pe a noastră, ascultători-cititori bănuți de el a fi înclinați să credem că arendașii evrei, bieții de ei, nu avuseseră nici cea mai mică legătură cu revolta - doar așa ne asigurase o jumătate de secol ukazul lui Roller. El (M. Shafir) vorbește - *acum* - de “repulsia față de orice naționalism” - însă doamne-fereste, nu și de *rasismul pur și dur practicat de evreii și de ungurii bolșevici față de majoritarii români în România ocupată de ruși din 1944*. El ironizează “tema 1907”, ca să nu zăbovească la mizeria cumplită și la exasperarea explozivă (a și explodat!) a țăranilor români. M. Shafir să fie sigur: târziu - cât de târziu! - dar tot *nu* a învins “adevărul” său, etnic - poftă bună! - ream-balat în zeflemeaua dezinformatoare. **Adevărul istoric** rămâne, în ciuda Rolleriei teroriste asupra memoriei noastre, a ocupațiilor, oricâte poște-bune și-ar ură, cu gura până la urechi, holocaustologii după fiecare ședință de antisemitizare a *goi*-lor - acesta: printre alte păcate - primul fiind cel de la 1878 - arendașii-zapcii evrei au purtat, orice-ar pretinde rollerii și urmașii lui bolșevico-sioniști, o mare parte din vina tragediei românești de la 1907;

Nesimțirea etică (și etnică) a lui M. Shafir domnește și în episodul bunicii sale:

Să nu aibă M. Shafir habar *acum* că *atunci* (între 1945-1965), *acolo* (Timișoara, Republica Populară Română), dacă unui român îi scăpa: «Țigane (bozgore, jidane)...», înfunda pușcăria pe loc, fiind condamnat pentru “ură de rasă”? El pretinde că, la acea vârstă (8 ani), nu putea “să fie conștient de ridicolul situației” - de acord. Dar la 50-60 de ani, când conferența, la Tel Aviv?: era conștient de propria-i insensibilitate etnică, fiindcă “situația” inocent zugrăvită de el era, nu ridicolă, ci tragică - adevărat, numai pentru români, nu și pentru unguri, nu și pentru evrei. Ridicol este el, acum, prin “naivitatea” (și nonșalanța) amintirilor-din-copilărie, vădind ne-frica de a fi vreodată făcut răspunzător și pedepsit pentru faptele sale rele. Ridicolă până la grotesc, afișând o grețosă țâfnă de grofesa unguroaică disprețuindu-i imperial pe valahii împuțiți) era, atunci, bunica lui M. Shafir: deși evreică-budapestană trăitoare la Timișoara, cunoștea foarte bine realitatea din Vechiul Regat de dinainte de 23 august 1944, deci știa: când spunea: “unguroaică”, spunea: *servitoare*. O deosebire: după instaurarea comunismului o slujnică româncă rar ajungea directoare de fabrică sau rector universitar - o servitoare unguroaică: totdeauna; chiar ministru-adjunct-la-orice...

Ce anume le va propune - la Universitatea de la Cluj - viitorilor profesori din Învățământul Holocaustului și studenților, Michael Shafir, broșurist emerit și celebru necititor de texte atacate, ale unor autori etichetați orbește: “trivial-negaționiști”? Obiceiul de a azvârli fără temei grave, cvasimortale acuzații ? Obiceiul de a arăta cu dege-

tul și de a “demasca” pe alții, pe oricine - ce nu face omul sărac pentru o bursă, pentru o jumătate de catedră, pentru o “sinceră-considerație”? Ca la Pitești, în reeducare, nefericitul va ajunge să declare că tată-său fusese jandarm în Transnistria, maică-sa responsabilă de bordel. Care va fi prețul (dedus din “recuperări”) pentru o astfel de autodenigrare, autodistrugere, autonegare, autodenunțare: cei 10.000 dolari, promiși de istericul Ephraim Zuroff?

Va fi el, M. Shafir - altfel un oarecare măgar! - profesor, la Cluj, la catedra de trivial-negaționism al textelor necitite? Va ține cursuri de... autoreeducare - la Pitești Bis?

[Să facem un ocol pe la Paris: orice-ar zice americanolatrii - mai ales holocaustologii din România - Parisul rămâne cutia de rezonanță în bine, în rău a lumii. Am mai notat, au observat și unii jurnaliști (mai cu seamă cei de la *Le Nouvel Observateur* din ultimii trei ani):

De fiecare dată când o comunitate ocupă avanscena cu tragedia ei națională, brigăzile de intervenție ale studenților evrei, ale “sioniștilor de stânga” din Franța provoacă un *scandal* (termenul este folosit, subliniat de N.O.), în scopul de a re-atrage atenția presei asupra Holocaustului, de a o menține acolo, nelăsînd-o să se “rătăcească” la alte “mici accidente istorice”. Când acum vreun deceniu Le Pen s-a scăpat și a zis că Auschwitz-ul fusese “un detaliu al istoriei”, s-a produs un scandal planetar - pe bună dreptate; însă când un Antoine Spire, și comunist și evreu a spus despre masacrul rwandez că a fost un “mic conflict local” și a rîs (rîsul lui Wiesel!), nici un francez nu a reacționat; și nici un român nu i-a ars o labă peste ceafă hilarului biciclist R. Cosașu (partener de bridge al vestitului anticomunist Gelu Ionescu și scriitor-îndrăgit de Marta Petreu și de I. Vartic - vezi Dictionarul Esențial al Scriitorilor Români), când a scris el cu mîna lui: «*Stalinismul la noi a fost un fel de blenoragie de tinerețe*” - de ce: “blenoragie”?, fiindcă aceea trece, spre deosebire de de ciumă, de lepră - de moarte?; de ce “stalinismul” și nu “bolșevismul”?; și, mă rog, care “la noi”: la noi, în România ocupată de sovietici și de cosași ca jîmbărețul Radu-“Slăvim-Republica-Populară-Română”?; în Rusia, începînd din 1917, pe unde a galopat eroul său preferat: Isaac Babel, komisar bolșevic “intransigent”?; în întreg lagărul comunist, incluzînd Coreea de Nord, China, Vietnamul, Cambodgia, Ethiopia, Angola Congo-Brazzaville, Cuba?

Revin: cum a început a se vorbi “prea mult” (?) de genocidul rwandez, cum un rabin parizian s-a zgâriat cu o furculiță la burtă, pretinzînd că un arab îl atacase, fiindcă era evreu - și gata *scandalul*! Cu proteste, nu doar guvernamentale franceze, dar și cu “Apelul” lui Sharon chemîndu-i pe evreii “victime ale antisemitismului în Franța” să vină cu toții grabnic la adăpost în Israel. Și ce dacă s-a dovedit că “agresiunea” fusese o grosolană invenție? Nici rabinul nici comunitatea evreiască nu și-a(u) cerut scuze pentru *scandal*);

Cum s-a readus pe tapet masacrarea armenilor de către turci în 1915 - scandal provocat în 2002 de... Israel, care somase Europa,

(amintindu-i că este vinovată de Holocaust), să o primească pe Turcia în C. E. - cum “tinerii sioniști” parizieni au organizat diversiunea obișnuită prin manifestații violente ce au blocat strada editurii care avusese îndrăzneala să publice un roman al unei tinere italo-egiptene despre Palestina - un prețios “ajutor internațional” le-a venit de la Fundației Wiesenthal, cea vânând naziști, prin comunicate amenințătoare - dar care, observa un jurnalist de la *N.O.*, grafiă greșit numele autoarei și titlul cărții (a devenit o tradiție ne-lectura la holocaustologii de pretutindeni)...

Evenimentul recent care a declanșat *scandalul* evreilor: readucerea în actualitate a sclavajului africanilor, imensa tragedie care a provocat, nu doar umilințe, suferințe, dar și zeci de milioane de victime. Au început a-și recunoaște vina Belgia, Portugalia, Franța...

/Pe când mea culpa României pentru robia ȝiganilor? N-ar fi timpul ca Biserica Ortodoxă Română să dea semnalul căinței, doar sfintele mănăstiri ale noastre au fost cele mai bogate, în robi, proprietăți?/

Când, în urmă cu trei luni a apărut la Paris mărturia unui ostaș francez de culoare căzut prizonier la germani, au izbucnit proteste vehemente din partea comunităților evreiești de pretutindeni împotriva “alegațiilor antisemite ale autorului” - de genul: “în lagărele naziste evreii și slavii erau considerați sub-oameni, însă noi, negrii și ȝiganii: sub-sub-oameni și tratați ca atare”. Când un jurnalist - belgian - a scris că recunoașterea sclavajului din partea unor foste puteri coloniale europene reprezintă cel mai mărunț lucru pe calea recunoașterii păcatului de moarte (reprezentat de sclavaj), continuând: - “rămâne ca America să facă la fel, mai ales că cea mai mare parte a prosperității sale s-a rezemat pe sclav” - le-a sărit capacul, nu americanilor, ci evreilor.

În 8 martie acest an manifestat liceenii din Paris. În locul obișnuitelor bande de derbedei vandali, “les casseurs”, care parazitau coloanele, spărgeau vitrinele magazinelor și furau ce apucau - au apărut vandali ne-hoți: aceștia, tăbărau pe câte un elev manifestant, îl băteau până la sânge, îi zmulgeau telefonul portabil, o bluză, “adidașii” iar fetelor - bătute și ele - li se “confiscău” telefoanele și poșetele. S-au înregistrat răniți, plângeri contra X... Presa a fost surprinsă de acest nou fenomen și a scris pe larg, încercând să afle dedesubturile. Televiziunea a intervievat câțiva din vandali - elevi la o școală profesională din St.-Denis, din zona Marelui Stadion. S-a aflat că acei tineri erau revoltați-furioși pentru că ei, cei trăind în banlieu, ca “ieșiți din imigrație” (arabi, negri), sunt defavorizați, nu au nici hainele, nici telefoanele portabile, nici aerul sigur de ei - al liceenilor manifestanți... Drept care s-au hotărât ca (de astă dată) să le dea o lecție... burjuilor.

Jurnaliștii observaseră: vandalii ne-hoți, erau animați (!) de ură... socială (nu au folosit: “ură de clasă”, ca să nu se supere comuniștii...), manifestată, nu prin “confiscarea”, ci prin distrugerea demonstrativă a bunurilor pe care ei nu le aveau. Foarte mulți dintre vandali, după ce stingeau în bătaie pe câte un elev manifestant și îi zmulgeau telefonul

portabil, îl distrugau pe loc, călcînd în picioare... rămășițele...

După o vreme, cum se întîmplă, presa și-a îndreptat atenția spre alte evenimente - ceea ce era insuportabil pentru toboșarii Holocaustului - atunci a izbucnit *scandalul* “rasismului anti-alb”:

Jurnalistul Luc Bronner de la *Le Monde* a publicat mult după evenimente un articol în care afirma că agresiunile au avut un caracter net rasist, anti-alb - auzise el, cu urechile lui, cum “magrebinii” (arabi algerieni, marocani - și negri africani) strigau la agresati: «Alb împutit, dă portabilul!»; mai mult: în ancheta pe care el (L. Bronner) a făcut-o în St.-Denis, în fața școlii de meserii, “magrebinii” repetau fără jenă motivele agresiunii: «Din cauza lor, a albilor, am suferit și suferim...»

Fulgerător Radio-Shalom - al comunității evreiești - și Asociația tinerilor sioniști de stînga “Hachomer hatzair” a(u) dat alarma, lansînd un Apel la solidarizare împotriva actelor “*rasiste, împotriva albilor - cu iz antisemit*” (subl. mea). Printre primii semnatari: Alain Finkielkraut, André Taguieff, Kouchner. Pe măsură ce Radio-Shalom și “Hachomer hatzair” urca tonul pînă la inaudibil, au început a se semna, atît retrageri de semnături de pe Apel cît și opinii exprimate de organizații antirasiste, pacifiste, apoi de personalități:

Ghaleb Bencheikh, președinte al Confederației mondiale a Religiiilor pentru Pace a fost primul care a declarat: “Dacă agresiunile contra liceenilor sunt inadmisibile, nu cred că rasismul este constitutiv acestor acte”;

Celebrul istoric Esther Benbassa: “Fiind personal atinsă, ca fostă imigrantă, care știe cît de dificilă este integrarea [în societatea de sosit-re], acest Apel atîță la violență, în loc să constate că există o respingere [a societății franceze]”. Și: “nu este rolul unei asociații evreiești din Franța de a intra *dans la compétition victimaire*”, sublinierea mea.

Bănuiesc ce a pățit Esther Benbassa, evreică originară din Salonic și după acest “act antisemit”, din partea presei evreiești, din partea unor (mulți!) evrei din Israel, din partea organizațiilor tinerilor sioniști (de stînga, pardi!). Mai ales pentru această “*compétition victimaire*” pe care a mai reproșat-o evreilor stîrnind, la Sorbona amabilități de genul urletului sionist : «Curvă a arabilor!»

Destul de rapid *scandalul* scontat de evrei pentru a deturna batajul în jurul altor tragedii, ale altor comunități s-a întors, nu la Holocaust, ci la “ucenicii vrăjitori” ai lui. Cunoscuții fabricanți (din nimic) de opinie Finkielkraut, Taguieff, Kouchner s-au dat la fund, n-au mai fost de găsit nici la telefon. Jurnaliștii de investigație s-a întors la evenimentul declanșat la 8 martie.

Duminică 17 aprilie, la emisiunea de televiziune “Arrêt sur image” s-a dezbătut atît “fenomenul”, cît și deturnarea semnificației sale de către unii evrei. Au participat jurnalistul de la *Le Monde*, Bronner și Yoni Smadja, șeful organizației tinerilor sioniști: “Hachomer Hatzair”. Timp de două ore, în direct, cei doi au fost copleșiți de mărturii, de contra-anchete jurnalistice, de analize, toate contrazicîndu-le alegațiile. În cele din urmă Bronner a recunoscut, spășit, că se grăbise - rău sfătuit de un prieten bun - care îi povestise

ceea ce auzise el: “maghrebini agresori strigau: «Albi împutiți!», «Să nu uităm sclavajul», «Toți albi trebuie bătuți»”; că nu, el nu auzise asemenea cuvinte; că nu, când s-a dus la St.-Denis și a stat de vorbă cu agresorii niciunul nu a formulat clar “justificări rasiste, antialbi”. Când animatorul emisiunii l-a întrebat: dacă nu a văzut, dacă nu a auzit lozinci rasiste (anti-albi), de ce a scris contrariul în *Le Monde*? Bronner a ridicat din umeri și a întors privirile disperate spre Yoni Smadja.

Acesta nu părea a avea mai mult de 18 ani. Sigur de sine și de adevărurile sale cum numai un adolescent-revoluționar-trotskyist poate fi, Yoni a respins fiecare probă împotriva a ceea ce scrisese, ce afirmase el: un jurnalist (evreu) de la *Libération*, aflat pe teren, spunea că nu auzise vreo lozincă rasistă - Yoni, senin, mătura cu un dos de mână mărturia: «Nu-i adevărat! Nu se afla el [jurnalistul] unde trebuia!»; un sociolog reputat (și evreu) afirma că evreii au fost de totdeauna în “compétition victimaire”, că nu suportă să se vorbească despre suferințele altor comunități - Yoni: «Nu-i adevărat. Noi nu putem fi geloși pe nimeni. Noi nu mințim niciodată...»

La această ultimă obrăznicie animatorul a ridicat mâinile spre cerul studioului și l-a somat pe Yoni:

«Ați afirmat - și răspândit - că maghrebini agresori rosteau lozinci anti-albe, antisemite, dar nimeni nu le-a auzit: nici Luc Bronner, care a provocat scandalul, iar aici a recunoscut că în realitate nu a auzit așa ceva, îi povestise “cineva” - înseamnă că ați mințit!»

Deloc demontat, Yoni:

«Vă spun eu că arabii (de la “magrebini” trecuse la “arabi” - de mirare că nu mersese până la: “palestinieni”) sunt antisemiți și vor să ne arunce în mare. Dacă la manifestația asta nu au fost auziți, vor fi auziți mâine; sau peste o săptămână. Noi trebuie să luăm măsuri preventive...»

Animatorul Daniel Schneidermann a râs:

«Preventive? Ca războiul preconizat de Bush, de Wolfowitz, de Rumsfeld?»

Adolescentul Yoni Smadja l-a fulgerat pe Schneiderman cu privirea sa albastră, albastră - și a tăcut - ca R. Ioanid.

Iar eu, în fața televizorului, am simțit un fior rece pe șira spinării: acest copilaș - cu ochi albaștri - ar fi fost în stare să mă ucidă, fără tresărire. Nu pentru că aș fi palestinian-terorist, sau neamț-hitlerist - sau român-negaționist - ci pentru că nu sunt ca el. Pentru că sunt un *goi*, deci inamic - deci... potențial-lichidabil.

Nuanțez: preventiv-lichidat].

Ovidiu Pecican. Și el (ca și Laszlo - de care nu mă ocup) a constituit o surpriză: cum de s-a lăsat tras (și dacă s-a tras-singur?) în Brigada Dezinformatoare a Holocaustologilor Socotitori-Prețăluitori-de-Cadavre ?

Nu-l voi psihanaliza, pentru a afla ce rol culpabilizator va fi jucat tatăl în spaimele cumplite ale fiului, ci voi aminti:

În dialogurile cu Laszlo, cu Grigurcu, cu Solacolu, *istoricul*

Ovidiu Pecican, citînd respectuos - și prea-plecat, de-a dreptul slugarnic... - din Evanghelia după R. Ioanid, mă acuza, ca autor al **Săptămânii Roșii**..., că nu mă reazem, în afirmațiile mele, pe documente autentice, autentificate, verificate, acceptate de istorici...

Plin de calități, și O. Pecican este român în ceea ce e mai rău: uită ce spusesse ieri, nu își imaginează că cel din față îl va contrazice fără jenă, amintindu-i adevăruri pe care el, O. Pecican le ocolește, le ascunde cu grijă - iată unul; mare:

Fundația Culturală România, condusă de A. Buzura, pregătise, în colaborare cu Centrul de Studii Transilvane din Cluj editarea volumului de documente **Situația evreilor din România 1939-1941**. Lucrarea urma să apară sub egida Institutului de istorie și teorie militară, a Arhivelor statului, București, a Arhivei Ministerului Apărării Naționale. Coordonatori: Lt. col Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran. În 1994, în preziua lansării, volumul a fost trimis la topit din ordinul lui A. Buzura. Că el este autorul actului înalt cultural (și extrem de patriotic față de neamul românesc, cel fără-de-hârtii): ca recompensă în 2003 Universitatea din Ierusalim i-a decernat titlul de Doctor Honoris Causa! În 2003 volumul de documente a fost, în sfârșit, scos la lumina zile de editura Țara Noastră, din inițiativa lui Ion Coja.

În chiar momentul în care istoricul Ovidiu Pecican - citîndu-l pe R. Ioanid, umil, îngenunchiat - afirma că Goma nu se bazează pe documente, avea în față (iertare: ar fi trebuit să aibă dinainte, în timp, nu doar în spațiu - și gata citit!) eseul atacat: **Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii**, ediția de la Vremea. Dar nici el, dezbătătorul nu-l citise cum se citește. Afirm aceasta pentru neînsemnatul motiv că cel puțin un sfert din paginile eseului sunt ocupate cu *documente* culese, reproduse din volumul **Situația evreilor din România 1939-1941**; cel distrus de Buzura în 1994.

Istoricul nostru, devenit holocaustolog, nu citește: după modelul ilustru al șefului suprem: Wiesel, care acuză, fără temei, în perfectă necunoștință de cauză, însă înecat de ură față de români. Cu "temeiurile" se însărcinează aghiotanții R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, A. Oișteanu... El, O. Pecican a ridicat două degete și s-a oferit să execute un ordin, temeinic, profesionist, ca o bună cătană ardeleană. E mult mai comod și mai fără riscuri: cine să-i ceară socoteală că a aruncat la întâmplare acuzații grave, că a calomniat, că a spus minciuni cu seninătate? În niciun caz un român-verde: românii-verzi bat pas de front pe arătură la comanda holocaustologilor.

O. Pecican lucra la Centrul de Studii Transilvane. Mă înșel? Chiar dacă mă înșel, este oare de conceput ca un istoric din Cluj să nu aibă știre de un volum de documente urmînd a fi editat - în Cluj ? Nu. Mai ales că la un moment - în mijlocul unei acuzații că eu nu produc documente - lui i-a scăpat mărturisirea că a avut între mâini documente... pe care ar fi trebuit să le citesc-citez, eu, autorul eseului. Și nu a recunoscut că el, Pecican nu citise textul meu, cel conținînd chiar documentele în chestiune...

Necititorii mei - altfel holocaustologi emerți...

Gabriel Andreescu:

Timpul nr. 3/2005: publică, pe pagina a 3-a la rubrica "Agora" articolul anunțat pe prima : "Mult Goma" semnat: G. Andreescu. Să trecem - cu greu - peste introducerea confuză, năclăită și mincinoasă, fiindcă nu pomenește de articolul lui A. Oișteanu din 22, cel care provocase reacția mea în *Ziua*, ci pretinde că al său - o schelălăitură, tot în *Ziua*, unde confeționează "editoriale" discutate, dezinformatoare, inutile - ar fi declanșat ostilitățile. Și din acest proaspăt extemporal răzbate setea-foamea lui G. Andreescu de a fi considerat și el om purtător de condei, de a fi luat și el drept "publicist", de a fi și el băgat în seamă, fie și sub forma unor lovituri de rețevei, administrate domestic, pentru intruziune acolo unde nu are ce căuta.

Citez din *Timpul*: - scrie G.A. despre mine:

"(...) Focul de artificii de acum o lună nu a adus nici un argument esențial nou față de ceea ce spusese deja. Goma redevenise 'un caz' o dată cu apariția *celor două texte* 'Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940' și (sublinierea îmi aparține) 'Basarabia și Evreii' în care teoretizează într-o manieră foarte personală evenimentele din Transnistria (re-subl. mea) în timpul celui de al doilea război mondial".

O singură frază, două (imense, nerușinate!) inexactități:

1. "Cele două texte" sunt, în fapt, unul singur. Și-ul introdus de G. Andreescu înlocuiește *sau*-ul autorului, pus acolo, nu altundeva, de mine, nu de altcineva, pentru a marca titlul și subtitlul eseului. Trebuie să fii Gabriel Andreescu pentru a avea nesimțirea de a ataca o carte căreia nici măcar coperta nu i-ai văzut-o, așa, pentru cultura-generală a ta: să știi ce nume-titlu poartă animalul-care-nu-există (pentru analfabeți): *cartea*;

2. Nicăiri în textele mele (fie acestea și... două) nu am teoretizat - cu atât mai puțin "într-o manieră personală - evenimentele din Transnistria"... Dacă aș fi vrut să fac acest lucru, nimeni nu m-ar fi putut împiedeca: nici Laszlo, nici Pecican, nici Șafir, nici R. Ioanid - i-am numit pe aceștia, fiindcă ei vorbesc (în locul meu) - despre... Transnistria. Eu scrisesem "despre" ceea ce și spune subtitlul eseului: "**Basarabia și Evreii**" - nu: "Transnistria și Evreii". Or, după cum se constata încă din timpul "polemicei" cu Șafir, de acum doi ani, G. Andreescu nu citise ceea ce condamnase atunci (el nefiind cititor, ci scriitor de editoriale); acum se vădește fără tăgadă: grafomanul lefegiu al Drepturilor Omului Minoritar în România, nu văzuse în viața lui măcar coperta cărții mele.

Că nu este deloc o scăpare a sa, nici vreo greșală a redacției: în capul coloanei a II-a, după un citat din I. Solacolu, G. Andreescu recidivează astfel:

"În final, Solacolu 'dispare', în sensul că nu a mai comentat *textele* (subl. mea) esențiale 'Săptămâna Roșie și (re-subl. mea) Basarabia și Evreii'..."

Acest ne-cititor, alfabetizator se pricepe de minune la toale-

tarea (ciuntirea) citatelor din textele comentate, deci la falsificarea lor prin prezentare incompletă. Exemplu:

«- să fie expulzați de pe sol românesc acei evrei și unguri care întrețin *adevărul etnic* al lor»...

Până aici a reprodus corect dintr-un text al meu. Numai că a copiat doar un sfert-de-frază, o ciosvârtă de idee. Întreruptă abuziv, fraza-ideea mea ajunge a semnifica orice altceva și contrariul oricui - fiindcă, în original, ea continuă astfel:

...“potrivit căruia doar ‘românii fasciști’ au asasinat evrei, în schimb (!) evreii și ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupației Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregii Românie, când au colonizat ‘aparatură de stat și de partid’ - cu precădere blestemata Securitate”.

Nu-i așa că eu scrisesem în textul “Să învățăm de la evrei?” cu totul - dar cu totul - *altceva*?

Ne-cititorul, zăpăcitorul cititorilor româniei suficient de zăpăciți de științele eterne, seninul semănător de neadevăruri, obraznicul falsificator de citate G. Andreescu a dovedit din plin că locul său de “publicist” (Rică Venturianu măcar avea umor - involuntar) este în Brigada de Dezinformație condusă de Wiesel, alături de ceilalți nerușinați calpuzani : Shafir, Oișteanu, Braham, Ancel, Al. Florian, Laszlo, Pecican, Volovici, Totok...

Or fi existând și alte cretinătăți în textul semnat: G. Andreescu, în *Timpul* nr. 3/2005, dar nu le mai iau în seamă: am obosit de românisme.

Și nici nu mă pot mira:

«De ce Liviu Antonesei nu mi-a oferit un drept la replică?»

De ce! Fiindcă nu-i va fi dat prin cap că mai există așa ceva (dreptul la replică), în România de azi.

Nu doar lui: îi dăduse oare prin cap lui I.B. Lefter să-mi acorde mie, atacatului, drept de replică la pogonul - corect: ciubărul cu lături vărsate în capul meu - în *Observator cultural*, pogon-anatemă-ciubăr iscălit: “Radu Ioanid”, cel constituind semnalul de atac împotriva “antisemitului” de mine, din noua campanie de culpabilizare a românilor și începere a adunării cotelor re-impuse după jumătate de veac: “taxa pe cadavre”?; oare îmi admisesse drept de replică G. Adameșteanu, după publicarea, în 22, a lălăielii îngălate, turnătoriei lui Oișteanu?; dar mai înainte, când mă porcăiseră Barbăneagră, Mircea Martin, iar eu, naiv, unde mai pui: “parizian” cum își imaginează (sic) R. Ioanid că mă insultă, trimisesem replici la atacuri : le publicase ea, G. Adameșteanu, prima și ultima dintre oltence? Da de unde! Scriitorul-român trezit împărat-șef al câte unei publicații își păstrează “concepția” primitivo-tribală, potrivit căreia administratorul este și proprietar de mobile și de mobile (aici intrând subalternele, fetele-n casă - ca Rodica Palade).

Nu pot întreba nici:

«Cum de a publicat Liviu Antonesei așa ceva, fără să verifice

corectitudinea afirmațiilor autorului (acum vorba fiind de G. Andreescu)?»

În primul rând pentru că niciodată nu am luat de guler pe cutare director de periodic fiindcă publicase un text critic la adresa mea - acest obicei bolșevic îl au G. Dimisianu, Alex. Ștefănescu, Cristian Teodorescu, Ioana Pârvulescu, N. Manolescu (ei au amenințat cu un proces revista *Vatra* pentru publicarea textului meu "Să fie desființat electoratul!" apoi, în foileton, a **Săptămânii Roșii...**); obicei al tovarășului Teșu, *munca*-torul cu pixul și carnețelul de denunțuri, harnicul, agitatorul caraliu de serviciu, cu «Ordonanța, Ordonanța!», supraveghetor al românilor din România care *s-ar putea manifesta ca antisemiți* (s-a observat gândirea potențialistă a securiștilor înaintași ai săi, în virtutea căreia zeci de mii dintre noi am fost arestați, torturați, înțemnițați) și ar compromite (bună)starea materială - dar psihologică! - a israelienilor din Israel; obicei al lui Oișteanu, cel care deploră rânjind, în 22-ul adameștean că încă nu am fost condamnat penal; obicei al lui Shafir care îl amenință cu "judecata" pe Mircea Stănescu, dacă acesta va face publică o scrisoare a sa (nu una foarte-foarte compromițătoare, însă broșuristului Shafir, și el conspirativnik înăscut nu-i place lumina zilei, lucrează numai pe întuneric, atacă numai de la adăpostul tufișurilor - așa a ghidat campania din 2000 în favoarea lui Iliescu, așa l-a consiliat pe Wiesel în 2002 să refuze a vizita și Memorialul de la Sighet...);

În al doilea rând fiindcă răspunsul la eventuala mea întrebare îl dă însăși Gabriela Gavril redactor-șef al *Timpului* prin editorialul publicat în același număr, 3/2005: "De ce nu mai pot citi pamflete?"

Explicațiunea pe care mi-am dat-o - după ce am înțeles:

Liviu Antonesei nu mai citește de multă vreme vreme decât ce scrie el însuși; am mai înțeles: Gabriela Gavril, mărturisește negru pe alb că nu mai citește pamflete. Deducție: aruncându-și ochii peste titlul extemporalului andreesc, cei doi șefi ieșeni au... tras concluziunea că este un "pamflet" - și ce bine face pamfletul cel neîubit la *Timpul*, dacă-i arde una peste bot lui Goma care, o știe toată lumea intelectuală românească (Shafir, Oișteanu, Al. Florian, Ed. Reichman, Lavastine, Lilly Marcou, Totok) este un antisemit fîros - de ce? Fiindcă așa le-a explicat tovarășul evanghelist sionisto-bolșevic, R. Ioanid! Și cum Doamna de la Domnul nu (mai) citește pamflete; cum Domnul de la Doamna nu se mai citește nici pe sine (întru corectura cea de toate zilele), nimeni "din conducere" nu a citit măzgăleala lui G. Andreescu, însă în virtutea unei obișnuințe curat-intelectuale ambii-doi conducătorii au semnat încuviințarea tipăririi.

Să fiu drept: chiar dacă s-ar fi întâmplat minunea ca Liviu Antonesei și Gabriela Gavril să fi citit "pamfletul": și-ar fi dat ei seama că iscăliturul iscălește idiotii, calomniile, porcării?

Da de unde! Ca să ajungă la această elementară concluziune, ar fi fost necesară o elementară condiție îndeplinită de un conducător de revistă culturală, de un intelectual - care mai și citește, măcar în fiecare zi-întâi din lună, adică se informează, pentru a fi în cunoștință de

cauză; adică să fi citit, ei, textele lui Goma atacate în publicația lor; să fi privit o singură dată coperta cărții lui Goma **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii** (atenție: nici măcar semnalată ca apariție în *Timpul*, nici vorbă să fie recenzată, *deși primise(ră) un exemplar*. Dar cum să o facă, dacă fuseseră avertizați de holocaustologii Oișteanu, A. Cornea, Shafir, Volovici, Totok: acea carte e un fel de **Mein Kampf** scrisă direct în românește! - ei Oișteanu, Shafir, Volovici n-au citit-o cu ochii lor personali, dar le-a povestit-o ne-cititorul Wiesel, cel cu: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!»?). Firește, ar fi fost necesar - nuanțez: “ar fi fost de dorit” - ca Liviu Antonescu, chiar și Gabriela Gavrila să fi parcurs măcar o dată, fie și în diagonală, textul meu “Să învățăm de la evrei?”, pentru a nu cauționa falsificarea citatelor prin “oprirea” acolo unde îi convine polemistului necititor-dezinformator semnând și în *Timpul*: “G. Andreescu”.

Dar n-a fost să fie.

Și iată cum o haită de autodesemnați “vânători de antisemiți” terorizează comunitatea noastră deja traumatizată în o jumătate de veac de comunism adus pe tancuri de la Răsărit de mulți dintre părinții acestora; și iată cum comunitatea noastră nu se apără, se lasă - mioritic - învinovățită, nu are îndrăzneala să contrazică acuzațiile delirante, calomniile murdare cu care “demascatorii” - slugăriți de auxiliari dintre *goi* pentru treizeci de dolari - ei înșiși gras remunerați cu milioanele de dolari zmulși din bugetul famelic al României. Așadar tot noi îi plătim pe culpabilizatorii noștri, holocaustologii, actualii securiști, fii ai taților lor, NKVD-iști, precum și pe nevestele, verișoarele, nepoții, soacrele lor - ei avînd cultul familiei, călătoresc cu tribul - plătindu-le avion-hotel-onorarii - pentru ce? Pentru că ne fac onoarea de a ne înnoia, acoperi cu bale și cu venin?, de a ne criminaliza cât mai repede, cât mai temeinic, cât mai... lucrativ, pentru a nu ne lăsa nouă timp să deschidem gura, să rostim noi adevărul despre ei, criminalii, călăii noștri?

Mă tot întreb - de 15 ani: la *asta* le-a slujit literatorilor români “rezistența prin cultură”? la atingerea performanței ne-citirii textelor combătute cu mare curaj? Fiindcă am certitudinea: după Revoluția lui Brucan, scriitorul român nu mai citește - în schimb, combate ceea ce nu cunoaște!; nu are cunoștință de propoziția celui alt - dar îi arde o ripostă, de să nu i se mai șteargă în veci de pe obraz scuipatul: «Antisemitule! Tu, care m-ai ars - în Transnistria!» - ispravă eroică pentru care, dacă nu curg cei 10.000 dolari-arginți, tot pică de o bursă, de un doctorat, de o catedră la Cluj, de o intrare în NATO, în UE... - ce, e puțin lucru să pui umărul la propășirea țării tale dragi și iubite, România?

La *asta* le-a slujit intelectualilor români “rezistența prin cultură”? La atingerea performanței de a nu fi în stare de o minimă reacție atunci când sunt pe nedrept scuipați, ocăriți, calomniați, acuzați de o mie și una de grozăvii? - de a se lăsa și bătuți-și-cu-banii-luați?

Și ce dacă Liviu Antonesei și Gabriela Gavrila nu au citit textul pus pe rug de G. Andreescu, inginer trudind în Industria Grea a Drepturilor Omului? Au ei timp de fleacuri? Dar unde ne trezim? În

Europa? Ironie - am mai spus-o: singurul dintre agresorii mei care a recunoscut că nu citise nimic din textele mele - dar trăsese concluzia: "Goma e antisemit": Dan Pavel.

Nu R. Ioanid, nu Shafir, nu Oișteanu, nu Al. Florian, nu Ion Vianu, nu Ed. Reichman, nu Teșu, nu D. Vighi, nu Laszlo, nu Pecican... - nici G. Andreescu.

Ci Dan Pavel! Îl merităm!

Am răspuns la întrebarea: de ce (până acum) holocaustologii nu m-au dat în judecată pentru "antisemitism"?

Vor fi știind ei câte ceva despre stropitorul stropit.

Vor fi auzit și despre arma pe care David nu o cunoștea : bumerangul.

Luni 25 aprilie 2005

Am imprimat câteva exemplare din "Necititorii mei...", le-am pus în plicuri, urmează să merg la poștă. Așadar trimit, cu aviz de primire lui Antonesei; simplu: Mircea Stănescu, Nicolae Florescu, L.I.S., René de Flers, Luca Pițu.

Orele 18,20 (ora Parisului). La Luxemburg Bulgaria și România au perfectat opțiunea pentru Europa.

Pentru Bulgaria a vorbit țarul Simeon. Mă temeam că Marineru' are să dea cu vâsla-n baltă.

Surpriză: Băsescu a început - în engleză - prin a cere anularea Înțelegerii de la Yalta! Apoi a vorbit în românește.

Sunt atât de bucuros, încât mă opresc aici. E mai bine așa.

Miercuri, 27 aprilie 2005

Iritat, neliniștit: ieri toată ziua și azi am căutat în ziarele românești, în revista presei străină urme ale discursului lui Băsescu la Luxemburg. Acesta, în introducere - în engleză - vorbise cam așa:

'Așteptăm de o jumătate de secol acest moment, care va anula tratatul de la Yalta'.

Același lucru a existat în limba română, ba încă de două ori; în introducere și în corpul intervenției.

Ascultasem ceremonia pe Euro News - în direct. Numai că în jurnalele care au urmat, discursul lui Băsescu a fost prezentat:

'Așteptăm de o jumătate de secol acest moment [] al întoarcerii la Europa'.

Una din două: ori eu nu am auzit bine (ceea ce este posibil) și am luat dorința drept realitate (ceea ce este verosimil) punându-i lui Băsescu în gură acele cuvinte despre anularea prevederilor de la Yalta (ceea ce este cu totul exclus);

Ori ei au suprimat ce era deranjant, au cusut buzele și a dat: ‘așteptăm... întoarcerea în Europa’.

Iată că nici nu mai sunt sigur de/pe mine. Nu am găsit nici în presa românească - cea scotocită pe internet prin “revista presei”: nici de ieri nici de azi.

Sunt neliniștit. Nu pentru sănătatea mea mentală - nefiind sigur de citate, nu le-am pus între ghilimele, ci între... apostrofuri - ci pentru realitatea care este modificată sub ochii mei și prezentată ca adevăr.

Cine a avut interesul? Ca fiu al tatălui meu, arăt mecanic spre ruși. Însă același - nu altul - tată al meu mai zicea că americanii sunt ruși (ai zilelor noastre fericite) - doar cu mai multe stele pe drapel.

Am primit răspuns la de Ligia Pamfilie. I se termină bursa luna viitoare, se întoarce acasă. Din scris (al mesajului) reiese o ființă săltătoare-chicotitoare, mereu plină de râs. Sper că imaginea primită de mine nu este una mincinoasă, că omul (eu îi zic: fata) chiar este vesel(ă), tonic(ă).

Joi 28 aprilie 2005

Nici ieri nici azi nu am găsit în presă aluzia lui Băsescu la Yalta. Ca și cum nici nu ar fi fost rostită. Ca și cum aș fi visat-o, eu, într-un vis - frumos și neadevărat.

Ziua de ieri mi-a fost monopolizată de Airbus 380: decolarea, aterizarea, comentarea (de către comentatori, se înțelege).

Tot ieri - poate fiindcă a o zi fost luminoasă, plină de soare (am fost tentat de plural: sori...) mi-au înflorit, ca într-o explozie nesonoră: sulfina - mărunțică, aromioară, roșioară, ca o-știm-noice; mazăricea parfumată: una roșie-trâmbiță și una roz-delicată. Mi-am pus scărița ca să urc cu nasul până la flori, să le așez: înțelepciunea căpătată alaltăieri m-a făcut să renunț: cum sunt, în continuare, învântejitos, risc să cad, dracului, să-mi rup niscai oase - apoi să aștept 5-6 ore până se întorc acasă Ana și cu Filip.

Așa am aflat și eu cum stăm cu prudența - cam târzior...

De când mi-au venit Jurnalele, citesc, citesc. În ciuda tehnoredactării cu curu’ a 2000-ului (din primul volum) și a 2003-ului din al doilea; în ciuda faptului că volumele își pierd filele, nefiind încheiate la legat, îmi procur, ca să zic așa satisfacții secrete (nu am cui le împărtăși, în afară de Ana): Îmi zic, în pauze:

«Da, domnule...Nu o carte rea. Nu, nu. Ba chiar bună...»

Așa mă autooblojesc de toate durerile.

S-ar putea ca și din cauza asta - a lecturii Jurnalelor - am neglijat să scriu (în Jurnal, unde alt'?) 'venimentele înconjurate. Nu numai că am uitat să le consemnez, dar le-am uitat. Cum se uită în viață. Îmi pierd memoria; mi-o pierd. Însă nu sufăr în adânc: asta este, cu asta defilez, cu câtă mi-a rămas (de memorie vorbesc) mai pot așterne 2-3-4-5 ani de jurnal. Firește, plicticos, repetitiv, ca o placă strică, vorba Monicăi Lovinescu, dar ce să fac dacă placa mea este strică, spre deosebire de intacta Domniei Sale?

Vineri 29 aprilie 2005

Ostatecii români în Irak: nu se poate imagina harababură mai românească decât româneasca afacere a ostatecilor. Și cu acest prilej se observă că ai noștri ca brazilii sunt rău atinși "la mental", că nu gândesc cu capul; nici măcar cu picioarele, ci, eventual cu găina vecinului. Plăvanii noștri tricolori au dovedit aceeași "cultură" ca și boii de americani când, făcând apel la clemența tâlhărilor irakieni, au invocat... creștinismul ostatecilor, astfel dovedind profundul cretinism al lor.

Doamne, Doamne! Pe ce mâini-picioare (și acelea nespălate) a ajuns soarta românilor!

Putin, în vizită triumfală în Israel a primit un dos de labă peste bot de la Sharon: după ce s-a grăbit să facă el *poreadkă* de cum a pus piciorul pe pământul Țării Sfinte, Volodea-Kakaghebelitul s-a pomenit programînd - la el, la Moskva - o întâlnire între israelieni și palestinieni. După întâlnirea cu Sharon, a dat înapoi: că nu s-a înțeles bine ceea ce el atât de limpede spunea: că nu, nu a făcut o asemenea propunere... Ce-și imagina Vladimir Păstârnacovici: dacă i s-a urcat petrolul la cap, poate din nou să dicteze lumii "opțiunile" sale? Adevărat, poate să-i ucidă, în continuare, pe ceceni, fără ca vreun guvern occidental să scoată un silabă, dar de "problema palestiniană" se ocupă Israelul. Și numai Israelul - America nu face decât să dea din cap și să zică: «Să trăiți!». E păcat, dar asta este.

Sănătatea mea: din ce în ce mai... Mai, cum? Mai "probabilă", precum timpul în gura meteorologilor.

Valerian Stan îmi trimite prin fax un articol din "Academia Cațavencu" (27.04.2005). La ultimul "bumb" din "Cică niște cronicari de familie", autorele - revin îndată la el - zice, în esență că Securitatea a avut dreptate când a răspândit zvonul: "Paul Goma e netaientat".

De unde știe autorul (cel la care voi reveni) că Securitatea are dreptate (că Goma e netaalentat)? Citez:

“...nu i-am citit opera pentru că, în câteva încercări, mi s-a părut plicticos și chiar fără talent”.

Nimic reprobabil: autorul articolului nu m-a citit - anticipându-i pe holocaustologi - iar după câteva încercări, lehamitit, a renunțat.

Unde românismul - în ce are el mai rău: ne-citirea, dar posedarea de opinii ferme - este dublat de alt păcat: acela al... farfuridismului:

Individul afirmă - după ce divulgase că nu citise:

“...asta nu-l împiedecă să mă înjure și să mă treacă la vinovații din procesul comunismului...”

Nu neg: pe lingăi, pe pupincuriști, pe lăudătorii lui Stalin, ai lui Dej, ai lui Ceaușescu, ai lui Iliescu - ba chiar și pe cei ai lui Constantinescu - i-am arătat cu degetul, le-am scris numele - întreg! - le-am divulgat faptele de scris - cu citate, nu rezumate.

Bine, bine, dar cine este supăratul care pretinde că l-am... trecut “la vinovații din procesul comunismului”? Cum îl cheamă? Cum să-l cheme: “cumva”; indescifrabil, indecelabil, neidentificabil.

Semnează: “(I.M.)”.

Deci un *anonimeni*, cum ar fi zis mama.

Nu intru în jocul secrete, de a încerca “decodificarea” pseudo-nimelor, pseudonumelor, numelor de cod, inițialelor. Cum nu frecventez foaia amețitor de culturală inițiată de culturalizatul Mircea Dinescu, nu-mi sunt familiare numele întregi ale colaboratorilor, deci nu pot deduce identitatea farfuridului cațavenc.

“I.M.”? Să fie oare Ion Minulescu? - e mort; Angela Marinescu?, prietena mea de veacuri, cea care o întrebase pe Ana, arătându-l pe Filip în cărucior: «Numai atâta păr are copilul tău?», Ana îi răspunsese: «Restul l-am lăsat acasă», iar poeta încuviințase: «A-ha...» Nu, aceea nu e “I.”, e “A.” Ion Mircea? Acela ar fi semnat cu numele întreg-întreg, nu ca Ioan T. Morar, de-un paregzamplu. Individul semnăcios cu ‘nițiale pare a fi frate cu un om (!) din 1977 care îmi ceruse la telefon să-i dau un pașaport în alb, că-l completează el - fiindu-i frică să-și spuie numele, să nu-l afleăștia...

Sâmbătă 30 aprilie 2005

Ieri am primit peste bot o lecție de istorie-adevărată; de logică-formală; o lecție de viață:

Plecînd de la o mărturie scrisă de un cambodgian trăind în

Franța, s-a făcut un filmuleț. Fără pretenții. Poveste-vieții lui. Povestită de cambodgian, filmat-înregistrată de un francez - amator și fără mijloace.

Așadar: francezul de origine cambodgiană se întoarce în țara lui, pentru a da de urmele fratelui său, pierdut.

El avea 10-11 ani când Khmerii Roșii au ridicat și familia lui alcătuită din patru membri. Părinții erau învățători într-un sat mai măricel. Au fost duși la un “șantier de reeducare” - scoteau piatră din coasta unui deal, pentru terasamentul unei căi ferate în construcție. Ambii părinți ai săi au fost uciși cu bătele în timpul unei “ședințe de reeducare” - asta era soarta tuturor celor care erau intelectuali ori știau limbi străine. După vreo doi ani în care supraviețuise ca și alți copii rămași orfani, un grup de vreo 50 persoane - adulți, copii - cei doi frați fug din lagăr (care nu era înconjurat cu sârmă ghimpată, caralii știau că nimeni nu poate “pleca” - din pricina reliefului, a climei, a foamei și a denunțurilor). După câteva săptămâni de rătăcire, fratele mai mic se pierde, cestălt continuă singur să se îndepărteze de lagăr, evitând așezările omenești. “Rătăcirea” a durat câteva luni, copilul a nimerit în Thailanda - de unde a ajuns în Franța...

Se întoarce, deci, după două decenii în Cambodgia și caută *locul* satului său. Nu-l mai găsește. Dar știe că *aici* fusese: după forma munților din depărtare și după un arbore bătrân; și nu mai era... Merge mai departe, oprindu-se la locuințele unor oameni... Întreabă de părinții lui - oamenii, chiar mai în vârstă, nu știu, nu mai știu, nu-și aduc aminte - deși parcă-parcă... Oamenii nu știu unde locuiseră înainte de a ajunge aici - se vede că adăposturile sunt, în continuare, provizorii. Sărăcie cumplită - nu s-a văzut ce anume (nu) mănâncă, dar s-a văzut: copiii umblau, nu în zdrențe, ci în pielea goală; s-au văzut și fete cu sânii crescuți - umblând în pielea goală.

Cambodgianul vrea să meargă la locul “lagărului”. Ajung undeva, la niște rupturi dintr-un deal - pe-acolo vor fi fost cândva adăposturile de frunzari ale “deportaților”...

Cambodgianul ține să meargă la localitatea cutare, devenită un fel de capitală a “noului regat al khmerilor Roșii”. I-i frică, știe că acolo nimeni dintre ne-maoiști nu poate pătrunde - dar vrea să meargă, sperînd că va recunoaște pe vreunul din torționari.

După ce trec de o barieră de... frontieră, pătrund în altă lume: oameni și femei îmbrăcați... “ca toată lumea”, case de oameni, automobile, magazine, cafenele, bordeluri, totul controlat de khmerii roșii - care umblă în uniforme bine călcate, cu pistoale mitralieră pe burtă... Ne este dat să vedem și “piața pietrelor prețioase” - culese de ne-khmeri roșii, dar “valorificate” de ei...

Francezul cameraman îl întreabă pe prietenul său cambodgian dacă acești criminali nu sunt urmăriți, judecați-condamnați pentru faptele lor... Nu. Nu li se întâmplă nimic. Ba chiar oamenilor le este frică de ei, mai sunt încă terorizați.

În aceeași localitate cambodgianul, văzînd că niște tineri joacă fotbal, se amestecă și el - joacă și el. După care - obosit, fericit - și culpabilizat, mărturisește că nici nu și-a dat seama ce face, a jucat fotbal cu alți tineri, fără a se gândi că aceia sunt copii unor criminali...

Aici intervine "discursul" cambodgianului:

Nu avem încotro, suntem obligați să privim înainte, nu îndărăt; trebuie să uităm, să realizăm reconcilierea națională, să ne reconstruim țara...

Francezul bagă de seamă ca el (cambodgianul) nu făcuse decât să privească îndărăt, la trecutul lui, a familiei sale, a țării sale...

Da... acceptă cambodgianul... - și nu mai știe ce să spună.

Ce ar mai fi de spus? Ce ar mai putea spune oamenii care nu-și mai aduc aminte unde locuiseră "înainte" și cine le erau vecinii. Ce ar spune - dacă ar putea - copiii, mai ales fetele-mari goale-puşcă? Dar sclavii maoiştilor criminali, dacă nu chiar victime, atunci copii ai victimelor, cei care toată ziua, în apă până la brâu, tamisează nisipul, prundişul, în căutare de pietre preţioase - pentru stăpâni? Dar prostituatele din bordelurile administrate de maoişti, din cauza sărăciei cumplite vândute de familiile lor, aproape cu toatele bolnave de sida? Ce-i interesează pe ei-ele trecutul, memoria, istoria?

Memoria, istoria, trecutul României, al românilor... Păstrînd proporţiile (geo-etnice): pe Goma, cel mai dobitoc dintre toate dobitoacele de pe întinsul României, numai pe el îl interesează adevărul despre trecut, atunci când pe concetăţenii lui îi interesează clipa de faţă; supravieţuirea. Şi numai supravieţuirea.

Oricum.

M A I

Duminică 1 mai 2005

Paștele ortodox. Nici anul acesta nu am fost la Înviere.

Ceea ce este sigur: azi - în mod excepțional - nu merg la manifestație. Las Ziua Muncii muncitorilor din toate țările, uniți-vă!

Luni 2 mai 2005

...Eram pe treptele intrării crematoriului de la Père Lachaise și priveam în urma unui cioclu care se îndepărta. Încolo. Nu vedeam urna cu cenușă, ținută în mâini dar știam că pe mine mă duce. Să mă depună undeva, în vreo nișă.

Eram mulțumit: “ceremonia” nu deranjasem pe nimeni, ba chiar, ca să nu-i amărăsc pe Ana și pe Filip, nici nu-i anunțasem de eveniment, mă dusesem singur la Père Lachaise - și eram mulțumit, pe treptele crematoriului, privind la spinarea cioclului îndepărtându-se. Încolo.

Așa a fost. Așa m-am visat. M-am trezit, am zis:

«Nu e bine: nu am simțit arsura-de-la-ardere - de la capăt!»

Dar era prea târziu pentru o delacapătă. Nimic nu se re-ia. Nici măcar arderea-de-tot.

La urma urmei, mi-am visat visul. Vreau să spun: mi-am văzut cu ochii dorința de a pleca fără martori, fără urme.

Singur, gol; cum venisem.

Două zile de căldură estivală; aici, la noi: peste 25 grade. Astă noapte a plouat în două rânduri. Un fel de a zice, am auzit, nu un răpăit de tobă mică, ci bubuit de baraban, tobă mare; am dedus că picăturile erau picăturoaie, cam ca prunele. După ultima canonadă am privit pe balcon: rămăseseră urmele ca petele pe o girafă - rare, mari. Am crezut că mă aflu tot pe treptele crematoriului - dar nu: coborâsem în irealitatea cea de toate zilele.

Miercuri 4 mai 2005

Am rămas în urmă cu “evenimentele curente”. Și nu sufăr.

Doina Cornea a provocat oarecari valuri publicînd “invitația” adresată lui Eugen Uricaru de a cam-demisiona de la cărma Uniunii cam-Scriitorilor, fiindcă-căci, cam-CNSAS l-a-

cam “deconspirat” pe informatorul ei “Udrea” drept (cam-oare-cum) “Uricaru Eugen”. După câteva bune zile de “reflecție”, Uricaru a răspuns că nu, el nu a fost informator, că el nu o cunoaște pe Doina Cornea, în schimb (!) căci ea, Doina Cornea și CNSAS să dovedească cele afirmate! Cine altcineva să dovedească? Victima!

Situație cum nu se poate mai “conformă” celei imaginate și fabricate de Iliescu, Brucan, Roman, Voican, Măgureanu. Au ținut pe loc, au frânat, au tras de timp - și nimeni din față nu a mișcat un deget - cine să o fi făcut: Coposu? Cîmpeanu? Quintus? Sau poate Ciuceanu? Si iată rezultatul diversiei de stat și de partid: după 15 ani și jumătate: victima este somată să dovedească, ea, că este victimă - cu “hârtii” de la o sucursală a Securității: CNSAS - sub semnătura Onișorului!

Bine-bine E. Uricaru a fost de totdeauna o vită, un născut șef de clasă, făcut activist de partid, un afacerist, un profitor nerușinat. Asta o știa toată lumea scriitoricească atunci când îl alesese șef de post; bine-bine, Doina Cornea a fost o femeie curajoasă, persecutată de securiști, batjocorită de... ai săi - mai cu seamă de scriitorii ghin Cluj - ca Zăciu, ca Uricaru...

Din “înfruntarea” acestor două lumi cine iese umilit(ă), învins(ă)? Ce întrebare prostească! Doina Cornea, “chivuța” cum o ironiza ironistul anticomunist Gelu Ionescu, ucenic ascultător al biciclistul babelist Cosașu! Învingătoare: lumea lui Uricaru, perfectul activist PCR-ist, acoperit de perfectul CC-ist Breban) dat la întors după “revoluție”, prefăcut în adunător, nu de cotizații, pe acelea le aduna “înainte de revoluție”, el a urmat calea securiștilor clasici: “după” a adunat bani, a pus laba pe tot ce se putea, vânzînd din patrimoniul Uniunii Scriitorilor tot ce (nu) se putea.

Eroarea Doinei Cornea: în ciuda ascendenței sale făgărășene, în ciuda a ceea ce a pătimit ea și familia ei după ce s-a hotărît să facă rezistență, a rămas o persoană... profund, nepermis de inocentă în materie de Securitate. De aceea a și comis erorile pe care i le reproșasem în scrisoarea mea din 2001 (ca răspuns la răspunsul ei înțepat și foarte alături la articolul meu “Să fie desființat electoratul!”): acceptarea “dialogului” pus la cale de Liiceanu, cu Măgureanu, la GDS, în primele luni ale anului 1990, intrarea în FSN, acceptarea de a fi martor-tăcut lângă Coposu atîta vreme, acceptarea lui Constantinescu atîta vreme, atîta vreme... Nu este suficient să faci parte dintr-o familie de făgărășeni ce a dat deținuți la Canal, chiar partizani împușcați, ca să înveți Abecedarul oral al pușcăriașului, cel care - *fără probe! simte*. Ce e bine, ce e rău, cine e securist, cine

“doar” turnător, cine, dintre apropiați ar putea să cedeze, la o adică.

Eroarea Doinei Cornea în cazul Uricaru este (după umila mea părere, rezemată pe... *pif*, deci fără dovezi scrise): a crezut în... adevărul dosarelor de Securitate “grațios oferite” nouă de chiar Securitatea.

Iată motivul pentru care, instinctiv, refuzasem să intru în jocul propus cu perfectă bună credință de Stejărel Olaru, anume să încerc eu să pun nume pe pseudonumele informatorilor din dosarele mele.

Lipsit de modestie, mă dau exemplu pe mine: eu nu aveam nevoie să aflu - din dosarele pelinizate o eternitate de 14 ani - cine-puteau-fi-turnătorii-mei-personali... Iar dacă aflu “nume noi” (vreau să spun: adevăratele nume - fiindcă chiar și ei avea așa ceva !), ce aş fi aflat - despre mine - nou? Nimic!

Îmi ajungea cu cât aflasem eu singur, cam de pe când explodase scandalul cu **Ușa cea de toate zilele**. Adică din primăvara anului 1970, când am fost interzis. Atunci am fost fulgerat, pălit în numele tatălui ca o vită la abator de comportamentul prietenului Ivasiuc; până atunci fusese doar... suspect (funcționar la Ambasada americană, bursa Fulbright, cățărarea pe scara socială - bineînțeles că merita, dar în comunism nu se aplica meritocrația, ci tovarășocrație /regret, nu am găsit un termen potrivit/). Sonat fusesem, năucit: da, însă... nu aveam probe (afurisitele de probe!) că Ivasiuc nu-mai-este-de-al-nostru. În aceeași situație fiind erau și Zub și Pavlovici și Petrișor. Eram tomanecredincioși - cum să fie vânzător de frate cineva cu care împărțisem gamela și tineta - și ciomagul gardianului?

O “fericire” a lor, cei trei, a fost o nefericire a mea: eu, singurul dintre ei, am fost “arestat după...” /1965/ (nu vorbesc de “convocările” - chiar pentru mai multe zile și de “bumbăcelile” de rigoare - ci de reținere cu mandat în regulă, cu acuzații... în neregulă). Ei toți au fost cuminți după ce ieșiseră (vai, cumințenia nu i-a scutit de convocări-amenințări-bătăi).

Printre premianții (cu coroană) a cumințeniei-de-frică: Florin Pavlovici. El nu a mișcat în front, nu a îndrăznit să cârtească pe hârtie decât abia după împlinirea unui deceniu de la 1989, când Brucan a anunțat că dă voie și la-scris(oare), nu doar la pachet. A rezultat o carte foarte-foarte bună, însă mă întreb: nu ar fi fost și-mai-foarte-bună cartea dacă în mod *normal* Pavlovici ar fi scris-o înainte de 1989? - să zicem așa, prin 1980?, iar prin 1983 ar fi trimis-o în Occident... De acord, numai așa, ca să se știe, nu și să fie tradusă și publicată. Măcar ca **Jurnalul fericirii** de Steinhardt? Ba da, ba da, însă Pavlovici nu a fost atunci și

ne-este, în continuare, un om normal - ci: un *subnormal*. Ca majoritatea zdrobitoare a foștilor deținuți (politici, dragă doamne; și literați, domnule dragă...): ei nu numai că *nu* au scris înainte de 1989, dar îi urau de moarte pe cei care o făcuseră: pe mine, de-o pildă. Vedea-m-ar mort și Zub și Mihai Rădulescu-Ieduleț și Varlam (la adăpost, la Paris) și, desigur, Pavlovici...

Nu are decât să se mai supere o dată pe mine Pavlovici (se supărase-foc după ce Breban scrisese că... “răspândisem zvonul că Sașa e turnător”, afirmînd că... știa el că sunt suspect, “de când, în 1968, intrasem în partid”. Omitea Pavlovici amănuntul de căpătâi: “suspectul Goma” intrase în partid împreună cu nesuspectul Sașa Ivasiuc al său!). Dar pun o întrebare retorică: ce i s-ar fi întâmplat lui, nesuspectului Florin Pavlovici dacă trimitea **Tortura pe înțelesul tuturor** în Occident - evident, *cu condiția să o fi scris mai întâi*, cum scrisesem eu, în România, **Ostinato, Ușa..., Gherla, În cerc, Gardă inversă**, “pedepsele” intrînd în contul obișnuitelor convocări la Securitate? Ce să i se întâmple, nu mare lucru, de ucis n-ar fi fost ucis (să nu mi-l dea exemplul pe Ursu, că îl trimit în Nina Cassian, de nu mai iese!): ar fi fost “convocat”, rupt în bătaie (ca mine); sau nu s-ar fi atins de el cu ciomagul clasic, l-ar fi amenințat-supravegheat - ca pe Nedelcovici - însă acesta, scriitor normal, a scris, a trimis! În chestia cu “ce i s-ar fi întâmplat?” i s-ar răspunde cu unul din bancurile de la radio Erevan: «Nimic nu i s-ar fi întâmplat (lui Pavlovici, lui Manolescu), atît că el/ei nu știa/u...».

Prin fiul său Vlad, Florin Pavlovici comunică motivul pentru care nu a scris la-timp această minunată carte: de frică.

Explicație a oamenilor fără coloană vertebrală (altfel, talentați, de put! - ca Gabriela Adameșteanu) și care își imaginează că recunoașterea fățarnică (n-or fi așteptînd decorații?) a slăbiciunii aduce, pe loc, absolvirea de păcat. Nu aduce nimic, ba accentuează impresia detestabilă că el nu s-a mulțumit să fie un laș, ci și un mincinos. Apoi: Florin Pavlovici nu a scris un volum de versuri (nici măcar un roman), ci o *mărturie*, or martorul trebuie să se aștepte și la ceva... martiraj; măcar: suferință pentru că a propus, în public, mărturia sa. Așa ar fi fost *normal*... Dar el, Pavlovici a avut un comportament de laș, nu de fricos - nuanță.

Din 1977, în timpul ultimei arestări, în timpul anchetei, răsfoindu-mi dosarul, *am avut probe scrise* că Ivasiuc mă denunțase Securității. Or Ivasiuc, față de mine, coleg de celulă și prieten o vreme, în libertate, nu era un ceea ce se cheamă: “informat al Organului” - adică un om chinuit, terorizat de Securitate, șantajat, obligat să... raporteze ceva - “orice” - despre cineva; Ivasiuc nu a informat Organul că, de pildă îl înjurasem pe

Ceaușescu ori că dețineam valută - astfel de “informații” nu-mi puteau face vreun rău; el oferise “analize”, “fișe” psihologice - desigur, extrem de defavorabile - și numai dacă securistul care le citea era un subdezvoltat nu înțelegea că amicul Sașa oferea și soluții de “destrămare” a celui încondeiat: prietenul său, Goma. Cât mi-am răsfoit dosarul, în anchetă, la Rahova, îmi spuneam, gândind ca un deținut cu experiență: în 1956 Ivasiuc cedase (și declarase ce îi ceruse măcelarul căpitan Enoiu, nu ce era adevărat) - pentru că fusese torturat îngrozitor. Or în 1975-76-77 Ivasiuc nu mai fusese torturat, ci doar gădilat pe la coarda “marii personalități” care devenise. Chiar dacă doar spaima de securitate l-ar fi putut lucra, determina să scrie ce a scris și tot nu se explicau “fișele” privindu-mă, nu doar presărate cu adjective dintre cele mai amabile: “încăpățânat” (de aici “Ostinato”...), “lipsit de inteligență” (aici îl cita, explicit, pe jurnalistul american David Binder - pe care eu nu-l văzusem vreodată, însă acesta mărturisea că el, Ivasiuc, îl inspirase, portretizându-mă astfel) - și “ingrat” (reproșul acesta mi-l aruncase în față, după ce îi spusese că nu mi-a plăcut cartea sa “Interval”, pentru că folosisse fapte cunoscute de noi doi, de la Gherla, întoarse pe dos, și plasate... pe Frontul de Est... Dureros mi-a fost când am citit în una din contribuțiile dosarnice că mi-am lăsat mama să moară la azil... Ca “încununare” a activității lui de colaborator zelos al Securității (am mai spus-o, o s-o mai spun): transcrierea, după înregistrarea de la Europa liberă, a fragmentelor din **Gherla** citite de mine... - și comentariile ușor de dedus. În 1976 fusese la München și la Paris (împreună cu Breban), ca să-l/i convingă pe Noël Bernard, pe Monica Lovinescu să nu mai facă atâta “scandal” în jurul unui netaalentat ca mine, iar pe prietenii și pe colegii de închisoare Mihai Serdaru și Ion Varlam că sunt... Dumnezeu știe ce le va fi spus Ivasiuc, apoi îndemnându-i să scrie în “presa din exil - despre **Gherla**”, rezultatul fiind: Serdaru nu a scris, în schimb Ion Varlam a trimis la Gallimard un adevărat denunț: eram autor al “calomniei **Gherla**” pe care o editase Gallimard - când? în chiar momentul în care eu, “calomniatorul” eram arestat, în România.

Liberându-mă, am împărtășit această descoperire dureroasă prietenilor mei de atunci: Breban, Vianu, Mazilescu, Raicu. Chiar cei care nu respinseseră sonor alegațiile mele (Mazilescu, Raicu) nu mă credeau - o simțeam. Atunci nu l-am întâlnit pe Pavlovici - se făcuseră câțiva ani buni de când nu ne văzusem - să zicem: nu mă uitasem eu cu atenție, prin tufișuri, prin șanțurile patriei. Îl întrezărisem (când lucram, pe strada Pangrati, ca salahor la atelierul sculptorului Ion Jalea), însă nu pot băga mâna

în foc că el m-ar fi văzut-recunoscut - ar fi fost și greu: descărcînd lut pentru modelaj, fatalmente, eram... nepermis de murdar, vorba lui Boureanu.

În schimb (?) nu am avut probe scrise (ca la Ivasiuc) în privința lui Aurel Covaci - dar *pif*-ul îmi zicea, de multă vreme, din 1954, de la Institutul "Eminescu" - în chestiunea Grigurcu - că vai, da.

Dosarele scoase-aduse de Stejărel Olaru mi-au fost de mare folos - însă numai pentru a "pătrunde" dincolo de coaja cuvintelor (pe de o parte: analfabete, pe de alta: "secrete", codificate) și a afla câte ceva din "dedesubturi"; din "subterana" lor.

Însă nu și identitatea turnătorilor. Firește, la primele dosare, mă întrebam, mă consultam cu Ana:

«Cine să fie "Ruxandra": Dar "Panait? Dar Cutare? Cutărescu? Cutăreanu? Dar «Dona Alba»? Dar...?»

După multe întrebări - în familie - după nenumărate ipoteze, am înțeles că greșim. Ei, da, noi victimele, ne aflam în eroare! Fiindcă bănuiam (prescurtat: acuzam) pe X, pe Y, pe Z de marele păcat al epocii noastre: *denunțul*. Zicala : "Hoțul cu un păcat, păgubașul cu zece" se dovedea - în ceea ce ne privea pe noi, pe Ana și pe mine - adevărat.

Apoi Ana și cu mine gândim *altfel* decât Doina Cornea. Noi suntem normal-prudenți în judecarea oamenilor (oricât ar zbiera alde Pruteanu, Buzura, D.C. Mihăilescu, Buduca, Iorgulescu, Pleșu, Liiceanu, Monicii... - că "înjur de-a valma"). Noi - doi, repet - am vorbit, am scris, am re-vorbit despre *asta* (psihologia penitenciară pricinuită de lunga teroare bolșevică). Și... am mai învățat câte ceva. Nu mult, nu suficient, oricum: mult mai mult decât colegii, compatrioții.

De pildă: când eu afirm că A. Buzura a executat un ordin securist al Securității (pleonasm admis), când a scris-publicat în primele săptămâni ale anului 1990, în *România literară* articolul "Fără violență" - mă reazem pe *probă-scrisă*, care este însuși textul în chestie, semnat cu numele lui - și care nu constituia o surpriză, "nepotul lui Gogu Rădulescu" era de multă vreme un personaj tulbure ("și cu buzele spuzite", după expresia lui Cocioran, când își arunca el bănuiala pe câte cineva că ne vinde...); atunci când afirm că este cu totul posibil ca Buzura să fi dat dispoziția de a fi distrus volumul de documente "Situația evreilor din România 1939-1941" în 1994, în ajunul lansării lui în librării, tot pe *probă-scrisă* mă sprijin - chiar dacă indirecte: citate din presa românească relatînd decernarea - promptă! - a titlului de doctor honoris causa a Universității din Ierusalim lui A. Buzura, după scandalul provocat de acuzațiile lui Ion Coja care tipărise

volumul, dar mai ales de reacțiile galinaceice, în panică, ale lui Teșu (“documentele acelea sunt inadmisibil de antisemite!” - carevasăzică el le cunoștea! și găsea că *documentele* erau... inadmisibil de antisemite, spre deosebire de *faptele* evreilor: admisibil-de-criminale). Așa “considera” Federația Evreilor prin, parcă, un deputat scriitor cu pseudonimul “Dorian”: acesta nega hotărât și indignat presiunile din partea lor/ei, ca și cum nu ar fi existat precedentul Eminescu.

Nu voi spune niciodată că un Eugen Uricaru nu merita o palmă din partea Doinei Cornea (eu, măgar-și-violent, i-aș fi dat un cap în gură și-un picior în cur). Ba da, ba da. Ce i s-ar putea reproșa Doinei Cornea: că nu a luat “problema” de la... alt capăt. De la cel bun. Rămânând la “probe” - ea a intrat pe acest teren -, ar fi trebuit să înceapă prin a spune ce anume pagube, necazuri, i-au pricinuit ei sau/și celor din familia sa denunțurile lui “Udrea”. Fiindcă, iată, s-ar prea putea ca E. Uricaru să spună adevărul (câte minuni se întâmplă în zilele noastre!) atunci când afirmă că nu avusese de a face cu Doina Cornea, nu o cunoștea. Eu, rău, mormăi: «Pe Doina Cornea - nu - dar pe atâția alții, pe ceilalți? Pe câți alții, colegi, prieteni îi va fi pus-bine-la-Secu puitorul-rău Uricaru Eugen?» - însă eu nu fac parte din echipa care joacă acest meci giuleștean.

Și iar mă dau exemplu:

La insistențele (repetate, aici nu e pleonastică precizarea) lui Stejărel Olaru, am făcut o cerere la CNSAS să mi se “deconspire” informatorii... cutare, cutare am alcătuit o listă de vreo 42 pseudonimați, copiați din dosarele mele - aceia avînd legătură directă cu “faptele” mele din rapoartele securiștilor. Și ce îmi răspunde tovarășul Onișoru la data de 14 martie 2005?:

“- identitatea informatorului cu nume conspirativ «**TOM**» în persoana numitului **Vasiliu Tudor**, fiul lui..., născut la...”

Dar eu nu întâlnisem numele conspirativ “TOM” în dosarele primite prin Stejărel Olaru și nu-l cerusem prin lista mea, de 42! Însă Onișoru nu se oprește aici, merge mai departe - citez, în continuare din adresa CNSAS-ului:

“- identitatea informatoarei cu nume conspirativ «**MARIA IONESCU**» în persoana numitei **Stahl Henriette Yvonne**, fiica lui..., născută la...”

Doamne Dumnezeule! Dar pe Doamna Henriette Yvonne Stahl nu o am cunoscut, nici măcar nu am văzut-o vreodată în carne și oase! O citisem, în adolescență, îmi rămăsese - ceea ce este esențial la proză; să-ți rămână... Știam că pătimise de pe urma Ciocoiului Bolșevic, Petru Canaliu, că Securitatea o băgase și pe ea în șișcorniță (așa îi spune în Basarabia mașinii de tocat

paie-fân-ciocleje de păp'șoi), rezultînd o biată păpușă de cârpă, colaboratoare și ea la "Glasul Patriei" cea condusă de Ivașcu, mentorul Manolescului cu același renume). De ce mi-a vîrît-o Securitatea sub nas, doar eu nu cerusem deconspirarea "Mariei Ionescu"?

Nu am terminat: Onișoru mi-i "deconspiră" și pe "«**PETRICĂ**» în persoana numitului Petrișor Marcel" și pe "«**ALEXANDRU**», în persoana numitului Paleologu Alexandru" chiar și pe "«**B2**», în persoana numitului Dan Sergiu - fost Rotman Isidor, fiul lui..."

Probabil-sigur acesta este motivul pentru care timp de o lună de zile (chiar mai mult: Stejărel Olaru îmi șoptise prin e-mail "identitatea" lor) nu am notat în jurnal Marea Descoperire Mare a CSNAS în materie de turnători. Fiindcă "deconspirarea" onișorilor era, nu doar suspectă, ci de-a dreptul ticăloasă. Vasăzică U.M. CSNAS nu mi i-a "dat" - așa, de amoriul artei - nici pe Ivasiuc, nici pe Aurel Covaci, nici pe Vasile Băran, nici pe Valentin Silvestru, nici pe Titus Popovici, nici pe Iorgulescu, nici pe M. Pelin (frecventator - în patru labe - al restaurantului Casei Scriitorilor), măcar pe Mihai Gafița, notorii turnători, ci pe niște oameni pe care fie nu-i cunoșteam (H.Y. Stahl, Vasiliu), fie nu avusesem de a face cu ei; fie - ca Petrișor, ca Paleologu: oameni apropiați, ba Paleologu îmi luase apărarea în două rânduri în fața Monstrului - și recunoscuse "angajamentul", iar Țepeneag îl atacase, explicînd confrăților săi (nu și ai mei!) că "gestul" lui Alecu echivalase cu descheierea la prohab, în public. Atenție, nu am pretins, nu voi pretinde că Petrișor, Paleologu nu vor fi dat note informative, ci voi spune: «Este verosimil...», cunoscîndu-i, știind prin ce vămi au trecut - mai ales bietul Petrișor, nelăsat să răsufle nici după 1965, când, dragă-doamne, reintrasem în drepturi, de pe urma "Decretului Ceaușescu". Egoist fiind, "nuanțez" astfel: «Nu am nici un semn (eu folosesc "semn", nu "dovadă") că Petrișor ori Paleologu ar fi divulgat Securității cutare taină a mea. Eu nu aveam taine, mă manifestam public, actionam pe față. Știu: judecata mea nu îi iartă pe cei doi pentru ce vor fi făcut altora. Că pot fi acuzat: «Bine, dar tu faci, în aceste cazuri, ceea ce le reproșai altora: că, deși milițieni, securiști notorii, trec cu vederea faptele murdare ale acelora, pentru că le sunt neamuri ori pentru că lor nu le-au făcut vreun rău...» este adevărat, însă să se țină seama de faptul că eu vorbesc numai și numai de "adevărurile" furnizate de CSNAS, adică tot de Securitate! Or ce vine dinspre Securitate nu este de crezut nici atunci când ți se pare că a scăpat un sfîrc de adevăr...

Mi i-a dat doar pe aceștia, ca să-mi închidă gura, să nu mai

cer deconspirarea altora - fiindcă mai mult ca sigur: *unii dintre aceia lucrează, acum, chiar la... CNSAS, cu propriile lor dosare de turnători și, în pauze, cu ale noastre, victimele lor!*

Pentru pif-ul meu de pușcăriaș, "prada" aruncată câinelui de mine este o pură diversiune și trebuie să fii o persoană structural inocentă ca Doina Cornea, ca să crezi în "deconspirarea" securizaților de către însăși Securitatea.

Ce lucrătură cu odgonul alb! Și ce tolomaci(e) unele victime!

Joi 5 mai 2005

Am copiat însemnarea de ieri (Doina-Cornea-E. Uricaru) și am trimis-o în jur. Ce porcărie diversionistă securistă!

Ieri și azi frig, ploaie, vânt.

Aseară, pe canalul Arte o emisiune despre sinucideri printre germani, după război.

Mă așteptam la sinuciderile generalilor, ale unor industriași care folosiseră mâna de lucru a prizonierilor de război, ale patrioților care nu putuseră suporta înfrângerea Patriei... Nu mă așteptam să aflu că s-ar fi sinucis - de frica pedepsei - criminalii SS-iști, cei cu sânge pe mâini (șefi de Gestapo, anchetatori, comandanți de lagăre): indivizii din această categorie nu se sinucid, se ascund în borți de șobolan, se agață de viața lor puturoasă, păcătoasă, nedemnă; specia asta de criminali născuți sau făcuți supraviețuiește - la toate comunitățile, în toate timpurile, în toate regimurile teroriste care cad la un moment dat, fiindcă instinctul lor de hienă le spune că învingătorul va avea nevoie de ei - pentru aceeași treabă murdară, criminală (nu au făcut așa americanii, recuperându-i pe SS-iștii din zona lor, pe saddamiștii din Irak?; nu așa au făcut rușii cu bestiile căzute în labele lor?; nu așa au fost "reîncadrați" o bună parte din polițiști, siguranțiști și puși la treabă?).

Surpriză: în documentar a fost vorba de sinuciderile oamenilor simpli, ale ruralilor, mai ales ale femeilor din partea de Est a Germaniei - devenită după război a Poloniei. Ei fuseseră înnebuniți, înfricoșați de propaganda nazistă care zicea că bolșevicii mănâncă copii cruzi, violează toate femeile, ucid pe toți bărbații.

Realizatorii, nefiind la prima lor gafă (prima: titlul emisiunii) ironizează, neagă propaganda nemțească, dar aproape numaidecât furnizează informațiile:

- un ostaș neamț în permisie spune cam așa: «Dacă rușii ne vor face doar un sfert din ce le-am făcut noi lor - ar fi prăpăd...»

- apare pe ecran tovarășul de veacuri Ilia Ehrenburg

(“spaima fasciștilor”, în legătură cu care tata fusese interogat de SSI în lagărul de prizonieri sovietici de la Slobozia-Ialomița): în uniformă și trăgînd din pipă - în *off*, ni se citește “programul” lui: “ostașul sovietic nu este ostaș sovietic dacă nu ucide până la unul pe nemții capturați; nu e ostaș sovietic dacă nu violează până la ultima nemțoaica...” - cunoșteam *Evanghelia după Ehrenburg*, din alte documente, am și pomenit-o în câteva rânduri, ultima oară în **Săptămîna Roșie**. Îmi aduc aminte de un alt film documentar: “amintirile” unui fost general sovietic, participant la “lupta din Prusia Orientală”, acum la pensie; acum - desigur - convins că lui și alor lui nu i se mai poate întîmpla nimic, nu va exista un Nürnberg II: la întrebarea jurnalistului dacă zvonurile răuvoitoare cu privire la tratamentul rezervat populației germane din Prusia Orientală sunt adevărate sau nu... generalul a răspuns: «*Alaghèrcomalaghèr*, cum spuneți voi, franțujii...» - și a povestit cum, coloana lui de tancuri trebuia să ajungă cât mai repede la punctul cutare, însă șoseaua era ocupată de refugiați, mii de refugiați, așa că - *alaghèrcomalaghèr*, a trecut cu tancurile peste ei - “nu erau decât niște nemți”...

Înapoi la documentar: în satul cutare, unde nu mai rămăseseră decât femei, copii, bătrîni - bărbații fiind morți sau încă pe front - la apropierea rușilor, populația este cuprinsă de spaimă: «Vin rușii!» - care or să ucidă copii, or să violeze femeile. Singura scăpare - de suferințe, de umilințe: să se sinucidă.

Femeile se adună în grupuri, își “procură” funii, își adună copiii, și... își pun capăt zilelor. Cea mai substanțială mărturie aparține unei fete care, în acel moment, februarie 1945, avea zece ani și care, ca prin minune nu murise, deși avea și ea ștreangul de gât; agonizînd, asistase la moartea mamei sale, a fraților, surorilor, vecinelor, a prietenilor și colegilor de școală. În podul unui șopron. Ea supraviețuise, fiindcă tocmai intraseră rușii în sat, urcaseră în șopron, găsiseră femeile spânzurate - moarte - și o copilă încă mișcînd. În satul acela fuseseră și alte “locuri” în care se sinucisese femeile - după ce își ucisese copii.

Fetița de atunci, femeia matură din prezent povestește un amănunt: femeile în viață fuseseră “luate” (citește: violate de grupuri de ruși, multe murind în-timpul, în-urma “luării”). Fetița își aduce aminte: “după aceea” rușii îi somaseră pe supraviețuitori (cîtiva copii, cîteva femei, doi trei bărbați invalizi): să adune morții și să-i îngroape, altfel ei dau foc satului!

Ce s-a petrecut în satul acela s-a petrecut în toate localitățile ocupate de ruși. Femeile și-au ucis copii întîi, apoi s-au sinucis. De obicei prin spânzurare, dar și prin înjunghiere, prin otrăvire...

Telespectatorul este liber să se întrebe:

Aveau dreptate propagandiștii naziști când spuneau ce spuneau despre “căpcăunii”, barbarii bolșevici?

Aveau. Însă avea dreptate și acel soldat neamț în permisie când spunea alor săi că dacă rușii le vor face lor, nemților, numai un sfert din ce le făcuseră nemții rușilor în Rusia...

Pentru mine, ca român, mai este un cuvânt de spus:

Rușii, ajunși pe pământ german, se răzbunaseră cumplit - total, după “metoda Ehrenburg” - pentru barbariile - cumplite - ale nemților pe pământ rusesc. Nu cred că ostașii sovietici cărora părinții, prietenii, vecinii le fuseseră arși cu aruncătorul de flăcări, cosiți cu mitralierele aveau nevoie de îndemnurile la răzbunare al unui criminal precum Ehrenburg (cu nimic mai prejos decât Goebbels care cerea același lucru de la nemții lui). Dar eram adult (ei, da, adult la 9 ani neîmpliniți) în toamna anului 1944, în Ardeal, când intraseră în satul Gusu din județul Sibiu, nu “dușmanii”, ci “aliații”. Și cum se comportaseră! - chiar dacă Ehrenburg nu le ceruse să le violeze până la ultima pe... românce. Se știe - acum - că nici unguroaicele nu fuseseră scutite de tratamentul curat-prietenesc al rușilor - dar să zicem că ungurii - ca și Românii fuseseră în război cu ei, deci asimilați dușmanului...

Dar cehoaicele? - care nu mai aveau țară din 1938, ocupată fiind de nemți? Dar polonezele din țara lor sfâșiată, ștearsă de pe hartă din 1939? Dar bulgăroaicele - Bulgaria nu participaseră, cu armele împotriva rușilor? Au avut ele (acum vorbim numai despre partea femeiască) parte de alt tratament din partea Armatei Roșii Eliberatoare? Da de unde!

Vineri 6 mai 2005

Azi se împlinesc 28 ani de când am fost liberat din ultima detenție - de la Rahova. Uite că nu am uitat “aniversările”.

(...)

Luni 9 mai 2005

Nu am niciun chef de aniversări. Când “se pune pace”, în luna mai 1945, familia noastră se afla în Lagărul de “repatriere” de la Sighișoara - Dumnezeii mamelor lor de aducători de pace! Am lăudat pre Domnul când, în sfârșit, ieșind de acolo, nu am fost urcați, ca unchiu-meu Popescu, în trenul fără frâne, direcția Vladivostok, vorba tatei. Dar cât am tras-o, chiar ne-“repatriati”! O viață întreagă - o spun fără teamă că exagerez, ori că de-a dreptul mint. Fiindcă ce “viață” a fost aceea a noastră, refugiații din Basarabia și din Bucovina începând din 24 august 1944? Una de permanentă spaimă-de-“repatriere”, la noi mult mai cumplită

decât spaima-de-arestare. Părinții mei au murit (tata în 1967, mama în 1974) fără a fi scăpat, debarasat, liberat de această spaimă. Iar eu... Eu am dat din mâini și din picioare ca să-mi fac viața cât mai trăibilă. Mai luminoasă. Mai fericită. Mai...

SCRISOARE

Către Liviu Antonesei:

Paris 9 mai 2005

În *Timpul* nr. 4/2005, pe ultima pagină, în "Sarcofagul de hârtie", semnat: Liviu Antonesei, la "P.P.S." stă scris - citez:

"Pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul publicat în *Timpul* de dl. Gabriel Andriescu. Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră, nu voi polemiza niciodată cu D-Sa, indiferent ce-ar scrie despre mine. Dar câteva precizări datorez: 1. Textul D-lui G.A. nu e necuviincios, pentru că noi nu publicăm așa ceva. 2. Nu se poate tehnic publica un drept la replică netrimis. 3. Dl. Goma crede că mă mai citesc doar pe mine. Se înșeală, nu mă citesc. Îmi cunosc așa bine gândurile că m-aș plictisi să le mai și citesc!"

Voi răspunde, tot pe puncte - după precizarea mea, aceasta:

P.P.S.-ul din *Timpul* (aprilie 2005) este primul semn de viață pe care îl dă prietenul meu Liviu Antonesei în ultimii opt (nu zece?) ani. Imediat ce a intrat în politică, nu a mai răspuns scrisorilor mele, nu a semnalat primirea lor, iar textele trimise spre publicarea cu care mă obișnuise mi-au fost returate (păstrez 5 /cinci/ plicuri - pentru orice eventualitate). În ultimii 3 (nu cinci?) ani nu i-am mai scris, chiar dacă am primit regulat revista. Am observat: nu au fost semnalate măcar titlurile volumelor mele apărute: **Basarabia**, la Jurnalul literar, **Săptămâna Roșie...** la Vremea, **Din Calidor și Culoarea curcubeului-Bărbosul** la Polirom (**Jurnal 1999-2003** în două volume, la Criterion a apărut abia acum, deci nu am a mă plânge de tăcerea *Timpului*...).

Aceasta a fost o observație nu un reproș: fiecare șef de revistă se poartă cum i-i firea.

Am terminat precizarea, trec la "P.P.S" - pe puncte:

1. Este incorectă - pentru că incompletă - informația furnizată de *Timpul*: "pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul (...) dl Gabriel Andreescu" - fiindcă:

a. atunci când tu, destinatar al textului în chestiune afirmi: "pe internet circulă un text...", nu spui adevărul: textul cu pricina îți fusese trimis prin e-mail *înainte* de a fi instalat pe internet, deci îl înșeli pe cititor (și, în același preț pe mine, autor, mă minți în față) când tragi înțeleapta concluziune: "Nu se poate publica drept la replică netrimis";

b. luni 25 aprilie 2005 am trimis prin poștă - cu aviz de primire și varianta (în fapt: originalul) pe hârtie. De acord: acela încă nu ajunsese la redacție, pentru a prinde nr. 4 - dar e-mailul da. Aștept numărul următor - până atunci...

2. Afirmația: “Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră...” se cere amendată: “dl. Goma” nu a făcut nimic pentru onoarea lui Liviu Antonesei, dovada: comportamentul său din ultimii zece ani, în general, în special acesta, negrul pe alb din “P.P.S.”;

3. În precizarea: “Textul d-lui G.A. nu e necuviincios, pentru că noi nu publicăm așa ceva” există o... necuviință:

(Însuși) termenul “necuviință” nu are ce căuta în acest (con)text: el desemnează purtarea, comportarea, comportamentul cuiva, a unui om și nu produsul său (textul, ca să nu fie uitat) care poate fi, “cuviniincios” - pe dinafară - dar neadevărat pe dinăuntru; poate fi politicos, “convenabil”, convenient, în formă, dar în fond: mincinos, nedrept, grosolan, moșic, nesimțit, neam-prost, ofensant, injurios, purtător de grave acuzații.

Textul “D-lui G.A. nu este necuviincios”, explică autorul P.P.S.-ului, dînd de înțeles că cel care respectă conveniențele sociale, gazetaria, scriitoria, condeierul care nu atacă brutal, care nu “înjură” (ca alții...), acela este un publicist cuvinincios; acela (textul) este publicabil în *Timpul*; fiindcă el - textul - este bun, și, cuvinincios fiind, în mod necesar este și adevărat, el nu vehiculează neadevăruri...

Concepție despre cuvîntul scris (acela care, dacă este exprimat... cuvinincios, este musai și adevărat) proprie holocaustologilor noștri iubiți-și-îndrăgiți: R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Al. Florian, Volovici, A. Cornea... Ei o folosesc cu metodă, după notițe luate la cursuri de perfecționare; ei au ajuns să știe că niște cititorii neinstruiți, inocenți (chiar dacă la rîndu-le fac pe publiciștii ca V. Ciobanu și V. Gârneț, contraforți nădejdic), impresionați de “ton”, își vor spune că el face muzica - iar acea muzică va fi în mod necesar și... adevărată; și îl vor crede pe R. Ioanid! Or nu totdeauna tonul face muzica: dincolo de perdeaua de fum a “cuviniincioșeniei”, discursul unui R. Ioanid este mincinos, fals-falsificator al adevărului istoric, încărcat de ură împotriva *goi*-ului român pe care el și ai săi încearcă să-l re-reeduce la un Pitești Bis, pentru a ajunge să rostească în somn, cu ochii albi: «Da, sunt vinovat că am ars evrei în Transnistria! Da, sunt vinovat de antisemitism și sunt gata să plătesc oricât pentru a mă răscumpăra!» Un astfel de produs-industrial - semnat de R. Ioanid, dar și de Shafir, de Oișteanu, de Al. Florian... - este totdeauna ambalat în cuvinincioșenie, în politețe gazetărească, în convenabilitate (ca între oameni civilizați, nu?), însă conținutul nu-și poate ascunde... filistinismul (termen pe care părinții lor ni l-au vîrît pe gât, odată cu marxism-stalinismul - nu-i așa, Al. Florian?), este, nu doar ne-cuviniincios, prin neadevărurile aruncate nouă în obraz, nu doar trivial, chiar pornografic, prin scop - măsurabil în miliarde de dolari - ci de-a dreptul criminal prin calomniile, anatemele, amenințările cu «Ordonanța, Ordonanța!».

Un astfel de discurs - monolog, nu parte a unui necesar dialog - rămâne ceea ce este, nu ceea ce pare: ordin, diktat, pură secreție otrăvită a komisarului enkavedist care fusese(ră), nu doar tații, ci și mamele lor, vreme de decenii.

După indicațiile-prețioase al holocaustologilor susnumiți textele semnate de G. Andreescu, în care sunt acuzat de “antisemitism” de “antiamericanism” sunt profund necuviincioase prin reaua-credință, prin neadevărurile scrise cu seninătate deconcertantă. Este adevărat, Liviu Antonesei are, de la o vreme, o altă viziune asupra vieții și a limbii române - ceea ce nu garantează că este și... cuviincioasă acea viziune.

Cât despre legătura dintre “cuvința” textului care a provocat tentativa mea de drept de replică și... faptul că “noi nu publicăm așa ceva” (precum și întregul punct 3),..... îi las pe cititorii revistei *Timpul* să judece.

Oricum, este dovedit: Liviu Antonesei nu a citit nici acum textul lui G. A., ce să mai vorbim de al meu - cel care circulă pe internet...

În așteptarea publicării răspunsului meu (trimisul prin poștă), în numărul 5 al revistei...

Paul Goma

Marti 10 mai 2005

Aseară am terminat și expediat prin e-mail vreo 15 exemplare din Scrisoarea către Liviu Antonesei.

Acum pregătesc un teanc din textele mele recente, începînd cu Plîngerile... - pentru Mihai Prepelîță, care mi-a cerut “ceva” de publicat.

În aceste zile festive în care la Moscova, la Berlin au fîlfâit steaguri roșii, s-a defilat cu portretele lui Stalin și tot la Moscova unde au fost aclamați “de toată populația Capitalei sovietice” (apud televiziunea israeliană) baschetbaliștii de la Macabi, câștigători ai Cupei... - în această sărbătoare pe ulița lor, generală, o umbră aruncată asupra Holocaustului: în Franța iar se discută despre sclavagism, despre negri, despre africani...

Ce injustiție, ce catastrofă! Să nu se vorbească chiar tot timpul, chiar tot timpul despre Holocaust? Să fie stricăta nunta perpetuă cu fleacuri ca acele catastrofe-trecătoare: ale armenilor, ale rwandezilor, ale cambodgienilor, ale cecenilor, ale tibetanilor? Ale ucrainenilor, ale “modovenilor” (cum așa: doar evreii noștri dragi nu s-au atins de niciun fir de păr din capul basarabenilor-bucovinenilor; nici în timpul retragerii, din Săptămîna Roșie, nici din acel an de dominație bolșevică: 28 iunie 1940-iulie 1941, și nici după martie 1944, când s-au întors “nași” - “ai noștri”, pe rusește...). Inadmisibil! Vor trebui luate măsuri urgente de redresare a situației, a competiției victimare (am tradus strâmb, incorect, în românește din franțuzește)!

Dacă nu săptămâna asta, atunci de luni 16 mai va începe re-ofensiva pentru re-intronizarea Holocaustului ca singurul genocid planetar.

Miercuri 11 mai 2005

Mircea Stănescu mi-a trimis o Scrisoare a lui Vasile Paraschiv - el a răspândit-o prin internet, a trimis-o direct lui L. Antonesei, pentru *Timpul* și m-a rugat să o pun și eu în "traista săracului" - ceea ce și fac:

Dragă Domnule Goma,

Iată o scrisoare a lui Vasile Paraschiv, trimisă mie de acesta, pe care la propunerea mea a acceptat să o facă publică. Drept pentru care am cules-o și retrimis-o.

I-am trimis-o și lui Liviu Antonesei, la „Timpul”. Aștept răspunsul.

Ar putea avea și ea loc în traista Dvs. a săracului?

Cu drag,

Mircea.

Are:

Vasile Paraschiv Scrisoare către tineretul României

Numele meu este Vasile Paraschiv, sunt luptător pentru drepturile omului, alături de scriitorul Paul Goma, și pentru sindicate libere în România.

Am fost singurul om din România care a văzut în ruperea sindicatelor de sub controlul și conducerea Partidului Comunist Român singura cale legală la ora aceea, de a crea sindicate libere în România, și apoi de a înlă-tura dictatura comunistă din România fără vărsare de sânge.

De aceea, sub influența evenimentelor din Polonia, Ceausescu a promis poporului, la începutul anului 1971, că în luna aprilie va avea loc în România un congres al sindicatelor care vor lărgi aria drepturilor și libertăților sindicale, și va schimba rolul sindicatelor, acela de curea de transmisie a partidului, deoarece partidul nu mai are nevoie de o asemenea curea de transmisie pentru a sta de vorbă cu muncitorii. Acest lucru Partidul îl face direct și oricând are nevoie, spunea Ceausescu atunci.

Am profitat de această declarație a lui Ceausescu, și la 3 martie 1971 am trimis o scrisoare CC al PCR și conducerii UGSR, cu 11 propuneri, care prevedeau drepturile și libertățile sindicale pe care le au sindicatele noastre astăzi, și am cerut conducerii partidului și UGSR-ului ca – dacă partidul dorește cu adevărat și în mod sincer liberaliza-

rea vietii sindicale din tara noastră – să pună în discutia congresului din aprilie aceste 11 propuneri, să le adopte și să le aplice apoi în practică.

Răspunsul Partidului Comunist Român a fost o nouă arestare și internare a mea cu forta într-un spital de nebuni, și apoi izolarea mea completă față de colegii de muncă și de societate.

Eu nu m-am lăsat însă intimidat și am continuat lupta cu Partidul Comunist Român, cu Securitatea și Militia din România.

Astfel, am trimis câteva scrisori la Europa Liberă, în care criticam regimul, și am semnat scrisoarea deschisă adresată de scriitorul Paul Goma Conferinței post-Helsinki de la Belgrad, din 1977, în care se arată că în România nu sunt respectate drepturile omului.

Din nou am fost arestat chiar din locuința scriitorului Paul Goma, dus la sediul Militiei din București, Cartierul Drumul Taberei, unde mi s-a cerut să dau o declarație în care să arăt că îmi retractez semnătura pusă pe scrisoarea lui Paul Goma adresată Conferinței post-Helsinki de la Belgrad.

Am refuzat să dau o astfel de declarație, și pentru acest motiv am fost bătut, torturat și maltratât până la pierderea cunoștinței, și apoi, a doua zi, din nou am fost internat cu forta pentru motive politice la Spitalul de nebuni de la Săpoca, jud. Buzău, Secția a II-a. Dacă la sediul Militiei din București am văzut moartea cu ochii, în mâinile ofițerilor de Securitate și Militie, la Spitalul Săpoca, Secția a II-a, jud. Buzău, am văzut iadul pe pământ.

După eliberarea din Spitalul Săpoca, mi-am continuat activitatea profesională la I.A.M.C.-Oțopeni și am povestit tuturor muncitorilor de la locul meu de muncă ce mi s-a întâmplat timp de o lună și jumătate, cât am lipsit de la serviciu. Muncitorii s-au oferit să mă ajute, dar șefii lor directi – ing. Mihai Andrei, maistrul Tutuianu Ilie și maistrul Marica Gheorghe – i-au sfătuit să-și vadă de treaba lor, căci s-ar putea întâmpla să rămână fără serviciu sau chiar să le rămână copiii pe drumuri.

În aceste condiții, colegii mei de muncă nu m-au mai putut ajuta. Eu am continuat lupta împotriva dictaturii comuniste din România și mai hotărât decât până atunci.

La 5 august 1977 am fost palmuit de directorul întreprinderii I.A.M.C.-Oțopeni, Antonescu Nedelcu, îmbrâncit și dat afară cu forta din adunarea generală a oamenilor muncii, de frică să nu cumva să iau cuvântul și să apăr drepturile și interesele muncitorilor.

Fiind complet izolat de colegii mei de muncă, de lume și de societate, și lipsit total de cel mai elementar drept al meu, dreptul de a vorbi și de a-mi exprima părerea în mod public, am cerut pasaport să plec în Occident, dar nu pentru a rămâne definitiv acolo, ci pentru a vorbi în mod liber, după care să mă întorc și să-mi continui activitatea profesională la vechiul meu loc de muncă.

Securitatea îmi da pasaportul solicitat în 24 de ore, crezând că și eu sunt la fel ca ceilalți cetățeni care cereau pasaport să facă o excursie în Occident și apoi refuzau să se mai întoarcă acasă, cerînd reîntregirea familiei acolo. Dar Securitatea s-a înșelat cînd a crezut că și eu

sunt la fel ca ceilalti cetățeni, pentru că nu am plecat în Occident cu gândul să rămân acolo, ci ca să vorbesc în mod liber, pentru că în România nu era posibil acest lucru.

Astfel, ajuns la Paris la 27 ianuarie 1978, am ținut prima mea conferință de presă la 6 februarie 1978, în care am arătat folosirea psihiatriei în România ca armă de represiune politică, dând exemple concrete din viața mea și a prietenilor mei.

Apoi, am acordat presei franceze și străine, și corespondenților posturilor de radio Europa Liberă, Vocea Americii, BBC, Deutsche Welle și altele, mai multe interviuri critice la adresa regimului comunist din România.

Am cunoscut și am avut convorbiri directe cu toți liderii celor patru mari centrale sindicale din Franța, cu reprezentantul sindicatelor americane pentru Europa, George Meany și ale altora, cărora le-am arătat condițiile grele de viață și de muncă ale muncitorilor și intelectualilor din România, lipsiti de cele mai elementare drepturi și libertăți democratice și sindicale, și am ajuns cu ei la un punct de vedere comun: să se organizeze o conferință de presă, la 18 aprilie 1978, sub auspiciile celor patru mari centrale sindicale din Franța, în problema sprijinirii muncitorilor din țările din spatele Cortinei de Fier în organizarea de sindicate libere în țările lor.

De asemeni, m-am supus reexaminării unei comisii medicale de contraexpertiză formată din 8 medici specialiști în psihiatrie, cu renume internațional, care să stabilească dacă faptele pe care le-am săvârșit sunt sau nu sunt lipsite de discernământ, așa cum au stabilit ofiterii de securitate și medicii psihiatri din România, aserviti în totalitate Securității.

În urma acestei examinări, medicii psihiatri francezi m-au felicitat pentru preciziunea și modul riguros exact în care am răspuns la întrebările lor dificile, timp de 8 ore, și pentru lupta pe care o duceam în România pentru a fi salvardat accesul la cuvântul liber, așa cum înțeleg psihiatrii francezi libertatea.

Fiind atinse la Paris toate aceste obiective stabilite la plecarea din țară, la 27 aprilie 1978 m-am urcat în tren și am plecat spre casă.

Directorul postului de radio Europa Liberă, Noël Bernard, m-a invitat să fac o vizită la sediul postului de radio de la München, unde i-am acordat un interviu care a fost difuzat pe post în aceeași seară.

Dimineața m-am urcat în tren și mi-am continuat călătoria spre casă. Ajuns la graniță, la Curtici, am fost dat jos cu forța din trenul cu care veneam de la Paris de către ofiterii de Securitate sau de grăniceri și urcat în altul, tot cu forța, care mergea în sens invers. Și astfel am fost expulzat din țară, la 30 aprilie 1978, pentru ceea ce am vorbit în mod liber la Paris.

Ajuns înapoi la Viena, i-am anunțat pe directorul postului de radio Europa Liberă, Noël Bernard, și pe prietenii mei de la Paris că regimul comunist m-a expulzat din țară, iar aceștia au anunțat sindicatele franceze; și sindicatele franceze, la rândul lor, au anunțat organizațiile sindicale internaționale, cum ar fi Organizația Internațională a Muncii

(si altele).

Cu totii am început un adevărat bombardament cu scrisori si telegrame de protest la Ceausescu si la UGSR, cerîndu-le să dea dispozitie să mi se permită să vin acasă, lîngă familia mea, si să-mi reiau activitatea profesională la acelasi loc de muncă pe care l-am avut la plecarea în străinătate.

Sub presiunea organismelor internationale Ceausescu a fost nevoit să dea dispozitie să mi se permită să intru în tară, si la 9 iulie 1978 am sosit acasă, iar a doua zi mi-am reluat activitatea profesională. Si o dată cu ea si activitatea politică de înfiintare a Sindicatelor Libere ale Oamenilor Muncii din România. Iar ca urmare a acestei activități, la 28 mai 1979 am fost pentru prima dată răpit de pe stradă de teroristii români cu epoleti albastri (ofiterii tineri de Securitate), care m-au băgat cu forta într-o masină Dacia 1300 si m-au dus în Pădurea Păulesti de lîngă Ploiesti, unde m-au torturat si maltratată în mod bestial pînă cînd mi-am pierdut cunostinta. M-au lăsat acolo mai mult mort decît viu, în mijlocul pădurii, pe o saltea de frunze, iar ei au fugit.

La 14 mai 1987, am fost răpit din nou de pe stradă, dimineata, la ora 6,30, cînd mă îndreptam spre locul meu de muncă, si m-au dus într-o cabană situată în altă pădure, dincolo de barajul Paltinul de lîngă Cîmpina. Acolo, sub amenintarea cu moartea prin înjunghiere cu niste cutite (sisuri) – pe care le aveau în mînă si cu care spuneau că mă vor tăia bucătele si mă vor arunca în barajul alăturat, la 18 m adîncime, sub apă, drept hrană pentru pesti – teroristii români cu epoleti albastri au smuls de la mine un asa-zis „angajament” de loialitate fată de ei si de Partidul Comunist Român, „angajament” pe care l-am acceptat si l-am semnat doar pentru un moment. Ca să scap din mîinile lor cu viață, să trăiesc si să povestesc la toată lumea practicile si metodele de represiune ale Partidului Comunist Român si ale Securității din România.

„Angajament” pe care nu l-am respectat cu nimic, niciodată, motiv pentru care la 22 martie 1989 am fost din nou arestat de pe stradă, fără nici un motiv, de către organele Militiei orasului Ploiesti, si dat în primire membrilor aceluiasi grup terorist de comando în frunte cu asa-zisul „Ionescu”, care la 14 mai 1987 au smuls de la mine asa-zisul „angajament”.

M-au dus din nou în aceeasi cabană (unde m-au dus si la 14 mai 1987), m-au torturat si m-au maltratată rău, m-au bătut cu pumnii la fată, în stomac si în ficat, cu săculeții de nisip în cap si cu bastonul de cauciuc la tălpile picioarelor, pînă cînd lesinam si cădeam în nesimtire pe banca pe care sedeam legat cu cătuse si prins cu cîte un cablu de otel de fiecare mînă. Apoi aruncau pe capul meu o găleată cu apă rece si mă lăsau asa pînă seara sau dimineata, cînd supliciul începea din nou. Si tot asa, de două ori pe zi, seara si dimineata, timp de 7 zile si 7 nopti, fără apă si mîncare.

Într-o zi, ca să fie si mai siguri că în cîteva zile voi muri, m-au si iradiat, apoi m-au dus si m-au internat din nou într-un spital de nebuni, de la Voila-Cîmpina, ca să mor acolo de moarte „naturală”, nu în mîinile lor, ei neavînd nici o vină. Dar Dumnezeu a vrut să nu mor

si să trăiesc să vă povestesc si dumneavoastră astăzi, tineretului din toate scolile si facultățile din România, prin ce am trecut noi, generația părinților voștri, si ce pret a trebuit să plătim noi pentru ca dumneavoastră să trăiți, să munciti si să învățați carte astăzi, în scolile si în facultățile din România, în conditii de libertate si democratie, care sunt tot atât de necesare unei vieti normale ca si aerul pe care-l respirăm.

În completare, as vrea să pomenesc si numele lui Alexandru Nagy din Satu Mare si pe cel al prof. Niculae Dascălu din București, care au luptat si au suferit si ei, fiind expulzati din țară pentru că au înfiintat primul Sindicat Liber al Oamenilor Muncii din România – S.L.O.M.R. – în februarie 1979.

26 martie 2005

Bietul Paraschiv. Cât a pățimit... Și o trage, în continuare după 15 ani de la “revoluție”. El, care a pus un umăr - și câteva picături de sânge - la clătinarea Edificiului Comunist, a avut parte de dispreț, de dare-la-o-parte, de: «Cine ești tu, mă, care vii să ne strici nunta cu dar a noastră, a revoluționarilor-cu-diplomă?». El, care a luptat “din ilegalitate” pentru sindicate libere a fost alungat de “sindicaliștii” bolșevici și de cuscrele lor (ce să mai vorbim de cumnate - eh, cumnata și la sindicalistul post-revoluționar, altfel securiz’ d-al nostru, dîn bobuor...)

Joi 12 mai 2005

Dârdoră mare la Uniunea Scriitorilor. Se agită și Prelipceanu care cică ar fi fost rugat de colegi să fie el vizir... Ca și cum singura bubă a breslei ar fi Uricaru... Ce mizerabilitație! Ce automistificație - scriitorii dâmbovițelini sunt incapabili să vadă mai departe de - adevărat: necesarele “revendicări” de breaslă - , dar nu și ceea ce ar preface un autor-de-cărți carpatin într-un scriitor *normal*.

Bietul Breban: va fi silit să o ia de la cap cu manevrele pentru intronizarea unui președinte plăcut inemii sale - cel mai plăcut fiind însuși Nicolae, dar-însă-totuși...

Vineri 13 mai 2005

Azi se împlinesc 38 ani de când Ana și cu mine conviețuim (împreună - parcă era un titlu de film, pleonastic).

S-a întors Violeta Grițcan de la Chișinău, mi-a adus un superb album cu județul Orhei și mi-a împrumutat două cărți: una a lui Iurie Colesnic despre Stere, cealaltă o mărturie despre rezistenței basarabeni.

Tot azi Valentin Protopopescu a publicat în *Ziua* o cronică

la **Jurnale 1999-2003**. Se ocupă cu precădere de “analizele” mele asupra războiului din Jugoslavia împotriva kosovarilor și cel din Irak. V.P. se arată în oarecare acord cu mine... Regretul meu fiind - dacă tot a citit Jurnalele și a aflat ce cred eu (de pe podișca morometelui) despre războaie: că nu a scos în evidență subiectivitatea mea feroce în privința războiului și mai cu seamă efectul: alungarea de acasă a acăseanului (locuitorului), fabricarea categoriei umane a nefericiților refugiați - de oriunde, oriunde. A doua - nu obiecție, ci regret-dorință: când a vorbit de războiul din Irak să fi re-subliniat, apăsător, pe urma mea - ori să se fi declarat în dezacord! cu “teoria” mea potrivit căreia tragedia de la 11 septembrie nu a fost decât consecința politicii imbecile, criminale americane de susținere a Israelului în “cruciada” (sic) împotriva arabilor - mai ales accentuând suferințele de neimaginat ale palestinienilor. Cu atât mai vârtos cu cât în prezent este, nu discutată, ci impusă chestiunea *întoarcerii refugiaților palestinieni* de pe unde fuseseră izgoniți: Liban, Iordania, Siria, Irak, Egipt, “lege” susținută nu doar de prostitul-fulgerător Finkielkraut, ci și de limbricul Arnold (sau Arnould?) Klarsfeld (fiul lui Beate și Serge), cel care a făcut șase luni de armată în Israel - și nu a pățit nimic de la statul francez al cărui cetățean este! Că, dè, în Franța “antisemită” există nu doar “excepții culturale”, ci și etnice, funcționând numai în privința evreilor: ei nu sunt considerați trădători de patrie atunci când - deși declarați inapți în Franța, își fac... serviciul militar în Israel - iar acolo, de la un baraj apartheidic (cum dracu să-i spun!), în uniformă israeliană, cu boneta cochet pliată și băgată sub epoleți, declară televiziunii (franceze!) că Franța este cea mai antisemită țară din Europa (dar România, țară natală a lui tată-său?), că el este un “om al păcii” - pace care se va obține abia atunci când palestinienii vor accepta ne-întoarcerea în țara lor, pe pământul lor (orb fiind Klarsfeld junior, nu băga de seamă că fiind filmat la acel baraj, telespectatorii ar putea vedea cum femeii, bătrâni, elevi - palestinieni - așteaptă bunul plac al vânjoșilor soldați ai Țahalului, ca să... “treacă dintr-o parte a satului în cealaltă; ori din satul acesta în celălalt...)

Ce nesimțiți, israelienii! Ce neomenoși! Ce rasiști! Ce anti-*goi*!

Articolul lui V. Protopopescu - am să-l trec aici, în jurnal, mai încolo, deocamdată mă opresc la scandalul Uricaru. Nu îl voi re-povesti, ci voi reproduce un comentariu din *Ziua*, iar ca bombonică (pe colivă...) un contra-comentariu de pe Forum:

Breban presedinte interimar la USR

Dupa ce miercuri, in sedinta Consiliului Director, presedintele Uniunii Scriitorilor din Romania a anuntat ca nu va mai candida pentru aceasta functie la conferinta USR din 17 iunie (intentie pe care o facuse publica si in interviul acordat Brindusei Armanca si publicat in ZIUA de ieri), Eugen Uricaru si-a depus joi demisia in mainile vicepresedintelui Nicolae Breban.

"Mi-a prezentat demisia astazi, pentru ca e abatut, se simte copleșit de atacuri pe care le considera nefondate", a declarat in exclusivitate pentru ZIUA actualul presedinte interimar Breban, care, dupa spusele sale, a incercat timp de o ora sa-l convinga pe Uricaru sa nu renunte la functie. "Nimeni, nici o uniune de creatie, nici un artist n-a fost atacat asa cum a fost Uniunea si scriitorii, statutul de scriitor. Nu stiu daca eu voi candida ca presedinte, dar voi organiza conferinta din iunie si vom discuta acolo despre ceea ce a facut in ultimii patru ani USR, pentru ca a facut foarte multe, chiar daca asta nu s-a vazut in presa", a adaugat Nicolae Breban. In ciuda discutiilor aprinse despre colaborarea lui Eugen Uricaru cu Securitatea si, in general, despre relatiile scriitorilor cu fosta politie politica, la conferinta USR aceste lucruri nu vor face un subiect de discutie. "Voi incerca salvarea acestei uniuni, despre care putina lume stie ca traieste din chiria unui cazino. Subiecte ca cele despre care vorbiti nu ne intereseaza. Nu ne intereseaza ca Eminescu bea sau ca Blaga era balbait, ne intereseaza valoarea, cine au fost ei ca scriitori." Confruntat cu un exemplu diferit, Louis-Ferdinand Celine si colaborarea acestuia cu nazistii, Nicolae Breban crede ca: "si Celine e repus acum in drepturi. Am spus intotdeauna ca Eugen Uricaru e un foarte bun scriitor, care a initiat si condus cea mai curajoasa revista de pe vremea comunismului, "Echinox"-ul. Ca scriitor, a avut o viata exemplara, iar pentru ca cineva sa poata contrazice asta, trebuie sa aduca probe materiale. Nu vorbe ale unor fosti securisti sau informatori. Sper ca CNSAS sau cine considera ca are asemenea dovezi sa vina sa le-arate, negru pe alb."

In legatura cu scrisoarea deschisa trimisa de Nicolae Prelipceanu membrilor Consiliului Director - si publicata, in exclusivitate, in ZIUA de ieri -, presedintele interimar spune ca aceasta contine si cateva lucruri adevarate, de care insa e responsabil si Prelipceanu: "E de patru ani membru in Comitetul Director, e si vina lui. Putea sa spuna ce avea de spus de fiecare data cand se reunea comitetul. E o scrisoare grosolana."

Scriitorul Eugen Uricaru, care detine si alte functii de conducere, in Ministerul Afacerilor Externe si la postul Cultural al Radiodifuziunii Romane, a fost deconspirat de mai multa vreme de Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii ca fiind informator, sub numele de cod "Udrea", in dosarul de urmarire al disidentei Doina Cornea. In acelasi timp, Uricaru a primit, tot de la CNSAS, o dovada care atesta ca nu a facut politie politica. El neaga de la inceputul scandalului legatura cu dosarul Doinei Cornea, pe care sustine ca n-a cunoscut-o, desi locuiau amandoi, in acea perioada, in Cluj, avand activitati

tangente in cadrul universitatii de acolo. Eugen Uricaru nu a putut fi contactat ieri pentru a comenta decizia de a-si da demisia.

“I. POPOVICI”

Probabil luni de zile vom avea parte de astfel de “frământări”: se zbat scriitorii români ca peștii pe uscat; “se bat”, vorba Getei Dimisianu cea care “se bătea” când cu Vasile Nicolescu, bestia cenzoare, când cu Paler, eternul bolșevic făgărășean, chiar și cu bietul Paleologu (ispășind păcatul informatorismului); astfel “dezbat” ei soarta țărișoarei și a iubiților țărișoreni-cititori. Dacă aș avea chef să mă amestec în lăturile lor puturoase, aș... - dar cum m-a covârșit greața (dacă n-am avut prilejuri de greață/în viață...), mă abțiu, vorba tovarășilor *lor* de ieri, deveniții domnii - *lor* - de azi. Deși mă mănâncă limba, mă țină cheful de a le zice vreo două, atât gazetarului - care face apropiere între “cazul Céline” și “cazul Uricaru” (când nu poate exista o paralelizare: Céline a păcătuț în public, prin scrierile sale, tipărite, difuzate, pe când Uricaru “al nostru” (ba al lui Breban, al lui Buzura - și al lui Secu’), a “lucrat” în taina turnătoriatului-rezistenței-prin-cultură, deși nu va fi fost un simplu informator, ci mult mai important în rang (nu în grad). Iar cultul Breban dă din cap și aprobă: “da, și Céline e repus acum în drepturi...” - *când, acum*, romancier-român-de-veacuri? Dar Céline a fost “repus în drepturi” acum o jumătate de secol, pentru crima de colaborare cu inamicul, altfel zis: vindere de țară, nu pentru niscăi vindere-de-frate ca “micuța greșeală” a turnătorului Uricaru, apărât de agentul de influență Breban.

Ah, ce duet aș rage - nu: “trage” - dimpreună cu Dan Petrescu! Firește, nu suntem de acord în multe și mărunte... amănunte, dar în chestiunile esențiale - mai ales în idiosincrazii - parc-am fi gemeni!

Paregzamplu, l-am lua la trei-păzește pe Breban pentru programul congresului apropiat - în care, zice el, nu se va discuta despre *asta*. Cum așa: “nu despre *asta*”? Dar *asta* a devenit - acum, când s-a înălțat puțin capacul de pe tineta numită “Uniunea Scriitorilor Români”, și au început a se afla despre “pactul diabolic”, vorba lui Pintilie, cum ar veni: colaborarea cu Organa Mășii. Căci ce-și va fi zis el, scriitorul la român - a, nu, cel care arestat, torturat, ca să nu moară acolo, zice : «Da...» - ci individul liber, “scriitorul îndrăgit”, cel care, pentru un pașaport cu mai multe ieșiri-intrări (ca Breban, ca Hăulică, ca Baconsky, ca Blandiana, ca Sorescu... - i-am luat în seamă doar pe scriitori, nu și pe universitari, măgarii /dar universitățile, măgărițele!): acesta o vinde și pe nevastă-sa și pe mă-sa, “solicitând” în schimb... să nu se audă în jur că el a primit această sarcină.

Ei, da. Însă eu nu voi fi prezent la "Congres" sau ce-o fi, la intronizarea lui... Breban ca președinte plin. Și chiar de m-aș afla în București - aș intra de bună-voia mea în cocina aceea? Doar dacă sunt masochist și doresc pe la nări odoare-aromitoare de porc: atunci caut o porcăreață autentică, nu cea duhnind a cadavre: "Uniunea Scriitorilor".

Goma si razboiul

Aparitia ultimelor jurnale semnate de Paul Goma, cele care acopera perioada 1999-2003, concentrate in doua masive volume editate la Criterion Publishing Bucuresti in 2004, ne dezvaluie, intre multe altele, un extraor-dinar comentator de razboi. Fireste ca "rafuia-la morala" cu mai toata suflarea literelor noastre a scriitorului roman domiciliat la Paris, unde se afla in calitate de refugiat politic din 1977, continua neobosit. Fireste ca Paul Goma isi reia pana la saturatie, pana la tocire, diatribele la adresa confratilor lui, scriitorii mioritici, cei care, "rezistand prin cultura", au analfabetizat moral, civic si politic aceasta natiune. Fireste ca autorul "Bonifaciei" vitupereaza contra organului securistic, se pare nemuritor si dupa mascarada din decembrie '89, organ pe care il considera vinovat pentru intreaga decadere morala si sociala a romanimii actuale. Si fireste ca noile sale pagini de jurnal, peste 1200 la numar, sunt scrise cu o retorica supla, pe care as numi-o "a exasperarii".

Noutatea frapanta a insemnarilor lui Goma, din punctul meu de vedere, consta in sa in judecatile pe care scriitorul le formuleaza asupra ultimelor doua razboaie internationale semnificative: conflictul din Kossovo si cel din Irak. Cat priveste "sfanta lupta a sarbilor" pentru prezervarea "leaganului originar de la Kossovopolije", minciuna nationalista patentata, bine sustinuta si de celebri jurnalisti damboviteni, este demontata cu atentie de diarist. Intai, nu slavii au stapanit tinuturile cu pricina, ci illyrii, stramosii albanezilor de azi, prezenti pe teren cu un mileniu si mai bine inaintea sarbilor - asta, in masura in care argumentul istoric are vreo valoare astazi. Apoi, nu e nimic "sfant" intr-o lupta a terorismului de stat, cea practicata de Belgradul lui Milosevici, atunci cand populatia civila albaneza este izgonita, infometata, dezpatriata si ucisa in lagar. Iar "terorismul" UCK, fara a putea fi justificat, trebuie inteles ca o reactie de aparare civila impotriva agresiunilor sistemactice si etatice ale sarbilor milosevisti incepute in 1989, cand autonomia kossovarilor, anticonstitutional, a fost retrasa regiunii amintite.

In ceea ce priveste razboiul irakian, cel de-al doilea, care s-a soldat cu descaunarea dictatorului Saddam, Paul Goma adopta pozitia oficialilor francezi, cei care, alaturi de belgieni si de germani, au refuzat participarea la un conflict nu suficient de bine definit in premisele sale de administratia republicana a presedintelui Bush jr. Disidentul roman reaminteste ca nici pana in zilele noastre "strategii" yanchei nu au putut proba convingator existenta armelor de distrugere in masa construite de tartorul saddamit. Goma considera ca altele au

fost ratiunile razboiului, de pilda interesele strategice americane in zona Golfului, interese legate de imensele rezerve petroliere. Cat priveste "terorismul" intretinut de Bagdad si sponsorizarea militantilor Al Quaeda de catre Saddam, nu exista gogorita mai mare - afirma Goma. Saddam Hussein a fost un dictator sangeros, un terorist al propriului popor, dar nu s-a ilustrat niciodata ca un fanatic religios ori ca un luptator pentru universalitatea cauzei arabe. Asa ticalos cum era, el reprezenta un factor de stabilitate in zona, in timp ce situatia post-saddamita ridica mari semne de intrebare relativ la gestionarea ei de catre un guvern democratic irakian. Pentru moment, turbulentele nesfarsite confirma aceasta ipoteza. In fine, terorismul arab are cauze mai profunde, iar contextul palestinian reprezinta indubitabil una din sursele lui fundamentale. Iata o grozava tema de meditatie pentru administratia Bush jr. in viziunea plauzibila a lui Paul Goma.

Valentin PROTOPODESCU

(FORUM)

(...)

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com)

Data: 2005-05-13 10:54:49 , IP: 195.83.70...place sau nu place...pozitiile lui Goma in ce priveste Irakul, bushistii, Basarabia si relatia dintre comunism si o parte a evreilor de pe teritoriul romanesc intre cele doua razboaie si imediat dupa sunt si ale majoritatii romanilor din tara. Asta e realitatea si nu are rost sa o fardam cu ipocrizie demagogica tip political correctness.

Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-05-13 12:40:00 , IP: 64.12.116...Re: place sau nu place... La 2005-05-13 10:54:49, lucid a scris:
> ...pozitiile lui Goma in ce priveste Irakul, bushistii, Basarabia si relatia dintre comunism si o parte a evreilor de pe teritoriul romanesc (...)Pe de alta parte, poti ramane un admirator al lui Goma anticomunistul, fara sa-i impartasesti si toate celelalte convingeri sau simpatii politice (...)Asa cum ati remarcat, incearca sa-si faca un nume pe spinarea lui Paul Goma, la fel ca si tov. Radu Ioanid, deranjat de anticomunismul lui Goma. Numai ca, asa cum spunea Enescu, la umbra stejarului nu mai creste nici un copac (...)

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)

Data: 2005-05-13 16:30:36 , IP: 195.93.60...

Ce sa invatam de la Goma..

Stimate Domnule Goma, Iertati-mi indrazneala ca ma adresez direct da e vina D-voastra ca m-ati citat in Jurnal.

1. Am vazut criticile d-voastra privind forumistii si anonimatu. Nu incerc sa scuz ci numai sa explic. In ziua de azi daca s-ar posta cu nume real oricine ar putea afla adresa, nr. de telefon si sunt destui nebuni care de la o sueta pe Forum ar incepe sa-ti terorizeze familia. Pt. info D-voastra, multi dintre noi ne cunoastem pe numele real, desi nu personal, da ne-am ales conform... Am aflat de curind ca George Sand e un pseudonim si e muiere.

2. E drept ca limbaju nostru nu e atit de elevat, da... din nou o explicatie nu o scuza, multi dintre noi sunt educati in timpu limbii de lemn si am parodiat-o pina a ajuns a doua natura. In plus multi dintre noi au ocazia numai pe acest forum sa vorbeasca romaneste. Nu mai spun ca multi suntem ingineri...si stiti...ing. are privirea la fel de inteligenta ca un ciine da nu stie sa se expri-

me.

3. Io nu stiam mare lucru despre Dumneavoastra pina acum citeva luni. Pa vremea cind va luptati cu comunistii io tocmai terminasem blondele si porneam lupta indirjita cu brunetele. De altfel nu m-a interesat politica de nici un fel da la batrinete unu se apuca de golf, altu de pescuit si altii de politica. Ma impresioneaza f. mult curajul Dumneavoastra de a pune in discutie teme Tabu, si chiar daca nu va impartasesc intotdeauna ideile totusi ma furnica pa cerebel sa incerc sa gindesc si altfel.

Iertati-ma daca v-am plictisit si va urez sanatate si putere de munca sa ne mai aruncati cite o perla pe care s-o rontaim.Cu f. multa stima!

Mihai alias Neamtu Tigănu.

(...)

Sâmbătă 14 mai 2005

Au fost vreo 20 de intervenții în forumul de ieri. Am să scriu ceva după ce-mi voi face lecțiile: câteva răspunsuri lui Ștef, lui Ioan Moldovan de la *Familia*.

Duminică 15 mai 2005

Ieri și azi am lucrat toată ziua la “repunerea pe picioare” - înainte de a fi repusă pe internet - a **Culorii+Bărbosul**. Probabil are să-mi ia întreaga săptămână care vine.

Luni 16 mai 2005

Astăzi am să trimit Nota la Polirom. Iat-o:

Paul Goma

Către editura Polirom

Paris, 16 mai 2005

Cum editura Polirom care mi-a editat **Din Calidor** în octombrie 2004 si **Culoarea curcubeului - Cod «Bărbosul»** în februarie 2005 mi-a dat a înțelege prin D-na Lidia Bodea, director editorial că nu are rost să mai prezint alte cărți - după înțelegerea din luna mai 2004 (adevărat : ne-scrisă, doar consemnată în presa electronică); cum până acum nu am primit nici o înștiințare oficială de la Direcția editurii, îi scriu eu - atât prin acest e-mail, cât si pe hârtie, trimisă prin poștă, cu aviz de primire,

u r m à t o a r e l e:

NOTA - 11 februarie 2005

Culoarea curcubeului '77 (Cutremurul oamenilor), la care s-a adăugat **Cod «Bărbosul»** (din dosarele Securității) a apărut în excelente condiții grafice la editura Polirom din Iași.

Prilej de bucurie: în sfârșit, o editie normală cu o difuzare normală.

Însă n-a fost să fie nici de data asta:

Împotriva dorinței și voinței autorului, Silviu Lupescu, directorul editurii a hotărât suprimarea **Introducerii** (cuprinzând istoricul acestui volum de mărturie) și a **Notei** de la sfârșit.

Am încercat să aflu motivul... decapitării-despiciorării cărții mele - în zadar: nu am primit vreo explicație.

Mai mult (mai rău): prin directorul editorial am fost anunțat că direcția Polirom - după ce respinsese propunerea unei serii de autor, sugerată de Dan Petrescu, consilier editorial - a decis să nu publice alte volume ale mele, deși propusesem încă trei titluri.

În lipsa unui răspuns - la care aveam/am dreptul - sunt obligat să lucrez cu supozitii - judecând după rezultate:

1. Interventia brutală, neculturală - ne-editorială - constând în ciuntirea unei cărți, fără stirea, fără încuviințarea autorului s-ar datora spaimei lui Silviu Lupescu de a se pune rău cu "colegii editori" - în primul rând cu G. Liiceanu, acuzat în **Introducere de... distrugerea primei editii (1990) a acestui volum de mărturie**. Prin suprimarea **Introducerii** directorul a atentat grav la integritatea volumului, cititorul fiind indus în eroare de către Polirom - care nu menționează nici data apariției - 1979, în franceză, la Seuil, în neerlandeză, în 1981, la Elsevier Manteau - nici titlurile traducerilor; totodată, cine ia cartea în mână este dezorientat, își închipuie că este o carte nouă... Fiindcă Polirom nu a menționat că are vârsta de 27 ani; că abia după 12 ani de la scriere (în limba română) a cunoscut o ediție românească (1990, la Humanitas); că prima ediție în limba în care a fost scrisă (în 1978) a fost editată în mai-iunie 1990 - și grabnic retrasă din librării de G. Liiceanu - prietenul autorului și solicitatorul cărții citită în franceză și laudată peste poate, prin 1987 -, depozitată, apoi în 1992 trimisă la topit. Direcția editurii Polirom a comis un atentat, nu doar împotriva unei +cărți+ (ceea ce este inadmisibil la un editor), dar la istoria contemporană, volumul fiind cronică unei părți din istoria României - mișcarea pentru drepturile omului din 1977 - țară al cărei cetățean este și Silviu Lupescu;

2. Hotărârea de a nu mai publica alte volume semnate de mine s-ar datora (se datorează, tinând seama de amenințările publice) protestului holocaustologilor R. Ioanid, Shafir, Oisteanu, Volovici, Totok, Dan Pavel, Gabriel Andreescu..., indignați că deveniseră "colegi de editură cu antisemitul Goma".

(Îmi aduc aminte cu jale că nimic nu se schimbă pe "meleagurile patriei mioritice": o altă "delegatie de scriitori", alcătuită din alți indignați: Ivăsiuc, Eugen Barbu, Titus Popovici, Dan Zamfirescu, Virgil Teodorescu - se prezentase în februarie 1977 la Ceaușescu, cerându-i să fie arestat-de-urgentă! Să existe vreo deosebire calitativă între "colegii scriitori" din 1977 și holocaustologii de azi? Poate una de nuanță: aceia cereau arestarea "trădătorului patriei", cestialalti regretă că "antisemitul", "trivial-negationistul" (sic-sic), "mâncătorul de jidani" - altfel tată-de-copil-evreu -, încă nu este condamnat potrivit Ordonanței lui Tesu Solomovici - să fie citit, în 22 textul lui A. Oisteanu, nepotul

sinistrului Leonte Răutu și fiul nu mai puținului komisar enkavedist Misa Oigenstein-Răutu...- se va observa: nu există decât o deosebire de... nuanță între al lui și articolele lui Brucan de acum 60 ani, în care tovarășul de viață al acuzatorului public Sasha Sidorovici cerea capul "marilor trădători ai nației române".

Bănuielile sunt întărite de faptul că *directorul editurii Polirom Silviu Lupescu nu s-a ostenit să explice autorului motivele hotărârilor sale* - astfel aparținând, nu ca un difuzor de cultură prin carte, ci ca un militant holocaustolog, unul dintre aceia care diktează, nu dialoghează; unul care acuză fără argumente; cer pedepsirea "antisemitului" X, fără a aduce probe - care la noi, alfabetizații, cu atât mai vârtos la Oamenii Cărții, sunt *citatele*. Motivele evitării producerii de *citatie* din "antisemitul" pus la zid este limpede: pentru a nu risca să se deconspire ei însisi, acuzatorii, ca fabricanți de...antisemiți, de adevărat antisemitism, confectionatori de "argumente", inventatori de incriminări care te pot trimite la închisoare ca pe timpul lui Dej, al Anei Pauker, a lui Nikolski și al altor tovarăși de nădejde - altfel eterni ca inenarabilul Brucan.

Această **Notă** va fi distribuită presei, trimisă prin e-mail cunoscuților, publicată în noua editie a volumului masacrat la Polirom, iar mai înainte va figura în fruntea **Culorii curcubeului - Cod «Bărbosul»**, text reinstalat pe internet pe site-ul

paulgoma@free.fr

de pe care fusese suprimat, potrivit prevederilor contractuale cu Polirom.

Or, cum editura nu a respectat contractul, de ce l-ar respecta pàgubasul autor?...

Paul Goma

Vom trăi și vom vedea.

Am, trăit, am văzut: iată răspunsul:

Date: Mon, 16 May 2005 12:03:36 +0300

De: slupescu_dnt <slupescu@mail.dntis.ro>

À: paulgoma@free.fr

Obiect: Re: UN TEXT - trimis si D-nei Lidia Bodea:

Domnule Paul Goma,

"Nota" pe care mi-ati trimis-o m-a intrigat, cu atit mai mult cu cit este cel dintii mesaj primit de la inceputul colaborarii dvs. cu Polirom. Desi directorul editorial Lidia Bodea a fost in permanent dialog cu dvs., straduindu-se sa rezolve toate problemele editarii, constat o serie de inadvertente in mesajul dvs. pe care as dori sa le semnalez:

1. "Culoarea Curcubeului. Cod Barbosul" a aparut identic cu Bunul de Tipar pe care dvs. l-ati dat.
2. Exista acordul dvs. scris privind "suprimarea" celor doua texte. Ele nu constituiau un document de "istorie contemporana", cum afirmati, ci o serie de acuzatii aduse unor intelectuali romani de astazi

(publicate de dvs. recent în presa), fara legatura propriu-zisa cu continutul cartii.

3. Nu exista nici un protest al vreunei persoane privind publicarea cartilor dvs. la Polirom.

4. Declinarea ofertei dvs. privind publicarea/republicarea "Juralului" nu inseamna ca exista o decizie a Consiliului Director al editurii privind nepublicarea în viitor a altor carti semnate de dvs.

5. Decizia Consilului Director de a nu publica în 1995-1996 serii de autori români tine exclusiv de strategiile de marketing privind colectiile si seriile editurii si nu are drept obiect exclusiv opera dvs.

6. Aprecierile dvs. privind "holocaustologia militanta" "fabricanta de antisemitism" a editurii si "confectionarea" de incriminari la adresa dvs. de catre Polirom mi se par ele inele lipsite de orice deschidere spre dialog.

7. Acuzatia de nerespectare a clauzelor contractului de editare de catre Polirom nu are nici o justificare.

Regret nemulțumirile dvs. legate de colaborarea cu editura care v-a publicat cele doua carti, dar consider acuzatiile dvs. drept nefondate,

Silviu Lupescu

Are dreptate Silviu Lupescu.

Dar și Paul Goma va fi avînd - ceva - dreptate.

Miercuri 18 mai 2005

Am compus următoarea compunere:

Domnule Sorin Roșca Stănescu

Vă rog să publicați, în legătură cu Apelul [Anti Hitler-Anti Stalin], precizările următoare:

Oricât i-ar irita pe simpatizanți, am fost printre primii - dacă nu cumva primul - care, *aflîndu-se în România*, a publicat în presa și în editurile din Occident - nu apeluri, nici rugăminți plecate - ci denunțuri vehemente, somații - legate atât de **Pactul Stalin-Hitler** cât și de **Pactul de la Yalta**.

Am recidivat în 1995, când am "candidat" la președinția României. În **Program** ceream, nu doar restituirea teritoriilor răpite de URSS, a tezaurului, nu doar despăgubiri materiale, ci și scuze publice - atât din partea Rusiei-URSS, cât și din partea Germaniei.

De ne-uitat: atunci, primii care m-au atacat dur în presă au fost C. Coposu și Horia Rusu; imediat - cine altul decât C.T. Popescu!

A se căuta Măgureanu...

Formularea eufemizată: ***Pactul Ribbentrop-Molotov*** este un semn rău: nici după 15 ani de la Revoluția lui Brucan românii ("de pre-tutindenii", cum ar veni și cei din "diasporă") nu au izbutit să stea, în sfârșit, pe două picioare în fața Răului și să-i spună pe nume. Românii

gândesc/scriu în stilul și în mentalitatea petiționară inculcată în 45 ani de terorism comunist - și de 15 ani de, ca să spun așa: autoterorism-autoreeducativ (ca la Pitești) - cel care a dat:

a) **Relativizarea adevărului** - jurnaliștii, scriitorii publiciști foloseau/folosesc bulinele de bicarbonat: “secretarul de partid era **cam** sever”; “alimentația era **oarecum** necorespunzătoare”; “Organele Securității noastre de stat și-au **cam** depășit, **într-o oarecare măsură** atribuțiile”;

b) **Scăderea în grad** a unor persoane “cu funcții de răspundere”: în plângeri, românul nu scria adevărul: “M-a bătut prim-secretarul de partid”, ci: “un tovarăș m-a **cam** îmbrâncit și, **într-o oarecare măsură**, mi-a rupt dintii...”

c) “Scădere” impusă și de... cam-oarecum-asazisa cenzură (de-stat-și-de-partid):

Mihai Gafița, în urmă cu 40 ani, “lucrându-mi” **Ostinato**, mă sfătuia - prietenește, cum altfel: «Pe personajul cutare nu-l face general de securitate, răzbună-te degradându-l : fă-l plutonier de miliție, oricum, oamenii pricep ce vrei să spui; pe cestălalt nu-l lăsa ministru, fă-l director de cabinet, deși mai bine activist simplu - cititorii înțeleg foarte bine...»

De ce îi scădeți în grad scriind “Pactul Ribbentrop Molotov”, oameni buni? Aveți impresia că “tonul prea dur” îi va irita pe tovarășii de sus de tot? Și nu vor aproba “cererea” noastră?

Scrieți adevărul:

PACTUL STALIN-HITLER - în care caz, semnez și eu Apelul cu amândouă mâinile.

Paul Goma

Paris, 18 mai 2005

Joi 19 mai 2005

Ziua a publicat textul.

Intervenția a provocat câteva reacții:

(...)

De la: Dan Bostan din USA (...@yahoo.com) Data: 2005-05-19 02:58:45 , IP: 63.171.30...Re: Paul Goma pentru senator !Nu senator. Presedinte

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net)Data: 2005-05-19 03:07:02 , IP: 209.247.222... Re: Paul Goma pentru senator !
(...) RIGHT, SENATOR DE PLACE PIGALE!

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-05-19 05:25:13 , IP: 207.200.116...Presedinte la asociatia de locatari "la Fontaine ".
Paul G. e latrator la luna. Nu ai auzit ce bazagonii a spus despre razboiul din Irak ? Chiraq zice pt ca numai asa cistiga voturi. La fel si canzelarul

Germaniei (cel cu capul ca stema moldovei) a zis contra americii pt ca simtea ca pierde alegerile. Dupa alegeri Cantelarul a lasat-o moale. Astia au interese sa zica (,) ca luna e facuta din brinza, ca sint politicieni. Dar el e doar un scriptolog si parerea lui in politica este importanta cit e importanta parerea mea despre araturile din Bangladesh sau Papua. Acum sa mai vina si asta sa ne mai scape de comunisti inca o data ! Pina lupta asta, comunistii mor de batrinetze

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net) Data: 2005-05-19 02:41:22 , IP: 209.247.222... Ia sa vedeti voi cum o sa cada MAPAMONDUL in pardon... de expresie pe chestia asta! (...) Ma intreb ce tot vrea omul asta ca: se lua de evrei hodoronc-tronc; putine valuri a stirnit, ba chiar a luat-o in trompa rapid dela Radu Ioanid si altii. se lua de americani si iar FIIIS. acum a i-a cazut cu tronc Ribentrop sau/si Molotov si reactia lumii o sa fie iar FIIIS, ca e NEICA NIMENI si nu are nicio alta calitate internationala decit ca a luat suturi dela PLESITA. gata domne, intelege c-a fugit puiu cu ata; dece nu poti imbatrini DECENT? Ia incerca sa cresti nepoti, ceva voluntariat la arabii nevoiasi., gaseste-ti un alt hobby decit ala de a te lua de toata lumea.

De la: Observator (...@wmconnect.com) Data: 2005-05-19 04:02:32 , IP: 207.200.116... Mei Grigoras, Iar iti dai si tu cu presupusu, folosind - ca de obicei - si ceva formule indecente. Il cunosti? L-ai vazut vreodata? I-ai citit cartile? (...) Mai stii ca are si o nevasta evreica? Si-acum il faci antisemit? Stii tu ce paine a mancat asta ani de zile de puscarie grea, cu apa de la hazna? Si-acum radeti toti nu numai tu, vad ca aproape toti, cu exceptiile de rigoare. Ce sa va spun? Sa aveti si voi parte de 10 % din ce-a avut el? Pai sa vezi ce v'ar veni la cap mintea atunci.... Observator P.S. Ma uit ca'n ultima vreme, la comentariile ZIUA sunt cei mai multi antiromani... Sunteti platiti pentru asta? de cine? Si daca nu, de ce adoptati tot timpul o atitudine antiromaneasca, acum cand in Europa, Romania a devenit cel mai fidel aliat al SUA. Al cui joc faceti voi?

De la: Anticomie din USA (...@aol.com) Data: 2005-05-19 04:24:54 , IP: 205.188.116... Necititorii lui Goma combat cu "argumente" fabricate La 2005-05-19 02:59:17, Mos Grigore: > se lua de evrei hodoronc-tronc; Nu s-a luat de loc de evrei, dar "antisemitismul" este la ora actuala metoda cea mai eficienta sa i se astupe gura. Goma nu este antisemit. Nevasta-sa este evreica. Fiul sau este evreu, dupa Torah. Goma este un om de familie, traies-te cu familia, nu izolat, isi iubeste familia.

GOMA NU ESTE ANTISEMIT!!! > putine valuri a stirnit, ba chiar a> luat-o in trompa rapid dela Radu Ioanid si altii.

Daca si ailalti de la care 'a luat-o'n trompa' sunt tot de teapa semidoctului Ioanid, inseamna ca Goma straluceste si mai tare prin comparatie cu criticii sai, iar "laudele lor desigur" l-ar "mahni peste masura".

> se lua de americani si iar FIIIS.

Citeste jurnalul ca sa vezi ce spune de americani: (parafraza aprox) ca au facut doua lucruri bune cu razboiul din Iraq: au scapat lumea de Saddam si au dat drumul la alegeri libere in Iraq. Pai asta e esenta razboiului din Iraq, ce vrei mai mult sa zica? sa-i linga'n coeur pe americani? Goma n-a fost nicio-data lingau si e prea tarziu sa se mai converteasca la genul asta de 'adaptare la mediu'. > gaseste-ti un alt hobby decit ala de a te lua de toata lumea. Cam acelasi viciu avea si Caragiale, ca se lua de toata lumea, si uite unde a ajuns!

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-05-19 07:04:48 , IP: 205.188.117...Re: Ce este oare de neinteles ? (...)Va inteleg pdv, dar trebuie sa recunoasteti ca Goma e mult mai usor de criticat pe necitite. Let's face it, stilul lui Goma nu este accesibil oricui, nu e facil ca poezia lui Paunescu, sau ca popularele manele.

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-05-19 07:18:29 , IP: 81.181.126...Re: Goma poate sa pe raftul bibliotecilor
La 2005-05-19 05:15:39, traktorist a scris: > Nu mai are simtul masurii.
Pe vremuri avea o cauza. acum vrea sa traiasca dintr-o cauza care e depasita, din aiureli intrigi , politica. Cand a fost anti-comunist l-ai aplaudat, acum cand indrazneste sa critice USA (Uniunea Sovietica Ailalta) "nu mai are cauza" . Lasa lozincile ca nu mai sunt la moda.

Marduk (...@yahoo.co.uk)
Data: 2005-05-19 07:07:24 , IP: 220.108.227...Goma - unul dintre putinii disidenti reali ai romanilorContestat de unii si adulat de altii, Paul Goma este, alaturi de Mircea Dinescu si de alti patru-cinci scriitori de mare talent, unul dintre putinii disidenti reali ai romanilor. I se aduc injurii mai ales de catre cei pe care ii vizeaza diatribele acestuia. Natiunea romana are, din pacate, prea putini eroi, iar cei in viata, exilati si bantuiti de "amertume" cioraniana, sunt in continuare izolati si reduci la tacere

De la: adrianbmw Data: 2005-05-19 11:09:28 , IP: 84.162.111...
Paralela 45..va asteapta, domnule GomaDomnule Paul Goma, veniti odata in Romania! Nu va mai trebuie Parisul, care a devenit mult prea " la nord de paralela 45"....Din cate stiu si eu,exilul a fost ca o condamnare pentru dumneavoastra, care doreati o "schimbare" in Romania! De ce va "condamnati" pe mai departe?! Aveti dreptate cu pactul Hitler-Stalin....dar acel odios pact a fost semnat "doar" de ministrii de externe.....ai celor doua tari prietene(!) Si indiferent cum ii spunem, pactul si-a pierdut de mult "nevinovatia"!! Doar Rusia urmeaza sa sezeze vointa unei "noua Europa"...Apropo:de ce mai ramaneti in "vechea Europa"?.....Tara are nevoie de democrati adevarati, de oameni ce si-au sacrificat viata pentru niste idealuri.... Mi-as dori un Presedinte-scriitor pentru tarisoara noastra.Un fel de Havel al paralelei 45! Si atunci, prin exemplul personal, vor invata si cetatenii Romaniei ce inseamna sa inveti de la eroicul popor evreu....ce de mii de ani sufera,ce de mii de ani este "vanat" de zeci de popoare, si mai de nimeni iubit!Cine a auzit strigatele evreilor?Dar ale romanilor in 1939-1940, 46,47,89?Si azi, cine ne aude?.... Mai ales ca "hora" este dansul "national" si la romani si la evrei...Si se numeste identic!....De aceea eu as dori din suflet ca dumneavoastra sa reveniti in tara. Iar malurile Dambovitei ar capata o aura apropiata de cea a Senei....Oamenii sfintesc locul! Cu respect! Adrian T.R.

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-05-19 12:40:24 , IP: 194.102.59...celor care se fac ca nu inteleg...de ce HITLER-STALIN e deosebit de Ribbentrop-Molotov. Pai e o problema esentiala: pactul Hitler-Stalin stabileste deffinitiv perfecta echivalenta in crima a celor doi, adica a celor doua holocausturi, cel nazist si cel bolsevic. Unicitatea e problema

De la: Shadow din Franta (...@yahoo.com)Data: 2005-05-19 13:27:04 ,

IP: 213.41.108...Re: Ma intreb ce tot vrea omul asta ca: pt mos grigore
 > se lua de evrei hodoronc-tronc; putine valuri a stirnit, ba chiar a luat-o in
 >trompa rapid dela Radu Ioanid si altii.
 Nu s-a luat de evrei iar ioanid numai de "dat in trompa" nu e in stare.
 > se lua de americani si iar FIIS.
 Ceva trompe ai gasit la fiis?
 > acuma i-a cazut cu tronc Ribentrop sau/si Molotov si reactia lumii o sa fie
 >iar FIIS, ca e NEICA NIMENI si nu are nicio alta calitate internationala
 >decit ca a luat suturi dela PLESITA.
 Am luat la cunostinta ca nu are "calitati internationale", cum nu au atatia altii,
 exemplu ioanid al matale.
 > gata domne, intelege c-a fugit puiu cu ata; dece nu poti imbatrini
 DECENT?Ia incerca sa cresti nepoti, ceva voluntariat la arabii nevoiasi.,
 gaseste-ti un >alt hobby decit ala de a te lua de toata lumea.
 Imbatraneste chiar foarte decent. Nu se "apleaca" dupa cum il bate vantul.
 Aviz amatorilor. Critica pe toata lumea deci e echidistant

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-05-19 20:07:57 , IP:
 207.200.116...Semnati ! Alaturativa noii stingi francezePaul va duce in para-
 dis; americanii sa mai moara si e bine !P Goma ar trebui sa se pensioneze
 inainte de a da in mintea copiilor !

Vineri 20 mai 2005

M-am dezorientat (mai corect: m-am descalendarizat): azi ar
 fi Sfinții Constantin și Elena?

Obosit peste poate de corectura **Culorii...**

Am tot promis că mă voi întoarce la "forumiști". Nu mai am
 energie. Dan Petrescu e muuult mai tânăr decât mine: la articolul
 - excelent : "Păltiniș, mândria noastră" ... "discutat", el, nemaisu-
 portînd, a intervenit, recomandînd forumiștilor să citească
 înainte de a-și da cu părerea... Un sfat cum nu se poate mai util,
 dar-însă-totuși: inutil...

I-am scris, după câteva zile: și eu am fost tentat să intervin,
 să le zic și eu: «Citiți mai întâi ceea ce comentați, oameni buni!»
 - nu am făcut-o. Nu pentru că aș fi evitat să mă amestec în țărâte,
 cum ziceau Monicii când refuzau să polemizeze cu exilații (în
 schimb polemizau cu Eugen Barbu, cu Dan Zamfirescu...), ci
 pentru că nu pot - nu pot, nu pot dialoga cu anonimii - cu anoni-
 menii. Cine nu are nume: nu are chip. Cum să dialoghezi cu neîn-
 trupații-neînchipații? Din această pricină nu-mi place să vorbesc
 la telefon cu oameni pe care nu-i văd (de acord: câteva cuvinte -
 merg...). Dar să dialoghez cu "parteneri" cărora nu le văd *ochii*?
 Aici: **numele**, care, el este "ceva" mult mai important decât își
 imaginează ei, numele fiind chiar *fînta* lor.

Dan Petrescu nu mi-a răspuns. Probabil nu i-a plăcut ce

spusesem.

Luni 23 mai 2005

Ostatecii în Irak au fost liberați. Mă temeam că România va ceda răpitorilor și va retrage trupele din Irak. Ar fi fost o gravă eroare: războiul pornit în Irak de americani este Eroarea însăși, însă România, din moment ce a spus că ea merge-cu-americanii - să meargă cu americanii (fie și în eroare), nu s-o cotească, dându-se cu cel mai tare, pe moment, cum a făcut în 1944.

LIS mi-a trimis articolul său despre “starea Uniunii” (Scriitorilor). Excelent, deși cam... cumpănit. Ei, da: el, chiar de și-a dat demisia, acolo trăiește; în țărișoară.

Dan Petrescu îmi pășește pe urme (nădăduiesc din inimă să nu): Bădiliță și Pleșu, supărați pe textul “Păltiniș, mândria noastră”, l-ar fi amenințat pe Silviu Lupescu: ei își retrag “Septanta”, dacă Poliromescu îl îngăduie, în continuare, ca autor și consilier pe blasfemator. I-am scris: nu cred că Lupescu va ceda șantagiului, însă este îngrijorătoare atmosfera de “somații” infantilo-primitive-delatoare din acestea (de care credeam că doar eu din toată literatura română cotidienească mă bucur...).

Chiar dacă nu este adevărat-adevărat ce pretinde Lupescu (i-am scris mai apoi lui D.P.: unele “persoane”, mult după ce ți-au făcut o măgărie - refuzarea volumului “Scriitori către Liviu” -, întru “justificare” postmortemă, inventează pur și simplu un **“motiv” de a fi făcut** porcăria), cloaca tricoloră pute din ce în ce mai insuportabil. Eu, ca un înăcrit-înărit-otrăvit ce sunt aș putea foarte bine să le-o zic de la obraz culturnicilor-curați, rezistenții prin arpagic:

«Așa arată “peisajul cultural” pe care l-ați clocit, modelat, cultivat? Nu doar populat de delatori (turnători la Secu), ci și de frații lor: puitorii-bine - aceștia oarecum pe față - șantajisții?»

S-ar putea ca Lupescu să fi confectionat pe măsura prietenului său Dan Petrescu, trădat de... prietenul Lupescu - această “motivațiune”. De acord: nu este adevărată - dar ar putea fi!

Miercuri 25 mai 2005

Ieri am lucrat la “Precizare” (ce cuvânt odios!) - și am trimis-o spre publicare lui V. Roncea, la “Ziua”. Fiind pățit, am îndoieli că o vor publica: și ei, jurnaliștii au interesul să păstreze bune relații cu editorii, mai ales cu cei mari-și-tari: Liiceanu, Lupescu...

Tot ieri am primit vizita lui A. Negrescu-Șutu (ezit, el își

grafiază numele și à la française): mi-a făcut o mare plăcere. Motivul-pretextul vizitei: să-i dau “Jurnal 1999-2003”. El mi-a adus fotocopii după articole de ale sale despre mine, iar ca... supliment mi-a făcut cadou o splendidă butelie de vin cu etichetă... personalizată (ai putea crede că Negrescu nu este doar un celebrissim hotel de la Cannes al cărui moștenitor este amicul - dar și proprietar de vii...). Abia cu această ocazie am aflat că, în 1978, când am fost la Los Angeles - și m-a căruțat la San Diego colegul său de lot, Niță, cel ce mi-a facilitat procesul de urinațiune pe paralela 33 (despre care am scris în lung, mai ales în lat) el, Negrescu se afla tot la Los Angeles, dar uite, s-a întâmplat de nu ne-am văzut (lucra undeva de unde nu se putea pleca, așa ceva). Am vorbit despre Niță (a murit - au murit toți din lotul lor de la Canal, versiunea 1977), despre Monica (iar i-am uitat numele), despre Butariu, despre draga de Suzi...

Apoi am dat ultima perie la textul “Necititorii mei...” și “Răspuns lui Antonesei”, l-am pregătit pentru transmitere pe internet - tot la “Ziua”. Acesta are două cusururi: e foarte lung apoi este un drept-la răspuns altei publicații...

Mi-a trimis Mariana Sipoș “Origini” 1-2-3 - exact acel număr cu care mă tot amenință Gabriel Stănescu de să tot fie 2 luni - că mi l-a trimis, nu că mi-l va trimite!

Suplimentul - de 20 de pagini - este foarte bun.

În primul rând fiindcă vorbește de bine de mine (nu este un motiv suficient?) ;

În al doilea fiindcă textele lui Corneliu Florea și al lui A. Negrescu-Șuțu sunt foarte bune (nu doar pentru că mă laudă, ci pentru că spun adevărul: că Goma e bun...);

În fine, Mariana Sipoș a făcut o treabă și grea-migăloasă - și... excelentă - a spus ceea ce mă străduiesc de decenii să spun despre Liiceanu-Adameșteanu-Monica Lovinescu și - miracol! - ea a spus ceea ce eu încă nu am putut publica despre sabotajul Poliromului. Că sunt mulțumit? Sunt!

Sâmbătă 28 mai 2005

Studiul lui Mircea Stănescu despre Arhive a fost publicat de “Ziua”! Sper că astfel să i se întredeschidă o ușă.

Mi-au publicat și mie ‘Precizarea’, sub titlul: “Paul Goma despre zonele Securității - Precizare în legatura cu volumul “Culoarea curcubeului - Cod «Barbosul»” - Polirom, 2005.

Câteva reacții forumestre:

De la: Aladin din york (...@optonline.net)Data: 2005-05-28 03:57:54 , IP: 69.113.12...Gashca de literambisti,plus securistii au monopolul,culturii in

republica Romana. Nimic nou sub soare. Dupa ei, Goma are marea vina ca a indraznit ceace nu erau in stare; Sa infrunte groaznica masinarie de indobitocit si manipulatorii ce-si foloseau talentele limbistice in a ridica osanale crimei si teroarei. Azi acestia nu vor sa se lase demascati, si s-au asociat cu alte taraturi care il urasc pe Goma pentru motivele din agenda lor. Uitati-va cine il denigreaza pe GOMA pe acest forum, ca sa intelegeti de ce acesta are o lupta grea cu acest monstru de putere.

De la: CHIORU din TARA DE FOC (...@walla.com) Data: 2005-05-28 10:18:15 , IP: 80.178.201... goma este unul din putinii oameni de constiinta nu ma mira ca javrele securiste si asasinii comunisti il persecuta, din pacate lumea e plina de ei - si cand zic lumea nu ma refer doar la romania si nici doar la europa.

De la: Marchizul din Franta (...@yahoo.com) Data: 2005-05-28 11:10:45 , IP: 208.188.17... Re: goma este unul din putinii oameni de constiinta La 2005-05-28 10:18:15, CHIORU a scris: > nu ma mira ca javrele securiste si asasinii comunisti il persecuta, din pacate lumea e plina de ei - si cand zic lumea nu ma refer doar la romania si nici doar la europa....>
De vina nu este Goma... de vina suntem noi care inca nu ne-am trezit inca din spalarea creierilor inainte si dupa 90.... nu stim ce vrem..... si dela cine sa cerem..... ne-am bucurat ca am scapat de Ceausescu ne-au dat Pasapoarte sa ne plimbam prin toata Europa. am fost ca fiarele alea care le ti legate in cusca si cind le dai drumu nu stiu incotr-o so apuce spre a deveni milionarii peste noapte..... un capitalism salbatic....

De la: Marchizul din Franta (...@yahoo.com) Data: 2005-05-28 11:06:05 , IP: 208.188.17... NEA PAULE... MULTUMESTETE CA ESTI IN VIATZA Restul nu mai conteaza... pina nu va veni Regele la putere nu se va scimba nimic in aceasta tara... eu i-ti propun sa te apuci sa scri de Regii Romaniei..... ce au facut fiecare pentru aceasta tara///daca vrei te ajut mult

De la: underinfluence din bucuresti (...@hotmail.ro) Data: 2005-05-28 20:08:59 , IP: 68.156.6... Re: NEA PAULE... MULTUMESTETE CA ESTI IN VIATZA si ce crezi ca a cistigat ? ce viata a avut ? Apoi , spui ca va veni Regele? ma indoiesc ca va fi lasat sa conduca dupa vointa lui , securistii nu vor pieri si vor incerca sa-l discrediteze si pe el . Regele era o solutie atunci imediat dupa dec 89 , acum e prea tirziu , cei care l-au fugarit pe autostrada Pitesti tot ei sunt cei care manipuleaza astazi . Romania a murit demult , dar demult de a fi aparut tu in peisajul asta .

De la: underinfluence din bucuresti (...@hotmail.ro) Data: 2005-05-28 20:05:26 , IP: 68.156.6... cind v-am spus ca intelectualii au fost primii care au tradat nu m-ati crezut . am impresia ca toti sunteti o apa si un pamint , toti ati fost lingai , tradatori si in acelasi timp si victime , ati fost fricosi , nu frica va este reprosata ci faptul ca ati incercat sa fiti eroi de dragul celebritatii , sa mai cistigati ceva banuti . Securitatea a avut grija sa controleze si domeniul "dizidenta" si a creat pseudo-dizidenti , precum dorin tudoran, numai ptr a va discredita , securitatea va dezmembrat inainte ca voi toti acesti telectuali sa va uniti cu adevarat intr-un cuget si o simtire . Ati fost orgoliosi si sovaielnici de aia ati fost usor de controlat si dezbinat . Imi pare rau de voi dar istoria o sa va aseze unde va este locul pe care-l meritati . Sa nu uitati ca Iliescu a fost un

pseudo-dizident ca multi altii si va sfirsi dupa merit .

De la: Anton (ala cu cimentul) din romania (...@terra.es)Data: 2005-05-28 21:52:12 , IP: 62.14.142... Goma Mai fratilor, eu sint unul de pe strada.Evident ca ceea ce este a lui Paul Goma nu poate sa-i ia nimeni niciodata. eu nu inteleg insa dece s-a dezis de el Monica Lovinescu, pe care securitatea a stilcit-o in bataie si care a tinut sus steagul (la radio) atitia amar de ani.

De la: alan din s. tropez (...@yahoo.fr)Data: 2005-05-29 05:51:27 , IP: 63.199.227...Re: GomaLa 2005-05-28 21:52:12, Anton(ala cu cimentul) a scris:> Mai fratilor, eu sint unul de pe strada.Evident ca ceea ce este a lui Paul Goma nu poate sa-i ia nimeni niciodata. eu nu inteleg insa dece s-a dezis de el Monica Lovinescu, pe care securitatea a stilcit-o in bataie si care a tinut sus steagul (la radio) atitia amar de ani.>

Monica a crezut ca odata cu caderea ceausestilor, Romania a trecut intr-o era noua, democratica, si ca trebuie uitat trecutul. Goma a realizat foarte bine ce fel de "democratie" venise la putere in '90, si a continuat sa atace fostii tortionari si turnatori, cit si pe cei care s-au "dat" cu noul val.

De la: traktorist din SMT (...@aol.com) Data: 2005-05-29 07:39:43 , IP: 207.200.116...Re: Goma (...) Goma a devenit socialist; a ajuns pina sa si urasca " imperialismul American ". Ce mic s-a facut ! Mic de tot ! V-am spus eu ca are ceva apa In Frantza; ca totzi au damblagit

De la: enzo din Bucuresti (...@pcnet.ro)Data: 2005-05-29 01:24:17 , IP: 82.78.156...am simtit mai de mult timp ceea ce spune acum dl. GOMA Fara lauda, dar am sesizat in timp unele indicii in maifestarile publice ale catorva dintre marii nostri intelectuali, care m-au facut sa privesc circumspect atitudinile lor mediatizate. Domnul GOMA este cred, singurul care va merge pana la capat cu convingerile domniei sale. Desi am alte cuie impotri-va ziarului ZIUA si implicit a lui SRS, apreciez deosebit de pozitiv publicarea acestei scrisori si solicit redactiei sa mai faca asemenea gesturi, presupunand ca exista un contact serios cu domnia sa.Domnule GOMA, daca cititi mesajele de pe acest forum, voi incerca sa gasesc o editura dispusa sa tipareasca INTEGRAL, FARA CENZURA, cartea dvs si va voi contacta. Cu mare respect, va multumesc ca existati pentru romani (fie chiar si spurcaciunile de securisti) si pentru Romania !!!!!!!

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-05-29 08:27:06 , IP: 152.163.100...Goma vs. SimionDiferenta ca de la cer la pamant intre articolul lui Paul Goma si cel al tov. Simion, ambele in nr. asta din ZIUA. Academicianul cica nu polemizeaza. Si-a creat chiar un preopinient imaginar cu care "dezbate" tema "polemica". Deh, e om discret, nu se cearta cu nimeni, nici nu ar avea motive din moment ce totul i s-a servit intotdeauna pe tava: daca vrea sa-si publice platitudinile, precis ca gaseste imediat edituri care sa-l acomodeze la mustata. Capul plecat sabia nu-l taie. Paul Goma nu se sfies-te de polemica, se lupta cu adversari nemaipomeniti de reali, nu e nevoie sa-i inventeze, ca sunt cacalau, nici nu se sfies-te sa-i numeasca. Dar operele lui Paul Goma sunt "editate", cenzurate, sau chiar topite la propriu.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-05-29 08:38:49 ,

IP: 152.163.101...Sarea si piperul de la ZIUA (...)Si eu gasesc foarte laudabila relatia celor de la ZIUA cu Paul Goma, chiar daca o fac si dintr-un interes pur material: in weekend interesul cititorilor este de regula mai limitat, interes care este reflectat si in traficul (mai scazut) de pe forum. Articolele d-lui GOMA vad ca apar in weekend, tocmai ca sa dea "star billing", cum apare cate o mare vedeta de cinema intr-un rolisor cameo tocmai ca sa ridice interesul publicului ptr. un film pe care altfel nu l-ar viziona.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-05-29 08:42:06 ,
IP: 152.163.100...Monica LovinescuLa 2005-05-29 05:51:27, alan a scris:
> Monica a crezut ca odata cu caderea ceausestilor, Romania a trecut
> intr-o era noua, democratica, si ca trebuie uitat trecutul.
Inseamna ca Monica s-a ramolit de tot.

De la traktorist din SMT (...@aol.com)
Data: 2005-05-29 16:50:06 , IP: 207.200.116...
acum dl. GOMA ce bine itzi sta intre zarzavaturi ! dece nu ramai intre ele?
Chiar nu te-ai gindit, ce facea acest nou -noutz socialist, Paul Goma , daca nu il fugarea Securitatea ? trebuia sa-i ia un serviciu ca vatman pe undeva sau paznic la un muzeu. De altfel bine zice ca imperialismul american este de vina de inundatiile din Timisoara.Vive la France

Câteva mesaje trimise direct pe adresa mea - de aceea nu dau numele nici adresa expeditorului:

Date: Sat, 28 May 2005 00:19:24 -0700 (PDT)
De: [...]À: paulgoma@free.frObjet: despre demoni si literatura
Stimate D-le. Paul GomaDesi nu sunt scriitor, cel putin nu in acceptiunea comuna a termenului, va inteleg perfect revota fata de comportamentul unora dintre baronii din zona literara a Romaniei de astazi. Dupa cum va spuneam, nu sunt scriitor dar sunt istoric. Am vazut ce soarta au avut cartile Dvs. Cunosc soarta, la fel de trista, a altor carti/scriitori.Cunosc, din nefericire, atmosfera de autosuficienta, de obedienta rusinoasa si de lingaiala a multora pentru mai putin de treizeci de arginti. Dar aceasta situatie nu mai poate continua. Grav este ca cenzurarea aparitiilor nu se mai face de catre un anume comitet ci de catre COMITETUL noilor baroni. Ma refer la cei din domeniul culturii. Ma refer la unii de prin ceea ce se numeste drept Academia Romana, personaje mai mult decat caricaturale si nefaste prin insasi existenta lor in pozitile in cauza. Mie mis-ar face rusine daca cineva mi-ar propune, prin absurd, sa fiu membru in acea oficina. Cu toate acestea sperantele nu sunt pierdute. Cel putin nu inca. Cu conditia unei rapide si serioase organizari, cu conditia unei conlucrari atat a celor din tara cat si a celor ce se afla, din pacate, in exil. Ma gandesc la crearea unei zone a literaturii- cu tot ceea ce presupune o asemenea formula- care sa fie manifest dedicata publicarii unor lucrari precum cele ce v-au fost trimise la plimbare, a unor carti de adevarata istorie- cu deosebire a perioadei dictaturii comuniste, etc. Pot aduna in jurul meu un numar de oameni care sa nu se mai lase intimidati, care sa se bata pentru dreptul la o opinie cinstita. Nu stiu ce veti face Dvs. din strainatate. Poate ca ar trebui sa ne raliem si sa conlucram. Sunt prea multi urmasii celor de la inceputurile comunismului care ne baintuie si acum. Prea multi si prea plini de sine si de importanta pe care si-o acorda. Din nefericire am observat ca au

inca girul unor mizerabile cercuri de stinga, cu deosebire franceze. Nu sunt un om al extremei drepte, sunt doar un istoric lucid care stie ca falsificarea adevarului- ca este cel literar, ca este cel istoric- nu va face nimic altceva decat sa prelungeasca si asa mult prea indelungata noastra agonie. Cu deosebita stima,[...]

Date: Sat, 28 May 2005 01:50:49 -0700 (PDT)
De: [...]À: paulgoma@free.fr
Objet: "culoarea curcubeului"
Stimate domnule Paul Goma

Ma numesc [...] si locuiesc undeva in Romania
Nu mai stiu prin ce an - aproximativ acum 30 ani - am auzit o voce la "europa libera " citind dintr-o carte de a d-voastra (nu stiam asta atunci) , cuvinte nemaiauzite de mine care eram nascut si crescut dupa 1945 : era nici mai mult nici mai putin decat parca vedeam acel ceva sacru -insusi Adevarul - ; tzin minte ca tatal meu care era si el in incapere mi-a spus : "nu-l mai asculta , e nebun omul care a scris asa ceva "; bine-nteles ca nu l-am bagat in seama , prea era evident ca nu intelegea ce se petrece , iar eu nu puteam sa ratez savurarea celui din pacate singular moment de contact direct cu divinul - cu adevarul-asa-cum-este-el .

Azi am dat peste textul dumneavoastra din "ziua" referitor la o carte numita " culoarea curcubeului " si peste adresa d-voastra de e-mail pe care o doream de mult si am hotarat imediat sa va contactez ; ma intereseaza nespuse de mult sa pot intra in posesia cartii 'Culoarea curcubeului' deoarece banuiesc ca din ea am auzit citindu-se - poate chiar d-voastra citati - sau , daca nu e aceeasi carte , va rog sa-mi spuneti cum sa fac rost de textul de prin anii 70 , imi amintesc ca era vorba despre un loc de detentie unde un gardian sadic va punea sa faceti lucruri atat de umiltoare incat -credea el- nu o sa aveti curajul sa le faceti publice pt ca v-ar fi pus intr-o lumina prea nefavorabila ; am ramas marcat si "contaminat" de rostirea adevarului din acea seara, impresionat de curajul unui erou nemaialtalt si real - nu era un basm- care lupta de unul singur cu un monstru absolut colosal in comparatie cu el ,fara sa dea inapoi nici un pas. Nu stiu daca si altii au mai simtit asta dar eu am simtit ca trebuie sa nu va las singur in lupta in care erati ; aici am facut si eu ceea ce d-voastra faceti deja acolo: am slujit adevarul si dreptatea , dupa puterile care le-am avut si continui la fel si acum , pentru ca raul e mult mai mult decat colosal .

Din pacate ma costa prea scump statul pe Internet , asa ca trebuie sa inchei aici; sper din tot sufletul sa pot obtine informatiile pe care vi le-am solicitat ; cu stima nemarginita [...]

Date: Sun, 29 May 2005 11:10:22 +0200 (CEST)
De: [...]À: paulgoma@free.fr
Objet: Lupta pentru ADEVAR
Stimate Domnule Paul Goma,

Sunt unul dintre putinii romani care au avut norocul sa cumpere si sa citeasca in 1991 cartea Dv. "Culorile curcubeului '77"... Stiam despre curajul si fermitatea de care a-ti dat dovada in infruntarea cu securitatea din emisiunile de la "Europa Libera" din anii '77. Eram adolescent atunci si de fapt ma interesau mai mult emisiunile muzicale ale lui Cornel Chiriac, insa tangential mi-a intrat in memorie ca UN OM din Bucuresti a avut curajul sa infrunte securitatea...

Sunt sigur ca ceea ce scrieti in articolul publicat in ziarul "Ziua" din 28/05/2005 este purul adevar... Mizeria morala este un cancer care in Romania a cuprins intreaga societate si in special intelectualii fripturisti din Bucuresti... Fostii securisti conduc inca intreaga societate romaneasca... Toata lumea se supune si nimeni nu are curajul sa ii infrunte pe fata... Cei care isi dau seama si nu mai suporta mizeria morala din Romania iau drumul pribegiei : Canada, USA, Spania... Nici eu nu am mai putut suporta aceasta minciuna generalizata si aceasta degenerare a spiritului romanesc si am hotarat sa traiesc departe de tara, aici in Franta la 100 km de Paris...

Va multumesc pentru ca avetzi in continuare curajul sa spunetzi lucrurilor pe nume si nu acceptatzi compromisurile securistilor din Romania ! Suntetzi printre putzinii romani care isi infrunta demn calaii, pe cand toti ceilalti isi pleaca capul...

Va urez in continuare multa sanatate si mult curaj in lupta titanica pentru ADEVAR pe care o duceti !

Un roman din Franta.

Reproduc aici - copiată de mine, toată ziulica - una din Listele după care alergam. Nu este ceea ce căutam - dar e bună și asta, mai ales că aici se află numele adevărate ale comuniștilor nativi din Basarabia și din Bucovina, ocupate în 28 iunie 1940.

Mi-a fost încredințată de Dl. Gheorghe Gavrila Copil, președinte al Societății Culturale București-Chișinău.

Pe altădată "considerațiile"-pe-marginea (o mulțime și toate... poetice...):

Tabelul nr. 1

**Membri ai P.C. din România, basarabeni și bucovineni,
recomandați de CC. al PCR pentru a li se acorda calitatea
de membri ai P.C. b. din Toată Rusia**

1. Bruhis (Kofman) Srul Pinhusovici [Mihai Bruhis?]
2. Faierștein Raia.
3. Kofman Iakov
4. Djureak Dmitri Mihailovici (Vladimirovici)
5. Morghenștern Izrail Markovici [unul din conducători]
6. Zighelbaum Srul
7. Burlacenko Serghei Danilovici
8. Luca Laslo [Laszlo]
9. Korotkov Iuri Aleksandrovici
10. Skvorțov Mihail Iakovlevici: Leibovici Srul Abramovici [secretar-general al PCR]
11. Oighenșein Lev Nicolaevici [Leonte Răutu]
12. Goldforb Abram Isakovici
13. Petrov Piotr Ivanovici (Guzun)
14. Roitman Fanea Isaakovna [rudă a lui "Chișinnevski"?]
15. Tarandaș Malea

16. Korotkova Natalia Isakovna
17. Satovskaia Roza
18. Rabinovici Fanea Iakovlevna
19. Revici Iakov Moiseevici
20. Visecauțan Polea Efimovici
21. Budeștiskaia [? de la Budești?] Ester
22. Cioclo Mordko
23. Kolpakci Iakov Aronovici
24. Șteinberg Froim.
25. Boguslavskaia Polea Iakovlevna
26. Romanenko Nikolai Nikolaevici
27. Pastir Zasea Leibov
28. Gudis Lev Smulevici
29. Rabinovici Șoil Oizerovici
30. Orlih Mark Semionovici
31. Boguslavski Iakov Tovici
32. Zighelbaum Abram
33. Voloh Abram
34. Limon Srul Greșovici [Gherșovici?]
35. Grinman Isaak Iosifovici
36. Bujor [?] Iosif Aronovici
37. Weisman Sara Iosifovna (Seindel)

Tabelul nr. 2

Membri ai PCR, basarabeni, bucovineni a căror apartenență de partid este necesar să fie înregistrată la locul de muncă

Județul Chișinău

1. Safran Raisa Semionovna
2. Leib Nahman (Noiman Leibovici)
3. Diner Eti Iakovlevna [veche cunoștință - prietena lui Constantinescu-Iași]
4. Protodiakonov Vsevolod Mihailovici
5. Maler(p) Maria Kiselevna
6. Voinberg Niuka Markovici
7. Șor Lev Ilici
8. Zaru Ivan Ilici
9. Oirik Avram Moiseevici
10. Derevici Ippolit Gheorghevici [avocat, veche cunoștință]
11. Șandrovskaia Ita Beniaminovna
12. Golfdarb Zeilik Borisovici
13. Kuperman Isaak Moiseevici

14. Șvartman
15. Konstaninov Konstantin Stepanovici
16. Glikman Gitlea
17. Sinitivker [kver?] Fritz
18. Grinberg Ida Izrailevna
19. Șehter Roza Borisovna
20. Zislis Vonver Lvovici
21. Izu Fruhtman
22. Lupan Andrei Pavlovici [viitorul președinte al Uniunii Scriitorilor]
23. Bravar Liuba S.
24. Șvetskaia
25. Makler Ciaka Isakovna
26. Avramescu Ida
27. Hresonskaia [Hersonskaia?] Etea Iosifovna
28. Rubinștein Alexander
29. Gebovețer Riva Simonovna
30. Gofman [Hoffmann] Mordko Iakovlevici
31. Silvestrov Ivan Antonovici
32. Kemelmaher Bluma Naunovna
33. Goldștein Iosif Pinkusovici
34. Gherenburg Roza
35. Ihilovici Maier
36. Sikorski Gheorghe
37. Iancu Janetta
38. Țukerman Mark Borisovici
39. Tudoraki Lena Aronovna

Județul Soroca

40. Cemortanu Matvei Grigorevici
41. Șoimu Ivan Samoilovici
42. Kolokolnikov Evheni
43. Pavlov Mihail
44. Guțul Konstantin
45. Leahovski Mihail
46. Guțul Pavel
47. Gruzin Alexander
48. Zaidman Leib
49. Zelțer Rahil Ihilovna
50. Golovati Ivan
51. Gherșman Srul Beirelovici
52. Dolear Malea Ihilovna
53. Akkerman Leib Iankelevici
54. Harmi Eva Iankelevna

- 55. Șoimu Samuil
- 56. Livșit Haim
- 57. Klimov Ivan Ivanovici
- 58. Mer Leib
- 59. Doktorovici Anna (Enea)
- 60. Abramovici Abram
- 61. Cehover (Tarasov) Oba Rahimilovici

Județul Bălți

- 62. Reidenboim Rahil Isaakovna
- 63. Masisi Miosei Iosifovici
- 64. Erji Leibil Nahmanovici
- 65. Voitman Berko Iakovlevici
- 66. Reidel Rahil.
- 67. Palaria Riva Davidovna
- 68. Rab Eva Isaakovna
- 69. Rab Ivan
- 70. Oighenștein Niunea Iakovlevna [din familia "Răutu"]
- 71. Goldman Bela Abramovna
- 72. Goldman (Baciu) Ida Mironovna
- 73. Iampolski Buka
- 74. Oighenștein Mihail [Mișa, fratele lui Leonea Răutu și tată al fraților Valery și Andrei Oișteanu]
- 75. Kotlear Lev

Județul Bender

- 76. Șimkov Ivan Fiodorovici
- 77. Sisimov Mendel
- 78. Revenealî [lă?] Serghei
- 79. Reddenboim Smil
- 80. Dikler Ester
- 81. Dvoiritz Aron Matveevici

Județul Orhei

- 82. Ciornaia Natașa (Burlacenko)
- 83. Krasnopolski Monea Iakovlevici
- 84. Malcic Riva Favelevna
- 85. Averbuh Jena Livovna
- 86. Vainștok Nuhin Rubinovici
- 87. Munder Lev Abramovici
- 88. Kojușneanu [de la Cojușna?] Abram Iakovlevici

Județul Hotin

- 89. Kușnir Semion Ilici

- 90. Kovalciuk Vasili Mihailovici
- 91. Botoșanski [?] Avram Ițikovici

Județul Ismail

- 92. Gherșkovici [Herșcovici] Silea
- 93. Gherșkovici Jenea (după soț, Georgescu)
- 94. Șabin An[d]rei

Județul Cernăuți

- 95. Finkel Evghenia (Vais Anna]
- 96. Kurtman Mozes
- 97. Vittner Eva
- 98. Vittner Norbert Leonovici (să fie “Ion Vitner”?)
- 99. Kraitzler Naftalii Ușerovici
- 100. Șlomiuk Reia Aronovna
- 101. Gheigher Artur Irevici
- 102. Gadiak Anton Iakovlevici
- 103. Rainer Racella [Rașela?] Natalovna
- 104. Magkovski Vasili Onufrievici
- 105. Srefiuk Evghen-Lev

Tabelul nr. 3

Membrii PCR care trebuie lăsați cu dreptul membrilor partidelor comuniste frățești din URSS (...)

Orașul Chișinău

- 1. Spektor Ester Peisovna
- 2. Ber[n]ștein Simha Pinkusovici
- 3. Gherștein Haim Srulevici
- 4. Mirza Evghenia Borisovna
- 5. Feldman Riva Isakovna
- 6. Stei[n]berg Etea
- 7. Goldberg Iosif Davidovici
- 8. Bubis Isaak Markovici
- 9. Bubis Isaak Markovici [se repetă: greșeală? omonimie?]
- 10. Șmulevici Liza Aronovna
- 11. Beloterkovici V. S.
- 12. Torban Iosif Iakovlevici
- 13. Grecov Stepan Danilovici
- 14. Kașelnik Ivan Ivanovici
- 15. Lazar Izabela Iosifovna
- 16. Vinberg Isaak Leizerovici [“Gr. Vindeleanu”?]
- 17. Barenboim Ioșe Iankelievici
- 18. Bukur Ghenea Miniminovna [?]

19. Ohștat Ghenea
20. Blekher Lev Meerovici
21. Reider Mosei Lvovici
22. Șprințen Fanea Lipovna
23. Rubinștein Berta Vladimirovna
24. Lifșitz Zfimovici
25. Ghilman Froim Moiseevici
26. Bleher Iakov Moiseevici
27. Solomovici Fanea [o rudă a lui Teșu Solomovici?]
28. Vasilenco Vladimir Sergheevici
29. Nisenblat Vitea Naumova
30. Abraham Sonia Grigorievna
31. Kaufman Fanea Isidorovna

Orașul și județul Soroca

32. Oleinik Maxim Stepanovici
33. Timofei Grigore Mihailovici
34. Melișen Ivan Nikolaevici
35. Navroțkaia Anna Panteleevna
36. Navroțki Mihail Iosifovici
37. Mișîșin Alexander Antonovici
38. Navroțki Andrei Iosifovici
39. Navroțki Piotr Filippovici
40. Meșîșen Vladimir Mihailovici
41. Meșîșen Nikolai Grigorevici
42. Kordebanovski Frantz Iosifovici
43. Boico Ivan Makarovici [din familia Boico, devenit soțul Cristinei Marcusohn-Luca, mătușa lui V. Tismăneanu și general de grăniceri în R.P.R.? - eu știu că "Boico" este pseudonime, iar acela avea prenumele "Mihail" și că era originar din Ucraina]
44. Mocindcea Vassili Markovici
45. Reșednik Dionisii Ignat
46. Bordeniuk Mihail Vassilevici.
47. Bihovski Vassili Abramovici
48. Takii Diordii [Tache Gheorghe?] Fiodorovici
49. Tokmeak Ivan Vasilevici
50. Șaragov Semen Fiodorovici
51. Weisberg Isaak
52. Oleinik Petr Fedoseevici
53. Kolesnik Afanasii Ivanovici
54. Ghebedniuk Timofei Fiodorovici
55. Morgun Pantelei Fedotovici
56. Tisminețki Buzea [din familia "Tismăneanu"?]
57. Șarogradski David Șeșomov

58. Goldenberg Abram
59. Buhman [Bruhmann?] Lazar Abramovici
60. Ciumak Mihail
61. Roitman Iakov
62. Stolear Hana Sruleva
63. Cerkbz [?] Vsevolod Arkadievisi
64. Goldștern Șişmon
65. Dumbravă Anatolii.
66. Bilkis Ilia Isaakovici
67. Șteinbuk Șmil
68. Faierștein Ianku Aronovici
69. Goreșnic Itzik Meerovici
70. Șulman Froiim
71. Magazinik Riva Leibovna
72. Magazinik Gherș Leibovici
73. Milman Moişe
74. Makogon Sonea
75. Kotlear Hanakii Iankelevici
76. Kotlear Mendeii Iankelevici
77. Kotlear Șmerl Itzicovici
78. Palii Vasilii
79. Balan Isake [?]
80. Ghilas Haralambie
81. Stariș Silvestr
82. Gogu Profirii
83. Kofteneak Vladimir
84. Deaur [Ghiaur?] Dimitri
85. Harkovei Afanasii
86. Lefter Dionisii
87. Tihoțki Valentin
88. Kolker Boruh
89. Kravțov Ivan
90. Naumov Alexei
91. Gherșenzon Sulea Moiseevici
92. Trahtman Idel
93. Pastușenko Grigore
94. Derkauțan Aizik
95. Șehtman Țalik
96. Gluhovski Petr
97. Karpiș Ivan
98. Lisov Ivan Antonovici
99. Soltuz Nikolai
100. Gologorski David
101. Kriger Ianik

102. Davidovici Liubov
103. Pînzaru Ivan
104. Pînzaru Pavel Vasilevici
105. Kazak Demian Stepanovici
106. Tivnik
107. Tomak Ghiorghii Pavlovici
108. Iasinski Vasiliu Ivanovici
109. Kalmațui Stefan
110. Kozman Timku
111. Haralamb Buhor
112. Ciporneak Vanea
113. Ciporneak Haralamb
114. Zelțer Zolea
115. Postolake Vasiliu
116. Bezbeda
117. Maceak Ivan
118. Eriomenko Grigorii Fiodorovici
119. Șveț Dimitrii Mihailovici
120. Polițiuș Șisma [am dat de o atletă americană: Komisarnik -
dacă nu chiar: Politruknaia...]
121. Strahov Kalinik
122. Samanaki Alexandr Ivanovici
123. Ciobanu Marcu
124. Guțu Dimitrii
125. Kvatkovski
126. Ștrahman Sunea
127. Bruma Semion
128. Halkin Sima
129. Buris Sima
130. Nedelea Ambrozis
131. Șmunis Itzik
132. Revuleț Grigorii
133. Spivak Șlik
134. Țentis Pavel
135. Drobnika Fedor
136. Savka Efim Dmitrievici
137. Kaplan Mioka
138. Hoiut Iosif
139. Sosna Haim
140. Kaplan Avoris
141. Țîmbaliuk Kuzma
142. Ciurnak Semion

Județul Orhei

143. Sakara Evghenia Vasilevna
144. Brizma Cearma Aronovna
145. Șnir Ghenea Livovna
146. Lener Frima Iakovlevna
147. Lefter Roza Avseevna
148. Lerner Opșip Kipelovici
149. Șaparina Pelagheia Isakovna
150. Zamislovskiaia Peloaghelia [?] Moiseevna
151. Șapoșnik Izrail Rubinovici
152. Lerner Venea Markovna
153. Rakul Constantin Gheorghievici
154. Tartovski Solomon Moiseevici
155. Ghelman Riva Haskova
156. Rezingof Sara Haimova
157. Dizingof [nu va fi același nume diferit grafiat? - pentru că patronimul este /aproape/ același?] Naum Haimovici
158. Malis Motel Abramovici.
159. Cebotari Peisih Haimovici
160. Grivokopatel Haim Iosifovici
161. Vaiser Haia Iosifovna
162. Moitlis Moisei Șumovici
163. Ciobotaru Sara Iosifovna
164. Iaruga Isaak Abramovici
165. Goldman Polina Pavlovna
166. Goldman Isaak Pavlovici
167. Fișman Rahil Davidovna
168. Fișman Estera Davidovna
169. Gers Dafa Davidovna
170. Daici Ghitla Șlemova
171. Brezman Ekaterina Aronovna
172. Popusku Mira Mendelevna
173. Berekovici Adela Isaakovna
174. Jessan [Josan?] Vasilii Ivanovici
175. Zisler Iankel Țalikovici
176. Șmukler Leib Borisovici
177. Kogan Belemia Moiseevici
178. Tarlev Hanna Ioaakovna [?]
179. Ghințburg Lipa Tudikovici
180. Averbuh Basea Livovna

Județul Bender

181. Ertberg Amika
182. Burlak Fiodor
183. Slipakov Nikolai

184. Tabanov Elifer
185. Gabdzea Feodosii
186. Bazarov Dmitrii
187. Taran Iakov
188. Kovtunenکو Ivan
189. Bicikov Victor
190. Bicikov Boris
191. Zavada Victor
192. Grinberg Hava
193. Kofman Zelma
194. Kofman Fanea
195. Mozeș Evghenii
196. Sisman Frida
197. Goldștein Iakov Șmulevici
198. Haikim Idel Gherșkovici
199. Zelter Zaiveid Leibovici
200. Roșko Rahman Davidovici
201. Kîsa Hristofor Ivanovici
202. Kelmenciuk Zinovii Ivanovici
203. Borisova Zinaida Ivanovna
204. Șlapakov Nicolai Abramovici
205. Pronoza Evghenii Ilici
206. Brodskaia dora Zaharovna
207. Koroli Boris Iakovlevici
208. Brodskaia Janna Zaharovna
209. Leah Ivan Zaharovici
210. Dmitrieva Șeifa Iosifovna
211. Prokopeț Moisei Iosifovici

Județul Bălți

212. Kolker Moisei Mihailovici
213. Birinboim Zolea Nutoviei
214. Barenboim Abram
215. Lerner Lona Idelovna
216. Rabenko Alexandr Israilevici
217. Rapaport Beeno Boris
218. Kușnir Semion Aronovici
219. Goldiș Abram Isaakovici
220. Garber Sioma Ovși Iankelevici
221. Weisman Toivi Șaevici
222. Rozneblat Moișe Lipov
223. Roll Valter Livovici
224. Kușnir Haia Eftimovna
225. Birinboim Monea Nutuvici

- 226. Kaț Oscar Gerș-Berovici
- 227. Kevilevin Ihil Moșkovici
- 228. Kiseleva Șeiva Zisileva
- 229. Bujor Tatiana Iakovlevna
- 230. Ghelman Vaitraub Fanea Pinkrovna
- 231. Roizman Nlemi Borisovna
- 232. Harak Polea Zelmovna
- 233. Grinberg Mișa
- 234. Ghelman Ivțe Ițkovici
- 235. Șerman Moise Beilovici
- 236. Fux Naftul Abramovici
- 237. Rîlskii Grigorii Afanas
- 238. Haot Niusin Gherșovici
- 239. Jukovskii Boris Iosifovici
- 240. Țuprik Aizea Davidovici
- 241. Rudima Anton Gheorghevici
- 242. Kleiman Moise Isaakovici
- 243. Pogorelovski Mihail Samuilovici
- 244. Babinețki Ivan Pavlov
- 245. Zernovoi Ivan Ivanovici
- 246. Reaboi Andrei Anufrievici
- 247. Stratiiciuk Iakov Stepan
- 248. Gomeniuk Ivan Eliseevici
- 249. Grinberg Haia Solomonovna
- 250. Grinberg Fira Izrailevna
- 251. Leabis Tatiana Isidorovna
- 252. Vikinskii Fiodor Ivanovici
- 253. Gavriiliuk Petr Petrovici
- 254. Golik Ivan Andronovici
- 255. Glinberg Moise Grigorevici

Tabelul nr. 4

**Membri PCR., basarabeni, bucovineni sosiți în URSS în
calitate de emigranți politici (foști voluntari ai Armatei
Republicane în
Spania ș.a.) pe care CC al PCR îi recomandă pentru a fi
transferați în P.C. b din toată Rusia**

- 1. Tismenețki Leon Moiseevici [Leon Tismăneanu, tatăl lui Vladimir]
- 2. Telmer Elias
- 3. Kleiman Moisei Solomonovici
- 4. Vihrev Abram Naumovici.

Am să revin asupra "Listei".

Tabelele totalizează 296 persoane.

Nu am reușit să identific pe: Sorin Toma, Alexandru Bârlădeanu, Perahim, Roller, Celac.

Nu am reușit să "traduc" numele sub care au trudit apoi în R.P.R. după 23 august 1944.

Duminică 29 mai 2005

Ieri: zi grea-plăcută. Am arat la... copiatul Tabelelor.

Aceste 296 persoane reprezintă o-mare-parte din membrii partidului comunist român care a cerut să fie luată în evidența partidului comunist bolșevic - prin acceptarea de a (re)deveni cetățean al Rusiei Sovietice și de a se pune în slujba Ocupantului.

Trebuie să mă dezamănesc: eu speram să am o listă - bine: un tabel - al evreilor nelocuitori ai Basarabiei și ai Bucovinei de Nord în și care, la Ocupație au dat fuga să-și ofere serviciile. Or Tabelele de mai sus îi cuprind doar pe nativii din Teritoriile Ocupate - fie că în momentul 28 iunie 1940 se aflau pe loc, în Basarabia și în Bucovina, fie în închisorile unde erau închiși comuniștii și fuseseră eliberați urgent

- presupun că acești fuseseră încarcerati în închisoarea din Chișinău, din moment ce imediat se manifestaseră: Rozenberg-Roșcata (vezi Gr. Vindeleanu), Derevici, Etea Diner (vezi E. Negel, "Universul" din 1 iulie 1940).

Așadar Tabelele îi cuprind doar pe "localnici". Se presupune că au fost alcătuite de un-grup-de-tovarăși-evrei-din-Uniune, de la "Centrala" lor: "tonul" - fie el și doar al "muzicii" înșiruirii unor nume - este al Autorității (știa el avocatul Sternberg ce știa de întâmpinase Armata Roșie pe străzile Chișinăului cu pancarta - în rusește scrisă, firește: "V-am așteptat 20 ani! - nu 22?"); grafia numelor care este strict rusească, atât a evreilor, cât și a românilor.

Am să mă mai întorc la Tabele - care, pentru mine, au și o altă semnificație decât cea strict politică.

Luni 30 mai 2005

Franța a zis: "NU" Constituției Europei. Manifestații de bucurie-isterie organizate de comuniști+trotskiști - și alături, nu împreună - de "extrema dreaptă" a lui Le Pen.

“Vox populi” - dar-însă-totuși.

Îngrijorare în Germania; în Olanda - care va vota peste câteva zile; în Anglia - care poate face oarecari modificări; punînd în sarcina Parlamentul consultarea referendală.

Dar și în Polonia. Și în România.

Ei, da, pentru România nu va fi bine: nu a apucat să intre (aici îi arăt cu degetul pe comuniștii și securiștii iliisto-romanisto-măgureniști care au ținut țara în groapă, doar să le fie doar lor bine). Desigur, până și românii cei mai “lucizi” vor da vina pe Occident, în loc să privească în ograda lor îmbălegată.

Și când te gândești că bieții basarabeni se uită cu jind spre București și visează unirea... cu cine? Cu cine s-o nimeri...

Un text:

Andrei Oișteanu: O amintire “despre mâncare”

sau

Ce anume și cum (anume) funcționează memoria unui holocaustolog

În *Supliment cultural* (al editurii Polirom) am dat peste rubrica ținută de Adriana Babeți “despre mâncare” (despre mâncăruri?). În nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005, la pag 4 figurează - cum altfel? - și Andrei Oișteanu: el își povestește viața lui cea grea, plină de privațiuni și de persecuții (antisemite) - prin o amintire culinară.

Reproduc aici contribuția-i - apoi o voi comenta:

“M-am născut la București, dar primii șase ani de viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți ¹⁾; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe ulița ceasor-inicarilor (...) cărei i se schimbaseră numele cu cel al comunistului Karl Liebknecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică își oblojea rănile. Era un amestec de mîndrie și sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (și ocuparea Europei est-centrale) hrănea sufletele ²⁾, dar nu și trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mîncare. Ca să supraviețuiască cernăuțenilor li se dădea în folosință cîte o bucată de pămînt pe care o cultivau de regulă cu cartofi [...]

“Devenit șomer ³⁾, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism ⁴⁾ declanșat la începutul anului 1953 de batiușca Stalin însuși (procesul “asasinilor în halate albe”). Abia după moartea lui Stalin părinții mei au reușit să emigreze ⁵⁾ în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau și urau mai mult. Fratele meu (11 ani) și-a luat puțin pămînt într-o punguță legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat. ⁶⁾

“La București am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situație simetrică cu cea din Cernăuți

Dar statutul social și starea materială s-au îmbunătățit substanțial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supraviețuire. Și totuși, în fiecare dimineață se derula un ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama puneă solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierți în coajă. Suflând în mâini, decojeam cartofii fierbinți, îi mărunțeam în farfurie și adăugam sare, ceapă tocată și untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică.

“Trecuseră mulți ani de la părăsirea ghetoului ⁷⁾ din Cernăuțiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut”.

Secreția pe hârtie a lui A. Oișteanu mi s-a arătat exemplară, definitorie pentru membrul unei familii de bolșevici (și ce familie: a sinistrului criminal de război-și-de-pace: “Leonte Răutu”) - prin:

- a. neadevărurile rostite-scrise senin;
- b. nesimțirea politico-socialo-etnică - prezentă și la tovarășii săi holocaustologi: Shafir, R. Ioanid, E. Wiesel.
- c. rezultatul: o inabilă, o grosolană diversiune istorică, morală, lingvistică - dar cât de eficace în spiritul tulbure al românilor analfabeți și gata-culpabilizați tot de ei, holocaustologii atotprezenți: Big Brother - cu șapte capete.

Am să le iau în ordine:

1) Știam (din **Dictionarul** lui Florin Manolescu) că fratele mai mare al său, Valery s-a născut în 1943, în Karaganda, Kazahstan. Tot de acolo aflatam că Valery “își petrecuse copilăria la Cernăuți”. Din textul de mai sus reiese: Andrei Oișteanu se născuse la București (în 1948), “dar primii ani din viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți”.

Întrebare:

Dacă el, Andrei s-a născut în 1948, la București (unde se afla deja “unchiulețul” Leonea Oigenstein, zis Răutu, zis Krokodilul, bine înfipt în “sarcinile de stat și de partid [“statul” fiind Marea Uniune Sovietică, ea ne “administra” - prin auxiliarii Ocupantului, deci și prin unchii, prin mama, Bella Iosovici, prin tatăl, Mihail-Mișa], ce căuta - la Cernăuți - familia sa începând din anul nașterii, 1948? Să fi fost mama sa, Bella Iosovici originară din Cernăuți? Va fi fost, însă “pe vremurile acelea” nu se circula după cheful “originarilor” peste granițele noi, sovietice/ermetice - cu atât mai puțin peste frontiera dintre URSS și ce mai rămăsese din România. Apoi: sensul cvasiunic al **tregerii** infamei frontiere - numai pentru ruși, comuniști, evrei, numai pentru “consilierii” - era: **dinspre** URSS **spre** România (dar nu veniseră ei din Raiul Sovietic să ne explice cât de fericiți suntem noi? cât de fierbinte ne iubește pe noi Sora cea Mare?). Adevărat: mai era un sens, ne-normal, silit, avînd înțeles de **deportare**: **dinspre** România **spre** URSS - pentru germani, însă mult înaintea lor - începînd din 24 august 1944 - basarabenii și bucovinenii, considerați “cetățeni sovietici” erau amenințați cu “repatrierea-în-Siberia”. Persoanele care, între 1944 și 1953 (moartea lui Stalin) plecau din România cu destinația URSS erau, în acte,

socotiți “repatriați” - ca unchiul meu N. Popescu - , în realitate: “trădători ai Patriei Sovietice”, altfel de ce ar fi fugit de Armata Roșie cea liberatoare (cea pe care o primise cu flori, la București, copila Lilly Marcou și ai săi din familie, din comunitate - din viitorul Aparat de Stat și de Partid?). Familia noastră a făcut denefăcutul - citește: acte false - ca să nu fie... repatriată.

2) “Marea victorie asupra nazismului (...) hrănea sufletele, dar nu și trupurile”.

La 28 iunie 1940 (viitorii) părinți și unchi (“Răutu”) ai lui Andrei Oișteanu dăduseră fuga pe malul stâng al Prutului, în Teritoriile Cedate, iar până la jumătatea lunii iulie 1941, fiind komisari-voluntari, îi tăiaseră-spânzuraseră pe **goii** localnici din Basarabia și din Bucovina de Nord răpite de URSS; când fuseseră siliți să fugă din calea armatei române, ei nu alții alcătuiseră unitățile-de-distrugere a tot ce era piatră pe piatră; în afară de sufletele lor, hrănite cu ura-de-clasă bolșevică și cu nemărturisita, dar aplicata ură-de-rasă evreiască (împotriva băștinașilor neevrei), trupurile lor de caralii și de torționari s-au hrănit până la vomă cu ceea ce zmulseseră de la gura basarabenilor și a bucovinenilor. În acel an de coșmar (28 iunie 1940-15 iulie 1941), pe lângă teroarea politico-etnico-polițienească, pe măsură ce “indigenii” erau alungați din case, arestați, executați ori “doar” deportați - după ce fuseseră înfometati - în aceeași măsură komisarii-voluntarii, se umflau, se lăteau - de mirare că nu explodaseră de prea-plinul exercitării puterii, de mâncare, de plăcerea vărsării sângelui oamenilor nevinovați. Bolșevicii evrei din dreapta Prutului ca și bolșevicii evrei din stânga Nistrului (“transnistrienii”) își hrăniseră peste măsură “trupul” de care ne vorbește atât de frumos holocaustologul de azi și nu își imaginau că după festinul pe care și-l organizaseră vreme de un an pe teritoriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord vor fi siliți să fugă în Rusia, pe care în 20 ani bolșevicii (“În frunte: komisarii!”, vorba unui cântec drag lui Isaac Babel - deci și lui R. Cosașu, cel care afirmase, rânjind, că genocidul comunist de trei sferturi de veac fusese... “o blenoragie de tinerete”) o prefăcuseră din Țara Pâinii în Imperiul Foamei. Nu-i va fi auzit niciodată A. Oișteanu pe părinți povestind ce anume mâncaseră ei, “voluntarii” în Basarabia, după 28 iunie 1940? nici ce anume nu-mâncaseră în Kazahstan? și ce - totuși - mâncaseră între 1944-1948 în România cea secătuită de război, suptă de ruși cu ajutorul Sovromurilor (impuse în luna mai 1945!) - prin zapcii lor, evreii?

3) “Devenit șomer, tatăl meu nu putea să se **reangajeze...**” (subl. mea, P.G.)...

“Șomer” Mișa Oigenstein?, komisarul bolșevic, cel care... “dăduse dovadă” cu asupra de măsură, atât în Teritoriile Românești Ocupate, cât și în Armata Roșie, în Polonia, în Germania - ca politruk sub comanda supra-politrukului... umanist - altfel criminalul Ilia Ehrenburg?

Iată cum se joacă - acum - A. Oișteanu cu termenii, mințind, mințind, mințind, amestecându-i pe cititori, fiind sigur că nimeni dintre **goi** nu va îndrăzni să-i atragă atenția (de teamă că «**Ordonanța!**»

Ordonanța!» cu care îi tot amenință Teșu îi va băga în pușcărie, așa cum părinții lor fuseseră băgați în pușcărie de părinții lui Teșu) că în limba sovietică, cea din fier-beton și în Raiul Sovietic - cel din Oțel Necălit - cuvântul “șomer” nu exista și nu se aplica decât atunci când era aspru condamnat “iadul capitalist”.

4) Așadar Mihail Oigenstein devenise “șomer (...) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de batiuşca Stalin...” - fiul sârmanului șomer își continuă și în acest text culinar dezîn-formația-meseria-sa.

Recapitulare: familia lui Mihail Oigenstein, venită din “refugiu” din Kazahstan, după o ședere de 4 ani (1944-1948) în România - membrii ei avînd statut de ocupanți-colonizatori-bolșevizatori - sunt detașați la Cernăuțiul re-resovietizat.

De ce? A. Oișteanu cel care știe atâtea nu ne dezvăluie taina “transferării”. În ciuda afirmațiilor holocaustologilor că românii, în 1941, exterminaseră elita evreiască, toți acei evrei care semănaseră teroarea în Basarabia și în Bucovina începînd din 28 iunie 1940 - în iulie 1941 fuseseră evacuați cu grijă, ei alcătuiind prețioasele cadre de stat și de partid - sovietice, dar și viitoarele cadre sovietizatoare - Stalin fiind sigur că Rusia va învinge și se va revărsa, lăți spre Apus, adînc, în Europa. Începînd din 1944, când România capitulase, sovieticii aveau nevoie de auxiliari în conducerea noilor poliții: Aparatul Terorii; a noilor ministere, direcții, posturi de comandă ale țării îngenunchate. Înainte de 23 august 1944 fusese parașutat Bodnăraș, dezertorul. “Pe tancurile sovietice care liberaseră Bucureștiul”, cum povestește tovarășa-noastră Lilly Marcou, autoarea preferată a lui Liiceanu, ne venise din Rusia “avangarda” alcătuită din viitorii șefi, suprașefi: Ana Pauker, Valter Roman, Bârlădeanu, Perahim, Roller, L. Răutu, Sorin Toma, Celac... Fratele lui “Leonte Răutu”, Mihail Oigenstein (tatăl lui Andrei) Oișteanu făcea parte din eşalonul doi sau trei și este de presupus că în București - “pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz” familia căpătase măcar un apartament confortabil, dacă nu întreg imobilul din care fuseseră alungați proprietarii *goi*, acei odioși burjuii fascisto-antonesciano-antisemiți.

Încă o dată: de ce se (sic) mutase familia lui Mișa Oigenstein de la București la Cernăuți?

Imediat ce frontul s-a îndepărtat de Bucovina de Nord, la Cernăuți sovieticii au organizat acolo un fel de... “Academie” ce pregătea cadrele conducătoare necesare României sovietizate. Mihail Oigenstein va fi fost trimis cu misiunea - din partea rușilor, doar era ofițer (și cetățean) sovietic - de măcar instructor, dacă nu de chiar director al acestei prime uzine producătoare de capete pătrate (a doua fiind celebra “Ștefan Gheorghiu” din București). Că “familia locuia în două camere modeste din cartierul evreiesc” - perfect posibil: Cernăuțiul fusese devastat (desigur, nu atât de distrus precum Chișinăul...) o primă oară, în iulie 1941, la retragerea sovieticilor care dinamitaseră-incendiaseră tot ce putuseră, a doua oară în 1944, când rușii re-veniseră. Însă cele două camere modeste vor fi constituit un lux de care

cernăuțenii nu aveau parte - atât din pricina distrugerilor, cât mai ales din pricina evacuărilor din casele încă locuibile de către noii stăpâni: bolșevicii și uneltele lor.

Revin la citat: “devenit șomer (!), tatăl meu nu putea să se reangajeze (în ce “ramură” reangajarea?) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de (...) Stalin”...

“Antisemitismul” - ce bun este el în explicarea a orice!

Oigenstein Andrei nu este primul evreu care deformează, falsifică Istoria reducând-o la : evreu-*goi*; la: *cine nu este cu noi este antisemit*. Așa au făcut-o nerușinați ca Perahim, Bruhmann (“Roger”, “Holban”), Cristina Marcusohn-Luca-Boico, Sorin Toma, Tertulian, Maria Banuș, Nina Cassian, R. Ioanid, Isaac Chiva, Moscovici, Reichman... care, după ce au făcut tot răul posibil în România sub Stalin (și în numele lui Stalin) au șters-o în Orient (Israel), cu precădere în Occident, unde s-au plâns de “persecuții - chiar pogromuri - anticomuniste și antisemite”!

Andrei Oișteanu, după ce minte fără a clipi din ochi, scontînd pe analfabetismul cititorului român (dar și pe teama redactorilor de a-i tempera-corecta delirurile holocaustice, șade prost cu logica, cu cronologia: într-adevăr “antisemitismul” fusese declanșat de Stalin, însă încetase imediat după moartea tiranului (martie 1953), deci nu putea constitui motivul... plecării familiei bolșevice Oigenstein din URSS în... octombrie 1954.

5) “părinții mei au reușit să *emigreze* (subl. mea) în România”...

Iată, în sfârșit!, un adevăr inconștient ieșit din gura lui A. Oișteanu: a *emigra* semnifică *a pleca din patria ta*, (Rusia-URSS), pentru a te stabili în altă țară (detestata, antisemita Românie...) - unde ești *imigrant*.

Dovadă că *patria familiei Oigenstein a fost-este-va fi Rusia* : mărturi-sirea înlăcrimată a holocaustologului de azi:

6) “În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică (...) Fratele meu (...) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (...) l-am imitat”.

Observații:

a) Iei pământ din... pământul tău, al patriei tale. Concluzie provizorie: *Patria familiei Oigenstein este Rusia - nu România*;

b) Pământul Cernăuțiului - din care luaseră ei, *emigranții* în punguțe - nu era/ nu este/nu va fi rusesc - ci românesc-ocupat-vremelnic, Bucovina de Nord, ca și Basarabia, fiind *teritorii răpite* de Rusia Sovietică și “administrate” cu ajutorul entuziast (și complice la crimă) și al evreilor.

7) “Trecuseră mulți ani de la părăsirea *ghetoului din Cernăuțiul stalinist* (subl. mea), dar noi...”

Cum să dialoghezi cu un ins din categoria lui A. Oișteanu? Am mai spus-o, o repet: nu poți comunica cu el și cu ai lui. Fiindcă:

a) El nu dă cuvintelor (termenilor) semnificația împărtășită de majoritatea comunității de limbă română: *șomer, antisemitism, emigrație, gheto, stalinist*; ci una ideologico-etnicistă;

b) El nu este consecvent în “opțiuni”:

- ascunde cu o încrâncenare suspectă adevărurile biografice ale familiei sale și ale comunității sale evreiești din/în Basarabia, refuzând cu îndârjire să-și asume și păcatele ei - încă o dată; nu este vorba despre **vinovăția** lui Andrei Oișteanu, ci de **asumarea** moștenirii criminale a familiei, a clanului, a categoriei din care face el parte - dimpreună cu verișoara sa, Anca Răutu, fiica lui Leonte...

- ... pentru a fi respectată simetria (și justiția): el și cu ai săi holocaustologi învinovătesc pe toți românii de a fi masacrați evrei în timpul celui de al doilea război mondial, însă le interzic aceluiași români argumentele:

- vinovații români de crime împotriva evreilor au fost judecați, condamnați, de acum o jumătate de secol - ceea ce nu s-a întâmplat cu un singur evreu vinovat, dovedit de crime împotriva românilor;

- chiar dacă eu nu sunt de acord cu argumentul: “nu eram născut în timpul evenimentului - sau crimei - cutare”, nu sunt de acord nici cu nesimțirea etnică cu care urmașii (și profitorii) unor criminali dovediți ca cei din familia Oigenstein/“Răutu” refuză a mărturisi în public, nu vina - ci rușinea și oroarea pentru faptele părinților lor.

Andrei Oișteanu rămâne Monumentul Nesimțirii Etnice și al Dezinformării-fără-frontiere.

Aici se încheie Jurnalul pe luna mai 2005

I U N I E

Joi 2 iunie 2005

Am făcut azi o prezentare pentru cartea lui Ovidiu Creangă - am trimis-o lui Iurie Colesnic la Chișinău.

(...)

Mărti 7 iunie 2005

Am tot bolit. Nu mi-e bine. Deloc.

Cică la Târgul de Carte de la București a fost lansat sâmbătă, la editura Victor Frunză **Alfabecedarul**. Mi-au scris Niculiță, M. Stănescu, Loredana, Valerian Stan. Că ar fi fost bine. Dan Petrescu nu a fost prezent, deși promisese. Luca Pițu a făcut prezentarea. Niculiță a zis că imagini cu el/ei s-au dat la televizie. Că au anunțat cam așa: ‘Azi au fost două lansări importante: Ion Iliescu și Paul Goma’.

Ca banc e foarte prost. Ca ne-banc și mai foarte prost.

Iar eu: fără vlagă, fără chef - fără noroc.

(...)

Vineri 10 iunie 2005

Nici o schimbare în bine.

Iliescu a fost pus sub acuzare - ei și?, vorba babei. Eu i-aș fi lipit de “lotul Iliescu” - în afară de Roman Brucan, Voican, Măgurean’ - și pe Manolescu și pe Breban și pe A.D. Munteanu și pe Răzvan Theodorescu și pe Eugen Simion și pe Sorescu (postmortem), pe toți iliescofilii... Au fost cam-mulți datători-din-cap, încuviințatori ai “politicii mineriale” a iliescului.

Duminică 12 iunie 2005

Florence Aubenas liberată. Și Hanoun, ghidul, rămas în Irak.

(...)

Mărti 14 iunie 2005

Ieri mi-a scris Stejărel Olaru că Pleșiță a fost anchetat la procuratura militară încă de vineri 10 iunie timp de 7 ore; a fost prezent și el. Pleșiță nu a mai recunoscut nici o declarație anterioară. În schimb... a afirmat că fusesem recrutat ca agent de influență “în scopul infiltrării în cercul Monicăi Lovinescu”.

Cică declarațiile s-au oprit la “momentul 77” dar vor reîncepe azi, marți.

De pe la 1 al acestei luni mă simt rău. Amețeli, oboseală cumplită - de aici somnolență. Și, desigur, indispoziție generală.

Ieri mi-au venit *Vatra* și *Jurnalul literar*. În acesta din urmă mi se publică un fragment de **Jurnal 2004**. Mai este un text de apărare al Elvirei Iliescu și o cronică la **Culoarea curcubeului** scrisă de Alexandru Negrescu-Suțu.

Mi-a pierit pofta de... Dicționar al literaturii (cel academic - mă gândeam să-l rog pe Niculiță să mi-l cumpere): N. Florescu îl desființează: și el colaborase cu mai multe articole, însă i le-au ciopârțit. Naiv, N. Florescu: știa *cine* conduce lucrările piramidelor: Eugen Simion, ar fi trebuit să știe și *cum* le va conduce. Deși, fie vorba între noi: dacă N. Manolescu ar fi fost șef, rezultatele nu au fi fost mai breze: oricâte deosebiri de nuanțe între cei doi, la vârsta la care au ajuns s-au... egalizat până la confuzie.

Continuă agitația în Borcanul Scriitorimii Române. Însă cum mi-am promis că nu voi mai comenta declarațiile catindaților...

Un articol din:

Evenimentul zilei Luni, 13 Iunie 2005 [semnat] Laurentiu Mihu

“Securistul Plesita despre teroristul Carlos Sacalul: "Era un om simpatic"

“Fostul șef al spionajului românesc a făcut, vineri, dezvăluiri incendiare procurorilor militari care îl anchetează. (...) un dosar complex care privește tentativele regimului comunist de a reduce la tăcere disidenții români din Occident prin intermediul unor mercenari celebri, precum teroristul internațional Carlos „Sacalul”. Urmărirea penală pe numele lui Plesita a început în 1997, a fost întreruptă între 2000 și 2004 și redeschisă în urma cu câteva luni.

“Astăzi, generalul Plesita locuiește în județul Argeș, are 76 de ani, se sprijină într-un baston, ca urmare a unor operații suferite la ambele picioare, are o Dacie 1300 din 1982 și susține că nu posedă o „avere de baron PSD”. (...) Audierea generalului a durat mai bine de șapte ore, încheindu-se spre seară. La ieșirea din Parchet, acesta a mai stat aproape o jumătate de ora de vorbă cu ziaristii care îl așteptau. El a susținut că toate acuzațiile care i se aduc acum sunt „simple fleacuri”. „Procurorii nu au dovezi, iar eu nu am păcate de natură juridică. Bineînțeles, aceasta nu înseamnă că, timp de 42 de ani petrecuți în lumea spionajului, am fost un sfânt sau o ușă de biserică. Nici nu ai putea rămâne așa ceva, oricât te-ai strădui de mult. Nu mă tem de condamnare și nu am nevoie nici de avocat. De fapt, procurorii nu au de ce să mă mai cheme la audieri”, a declarat Plesita. (...)

„Cazul Goma a fost umflat mai mult decît trebuia”, susține Plesita. Pe numele generalului Nicolae Plesita exista și o plîngere penală formulată de scriitorul Paul Goma. Potrivit acestuia, în cali-

tatea pe care a avut-o, Plesita s-ar face vinovat de punerea la cale a asasinarii sale, prin intermediul unei scrisori-capcana. Totul se intimpla in perioada in care Goma se afla in exil la Paris. Surse judiciare ne-au relatat ca, in fata procurorilor, Plesita si-a expus propria versiune pe un ton sarcastic. Fostul sef al DIE a sustinut cu hotarie ca intregul caz „a fost umflat mai mult decit trebuia”. „Pozitia lui Goma vizavi de regimul de la Bucuresti contravenea la acea data legilor in vigoare. Mai venea si pe fondul cutremurului din ‘77, iar Ceausescu s-a panicat putin si i-a cerut ministrului de interne Teodor Coman sa se ocupe de problema Goma. I s-au facut citeva filaje lui si anturajului din care facea parte, dupa care, stiind ca o cunostea pe Monica Lovinescu, Ceausescu a decis sa fie trimis la Paris, ca agent de influenta al Romaniei in mediul disidentilor din Franta. Si asta, dupa ce a semnat un angajament in acest sens. Eu insa nu l-am batut niciodata, asa cum speculeaza unii, ci i-am dat masina de serviciu sa mearga la aeroport si de acolo la Paris”, a mai adaugat Nicolae Plesita. De altfel, referitor la interviul acordat postului national de televiziune in care recunostea ca l-a batut si l-a tras de barba pe Goma, generalul a tinut sa clarifice si acest aspect: „Mi s-a parut provo-cator caracterul intrebarii lui Viorel Patrichi si, in consecinta, i-am raspuns in gluma: Da, mai! L-am batut si l-am luat de barba. (...) De fapt, eu nu l-am batut niciodata pe Paul Goma”. (subl. mea).

DEZBATERE:

Opinii despre articolul:“Plesita despre Carlos Sacalul”:

Un om puternic

Trimis de Sen (e-mail: A...c@yahoo.com) la 13-06-2005 Respecte, admiratie, jos palaria in fatza acestui om. Sa traiti domnule general Plesita!

Un adevarat patriot roman

Trimis de Garcea (e-mail: g...a@operamail.com) la 13-06-2005 Un adevarat patriot roman Dl. Plesita este un adevarat patriot roman, spre deosebire de multi `ziaristi` `romani actuali si mai ales de Sa traiti tov.general!

TERORIST "DE BINE"

Trimis de ROGOGOMANU' (e-mail: t...5@earthlink.net) la 13-06-2005 Corb la corb.Am ajuns sa avem securisti si teroristi "de bine", asa cum avem fosti activisti de partid comunist in floritori oameni de afaceri in capitalismul romanesc.Adaptabilitatea este in natura firii umane, iar cameleonismul merge mana in mana cu micimea sufleteasca.....

gen. Plosnita

Trimis de Doni (e-mail: d...i@yahoo.com) la 13-06-2005 Aceasta plosnita de general, care nici macar de sergent nu ar fi fost capabil, traieste in libertate, si se mai si lauda.Acest strigoi, ca si Iliescu si inca multi altii ar trebui sa putrezeasca in inchisoare pentru crimele lor. Romania este inca refugiul securistilor odiosi, ocrotiti de actualii conducatori si de judecatori.

RE: gen. Plosnita

Trimis de Extremistu' (e-mail: t...a@home.ro) la 13-06-2005 De unde stii tu cine este tipul asta sau ca nu e capabil nici sa fie sergent? De ce a primit un cadou de la Nixon sau decorat de de Gaulle? Pt ca este un "securist odios"? Poate stii tu ceva ce noi nu stim?(...)

RE: gen. Plosnita

Trimis de Vlad The Impaler (e-mail: p...t@charter.net) la 13-06-2005
Referitor la gen. Plosnita: Mai 'Tanase' stupid, si Ceusescu si alti dictatori genocizi care au ucis milioane de oameni ,au primit tot felul de titluri decoratii ! ce inseamna asta? Nimic,mai musca naiva anonima si fara importanta!!

Trimis de Pacepa (e-mail: b...n@yahoo.com) la 13-06-2005

Marii nostri deslegatori de taine sunt: IC [Ion Cristoiu],CTP [Cristian Tudor Popescu] si cu voia dvs. acest Plesita, fara de care serviciile noastre secrete s-ar fi dezintagrat. Sa vedeti in asta seara pe ecrane tandemul IC si CTP (fis)comentind declaratiile jurnalistei eliberate.

[Am crezut în autenticitatea mesajului “trimis de Pacepa” doar până când am dat de un mesaj... expediat de Goma]

STITI CE ? ...TOT dar TOT ce s-a intimplat pina ...Trimis de Alina Tomsha (e-mail: R...t@msn.com) la 13-06-2005 ...la asa zisa revolutie sa ramina in cartile de istorie ...ca sa invete copii copiilor nostri ...dar ar fi timpul sa ne mai uitam spre viitor ...sau ramanem si noi ca si ovreii ...ORCE nu le convine ...dau vina pe HOLOCAST ! OK !! am priceput ,am inteles ...dar trecutul cu trecutul si sa vedem ce putem face deacum incolo cu asa zisa Romaniae !(...)

RE: STITI CE ? ...TOT dar TOT ce s-a intimplat pina ...Trimis de Skeptik (e-mail: p...t@charter.net) la 14-06-2005(...) Nu degeaba e tara in aceasta situtatie pentru ca sint sperme din astea 'neterminate' ca tine care cred ca HOLOCASTUL a fost o 'bataie' intro statie de autobuz! Tu nu ai nici o conceptie de verosimil, daca tu nu stii ce inseamna sa pierzi peste6.000.000.000 ...milioane de oameni nevinovati !!!!!!! majoritatea femeii ,copii si batrini...saraci...pentru singurul motiv ca o natie rasista ,perversa ca germanii..se cred superiori altora!!!! Tu crezi ca Holocaustul a fost un incident minor?A fost cea mai mare tragedie a omenirii, naiva stupida ce esti!Si sa nu mai vorbim de alte zeci de milioane de evrei exterminati la ordinul religiei 'pasnice' care e ..Vaticanul, de 2000 de ani! Si tu crezi ca ei nu au dreptate sa se plinga, sa traiasca acolo unde sint acum ,de unde au fost alungati acum..2000 de ani si sa ai pedespseasca pe cei care continuu ai urasc si le anuleaza dreptul de a exista ??Gresesti amarnic, accident sexual ce esti, mai citeste si tu istoria 'adevarata' nu propaganda anti-evrei facuta de toti gelosii care ai urasc pe cei mai destepti, amuzanti, si mai buni tirgoveti decit ei!! 90 % din toate inventiile lumii , printre care si cele pe care o ipocrita ca tine le folosesc, sint facute de evrei!! Atit de multa nedreptate li s-a facut de-a lungul anilor evreilor, ca nici nu m-ar supARA SAU SURPRINDE DACA CURIND SE SUPARA 'DEFINITV' SI CURATA PE 'OILE' ALEA ARABE CU CREIER DE ..CAMILA, CARE VOR DISTRUGEREA PLANETEI!

(daca nu stii asta pina cum nu vezi ce au facut si din Romania in numai 15 ani,arabii astia, esti intr-adevar o imbecila!! stiu ca subiectul a fost mai mult despre lashii aia care l-au suportat pe Ceausescu si Iliescu,dar m-a deranjat mult comentariul tau nonsalant despre evrei si ..Holocaust! Si nu, nu sint evreu, si nu, ei nu sint complet nevinovati,dar comparat cu cei care i=au exterminat sau incearca, evreii sint ..mama Teresa!!Ar fi bine sa te informezi mai mult si sa nu arati aitta nonsalanta la probabil cel mai tragic moment din istoria omenirii!! PS.....CE BINE CA BUNICII SAU STRABUNICII TAI NU AU FOST EXTERMINATI DE NAZISTI, NU-I ASA?? ACUM INCEARCA SA FII IN LOCUL ALORA CARE AU PIERDUT FAMILII INTREGI! O, SI SA NU UIT, CIND MERGI IN ORAS MEREU SA NU UITI.. PREZERVATIVELE, CA SA NU PROCREEZI, DIN GRESEALA!!

Moarte securistilor Trimis de Dan B (e-mail: f...n@hotmail.com) la 13-06-2005 Toti securistii ,SRI-istii,SIE-istii, ar trebui condamnati la moarte.

RE: Moarte securistilor
Trimis de Agronomu' (e-mail: a...u@hotmail.com) la 13-06-2005
Referitor la Moarte securistilor:
Moarte MOSAD-ului, CIA, MI5/MI6

RE: Moarte securistilor
Trimis de Agronomu' (e-mail: a...u@hotmail.com) la 13-06-2005 Vrabia malai viseaza Ba creier spalat... te-au programat aia Pavlovian? Cum auzi ceva de securisti cum itzi versi matzele... Fa ma gargara cu clor de WC... poate ai sa te faci bine

RE: Moarte securistilor
Trimis de Garcea (e-mail: g...a@operamail.com) la 13-06-2005 Vai de capul tau, daca ar fi fost asa, Romania nu ar mai fi existat asa cum este ea cum. Se vede ca nu ai habar de necesitatea unor departamente de informatii si contra-informatii.

RE: Moarte securistilor
Trimis de Dan B (e-mail: f...n@hotmail.com) la 13-06-2005 la ce au nevoie romanii de servicii de informatii? Daca esti tu asa destept spune-mi tu un scenariu in care romanilor le-ar fi mers mai rau decit le-a mers?Sub rusi?Sub unguri?Sub americani?Sub europeni?.Iti spun eu ca nu exista nici o varianta in care sa ne fi mers mai rau decit sub securisti. Securistii sunt putere de ocupatie in Romania ,nu sunt nici ai Romaniei,nici ai tai ,nici ai mei,sunt numai ai lor. Pentru ce dracu sunt necesare serviciile astea de informatii? In afara de faptul ca ne iau banii si ne iau la bataie cind mai trece cite-un grangur pe linga noi,ce fac?

RE: Moarte securistilor
Trimis de Rendan (e-mail: r...0@yahoo.com) la 13-06-2005 orice stat care se respecta are servicii de informatii dar despre asta ce sa stie un handicapat mintal de tipul lui Dan B.mai bine taceai din gura ca si asa numai idiotenii scotidar prostul pana nu e si fudul nu e prost destul

Inca mai traieste ?
Trimis de Salamanian M. (e-mail: b...1@gmx.net) la 13-06-2005

Normal ar fi fost ca acesti criminali cum este hodorogul asta, sa fi fost de mult la 2m. undeva jos.

RE: Inca mai traieste ?

Trimis de Agronomu' (e-mail: a...u@hotmail.com) la 13-06-2005 Numai un internationalist regresiv ca tine poate cere asha ceva sa'tzi fie tzarana grea

nostalgia gunoaielor

Trimis de Stefan (e-mail: s...h@yahoo.com) la 13-06-2005 un gunoi batran, care vrea sa-si acorde importanta, nostalgic dupa acele vremuri. as vrea sa stiu cu ce pensie este recompensat

Mare`i Gradina lu` Dumnezeu

Trimis de Agronomu' (e-mail: a...u@hotmail.com) la 13-06-2005 Catre EvZ Domnule Laurentziu Am citit articolul dvs. si sunt scarbit de atitudinea ta. Nu esti decat un ziarist care scrie la comanda. Se vede de departe ca EvZ este un ziar pus la dispozitia strainatatii iar tu te vinzi pe un blid de linte. Serviciile de informatzii sunt coloana vertebrela a oricarui stat. Plesita, dupa parerea mea, este un OM de care trebuie sa se tzina seama. Are o foarte mare experienta si poate da multe lectii atat celor experimentatzi cat si celor mocofani. Poate pentru acest lucru este vanat acum - o razbunare de tip internationalist (ca sa nu fiu acuzat de antisemitism). Poate v'a veni vremea si vei intelege. Cateva greseli elementare ale articolului tau: 1) Mihai Pacepa nu a fost seful Spionajului Romanesc niciodata. 2) Articolul tau nu intruneste calitatile unui reportaj obiectiv / impatzial pe care ca ziarist cred ca le cunosti 3) Practici dezinformarea prin omisie si minciuna Ai sarit gardu' rau de tot ba'i Lentzi
Agronomu'

RE: Mare`i Gradina lu` Dumnezeu

Trimis de Claudiu (e-mail: c...p@shaw.ca) la 13-06-2005 nu te mai infoia asa, agronomule. nu sint naiv sa cred ca serviciile secrete sint usa de biserică, au ucigasi platiti, specialisti in dezinformare, contrabandisti autorizati, un cod al onoarei flexibil, ascund jegul sub presul datoriei, lista continua. stiu toate astea, nu vad de ce ar trebui sa-i consider mai agreabili? iar OM e ala care poate face rau si alege mai degraba sa faca bine, in opinia mea.c.

RE: Mare`i Gradina lu` Dumnezeu

Trimis de Yo Mama (e-mail: p...t@charter.net) la 14-06-2005 Da, mare e gradina 'agronomule' si tu esti 'gradinarul' ei (nu degeba numele)! Ce servicii au adus tarii astia, nea tanase, aparindu-i interesele dictatorului ala nenorocit si mai mult pedepsindu-i pe 'dusmanii' tarii ...romani amariti care la un pahar de bautura au zis si ei citeva cuvinte la adresa comunsmului? Unul din ei a fost tata al meu, 15 ani de puscarie ca a zis beat ca sa-l pupe comunsitii in p..... si asta i-a fost! Asta a fost mare prioritate a serviciilor voastre 'secrete'! Si cei care aveau 'misiuni' in strainatate se ocupau mai mult de bisnita si occasional il mierleau pe un 'dusman' al lui ..ceusescu, dar mai tot timpul erau sun comanda ...KGB! Esti prea mic pentru un razboi atat de mare! In loc sa scrii aici astazi ar fi trebuit sa fii pe strazi sa te revoltezi impotriva astora si nma-fiei Iliescu! (13 iunie, remeber?)

[Surpriză: cineva, expediind de la yahoo, se dă drept Goma:]

rahat cu ochi

Trimis de Paul Goma (e-mail: s...n@yahoo.com) la 13-06-2005

Plesita este un rahat cu ochi, care pute de-ti indoaie urechile. Sper ca procurorii si justitia sa-l puna cu botul pe labe pe acest imbecil obraznic.

rahat cu ochi

Trimis de Stan Bran (e-mail: s...n@yahoo.com) la 13-06-2005

Un rahat cu ochi, asta este Plesita. Un rahat care pute de-ti indoaie urechile. Sper ca procurorii si judecatorii sa-l puna cu botul pe labe pe acest idiot obraznic, care nu cunoaste limite. Imi vine sa vars cand ma gandesc cati "elevi" in activitate mai are acest tembel bolnav mintal !

securitatea

Trimis de ? (e-mail: a...n@yahoo.de) la 13-06-2005

Securitatea este veche ca si cit prima forma de civilizatie, dar deoarece nu se stie concret cind, unde si la ce popor a fost prima forma de civilizatie, care ar fi demna de a fi numita civilizaite, nu stim cit de veche este securitatea (=cuvint folosit in sens neutru, caracterizind orice fel de serviviu secret).In principiu, un sistem ca securitatea, ar avea ca munca principala, apararea poporului al statului pe care il serveste. [Bine, niste politicieni/dictatori au inteles mai altfel ce inseamna munca securitati, asa ca a fost folosita si in interesul propriu :(]. Dar de cine trebuie aparat poporul? De dujmanii esteri si interni!!!! Asa ca orice securist, care isi a indeplinit munca in sensul, ca a ajutat ca sa se evite probleme, care ar fi efectat viata poporului, sint neacuzabili, DAR cei la care se dovedeste ca au facut rau contra popor, cei trebuie acuzati. Ramine doar o singura problema, care fiecare ar trebui sa se gindeasca inainte sa strige in gura mare, ca ce rau au fost securistii... bla bla. = "Daca ai sansa, sa faci o "crima", adica sa omori un om, stiind ca prin faptul respectiv ai putea salva viata la milioane de oamnei, ce ai face?" Zicem ca se comite o fapta asemanatoare, e bine, dar cei din neamul persoanei decedate, ar avea o ura mare contra securitatii, si este de inteles. Insa, o alta intrebare, Cine decide ca o persoana ar putea sa faca rau, si e in binele tuturor sa fie exclusa din viata? Nu ar putea sa coincida si aici interese, camuflind fapta cu o minciuna care nu se poate descoperi?!?Pt, cei care nu inteleg, un raspuns din prima = NU SINT BEAT! Cititi inca o data, si mai informataiva si voi, sau doar wauwau wauwau sub diferite pseudoautodenumiri pe aci? ;)

RE: securitatea

Trimis de Dan B (e-mail: f...n@hotmail.com) la 13-06-2005 Referitor la securitatea : Securitatea nu s-a aparat decit pe ea insasi si este impotriva poporului roman.Trebuie lichidati. (...)

Tov General Inca incearca sa ne salveze

Trimis de Max (e-mail: k...x@yahoo.fr) la 13-06-2005

Da spun asta pentru ca si dupa revolutie noi ce am lucrat in securitate nu am incetat sa traim chiar daca altii au crezut ca am fost demisi si nu au mai avut nevoie de noi nu este adevarat.Noi am continuat sa lucram pentru noul guvern si noua democratie.Daca cineva crede ca un nou serviciu de informatii dispare peste noapte se insala si ca noi inca nu facem nimic pentru tara la fel se insala.Si ca fara structura noastra dupa 15 ani inca nu au avut nevoie de

noi la fel se insala. Vechi securisti inca muncim si facem totul sa fie bine dupa cum uni recunosc acum ca fara studentii din iraq (surse de informare ale securitatii) nu puteau sa elibereze JURNALISTI. Tov general a spus bine ca va spune numai ce vrea el pentru ca inca ne protejeaza.Si noi ii multumim.

RE: Un om puternic

Trimis de Zebter (e-mail: k...k@hotmail.com) la 13-06-2005 Hahahaha....el e un tradator fatza de toata natziunea....Stia ca lumea traieste in mizerie si-l slujea pe Nea Nicu... da de-a trai el mai bine....Ce lepra...bleah

Un nemernic!

Trimis de Vladimirescu (e-mail: l...u@hotmail.com) la 13-06-2005

Porcul asta are indrazneala sa vorbeasca despre tara! El, un calau intre calai, sluga marilor calai ai Romanilor! Ar trebui sa fie chemat nu ca martor, ci ca inculpat in aceste procese!Sa vad atunci daca-i mai da mana sa sfideze justitia si sa spuna numai ce vrea el...

Traiasca si infloreasca Republica Socialista Romania

Trimis de Garcea (e-mail: g...a@operamail.com) la 13-06-2005

Traiasca si infloreasca Republica Socialista Romania! Cum in cei aprox. 40 de ani de comunism, Romania s-a dezvoltat mai mult cum niciodata, trebuie sa spunem si aclam: "Traiasca si infloreasca Republica Socialista Romania" In cei 15 ani de democratie originala, FSN-ista, PNL, Basista samd, nu s-a reusit mai nimic economic, social, cultural, etc. Cea mai forma de guvernare pentru Romanika actuala pentru o adevarata tara este socialismul-democrat original sau comunismul.Liberali, PSD, FSN, taranisti si alte gunoaie istorice nu au fost in stare de mai nimic, 1-2 partide(unul de stinga si altul de extrema stinga) sint suficiente pentru o tara. Iar pentru care nu le place, vorba cintecului: Kiss my ass.

Ce-am facut oare? Trimis de Iulian Diaconu (e-mail: x...i@k.ro) la 13-06-2005 Suntem un popor ca oricare altul. Si totusi de ce tre sa avem printre noi asa niste sobolani. Nu e prea putin spus, niste serpi veninosi... pe paman-tul acesta stramosesc, cum ar zice unii. Zau ca nu meritam

Aroganta lui PlesitaTrimis de Costescu (e-mail: s...u@estart.com) la 13-06-2005 Daca criminalul Plesita nu ar sti ca deocamdata toate aceste anchete sint formale nu ar fi atit de arogant. Cind oare se va termina acest simulacru de justitie si adevaratii calai ai neamului romanesc isi vor primi rasplata? Din aceleasi motive Iliescu isi permite sa comenteze cu superficialitate totul. Daca Iliescu ar fi anchetat in stare de arest, toti ofiterii de securitate se vor stradui sa marturiseasca impotriva lui, pentru a scapa mai usor, stiind ca rindul le va veni! Opinia publica trebuie sa se faca simtita, guvernul trebuie sa se teama de popor daca nu face dreptate, de aceea romanii ar trebui sa manifeste in strada ca semnalul sa fie fara echivoc! Acum sau niciodata!

Miercuri 15 iunie 2005

“Ziua” anunță ancheta lui Pleșiță în legătură cu Carlos. Sunt

pomenit și eu la un colț de articol, dar numai cu coletul-bombă.

Ieri: conferință de presă dată de Florence Aubenas.

Zguduitoare, sfâșietoare mărturia - am simțit-o cu carnea mea. Și ea s-a salvat prin umor, prin autoderiziune. Icoana ei ar fi fost perfectă dacă nu ar fi fost intruziunea celor care o sfătuiseră să... nege faptul că fusese ținută o vreme în aceeași pivniță cu ostatecii români. Încă din ziua liberării ei presa românească făcuse cunoscute declarațiile MariJanei (sic) Ion, care se arăta recunoscătoare Florenței (re-sic) pentru încurajările din momentele grele... Numai că la conferința de presă Florența a negat că ar fi fost împreună cu românii. Jurnaliștii francezi observaseră și scriseseră despre... ezitarea ei când a fost să vorbească despre asta. Penibilă a devenit situația la jurnalul de seară de pe FR 3, în care fusese invitată; după ce spusese cam aceleași lucruri ca în conferința de presă, prezentatoarea Catherine Matausch i-a pus întrebarea despre români. Ea a răspuns: "am fost tot timpul cu Hussein". Numai că imediat - Florența era pe platou - s-a dat o scurtă secvență de la Parlament, în care premierul de Villepin a mulțumit României, lui Băsescu și serviciilor speciale românești pentru colaborarea la eliberarea Florenței și a lui Hussein. Matausch a avut delicatețea să nu o întrebe ce crede despre declarația șefului guvernului - și bine a făcut.

Măgarii de la contraspionajul francez - cei care au interogatat-o și consiliat-o ce să spună, ce nu: nu s-au concertat cu politici - dealtfel și fostul ministru de externe Barnier vorbise de colaborarea românilor, iar din această bâlbă prost a ieșit biata Florence Aubenas.

Vasăzică ea iese de unde iese, după atâta timp, atâta timp - iar bucuria de a fi liberă este, nu doar umbrită, ci de-a dreptul mângjită de minciuna pe care fusese obligată să o rostească.

Or pe ea, "ostatec nul", cum o etichetase Hagi, "boss"-ul irakian, ținută în viață de conștiința-speranța că, de va ieși pre mulți va scrie (firește, spunând adevărul și numai adevărul), o cosesc pe la glezne măgarii de la DGSE, obligînd-o să mintă - ca să-i protejeze pe ceilalți ostateci...

În al doilea rând: "ostatecul nul" care fusese, era de profesie jurnalist, mare reporter, avînd la activ câteva războaie - unde își riscase viața pentru a depune mărturie; deci, pentru a spune-scrie adevărul. Și, uite că un căcănar de colonel (zic și eu un grad, acolo) îi impune să mintă!

Nu știu dacă simt o adîncă simpatie-complicitate cu Florence Aubenas pentru că și ea suferise de *închidere*, sau pentru ceea ce eu nu cunoscusem ca ea: constrîngerea de a spune neadevăruri după liberare.

Încă înainte ca să vină episodul cu de Villepin, ea arăta-ca-moartă - sper că numai și numai de oboseală, biata.

Joi 16 iunie 2005

În continuare, din Ev. Zilei -16 Iunie 2005 - articol de Raluca Dan

“Securistul terorist

- Fostul șef al spionajului românesc, generalul în rezervă Nicolae Plesita, a fost pus sub acuzare de procurorii militari pentru acte de terorism contra păcii și omenirii, comise pe teritoriul Franței și Germaniei.
- El va fi internat, luni, la Spitalul Militar Central, pentru a se stabili dacă are discernământ și dacă suportă regimul de detenție.
- Plesita a fost pus pentru prima dată sub acuzare într-un dosar penal, în 1997. Urmărirea penală împotriva lui a fost întreruptă între anii 2000 și 2004, cât timp la putere s-au aflat PSD și Ion Iliescu.
- Fostul spion-șef a fost implicat în tentativele regimului comunist de a reduce la tăcere disidenții români din Occident, prin intermediul unor mercenari celebri, precum Carlos „Săcalul”.
- Plesita e acuzat și de implicare în tentativa de asasinare a lui Ioan Mihai Pacepa, predecesorul său la conducerea spionajului românesc, după fuga acestuia în SUA.

Fostul șef al spionajului românesc, generalul (r) Nicolae Plesita, a fost pus sub acuzare de procurorii militari pentru acte de terorism contra păcii și omenirii, comise pe teritoriul Franței și Germaniei. Surse judiciare ne-au declarat că acest nou dosar pe numele lui Plesita a fost constituit în urma unei comisii rogatorii cerute de statul francez și a fost disjuns din cel care viza relația generalului cu celebrul terorist Carlos „Săcalul”. Potrivit surselor citate, Nicolae Plesita va fi internat, luni, la Spitalul Militar Central pentru a se stabili dacă are discernământ, având în vedere faptele de care este acuzat, dacă suportă regimul de detenție și dacă afecțiunile de care suferă pot fi tratate în rețeaua sanitară a penitenciarelor. Plesita are acum 76 de ani și a suferit mai multe operații la ambele picioare. (...)

“Plesita ar fi pus la cale și uciderea lui Paul Goma

“La dosarul generalului exista o plingere penală formulată împotriva lui de scriitorul Paul Goma. Acesta sustine că, în calitatea pe care o avea - respectiv șef al Direcției de Informații Externe - Plesita ar fi pus la cale asasinarea sa, prin intermediul unor scriitori-capcana. Totul se întâmpla în perioada în care Goma se afla în exil la Paris. În fața procurorilor, Plesita l-a contrazis însă pe Goma și a susținut chiar că acesta ar fi semnat un angajament, în baza căruia ar fi fost trimis de Ceaușescu la Paris ca agent de influență al României în mediul disidenților din Franța.(...) [subl. mea]

Comentarii:

RE: mai repede Trimis de Tudor (e-mail: T...r@pacbell.net) la 16-06-2005 Referitor la mai repede: Monstri astia trebuiau lichidati de atunci din 1990, nu dupa ce au fost lasati sa se imbogateasca si sa deschida businessuri pentru tot neamul lor. Nenorocitii neamului! Nu am sa uit pina am sa mor, ca am crescut cu mamaliga pe plita, cu lampa cu gaz pe masa si cu focul aprins, cu surcele adunate de sub vagoanele de lemne. Astea toate, numai din cauza sistemului blestemat. Nu mai dau si alte amanunte. Am in deajuns sufletul si amintirile triste.

RE: mai repede Trimis de Bula (e-mail: f...o@yahoo.com) la 16-06-2005 Si mai ales, trebuiau lichidatzi inainte de a incepe sa nu mai suporte regimul de detentie

LA BECI CU SECURISTUL TARII NO 1 Trimis de Consilier Buturuga C. (e-mail: b...c@psd.ro) la 16-06-2005 Actualul Securisto Terorist BaXescu este cu mult mai primejdios decat generalul ala de rezerva Plesnita. El ar trebuie sa fie pus sub urmarire si acuzare de catre procurorii PNA care au depozitat sute de kilograme de dosare so baxuri întregi de tigarete de contranbanda în sertarele lor. Consilier Buturuga C.

RE: LA BECI CU SECURISTUL TARII NO 1 Trimis de Flores (e-mail: c...u@hispeed.ch) la 16-06-2005 Referitor la LA BECI: Am mai spus-o nu demult că acest că..at Buturugă este un GIGI CU CAPUL MARE adică un imbecil. Acest mafiot pesedist, secu-risto peremist este infricosat că într-o bună zi ii v-a veni randul ocupand o boxă "langă cel mai inteligent criminal fost presedinte". Poate acolo vă ve-ti scuipa reciproc, CANALIILOR.

tata si mama de securisti Trimis de Zeghe Cal. 1 (e-mail: a...u@yahoo.com) la 16-06-2005 Asta a fost, este si va fi plesita pentru romani. Puscaria este ultimul decor al vietii lor animalice.

Este ruda cui? Trimis de Grefierul De Serviciu (e-mail: G...u@yahoo.com) la 16-06-2005 Poate a lui Sen, muscamor, subsol, frangopol, adonis frumuselul, amaratloc. Si unu grec. Era sa uit. Astia toti sant NEPOTUL lui kktul ALA MENTIONAT CA A LUAT LOCUL LUI PACEPA LA CARMA SPIONAJULUI ROMANESC. CARE PACEPA A FOST SI EL UNUL. SINCER.

Securisti libidinosi si SOBOLANII CU CHIP UMAN Trimis de Troya (e-mail: s...d@yahoo.com) la 16-06-2005 Nu stiu ce om normal ar putea fi de acord ca un asemenea securist sa fie in libertate. Unde e acel proces al comunismului? Poate-poate vor ajunge si ei in cele din urma unde le e locul. Cand ii vad poza ma gandesc cum ar fi sa stea in fata unui pluton de executie care sa traga la foc automat de la talpi pana la burta. Poate ar merita... Mai bine mort decat comunist...

A inbatrinit generalul? Trimis de Cristian (e-mail: c...u@yahoo.com) la 16-06-2005 Oare ce se intimpla cu generalul Plesita? Obisnuiam sa-i citesc comentariile din Lumea si pareea un spion prosionist. Chiar nu poate sa-si "hedge" soarta acum ca Base e la putere?

Generale, da-ne niste lectii de supravietuire ! SECURIST "DE BINE"....SI PRIETENUL LUI, "SACALU" ROMANIA, TARA ANORMALITATII, CU : -SECURISTI "DE BINE" -BARONI "CINSTITI" -MILITIE-NI "POLITISTI" -MINERI BLANZI SI INTELIGENTI. etc.,.

URMARIRE PENALA OPRITA? Trimis de Dudu (e-mail: D...S@k.ro) la 16-06-2005 CINE ESTE VINOVA DE SUSPENDAREA URMARIRII PENALE. CINEVA (CU NUME, PRENUME, FUNCTIE) AVEA IN LUCRU ACEST DOSAR - SA FIE TRAS LA RASPUNDERE. CINEVA A DISPUS OFICIAL SA FIE RETRAS / TEMPORIZAT ACEST DOSAR - SA FIE DAT AFARA. E USOR SA DAM VINA PE UN GUVERN GENERIC - PSD - DAR NISTE OAMENI AU SEMNAT - SA RASPUNDA ODATA IN FATA LEGII / CONSILIULUI DE ONOAREA A MAGISTRATURII ETC. TREBUIE SA RUPEM ODATA ACEASTA PRACTICA - ALTFEL ORICE GUVERN VA AVEA TENDINTA SA O FOLOSEASCA.(...)

RE: Pacepa a tradat Romania Trimis de Ratacitorul (e-mail: m...0@yahoo.com) la 16-06-2005 Referitor la Pacepa a tradat Romania Chestia cu uratul tzarii m-a dat pe spate. Cam aceeași argumentație a avut loc în Germania vis-a-vis de cei care au vrut să-l asasineze pe Hitler. Crezi că asasinii iubeau mai puțin Germania ? Crezi că ofițerii sud americani care au luat parte la întelegera "Condorul" care a aruncat din avion zeci de mii de oameni de orientare stângistă nu-și iubeau țara ? Iubirea de țară nu justifică nici un sistem opresiv, criminal, fie el de stângă sau de dreaptă. Retzelele de securități de la exterior se ocupau în afara de spionaj industrial de asasinat politice, de întretinerea de rețele teroriste arabe sau comuniste. La asta le-ai tu apărarea ? . Ashtia s-au întors în țară , i-au luat gatul lui Ceaușca și au adus România la sapa de lemn. Îmi pare rău că nu a existat un alt Pacepa cu 30 de ani mai devreme. România ar fi fost astăzi la nivelul țărilor Benelux-ului, o multitudine de oameni nevinovați n-ar fi murit în pushcăriile comuniste, adevărate procese ale simpatizantilor nazishti și legionari ar fi avut loc, democrația ar fi fost mult mai avansată, iar corupția cu mult diminuată. Pacepa a venit din păcate prea târziu. Shtiu, tu vei spune "Iubim tradarea dar nu-i iubim pe tradatori", asta o înțelege oricine. Dar nu confundă iubirea de țară cu iubirea de "PatriHotzi" securisto-comunishti. Va trebui să treacă o groază de apă pe sub Podul Izvor până ce Ofițerul de Informații Roman să-și câștige un loc de respect în societatea română. Până atunci, cu cel mai profund patriotism, continui să-i disprețuiesc. Pe El și pe totți cei care le i-au apărarea în numele iubirii de țară. Mi-ar place foarte mult să nu faci parte din nici una din cele două categorii, dar dacă faci, cu regret, nu retractez nici o literă din ce am scris mai sus.

Să fii sănătos, tu și familia ta

Spre deosebire de alte forumuri, acestea două din urmă sunt ceva mai puțin năclăite, în sensul că taberele - două - sunt net delimitate: de o parte oamenii care au suferit din pricina Terorii Securității, de altă parte ne-oamenii care i-au făcut pe "frații" lor să sufere - a nu, pentru că aceștia din urmă ar fi crezut în justiția "liniei" - ci pentru avantajele enorme, materiale, morale.

O sub-împărțire, în inima aceleiași departajări: securității

sunt, cu toții (cum altfel?) anti-Pacepa pe care îl consideră “trădător”; câțiva dintre țivili încearcă să discute chestiunea “trădării”, a “patriotismului”. Inutil: ca și în disputele evrei-*goim* securiștii atacă în bloc, în haită, concertat-concentrat, cu “opinii” bine fixate (în fapt: învățate pe de rost) - iar “ceilalții” se exprimă împrăștiat, fără convingere, în ordine /foarte/ des-ordonată.

Să nu mi se ceară opinia despre Pacepa - mi-am spus-o, nu mai am chef să revin la groapa de gunoi. Rezum, totuși: pentru mine Securitatea este (este, în continuare) Răul Absolut; securiștii: Răii Absoluți. A discuta dacă un securist a fost sau ba patriot înseamnă a accepta o diversiune curată. Dacă patria este România, atunci securiștii au făcut totul ca să distrugă patria, să-i lichideze pe patrioți. Că “defectarea” lui Pacepa a provocat panică în Aparatul Terorist - firește. Însă că aceeași defectare - la americani - ar fi contribuit măcar cu atâta la căderea Comunismului în România... Pacepiada a fost o furtună în hârdăul (tine-ta) serviciilor secrete - reseriste, americaniste, nu a avut nici o incidență asupra politicii americane față de Ceaușescu. Niciuna. Nu era necesar să te afli în secretul zeilor, pentru a înțelege de unde bătea vântul, ci doar să observi mersul Europei libere. Or instituția Europa liberă a continuat a face politica americană față de Ceaușescu, în ciuda marilor-dezvăluiri-mari ale lui Pacepa.

Ca și în cazul celorlalte țări abandonate rușilor - la Ialta! - americanii nu au contribuit cu nimic concret (concret ar fi fost: un pumn izbit în masa rusului, al doilea: în mutra ivanului!), doar cu încurajări extrem de discrete și cu presiunea - într-adevăr, extraordinar de eficace - a Războiului Stelelor, inaugurat de Reagan. Pentru bietele noastre țări vândute rusului de o jumătate de veac, direct au făcut mult mai mult papa Ioan Paul al II-lea și polonezii din Solidaritatea. Cu mâinile goale. Ei a făcut să cadă Zidul Berlinului - în ciuda... temerilor americanilor (și a francezilor, fie vorba între noi, dar cine se uita în gura lor?). Că acum - “după război” mulți viteji s-arată dintre americani - să fie sănătoși în lașitatea, în egoismul analfabet, adevărul nu este de partea lor.

Deci: trăiască Polonezii (dar fără Baba Geremek!).

Înapoi la “forum”:

Sar în ochi securiștii semnînd (sic) “Sen”, cunoscut din alte intervenții, tot securești, “Garcea”; “Agronomu”, “Extremistu”, “Max”. Despre limba română - vai de curu’ limbii lor de... românêți!

Vineri 17 iunie 2005

Tot mortăcios. Probabil din pricina “halului” gândirii, limbii, participanților la “discuții”; probabil-sigur din pricină

că Pleșiță are să scape “pe baza unui certificat de inconștient”, eliberat de psihiatrii noștri dragi și iubiți.

Sâmbătă 18 iunie 2005

Mare eveniment-mare: Președinte al Scriitorilor a fost ales N. Manolescu! Acum o să vedem noi cum renaște din gunoi literatura cea rezistentă estetic, promovată, apărată de el și de dușmanul-aliat E. Simion! O să - grabnic - vedem!

Luni 20 iunie 2005

Mă simt ceva mai bine. Numai că la prânz va trebui să înfrunt vipia și să merg până la Odéon. Sper să supraviețuiesc...

Marți 21 iunie 2005

Ieri a fost o zi extrem de caldă - totuși am fost în târg, să iau de la Ștefana cele 7 exemplare din **Alfabecedar**: unul dintre ele: pentru Ana; altul, cum se cuvine: lui Filip, autorul copertei. Restul: pentru autor...

Azi: Cea mai lungă zi a anului.

Duș rece: Ieri promisem de la Luca Pițu un mesaj prin care îmi anunța: Pleșițăaafututuncalînchizdă. Am luat vestea la primul nivel, doar scăzînd-o în grad și am tradus-o pre limba mea: “Pleșiță a pizdit-o” - carevasăzică procurorii l-au procurorat, adică i-au tăiat, dacă nu capul-cu-tot-cu, măcar vârful nasului.

Da de unde! “informația” deținută de Luca Pițu era veche, se va fi rezemat pe știrea trimiterii bestiei la analize psihiatrice.

Numai că nu psihiatrii l-au salvat, ci tovarășii de șaibă ai săi, ai securistului Pleșiță: procurorimea-rezistentă-prin-justiție.

Azi dimineață, consultînd presa, de ce dau: de ba-chiar-din-contra, vorba Sărarului:

“Adevarul” : Tortionarul Plesita nu va fi judecat

“Marturisirile fostului general de Securitate Nicolae Plesita - care recunostea, intr-o emisiune tv, ca a torturat oameni, printre care si pe scriitorul Paul Goma - nu intrunesc elementele necesare pentru a incepe urmarirea penala, potrivit unei adrese a Parchetului instantei supreme catre CNA. Raspunzand unei sesizari a Consiliului National al Audiovizualului (CNA), procurorii de la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICJ) au apreciat ca declaratiile in care Plesita arata ca a torturat oameni - cu referire expresa si la disidentul Paul Goma - nu intrunesc elementele constitutive ale infractiunilor reclamate de CNA, care invoca articolele 324 si 358 din Codul Penal.

Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe crime pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. "I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi", a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist.

“Ziua:

“Asasinul Plesita, iertat de procurori

“Seful Departamentului de Informatii Externe al fostei Securitati a marturisit in direct pe un post de televiziune ca a torturat si batut oameni, printre care si pe Paul Goma, dar procurorii nu au inceput urmarirea penala * In mod ciudat, anchetatorii au considerat ca nu exista motive pentru ca Nicolae Plesita sa fie pus sub acuzare

“Procurorii instantei supreme nu-l vor cerceta penal pe generalul Nicolae Plesita, seful Departamentului de Informatii Externe al fostei Securitati, desi acesta a recunoscut in direct pe un post de televiziune ca a torturat oameni, printre care si pe scriitorul Paul Goma. Astfel, potrivit unei adrese a Parchetului instantei supreme trimise CNA, procurorii au considerat ca desi Plesita a recunoscut ca a batut oameni, marturisirile acestuia nu intrunesc elementele necesare pentru a incepe urmarirea penala. Raspunzand unei sesizari a Consiliului National al Audiovizualului, procurorii de la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) au apreciat ca declaratiile in care Plesita arata ca a torturat oameni - cu referire expresa si la disidentul Paul Goma - nu intrunesc elementele constitutive ale infractiunilor reclamate de CNA, care invoca articolele 324 si 358 din Codul Penal.

“A recunoscut in direct

“Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe fapte pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. "I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi", a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist. In urma acestor afirmatii, CNA a decis sa se adreseze procurorilor Parchetului Inaltei Curti de Casatie si Justitie pentru a demara cercetari privitoare la aceste declaratii. CNA a trimis procurorilor si inregistrarea pe suport magnetic a emisiunii respective. In ciuda acestor fapte, procurorii au stabilit ca discutia dintre Dan Diaconescu si Nicolae Plesita a avut ca punct de pornire memoriile acestuia si ca marturisirile fostului general de securitate nu intrunesc conditiile articolului 324, alineatul 4 din Codul penal, potrivit caruia "se pedepseste cu inchisoare de la trei luni la trei ani laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunilor savarsite de acestia". Intrebat in timpul emisiunii in legatura cu ancheta in cazul Paul Goma, Plesita a recunoscut ca a folosit violenta: "Nu numai ca l-am anchetat, da i-am dat si un pumn, f...u-i mama lui!". "A fost ca o mangaiere", spune fostul general de securitate. In adresa remisa CNA de catre procurori se arata ca "acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa

activitatii sale, tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: "A fost ca o mangaiere. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori! "

“Complicitate la asasinatle executate de Carlos Sacalul

“Totodata, Parchetul sustine in adresa catre CNA ca nu sunt indeplinite conditiile pentru infractiunea de aplicarea unor tratamente neomenease. De altfel, pentru aceasta infractiune raspunderea penala a fost inlaturata, fiind implinit termenul prevazut de codul Penal, se arata in raspunsul remis CNA. Drept urmare, s-a dispus neinceperea urmaririi penale fata de fostul general de securitate, se arata in adresa cu numarul 130/P/2005 a Sectiei de urmarire penala si criminalistica din cadrul Parchetului instantei supreme. Pentru emisiunea din 18 ianuarie, in urma caruia a fost sesizat Parchetul instantei supreme si care l-a avut ca invitat pe Nicolae Plesita, OTV a primit o somatie publica din partea CNA, pentru incalcarea prevederilor Legii Audiovizualului. Generalul Nicolae Plesita - fost sef al Departamentului de Informatii Externe al fostei Securitati - este invinuit intr-un dosar instrumentat de procurorii militari, pentru complicitate la asasinatle executate de Carlos Sacalul. Ancheta privind legaturile dintre Plesita si Carlos a fost declansata in urma unor rapoarte ale unui fost ofiter de Securitate, dar si a plangerii scriitorului Paul Goma - cel pe care fostul general recunostea, in emisiunea din 19 ianuarie, ca l-a batut. Plesita va fi supus unei expertize medicale psihiatrice pentru a se stabili daca a avut discernamint pentru faptele sale. (D.E.I.)

COMENTARII

De la: Teroristu Pacifist din bucuresti (...@yahoo.com)

Data: 2005-06-21 04:18:48 , IP: 193.231.125...Astia-s procurorii de mila carora plinge PSD-ul cu lacrimi de crocodil! Ce-or fi avind "nenorocitii" astia de la putere cu ei?!

De la: Daniel St.Paul din canada (...@yahoo.com)Data: 2005-06-21 07:06:22 , IP: 209.197.164... duios procurorimea fredonaInduiosatorii domni (si doamne) "procorori" ai zilelor de pina acum nu au vreme sa stinga lampasele emanatoare de intuneric al galaxiei Plesita; mnealor, ca si ipochimena-lul, ca si buna parte din publicul spectator al procesului care n-are loc, fredoneaza pe maluri de mic Paris:Car je suis bien votre pareil/Je suis bien pareil a vous.... (Inca) Doar 25 de ani de strabater a desertului si poate se va naste generatia de justiar care sa judece urna cu miasme plesito-galactice. Dar sa nu anticipam.

De la: ionion (...@hotmail.com)Data: 2005-06-21 08:21:52 , IP: 83.208.128...Nicolae Plesita nu este arestat, iar fam lui Strul Mauriciu primeste azil in America !asa ca ...traim VISUL UNEI NOPTI DE VARA ! ha ha ha [...]

De la: CHIORU din TARA DE FOC (...@walla.com)Data: 2005-06-21

10:08:16 , IP: 194.90.126...daca o plesitza poate fi scoasa basma curata ma intreb ce anume trebuie sa faca cineva in Romania ca sa fie condamnat ???!!???!! probabil ca a nu ti plati chiria si gazele e mult may periculos decat sa terorizezi un popor intreg.

De la: alan din s. tropez (...@yahoo.fr)

Data: 2005-06-21 15:10:36 , IP: 68.120.244...(...)Daca lui Plosnita i-a parut rau, inseamna ca tu esti un mare idiot. Lui Plosnita i-a parut rau ca nu a omorrit poate mai multi "dusmani ai poporului", nu de altceva. E e o canalie, un criminal inascut. Si ca el mai sint si altii. Iliescu la fel.Dupa tine, oricine poate sa faca orice crima, daca o recunoaste, trebuie sa fie iertat. Esti batut in cap.

De la: multimax (...@k.ro)Data: 2005-06-21 10:35:14 , IP: 84.247.53... un om - nu aveti voi dreptul de a-l judeca pe plesitza. faptul ca l-ati facut asa-sin tine de codul penal. omul si-a facut datoria, si voi ati fi facut la fel, daca erati patrioti, dar voi mai aveti multe de invatat.

De la: ionion (...@hotmail.com)

Data: 2005-06-21 14:34:59 , IP: 83.208.128...

pt texanul - alias Scala & Meyer : ti-am atras atentia de cateva ori sa-mi treci pe adresa privata mesajul care vrei sa-l dai la Forum si dupa ce-ti dau eu acordul il trimiti la Ziua! da se poate, doar suntem un grup unit!

[sublinierea îmi aparține: ce o fi: “grup unit”: Comando? Unitate militară? Haită?]

De la: Costescu din Canada (...@hydro.qc.ca) Data: 2005-06-21 15:02:51 , IP: 199.22.61...Daca nici Plesita nu e judecat... Daca nici acest criminal nu este arestat si judecat cind singur isi marturiseste odioasele fapte, cum putem avea incredere in actualul guvern?Sint de acord ca toata atentia trebuie indreptata catre acuzarea si condamnarea lui Iliescu dar, asta nu inseamna ca cei mai mici(daca se poate spune asa) sa fie lasati in libertate sa se laude cu crimele infaptuite.Chiar nu mai sint oameni curajosi in tara ca sa manifeste cu hotarire pina la stirpirea acestor banditi?

De la: alan din s. tropez (...@yahoo.fr)Data: 2005-06-21 15:04:17 , IP: 68.120.244...Asa e in Romania, securistii sint liberi, ba mai mult sint bogati si cu functii de conducere.Sistemul juridic ii protejeaza, ca si judecatorii au facut parte tot din acelasi aparat represiv ca si securitatea, au lucrat mina-n mina. Se apara unii pe altii si se acopera. Basescule, termina odata cu securistii, nu-i mai proteja, din cauza lor a ajuns Romania la nivel de lumea a treia.Cum e posibil ca un criminal de teapa lui gen. Plosnita sa fie in libertate? Asta trebuia impuscat odata cu ceausestii.

De la: alan din s. tropez (...@yahoo.fr)Data: 2005-06-21 15:25:22 , IP: 68.120.244...(...)Chiar nu mai sint oameni curajosi in tara ca sa manifeste cu hotarire pina la stirpirea acestor banditi Inca securistii mai conduc Roania, securistii sint peste tot: sint afaceristi, bisnitari, in Justitie, in SRI, in guvern, in toate partidele....Pina si Basescu ii ocroteste, ba ii mai si lauda si ii ridica in grad, ce mai vrei? Romania e o tara bananiera, coruptia la ea acasa, si criminalii (securistii, comunistii si borfasii) nu se sinchisesc de nimic. Justitia e

tot formata din fostii comunisti si securisti, deci se apara unii pe altii. Pina nu se schimba oamenii din justitie, nu se va intipla nimic.

De la: Teroristu Pacifist din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-06-21 15:37:31 , IP: 193.231.125...Re: Alan - Texanu vorbeste de aspectul crestinesc al chestiunii... Ce ne facem, inasa, cu d'alde Iliescu - care nici nu concepe sa ia in calcul o recunoastere/marturisire a greselilor sale (si ale celor din jurul sau - stii ce vreau sa zic...)?!Aspectul lumesc/laic/pamintean - in cazul Plosnitza (bine gasit!) - vezi bine cum a fost rezolvat de "procorori"! Da, e adevarat - asa a declarat Plosnitza - strivil-ar pantoful![...]Re: ionion - Ete drace, vrei sa-l injuri intii "in privat"?! Esti tare, mon cher! NDC

La 2005-06-21 14:34:59, ionion a scris: > ti-am atras atentia de cateva ori sa-mi treci pe adresa privata mesajul care vrei sa-l dai la Forum si dupa ce-ti dau eu acordul il trimiti la Ziua ! da se poate.... doar suntem un grup unit !

[Resublinierea mea]

De la: Teroristu Pacifist din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-06-21 15:50:08 , IP: 193.231.125...Vrei sa stii ce m-a uns pe suflet?! Paranteza "securistii, comunistii si borfasii"!Intr-adevar - este cea mai potrivita incadrare! Din 1945 pina in 1989 - citeva generatii de romani s-au nascut, au trait si s-au stins; dintre ei - "paranteza" a facut orice sa ajunga la virf! Atitudine perpetuata dupa 1989 - cu ceea ce vedem drept rezultate... Mai domnule (nu stiu cum ai fi reactionat daca as fi folosit formula lui Razvan Exarhu - Bai domnule!) - nici nu stii cita dreptate ai! Dar:1. Securistii au condus Romania; sa vedem cum1. Securistii au condus Romania; sa vedem cit mai tine...2. Cu Base - hai sa vedem ce urmeaza, in citeva zile; se zice ca vor fi "miscari"...3. Cu parere de rau - te contrazic: departe nu sintem, dar inca mai sint sperante sa nu ajungem in "bananier".4. Miine e ziua cea mai lunga - vom afla daca incepe "plivirea" buruienilor sau vor fi alegeri anticipate! PS Chiar daca ne vom (mai) ciondani pe Forum - pentru azi ai respectul meu...[...]

De la: Marcu Arcasu din Berseva sau Haifa (...@yahoo.com)Data: 2005-06-21 16:06:57 , IP: 193.231.177...In cazul lui Plesita justitia s-a trezit tarziu . Din punct de vedere fizic ... e o epava. Se pare ca ceva tinere de minte mai are . Cand a plecat la pensie din securitate a luat cu el , pentru linistea proprie , informatii suficiente despre toti cei implicati in exercitarea puterii inainte de 89 si dupa . Asa cum afirma intr-o emisiune a " tras numai un pic de perdea " dar poate intr-o zi , "sa traga perdeaua de tot " , adica sa puna pe piata informatii compromitatoare . Asta ar fi cel de-al doilea motiv , principalul , pentru care Plesita e iertat .Altceva ar fi mult mai important de facut . Cercetarea in amanunt a actiunilor securitatii , deconspirarea gainariilor financiare incepute inainte de 89 si continuate dupa. Faptul ca ajunsese in ultimii ani un instrument la dispozitia lui Ceausescu , folosit pentru a se rafui cu propriul popor. Ura viscerală pentru intelectualitate . Nivelul intelectual scazut al celor din securitate dataorat recrtarilor aberante facute dupa plecarea lui Pacepa . Ar fi mult mai eficient sa fie studiate aceste aspecte . Fara indoaila ca sunt si persoane responsabile . Numai ca in cazul lui Plesita nu mai e nimic de facut . A rezolvat natura .

De la: Teroristu Pacifist din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-06-

21 16:25:10 , IP: 193.231.125...Arcasule - nu stiu daca este sau nu prea tirziu (legea stabileste); dar vreau sa vin cu o corectie:"Faptul ca ajunsese in ultimii ani un instrument la dispozitia lui Ceausescu, folosit pentru a se rafui cu propriul popor ."Aceasta afirmatie este eronata: de la "bun" inceput a fost edificata cu acest scop! Si a actionat ca atare, inca de la infiintare...[...]

De la: condruz din Bucuresti (...@yahoo.fr)Data: 2005-06-21 23:21:28 , IP: 81.196.248...Apropo de generalii de securitate.In principiu dl in cauza era un slujitor al regimului respectiv,regim ce nu era caracterizat prin prea mare blindete fata de dizidenti,sa fim seriosi! Asasinatele in cauza erau facute -cum declara foarte sincer un calau-col tandara ,in cartea sa ,scrisa de dna jela si aparuta in editura Humanitas-la spitalul nr 9,sub textul unor internari sub diferite pretexte.Asa au fost asasinati cam 3000 (trei mii de disidenti) numai aici.Bineinteles,trimisi de diferite organe de securitate.asa ca,unde-i misterul ,cind totul este scris ?

Miercuri 22 iunie 2005

M-a liniștit Stejărel Olaru: Pleșiță a fost “iertat” în altă cauză, nu în a noastră. Dòr așè..., vorba ardeleanului. Citez din mesajul lui:

“... procurorul care a spus ca nu sunt elemente pentru a incepe urmarirea penala impotriva lui Plesita se numeste Eduard Mihai Ilie. Dar presa face o confuzie (...): decizia acestui procuror nu are legatura cu dosarul nostru, ci este unul separat. Eduard Mihai Ilie a fost procurorul care a raspuns unei alte sesizari, cea formulata de Consiliul National al Audiovizualului (CNA), potrivit careia Plesita a vorbit la un post de televiziune despre activitatea lui criminala. CNA a cerut Parchetului sa se sesizeze in aceasta problema, iar Parchetul a raspuns.

Plangerea dv. priveste un dosar care este instrumentat de un alt procuror, de aceasta data militar si care lucreaza la Sectia Parchetelor Militare. Va asigur ca acest procuror militar stie ce face si va recomanda trimiterea in instanta a lui Plesita”.

Azi două articole în *Ziua*. Pe primul nu-l reproduc, este vorba de Carlos. Al doilea... Ei bine, al doilea mă... decedează...

“Plesita, anchetat pentru complicitate la asasinat

“Generalul in rezerva Nicolae Plesita, seful Departamentului de Informatii Externe (DIE) al fostei Securitati, este invinuit pentru complicitate la asasinatle executate de Carlos Sacalul. El a fost audiat de procurorii Sectiei Parchetelor Militare in cadrul anchetei privindu-l pe teroristul Ilici Ramirez Sanchez (cunoscut sub numele de Carlos Sacalul), declansata in urma unor rapoarte ale unui fost ofiter de Securitate si a plangerii scriitorului Paul Goma. Carlos Sacalul a fost condamnat de o instanta franceza la inchisoare pe viata in anul 1997, dupa trei ani de procese. Autoritatile judiciare romane au transmis magistratilor francezi informatii referitoare la activitatea lui Carlos ca urmare a angajarii acestuia de catre fosta Securitate si, dupa incheierea

procesului teroristului, autoritatile din Franta au comunicat date importante pentru continuarea anchetei de la Bucuresti. Plesita ar fi fost una dintre persoanele de contact ale lui Carlos in Romania comunista, alaturi de generalul Iulian Vlad (seful fostei Securitati), Tudor Postelnicu (fost ministru de Interne) si Gisela Vass (adjuncta a sefului departamentului pentru relatii internationale a Comitetului Central al Partidului Comunist Roman, care s-a ocupat in mod special de relatiile cu "organizatiile revolutionare din intreaga lume").

“Recunoastere in direct

“Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe fapte pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. "I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi", a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist. In urma acestor afirmatii, CNA a decis sa se adreseze procurorilor Parchetului Inaltei Curti de Casatie si Justitie pentru a demara cercetari privitoare la aceste declaratii. CNA a trimis procurorilor si inregistrarea pe suport magnetic a emisiunii respective.

“In ciuda acestor fapte, procurorii au stabilit ca discutia dintre Dan Diaconescu si Nicolae Plesita a avut ca punct de pornire memoriile acestuia si ca marturisirile fostului general de securitate nu intrunesc conditiile articolului 324, alineatul 4 din Codul penal, potrivit caruia "se pedepseste cu inchisoare de la trei luni la trei ani laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunilor savarsite de acestia". Intrebat in timpul emisiunii in legatura cu ancheta in cazul Paul Goma, Plesita a recunoscut ca a folosit violenta: "Nu numai ca l-am anchetat, da i-am dat si un pumn, f...u-i mama lui!". "A fost ca o mangaiere", spune fostul general de securitate. In adresa remisa CNA de catre procurori se arata ca "acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activitatii sale, tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul*). Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: "A fost ca o mangaiere. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori"". (D.E.I.)

*) Ei, bravos națiune! Halal să-ți fie! Cine o fi “D.E.I.” care m-a, ca să spun așa, decedat?

[Mai încolo voi afla că nu “jurnalul DEI” este autorul morții (mele), ci procurorul Eduard Mihai Ilie. Iar și mai încolo: “D.E.I.” nu este un-om, ci un-pom: “Departamentul Eveniment-Investigații”...]

COMENTARII

De la: Eugen din Texas din Dallas (...@comcast.net)Data: 2005-06-22 00:48:29 , IP: 67.187.108...Plesita.... Iata cate capete de acuzare dovedite cu documente ale securitatii dar vajnicii nostri procurori si juristi....nu gasesc

inca incadrarile legale pentru a-l putea acuza pe N. Plesita...

De la: alan din s. tropez (...@yahoo.fr)Data: 2005-06-22 05:26:01 , IP: 63.196.106...(.)- Justitia Romana e cu infractorii, securistii si criminalii...(.)Cine crezi tu ca sint procurorii? Fosti comunisti care arestau si dadeau sentinte dupa placul securistilor. Crezi ca s-au schimbat cumva? Nu, ii apara pe calaii de pe vremea lui ceausescu, apara criminalii de la revoluite si mineriade. Pe cine baga la inchisoare? Pe cel ce fura o pine, un kg de cartofi, etc..In ziarul de ieri citisem cum o tiganca a luat 2 ani de inchisoare pentru ca a furat 25,000 lei, iar Vintu care a furat zeci de miliarde, tot 2 ani. Are Romania Justitie nu gluma.Citi criminali din vechea sin noua securitate, sau mineri stau la pirnaie? Citi militari care au tras in populatie sint arestatei? Basescule, tu mai poti face ceva, dormi? Sau tie frica si ai mai ridicat in grad niste SRI-sti?

De la: alan din s. tropez (...@yahoo.fr)Data: 2005-06-22 05:45:11 , IP: 63.196.106...Moderatoru, de ce nu publici postarea despre Plosnita si Justitie? Ce, am ofensat Justitia? Justia ofenseaza toata tara, si pe romanii de pretutindenii, care-i treaba?

De la: Eugen din Texas din Dallas (...@comcast.net)Data: 2005-06-22 00:32:08 , IP: 67.187.108... Plesita anchetat (...)Adica, cum, chiar s-a gasit cineva in Romania care sa incerce sa-l condamne pe Nicolae Plesita ? Sau e totla deruta, ca si pana acum. Am impresia ca tot ce se scrie in articol cum ca Plesita va fi anchetat si poate chiar si condamnat pentru cita lume a schingiuit si a asuprit (in functia ce a avut-o in Securitate) este numai o imbrobodeala pentru publicul larg, ca sa-i lase in pace lumea pe cei ce trebuiau sa faca acest lucru de multi ani ! Ca sa mai traga de timp, poate revine PSD-ul la putere si atunci nu va mai fi nici o voita politica ca varfurile sau tortionarii securitatii sa fie anchetati sau condamnati (asa cum s-a intamplat si pana acum, timp de 15 ani)Va dati seama ca nimeni din sistemul juridic din Romania - timp de 15 ani - nu i-a putut gasi lui Plesita o "incadrare juridica" in baza careia sa-si poata primi pedeapsa meritata pentru odioasa lui activitate in cadrul Securitatii Statului ? Va dati seama ce "valorosi" procurori sau "juristi" avem ?

De la: Aelectrosvivitoritei din CH (...@yahoo.com)Data: 2005-06-22 04:22:49 , IP: 80.96.109...Si cand se zice ca ar fi decedat Paul Goma? Consultati <http://www.paulgoma.net/>. Paul Goma este bine, mersi...

(Jurnalul National)

“Incredibil - Parchetul il declara mort pe Paul Goma
de Dan Constantin

“Scandalul declansat de marturisirile lui Nicolae Plesita, fostul general de Securitate, continua. Faptul ca un post de televiziune a reusit sa-l faca pe unul dintre capii Securitatii sa marturiseasca metodele de terorizare a opozantilor politici este in sine o performanta. Publicul afla din gura unui tortionar-sef metodele aplicate pentru strivirea oricarei forme de impotrivire la regimul comunist, despre incalcarile brutale ale drepturilor si libertatilor fundamentale ale omului.

Consiliul National al Audiovizualului (CNA) a sesizat Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie ca marturisile lui Plesita reprezinta o proba evidenta care il incrimineaza pe fostul general de Securitate, faptele acestuia fiind pedepsite de legea penala. CNA a trimis Parchetului si caseta emisiunii in cauza.

Lucrarea a fost repartizata sectiei de urmarire penala si criminalistica, avand si un numar de dosar: nr. 130/2005. Dupa aproape sase luni de la difuzarea emisiunii, procurorul Ilie Mihai Eduard din cadrul inaltei institutii si-a prezentat concluziile. Acestea in sine reprezinta a doua parte a scandalului "Plesita".

“PARCHET. Nicolae Plesita este scos basma curata RASPUNSUL. Domnul procuror a redactat, dupa indelungi cercetari, o "rezolutie" datata 13 iunie 2005. Ilie Mihai Eduard constata sec ca "din continutul inregistrarii rezulta ca nu sunt intrunite elementele constitutive ale infractiunilor sesizate". Pe ce se bazeaza aceasta decizie cu efect direct, pozitiv pentru Nicolae Plesita? Procurorul spune ca marturisile lui Plesita nu pot avea valoare de probe incriminatoare, deoarece convorbirea dintre Dan Diaconescu, realizatorul emisiunii, si fostul general de Securitate "a avut ca punct de pornire memoriile acestuia". Ce relevanta are acest aspect, domnul procuror ne explica. Asadar propria declaratie, chiar si continuta in memorii, nu poate fi punctul de pornire al unei anchete. Inseamna probabil ca procurorul crede ca memoriile sunt o fictiune si, ca atare, fiind un gen literar, autorul nu poate fi tras la raspundere. Dar ciudatele interpretari cuprinse in Rezolutie continua. In randurile urmatoare redactate de magistrat se aplica aceleasi masuri eronate asupra faptelor marturisite de Nicolae Plesita.

“Redam integral acest pasaj uluitor pentru "logica" procurorului si cunostintele acestuia despre dizidenta romaneasca.

DECESUL. "Intrebarile realizatorului emisiunii s-au referit si la cazul Goma Paul, ocazie cu care Plesita Nicolae a recunoscut ca a folosit violenta in anchetarea acestuia. Acest fapt nu contine o «laudare» in sensul alin. 4 de la art. 324 C.P. chiar daca, faptuitorul a asociat actiunea sa cu o «mangaiera». Acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activitatii sale, tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: «A fost o mangaiera. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori»."

“CONCLUZIA. Asadar, procurorul Eduard Mihai Ilie l-a trimis in lumea celor drepti pe Paul Goma. Din fericire, scriitorul traieste la Paris si va lua ca atare actul procurorului. Argumentele din Rezolutie sunt puse cu furca, iar din negru se face alb si decedat din om in viata. Fara sa-i tremure mana, in aceste conditii procurorul a pus celebrul NUP pe dosar, scotandu-l basma curata pe Nicolae Plesita. Cine il va scoate basma curata pe procurorul Eduard Mihai Ilie?”

DISIDENT. Paul Goma a fost obligat sa plece in exil in urma presiunilor facute de Securitate

PARCHET. Nicolae Plesita este scos basma curata

Sâmbătă 25 iunie 2004

Zile grele - "haine grele", caniculă...Trei zile de când mă străduiesc să scriu câteva pagini despre decesu-mi propriu și personal. Nu merge. Nu-mi va fi mergînd pentru că am chiar decedat?, ori nu-mi iese pentru că nu mă lasă interiorul-meu-intim să-mi scriu moartea? Pentru că un scriitor nu-și scrie, el, moartea, ci o pre-trăiește prin personajele sale: Ivan Ilici, Bolkonski, Addie Bundren...? - iertată să-mi fie comparația? Or eu nu mă pot fofila pe după personaje, altele, trebuie să trăiesc-scriu, la persoana întâia.

Cald, cald, părinte. Și să vezi ce-o să mai vină...

Duminică 26 iunie 2005

Și ieri a fost cald, nu am avansat decât cu vreo jumătate de pagină. După cum arată cerul acum, dimineața, azi are să fie ceva mai răcoare (deși buletinul meteo anunță la Paris 32° - abia 30 la București).

Am terminat textul următor:

O, ce veste minunată...

...mi-a adus presa noastră cea de toate zilele, chiar de Ziua Sfântă pentru noi, Basarabenii și Bucovinenii: 22 iunie (1944, atunci "s-a pornit războiu-n lume", după ce Antonescu a ordonat: «Români! Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmașul de Răsărit și Miază-Noapte...» - numai că nici azi nu a fost zdrobit Dușmanul Răsărit-Miazănoapte).

Cu prilejul aniversării exaltantă-deprimante mi-a venit de la București înveselitoarea veste că am - în sfârșit! - decedat. Mi-a comunicat-o procurorul Eduard Mihai Ilie - citez din presă:

"...potrivit unei adrese a Parchetului instantei supreme trimise CNA, procurorii au considerat ca desi Plesita a recunoscut ca a batut oameni, marturisirile acestuia nu intrunesc elementele necesare pentru a incepe urmarirea penala. Raspunzand unei sesizari a Consiliului National al Audiovizualului, procurorii de la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) au apreciat ca declaratiile in care Plesita arata ca a torturat oameni - cu referire expresa si la disidentul Paul Goma - nu intrunesc elementele consti-tutive ale infractiunilor reclamate de CNA, care invoca articolele 324 si 358 din Codul Penal".

Cum să întrunească? - elementele-necesare? Dar unde se trezesc ele, necesarele: în Europa?

"Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe fapte pe care le-ar fi

comis în timpul regimului comunist, mentionand în mai multe randuri ca nu îi pare rau pentru ce a făcut. «I-am ucis, bineînțeles. Asta faceam noi», a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist. (...) În ciuda acestor fapte, procurorii au stabilit ca discutia dintre Dan Diaconescu și Nicolae Plesita a avut ca punct de pornire memoriile acestuia și ca marturisirile fostului general de securitate nu intrunesc condițiile articolului 324, alineatul 4 din Codul penal, potrivit căruia "se pedepsește cu închisoare de la trei luni la trei ani laudarea în public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunilor savarsite de acestia".

"Întrebat în timpul emisiunii în legătura cu ancheta în cazul Paul Goma, Plesita a recunoscut ca a folosit violenta: «Nu numai ca l-am anchetat, da i-am dat și un pumn, f...u-i mama lui!-». «A fost ca o manganerie», spune fostul general de securitate.

"În adresa remisa CNA de către procurori se arată ca "acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activității sale, ținând cont ca Plesita Nicolae a avut în vedere o explicație în legătura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa și decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din răspunsul sau adresat realizatorului: «A fost ca o manganerie. Uite, în pauza îți arat eu cum l-am pocnit și ai să vezi ca nu mori»".

S-a observat: nu am subliniat lipsa raportului de cauzalitate dintre una și alta. Nici nemirarea mea față de căldura-mare, autoare morală (și mortală) a gândirii procurorale. Nu arăt cu degetul înspre tovarășul Eduard cu același nume (căci dânsul ne descrețește frunțile - ceea ce nu este puțin lucru pe timpurile acestea, încruntate), ci înspre efectul cauzei: îmbrâncirea în "groapa-mi rece și mortuară", vorba unui cântec din bătrânii mahalalelor eterne.

De câte ori am râs cu hohote, cu lacrimi - ca să nu (cu hohote) plâng... Cu această "metodă" am izbutit a supraviețui noi, supraviețuitorii Raiului Comunist: ne strâmbăm de râs când povestim ce umilințe, ce mizerie, ce foame am îndurat în închisori, cum ne-au bătut Enoiu, Șomlea, Goiciu, Istrate - Pleșită!

Or Securitatea - Răul Absolut - nu vroia moartea "păcătosului", ci menținerea lui în viață, ca să *simtă* tot-tot-tot ce îi fac frații întru Mioriță, să-și dorească moartea pentru a fi izbăvit de chinuri, dar moartea să nu vină, decât prin "mici accidente". Câtă vreme am fost în labelle Securității, pleșitii de toate gradele m-au umilit, m-au schingiuit, dar m-au păstrat, cu grijă proletară, în viață, abia după ce am ieșit de sub oblăduirea-le au încercat să mă ucidă.

Bine, dar cine altcineva (ca institutie, ca persoană) mi-a vrut moartea? Începînd de cînd? Pentru ce? Răspunsul - după 15 ani de căutări - este, vai:

M-au vrut mort, nu răii-răi - ci bunii. Nu inamicii - amicii. Nu vrăj-masii securiști - nici măcar eduarzii inocenți, ci (unii - și nu puțini) colegi, scriitori(i) români.

Înțelesesem: prietenii, colegii-de-condei se supăraseră foarte pen-

tru că din primele zile ale lui 1990, îi atacasem în presă...

- ... acuzându-i că până la "revoluție" păstrasera poziția în patru labe, pe sub lavițe și abia la semnalul lui Brucan că se-dă-revoluție-la-român ieșiseră din borțile rezistenței-prin-cultură și se proclamaseră "disidenți", "opozanți", "arestați la domiciliu", "cenzurați", "interziși de Ceausescu" - "sertariști";

- acuzându-i de inadmisibilul "rezultat al alegerilor din luna mai 1990", afirmând că votul masiv (așaa, cu fraude masive) în favoarea bolșevicului Iliescu, pentru care făcuseră campanie pe față Sorescu, Eugen Simion, Breban, Buzura era consecința - și dovada incontestabilă - a vâjnoasei, altfel orizontalei lor "rezistențe-prin-cultură";

- acuzându-l pe N. Manolescu pentru interviul luat lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990) în care îl făcea "om cu o mare" și îl legitima, nu doar pe un vădit ilegal, ci pe un criminal vinovat de exmatriculările studenților din 1957 (una dintre victime: chiar studentul Manolescu Nicolae); vinovat de puciul din decembrie 89, de diversiunea cu "teroriștii" care pricinuiseră moartea atâtor oameni, atâtor oameni; vinovat de "procesul" neeuropean al ceaușeștilor; vinovat de incendierea Muzeului și de distrugerea Bibliotecii Centrale Universitare; de tulburările interetnice - în fine (dar nu și ultima dintre crime) - **declansarea războiului civil: mineriadele**. Or el, N. Manolescu - recent ales președinte al scriitorilor! - a negat vreme de 15 ani grosolana, mortala (dar nu în spațiul mioieritic) eroare comisă, insultând pe cel care îi băga sub nas citate din chiar interviu (întâmplător: eu), ba încolțit, pretindea că îl cita ("omul cu o mare") pe prietenul său Țoiu-care-nu-apărea-în-text - și abia în urmă cu trei luni a cam-recunoscut, ardeleneste, că da, el a cam, dar numai fiindcă Zigu Ornea îl (cam) dusesse la Cotroceni "nu (prea) știu pentru ce..." Va fi aflat, după 15 ani (cam) ce căutase el la Cotroceni, chiar atunci, (cam-prea) dus de mână de Zigu Ornea? De ce abia acum recunoaște că "n-ar fi trebuit să publice interviul în *România literară*"* și să dea legitimitate unui bandit? Dar e limpede - a fost mereu și pentru cei care l-au ales președinte al scriitorilor, nu doar cel-mai-bun, cel-mai-cinstit și mai drept dintre thraci... - : pentru că tovarășul Iliescu nu mai este la putere, ba chiar fusese pus sub acuzația de a fi autor principal al chemării "minerilor";

- pentru că m-am mirat cu glas tare că "intelectuali" ca Plesu, R. Theodorescu, Sorescu, Vartic, Papahagi, primiseră să intre în guvernul Iliescu-Roman-Măgureanu (Paleologu, glumeț subțire, se prezenta ca "ambasador al golanilor", când toată lumea vedea - dar nu accepta! - că boerul Alecu era un furier al tovarășului golan, în sensul originar, Iliescu)...

Ca să scurtez: pentru că, în decembrie 2000, în revista 22, crema intelectualității românești, smântâna scriitorimii carpatine semnase Apelul pentru re-alegerea criminalului Iliescu (pretinzând cu nerușinare - bine: atunci cu inconștientă bovină - că *ei nu sunt pentru bolșevismului iliesc*!, doamne fereste! ci... **împotriva fascismului vécétudoresc**! - "Să facem baraj fascismului și antisemitismu-

lui!” suna un cuvânt de ordine venit dinspre Washington-Tel Aviv), eu, singur-singurel, de capul meu, i-am acuzat prin textul “Să fie interzis electoratul!” de amnezie, de lașitate, de colaboraționism, de participare (activă) la menținerea structurilor comuniste - și nu în ultimul rând pentru faptul că foloseau - ei, profesioniștii, creatorii de limbă română, termeni, sintagme ca : “revoluție”, “fosta Securitate”, “domnul Iliescu”, “domnul Măgureanu”; “domnul Nicolski” . Atât de ultragiați au fost semnatarii Apelului Rușinii, încât s-au indignarisit în **România literară** - sub semnătură proprie și anonimă: “Cronicar”, cum altfel! - Manolescu, Țoiu, Dimisianu, A. Ștefănescu, C. Teodorescu, Ioana Pârvulescu, Adriana Bittel, amenințînd cu un proces revista **Vatra** pentru publicarea articolului meu)...

...acestea - și încă altele - erau fapte-rele (ale mele, se înțelege) suficiente pentru a fi din-inimă-detestat de confrășii breslași.

Am spus-scris ce credeam, nu ceea ce era convenabil. Pentru asta să mi se dorească moartea?

Am luat ca pe o glumă proastă exclamația excedată a lui Liiceanu în cercul-strâmt din care mai făceau parte Pleșu, Pruteanu, Sorin Mărculescu, Dan. C. Mihăilescu:

Nu mai moare odată Goma ? - nu am pus zisele între ghilimele, fiindcă ele au fost rostite, nu și consemnate în scris.

Tot în “glumă-serioasă” (***Stii că Goma tot n-a murit?***) își etalau umorul devastator Iorgulescu, Buzura, Cosașu, Buduca, Alex. Ștefănescu, Adameșteanu, Dimisianu, Groșan, Dimisiana, Monica Lovinescu (ei, da: “Monicuța-cu-Getuța”, vorba-rea a lui Dan Petrescu).

În februarie 1997, după ce a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**), a fost declanșată de către Monica Lovinescu (prin megafonul 22-Adameșteanu) prima campanie de presă:

“Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Pe dată cătanele D.C. Mihăilescu, A. Cornea, Alex. Ștefănescu, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă, Bianca Marcovici, Dimisianu, Pruteanu, Buduca, Ioana Pârvulescu m-au acuzat, nu numai de minciuni, de calomnii, dar și de “delațiune”, iar Zăciu, Dimisiana, Paruit m-au trimis la azilul de nebuni.

După scandalul Caraion - stârnit tot de Monica Lovinescu, întreținut de N. Manolescu, cel rezemat pe Bibliografia Pelin, și C.T. Popescu, intelectualii patriei tricolore: Liiceanu, Pleșu, Manolescu, D.C. Mihăilescu, Monica Lovinescu, întâlنيți cu treburi culturale într-un oraș din provincie, au ajuns la deneocolita “problemă”:

Ce e de făcut cu Goma? Ne înjură pe noi, toți cei buni, ne calomniază, ne acuză că am pactizat cu puterea, că nu am vorbit tare în locul celor fără glas. Se întreabă insidios în presă de ce, dintre condeieri doar Negoțescu a semnat apelul acela pentru drepturile omului din ‘77 ?- de ce! : să fi intrat și noi, cu totii în pușcărie și să rămână literatura noastră fără literatori? Ne reproșează că am fost de acord cu excluderea lui din Uniune, pe când el era arestat - dar

ce era să facem: să protestăm și să ne excludă, chiar aresteze și pe noi? Ne mai reproșează că după revoluție nu l-am reprimat în Uniunea Scriitorilor - cum să-l reprimăm (după revoluția noastră), dacă a refuzat să facă cerere? Pretinzând că așa cum nu făcuse cerere pentru a fi exclus, așa nu face nici acum, cei care-l dăduseră afară atunci acum să repare măgăria și să-l reintegreze - n-o fi pretinzând și scuze?... Si cum polemică în presă nu poți angaja cu el, în replică scoate alte acuzații, alte înjurături, alte... - știți ce a pățit bietul Borbély când a încercat să dialogheze cu el... (subliniere, în lipsa ghilimelelor citării).

După o scurtă dezbatere, colegii mei iubiți au hotărât:

Cea mai eficace metodă de a-i închide gura lui Goma: tăcerea: să facem în așa fel încât să nu se mai vorbească-scrie nimic despre el - nici în bine nici în rău. Tăcerea e cel mai bun gropar.

Autor al propunerii: Liiceanu. Iar Monica Lovinescu a dat ukazul:

Goma este contestat - și a urmat zgomotoasa campanie a... tăcerii...

Nu e bine când ești contestat-prin-tăcere - de Monica Lovinescu. Când ești ținut-la-o-parte și mințit, tot de Domnia Sa - ca la constituirea Societății Scriitorilor (dar nu din a Scriitorilor din Exil! - așa cereau Breban, Țepeneag și chiar Ilie Brie!): când?, în vara anului 1989!; nici când ești ținut-la-o-parte de decizătorii portofoliului viitoarei edituri Humanitas, ca în februarie 1990, tot de prietena Monica Lovinescu; când ești, nu doar ținut-la-o-parte, dar anunțat că prezența ta va provoca absența Monicilor, a Sandei Stolojan, a lui Calciu, a lui Coposu, a Blandienei - bietul Barbăneagră și bietul Răuță, cum să împace capra Goma cu varza "adevăraților exilați", nu ca el, ca Țepeneag, ca regele Mihai? - la "Congresul exilului" de la Paris?

Nu, nu e bine să fii contestat prin decret de Monica Lovinescu. Ba chiar cam-rău, cum ar zice chiar și despre un cam-mort ardeleanul Manolescu, fostul ei fiu spiritual. Mai ales că fusesem (cam) interzis vreme de 20 ani (1970-1990), iar când, în sfârșit, cărțile mele au - cam - văzut lumina tipa-rului, editorul și prietenul Liiceanu mi-a cam-trimis la topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, cu asentimentul-complicitatea, bunilor și vechilor prieteni Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adamesteanu, sub aplauzele intelectualilor, scriitorilor, oamenilor de carte și autori de cărți: Manolescu, Doinaș, Paler, Blandiana, Zaciu, Fănuș Neagu, Mircea Micu, Cezar Ivănescu.

Înmormântatorii mei sunt, se zice, persoane extrem de inteligente; eu, negru în ceru' gurului, pretind (judecând după foștii mei prieteni Ivasiuc și Virgil Tănase): extrem-inteligenții carpato-danubioți sunt capabili de danubioțenii fără seamăn - de-o pildă:

Filosoful-cel-mai-tânăr-la-român Liiceanu, nu numai că a topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, dar a suprimat de pe site-ul Humanitas fotografiile copertele celor trei cărți ale mele, de el editate: **Culoarea...**, **Gherla**, **Soldatul câinelui**, anunțând în chenarul fiecărui titlu istețimea: "Nu este disponibilă".

Dar aceasta este o gândire magică!, impusă nouă de comuniști: “Este suficient să suprimăm imaginea, ca să negăm realitatea”!

Nu mă grăbesc să trag concluzia că aş fi victima unui complot al oltenilor Liiceanu, Monica Lovinescu, Ierunca, Adameşteanu, Sorescu, Săraru, Băran, securiştii Achim, Enoiu, ministrul (Securităţii) Stănescu, jumătatea maternă a lui Manolescu, Poetoiul Păunesc’ - şi că doar ei, cobiliţarii îmi voiau moartea, fiindcă, iată: maramureşeanul (ca Ivasiuc) Buzura m-ar jupui de viu, pentru că am fost primul (şi deocamdată ultimul) care a văzut în textul său “Fără violenţă!” publicat în ianuarie 1990, nu expresia creştinească a iubitorilor de pace - ci răcnul de groază al securiştilor înspăimântaţi că venise Clipa Mânii, când vor plăti, în sfârşit, pentru crimele lor.

Până şi Mircea Martin, prieten din 1965, după 1990 editor al volumelor **Ostinato** şi **Gardă inversă** m-a înjunghiat pe la spate - în aceeaşi organă de profesie 22, contestatoare a mea - printr-un studiu în care “informaţiile” concureau “concluziile”, prin neadevăr-dezinforma-re şi prin rea credinţă.

Cum însă nu murisem din pricina părerii-de-rău a Monicăi Lovinescu; cum nu căzuse peste mine “piatra tombală”, găselniţă a lui D.C. Mihăilescu (cel care, în scris mă acuzase de minciuni şi de delaţiuni, iar după o săptămână, într-o discuţie cu Dan Petrescu admisesese că “circa 90% din ce spune Goma în **Jurnal** este adevărat” - vezi volumul **Scrisori către Liviu** - Paralela 45); cum nu fusesem internat în azil la cererea vehementă a Getei Dimisianu şi a Biancăi Balotă...; cum, din an în paşte publicam câte o carte (fireşte: rămasă într-o răsunătoare *tăcere* din partea recenzenţilor) - s-a găsit o altă categorie de intelectuali (!) care, neizbutind să mă facă să tac: descoperisem internetul!, nici să mă combată cu argumente (nici ei nu cunosc operaţia elementară-preliminară a contestaţiei: *cititul* şi fug ca de dracul de *citāt*, dedîndu-se la leneşul *rezumat abuzivo-fanteziv*), nereuşind să mă re-bage în puşcărie, pe baza “Ordonanţei lui Teşu”, au recurs, în ultima vreme la organizarea, în sinagogi a “*slujbelor de blesteme*”. Aşa, exact aşa făcuseră părinţii lor potrivit unui raport datat: 7 iulie 1940 (imediat după retragerea tragică din Basarabia), vezi-l în Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941 f. 558-566. Copie - document aflat în volumul **Situaţia Evreilor din România 1939-1941**, dat la topit de A. Buzura, în 1994, scos în editura Ţara Noastră în 2003 - citez:

“...ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animaţi fată de populaţia autohtonă: iniţiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care şi **A. Bruchnor, Paula Schönfeld şi Rolly Petreanu**, de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală [din Bucureşti] o slujbă religioasă, constituind «**un blestem contra românilor**»” (sublinieri în text).

Deci pentru a... face să ne-existe mărturiile, să nu-mai-existe nici martorii mărturisitori ai exacţiunilor lor din Săptămâna Rosie: **28 iunie**

1940- 3 iulie 1940, vinovații evrei îi blestemaseră pe... românii victime! Pentru care fapte-rele? Pentru cele care... nu se întâmplaseră (asta să fie strălucita metodă inversiunii cronologice a evenimentelor - practică cu succes în **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg și Grossman, în care *cauza devine efect* prin viceversare)! Fiindcă ei au fost, sunt fervenți **posibilitaționiști**: aflați în Aparatul Terorii Bolșevice din 1918 în Rusia, în 1919 în Ungaria, din 1939 în Polonia, din 1940 în Țările Baltice și în Basarabia-Bucovina, iar din 1944 în toate țările europene cedate de Americani Rușilor - au funcționat după teoria : “Dușmanul nu a comis - încă - actul dușmănos, însă dacă noi nu l-am fi arestat, ar fi putut să-l comită...” ; totodată prin tradiție: **prevenționiști**: atacă sub pretextul prevenirii unei eventuale agresiuni a dușmanului (vezi și “războiul nuclear preventiv” imaginat de nesfârșitul imaginativ bolșevic american Wolfowitz). Aceștia sunt, cum bine le-am zis-o: “holocaustologii” - în ordine ierarhică: Wiesel, Ancel, Braham, Șafir, Oișteanu, Al. Florian, A. Cornea, V. Gârneț, Vitalie Ciobanu, G. Andreescu, Laszlo, Pecican, Totok.

Ce bine ar trăi (și) ei pe lumea asta, dacă Goma acela ar...-dacă Goma n-ar mai fi!

Ultimul (până în momentul de față) atentat la... viața mea a fost pus la cale de Silviu Lupescu, directorul editurii Polirom: la presiunile delegației de autori indignați alcătuită din holocaustologii sus-numiți (la care s-au lipit Mircea Mihăies, Pippidi, Rotmann, Adriana Babeți și alți autori de cărți de bucate), a suprimat “Introducerea” la volumul meu **Culoarea curcubeului - Cod «Bărbosul»**. De ce? Pentru că... făcând istoricul mișcării pentru drepturile omului din 1977, îi criticam-insultam pe intelectualii de vârf și pe scriitorii îndrăgiți de masele largi de cititori; totodată, vorbind despre “istoria volumului” îi calomniam pe editorii români: Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi.

Astfel editorul Lupescu - cel care a cumpărat de la Uricaru și “Cartea românească” - mi-a decapitat un volum.

Însă nu m-a suprimat pe mine, autor. El va spune că nici nu a vrut așa ceva. Eu am să observ - în două puncte:

1. nici n-ar putea; și:

2. chiar dacă un autor nu moare-de-tot după ce editorii îiucid cărțile, nici nu se poate spune că după un asemenea tratament “colegial” are o viață normală - de unde concluzia: editorii distrugători ai cărților sunt **ucigași** - adevărat, “doar” de cărți, însă cum cărțile sunt copiii autorului...

Pe de o parte, orice ar crede iubiții mei confrati, nu se ucide un scriitor cu tot cu scrisurile sale, doar... tăcându-i-le, topindu-i-le, decapitându-i-le. Pe de altă parte, chiar de nu ar fi fost inventat samizdatul, nici internetul - **le-am frecventat pe amândouă, după 1990** - sufăr, în continuare, atroce de **tăcerea** impusă de Cenzura instituită de Liiceanu, Manolescu, Adamesteanu, Plesu, Monica Lovinescu, port doliu după cărțile ucise de Liiceanu, de Sorescu, mutilate de Lupescu, după cărțile nedistribuite, cărțile ne-editate...

Față de toate acestea, isprava lui Eduard-Procuror-la-Român este o prostioară de adolescent aburit.

Am început acest text la 22 iunie - în 1941, la 22 iunie, s-a pornit liberarea noastră, a basarabenilor și a bucovinenilor de robia bolșevică;

Închei textul azi, 28 iunie 2005 - la 28 iunie 1940 a început coșmarul basarabenilor și al bucovinenilor cedați rușilor de nedemnii noștri guvernanți.

Guvernanți - români! - care și după 1989 au continuat șirul **cedărilor**, atât prin bolșevici din tată-n fiu ca Iliescu, Roman, Năstase, de incapabili să se încheie la ciubote - ca E. Constantinescu, dar și de “de-ai noștri”, precum C. Coposu, cel care vedea în românii din Teritoriile Cedate “niște minoritari”, iar lumina lumii Zoe Condurache-Petre (consilier al lui Constantinescu): “românofoni”. Ultima (cronologic) ispravă aparține lui Bănescu: după ce la Chișinău promisese că va cere anularea Pactului Stalin-Hitler și a Înțelegerii de la Yalta, lui Putin i-a declarat că ei (ei doi!) sunt oameni politici, nu istorici (sic) și că ei vor discuta despre viitor, numai despre viitor - nu despre trecut...

Nu: istorici - termen depreciativ în accepția lor - nu sunt, nu vor fi vreodată; dar oameni-politici? Lui Putin nu-i pasă; el e rus, e mare, e tare, decide, vorba lui Titus Popovici, atât Puterea, cât și Adevărul (sic). Dar omul-politic Bănescu: el nu e rus: el nu se poate juca de-a adevărul - de ce acum spune una, după 24 ore, nu doar alta, ci contrariul a ceea ce spusese? Ține atât de mult să fie trecut și el în rândul Cedătorilor de Provinciile Românești, în al Vânzătorilor de Frate?

Eu - iertare - neavînd viitor, rămân cu ochii atinți la trecut: la **moartea** celor 3 milioane de români vânduți de frații lor, cedați în 1940; în 1944 - în 1989, în 1992 - și mereu, mereu, încât, chiar de nu-i socotim și pe cei uciși de bolșevici în acești 65 ani, se adună cel puțin trei generații - câte milioane de suflete: doar 9?

Ucise, nu atât de dușmanul rus, cât de fratele român (cel mioritic).

Amin.

Paul Goma

Paris, 28 iunie 2005

Miercuri 29 iunie 2005

De ziua mea onomastică mi-au venit felicitări: poștală, de la Elvira Iliescu, telefonale de la Stănești și de la Gabi Pleșea, de la familia Caraman, de la Perifan, de la Negrescu-Sutu, precum și electroniale de la Loredana Mitruț și al său clan...

Ziua de azi publică “O, ce veste minunată...”

Câteva intervenții:

De la: Davidescu vasile din Bicz (...@k.ro)

Data: 2005-06-28 23:54:42 , IP: 80.97.25... Felul de a-l trata pe Goma-o rusine nationala. Romania se numara printre tarile cu populatia cea mai conformista din Europa.Astfel la venirea comunistilor nu exista in tara noastra o dizidenta sau o intelectualitate de stanga,lucru care a facut ca in tara noastra sa fie inscaunat cel mai primitiv comunism din Europa.Acest lucru a fost amortizat partial in alte tari europene cu aceiasi soarta prin existenta unor personalitati de stanga.Dar lipsa de dizidenta,lipsa de opinie care sa contrazica establishmentul este la romani o boala nationala.Asa incat nici in perioada comunista nu au existat la noi dizidenti pentru ca Romania era plina de turnatori si toti aceia care au incercat au fost denuntati de cetatenii romani catre securitate,iar PCR a ajuns la 4 milioane de impostori care s-au topit intr-o zi. In acest context a aparut Paul Goma,un basarabean roman care cu un curaj iesit din comun a sfidat regimul comunist si a dovedit ca dizidenta este posibila chiar si sub cel mai stalinist regim.In fata acestei situatii,asa zisa intelectualitate romaneasca plina de complexe de vinovatie prin colaborationismul ei l-a considerat pe Goma ca o insulta si colaborand cu securitatea a colaborat la exilarea singurului nostru dizident.Lucrurile au evoluat in aceiasi directie si dupa 1989 cand regimul criptocomunist dar si asa zisa intelectualitate au complotat la uitarea lui Paul Goma.Paul Goma trebuia primit in tara ca erou national,ca o personalitate care a dat sperante poporului roman,ca un erou care nu a precupetit a-si pune in pericol viata.

In timp ce Plesita jubileaza,turma de zisi intelectuali,fosti colaborationisti se intrec in a fi campioni ai democratiei,fac partide,tin discursuri in parlament si o fac fara cea mai mica jena.Sarac popor roman.Sarmana romanie,"tara tristata,plina de humor" cum o caracteriza un calator englez.

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-06-29 00:29:40 , IP: 207.200.116...Re: Felul de a-l trata pe Goma-o rusine nationala (...)

Si goma a sarit pirleazul si e in gradina socialista. Numai bazagonii spune despre Marele Satan.... Allah e mare si Goma unul din prophetii Lui !

[Aşa o va ţine “Traktoristul” cale de 16 intervenţii - numărate - din totalul de 85. Numai pe aceasta o consemnez.]

De la: Serp i Molot (...@fsmail.net)Data: 2005-06-29 00:58:42 , IP: 148.244.150...(...)La 2005-06-29 00:29:40, traktorist a scris:

> In timp ce Plesita jubileaza (...) Allah e mare si Goma unul din prophetii Lui ! Allah e Dumnezeu insusi , iar Goma un OM . E un lucru ce tu nu vei cunoaste nicodata , sarac propagandist securist-ceausist

De la: Observator (...@wmconnect.com)Data: 2005-06-29 06:51:59 , IP: 207.200.116...La 2005-06-28 23:54:42, Davidescu vasile a scris:> Romania se numara printre tarile cu populatia cea mai conformista din Europa.(...)Dta uiti un lucru esential. Romania a fost PRIMA SI SINGURA TARA care din 1945 si pana prin 1958, a avut omiscare antisovietica, anti-comunista si care a luptat pana la moarte, sprijinita de sateni din toata Romania in munti, in TOTI MUNTII ROMANIEI, o miscare de partizani dintre care colonelul Arnautu, iar unul dintre supravietuitori, Virgil Ogoranu,

traieste si astazi si poate sta marturie.

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)Data: 2005-06-28 23:58:38 , IP: 195.93.60...Fii binecuvintat Domnule GomaViata lunga si sanatate si sa ne mai arunci din cind in cind cite un articol, poate Doamne ajuta ne trezim, desi nu prea cred

De la: Serp i Molot (...@fsmail.net)Data: 2005-06-29 00:50:14 , IP: 148.244.150...La 2005-06-29 00:27:51, traktorist a scris:
> Cind scrie ca America e sursa relelor pe pamint. Regele din Swazyland...Orice om cu scaun la cap nu poate sa aprobe politica externa ipocrita a lui bush din ziua de azi . Nu stiu de ce dar parca-ti sta in git , Paul Goma . Ai fost cumva coleg de breasla cu plesita , sau ai vreun motiv personal pe care-l ignoram noi ?

De la: george2209 din Germania (...@zappmobile.ro)Data: 2005-06-29 01:03:49 , IP: 66.149.244...() Esti un adevarat...pe un forum dai in romani pt ca ii condamna pe rusi, iar aici il lauzi pe Goma...Nemtene...esti sigur ca ai citit ce a scris Goma? Eu zic sa mai citești o data...

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-06-29 02:49:53 , IP: 152.163.100...()La 2005-06-29 00:27:51, traktorist a scris:> mai bine (asimptotic, binele va tinde spre infinit).()Nene, uiti ca Paul Goma este scriitor, asa ca limbajul sau trebuie considerat in parametri artistici. Dar ceea ce spune Goma in Jurnalul sau este de fapt esenta atitudinii sale "anti" americane: [parafraza] ce au facut americanii bun in Iraq: au scapat de Saddam si au instaurat alegeri libere.Cam asta zice si "anti americanul" George W. Bush ca a savarsit in Iraq. Restul "anti-americanismelor" lui Goma sunt de fapt licente poetice fiindca esenta e de baza.

De la: Atamild (...@t-online.de)Data: 2005-06-29 07:29:18 , IP: 84.169.230...Re: Goma imi place ! Pacat ca a devenit comunist ... -Mie mi-a placut aici:...() " M-au vrut mort, nu raii-rai - ci bunii. Nu inamicii - amicii. Nu vrasmasii securisti- nici macar eduarzii inocenti, ci (unii - si nu putini) colegi, scriitori(i) romani.".. Interesant felul in care a pus problema, si..atit. Matilda

De la: niroS din USA (...@hotmail.com)
Data: 2005-06-29 00:36:30 , IP: 68.193.131...
Paul Goma pe Internet Poate fi gasit la<http://www.paulgoma.net/>
O cautare cu Google da cam 5.200 the pagini in care ii apare numele complet. Asta nu-i chiar rau. Cat despre editurile care i-au trimis cartile la topit sau il saboteaza, solutia e una: se pot cumpara carti si in e-format

De la: Serp i Molot (...@fsmail.net)Data: 2005-06-29 00:44:08 , IP: 148.244.150...() Domnule Goma , sinteti unul dintre putinii Oameni care merita respectul fiecarui Roman. Daca numai un sfert dintre politicienii romani ar avea valoarea Dv morala , atunci poate ca am fi fost departe ... iar calaii Romaniei nu ne-ar mai putea rinji (liberi) in fata Cu deosebit respect , "serp i molot"

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-06-29 02:48:34 ,

IP: 152.163.100...(...)Intr-adevar, Paul Goma are un capital moral urias, care nu se compara cu al nici unuia din candidatii la prezidentia RO, sau presedinti, nici daca-i punem la gramada. De aceea am fost extrem de dezamagita cand in urma cu 10+ ani domnul Goma si-a retras foarte scurta candidatura.Dar nu e de loc tarziu. Este o vorba a basarabenilor: nu aduce anul ce aduce ceasul

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-06-29 05:16:43 , IP: 207.200.116...Ce Presedinte ? (...)Faceti-l secretar ONU ! Ca si asa nu-i mai place sa faca nimic ! (...)Goma a devenit incet - incet un socialist de tip nou gen Ileana Cornea (si nu are mai multa valoare). Socialist " stiintific " ! Il apara pe Al Gore cu bastonul in mina ! Vive le Chirak !

[iertare, mi-a scăpat, dar nu puteam rata perla traktorikolă]

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-06-29 02:48:34 , IP: 152.163.100...La 2005-06-29 00:44:08, Serp i Molot a scris: > Domnule Goma , sinteti unul (...)Intr-adevar, Paul Goma are un capital moral urias, care nu se compara cu al nici unuia din candidatii la prezidentia RO, sau presedinti, nici daca-i punem la gramada. De aceea am fost extrem de dezamagita cand in urma cu 10+ ani domnul Goma si-a retras foarte scurta candidatura.Dar nu e de loc tarziu. Este o vorba a basarabenilor: nu aduce anul ce aduce ceasul.

De la: ionescu ovidiu din United Kingdom (...@hotmail.com) Data: 2005-06-29 08:10:28 , IP: 80.97.84...Re: Tractoristul are o misiune si se tine de ea.La 2005-06-29 05:55:50, Aladin a scris:> Sa arunce noroi in Goma. Il deranjeaza ca a demascat cine au fost opresorii romanilor din Basarabia in timpul ocupatiei din iunie-1940-iunie 1941.> Inainte de 89 media securistilor si a informatorilor ajunsese cam de 7 la unu. In 15 ani,acestia au continuat sa ne divizeze si sa ne prostearca pentru a face din noi niste carpe lipsite de idealuri,verticalitate,de cultul valorilor ,pentru a-si face mendrele lor economice,ducand in dezastrul actual Romania!!Cazul Goma reprezinta un "succes" in acest domeniu!Instalarea suspiciunilor,neincrederii si a orgoliilor nemasurate este o dovada a faptului ca suntem niste intoleranti,incapabili de a accepta ca fiecare individ este o entitate unica ,inconfundabila ,cu o valoare pe care i-o putem ,sau nu ,cunoaste!Cearta noastra zilica nu are nici macar etica unor lelite care isi arunca peste gard apostrofari si vorbe urate despre porcul care a scapat in gradina si ,mai tarziu se imprumuta de malai!!!

De la: Brighidau Adrian din Bucuresti (...@rdslink.ro) Data: 2005-06-29 07:14:13 , IP: 82.76.42...Goma este, de departe, un reper moral alaturi de V. Paraschiv, de V. Frunza, de dr. Cana, de pr. Calciu-Dumitreasa, de Doina Cornea, de Iulius Filip... A-l ataca, tu injurand in baie in acele vremuri, mi se pare o mojicie; trufue

CHIORU din TARA DE FOC (...@walla.com) Data: 2005-06-29 09:17:42 , IP: 194.90.126... D-le Goma te admir si te respect si mi pare bine ca n-ai "murit".. pacat ca atati mari oameni de cultura adevarati ai Romaniei au trebuit si trebuie sa traiasca in exilul scarbos - oriunde ar fi el.

De la: Pacuraras Data: 2005-06-29 14:10:52 , IP: 80.97.171... O poveste trista, intr-adevar... Povestea unui om pe care nu l-a urmat nimeni si care pare ca vrea sa se razbune pe toti...As fi vrut si eu sa-l intreb pe domnul Goma daca (mai) are vre-un prieten...Nu admirator, nu adulator, nu dusman ori detractor...Doar prieten..Tare as fi vrut sa aiba, Seherezado.... As fi vrut atat de mult sa cred ca omul acesta a stiut sa-si pastreze cativa, ori macar un singur prieten.. (...)

De la: Zozo (...@yahoo.com) Data: 2005-06-29 14:57:02 , IP: 64.31.4...() Domnule Goma, sa va dea Dumnezeu sanatate si zile, ca avem nevoie de dumneavoastra! Nu-l luati in seama pe Traktorist, el este cazul mai "special" al forumului...

De la: mihai ciobanu (...@k.ro) Data: 2005-06-29 15:15:40 , IP: 84.234.110... trdarea intelectualilorD-l Goma vorbeste din dragoste pentru poporul roman, dar vorbeste in van. Cine sa-l auda, cine sa-l ia in seama. Noi murim de foame si avem urechile astupate la orice ; la grijile altora , dar si la gemetele de durere ale tarii. Vrem doar sa supravietuim; ne-am animalizat mai rau decit pe vremea impuscatului. Intelectualii romani cu cariera sub semnul SECU, au spus asta mai multi securisti la televizor si nu am vazut nici un intelectual sa ia pozitie si sub semnul lacomiei(a trecut vremea cind artistul voia sa fie artist si nu un burghez cu burta plina), pentru ca inainte de 1990 intelectualii de marca erau bine platiti pentru a tacea (o carte de poezie insemna cite zeci de mii, un roman citeva sute de mii,etc.). Faptul ca D-l Goma este singur nu ma mira. Ca atitia smecheri(cei care-i lingeau pe comunisti si pe securisti ori de cite ori li se dadea ocazia) sunt astazi impotriva lui, desi el este singurul care se poate lauda ca a fost un opozant al regimului comunist, face parte din scenariu- voi taceti, va faceti ca nu vedeti, atacati cind apare cite un anticomunist, iar noi va dam voie pe sticla(contra unor onorarii substantiale), va punem la dispozitie ziarele si editurile. Glorii SECU-riste. Eu cred ca D-l Goma ar trebui sa-i lase in plata domnului pe acesti ticalosi si sa gaseasca un canal de comunicare cu noi cei care credem in destinul poporului roman, cei care am fost la revolutie si in Piata Universitatii, cei care am incercat sa ne ferim de manipulare. Un mesaj direct si constructiv ar fi poate mai folositor. Aceasta gilceava si stilul domnului Goma iar putea oferi sansa sa scrie o carte extraordinara. Daca dinsul sta la Paris, ca un exclus , iar noi aici este exact ce-si viseaza mai mult securistii, sa fim separati, sa protestam individual asteptind sa incasam drepturi de autor pentru asta. Si cum eu cred ca nu vom reusi sa ne unim, sunt extrem de pesimist si disperat. Plesita a spus la televizor , nu numai ca va lovit , dar si ca va trimis la Paris cu o misiune. O abjectie desigur, dar daca eu am retinut bine, nu ar strica sa vedeti emisiunea de la OTV. Va doresc sa va aiba Dumnezeu in grija si nu uitati ca limba romana are nevoie de D-voastra , dar si noi, oamenii de rind.
mihai ciobanu

De la: Robin din <http://www.ziualibera.blogspot.com/> (...@yahoo.ca) Data: 2005-06-29 16:27:27 , IP: 170.248.94...La 2005-06-29 14:10:52, Pacuraras a scris:> Povestea unui om pe care nu l-a urmat nimeni si care pare ca vrea sa (...)Ce este interesant la tine este cum apari tu, taman la pont, cu cite o remarca precum asta de mai sus, scurta dar plina de miez. Hmm...

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-06-29 16:28:42 , IP: 81.218.215...Re: O poveste trista, intr-adevar... O fi inviat, dar va ramane forever in categoria zombilor...La 2005-06-29 14:10:52, Pacuraras a scris:> Povestea unui om pe care nu l-a urmat nimeni si care pare ca vrea sa (...)La 2005-06-29 11:48:14, Seherezada Feodorovna a scris:> ... scrierile i-au devenit atat de viscereale, incit nu au mai slujit decit ca arma (...)

De la: synd (...@aol.com)Data: 2005-06-29 16:29:05 , IP: 84.150.118...Re: trdarea intelectualilorLa 2005-06-29 15:15:40, mihai ciobanu a scris:
> D-l Goma vorbeste din dragoste pentru poporul roman, dar vorbeste in van.(...) Cateva observatii, domnule Ciobanu:1. asupra faptului ca intelectualitatea a tradat atat in timpul comunismului cat si epoca postcomunista nu exista nici o indoiala.2. Paul Goma nu a fost chiar asa de singur cum credeti Dvs. si, poate, ar fi chiar el tentat sa creada. Multi romani l-au sustinut, foarte putini in mod deschis, multi in spatele uselor inchise. 3. mult mai multi romani ar fi semnat declaratia sa daca "securitatea" nu ar fi fost atat de efectiva. La 24 ore dupa difuzarea declaratiei sale la Europa Libera, la telefonul sau nu mai raspundea nimeni.Cum si ce sa mai semnezi?

De la: bristenna din Franta (...@acasa.ro) Data: 2005-06-29 16:20:18 , IP: 213.245.48... Ilizibil Mai greu sa citesti Goma fara sa resimti ura care ii traverseaza opera si sa nu te gandesti ca omul e lipsit de talent literar..Vreau sa spun ca am incercat sa citesc vreo cinci din cartile sale si ca pana de curand, regretam ca nu stiam mare lucru despre el. Insa e imposibil sa citești asa ceva. Goma face amalgam intre artist si om. De exemplu, ii critica de mama focului pe Czeslaw Milosz sau pe Ismaël Kadaré, scriitori cu un adevarat talent. Pe Kadaré, ca a colaborat cu regimul comunist, ca a cerut azil in Vest o data cu caderea comunismului, etc. OK dar asta nu schimba faptul ca operele respectivilor sunt de un alt nivel decat cele ale lui Goma. Acelasi rationament il aplica si colegilor de breasla din tara mai buni decat el care au colaborat cu comunistii.Opera lui Goma are valoare memorialistica si atat. In Romania, nu se vorbeste destul despre nenorocirile comunismului. Nici in Franta, de altfel...In loc sa arunc cartile lui Goma, le voi lasa la biblioteca facultatii mele din Paris, ca sa nu mai culpabilizeze si alti romani ca nu l-au citit pe singurul dizident roman.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com) Data: 2005-06-29 17:02:57 , IP: 152.163.100... Re: Ilizibil La 2005-06-29 16:20:18, bristenna a scris:> Mai greu sa citesti Goma fara sa resimti ura care ii traverseaza operaDupa cum si sarcasmul, chiar mizantropismul lui Caragiale te impiedica sa-l citești, nu-i asa, d-na/d-ra/d-le mimosa?> si sa nu te gandesti ca omul e lipsit de talent literar.. acuza care i s-a adus pe vremuri si lui Havel de catre establishment din motive evidente. De altfel toti scriitorii disidenti 'sufera' de lipsa de talent, in opinia establishmentului.> Vreau sa spun ca am incercat sa citesc vreo cinci din cartile saleAti incercat James Joyce sau Kant? Pe langa ei, Goma se citește ca un roman de suspense. E drept ca pentru cititorii care-si misca buzele cand citesc Goma este, cum ziceti si in titlu, "ilizibil". Dar daca sunteti pasionat/a de lecturi in general, veti invinge acest 'obstacol'.> Goma face amalgam intre artist si om.Adica 'indrazneste' sa-si exprime opinia fata de optiunile politice ale unor scriitori? Restul mesajului nu l-am mai citit fiindca ma plictiseste binecunoscuta retorica a establishmentului romanesc

erijat in critic literar al operelor dizidentilor.

De la: synd (...@aol.com) Data: 2005-06-29 17:33:02 , IP: 84.150.118...
Re: Ilizibil La 2005-06-29 16:20:18, bristenna a scris: > Mai greu sa citesti Goma fara sa resimti ura care ii traverseaza opera (...)Gandesc ca rationalismul lui Goma, la care va referiti, este corect si normal. Toti acesti intelectuali colaboratori au fost, in prima si in ultima instanta, "cozi de topor" sau, cum afirma, pe drept, germanii, "Schreibtischtäter" (faptasi de la masa de scris), care au facilitat stabilizarea comunismului in Romania, cu rezultatele bine cunoscute. Probabil ca Goma nu este chiar atat de "crestin", pe cat l-ati dori Dvs., astfel incat sa resimta dragoste si nu ura pentru... Plesita

De la: Radu Dragan (...@yahoo.com)Data: 2005-06-29 18:06:26 , IP: 216.175.108... Domnul Paul Goma Romanii au tendinta de a minimaliza valorile neamului! Dl. Goma trebuie apreciat:-Dl. Goma nu s-a lasat cumparat de nimeni.]-Dl Goma a refuzat tinichelele si invitatia exPresedintelui Iliescu!-Dl Goma critica intelectualitatea din Romania, si pe buna dreptate, intelectuali trebuie in acest fel "biciuiti", in lipsa unei critici reale! Si Dl. Goma face acest lucru foarte bine!-Dl Goma are un talent deosebit, si nu pozeaza in victima si nici in erou!-Dl Goma e un mare patriot, nu numai pentru Romania si Basarabia, dar pentru Romanii de pretutindeni!-Dl Goma e un scriitor talenta si o mandrie pentru Romania.-E derptul Dl Goma sa nu iubeasca America si din tot sufletul nu agreez cu dansul, dar respect opinia!Dl Goma va face sa urati si sa iubiti! Tocmai asta e menirea unui scriitor! Borhotul ideilor in care credem fiecare din noi trebuie tulburat, si uite cit de bine reuseste Dl. Goma sa o va rascoleasca! E dreptul vostru sa-l iubiti pe E. Barbu ori pe Mihai Beniuc, Nina Cassian! Cu bine! (...)

De la: Golanul (...@sympatico.ca)Data: 2005-06-29 18:33:42 , IP: 192.75.80... Re: SubscriuCorect, in toate punctele. Si eu am probleme cu unele din conceptiile si simpatiile dlui Goma, dar este la fel ca si cum as avea probleme cu conceptiile si simpatiile lui Eminescu, Eliade, etc. Ei au scris fiindca le-a dat Dumnezeu talent, noi cititorii avem material de dezbatere. Este un mare om de cultura si merita respectul tuturor, indifernet daca ii impartasim sau nu ideile.Au mai aexistat oameni deosebiti in literatura care nu au reusit sa-si faca sau pastreze prieteni (Macedonski). Asta nu ii face mai putin talentati sau valorosi pentru cultura romana. (...)

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-06-29 18:44:34 , IP: 81.181.126...9 iulie a.c. la Sinagoga Centrala.....interesant Asa, exact asa facusera parintii lor potrivit unui raport datat: 7 iulie 1940 (imediat dupa retragerea tragica din Basarabia) - citez: "...ca o ilustrare a sentimentelor de inveninata ura de care evreii sunt animati fata de populatia autohtona: initiativa luata de un grup de doamne evreice, printre care si A. Bruchnor, Paula Schönfeld si Rolly Petreanu, de a organiza in ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrala (din Bucuresti) o slujba religioasa, constituind "un blestem contra romanilor"" (sublinieri in text).E interesanta informatia nu stiam . Se intmpla pe vremea dictaturii regale a lui Carol al II-lea . Pierduseram Basarabia de vreo 2 saptamani dar nu pierduseram inca Ardealul de Nord . Antonescu a venit la putere abia in septembrie 1940 . De curand parlamantarii au votat o lege prin care se pedeplesc antisemitismul , negationismul , etc. Nu stiu in ce masura se pedepseste antiromanismul . Daca azi cineva ar face asa ceva, exis-

ta o lege care sa-i pedepseasca pe responsabili ?

De la: alan din s. tropez (...@yahoo.fr) Data: 2005-06-29 19:09:33 , IP: 67.123.128...Re: Subscriu (...) La 2005-06-29 18:06:26, Radu Dragan a scris:> Romanii au tendinta de a minimaliza valorile neamului! (...)Si eu subscriu. Nici lui Alexander Solzhenitsyn nu i-a placut America, chiar daca a stat in America multi ani. Si, poate ca au dreptate, nu toate sint nemaipomenite in America.

De la: Serp i Molot (...@fsmail.net) Data: 2005-06-29 19:10:55 , IP: 148.244.150... Re: Subscriu(...). Prietenii d-lui Goma sint toti Romanii care au suferit pe timpul comunismului, si-i inteleg durerile si nedreptatile care s-au comis in acei ani de teroare D-nul Goma nu are nevoie sa-si faca "prieteni" dintre cei care si-au dat mina si s-au asezat la masa cu satana bolsevica , sau dintre colegii de breasla care l-au turnat la Secu.Dumnezeule , fereste-l de ... "prieteni" , ca de dusmani se apara singur ...! Domnule Goma , sa ne trairi si Dumnezeu sa va dea multa sanatate si putere de munca in continuare

De la: vall Data: 2005-06-29 19:22:20 , IP: 84.249.19... Domnul Paul GomaDe oameni ca Goma e nevoie. Cu coloana vertebrala, urand cumplit comunismul si pe comunisti,curajos in opinii, (pe vremea alora ca si acu), cu acid si chiar venin in text. Este de inteles ca e urat de confratii care n-au calitatile, trecutul, talentul lui, dar si de toate leprele ce ne-au supt sangele atata timp si carora omul asta a avut curajul sa li se impotriveasca. Doamne, de-am fi avut norocul sa fi fost el sau unul ca el, Havelul nostru , ce Romania am fi avut ! Noi l-am avut pe KGB-ist 11 ani, pe Omul de Paie 4, nu e normal sa fie asa cum e? Marinarul de-ar fi cu adevarat intelept, ar trebui sa-i caute, sa-i cultive si sa-i foloseasca pe cei ca Goma nu sa-i tina departe, spre bucuria dusmanilor tarii- mai ales a celor din interior.(...)

De la: Zozo (...@yahoo.com)Data: 2005-06-29 20:46:49 , IP: 64.31.4... Scrierile lui Paul Goma pe Internet Puteti sa le gasititi la adresa: <http://paulgoma.free.fr> Sunt in format pdf

De la: voyager din bucuresti (...@yahoo.com) Data: 2005-06-29 21:23:35 , IP: 141.85.152... Goma, pazaste-te Cred ca in afara de acestia:"Ucisi de dusmanul rus si de fratele roman", mai este cineva si mai interesat..Se afla mai la sud de tara noastra, pe malul estic al Mediteranei si de acolo trage sforile

Joi 30 iunie 2005

S-a mai răcorit, aerul a devenit - în sfârșit - re-, in-spirabil.

Unii forumiști îmi reproșează că fac liste (aceștia sunt, cu toții evrei și... emeriți campioni ei înșiși ai listelor de "antisemiți", dar așa-i omul); alții deploră faptul că îi critic pe **toți**, deci nu am nici un prieten. Pe primii îi bag, de nu-i mai scot: deci ei văd paiul din ochiul meu, dar nu bârna din al lor, măgarii? Celorlalți le explic ce mai explicasem de zeci de ori în Jurnale și

unor parteneri de dialog (de pildă Marianei Sipoș):

- Când scriam **Ostinato** (apoi **Gherla**, apoi **Gardă inversă**), în România, apoi în “ficțiunile realiste” scrise în exil: **Bonifacia**, **Patimile după Pitești**, respectam strict regula pe care mi-o impusesem:

celor răi - călăii, securiștii - le dau numele adevărat;

celor buni - prieteni, colegi de pușcărie, d.o., adică victimelor nu le dau adevăratul nume, pentru a nu le face rău - atenție, asta se petrecea în anii 60 și 70, când eram în România.

După... “revoluție” - am evitat să fac zarvă în jurul numelor unor oameni favorabili mie, prieteni în continuare, din aceeași grijă: ca să nu le provoc necazuri, persecuții din partea... foștilor mei prieteni pe care îi (cam) criticasem.

Să nu-mi plângă de milă forumiștii grijulii cu... singurătatea mea. Am destui oameni apropiați, însă ei (forumeștii) nu au aflat acest lucru pentru că - o excepție? două? - nici unul nu a citit altceva semnat de mine decât cel mult textul pe care-l comentează (atunci și nici atunci...).

Nu este necesar să ai mulți prieteni. Nu, nu. Ca să nu ai prilejul de a fi dezamăgit - apoi de a-i critica pe trădătorii, nu de tine, ci de sine.

Cotidianul de azi publică ceva despre Buzura și Securitatea. O știam de decenii, legătura - să zicem: din vara anului 1972, când eu îl recomandasem la Gallimard, iar el, exact în acel moment (în jurul datei de 23 august) publica în **Tribuna** jumătate de pagină de laude la adresa Ceaușescului - cealaltă jumătate fiind ocupată de fotografia NeaNicului cel Mare

Aflu abia acum că Edgar Morin a fost condamnat de către Curtea de apel de la Versailles pentru...“diffamacion raciale”! Știam, desigur că articolul său (scris în colaborare cu Sami Nair) din **Le Monde** (4 iunie 2002) “Israël-Palestine: le cancer” provocase mânia Paznicilor Templului, dar nu credeam că se va ajunge la proces - și la condamnare. Atunci “dezbateră avusese loc în jurul: “...*les juifs d’Israël, descendants des victimes d’un apartheid nommé ghetto, ghettoiser les Palestiniens...*” (sublinierea îmi aparține).

“De fait, le reste du texte confirme que les critiques s'adressent non à un peuple mais à un occupant ; une phrase de l'article lui-même éclaire sans ambiguïté cette évidence : «*Cette logique du mépris et de l'humiliation, écrivent les auteurs, n'est pas le propre des Israéliens, elle est le propre de toutes les occupations, où le conquérant se voit supérieur face à un peuple de sous-humains.*» (subl. mea)

“Quant au contexte, les auteurs de l'article sont connus pour être,

dans leurs personnes et leurs écrits, des ennemis de tous les racismes et de toutes les discriminations. Edgar Morin est internationalement reconnu comme un humaniste ayant toute sa vie condamné toute forme de déni d'autrui. Sami Nair et Danièle Sallenave sont également connus pour les combats politiques et intellectuels qu'ils ont menés contre toutes les formes de discrimination. C'est pourquoi :

“Nous nous élevons contre une pratique de lecture qui isole un fragment de texte du texte lui-même et de son contexte. Cette méthode a conduit à imputer aux auteurs une position qui est exactement contraire à leur intention.

“Nous nous inquiétons légitimement de toute mesure qui tend à réduire la liberté de critique à l'encontre de la politique d'un Etat quel qu'il soit. *Nous craignons que la sanction d'un antisémitisme imaginaire ne contribue à l'expansion néfaste de l'antisémitisme réel.* (subl. mea și întrebarea: spuneam altceva când îi acuzam pe holocaustologii români de fabricare de antisemiți?)

“Nous exprimons notre profonde préoccupation face à un jugement sanctionnant un article qui plaide clairement, à travers une analyse équitable et complexe, pour la paix et la fraternité entre les protagonistes de la tragédie israélo-palestinienne.

“Parmi les premiers signataires :

Carole et Jean Achache, G. Amegninou, enseignant, Jean-Loup Amselle, directeur d'études à l'EHESS, Bernard Ancori, professeur, Université Louis Pasteur, Strasbourg, René-Pierre Andlauer, ATER, Université de Rennes 2, Doctorant Université de Rennes 1, Jean Annestay, écrivain, traducteur, André Arcache, ingénieur retraité, Max Armanet, directeur de la rédaction de «La Vie», Mohamed Atifi, enseignant, Jean-Christophe Attias, directeur d'études à l'EPHE, Jacqueline Aubenas; Sophie Aubin, docteur en Sciences du Langage, Professeur à l'Institut français de Valence (Espagne), rédactrice en Chef de la revue Synergies Péninsule Ibérique du GERFLINT, François Aubral, écrivain, professeur des universités en philosophie Paris1 Panthéon-Sorbonne, Yvan Aumont, directeur général de la «Nouvelle Action Royaliste», René Backmann, rédacteur en chef du service étranger, Le Nouvel Observateur, Amina Balafrej, pédiatre, Hôpital d'enfants, Raba, Maroc, Anis Balafrej, ingénieur, Rabat (Maroc), René Balme, maire de Grigny (Rhône), vice-président de la communauté de communes Rhône-sud, Jean-Daniel Baltassat, romancier, Enrique Baron, député européen, ancien président du Parlement européen, Samuel Bartholin, journaliste, Daniel Basire, retraité (Industrie chimique), Marine et Jean Baudrillard, philosophe, Maryse Bellemain, professeur de lycée, Esther Benbassa, directrice d'études à l'EPHE, Salhia Ben-Messahel, maître de Conférences, université de Lille 3, Jose Vidal Beneyto, directeur du collège d'études européennes, Alain de Benoist, écrivain, philosophe, Pierre Bergé, président de la fondation Pierre Bergé-Yves Saint Laurent, Mme Bernard, cadre social, Umberto Biasioli, enseignant (Italie), Frank Billot, chargé d'études – Céreq, Marseille, Jean-Jacques Birgé, compositeur de musique, Prof. Gianluca

Bocchi, Université de Bergame, Italie, Axel-Pierre Bois, ingénieur, Marcel Bolle de Bal, professeur émérite à l'Université libre de Bruxelles, Dominique Bollinger, professeur de philosophie, producteur au Sceren-CNDP, Pascal Boniface, géopoliticien, Mario Borillo, directeur de recherches émérite, CNRS, Olga Borodankova, professeur à l'Institut Français de Tallinn ; doctorante en sciences du Langage, Sylvain Bourmeau, journaliste, Paul Bourguine, enseignant-chercheur à l'école Polytechnique, Anne-Marie Augustina Burrelly, psychanalyste, présidente de «l'Effet freudien», Sébastien Boussois, doctorant/journaliste, Joelle Brunerie-Kauffmann, médecin, Stéphane Bugat, rédacteur en chef du « Journal des Spectacles », Evelyne Pujau-Burguière, sociologue, INRP, André Burguière, historien, directeur d'études à l'EHESS, Cabu, dessinateur, Jean-Claude Caillaux, bibliste, permanent d'association, Pierre Calame, directeur de la fondation pour les progrès de l'homme, Henri Callat, président départemental du MRAP (Aude), Sophie Calle, artiste, Samantha Cavalli, professeur en retraite, Michel Cavoizy, Olivier Cazenave, directeur de la Documentation française, Juan-Luis Cebrian, directeur de presse («El Pais»), Prof. Mauro Ceruti, Université de Bergame, Italie, Ali Chaouche, Marcel Charbonnier, Riad Chekroud, Lille, Fabien Clairfond, peintre, Ana Cleja, Olivier Cohen, éditeur, Viviane Cohen, Femmes en noir de Paris, Jean-Louis Comolli, cinéaste, Paris, Olivier Corpet, directeur de l'IMEC, Michel Cool, journaliste, Jérôme Coppalle, docteur vétérinaire, DVM, Liliane Cordova Kacerginski, CPE, Saint Ouen, Albert Cortes, professeur certifié d'Histoire ; inspecteur de l'Education Nationale, Inessa Cortes, (née Illarionova), ex-professeur de Français en Russie, Jacques Cortes, professeur émérite de l'Université de Haute Normandie ; président du GERFLINT, José-Marie Cortes, professeur certifié de Lettres Modernes, Jacques Cortes, Université de Rouen, président du Gerflint, Maurice Cosandey, président de la société suisse des professeurs de Sciences naturelles, Annick Coupé, secrétaire national Union syndicale Solidaires, Alain Coutte, dirigeant d'entreprise, Claude Courouve, Dr en philosophie, enseignant et écrivain, Chantal Couvoisier, membre du Collectif judéo-arabe et citoyen de Strasbourg, Michel Crozon, CNRS, Cyril Czernielewski, bibliothécaire, Jean Daniel, directeur du «Nouvel Observateur», Jacky Dahomay, professeur de philosophie, Guadeloupe, Clovis Darrigan, maître de conférences, Université de Pau et des Pays de l'Adour, Régis Debray, écrivain philosophe, Philippe Dechartre, ancien ministre, Henri Delage, éducateur sportif, Judith Nina De Paula, doctorante en Littérature, Daniel Deriot, travailleur social, Marie Desplechin, écrivain, Jean-Michel Djian, journaliste, Constantin Domuta, expert près le Ministère roumain de l'Education et de la Recherche ; doctorant en Sciences Politiques de l'Université de Marnes la Vallée, doctorant en Histoire de l'Université Babes-Bolyai (Roumanie) ; rédacteur en Chef de la revue Synergies Roumanie du GERFLINT, Jean Dornac, créateur et administrateur du site www.altermonde.levillage.org, Jean-François Dortier, directeur de «Sciences humaines», Paul Draszen, consultant,

Jean-Pierre Dubois, président de la Ligue des Droits de l'Homme, Quentin Dulieu, étudiant en science politique, Sirivan Dumas, styliste, Pierre Dumesnil, économiste, Hien Duong, électricien, Claude Durand, éditeur, Alain Duray, chercheur, Delphine Eastes, ingénieur, Bienne (Suisse), Cécile Elziere, doctorante en Sciences du Langage, Gabriel Enkiri, écrivain, Frank Eskenazi, producteur ; membre du bureau national de l'UJFP, Hélène Essertaize, épouse, Michel Essertaize, professeur retraité, Hamid Ettahfi, Division des Marchés, Université Paul Sabatier - Narbonne, Alain Eymard, fonctionnaire territorial, François Ewald, écrivain, journaliste, Claudine Faehndrich, Neuchâtel, Suisse, Jean-Louis Faure, sculpteur, Georges Fargeas, directeur Univ formation continue de Nantes, François Fejtö, journaliste, historien, Ravy Fejtö, psychologue clinicienne, Raphaël Fejtö, écrivain et réalisateur, Kalyane Fejtö, philosophe, Sorey Fejtö, étudiant à Sciences-Po., Nadja Fejtö, artiste peintre, Claude Fischler, directeur de recherches CNRS, co-directeur du CETSAN, Chantal Forestal, maître de Conférences HDR de l'Université d'Aix-Marseille I, Frédéric Fredj, travailleur social et maire-adjoint du 4ème arrondissement de Paris, Sofi Gandaria, artiste peintre, François Gédigier, Franz-Olivier Giesbert, directeur de la rédaction du «Point», Christophe Girard, adjoint au Maire de Paris, chargé de la Culture, Patrick Girard, journaliste, écrivain, ancien secrétaire général de l'Union des Etudiants juifs de France (UEJF), Michel Girardin, directeur adjoint du Foyer International d'Accueil de Paris (FIAP Jean Monne), Roger Goglu, professeur agrégé de Mathématiques ; docteur en Sciences de Gestion ; président de la C5I des INSA, directeur du 1er cycle de l'INSA de Rouen ; vice-président du GERFLINT, Pierre-Henri Gouyon, directeur de recherche au CNRS, Pierre Granet, ouvrier du livre, Julien Gros-Burdet, chef de produits, Jean-Claude Guillebaud, écrivain et éditeur, Joseph Hamburger, Cyril Hannyer, étudiant en chimie, Bordeaux, Bernard Herszberg, professeur honoraire à l'Université Paris XII., Stéphane Hessel, ancien ambassadeur de France, J.-C. Icart, journaliste, Anne Isla, maître de conférence à l'université de Toulouse, Henri Israël, journaliste, premier adjoint au maire de Fresnes, Jean-Loup Izambert, écrivain, Bertrand Jacob, juriste, Jacques Julliard, journaliste au «Nouvel Observateur», Marcel-Francis Kahn, Jean-Paul Kauffmann, écrivain, Gilles Kerouedan, éducateur spécialisé, Ploërmel, Francis Keymeulen, fonctionnaire, Belgique, Widadi Khaled, co-fondateur du mouvement spontané du peuple (msp), Pierre Khalfa, secrétaire national Union syndicale Solidaires, Nathalie Kosciusko-Morizet, parlementaire, Jean Lacouture, écrivain, Simon Laflamme, professeur à l'Université laurientienne, Sudbury (Canada), Edwige Lambert, ingénieur ENS, Ivan Lavallée, professeur des universités, Grégory Lavin, fonctionnaire, Marie Lavin, agrégée d'Histoire, Marc Leblanc, postier, Yvon Le Bot, directeur de recherche au CNRS, Henri Leclerc, président d'honneur de la Ligue des Droits de l'Homme, Benjamin Legrand, Sandrine Lenouvel, docteur en Sciences du Langage ; rédactrice en Chef adjointe de la revue Synergies France du GERFLINT, Emmanuel Leroy-

Ladurie, professeur au Collège de France, Jean-Louis Le Moigne, professeur émérite à l'Université d'Aix-en-Provence, Emmanuel Lemieux, journaliste, Frédéric Lenoir, directeur du «Monde des religions», Jean-Marc Lévy-Leblond, professeur émérite de l'université de Nice, Jacques Lewkowicz, professeur à l'Université Robert Schuman de Strasbourg, Aleksandra Ljalikova, professeur Chef du Département de Français à l'Université de Tallinn (Estonie), ; rédactrice en Chef de la revue Synergies Pays Riverains de la Baltique du GERFLINT, Catherine Loridant, ingénieur CNRS, Paul Loridant, sénateur honoraire, Yannick Lung, professeur, directeur de l'IFRED Bordeaux Jean-Claude Lugan, professeur à l'Université de Toulouse 1, François L'Yvonnet, écrivain, Najett Maatougui, journaliste, Eric Maigret, Université de Paris 3, Sorbonne Nouvelle, Nader Machouch, ingénieur thermicien, Prof. Sergio Manghi, Université de Parme, Italie, Michèle Manceaux, journaliste, écrivain, Sandrine Mansour, historienne, Michel Marcus, magistrat, Eliazar Mario-Vincent, écrivain, président du forum européen des Orthodoxes, Guido Martinotti, professeur à l'Université de Milan, Bruno Masure, Federico Mayor, ancien directeur général de l'Unesco, Elena Medi, kinésithérapeute, Milan, Anité Ménard, infirmière retraitée, Philippe Mérien, architecte, Macha MÉRIL, comédienne, Philippe Merlant, journaliste, Jean Claude Meyer, bureau national de l'Union des Etudiants juifs de France (UJFP), Minga, webmestre du site <http://revoltes.free.fr>, Jean Monamy, professeur de Lettres et Théâtre, Marie-José Mondzain, Olivier Mongin, directeur de la revue «Esprit», François Morel, Raoul Domingo Motta, directeur de l'institut international pour la pensée complexe, Buenos Aires, Argentine, Malik Nguyen, juriste, Dominique Noguez, écrivain, Josiane Olff-Nathan, ingénieur, Université Louis Pasteur, Strasbourg, Perrine Ollf-Rastegar, porte-parole du Collectif judéo-arabe de Strasbourg, Jean-Michel Othoniel, Zahia Oumakhlouf-Chabane, Femmes en noir de Paris, Mohamed Ouzahra, consultant en gestion des ressources humaines., Marc-Olivier Padis, rédacteur en chef de la revue «Esprit», Bernard Paillard, chercheur, CNRS, Michel Paillard, Malgorzata Pamula, maître de Conférences à l'Université de Cracovie (Pologne) ; rédactrice en Chef de la revue Synergies Pologne du GERFLINT, Jérôme Paret, chargé de recherche au CNRS - ancien élève de l'Ecole Polytechnique., Christian Pellistrandi, chirurgien-dentiste, Daniel Pennac, écrivain, Alfredo Pena-Vega, sociologue, EHESS-CNRS, Daniel Percheron, ingénieur, CNRS, Nicole Phelouzat, documentaliste, Lélia Picabia, professeur émérite, Université de Paris-8, Enrica Piccardo, maître de Conférences à l'Université de Grenoble, rédactrice en Chef de la revue Synergies Europe du GERFLINT, Renaud Pisapia, sans emploi, Edwy Plenel, journaliste, Michel Plon, directeur de recherche au CNRS, psychanalyste, Mazarine Pinget, écrivain, Louis Pollet, psychanalyste, Sylvie Deplus-Ponsin, médecin, Jean-Claude Ponsin, médecin, Maria Poumier, universitaire, Christian Puren, professeur Chef du département de Français Langue Etrangère à l'Université Jean Monnet de Saint-Etienne, Afwan Qasem, respon-

sable associatif, Yolanda Quintero de Rincon, professeur, chef du Département des Langues Modernes, Universidad del Zulia, VENEZUELA ; rédactrice en Chef de la revue Synergies Venezuela du GERFLINT, François Renaudin, sculpteur, Alain Robbe-Grillet, écrivain, Jacques Robin, Transversales science-culture, Olivier Roller, photographe, Joel Roman, B. Roudil, sculpteur, G. Roudil, sculpteur, H. Roudil, ingénieur, V. Roudil, sans profession, Eric Rouleau, journaliste, Magali Roux, directrice de recherches au CNRS, Michel Roux, professeur, Université de Pau et des Pays de l'Adour, Olivier Rouzet, ingénieur en informatique, Olivier Roy, directeur d'études à l'EHESS, Francis Sahal, directeur d'hôpital, Cherif Saiche, Jean-Jacques Salomon, professeur honoraire au CNAM, Didier Samain, Université Paris 7, Shlomo Sand, professeur à l'Université de Tel Aviv, Carole Sandrel, Marie-Noëlle Sarget, chercheur à l'EHESS, Mansour Sayah, maître de conférences à l'Université de Toulouse Le Mirail, Nicole Schnitzer-Toulouse, artiste lyrique, Leila Sebbar, écrivain, Fabienne Servan Schreiber, productrice de film, Leo Scheer, éditeur, Michèle Sibony, Union des Etudiants juifs de France (UJFP), Eyal Sivan, cinéaste, enseignant Institut Sapir, Christophe Sibertin-Blanc, professeur, Université Toulouse 1, Arnaud Spire, journaliste à «l'Humanité» et philosophe, Michel Surya, écrivain, Ada Teja, professeur d'université, Spyros Théodorou, directeur d'Echange et diffusion des savoirs, Christophe Thill, statisticien, Hervé This, physico-chimiste, INRA, Alain Touraine, directeur d'études à l'EHESS, Alfredo Tradardi, Itàca, associazione culturale per la promozione dell'arte contemporanéité (Italie), Michel Tubiana, président d'honneur de la Ligue des Droits de l'Homme, Claude Vautier, chargé de cours, Université Toulouse 1, Vidya Vencatessan, professeur, directrice du Département de langue, littérature et civilisation française d'Elphinstone College, Université de Bombay (Inde) ; rédactrice en Chef de la revue Synergies Inde du GERFLINT, Bernard Vernier, anthropologue Lyon II, Catherine Vigal, directrice de recherche au CNRS, Georges Vigarello, directeur d'études à l'EHESS, Henri Weber, sénateur, Michel Weinfeld, directeur de recherche au CNRS, Kenneth White, écrivain, James Whitney, ingénieur à la retraite, Florence Windmüller, docteur en Sciences du Langage ; rédactrice en Chef de la revue Synergies Allemagne du GERFLINT, François Xavier, écrivain, Francis Yaiche, maître de Conférences HDR au CELSA de Paris IV Sorbonne ; rédacteur en Chef de la revue Synergies France du GERFLINT, Ouardia Yahiaoui, poète engagée, Joël Yan, postier, Marie-Hélène Yessayan, fonctionnaire, Murat Yildizoglu, professeur à l'Université de Bordeaux 4, Said Zulficar, réseau de Libération coloniale”.

Ciudățenia - și reconfortul: pe de o parte Edgar Morin este un fost comunist (ca Besançon, ca Leroy Ladurie); pe de altă parte Edgar Morin este evreu... Nu am înțeles cine, care organizație l-a dat în judecată, presupun că “Sentinelele”...

Întrebare legitimă: De ce am consacrat atâta spațiu pentru lista celor solidari cu Edgar Morin?

Răspuns - și el legitim:

1. E jurnalul meu, internetier, cititorul nu a dat bani pe el, dacă vrea să citească: bine, dacă nu: iarăși bine;

2. Am semnat și noi Apelul (Ana Maria, Filip Ieronim, eu);

3. Iată, solidaritatea funcționează în spațiul unei *culturi* (și nu funcționează în spațiul unei *non-culturi* ca cea românească).

În spațiul cultural occidental solidaritatea funcționează pe *principii*, nu pe interese de moment, apartenențe la grupuri, la etnii și mai ales pe "ezitări" (citește: frici, spaime, adesea fără motiv, doar din... tradiție). Iată: cam un sfert din semnatarii cunoscuți de mine sunt evrei - nu doar "de origine", ci militanți în organizații evreiești, ca cele studențești, sau profesori la Tel Aviv, ca Shlomo Sand... Și totuși au semnat. Nu neapărat întru apărarea unui evreu (Morin), ci a unui principiu.

De la bun început, elimin comparația de valoare între Edgar Morin și mine și întreb:

- câți evrei din România s-au declarat solidari cu Goma (Oișteanu, semnat în chestiunea Pleșiță nu trebuie luat în seamă, fiindcă, pe de o parte el este individul-lipitoare, cel care nu se lasă zmulș de scaunul pe care îl stăpânește cu gura-curului; pe de alta, am spus: el nu era solidar cu Goma, ci cu cei care se indignau de apariția la televiziune a lui Pleșiță - cazul și al lui I. Vianu; și al lui Matei Călinescu);

- câți evrei din Israel s-au declarat solidari cu Goma, acuzat pe nedrept de antisemitism? Câți?

- câți neevrei din România s-au solidarizat cu Goma, în public, pe chestia ne-antisemitismului lui? Îmi vin în minte doi: Mircea Stănescu și Valerian Stan - încă o dată: nu anti-Pleșiță, ci pro-Goma?

În *Ziua* de ieri (1 iulie - anticipez, din motive internetice) a apărut:

ZIUA și replica

D-lui director Sorin Rosca-Stanescu,

În legatura cu articolul publicat de ZIUA în numărul sau din 29 iunie a.c. sub titlul "A inviat Goma!", va rugăm să luați în considerare următoarele:

1. Afirmatia conform căreia persoanele menționate ar fi intervenit pe lângă conducerea Editurii Polirom pentru nepublicarea cărții "Culoarea Curcubeului '77" sau a unor părți din aceasta sunt complet false.

2. Cartea a fost tipărită identic cu "Bunul de tipar" acordat chiar de autor, conform prevederilor contractuale initiale. De comun acord

cu autorul, a fost introdusa ulterior o sectiune incluzand o larga selectie de documente provenite din arhivele Securitatii, intitulata "Cod Barbosul".

3. Informatiile din articol privind cumpararea Editurii Cartea Romaneasca sunt false, in realitate fiind vorba despre un act de colaborare intre Editura Polirom si Uniunea Scriitorilor din Romania despre care presa a informat pe larg (inclusiv ZIUA, in numerele sale precedente).

Regretam ca articolul mentionat pune in circulatie supozitii si acuzatii nefondate ale autorului si ca acestea au fost aduse la cunostinta publica fara o verificare prealabila. Deoarece unele dintre ele pot aduce prejudicii de imagine Editurii Polirom (editura care in ultimul an a publicat doua carti ale autorului articolului!), va rugam, domnule director, sa aveti amabilitatea de a publica prezenta dezmințire.

Cu multumiri,
Silviu LUPESCU
director general al Editurii Polirom

Am răspuns, antedatînd:

Dezmințire la o "dezmințire"

Paris, 4 iulie 2005

D-lui director Sorin Roșca-Stănescu,

În legătura cu dezmințirea publicată de *Ziua* în numărul sau din 1 iulie 2005 sub titlul redacțional "ZIUA și replica", vă rog să luați în considerație următoarele:

3. [Încep cu ultimul punct]:

M-am lăsat informat de informația din *Ziua*, 9 iunie 2005 - citez:

"Asta nu l-a împiedicat *pe patronul de la Editura Polirom, Silviu Lupescu, să preia - s-a întâmplat recent - editura Uniunii, Cartea Romaneasca...*" (sublinierile mele, P.G.)

Am "tradus": **preluarea (în administrare) prin: cumpărare.**

Ar fi trebuit să scriu:

"Patronul editurii Polirom a preluat (în administrare) prin cumpărare Editura Uniunii Scriitorilor, Cartea Românească".

Am greșit, îmi cer iertare. Fac aici cuvenita rectificare.

Citez din dezmințire:

"1. Afirmatia conform căreia persoanele menționate [A. Oișteanu, M. Șafir, Al. Florian, A. Cornea, Mihăieș, Pippidi, A. Babeți ș.a., ș.a.] ar fi intervenit pentru nepublicarea cărții «Culoarea Curcubeului '77» sau a unor părți din aceasta sunt ["este", fiind vorba de "afirmația", nu de "părți" - corectura mea, P.G.] complet false" - am încheiat citatul din "dezmințirea Polirom".

Deloc "falsă" ["afirmația", nu "părțile"], iată de ce:

a). Vorba era, în textul meu, despre actul suprimării

“Introducerii” (cuprinzând “Notele autorului” din mart. 2002 și din 21 oct. 2004 - aceasta din urma scrisă pentru ediția de la Polirom, cea cuprinzând și «Cod Barbosul») - și nu despre...: “ar fi intervenit [holocaustologii] pentru nepublicarea *cărții*” (subl. mea, P.G.).

Încă o dată, ca să priceapă chiar și Cristian Teodorescu: aceasta - **“Introducerea”** cuprinzând “istoricul mișcării pentru drepturile omului din 1977” - aceasta, repet, a fost suprimată de Polirom, în ianuarie 2005 (astfel încălcând contractului evocat). Semnatarul “dezmințirii” nu dezmințe nimic, fiindcă nu spune adevărul: Suprimarea **“Introducerii”** a fost făcută de către editură abia la prima corectură; autorul, crezând că fusese o... scăpare, o re-puse la loc, însă Polirom i-a comunicat: nu se mai poate face repaginarea, costisitoare, să dau “Bunul de Tipar”, pentru aceea forma. Șantajat astfel, sperînd să rup în sfârșit blestemul planînd asupra tipăririi cărții, în românește, limbă în care fusese scrisă cu 28 ani în urmă, am dat BT-ul. Iar rezultatul... Să facă bine Dezmințitorul Polirom să-și contemple “opera editorială” și să jure cu mîna pe inimă că, dacă el ar fi fost autorul, nu ar fi suferit din pricina decapitării volumului, deci a lipirii de elementarele informații editoriale : a căta este ediția de față, care fusese întâia, în ce limbă, când tipărită, sub ce titlu - în 1979, la Seuil, în neerlandeză la Elsevier - când, cu ce titlu apăruse-dispăruse la Humanitas, în mai-iunie 1990?

Ceream prea mult de la editura Polirom?;

b) De loc falsă afirmația mea: abuzul editurii - suprimarea **“Introducerii”** - a coincis (cine crede în coincidențe repetate?) cu articolul semnat: A. Oișteanu (revista 22, 22 ian. 2005) . În acela **autorul Polirom** mă denunța ca “trivial negationism” (termen împrumutat de la M. Shafir, *și el autor Polirom*, și el acuzator al meu pentru “antisemitism deflectiv?, deflectant?” - după care mărturisea chiar în corpul broșurii, **editată la Polirom**, că... nu avusese timp să citească ceea ce condamna). Am răspuns prin un text “Să învățăm de la evrei...?”, apoi prin “Necitorii mei, holocaustologii”; în ele încercam să arăt **adevărul** - acesta: **acuzatorii mei** (pentru “antisemitism”) **nu citiseră textele condamnate, nu produsese citate, fabricaseră rezumate școlarește copiate unul de la altul, colportorii împănîndu-și compunerile cu amenințarea: «Ordonanța, Ordonanța!», cea prevăzută a-i băga în pușcărie pe ne-evrei pentru “antisemitism”, dar Doamne-fereste să-i vizeze pe evrei, pe unguri pentru anti-românism).**

Atacul soldatului A. Oișteanu a coincis (sic-sic), nu doar cu mutilarea **Culorii Curcubeului**, ci și cu anunțarea ne-acordării unei serii de autor - sugerată de Dan Petrescu, nu de mine solicitată; și a coincis (?) cu neacceptarea editării **Jurnalelor**; în final, am primit lămuritorul răspuns: «**Nu**» la propunerea editării unor volume de ficțiune: **Sabina, Bonifacia, Justa...**

Autorul dezmințirii neagă “intervenția” concertată a holocaustologilor în defavoarea mea ca autor, pe lângă direcția Polirom - îi mai numesc o dată: cu excepția lui Al. Florian, Laszlo și a lui Pecican, sunt

autori Polirom : J. Ancel, G. Andreescu, L. Antonesei, V. Ciobanu, A. Cornea, V. Gârnet, M. D. Gheorghiu, C. Iancu, R. Ioanid, M. Mihaies, A. Oişteanu, Dan Pavel, M. Shafir, W. Totok, I. Vianu, Gh. Voicu - la care îi adaug pe Ed. Reichman, Alain Paruit, Pierre Pachet, S. şi Pierre Moscovici, Lavastine, Isac Chiva, Iosif Petran... - care, în ultimele decenii m-au tot pus la stâlpul "antisemitismului" - încă o dată: etichetându-mă, însă evitînd a da citate din textele mele "antisemite": citatele netrunchiate (nedecapitate, ca să rămânem înde noi) s-ar întoarce împotriva bravilor acuzatori.

Dezmint dezminţirea editurii Polirom. ***Argumentele mele sunt textele mele, imprimate*** - întregi sau decapitate de însuşi dezminţitorul, ca volumul **Culoarea curcubeului**;

Argumentele editurii Polirom sunt vorbe goale, neadevăruri orbitoare, precum : "Bunul de tipar acordat de autor conform prevederilor contractuale". Sic.

Paul Goma

P.S. Fiindcă am prilejul, o întrebare - retorică, se înţelege: cum poate fi judecată "politica editorială" a Polirom (de ce îmi va fi venind să-i zic: "Polirom"- să fiu psihanalizat pentru contaminare: Poli**tr**birou, Poli**tr**ruc - eu sau botezătorul?), după mărturia lui Mihai Vakulovski (răspunzîndu-i lui O. Pecican acuzîndu-l că publicase în **Tiuk!** un text de "antisemitul Goma"):

"Cât despre mine, da, am facut o carte de interviuri cu supravieţitorii Holocaustului, din care am publicat citeva la E-Leonardo şi citeva la Tiuk, la rubrica "Reportaje KLU" (în mai multe numere). Cartea a apărut la editura "Polirom", doar ca nu se ştie cine i-a schimbat titlul şi mi-a scos numele de pe coperta! (Acum se numeşte "Holocaustul evreilor romani" si e semnată "Institutul Roman de Istorie Recenta"). Despre cartea asta*) a facut Dumitru Crudu un interviu in care povestesc despre aceasta experienta (...) Ma intrebi când sînt eu - eu sînt şi atunci cînd ştiu să ascult un om care a suferit şi are ce povesti, iar aceşti supravieţuitori au fost extraordinari, şi atunci cînd apar din toate puterile libertatea de exprimare. Ce-ti pare contradictoriu în asta?"

*) [Care] "se numea, înainte de a fi publicată, "Supravieţuitorii... (Interviuri despre Holocaust)" şi era semnată Mihai Vakulovski. M-am interesat (...) cum a ajuns să fie semnată IRIR (...); după cercetări îndelungate, mi-a răspuns (...) Andrei Pippidi, prefăţatorul volumului (...) [că] a fost mulţumit (...) şi că ***el "în acord cu editorii" au hotărît "ca IRIR si nu dvs să figuraţi pe coperta volumului"*** (subl. mea, PG.)

P.P.S.: Aşadar nu sunt singurul autor ale cărui cărţi predate la Polirom sunt fie mutilate, fie pur şi simplu furate - de ditamai istoricul A. Pippidi!

De ce Mihai Vakulovski a fost victima unui astfel de act - extrem de cultural, cât despre editoriaa...?

Nu cumva pentru că frații Vakulovski (Alexandru și Mihai) se declaraseră, într-un poem publicat în *Vatra*, “fiii [spirituali] ai lui Goma”? Argumentele prezentate de mine, mai sus se dovedesc a fi, vai, adevărate: și A. Pippidi este holocaustolog emerit (face parte din “Comitetul Wiesel” - alături de alt escroc și falsificator de istorie: R. Ioanid) și coordonator de colecție - la Polirom.

Deci nu doar Goma este “pedepsit”: marginalizat, contestat, antisemitizat, îngropat de viu cu tot cu manuscrisele-i - ci și persoanele care “se ating” de el? Dar “s-au atins de mine” și Pecican și Laszlo, și Adameșteanu și Liiceanu și Manolescu și Tudoran (nu, Blandiana: nu, ea se atingea numai de Gogu Rădulescu) - și?

Și! Iată “antisemitul” Manolescu, de la o vreme se înțelege perfect cu directorul Polirom, devenit și director al editurii Uniunii scriitorilor, Cartea Românească.

Cum se va numi editura rezultată din preluarea uneia de către cealaltă:

Cartea Politromânească?

Aici - răsturnând cronologia - reproduc un text semnat Tudorel Urian, apărut în... *România literară*! Se vede că Manolescu este ocupat până peste sprincene cu Uniunea Sovietică a Pisatelilor Românëți, de aceea șoarecii își fac de cap! Scriu despre Goma!

România literară nr. 24 / 22 - 28 iunie 2005

Lecturi la zi de Tudorel Urian

Lectia de onoare

Ce s-a ales, după 1990, de foștii disidenți anticomunști? Pînă la implozia sistemului comunist european, simpla pronunțare a numelor lor, la postul de radio „Europa Libera”, provoca fiori și făcea să li crească o palidă speranță în casele înghetate și întunecate ale românilor. În ultimii ani ai comunismului, nume precum Lech Walesa, Milovan Djilas, Adam Michnik, Vaclav Havel, Alexandr Zinoviev, Alexandr Soljenitîn, Andrei Saharov făceau parte dintr-o mitologie contemporană a onoarei și a demnității. Cîți dintre noi, majoritatea tăcută, cei al căror „curaj” se reducea la ascultarea emisiunilor postului de radio „Europa Libera” și la maimutărirea pe ascuns a vreunui șef de partid (eventual, chiar Supremul), nu am visat să trăim într-o lume condusă de acești oameni, care pareau să știe toate vulnerabilitățile și întreaga ticalosie ale regimului comunist?

După caderea comunismului, datele problemei s-au schimbat radical. Chiar dacă unii dintre foștii disidenți au ajuns președinți în țările lor (Walesa, Havel), tot mai puțină lume își aminteste de faptele lor din anii de rezistență. Lumea merge mai departe, oamenii privesc înainte, iar vechile mituri palesc în fața pragmatismului care a devenit cuvîntul de ordine al societății contemporane. Trăim într-o lume care

nu (mai) da doi bani pe valorile morale si care este oricînd dispusa sa parieze pe „realismul” unui fost, uns cu toate alifiile turpitudinii si ale cinismului, în detrimentul idealismului pagubos al vreunui caracter fara pata. Eroii trebuie sa stea la puscarie sau în cartile de istorie, nu în viata publica. Si totusi...

... În anul 1997, gratie extraordinarului Vladimir Tismaneanu, am avut sansa sa petrec o dimineata în compania lui Adam Michnik. Dupa micul dejun luat la hotelul Minerva de pe bulevardul Ana Ipatescu (Michnik venise în Bucuresti pentru lansarea editiei în limba româna a cartii sale *Scrisori din închisoare*), am iesit la o scurta plimbare. La Piata Romana, fostul disident polonez s-a apropiat de o taraba cu carti si, imediat dupa aceea, a exclamat cu un aer uluit-entuziast:

«Formidabil, am vazut o carte de Paul Goma!»

Fireste, conversatia noastra a deviat spre acest subiect. I-am spus, printre altele, ca în România (repet, ne aflam în 1997), Paul Goma era cunoscut mai mult prin scrisorile sale polemice decît prin trecutul sau de disident anticomunist, ca foarte multa lume îi contesta talentul de scriitor si ca exista destui care soptesc pe la colturi ca nu ar fi în deplinatatea facultatilor mintale. Adam Michnik s-a oprit brusc, m-a apucat de brat, m-a privit drept în ochi si mi-a spus:

«Va rog sa îmi promiteti un lucru: indiferent ce vor spune cei din jur, dumneavoastra nu îl veti vorbi niciodata de rau pe Paul Goma!»

Am respectat aceasta rugaminte a lui Adam Michnik, chiar daca, în anii care au urmat, lista celor care „s-au lepadat” de Paul Goma s-a întins foarte mult, cuprinzînd inclusiv numele unor oameni care, într-o vreme, au fost singurii sai aparatori.

Culoarea curcubeului '77 (*Cutremurul oamenilor*), completata acum cu formidabilul dosar de Securitate Cod „Barbosul”, este o carte esentiala pentru înțelegerea adevaratei dimensiuni a disidentei lui Paul Goma. În mod surprinzator, desi actuala editie de la Polirom este cea de-a patra în limba româna (dupa cele aparute la Humanitas, în 1990, Biblioteca revistei „Familia”, în 1993, si Flux Chisinau, în 2003), ea nu a avut aproape deloc impact la nivelul opiniei publice, iar comentariile critice au ocolit-o. Pacat, pentru ca aceasta carte este o marturie de maxima importanta despre o perioada mai putin cunoscuta a comunismului, a doua parte a anilor saptezeci. În ultimii ani au aparut multe marturii despre teroarea instaurata de comunisti în anii '50, s-a vorbit adesea despre deschiderea spre Occident de la sfîrsitul anilor '60, ca si despre ultimii ani (ubuesti) ai regimului Ceausescu. Mai putin despre anii '70, în care credibilitatea internationala a regimului de la Bucuresti era înca destul de mare, chiar daca în tara începuse „revolutia culturala”, iar surubul libertatilor cetateanului începuse sa se strînga dramatic. Izolat la domiciliu, supravegheat în permanenta, supus terorii psihice, prin telefoane anonime de amenintare la adresa sa si a familiei sale si prin foarte dubioasele vizite nocturne ale unor personaje de nefrecventat, sfatuit de „prieteni” scriitori si nu numai sa renunte la protestele sale, agresat si defaimat, Paul Goma se încapatîneaza sa creada în dreptatea sa si își urmeaza calea, indiferent de consecinte.

Gesturile sale sînt cele ale unui om normal care traieste într-o lume bolnava si care nu cere decît respectarea legilor aflate în vigoare la momentul respectiv. Asa cum sînt puse lucrurile, este evident faptul ca între Paul Goma si Nicolae Ceausescu, mai degraba fostul sef al statului avea, în 1977, statut de disident.

Cartea lui Paul Goma este, probabil, una foarte greu de digerat pentru multi dintre scriitorii importanti de azi. Ei apar în lumina prea putin convenabila a lasitatii lor de acum aproape trei decenii, a propriilor compromisuri mai mari sau mai mici facute pentru a pastra/obține statutul de privilegiati. Exceptiile, în ordine morala, sînt putine si, de aceea ele trebuie subliniate. Impresionant este cazul regretatului Teohar Mihadas. Trimis de Securitate acasa la Paul Goma pentru a-l convinge sa renunte la protest, acesta îi povesteste deschis toata tarasenia: „- Domnule Goma, Securitatea m-a trimis la dumneata. Sa te conving sa renunti. Zece zile m-a chinuit la noi (la Cluj). Pe mine m-a dat afara din locuinta; pe soacra-mea din spital; pe copii si peginere i-au amenintat ca or sa-si piarda slujbele daca eu nu vin la Bucuresti sa te «lamuresc» Mi-au promis ca, daca reusesc sa te descurajez, sa te fac sa abandonezi povestea cu semnaturile, au sa-mi dea o locuinta mai buna, pensie de la Uniunea Scriitorilor si au sa-mi publice cartile respinse pîna acum” (p. 142). Dupa aceasta dezvaluire plina de dramatism, Mihadas face un gest sublim: doreste sa își puna semnatura pe Scrisoarea de protest a lui Goma. În final, disidentul se vede pus în situatia sa-l roage pe bietul Mihadas sa nu semneze hîrtia, pentru a nu-si periclita si mai mult situatia de neînvidiat în care se afla.

Poate ca este interesant de stiut si cine sînt cei care, în anul 1977, s-au manifestat public împotriva protestelor lui Goma. Le reproduc doar numele dupa o nota a Securitatii din ziua de 10 decembrie 1977 (în respectiva Nota, reproducuta la pp. 533-534, apar si cîteva dintre „argumentele” celor aflati pe aceasta lista a rusinii): Eugen Barbu, Fanus Neagu, Ion Lotreanu, Doru Popovici, graficianul Ion Dogar-Marinescu, studenta Hydassi Ana si profesorul Valentin Tautu (din Cluj), studentul Radu Radescu, profesoara Maria Panaitescu, doctorul Gheorghe Radu, Zigu Ornea, Adrian Beldeanu, Leon Kalustian, Alexandru Tocilescu, Nelu Oancea, Marin Preda, Dan Zamfirescu, Constantin Abaluta, preotii greco-catolici Gheorghe Chindris, Gheorghe Coman, Dumitru Pop.

De maxim interes este voluminosul dosar de Securitate din partea a doua a acestei carti. Dincolo de informatiile punctuale pe care le aduce acesta poate oferi, celui care stie sa citeasca, informatii valoroase despre metodele, uneori sofistificate pîna la perversiune ale Securitatii. Analizele Securitatii pot explica multe dintre deciziile aparent ilogice din epoca. În anul 1974, Paul Goma predase Editurii Cartea Romîneasca, unul dintre romanele sale incomode (În cerc). Exista însa temerea ca o versiune a romanului se afla deja în Occident si ca ar fi putut apare în traducere franceza la Gallimard. Analizînd situatia, lt. Colonelul Nicolae Mihai ajunge, în Nota Raport, la urmatoarea concluzie: „, a) Cartea sa nu fie publicata (...), Gallimard va

putea exploata în publicitate faptul ca romanul a fost refuzat... b) Manuscrisul sa fie publicat. (...) Aceasta atrage urmatoarele: – nu va mai putea fi publicat în Occident decât cu asentimentul editurii care l-a publicat în tara; – emigratia reactionara nu va mai putea folosi în propaganda «P.G. este scriitor interzis în România», iar (...) Gallimard (...) nu va mai manifesta acelasi interes pentru lucrarile sale. Chiar el ca persoana va fi dezavuat în Occident, mai ales ca este suspicionat ca «agent al securitatii»; – persoanele care se mai afla în anturajul sau vor deveni suspicioase si-l vor acuza de duplicitate” (p. 371). Recomandarea de publicare a cartii aproape ca sare în ochi, iar despre agentii Securitatii se poate spune orice, (ca erau cinici, ticalosi, odiosi etc.), dar nu ca duceau lipsa de inteligenta.

IULIE

Vineri 1 iulie 2005

Ziua publică textul lui Mircea Stănescu “Țintele externe ale Securității” - este vorba și de atentatele cu bombe, puse la cale de Carlos (în colaborare cu securistul Andrei Vicescu/?, alcătuitorul “dosarelor). Deasemeni vorbește despre plângerile mele împotriva securiștilor și a lui Iliescu, pentru “trădare de patrie”.

Mai există un text despre Carlos în slujba Secului (V. Alexe).

Sâmbătă 2 iulie 2005

În *Ziua* de ieri (1 iulie) a apărut dezmințirea lui Silviu Lupescu: (am reprodus-o la iunie a.c.)

Marți 5 iulie 2005

Prins cu “probleme” domestice...

Am dormit prost, m-am trezit obosit, prost dispus - nu din cauza textului semnat de Groșan în *Ziua*: “Gică-Contra”, eu fiind acela. Din motive mai serioase.

Am pus “Dezmințirea dezmințirii” la coada lunii iunie, sperînd că Filip o va instala pe internet.

Cronica din redacție, Razvan Ionescu

Care este parerea ta?

Comentarii

Doua poze

Cand ajungi noaptea tarziu acasa, deschizi televizorul si-l vezi mare cat ecranul, in toata zoologia sa, pe fostul general Nicolae Plesita iti dai seama de ce Paul Goma a ajuns un neinteles. Tipologia acestui personaj o reintalnesti pe toate drumurile in Romania.

In spatele multor birouri impunatoare, tronand pe acele fotolii obscene care reprezinta simboluri ale statului roman, gasesti aceeasi privire si aceeasi gusa indecenta ca ale generalului Plesita. Nu realizam totdeauna cati Plesita exista inca in Romania. Aparentele ne insala uneori, fiindca sinistrul general e singurul din aceasta specie care se manifesta autentic si in public, si la televizor.

Paul Goma a definit specia reprezentata de tipi ca Plesita. I-a numit, simplu, cavernicoli. Cei mai multi isi disimuleaza identitatea de regn cu abilitate. Se ascund intre noi si lumea politica de la suprafata. Ei sunt esenta peliculei care formeaza esaloanele doi si trei. Ei conduc Romania, indiferent

de culoarea guvernării. Nu sunt nici pesedisti, nici liberali și nici pedisti.

Diferența se face doar prin gradul de adaptabilitate a politicianului care se încumeta să stea pe această peliculă. Pesedistii plutesc imponderabil, alții sunt înghitiți și se îneca.

Tot acest tablou ni s-a redeschis în fața ochilor ieri, când am aflat că pedistul Aurel Pana, directorul Companiei Apele Romane, a explodat pe stil Plesita într-o convorbire telefonică cu un ziarist de la „Cotidianul”. Dezvaluiri ale colegilor noștri l-au potentat pe avevaratul Aurel Pana. „Ba, vin acolo și va da foc la redacție, va retrag publicitatea!” sunt cuvintele sale. Sau: „Să scrii în ziarul de mâine că ești o dobitoacă...”.

Orice alt comentariu e de prisos. Singura formă posibilă de reacție jurnalistică este să-i publicăm poza domnului Aurel Pana.

Joi 7 iulie 2005

Nici de astă dată nu a reușit Franța să găzduiască Olimpiada 2012. Amărăciune. Nu sunt francez, dar francofil cu moderațiune, da. Desigur, în această atitudine mă lucrează numai istoria; și numai istoria privindu-i pe români, acolo, în colțul de lume uitat de Dumnezeu. Știu: nu contează “iubirea” (care este sublimă și inexistentă - ce, România “iubește” Albania?, măcar Dulcea Bucovină?) față de România a Franței, a Angliei, ci interesele lor care coincid sau ba în anume momente cu interesele românești. Franța nu este fără cusur: atitudinea ei indiferentă în 1812 a dus la tragedia sfâșierii Moldovei; cea din 1914-16, când ne-a tras în tabără rusească; însă dacă am fi fost în cea germană am fi picat și mai rău, nu ar fi fost realizată România Mare;

Anglia - în schimb! - este Puterea “fără calități” (privită din același punct de vedere egoist, românesc): ea a fost totdeauna susținătoare a Turciei. Și numai a ei. Iar din 1940 a fost susținătoare a Rusiei. Și numai a ei (noi, ca noi, dar să fie întrebați polonezii cum-cât i-a trădat-vândut Albionul!).

Stare generală proastă: amețelile continuă, ba cresc în intensitate - și în efectele fizio-psihologice.

Apoi “Ziua” nu a publicat replica mea la Polirom - și nici nu a dat vreun semn că ar fi primit textul. Bănuiesc motivul: “Am picat prost”; vorba picatprostului D.C. Mihăilescu: chiar în timpul vizitei de o săptămână a lui Ungureanu în Israel. Și cum “Ziua” se află sub supravegherea lor - la asta adăugându-se faptul că V. Roncea este și el în Israel...

Atentate la Londra. Cumplit(e).

Vineri 8 iulie 2005

“Carnage” titrează presa de pe ambele maluri ale Mânecii.

Nu-mi vine deloc să intru în statistici, am oroare fiziologică de astfel de unități de măsură ale grozăviei, fiindcă de la o victimă începe inacceptabilul acceptat, oroarea. Ii detest pe jurnaliștii de televiziune în direct care pun prima întrebare reporterului aflat la locul câte unei catastrofe: «Câte victime au fost înregistrate?», iar în unele cazuri când cel de pe teren nu dă cifre - fie că nu le cunoaște, fie că nu vrea să intre în acest joc imbecil și pornografic - ăstaltalt insistă : «Câți morți, câți răniți?...» de parcă ar fi socotitori de cadavre la poarta Holocaustului.

În primele momente comentatorii au crezut că atentatele erau o răzbunare” din partea celor eliminați din cursa pentru găzduirea Olimpiadei - Franța ocupa, firește, locul întâi (dintre eliminați). Dar s-au calmat: cei cât de cât inițiați au avansat teza Al Quaida: atentatele puse la cale de “Ea” (nu știu ce gen are în arabă - și dacă are un sex, ori este ca îngerii cretinilor...) presupun luni de zile, cam un trimestru de preparative. Or, dacă se admitea că A.Q. este autoarea, nu englezii “victorioși” la Singapore erau vizați (nu era timp de pregătire: cât: o noapte?), ci englezii gazde ai G 8. Or despre asta se știa de un an de zile.

Ce a fost impresionant: englezul, chiar rănit, chiar pus la pământ - nu se predă, nu se declară învins. Cei care nu cunosc istorie, doar sport știu: englezul luptă până în ultima secundă - chiar și în secunde de după ultima secundă - și nu de puține ori răstoarnă un rezultat defavorabil. Desigur, sportul este prelungirea războiului - sau anticiparea, depinde cum e privit - însă aci intrăm în istoria pentru clasa a IV-a primară: în al doilea război mondial, sub bombele germane Anglia a ars, a sângerat cumplit - dar nu s-a lăsat (iar când i-a venit ocazia, s-a răzbunat cu ferocitate pe nemți). Apoi a cunoscut războiul civil: decenii lungi IRA a pus bombe, mai ales în inima Albionului, Londra. Multe victime, multe distrugeri - Albionul nu a cedat.

Pun pe seama emoției și a mâniei discursul lui Blair, mai ales pasajul în care, vorbind de autorii atentatelor, i-a tratat de “barbari”, de “lași”, de insensibili la faptul că victimele sunt civili... Ei, da: nici o crimă nu justifică o crimă, însă când tu, Anglia ești aliatul de nădejde al Americii în această sângeroasă cacialma care este războiul în Irak, te abții de a vorbi de “barbaria”, de “lașitatea” celor pe care tu i-ai atacat, pe care tu i-ai umilit, însângerat, ucis. Fiindcă în Irak *război* nu a fost: “înfruntarea” dintre Armada Occidentală și ce mai rămăsese din armata irakiană măcinată de războiul cu Iranul, apoi de războiul Golfului (1991) nu a fost decât un galop de sănătate pentru occidentali. Or abia după încheierea războiului a început... războiul (de gherilă). Cum îndrăznește Blair să pomenească de “barbarie”, de “atacare a

unor civili fără apărare”, când de doi ani asta fac Occidentalii în Irak, deci și ei, englezii? Acte de barbarie, atacând civili fără apărare, torturând captivii, pe cei periculoși deportându-i la Guantanamo, tratându-i, nu după metodele asiate (saddamiste), nu, nu!, ci după cele rusești pe care noi românii le știm din Istoria Piteștiului.

Durerea și mânia l-a făcut pe Blair să rostească acele cuvinte nesăbuite, mincinoase, pe care nu pot să nu le pun alături de cele ale conducătorilor politici-militari israelieni, cei care, vorbind de kamikaze, se trezesc tratându-i de “lași” - când există pe pământ atâtea alte cuvinte-potrivite pentru acțiunile kamikaze: “sângeroase, ucigașe...”.

Andrei Vartic îmi atrage atenția asupra unui articol murdar al lui G. Andreescu, publicat în “Ziua” - despre Pactul Stalin-Hitler. Într-adevăr, textul este de o josnicie inegalabilă. Mi-e greață.

Pe luni, pe marți o să am o nouă imprimantă.

Sâmbătă 9 iulie 2005

Mai sunt călători cu metroul londonez care nu au fost descarcerați - din cauză că explozia a fragilizat tunelul, iar “acoperișul” riscă să se prăbușească. Sunt necesare lucrări de consolidare - astfel explică poliția întârzierea comunicării statisticelor (!) și negăsirea multor persoane căutate de către ai lor. Cumplit. Să mai existe supraviețuitori după atâta timp?

Deși suntem în iulie, puțini vizitatori pe internet, în frunte se află textele instalate alaltăieri-noapte: “O, ce veste...”, “Dezmințire”, “Jurnal ian-iun.”

Și regina Angliei în discursul său la spitalul vizitat a vorbit despre “barbarie”, despre “atacarea civililor inocenți”... Dar bineînțeles că toate victimele atacurilor teroriste sunt civili inocenți, dar aceștia nu sunt doar supușii Majestății sale, ci și italienii în anii de plumb, și germanii din vremea armatei roșii a lui Baader, și spaniolii victime ai ETA (apoi anul trecut ai Al-Quaidei) și francezii - mai ales în metrouri, victime ai “răzbnătorilor” algerieni - precum “victime civile, inocente” sau înregistrat cu sutele, dacă nu cu miile în Irak - după încheierea războiului! Și “victime civile, inocente” au fost, sunt în continuare, palestienienii, de 56 ani - voi fi numărat corect, pe degete, deceniile, din 1948.

Duminică 10 iulie 2005

Aseară, într-un acces de hărnicie, am răspuns chestionarului trimis de Ana Maria Cătănuș - i l-am trimis, gata-emailat.

Din nou la Londra:

Sfâșietoare imaginea rudelor, apropiaților celor dispăruți în metrou: cu fotografii, cu ziare în care fuseseră reproduse fotografiile, oamenii își caută un frate, o soră, soția, un prieten... Nu știu dacă va fi un act deliberat al televiziunii (acela de a arăta că și musulmanii au suferit, că și ei au deocamdată-dispăruți) sau realitatea londoneză spune că populația metroului cuprinde și un mare număr de ne-albi - majoritatea musulmanilor din Anglia sunt de origine pakistaneză. Nu poți afirma că doar oamenii săraci folosesc metroul - ca și la New York, la Paris - ci și ne-săraci care vor să evite aglomerația circulatorie de la suprafață.

De remarcat: printre supraviețuitorii atentatelor nu am văzut decât o femeie (albă) plângând, însă cred că de durerea fizică - avea bandaje la mâini. Ceilalți - albi, negri, asiatici, arabi - se stăpâneau; nu plângeau, nu se văietau. Chiar și originarii francezi, italieni, greci erau *british* în durerea lor.

După seria de atentate din Franța - și ele în metrou, înregistrând mulți morți și răniți supraviețuitorii (albi, negri, arabi, asiatici) - aveau un comportament... mediteraneean (și, de ce nu: balcanic), așa zice: aveau durerea sonoră - și declamatorie (doar indicația geografică trimite la Grecia și la teatrul ei): scânceau, plângeau, blestemau, amenințau (că, dacă pun ei mâna pe acela carele...).

Însă după atentatele din Franța, și ele în metrou, nu am văzut fotografii ale "dispăruților": fiindcă nu existau "dispăruți". Nici după măcelul de la Madrid, anul trecut: nici acolo nu fuseseră "dispăruți": catastrofa se produsese la suprafață, victimele fuseseră, dacă nu identificate, din pricina mutilărilor, măcar... găsite... Și la Paris și la Madrid fuseseră aprinse lumânări, candelă, puse fotografii ale celor morți, iconițe - în locurile însângerate - însă nu existaseră fotografii-de-căutare-a-dispăruților.

Cum e mai bine să fii - pe lumea asta - în fața durerii, a ostilității: ca englezul? Ca ne-englezul?

Întrebare perfect stupidă.

Marti 12 iulie 2005

Azi voi avea o nouă imprimantă. Precedenta și-a dat duhul după 10 ani de serviciu credincios.

Transcriu aici o scrisoare a lui Andrei Vartic primită azi:

Draga Domnule Goma!

La Chisinau a stat doua saptamani dl Ovidiu Creanga. Este un povestitor exceptional, ce spune el despre Basarabia de pana la 28 iunie 1940, despre ziua de 28 iunie si ce a urmat este deosebit de important. Asa ca l-am invitat in mai multe emisiuni la Vocea Basarabiei si mesajul lui a ajuns la f. multa lume. Am vorbit si despre SAPTAMANA ROSIE, si despre prefata Dumitale la cartea dlui Ovidiu, care tocmai a aparut la Chisinau si la premiera careia au fost cel putin de 10 ori mai multi oameni decat la premiera unui autor "celebru" de pe la noi. Prefata este f. buna si spun lucrul acesta fiindca ati pus penctul pe i intr-o problema mai veche a scrisului (pe care confratii din Romania se fac a nu o vedea). (...) Asa, cum bine ziceti, Ovidiu Creanga nu este un amintirist, ci un scriitor. Venirea lui in Basarabia, plecarea la Varzaresti, interviurile din ziare si pe unde a fost posibil, la radio si TV au facut un bine urias Basarabiei. O parte din acest bine a fost adus si de pana "usoara" a lui Paul Goma.

Dl Mihai Cimpoi a transmis prin Victor Lupan premiul OMNIA, un covoras cu chipul lui Eminescu, o diploma si, poate, si altceva. Asta e tot ce poate US din Basarabia. Am fost si la manifestarea unde s-au dat premiile US. La pronuntarea numelui GOMA au fost cele mai multe si mai sincere aplauze. Basarabia va iubeste, chiar daca si pe aici unii shoshotesec prin unghere.

Multa sanatate!

av

Precum și o știre capturată pe internet de M.B.H.:

Cultura & educatie

Programul „Les Belles Etrangères”

Scriitori romani selectati pentru a fi tradusi si publicati in Franta

In cadrul programului „Les Belles Etrangères”, initiat de Ministerul Culturii francez, prin intermediul Centrului National al Cartii, 12 scriitori romani au fost selectati pentru a fi tradusi si publicati de editurile franceze. Au fost alesi sa participe in acest program Gabriela Adamesteanu, Stefan Agopian, Dan Lungu, Simona Popescu si Cecilia Stefanescu (autori ai editurii Polirom) alaturi Ana Blandiana, Mircea Cartarescu, Gheorghe Craciun, Letitia Ilea, Ion Muresan, Marta Petreu si Vlad Zografi. Saptaminile trecute, o echipa condusa de Martine Grelle, comisar pentru „Les Belles Etrangères”, a filmat in Romania scurte momente cu scriitorii care vor fi tradusi si publicati de editurile franceze pina la debutul turneului acestora. Intre 14 si 26 noiembrie, in Franta, ei se vor intilni cu publicul cititor din peste 30 de orase. Un film documentar va fi disponibil pe toata durata programului pentru a permite o familiarizare mai mare cu cele 12 personaje principale. Centrul National al Cartii va edita, ulterior, o antologie care va reuni texte inedite ale autorilor invitati. Aceasta antologie se va distribui cu tot cu un DVD continind filmul documentar realizat in Romania.

Gabriela Adamesteanu

„Pentru mine a fost importanta decizia luata de Centre Nationale du Livre de a invita Romania la «Les Belles Etrangères», pentru ca exista un sprijin, financiar si de publicitate, oferit editurilor care aleg carti ale autorilor din tara invitata. Propusesem de vreo trei ani *Dimineata* pierduta mai multor edituri în Franta si cartea avea referate favorabile la Gallimard, dar decizia intirzia. Autorii romani nu au trecut nici la edituri, care pierd bani cu ei, nici la publicul strain, care ii ignora. Invitarea Romaniei la «Les Belles Etrangères» a contat în hotarirea finala pentru publicarea cartii mele în octombrie 2005.” (subl. mea) (...)

Intenția francezilor este salutară. Ea trebuia provocată, dacă nu din 1990, atunci din 1991 - de când a fost înscăunat Buzura și înzestrat cu mulți bani. Însă Gusti, ardelean chibzuit i-a cheltuit pentru traducerea (în România!) a propriilor opere nemuritoare și pentru promovarea numai a lor. Mult mai mult/multe în acești 15 ani au făcut pentru cultura din țară mult-hulitul (și de către mine) Virgil Tănase, la Centrul Cultural de la Paris, pe unde s-au perindat alți ardeleni, începând cu corifeul Ion Pop, apoi cu Vasile Igna, continuând cu hilarul nesărat, ultimul (i-am uitat numele de, altfel, poet - ba nu: Horia Bădescu).

Cât despre Marea, Măreța, Lătăreța Adameșteanu: tot aburită, tot zăpăcită - iată pentru ce:

Întâia propunere pentru **Dimineata**... ei datează din 1988, dacă nu și mai devreme. Eu o făcusem, la Gallimard. Pe lângă recomandarea mea trebuie să fi fost și un referat, favorabil, se înțelege, al lui Alain Paruit. Că în urmă cu “vreo trei ani” mai făcuse ea singură un demers - posibil. Însă acela nu era primul.

Așa cum mințise în legătură cu debutul: «Sami Damian m-a debutat la *România literară*, m-a susținut, m-a ajutat...», când realitatea nu era doar alta, ci inversă (am mai scris asta, nu-i nimic, repet): Sami Damian se opusese cu îndârjire debutului ei la *România literară* a lui Breban, motivația-reproșul fiind: «Prea scrie ca tine» (în traducere: “pe ne-linie”, “dușmănos” - spre deosebire de favoriții mălăieți ai săi: Radu F. Alexandru, Vasile Andru, Simu, Gh. Schwartz), așa că dusesem manuscrisul la concurență, la *Luceafărul*, unde Sânziana Pop îl publicase pe dată. Mă întreb dacă nu cumva această ștergere a trecutului prin declarație, potrivit lozincii lansată de Monica Lovinescu: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma» este proprie doar oltenilor noștri dragi-și-iubiți. Adevărat: rezultatul sonorizării: «‘Pare rău...» trimite la mahalaua Bucureștiului care adună reprezentanți din toată țara, marca nefiind o anume provincie de origine, ci natura fiecărui individ. Și atunci? Și atunci...? Când încercam să deduc de unde până unde, sub condeiul unei

boeroaice ca Monica Lovinescu răsărise această reminiscență, nu neapărat țigănească, ci curat-mahalagească, avansasem bănuiala că nu aparținea Monicăi, dânsa, atunci, jucase rolul de... purtător de cuvânt al agitatorilor-prin-telefon (de la București), puitorilor-de-gaz-pe-foc: Liiceanu și Adameșteanu - rămânând în literatură: ca demni reprezentanți ai deneuitatului personaj Vica.

Îmi plăcuse peste poate literatura Gabrielei Adameșteanu - dovadă: am încercat să o recomand întâi Monicăi Lovinescu, dar d-sa nici nu a deschis volumul - pentru ca după trei-patru-cinci ani să-mi anunțe, triumfalnică, marea-i descoperire, însoțită de reproșul că nu i-l semnalasem la timp, desigur, din gelozie... Cine mă crede - mă crede, cine nu: să fie sănătos: niciodată, nicăiri (în România, apoi în Occident), nu numai că nu am făcut opoziție la publicarea sau/și editarea vreunui scriitor român - chiar dacă nu-mi plăcea autorul (Alexandru Papilian), chiar dacă nu fusesem prieten cu el, în țară (Nedelcovici); pledasem cauza prozei lor Rodica Iulian, C. Dumitrescu), cu unii reușisem, cu alții ba.

Ca să închei prea-lunga frază: - (încât) nu-mi vine acum să maculez această minunată carte **Dimineața pierdută**, căutând în personaje ei tarele autoarei. Rămân așa.

Joi 14 iulie 2005

Înțeleg cât de... vacanță le este internautilor frecventatori și ai site-ului meu, după numărul lor înregistrat ieri: 14 mari și lați. Aseară și noaptea, până pe la orele 4: petarde. Zgomot, fum.

Vineri 15 iulie 2005

Azi: mai multe vizite. Sper să rezist.
(...)

Luni 18 iulie 2005

Ieri Filip mi-a montat Minimac-ul și imprimanta HP 1320.
Azi vine la Paris Mariana Sipoș. Măine vom avea primul dialog.

Miercuri 20 iulie 2005

Ieri a fost Mariana Sipoș. Am făcut în jur de patru ore de înregistrare. Om muri și-om vedea... câte zeci de minute vor rămâne difuzabile - și câte minute vor fi difuzate.

Mi-a adus o mulțime de cărți. M-a bucurat... harta

Bucureștilor: Nu sunt eu și cartograf?

Dar ce bucurie mi-a propus (sic) Virgil Podoabă! Volumul apăruse mai demult, eu însă am aflat natura... conținutului ultimului capitol abia în urmă cu o săptămână. Cum Mariana Sipoș era gata de plecare înapoi, am rugat-o pe ea să-l aducă - și l-a adus.

I-aș scrie câteva cuvinte (lui Virgil Podoabă), însă nu am adresa lui electronică. Ne-am răcit pe chestia Laszlo (iată, nu am spus: “din cauza lui...”). După un deceniu de ne-relații cu Podoabă, constat:

- atunci - eu nu greșisem (apărându-l pe Laszlo);
- acum - el, Virgil Podoabă se dovedește a fi avut - atunci - dreptate.

Iar eu tot nu afirm: “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Laszlo”.

Joi 21 iulie 2005

Mi-a scris Călin Vlasie. Că vrea să reînnoim legătura. Desigur, dar mai înainte [i-am sugerat] să se informeze în legătură cu “dosarul de antisemit” al meu. Apoi să-mi spună ce crede despre propunerile mele: **Jurnal 2004** (și **2005**) și **Sabina**. Urmează să-mi scrie.

Vineri 22 iulie 2005

Ieri: vreo 4 ore de filmare. Cum eram treaz de la ora 2 noaptea, mi-a fost tare, tare greu să mă păstrez în stare de funcționare. Nu sunt sigur că am fost măcar acceptabil. Însă Mariana Sipoș s-a arătat înțelegătoare. Ca o mamă (ca una dintre mame...)

Printre alte hârtii mi-a adus și o fotocopie dată de Dimisianu: o cronică tv. la *Viața românească*, în 1969, în care îl pomeneam pe Ceaușescu. O să revin, pe larg, la această “uitare” a mea.

Să nu uit să scriu ceea ce nu am avut timp în ultimele zile;

Coloniștii din Gaza sunt și ei oameni profund nefericiți. De când au fost scoși din casele lor, evacuați, au devenit și ei *fără casă* - așa cum erau de 50 ani palestinienii - mi-au devenit, nu dragi, dar de-ai mei. În imaginile din aceste zile am revăzut legendarul și tragicul Jidov rătăcitor. Se află și ei pe drumuri - fără casă.

Bine-bine, “istoria” explică... istoria lor, însă nu și sufletul:

O bună parte (cea mai mare parte) dintre coloniștii din Gaza sunt foști coloniști din Sinai “mutați” cu forța - după convențiile cu Egiptul - de către... generalul Sharon.

O altă bună-parte a coloniștilor este alcătuită din israelieni recent, stabiliți acolo după 2002, mai vârtos după “apelul” premierul Sharon adresat evreilor din Franța de a da fuga și a găsit adăpost în Israel, pentru că în Franța sunt victime ale “antisemitismului”. Această minciună groasă - inventată în întregime, nu pentru că evreii ar fi fost “persecutați în Franța”, ci pentru o chestiune de mulă vreme în serviciu: cea demografică: autoritățile israeliene încercau să facă să vină cât mai mulți evrei (în fine: declarați evrei), pentru a contracara... “demografia galopantă a palestinienilor” (campania la care a dat o mână de ajutor teoretic și Alain Finkelkraut)? Efectul s-a întins în alte țări europene și mai ales în America de Nord. Familii întregi, nu neapărat fanatic-religioase, dar patriote răspunseseră chemării lui Sharon de a se pune grabnic la adăpost de persecuțiile goiilor.

Coloniile din Gaza sunt - au început a nu mai fi - “implanturi”: locurile cele mai bune, mai fertile, mai cu “vedere la stradă”, mai bogate în resurse de apă au fost declarate evreiești și, după ce au fost înconjurate cu sârmă ghimpată, cu puncte de pază militară - și pe terenul acela (nu o dată “curățat” cu buldozerele de casele, de livezile, de câmpurile cultivate, de serele palestinienilor) au construit “localități” sau zone în care au apărut mai multe așezări. Casele repartizate familiilor de coloniști aveau - “ca în Occident” - toate comoditățile: în afară de odăi suficiente, săli de baie, bucătării încăpătoare, apoi afară arbori, flori, alei; piscine, magazine, oficii poștale, creșe, grădinițe, școli...

Palestinienii adulți știau foarte bine cum arată aceste insule de rai - ei le construiseră, ei le asigurau întreținerea. Însă femeile, copiii palestinieni știau doar din povestite că “acolo” există nu doar apă-de-băut, ci și de stropit florile, iarba, că există piscine, că există școli “pe-picioare”, nu distruse de tancuri, de aviație; că există puncte sanitare, dispensare, chiar spitale, nu ca la ei, la palestinieni, obligați să aștepte - bolnavi, răniți - ore, zile în soare, în ploaie dinaintea unui baraj, iar până să ajungă la un spital, dacă nu-și dădeau duhul acolo, aveau “șansa” de a aștepta ale ore în fața următorului baraj israelian.

Cei pe care îi compătimesc eu acum: evreii rămași fără casă în urma evacuării Gazei din ordinul lui Sharon, câtă vreme ședea bine-mersi în “Închisoarea Evreiască” construită de înșiși “închiși”, împrejur - după titlul eseului scris de Jean Daniel, director al *Le Nouvel Observateur* - nu vedeau nimic din ce era, ce se petrecea dincolo-de-sârmă (încă o dată: “închiși” fiind oameni liberi, cei de dincolo fiind, de fapt *închiși*) și chiar când vedeau ce viață au indigenii, puțin le păsa: ei nu veniseră pe Pământul Sfânt pentru a se înduioșa de mizeria, de nelibertatea,

de crunta nedreptate făcută de ei, colonizatorii - colinizaților.

Iar acum, iată-i deveniți ei demni de a fi compătimiți.

Bieții de ei: în o lună-două vor avea altă casă, în orașul-nosu construit special pentru ei, pe malul mării, la nord de Gaza.

Dar palestinienii...

Duminică 24 iulie 2005

Prima însemnare de jurnal cu noul ordinator.

Ieri a trecut iar pe la noi pentru ultima oară Mariana Sipos. Mai mult a stat de vorbă cu Ana. Cu mine s-a certat. Ne-am certat - în prezența Anei care nu știa cum să ne potolească.

A înregistrat preț de multe ore (în zilele precedente), dar la lumină va ieși a zecea parte - dacă.

Nu pot spune dacă am vorbit "bine"; știu însă că am rezistat, românește; am stat pe scaun câte 3-4-5 ore - în două rânduri. Or așa ceva, la starea mea ține de miracol. O fi fost și teama că "plec ca mâne" și nu am spus tot răul (în fine: nu l-am repetat) despre contemporanii mei cei drago-iubiți: Liiceanu, Manolescu, Pleșu, Adameșteanu, Monica Lovinescu...

Luni 25 iulie 2005

Atentate. Groaznice. Ironie a sorții: acum, când americanii au o altă privire asupra Palestinei - prin Condoleezza Rice, cât o va ține... - terorismul islamist de tip kamikadze a cuprins lumea. Să fi fost americanii atât de orbi - înainte de 11 septembrie! - ca să nu vadă, să nu știe ce se întâmplă în Palestina fix din 1948? Și să nu trateze *cauza*, ci, prosteste : *efectul*?

Miercuri 27 iulie 2005

Ziua publică un text al lui I.B. Lefter despre **Alfabecedar**, prilej pentru autore de a-mi lăuda "esteticul" și de a deplora "a doua cădere" : antisemitismul (prima fiind atacarea monumentelor literaturii cotidiene).

"Istoria nu s-a oprit la atat. Mai este un episod: a doua sa cadere. De cativa ani incoace, odata cu cartile despre Basarabia si al doilea raz-boi mondial, Goma produce un discurs limpede antisemit. Inversunat, s-a adancit in teoria evreilor vinovati de propria lor exterminare. Crede ca are dreptate, bazandu-se pe impresiile lui din copilarie (s-a nascut si a copilarit in Basarabia). Cine sa-l mai apere acum? Putinii fideli il parasesc, unul cate unul. Isi publica jurnalul sub o firma obscura (si cu nostalgii legionare...). Editura Polirom ii intinde o mana, ii publica

doua carti in cateva luni, dupa care el o ataca public, nemultumit ca i s-a eliminat o prefata despre care prin culisele lumii literare circula informatia ca ar fi avut note antisemite”.

Mă doare sufletul. Deși trebuia să mă aștept de la I.B.Lefter: el a publicat în *Observatorul*... Evanghelia lui Ioanid; el a publicat multe atacuri la adresa mea și nu mi-a dat vreodată drept de replică. Iar acum, aici, la adăpostul ‘părții pozitive’, înșiră numai minciuni:

- *“Goma produce un discurs limpede antisemit”*
- *“s-a adancit in teoria evreilor vinovati de propria lor exterminare”;*
- *“Isi publica jurnalul sub o firma obscura (si cu nostalgii legionare...).*
- *“Editura Polirom ii intinde o mana, ii publica doua carti in cateva luni, dupa care el o ataca public, nemultumit ca i s-a eliminat o prefata”...*
- *“...despre care prin culisele lumii literare circula informatia ca ar fi avut note antisemite”.*

Mai ales ultima, monumentală: *“despre care în culisele lumii literare circulă informația...”*

Halal informație!

Bănuiesc *Ziua* de a fi publicat textul lui Lefter, acum (în 27 iulie), pentru a nu publica dreptul-de-replică al meu - trimis în 4 iulie.

Mă întreb dacă să răspund - și unde public : la *Ziua*, care nu mi-a dat drept de răspuns din 4 iulie?

Joi 28 iulie 2005

M-am trezit pe la orele 5, iar la 8 am trimis textul în lume - începînd cu *Ziua*.

A doua dezmințire...

Paris 28 iulie 2005

Domnule Sorin Roșca Stănescu, director al ziarului *Ziua*

Periodicul pe care îl conduceți nu a publicat nici până acum dreptul-de-răspuns al meu - trimis prima oară în 4 iulie a.c., a doua în 15 iulie - în legătură cu “Dezmințirea” semnată de Silviu Lupescu.

I

De ce oare?

Ziua a găsit replica mea nedreaptă? Inexactă? Cine din redacție a cercetat “inexactitățile”, “nedreptățile” mele, apoi comparîndu-le cu

cele “dezmințite” de Silviu Lupescu a decis că **adevărul** se află de partea... *tăcerii-asupra-subiectului?*; *Ziua* a cântărit, a pus pe un talger al balanței inundațiile catastrofale, terorismul sângeros, vânzolelile de politică interioară - în celălalt “Dezmințirea-unei-dezmințiri” semnată de mine și a decis că nu mai rămâne spațiu tipografic pentru un *drept-de-răspuns - pe care era obligată să-l publice într-un răstimp rezonabil?*

Dar inundații catastrofale, terorism, politică interioară existau și la 22 iulie 2005 fix, când *Ziua* a publicat replica lui M. Shafir la articolul lui G. Andreescu, apărut în *Ziua* din... ziua precedentă 21 iulie - tot 2005.

Cum explicați această promptitudine, domnule director al *Zilei*? Prin ce este mai breaz M. Shafir decât mine? Are el un grad mai înalt - care? Să fie el un Übermensch, eu un biet paria?

Ce anume fapte de arme în slujba Adevărului-despre-România îi conferă lui M. Shafir drepturi suplimentare (mai exact: supradrepturi) de exprimare, în limba română, în medii românești iar mie doar ne-drepturi?

Vă invit să răspundeți acestei întrebări-din-sală și - în sfârșit! - să publicați dreptul-la-replică (trimis de două ori: prima adresată Dvs., la 4 iulie, a doua D-lui A. Petrușcă, la 15 iulie).

II

Marti, 26 iulie 2005 ați publicat textul “Inventatorul de cuvinte” semnat de I.B. Lefter.

După o introducere în “cazul Goma” - suprinzător de favorabilă - din care citez:

...”vechea lume literară a anilor '60-'70 păstrează față de el culpa impardonabilă de a fi făcut jocul marginalizării lui Goma pe criterii "estetice". Pentru a-l compromite, Securitatea a raspândit (...) zvonul că "Goma n-are talent!", iar mediile scriitoricești (...) au dus vorba mai departe: "Goma n-are talent!". În realitate, are un mare talent de prozator. Cei care ar fi trebuit să-i recunoască de mult valoarea n-au mai avut onestitatea de a-l valida, fie și tardiv. Au preferat să-l mai marginalizeze o dată”...

...caligrafiată de I.B. Lefter cu mâna dreaptă, trece la *altceva* - cu stânga:

“Istoria nu s-a oprit la atât. Mai este un episod: a doua sa cădere. De câțiva ani încoace, odata cu cărțile despre Basarabia și al doilea război mondial, Goma produce un discurs limpede antisemit. Înverșunat, s-a adâncit în teoria evreilor vinovați de propria lor exterminare. Crede ca are dreptate, bazându-se pe impresiile lui din copilarie (s-a născut și a copilărit în Basarabia). Cine să-l mai apere acum? Puținii fideli îl părăsesc, unul câte unul. Iși publică jurnalul sub o firmă obscură (și cu nostalgii legionare...). Editura Polirom îi întinde o mână, îi publică două cărți în cateva luni, după care el o ataca public, nemulțumit ca i s-a eliminat o prefata despre care prin culisele lumii literare circulă informația că ar fi avut note antisemite...”

Citind aceste rânduri sunt vizitat de două amintiri - antipodice (nu doar în timp):

- El, nu altul scrisese (în 1990?) un articol de pagina întâia intitulat "Avem nevoie de Goma". Îl voi fi decepționat și pe el prin criticele la adresa lui Manolescu, E. Simion, Pleșu, Liiceanu, Adameșteanu, Monica Lovinescu? - nu știu, oricum, nu și-a manifestat dezamăgirea în presă (nu voi fi aflat eu...);

- Textul de acum, alcătuit din bucăți disparate - atenție: subiectul fiind **Alfabecedarul**, nu altă scriere a mea! - produce penibilă impresie că paragraful istorisind "a doua cădere" a fost scris cu mâna stângă; poate cu nici una din mâinile sale.

Altfel cum se explică reaua-credință a informațiilor-acuzațiilor":

- "*Goma produce un discurs limpede antisemit. Înverșunat, s-a adâncit în teoria evreilor vinovați de propria lor exterminare*" (subl. mea)?

Se explică, vai: el, I.B. Lefter a publicat în *Observatorul cultural* kilometrica lălăială calomnioasă iscălită: R. Ioanid despre "antisemitul" de mine. Textul a devenit Evanghelie a holocaustologilor carpatodanubieni, el i-a scutit pe M. Shafir, G. Andreescu, Oișteanu, A. Cornea, V. Ciobanu, V. Gârneț, Pecican, M.D. Gheorghiu, Laszlo de a citi cărțile incriminate, de a da *citate* (subl. m.) din ele. Cu alte cuvinte: agresorii mei se reazemă pe citate din R. Ioanid (cel care înșiră minciuni, distribuie etichete infamante, amenințătoare). A admis această inadmisibilă apucătură - nu doar culturală - M. Shafir, în chiar broșura în care mă trivializa-negaționa; a recunoscut-o Dan Pavel, în *Ziua* (anume că nu citise nimic din ce scrisesem - înainte de a mă ataca...). Intervențiile holocaustologilor agresori ai "antisemitului Goma" au fost publicate în *Observatorul...* cu o frecvență și o consecvență admirabile.

Era fatal ca I.B. Lefter să ajungă aici: la publicarea, sub semnătură, a acestui text nedemn.

Ce îl va fi mânat pe el în luptă?

Ce îi mânase și pe G. Andreescu, Dan Pavel, V. Gârneț, Laszlo, Pecican: nu o irepresibilă sete de adevăr (istoric), ci o *represibilă* apucătură a oamenilor fără coloană vertebrală: aceea de a se oferi să facă "un serviciu" necerut - și în a cărui justete nu cred, fiindcă ei nu cred în nimic: dacă ar crede în ceva, ar începe prin a *citi*, continuând prin a *cita* din textul atât de curajos combătut (cel scris-semnat de mine), nu din Evanghelia după Ioanide.

Cât despre adevărul "informațiilor" lui I.B. Lefter, iată această mostră:

"Își publică jurnalul sub o firmă obscură (și cu nostalgii legionare...). Editura Polirom îi întinde o mână, îi publică două cărți în câteva luni, după care el o atacă public, nemulțumit că i s-a eliminat o *prefața despre care prin culisele lumii literare circulă informația că ar fi avut note antisemite...*" (subl. mea)"

Așa, carevasăzică: a-ți publica jurnalul "sub o firmă obscură" este în ochii lui I.B. Lefter o culpă, nu o necesitate - din constrângere... Nu

a citit nimic din textele mele, deci nici “O, ce veste minunată”, ca să afle că jurnalul în chestiune îl propusesem neobscuri edituri Polirom - care, neobscură-editură, prin S. Lupescu, nu îl acceptase;

Vasăzică așa: I.B. Lefter afirmă că “Polirom îi întinsese o mână, **după care** (subl. mea) el o atacase public”. Nu a existat nici o “după care”: Polirom, recte Silviu Lupescu suprimase - *în mod abuziv, încălcând contractul (din octombrie 2004)* - “Introducerea” la cartea de mărturie **Culoarea curcubeului** și abia după apariția volumului decapitat (în februarie 2005), în 22 iunie 2005 m-am exprimat public, în amintitul text “O ce veste minunată”.

Cât despre calomnia:

“...o *prefața despre care prin culisele lumii literare circulă informația că ar fi avut note antisemite...*”, pot spune doar atât: nu l-ar fi dus mintea la o astfel de nemernicie nici măcar pe Wiesel, legendar traficant de istorie, de adevăr.

Iată, deci, domnule Sorin Roșca Stănescu obligația Dvs de a publica - măcar acum, când este ușor prea-târziu - “Dezmințirea...” trimisă la 4 iulie, cât și replica de față la... consecințele nepublicării ei.

Totul se poate repara pe lumea asta, Domnule Sorin Roșca Stănescu.

Chiar și nepublicarea la-timp a dreptului-la-răspuns.

Aștept,

Paul Goma

Sâmbătă 30 iulie 2005

Nu. *Ziua* nu a publicat “Dezmințirile”. Se vede că interpreta-sem optimist mesajul lui V. Roncea: “Vă mulțumesc pentru *înțelegere*” (subl. m.). Acest termen poate trimite la *viitor*, în sensul: “Vă mulțumesc pentru înțelegerea arătată până acum, vom publica textul într-un viitor apropiat”, precum și la *trecut*, semnificând: “Vă mulțumesc pentru înțelegerea dovedită - ați înțeles-acceptat imposibilitatea noastră de a publica textul”.

Dacă ziliștii îl vor publica poimăine sau peste trei zile, analiza mea nu-și va pierde relevanța. Fiindcă, vorba Românului: «În locul meu ce ai fi făcut? Dacă țineai să respecti regulamentul-interior (directivele directorului), totodată să dai un răspuns civilizat autorului textului ai fi procedat altfel?»

Necazul fiind că eu nu am director.

Chiar așa: ce aş fi făcut eu - dacă aş fi fost în locul lui Victor Roncea, aflat între ciocan și nicovală?

Discutând aseară cu Ana despre... soarta viitoare a acestei a doua Dezmințiri, cu umoru-i “galben” (în original galgen însemnând: “al spânzuratului”), îmi repeta “amicala explicație” a repetatelor pedepsiri ale mele, pentru întâia oară rostite de

drăguța prietenă a noastră Dana Dumitriu:

«Lasă, că și tu...» - ceea ce semnifica: «Ai ce-ai căutat!»

Dar ce-mi imaginam eu: că, dacă *Ziua* mi-a publicat câteva texte - primul fiind un drept-de-răspuns inversat cronologic - devenisem “de-al casei”? În “casa” editorialiștilor Eugen Simion, G. Andreescu, Dan Pavel, Zoe Petre, I.B. Lefter, Buduca, Groșan..., persoane și autori cu care am avut conflicte scripturale? Acesta ar fi primul impediment - în calea devenirii “autor al *Zilei*”, al doilea fiind mult mai sever: Andreescu, Pavel, Lefter sunt holocaustologi cu vechi diplome de merit, ba chiar cu decorații. Ce să caut eu, “antisemit”, alături de onești (pardon: “drepti”) filosemiți?

Al treilea derivă din al doilea: încă de prin Octombrie 2004 am observat ciudățenia “vizitei la redacție” (de *Ziua* vorbesc) a ambasadricei Israelului, Excelența sa Rodica. Am văzut și poza: adânc semnificativă de pe urma căreia interpretasem “vizita” ca pe un “control”, urmat de o urecheală și de un avertisment.

Este adevărat: am avut ghinionul de a trimite “Dezmintirea” primă chiar în momentul vizitei guvernamentale în Israel, Victor Roncea acoperind evenimentul pentru *Ziua*. Ceea ce mi-a... cauzat, nu doar prin vacanță-absență (a lui V. Roncea), dar mai ales prin faptul că acea vizită a fost în Israel, nu în altă parte. Fac o scurtă pauză în care voi reproduce două intervenții (dealtfel singurele) pe forumul internautic în legătură cu articolul lui I.B. Lefter:

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-07-27 05:20:21 , IP: 205.188.116...Arta cu A mareDin articol: <<Si ce pacat de talentul sau bogat de prozator, care nu s-a stins: scrie la fel de inventiv, de pitoresc, de natrusnic, rasucind cuvintele cu energia marilor inovatori de limbaj.>> Si ma rog ce-i pacat?! Ca Paul Goma nu-si pune condeiul in slujba unor tendinte politice agreate de autorul articolului, in speta, corectitudinea politica?! Conjuncturile politice vin si pleaca, dar arta adevarata ramane. In fond si lui Shakespeare unii ii reprosau anti-semitism, care s-a dovedit pana la urma o chestie de interpretare "in the eye of the beholder". Cine a vazut recentul film "Merchant of Venice" cu Al Pacino in rolul lui Shylock stie la ce ma refer. Cu atat mai putin Paul Goma, al carui fiu e nascut din mama evreica, ar fi anti-semit.

De la: Mircea Stanescu din Bucuresti (...@hotmail.com)Data: 2005-07-27 21:52:10 , IP: 84.243.66...False amabilitati, registrul: piatra de mormintD-le I.B. Lefter, Din fals amabilul Dvs. articol se vede ca nu ati citit un rind din cartile pe care le... antisemitizati. In consecinta, ca nu stapiniti nici procedeul citirii, inainte de critica, si nici pe al citarii, ca proba a ei si ca sustinere a unei argumentatii. Ah, Dvs. erati anonimul cu "valuri-valurile" din "Observator cultural"? Si eu care credeam ca cea care a fost inecata de atita Goma era Carmen Musat! In concluzie, felicitari! Caci n-ati ghicit: Goma nu si-a pierdut prietenii din pricina unor texte ca ale Dvs. La fel cum n-ati reusit sa

impingeti - si Dvs. - piatra de mormint a enorm de nedreptei acuze.
Mircea Stanescu, Bucuresti, mirceastanescu@hotmail.com

Se simte: Mircea Stănescu a fost e-ner-vat (vorba lui Dan Petrescu) de articolul lui Lefter. El îi cunoaște mult mai bine decât mine “activitatea”, prin *Observatorul cultural*. Astfel, aflu și eu, abia acum că I.B.L. nu se mărginea să doar publice atacurile semnate la adresa mea (ca “antisemit”, ca “antiamerican”), ci în note - nesemnate - își exprima și opinia-i (impersonală)...

“Piatra de mormânt” trimite la articolul lui D.C. Mihăilescu din 22, (februarie sau martie 1997), făcând parte din campania anti-Goma declanșată de semnalul Monicăi Lovinescu: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma». Individul era indignarist, nu pentru că Monica Lovinescu fusese “calomniată” de Goma, ci pentru că el însuși, D.C.M. se simțise “atacat”: în același jurnal dădeam un citat din el (în legătură cu... “Nu-i momentul”... să discutăm o carte ca a lui M. Nițescu, “chiar acum, când vin alegerile și opoziția trebuie să câștige”), deci se răzbunase ca un dobitoc, pretinzând în articolul “Paul cel rău...” - că în jurnal m-am manifestat ca un turnător, ca un mincinos, că acest jurnal va fi... piatra de mormânt care va cădea asupra mea. La puțin timp după acest articol, prietenul său Dan Petrescu îl luase la rost: Cum putuse scrie atâtea neadevăruri despre Jurnal - dar toată lumea de bună credință știe că ceea ce scrisesem despre Monica Lovinescu era adevărul-adevărat? La care D.C.M. răspunsese că, într-adevăr, “afirmațiile lui Goma din Jurnal sunt adevărate în proporție de 90%”... Dar...- și în continuare, D.C.M. ridicase din umeri, a neputință. Dan Petrescu a reprodus conversația în volumul “Scriitori către Liviu” de la Paralela 45, însă nu-mi mai aduc aminte dacă adăugase “motivul” pentru care scribul scribăise astfel: era omul de curte al lui Liiceanu...

Duminică 31 iulie 2005

Azi la orele 20,25 ora Bucureștiului se va difuza pe TV Cultural, la emisiunea Marianeii Sipos un episod cu mine.

Fiind ceva mai odihnit, mă întorc la promisiunea de a propune partea mea de adevăr în cele două acuzații din partea lui G. Dimisianu:

1) În revista *Vatra* de acum câteva luni Gabriel Dimisianu dezmințea afirmația mea potrivit căreia el ar fi fost cel care aduna cotizațiile de partid la *România literară*.

Răspund: este posibil să mă fi înșelat: “cotizațiile” putea fi “adunate” și de un mărunț (dar de-sprijin membru, să zicem:

Băran), însă mie îmi rămăsese în memorie gradul înalt ocupat de Dimisianu în organizația de partid al *României literare*; mai stăruiau în viscerele tinereții-minte convocările la Casa Scriitorilor, în scopul de a mă convinge să predau de bună voie carnetul de partid. Au fost multe asemenea ședințe-de-lămurire. “Tovarășii” fiind - în ordine ierarhică (politică): C. Chiriță (“Cireșarul”, pentru cei care nu și-l amintesc), Ion Horea, încruntatul autor de articole și versuri pe-linie, la toate ocaziile, devenit, după “revoluție” poet mistic, Radu Boureanu, alt “ocazionist”, Nichita Stănescu, C. Țoiu, Fănuș Neagu, G. Dimisianu...

Ce era cu “predarea carnetului”? - am mai scris, repet aici:

După “isteria” de la 22 august 1968 (invazia Cehoslovaciei), urmată de apelul lui Ceaușescu de la balcon adresat românilor - și nu a “tovarășilor membri de partid”; prin brigăzile patriotice de a apăra patria română (nu “patria socialistă”), am vrut și eu să intru în brigăzi. Însă nu eram membru de partid. Pentru a căpăta o armă, am intrat în partidul comunist, uimindu-i atât pe foștii colegi de pușcărie și de domiciliu obligatoriu, cât și pe veteranii comuniștii: Pop Simion, Ioanichia Olteanu, Szász János - G. Dimisianu. Numai că... după câteva zile după “eveniment”, armele care, se spunea, fuseseră depozitate în pivnița Casei Scriitorilor dispăruseră, în presă nu s-a mai vorbit despre Cehoslovacia...

Înainte de dispariția armelor avusese loc “confirmarea” noilor membri: convocați la un birou din Piața Amzei, urma să ni se facă dosarele de membri de partid, așa ni se spusese - am mai scris despre acest episod, voi mai scrie:

Când mi-a venit rândul, m-am trezit în fața unei comisii alcătuită din mulți tovarășii extrem de posomorîți, citește: dârji - dintre care o tovarășă-cu-bocanci (nu i-i vedeam, i-i deduceam după “coafură”). Ea punea întrebări, eu răspundeam, o dactilografă dactilografă - însă nu ceea ce spuneam eu, ci ceea ce îi dicta tovarășa. Am înțeles că mi se alcătuia fișa biografică. Ajungînd la “condamnări”, rubrica a fost completată cinstit: “doi ani închisoare pentru agitație publică”. Ajungînd la “următoare perioadă”, am spus că, “liberat în 1958, de la Gherla, am fost dus sub escortă în domiciliu obligatoriu, în Bărăgan, în Satul-Nou Lătești, unde...” M-au întrerupt toți tovarășii de dincolo de masa lungă, iar tovarășa m-a somat să fiu disciplinat! Când m-a întrebat cu ce mă ocupasem “după aceea”, am explicat: nu puteam avea o ocupație, din moment ce mi se impusese domiciliu obligatoriu pentru 36 de luni... Să cred eu că o puteam duce pe tovarășa - nimeni n-o dusesese, avea o tenacitate de tanc sovietic. După o lungă hărțuială (se pricepea să o facă:

va fi fost securistă anchetatoare), a dictat dactilografei:

«În perioada 1958-1965 a îndeplinit alte funcții». (!)

Am protestat. Tovarășa mi-a atras atenția: de-acum sunt membru de partid, execut ce îmi comandă partidul! După care mi-a ordonat să mă ridic de pe scaun și să ies...

Când, mai târziu l-am întrebat pe Ivăsiuc cum fusese el înregistrat cu domiciliul obligatoriu, mi-a răspuns că nu-și mai aduce aminte...

La vreo lună (sau două?) după Confirmare (sic), am fost convocat la Casa Scriitorilor. În jur: vreo zece colegi, prieteni din biroul Organizației de bază PCR a Uniunii Scriitorilor. Colegul-scriitor Ioanichie Olteanu a luat cuvântul și m-a anunțat:

Se făcuse “o mică greșeală” cu primirea mea în partid: nu se respectase un anume punct din regulament. Prin urmare nu eram membru, deci să predau carnetul roșu.

Acel moment a fost unul foarte important în viața mea, după “revenirea în libertate”. Crezusem până adineauri că, dacă nu fuseseră reparate nici una din nedreptățile suferite, “de acum încolo” voi fi tratat ca un om normal, printre oameni normali.

Ei bine, mă înșelasem crunt.

Ioanichie Olteanu aștepta cu mâna întinsă să-i dau carnetul; eu mă uitam în jur și constatam că *ceilalți* deveniseră, de la o clipă la alta, *alții*. Nu, nu se prefăcuseră în câini gata să-mi sară la beregată, ci se mutaseră fulgerător în irealitate. Mi-a trecut prin minte : în fapt, ei rămăseseră ce și cum fuseseră, eu mă altfelizaseră, nu mai eram de-al lor. Dintre ei, doar Szász János își ținea capul prins în palme - dar poate că era doar băut...- ceilalți, toți, erau fie gravi și vag încurcați - ca Ioanichie Olteanu - fie senini, ba chiar veseli, își sopteau bancuri-bune și râdeau. G. Dimisianu șoșotea cu Țoiu; când mi-a întâlnit privirea, am avut certitudinea că mă întreabă - fără interes: «Și altfel, ce mai faci?».

Îmi aduc foarte bine momentul: sufeream, mă durea inima, ametișeam stînd pe scaun - *de excludere*. Nu era vorba de alungarea dintr-un partid politic (mai ales comunist!), ci dintr-un grup, o confrerie, o familie, un clan, o echipă de fotbal în care jucasem până atunci (atunci-ul nefiind momentul aderării la partid, în august 1968, ci 1965, după “Decretul Ceaușescu”: redevenisem, împreună cu ceilalți pușcăriași, oameni). Nu-mi era jale de carnetul - meu - pe care îl aștepta Ioanichie, ci mă podideea rușinea pentru ei: pentru minunatul Nichita, pentru dragul Dimisianu, pentru Fănuș Neagu - chiar și el era, pe atunci, om...

Am spus că nu dau carnetul: în ședință publică fusesem primit, în ședință publică să fiu exclus. Careva (poate că Țoiu) a observat cu pertinentță : nu poate fi organizată o ședință de

excludere, din moment ce nu fusesem... inclus - doar am auzit că fusese o mică neregulă.

Am scos carnetul din buzunarul interior de la piept: s-au năpustit, brațe de caracatiță, măcar opt (!) mâini să mi-l zmulgă. M-am ridicat în picioare și am spus cam așa:

«Știți ce făcea bravul partizan sovietic atunci când era în pericol ca naziștii să-i zmulgă carnetul roșu: îl înghițea! Încercați, tovarăși!»

În același articol (din *Vatra*), G. Dimisianu afirmă că mi-a dat (și el) recomandare pentru intrare în partid. Nu-mi amintesc, însă este probabil: pe atunci eram prieteni.

Mai departe - citez din G. Dimisianu:

“Mai sunt în viață participanți la memorabila ședință și pot mărturisi că l-au auzit ca și mine pe Goma proclamând patetic: Lenin a fost trădat, Lenin are acum fața scăldată în lacrimi! Unii, în sală se emoționaseră puternic la invocarea presupuselor suferințe postume ale lui Vladimir Ilici, aproape că lăcrimau și ei, alții, în schimb, printre care mă număram, asistau, jenați la melodrama de prost gust pusă în scenă de Goma”.

Păcat că Dimisianu nu a citat din procesul-verbal al “memorabilei ședințe”, cititorii ar fi aflat ce spusesem cu adevărat atunci.

Din câte îmi aduc aminte, vorbisem foarte puțin - ce era de spus fusese așternut pe hârtie în cererea de aderare. Probabil-sigur voi fi vorbit și de “suferințele postume ale lui Ilici”, *plasându-le în acel moment, august 1968*: cehoslovacii se opuseseră pașnic invaziei sovietice, prin lozinci scrise, prin strigăte, imprecății, “trimiteri acasă” adresate tanchiștilor, prin afișe, portrete, etc. Voi fi amintit cunoscutul afiș al cehoslovacilor prezentându-l pe Lenin plângând; voi fi citat și celebrul slogan care zicea, aproximativ: “Lenin, trezește-te (sau : ridică-te din mormânt), ca să vezi ce au făcut copii tăi!”

Ei și? G. Dimisianu povestește - după calapodul Țepeneag (cel care și-a rescris jurnalul, după 30 ani, “aducându-l la zi”, adică falsificându-l) - ceea ce simte-crede el, azi despre un eveniment întâmplat în urmă cu 37 ani (voi fi numărat bine?) și găsește - acum - că Goma era (atunci) patetic, pusese în scenă o melodramă de prost gust.

Spune - G. Dimisianu acum, în 2005 adevărul ? Deloc.

Atunci, în acea “memorabilă ședință” (singurul adevăr ieșit de sub pana lui Dimisianu), patetic, plângând, povestind el viața mea cea grea - la masa prezidiului, eu vorbisem din sală - fusese... Titus Popovici (despre care el, G. Dimisianu scrisese

cronici, atât în 1961 cât și în 1998).

Pe de altă parte: dacă G. Dimisianu mă găsisese nesincer, patetic, melodramatic etc., de ce nu-mi mărturisise impresia, atunci, ca unui prieten? Prietenul meu Dimisianu, vreme de doi-trei ani, a fost membru-plin al haitei de “convingători” (să dau carnetul de partid!, la care eu propuneam să mă excludă; la care ei propuneau ca eu să dau carnetul neîntârziat, apoi să mergem să bem ceva, că lor le e sete...), iar în 1973, în absența mea, participase la “inițiativa” lui Ivașcu de a mă da afară de la *România literară* - însă, ca în Caragiale! - fără a mi se comunica vesela veste și fără a mi se restitui cartea de muncă - îmi amintesc cu drag observația - și ea, pertinentă, a Bătrânului Dimi: «Ce nevoie ai de cartea de muncă, dacă ești dat afară?!».

Si pentru că tot suntem la capitolul amintiri:

Cum a reacționat prietenul meu G. Dimisianu în 1970 când am fost interzis de a publica - măcar note de lectură, nesemnate, la *România literară*, unde el era ditamai șef-adjunct? Dar în februarie-martie 1977, când eu mă aflu încercuit de Securitate în Drumul Taberei, într-un bloc vecin cu al său (noi pe Alea Compozitorilor, el pe Pravăț)? A venit să se intereseze dacă mai trăim? A adus el portocale pentru copil (ca Breban!) - știind bine că noi nu puteam ieși din casă? “Curajosul Dimi” cum i se zicea nu a scos un chițcăit cât a fost membru al partidului comunist, el a ieșit din bortă binișor după moartea Ceaușescului, după ce l-a trădat pe bunul său prieten Valeriu Cristea, pentru ne-prietenul tuturor N. Manolescu (scump este scaunul de mereu-adjunct!), ca apoi să treacă fără zdruncin de la comuniști la liberaliști (nu la țărănoști, cum greșit scrisesem eu).

S-a arătat indignat de ceea ce scrisesem în **Jurnal** (publicat în 1997) despre soția sa, Geta Dimisianu - foarte frumos din partea soțului care apără onoarea consoartei. Numai că același indignat nu s-a arătat măcar mirat auzind ce spunea soția sa, Geta Dimisianu, despre soția mea, înainte de 1989, ba chiar în 1977, când eu eram arestat de Securitate, iar Ana, cu tot cu copil, expulzată la mama dracului, prin Dudești; cât despre ceea ce povestea ea despre mine, că aș fi omul Securității și că acțiunea pentru drepturile omului era o provocare a Organului...

Nu-l mai întreb pe Gabriel Dimisianu cum a reactionat el după ce a aflat că fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor, în chiar momentul în care mă aflu între labelle Securității și se răspândise zvonul că voi fi condamnat la moarte. Fiindcă știu cum: ar fi repetat, după soția sa Geta emblematicul răspuns la tot și la toate:

«Dacă și el...» - care se traduce negreșit prin: «A avut ce-a

căutat și ce-a meritat».

II. A doua nu este o acuzație *formulată pe hârtie* de G. Dimisianu, ci o fotocopie vârită sub nasul Marianeii Sipoș, ca o persoană “care îl apără pe Goma”.

Mărturisesc: când am citit hârtia, am fost surprins. Nu mi-am recunoscut “opera”. Chiar am zis:

«Nu eu am scris asta!»

Ce anume nu recunoșteam că aș fi scris-publicat? Copiez:

“Viața românească, nr.10/1969

“Paul Goma - t.v. - august

“Congresul al X-lea al PCR și a 25-a aniversare a eliberării patriei au fost evenimentele cele mai de seamă - nu numai ale acestui august - evenimente la care și prin mijlocirea micului ecran am participat cu toții. Faptul că în timpul acestor sărbători televiziunea a fost activ prezentă nu a scutit-o, desigur, de criticele formulate la adresa ei, atât în Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congres, cât și în alte intervenții ale delegaților. Mai sunt multe de făcut până la a prefăce acest mijloc de informare și de educație în ceea ce ar trebui să fie și, sperăm, va fi”.

Aceasta a fost introducerea, urmează două coloane de rezumate, de opinii-despre emisiuni TV, despre spectacole teatrale, despre filme...

I-am arătat “asta” și Anei: nici ea nu o recunoștea. Trecuseră 36 de ani, omul mai uită (printr-un cunoscut mecanism psihologic refuză înregistrarea-memorizarea unor întâmplări neplăcute). Deci ținusem o rubrică TV la *Viața românească* - ori doar această cronichetă fusese publicată? Parcă nu-mi aparținea, însă la o re-lectură, amândoi am găsit că eu puteam fi autorul textului.

Mi-l asum! Dar de ce G. Dimisianu îl prezentase Marianeii Sipoș ca dovadă că și eu îl lăudasem pre Ceaușescu? De unde - din text - reieșea acest lucru?

De nicăiri. Nu reieșea - că îl lăudasem: reieșea că îl pomenisem. Ca pe cel care... criticase televiziunea.

Că nu sunt citate din Clasicul Ceaușescu? Nu sunt - însă ar fi putut să fie. G. Dimisianu, contemporanul meu, face pe uitucul, scontînd pe amnezia colegilor noștri de generație, pe ignoranța totală a celor care au deschis ochii abia după 22 decembrie 1989, deci pe masele largi de români analfabetizați și de ei, scriitorii noștri preferați, vînjoși rezistenți prin... cultură:

La 22 august 1968, intrasem în partid pentru că se promisese arme celor din Brigăzile Patriotice. Eu unul crezusem în discursul lui Ceaușescu de la balcon, altfel nu intram în

partid. Îi atrag atenția “Curajosului Dimi”: în acel moment cei care aveau la PCR își riscau viața: dacă rușii ar fi re-invadat și România, ei ar fi fost printre primii care ar fi fost puși pe trenurile pentru Siberia - și nu comuniștii vechi ca Dimisianu, care nu deschiseseră gura, să critice invazia Cehoslovaciei - asta ar fi una;

A doua: ca prieten al meu, apoi coleg de redacție la *România literară*, apoi ca “cerător de carnet de partid” («ca să mergem să bem ceva...»), G. Dimisianu știa foarte bine că în înfruntările mele cu cenzura, cu Securitatea, cu administrația Uniunii Scriitorilor, cu celula de partid a Uniunii (din ultimele două făcând parte ca “supraveghetor” el însuși), “arma secretă a mea” era...trimiterea bibliografică la Ceaușescu: “tovarășul Ceaușescu a spus că «așa ceva» nu trebuie să se mai întâmple”; “tovarășul Ceaușescu a spus că Securitatea nu mai are voie să facă ce a făcut” etc etc.

Cât despre “relațiile” mele cu Ceaușescu... le cunoaște prea bine tovarășul Dimisianu cel vigilinte, din *Scrisoarea* mea, făcută publică prin Europa liberă, în care mă adresam “Tovarășului Ceaușescu, la Palatul Regal”.

Atunci? A vrut să-mi ardă și el mie o copită? Dar toată lumea știe că Eternul Adjunct Gabriel Dimisianu nu are copite, ci niște superbe - albe - mustăți de șoricel.

AUGUST

Luni 1 august 2005

Am terminat textul cu Dimisianu, l-am instalat pe internet și l-am expediat prin e-mail apropiaților.

Catastrofă: Mariana Sipoș îmi scrie că n-am înțeles eu bine ce-mi spusese; că n-am înțeles nici Revista Presei a lui C. Stănescu dînd seama de numărul din *Vatra* în care apăruse plângerea lui Dimisianu, că acum înțelege cum se produc neadevărurile din jurnalele mele.

Marti 2 august 2005

Toată noaptea m-am chinuit să găsesc o soluție de a drege eroarea. Nu am găsit decât: să nu o mai pomenesc pe Mariana Sipoș - pe care o implicasem până dincolo. Nu știu dacă prin asta am amețit greșeala ori am chiar reparat-o. Câtiva dintre cei cărora le trimisesem noua variantă, cu, în cap, scuzele, au găsit că... nu făcusem mare nedreptate, că Dimi este așa și pe dincolo, îl cunoaștem noi, etc etc - însă aceste opinii nu m-au consolat: nu era vorba de Dimi, ci de mine.

Încolo, diseară, Filip va înlocui varianta veche cu aceasta, nouă. Răul rămâne făcut, însă măcar să nu fie perpetuat.

Sunt profund nefericit. Faptul că, bătrîn, bolnav, cu memoria diminuată nu mai pot fi atent la "amănunte" (esențiale, ca acestea) nu mă absolvă. Starea mea actuală nu constituie circumstanță atenuantă - refuz să mi se acorde astfel de privilegiu. Am făcut în viața mea destule prostii-porcării, ca să am obraznicia de a spune că unde merge mia merge și suta. Nu, nu merge și suta!

Va trebui să mă sor de cinci sute de ori, pentru a tăia o dată.

Mi-a telefonat Pleșea de la New York: a murit Cornel Dumitrescu. Dumnezeu să-l odihnească pe acest om minunat.

Miercuri 3 august 2005

Am recitit luna iulie din jurnal: o mulțime de greșeli. Nu a slujit la mare lucru recitirea-corectarea, au scăpat sumedenie. Nu mai am nici vederea nici stare-de-trezie dinainte. Vorbesc și eu vorbe: e ca și cum aș zice: «Acum, că sunt bătrîn, nu mai sunt tânăr». Va trebui să fiu atent, să las ceva mai mult timp după terminarea câte unui text. Cu toate că și pe acesta îl citisem

de vreo trei ori, tot mi-au scăpat greșeli - multe. Va trebui să multiplic corecturile.

Ieri Dan Petrescu mi-a scris ceva despre Dimi și despre Lenin. Cum nu înțelesesem viza, l-am rugat să mi povestească. Așa a făcut. Am aflat deci:

“Nu stiam de felul in care fusese exploatat Lenin la Praga, in '68; aflind-o acum, din textul Dvs., m-am lamurit - fiindca Manolescu asta voia sa-mi sugereze, ca erati un leninist impenitent (chestie, desigur, greu de inghitit)”.

Asta era marea problemă a culturii în general, a literaturii în particular pentru Manolescu în 1997 (când a avut loc emisiunea lui despre **Jurnale I-II-III** - cu Dan Petrescu, Zaciu, Tudoran): dacă sunt eu leninist (!) au ba. Printre picăturile politicii gușto-iliiste, altfel integral manoliste, când dădea pe la *România literară* își rememora discuțiile (sic) avute cu 31 ani în urmă cu prietenii săi Ivasiuc și Breban - nu cu Dimisianu! - și le “actualiza”, cum face Țepeneag cu jurnalul-și, de astă dată dimpreună cu Dimisianu, Alex. Ștefănescu...

[Am uitat o măgărie de-a lui Dimisianu: în 2001 sub semnătura “Cronicar” (deci s-ar putea să fi colaborat și Ștefănescu, procesomaniacul) amenințase *Vatra* cu un proces, pentru publicarea textului meu “Să fie desființat electoratul!”]

Iată, eu nu rămăsesem cu amintirile la pagina “august 1968”. Acceptasem ca justificate opiniile nefavorabile (despre intrarea în partid a mea) și ale prietenilor din pușcărie și ale tovazrășilor de nădejde din câmpul realism-socialismului ingineresc (Deșliu, Geo Dumitrescu, Bogza, Jebeleanu...); aceștia din urmă considerându-mă “un reacționar anticomunist strecurat în rândurile noastre” - însă de “réactionnaire” mă tratase, două decenii mai târziu și Cioran...

Ciudat mai este mecanismul resentimentar-cenzurator:

- Așa cum în exil, preponderent legionarii, dar și democrați ca prietenii mei Varlam, Nae Evolceanu îmi contestau dreptul de a scrie despre Reeducarea de la Pitești, motivînd: “numai cei care au fost acolo au dreptul să scrie” (ciudat, neciudat, însă și eu folosisem această /auto/interdicție - până prin 1976 când, față cu neputința mea de a-i face pe piteșteni să vorbească, luasem hotărîrea de a o face eu), însă ei își betonau opinia cu: “...ca de pildă Bacu, Ierunca...” Or Bacu nu fusese la Pitești, i se povestise la Gherla; Ierunca nici el? De unde se înțelege: nu doar comuniștii se declaraseră *proprietari* ai istoriei contemporane lor - ca Pavel Cîmpeanu), ci și anticomuniștii: Varlam și Evolceanu - și legionarii în general se considerau *proprietari ai istoriei contem-*

porane lor, deci nimeni altul - chiar dacă făcuse și el pușcărie - nu avea îndreptățire să scrie istoria aceea ;

- ...în ne-exil privitor la intrarea în partid a mea, în august 1968, agitații (citește: amețitii) de către Ivasiuc - el însuși... "intrător" -, și-au fabricat motive de a-l suspecta, de a-l detesta pe Goma - pentru... Chiar așa: pentru ce?

O iau de pe margine: Florin Pavlovici - l-am cunoscut în casa lui Ivasiuc, nici acolo n-am schimbat mai mult de cinci cuvinte - mă zugrăvea față de noii săi prieteni, dar și față de vechi (chiar în prezența lui Ivasiuc, iar Sașa încuviința!) ca fiind un parvenit intrat în partid numai pentru a face carieră, însă doamne-fereste să fi spus că... Ivasiuc intrase în partid în același moment și avînd aceleași motivații "de-carieră".

Mecanismul a funcționat asupra altor persoane-personaje, cu efecte... năuce, delirante, după cum am constatat mult mai târziu.

Prietenii mei de atunci: Mazilescu, Turcea, Dimov, poeți, nu s-au manifestat în vreun fel. Țepeneag în schimb (prozator!) a fost în dezacord - cu intrarea în partid - de la bun început.

Da, dar de-atunci... multă vreme a trecut. Iar mălăieții dintre scriitori, cei care nu făcuseră plecăciuni (cu excepția lui Alex. Ștefănescu, profesionist al închinărilor măcar săptămânale - și pe hârtie), dar nici nu se opuseseră regimului. Pe scurt: rezistenții prin cultură avuseseră tot timpul să tencuiască șandramaua imaginarei lor rezistențe și prin efectul balanței să găsească pete-negre celor care mai mișcaseră oleacă. Alde Manolescu, Ștefănescu, Dimisianu, cu auxiliariatul o, cât de interesat și el, al vînjoșilor scîntești ca C. Stănescu, marxologiști din negura vremurilor (I. Ianoși), au început de la o vreme "repararea istoriei", stricată de... de cei care pretind a se fi opus teroarei, nu doar de a fi rezistat cultural!

Așa văd eu intervenția lui Dimisianu în *Vatra*, fulgerător culeasă și pusă în slujba orfanilor luptei de clasă: a celor care, dacă nu atacaseră direct istoria României, nici nu se opuseseră - ba, pentru a-și confecționa un alibi al inacțiunii lor își impuseseră să uite puțină istorie știută și să refuze frânturile de istorie ajunse până la ei, nu doar înainte de 1989, ci și mult după aceea - reprezintă exemplarul... exemplar de astfel de intelectual român: Manolescu.

Nu altceva afirmă Dan Petrescu, în continuarea mesajului.

Acum câțva timp Dan Culcer mi-a transmis un citat din Buduca despre Manolescu:

"Și ar mai fi ceva de inteles. Nicolae Manolescu a lansat o ipoteza: „Dacă Eminescu ar fi trait azi, ar fi fost peremist". Cu o asemenea lozinca, facuta cadou de adversarii politici, PRM chiar ca

poate cistiga alegerile din 2008."

"Manolescu sa fi scris o asemenea tâmpenie?" se întreba Dan Culcer.

Întrebare pe care mi-o pun și eu. Însă nu-l voi crede pe Buduca decât atunci când voi avea în fața ochilor citatul din Manolescu.

Joi 4 august 2005

Aseară Mircea Stănescu mi-a transmis știrea că bietului Pleșiță i-a ars casa (se pare lovită de fulger), iar el - re-bietul - a avut "un puseu" cord-ial și a fost internat. Pentru scurt timp.

Da, domnule. Era cât pe-aci să scape și criminalul ăsta, fără a fi obligat să treacă prin fața unui tribunal. "Să treacă" așa cum se trece: agale, salutînd din cap în dreapta, în stînga. Apoi să iasă din clădirea Tribunalului și abia acolo, pe trepte, unde îl așteaptă gazetarii din școala lui Dan Diaconescu, Marius Oprea - să-l pălească fulgerul. Potrivit blestemului: «Fulgera-te-ar fulgerul din cer!» sau: «Trăznite-ar trăznetul!» - așa cumva.

Îmi scrie A. Negrescu-Suțu: A murit Sanda Stolojan. Vlad murise anul trecut. Dumnezeu să-i ierte pe vizitatorii asidui ai Ambasadei R.P.R.

Vorbind despre asta, cu Ana am spus că există anume perioade din an când moare omul: «Primăvara, în martie-aprilie, vara, în iulie-august...» «Toamna în noiembrie-decembrie, iarna în...» a continuat ea.

Așa-i, bat-o moartea s-o bată de moarte!

Trist, dar vizibil: londonezii dau semne de oboseală. Lăudați pentru curajul, tenacitatea din timpul Primului Război, se trecuse cu vederea că atunci - în 1940 - *amenințarea venea din altă parte*, din afara țării, oricum, "de sus", din aer, prin bombele nemțești. Or azi frica a început să le dea târcoale chiar și bravilor engleji; *amenințarea vine de alături*, de la același nivel al pământului: vecin de bancă de metro, de autobuz...

Apoi: în 1940-44 pentru londonezi metroul era *adăpostul*; acum, în 2005 metroul a devenit *mormântul*.

Sper că mă înșel, că am judecat pripit.

"Prietenul" meu Jean Daniel nu mai este de acord cu mine: în ultimul număr al *LNO* proclamă sus și tare că terorismul nu are vreo legătură cu Palestina. Evident, nu sunt de acord cu el, însă îl

înțeleg; și îl compătimească. Oricâtă luciditate ar fi dovedit în acest ultim cincinal, rămâne evreu. Probabil, în locul său, aş face la fel. Nu din voință - ci din neputința de a continua să deservesc cauza comunității mele.

Oboseală, oboseală. Oricum, sunt pe drumul cel bun: dorm mult, iar somnul, se știe, este cel mai bun prieten al omului - alături de câine.

Duminică 7 august 2005

Azi: 37 ani de la căsătoria noastră.

A murit și Aurel Dragoș Munteanu. Până și el...

Luni 8 august 2005

Sper să mă odihnesc puțin în zilele care urmează.

Culcer îmi transmite un text al lui Dimisianu (a trebuit să-l reconstitui, transmisia ciuruindu-l cu "înlocuitori"):

"Cine pe cine acuză? – Gabriel Dimiseanu

ROMÂNIA LITERARA, Nr. 29, 27 iulie-2 august 2005

"Efectele dării pe față (parțiale) a dosarelor de la Securitate îmi par a fi deocamdată acestea: modificarea în negativ a imaginii unor foști oponenți sau a unor victime ale regimului comunist, pe de o parte, iar pe de altă parte exonerarea de răspundere a persoanelor care au exercitat persecuții politice, care au pus la cale și au înfăptuit represia. Unui Eugen Florescu, de pildă, satrapul ideologic al erei ceaușiste, i se asigură, după '89, un încăpător fotoliu de parlamentar, pe care mi se pare că și azi îl ocupă, în timp ce Doinaș, Uricaru, Buzura sînt lăpidați moral. Nu este însă vorba numai de ei. O rea imagine a lumii intelectuale în general și a lumii literare în special, a comunității literare este cultivată cu insistență (de văzut și ce scrie Alex. Ștefănescu în R.L., nr. 19, despre 'demonizarea' Uniunii Scriitorilor'), acolo, în acele medii, îngrămădindu-se, s-ar zice, relele năravuri, din trecut și azi: lașitatea, egoismul, meschinăria, oportunismul, trădarea, colaboraționismul și poate, în cel mai bun caz, revolta în genunchi. Cine cultivă această imagine, măcar excesivă, despre comunitatea literară, cine acuză, cine judecă? Prea adesea tinerii gazetari ignoranți și cinici, dornici să se illustreze, fie ce-o fi, prin lovituri de presă, prin demascări de senzație etc. Dar nu sînt numai ei. Din păcate, câteodată, chiar foștii disidenți autentici se angajează pe această pîrtie din reflex de singularizare sau din cine știe ce alte motive. Sau pentru a le plăti confrăților de condei cine știe ce polițe.

Cazul lui Paul Goma e prea bine cunoscut. Iată și recent: întrebat, în 'Jurnalul literar', ce părere are despre declarațiile noi ale odiosului general Pleșiță, omul care îl maltratase în închisoare, trece de el repe-

de, în restul imensului articol luându-i la refec pe Monica Lovinescu, pe N. Manolescu, pe Țepeneag, pe Iorgulescu, pe Buzura etc. etc. Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decât a colegilor de literatură.”

[Însemnările de aici au trecut în “Delir de persecuție”]

Marti 9 august 2005

Presupun că nici azi nu voi putea lucra la textul de răspuns lui G. Dimisianu. Și azi: oboseală de moarte (alaltăieri mă simțisem ceva mai bine, însă ieri mi-au revenit ametelele); și azi vizite dragi, plăcute, dar istovitoare.

Miercuri 10 august 2005

Și azi: rău, ametele handicapante. Am “înaintat” ca melcul. Din acest motiv are să fie un text bun.

Joi 11 august 2005

Ca și ieri: rău, rău. Am scris azi o pagină întreagă!

Vineri 12 august 2005

M-am trezit cu cele mai bătaioase intenții de scris, dar până să mă apuc de treabă, am obosit. Seara: mâine termin articolul.

Sâmbătă 13 august 2005

Ora 20,00: Uf! Am terminat textul “Delir de persecuție”. Îl mai las să se răcească.

Duminică 14 august 2005

Azi: aniversarea Anei. Grădinița noastră e săracă în această lună august, unde mai pui că băntuie seceta. Nu am avut, ca floare, decât două trei puncte roșii - de sulfină. În rest, crenguțe de arome: lămâiță, levănțică, rosmarin.

Iată textul - gata-răcit:

DELIR DE PERSECUȚIE

11 august 2005

Pre-simt venind, cum am simțit de fiecare dată, o nouă campanie din partea “intelectualilor de vază, a scriitorilor din România, sătui de insultele, de calomniile, de minciunile proferate de mine la adresa lor”. De astă dată, pe lângă orfanii luptei de clasă, pe lângă holocaustologii tradiționali, altfel spus: orfanii luptei de rasă (R. Ioanid, Șafir, Oișteanu, Al. Florian) vor participa activității auxiliari dintre goi: G. Andreescu, I.B.Lefter, Pippidi, Pecican, Laszlo, Totok, precum și “independenții” Gelu Ionescu, Iorgulescu, Cosașu, Marta Petreu, Liviu Antonesei. Aceștia “sunt pe cale de a-mi da replica - finală - meritată”; “în mod organizat și concentric”. Scopul:

“Să-l dis-tru-gă, să-l lichideze - definitiv - pe Goma”.

Mă mai li-chi-da-se (definitiv) cineva: prietenul și colegul de celulă Ivasiuc : la cutremurul din martie 1977 l-a strivit o grindă de beton;

Mă mai lichidase careva: generalul Pleșiță, întâi chimizându-mă până în pragul morții, la ei, în arestul Securității de pe Calea Rahovei, în aprilie-mai 1977; în exil expediindu-mi o bombă într-o carte; tot acolo trimițându-mi-l pe securistul Haiducu-Vișan-Moțu-Hirsch-Forrestier să mă otrăvească: s-a întâmplat ca Haiducu-Hirsch să fie lichidat acum doi ani de securității săi, iar Pleșiță era cât pe-acți să arză cu tot cu casa lovită de trăznet (potrivit blestemului: «Trăzni-te-ar Dumnezeu!”);

Mă mai “decedase” (definitiv!) cineva, acum o lună și jumătate: procurorul Eduard. Tovarășul să se păzească de a ieși în târg pe timp de ploaie: o picătură i-ar putea borti creierul personal.

Mi se pregătește o replică-meritată? Cum: celelalte “replici” date de către masele largi de scriitori indignați fuseseră ne-meritate?

A, da, acum, fiind noi în plin an 2005, se va porni împotriva-mi o chestie inspirată de *războiului-nuclear-preventiv* imaginat de Rumsfeld-Wolfowitz în Irak (de unde, după informațiile din presă, războinicii preventivo-nucleari se pregătesc să se retragă strategic, așa cum hollywoodian-strategic se retrăseseră în 1975 din Vietnam).

Printre multele păcate atribuite mie - unul dintre cele mărunte: *delirul de persecuție*. Acuzație în care se întâlnesc N. Manolescu și C. Burtică; G. Liiceanu și N. Pleșiță - ilustrare:

Editorul Liiceanu, acuzat de mine că îmi trimisese la topit o carte de mărturie, m-a acuzat la rândul-i că sufăr de mania persecuției;

În “cadrul discuțiilor prietenești” de la 1 aprilie 1977, când mă bătuse (s-a lăudat recent la televiziune cu isprava-i) apoi în vara aceluiași an, după ce mă răpeau de pe stradă haidamacii lui, la protestele mele împotriva “metodelor”, Pleșiță rânjea: «Te-am bătut io? Ai probe? Te-am răpit io? Ce probe ai? - ia nu mai face pe persecutatu’!»

Așa cum, în 1977, în prezența lui N. Breban care confirma ceea ce tocmai spusese: că sunt asediat de Securitate, că telefonul nu funcționează decât pentru securiștii care ne amenință, că X, Y, Z, semnatari ai Apelului nostru fuseseră arestați și nu mai aveam semne de la ei - C. Burtică, senin, mă asigura: când era diplomat la Roma “i se părea” că e urmărit, dar nu era decât “o mică halucinație”... - tot așa, începînd din chiar vara anului 1990 (când Liiceanu retrăsese din librării **Culoarea curcubeului**) colegii, prietenii mei G. Adameșteanu, Monica Lovinescu, Dorin Tudoran mă asigurau că “mi se pare”, iar Geta Dimisianu, în stilul Pleșiță: «Ia nu mai face pe interesantul, că te persecută Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi - ei, na, două-trei cărți, la cele două sute câte ai scris - ăsta-i delir de persecuție!»

Pe atunci încă mai eram băiat bun, nu-mi dădea prin minte să-i blestem pe “consolatori” astfel:

«Să dea Dumnezeu să ajungeți și voi în situația mea: să vă distrugă cărțile editorii-prietenii ca Liiceanu, Sorescu, iar prietenii de decenii, și ei scriitori (G. Adameșteanu, Monica Lovinescu) să vă trateze de calomniatori ai bieților distrugătorii de carte Liiceanu, Sorescu - fiindcă nu va fi deloc adevărat, suferiți de mania persecuției!»

“Ofensiva” din acest an, 2005 face parte dintr-un... serial. Și nu va fi prima (“căci ei sunt mulți, eu singur și gol...”).

Să le re-memorez, re-număr, chiar dacă unora dintre cititorii mei - numai pe internet! - li se va părea că mă repet. Nu va fi părere, ci adevăr: voi repeta (“ca o placă stricată”, vorba Monicăi Lovinescu atunci când aduceam iar vorba de trădările Domniei Sale), “întâmplări” din viața mea, cu trimiteri la Biblie: la vinderea, la trădarea-de-frate și la (tentativa) de ucidere a aceluia: mitul Iuda și mitul Cain, împletite, rezultînd, în Carpații noștri, mitul-lemnă al românilor: Miorița.

Pe timpul lui Ceaușescu am numărat (și îndurat) agresiunile:

1) Începînd din 1970, durînd până în 1990, **20 ani (dintre care 7 în țară), interdicția de a publica**, fie și traduceri, fie și note de lectură (nesemnate) în *România literară* unde adjunct era G. Dimisianu. **20 de ani de inexistență în limba în care scriu, româna; 20 de ani de tăcere totală a numelui meu și a faptelor mele de scris** - dacă eram “trădător de patrie”...;

2) În 1976 Gallimard îmi publicase, în traducere franceză, a treia carte: **Gherla**. Împotriva ei (și a autorului, aflat în România) a fost pusă la cale o dublă campanie: am știre de doar două perechi de scriitori colegi: Țoiu-Bălăiță trimiși în Suedia în creștinescul scop de a-l convinge pe editorul Coeckelberghs să nu editeze în suedeză **Gherla** - o carte proasă, al unui autor veleitar, lipsit de talent; Breban-Ivasiuc trimiși la München, în extrem de culturalul scop de a-i explica lui Noël Bernard, directorul secției române de la Europa liberă ce eroare comite când îl propune ca “exemplu” pe un netalentat ca Goma; apoi la Paris, să le facă un desen Monicăi Lovinescu și lui Virgil Ierunca (și altora și altora), arătîndu-le că Goma este un impostor în literatură

și mai bine ar vorbi despre ei (Breban, Ivasiuc), adevărați scriitori. Simultan “presa din exil”, cea scrisă la București și tipărită la Toronto, Fürstfeldbruck-München, Milano, Londra, Atena (unde Ion Brad, ambasadorul, îl pune pe Dimitrios Ravanis-Rendis, fost exilat marko-sist în România să traducă produsele sale în grecește, apoi le dădea lui Ivașcu, lui E. Barbu, lui Dragoș-Răcănel să le retraducă în românește, cu indicația: “Din presa occidentală”, trimițând la sursa: “marele jurnal elen *Proini*”...), sub semnături ca I.C. Drăgan, Faust Brădescu, Michael C. Titus, Emilian, René Theo, Lozovan (ei, da, chiar el), bravii exilați anticomuniști îl puneau la zid pe Goma, cel care trădase România socialistă a lui Ceaușescu...;

3) “Întâmplarea” din februarie-martie 1977: cu excepția lui Ion Negoieșcu, nici un alt coleg scriitor nu a susținut acțiunea pentru respectarea drepturilor omului - vorbesc de textul său, transmis la Europa liberă și în care nu era vorba de “pașapoarte” (de acelea mă ocupam eu...), ci de cultură, de literatură, de libertatea de creație, de gândire, de expresie. După moartea în exil al lui Negoieșcu, prieteni de decenii ca Doinaș, amici culturali ca Gelu Ionescu au pretins a fi fost cel puțin coautori ai textului semnat : “Ion Negoieșcu”;

4) Momentul aprilie 1977, când Consiliul Uniunii Scriitorilor a hotărât să excludă un membru aflat în ghearele Securității, arestat, amenințat cu o condamnare pentru trădare (eu fiind acela) - astfel totalizând trei campanii - aparent: pasive, dar cât de active, atât prin vorbe-vorbe ale lui Deșliu, Jebeleanu, Bogza, Marin Preda, Geo Dumitrescu, Zigu Ornea..., cât și prin scrisul la gazete: Ivașcu, Piru, Zoe Bușulenga, E. Barbu, Băran, Dan Zamfirescu, Săraru, Dobrescu - și alții și altele...

5) În 1979 îmi apăruse la Seuil, Paris, în traducere franceză, volumul de mărturii **Le Tremblement des hommes (Cutremurul oamenilor, 1977)**; tot atunci fusese înființat la Paris CIEL (Comitetul Intelectualilor pentru o Europa a Libertăților - președinte: Eugène Ionesco). De la București a fost dezlănțuită o “campanie totală” împotriva “dușmanilor României”, atât în presa din țară, prin E. Barbu, Mihnea Gheorghiu, Zoe Bușulenga, Ivașcu, C.V. Tudor, Băran, Herivan, acad. Condurachi ș.a.... Deci și împotriva mea, ca cel care îl manipulează pe Ionesco, ‘un gagarisit și un bețiv inconștient’, scria Dan Ciachir, în *Săptămîna* barbă, citat cu sfințenie 11 ani mai târziu de către ucenicul său întru spiritualitate ortodoxă, Buduca, în “reportajul” său de la Paris.

[Fatalitate: în același moment, vara anului 1990, la București, după ce retrăsese din librării variantei originală, în românește a volumului de mărturii **Culoarea curcubeului (Le Tremblement...)** - însă eu nu știam... - la Paris, Liiceanu, în pauzele filmării lui Eugène Ionesco, fiind în vizită la noi, s-a indignat foarte, neputînd admite că de votul unui “inconștient” - Ionesco! - a depins excluderea din conducerea Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului din România a unui om cu meritele lui Mihnea Berindei... A fost pus la punct de soția mea, Ana, încât n-a mai scos un cuvânt până la plecare. Însă Monica Lovinescu m-a terorizat la telefon o săptămână întreagă: în aceeași seară mă

anunțase că și lor, monicilor le relatase Liiceanu “întâmplarea de la Ligă”, găsind că alungarea lui Berindei doar de votul lui Ionesco este inadmisibilă; a doua, a treia zi rugându-mă să nu care cumva să-i povestesc Mariei-France “întâmplarea” adică “scăparea” cu inconștientul Ionesco; apoi acuzându-mă că eu inventasem “acea poveste”, ca să-i fac rău lui Gabriel - care era disperat, fiindcă nu găsea cum să repare greșeala de a fi vorbit astfel față de prieteni - deși vorbise “astfel” și față de monici, și ei prieteni...]”;

După aceste (doar) cinci dis-tru-geri, o întrebare retorică: dintre colegii și prietenii mei de atunci a existat vreun scriitor (în afară de Negoțescu) să se declare solidar, nu cu păcătosul de Goma, ci cu principiile pe care le propusese pentru a fi apărute - dealtfel deloc originale: polonezii, ungurii, cehoslovacii, chiar și rușii! le enunțaseră?

Deci, după 20 ani de tăcere forțată, începând din 1990 am putut - în sfârșit - să public în România, în românește...

6) ... până în 1993, când, ca răspuns al unei scrisori publicate în *Timpul*, în care mă plângeam că editorul Liiceanu retrăsese volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, imediat după ieșirea în librărie (iunie 1990), îl depozitase, mințind-mă că absența lui de pe piață se datorește numai... distribuției deficitare, iar în 1993 trimisese la topit tirajul depozitat. Scriitori colegi și prieteni ai mei care suferiseră cumplit de cenzura comunistă, de topirea cărților, în loc să ia partea victimei (ori curajoși ca la noi, pe plaiurile dealvaletice, să tacă înțelepțește), au deschis foc concentrat asupra mea, acuzându-mă că îl calomniez pe intelectualul editor Liiceanu, distrugătorul de carte.

Astfel a fost pusă la cale o veritabilă campanie de presă împotriva mea - repet: victimă! - organizată de Liiceanu, G. Adameșteanu, cu sfaturile-prețioase din umbră ale Monicăi Lovinescu, având ca tribună-megafon: revista 22;

7) În 1995 mi-am declarat candidatura la Președinția României. După cum orice alfabetizat înțelegea, anunțarea candidaturii era o provocare (în sensul de stimulare a altora dintre ai noștri, având fibră de om politic), Programul fiind un text utopic-prezidențial, nu realist-primărial (ca al lui Constantinescu), nici... inexistent (altfel rezistent)-cultural (N. Manolescu). Reacțiile nu au întârziat, numai că, surpriză: ele au pornit nu dinspre dușmanii tradiționali, comuniștii-securiștii, ci dinspre aliații naturali: Horia Rusu și C. Coposu! Abia apoi au început a lătra scînteiștii (născuți, nu făcuți) ca C.T. Popescu, C. Stănescu, Felicia Antip și alți dragi-tovarăși. După cele “politice” au început culturalele, prin C. Țirlea (!), prin “arheul nației”, Pruteanu; tot atunci s-a trezit Alexandru George să facă el ordine în “termino-logie” (disidenți, opozanți, rezistenți) și tot atunci Alex. Ștefănescu, recenzent ultraelogios vreme de 6 ani a schimbat macazul: fulgerător am devenit (caută... candidatura cu care îl concuram pe Manolescu) autorul care stăpânește “Arta exasperării cititorului” - în *România literară* a jupânului, unde tocmai apăruse un extemporal semnat de o Romaniță, intitulat “Cenzura scrie proză” (proza scrisă de cenzură fiind **Ostinato...**);

8) În 1997 mi-a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**. Dan Petrescu, îngrijitorul ediției printre alții l-a invitat la lansare și pe Pruteanu. Arheul a atacat **Jurnalul** în maniera numaiovorbășăispun-ică: “Citiseram șpalturile anul trecut (...) e o carte doldora de resentimente (...) elucubrații (...) când îl numește pe Gabriel Liiceanu (...) un Leonte Răutu”...

Însă atacul general a fost anunțat prin trâmbița Monicăi Lovinescu în 22, cu textul semnat de dânsa, cel conceput de Liiceanu și de Adameșteanu, negociat la telefon - încheiat cu:

“Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Pe dată s-au năpustit: re-Pruteanu, re-Ștefănescu, Groșan, Buduca, re-Adameșteanu (la televiziune, la emisiunea lui I. Sava s-a dovedit a fi măcar verișoară a lui Pruteanu: “Nu l-am citit [Jurnalul], dar e plin de calomnii”), Andrei Cornea, D.C. Mihăilescu, Ioana Pîrvulescu, C. Teodorescu, Paruit, Iorgulescu, Zaciu, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă. În eșalonul doi Simuț, Borbély, Angela Marinescu, Val Condurache... au “contribuit” și ei după puteri la apărarea literatorilor români de “acuzățiile calomnioase ale lui Goma”;

9) În 1998 a izbucnit “Scandalul Caraion”. La semnalul (tăcut) al Monicăi Lovinescu, sonorizat de inenarabila Jelea, toată floarea cea vestită a intelighenției române s-a năpustit asupra unui mort care nu se mai putea apăra. S-au încrâncenat atunci asupra “turnătorului” Caraion mai cu seamă aceia care fiind ucenici ascultători ai adevăratului turnător de pușcărie Ivașcu, ai politrukului cekist Paul Georgescu, traversaseră Iepoca Ceaușescu “înțelept”, pe burtă, în patru labe, nefăcînd compromisuri... decât din cele care nu se văd negru-pe-alb (Sorescu) “uitate” (ca N. Manolescu: coautor al detestabilei **Literatura română de azi, 1965**).

M-am amestecat și eu - și am fost re-pedepsit: adunați la un fel de colocviu, oameni de litere români au hotărît: cea mai eficace măsură pentru închiderea gurii-mari a lui Goma este *tăcerea*. Așadar *despre Goma să nu se mai scrie nimic - nici de bine nici de rău. Goma trebuie să ne-existe*. Cuvântul de ordine a fost dat tot de Monica Lovinescu sub forma:

«Goma e contestat»

Și contestat am fost - în/prin tăcere. Au protestat împotriva acestei “măsuri”, în scris, doar Vasile Baghiu; a ignorat măsura doar Liviu Ioan Stoiciu: el mi-a propus o colaborare la *Cotidianul* (iar Cristoiu, pe care l-am atacat din primul text propus, a fost de acord!).

10) În 2000 a fost “re-ales” Iliescu. Aproape toată intelectualitatea românească a semnat Apelul: “pentru democrație, împotriva dictaturii” - citește: în favoarea lui Iliescu, democratul... Am scris atunci un text: “Să fie desființat electoratul!” în care arătam pe puncte cât de orbi, de nesimțiți la durerile aproapelui nescriitor, cât de mereu-oporuniști erau/sunt/vor fi directorii-de-opinie ai țării: Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Doinaș, Blandiana, Adameșteanu, G. Dimisianu, Ștefănescu, I.B. Lefter... Drept care scriitorii de la *România literară*, curajoșii anonimi adunați în celula de partid “Cronicar” au amenințat

consora (sic) *Vatra*, cu un proces - pentru publicarea lui Goma - și, în cel mai curat stil comunist, au atras atenția că revista este finanțată de Comitetul județean pentru cultură...

Ajuns pe pragul celei de a 11-a agresiuni, mă opresc, să-mi trag (ră)sufletul. Pentru că nu am înșirat toate măgăriile, toate ticăloșiile, toate loviturile pe la spate publicate în *România literară*, în 22 (de Barbăneagră, de Mircea Martin). În bună și neaoșă tradiție autohtonă fosta prietenă, șefesa revistei mi-a refuzat (tăcînd) cuvenitul drept-de-replică - imitată, peste ani de alt fost bun prieten: Liviu Antonesei în chestiunea unui articol mincinos, obraznic, analfabetizator al inginerului drepturilor omului, Gabriel Andreescu (fost prinț consort al Gabrielei Adameșteanu, la 22, la GDS, unde multe porcării făcuseră ei dimpreună).

11) Pentru această campanie de pedepsire a mea semnele prevestitoare s-au arătat în toamna anului trecut, 2004, după ce am anunțat în presă că îi dau în judecată pe 13 securiști, precum și pe I. Iliescu, președintele în exercițiu. Acuzațiile formulate împotriva securiștilor, cu osebite a lui Pleșiță ar fi trecut neobservate (ca toate esențialele-la-români), dacă lui Iliescu, pe lângă multele și extrem de gravele fapte enumerate în Plângere - printre care declanșarea războiului civil, mai cunoscut su numele "mineriade" - nu i-aș fi pus în spinare și binecuvîntarea (înalt-prezidențială) dată "Comisiei internaționale" ocupîndu-se de "Holocaustul în România". Vechile, tocitele acuzații succesive de "trădător de patrie", de "lipsit de talent", de "calomniator al intelc-tualilor noștri de vîrf" au fost, până la noi dispoziții, lăsate la o parte și re-activată cea de "antisemitism", cretinărie absolută lansată de Ed. Reichman (în 1986), de R. Ioanid, în 2002, de Shafir tot cam pe-atunci.

Replica a întârziat două luni (timp necesar pentru copierea întocmai și învățarea pe de rost a directivelor Wiesel), dar și când a venit... Sub semnătura indispensabilului, inevitabilului, inenarabilului A. Oișteanu și publicată - unde în altă parte? decât în 22, condusă de inconturnabila, incompresibila, indivizibila, inoxidabila Gabriela Adameșteanu, veterană a campaniilor, trei, duse împotriva mea. Acela (indispensabilul-inutil oiștean) deplora, cu duroare, evidența, pentru el și ai săi: deși Goma, autorul eseului **Săptămîna Roșie** este antisemit dovedit (sic) - doar a scris-o, în *Observatorul* lui I.B. Lefter, Falsul R. Ioanid, evanghelistul securist - cartea însăși, vai, nu cade sub "legea" Ordonanței cu care Teșu umblă tot timpul în gură.

Am trimis la redacția revistei 22 un drept-la-replică, sperînd că, din 1995 (când un text în care contestam valoarea de candidat la președinție a lui E. Constantinescu, afirmam aproximativ: 'N. Manolescu, alt candidat, nu mai moral, dar cu o inteligență câtde-câtă' - iar G. Adameșteanu l-a pus pe al meu la murat, până când au fost scrise replicile lui Constantinescu, Manolescu, Zoe Petre), trecînd - spuneam - 10 ani de când mi se refuzaseră alte trei-patru drepturi (sic), mi-l vor publica pe acesta. Ei bine, m-am înșelat și de astă dată:

nu aveam dreptul să public nici în 22, periodic proprietate a clanului Adameșteanu, slujnicit(ă) cu temenele de Rodica Palade și, până mai deunăzi, cu suportul teoretic (sic) al lui Gabriel Andreescu, inventatorul chibritului cu fosfor la ambele capete și a “filosofiei disidenței la român”, altfel industriaș al drepturilor omului minoritar - în România. În disperare de cauză - starea permanentă de la complotul provocat de ukazul Monicăi Lovinescu; “Goma e contestat!” - am trimis prin e-mail textul câtorva persoane - “pentru informare”; l-am trimis și la *Ziua*, unde, în cele din urmă, a apărut. S-a băgat în vorbă și “politologul” Dan Pavel care și el mă tratase de “antisemit” - de astă dată cu folos pentru mine: *a recunoscut (și rămâne singurul!) : nu îmi citise textele atacate de el ca “antisemite”*.

12) Se vede că acuzația: “antisemit” nu a fost considerată de Manolescu&ManoLeii suficient de productivă - decât în asociere cu altceva. “Altceva” - ce?

Ceva care abia se înțelesese din bâiguiala lui C. Teodorescu, recenzînd în *Cotidianul Culoarea curcubeului*, mărturie apărută în februarie la Polirom (de mirare: în urmă cu zece ani același înțelesese ce e cu volumul, ba mă apăruse de C.T. Popescu - explicația poate fi găsită în operația de decapitare a “reeditării”, directorul editurii Lupescu, el de capul lui, suprimase “Introducerea” în care autorul făcea scurta-biografie a cărții). A, da, “ceva cu dosarele de securitate”, însă, ca tot -*escul* autoamnezic, ManoLeul Teodorescu o pierduse, rămânîndu-i ceva-ceva în genul “Goma, scriitorul turnătorilor”... - formulare bunișoară, fiindcă repeta acuzațiile neturnătoarelor emerite Bianca Balotă și ale Getei Dimisianu, însă nu-destul-de-bună: nu se exprima limpede, tăios. A fost trimis în prima linie limpede-tăiosul exprimător Gabriel Dimisianu.

“Cine pe cine acuză?” își intitulează Eternul Adjunct al *României literare* luarea-la-cuvînt din 27 iulie-2 august 2005.

Nici că se poate un titlu mai potrivit unui astfel de product semnat de un asemenea producător: Gabriel Dimisianu. Parafrazîndu-l, se poate scrie - exclamativ, nu interogativ:

“Cine pe cine acuză!”

Uluitor la condeierii literari dedați și la publicistică: mai întâi și mai întâi ei rămân în plină ficțiune (artistică), nu se lasă trași-împinși în publicistica-gazetărească (sic). Disprețuind suveran (de unde le va fi venind disprețul? Dar suveranitudinea? Nu cumva din exercițiul de decenii al scrisului crâncen realist-socialist?) Decurgînd din prima “calitate” - ficționarismul în totul, în toate - ignorarea (și ea, suverană) a *adevărului*, autorul își imaginează că un articol se așterne pe hârtie exact, dar exact așa cum se confectionează o recenzie (fatal subectivă), un roman (cum altfel decât expresie a subiectului narator?). Din acest motiv “neopubliciștii” dintre scriitori exersează această meserie, gazetăria (și grea și funcționînd - în principiu - după un cod moral) în stare de levitație: pentru ei nu există realitatea *sol*, cel călcat totuși cu

augusteale lor membre dindărăt, două: numita *citire* a textului comentat-atacat, și cinstita *citare* din obiectul cu pricina. Și nu există morală (mamițo!).

Citez din G. Dimisianu:

“Efectele dării pe față (parțiale) a dosarelor de la Securitate îmi par a fi deocamdată acestea: modificarea în negativ a imaginii unor foști oponenți sau a unor victime ale regimului comunist, pe de o parte, iar pe de altă parte exonerarea de răspundere a persoanelor care au exercitat persecuții politice, care au pus la cale și au înfăptuit represiunea”.

Perversă întorsătură a condeiului. Așadar acesta - nu altul - a fost efectul: “modificarea în negativ a imaginii unor foști oponenți...”

Ca și cum nu *România literară* deschisese campania împotriva lui Caraion (“oponent”, nu colaboraționist - ca Manolescu, Dimisianu, Ștefănescu, Țoiu, Silvestru, Pardău, Băran), rezemându-se “documentar” pe dosarele grațios oferite de Traficantul nr. 1 al dosarelor, securistul Pelin; ca și cum nu Manolescu îl invitase pe Iliescu, “omul cu o mare” imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1900), pentru a fi spălat de sânge în cea mai prestigioasă publicație culturală a României; de parcă nu același Manolescu îl invitase pe Voican Voiculescu-Sturdza, suprașeful Securității, în decembrie același an, să-și publice “dosarul de securitate”, prezentat de “redacție”, în termeni de un analfabetism și un târătorism demne de epoca lui Ceaușescu; ca și cum nu Manolescu și Dimisianu publicaseră în numărul 41 din oct.1998, textul “Securitatea despre România literară” sub anunțul: “DOCUMENT” - din el cititorii aflînd că cel mai dârz anticomunist din redakție fusese... Vasile Băran!

Dar G. Dimisianu continuă:

“Unui Eugen Florescu, de pildă, satrapul ideologic al erei ceaușiste, i se asigură, după '89, un încăpător fotoliu de parlamentar (...) în timp ce Doinaș, Uricaru, Buzura sînt lapidați moral. Nu este însă vorba numai de ei. O rea imagine a lumii intelectuale în general și a lumii literare în special, a comunității literare este cultivată cu insistență (de văzut și ce scrie Alex. Ștefănescu în R.L., nr. 19, despre ‘demonizarea’ Uniunii Scriitorilor”), acolo, în acele medii, îngrămădindu-se, s-ar zice, relele năravuri, din trecut și azi: lașitatea, egoismul, meschinăria, oportunismul, trădarea, colaboraționismul și poate, în cel mai bun caz, revolta în genunchi. Cine cultivă această imagine, măcar excesivă, despre comunitatea literară, cine acuză, cine judecă? (...). Din păcate, cîteodată, chiar foștii disidenți autentici se angajează pe această pîrtie din reflex de singularizare sau din cine știe ce alte motive. Sau pentru a le plăti confrăților de condei cine știe ce polițe”.

După ce și-a legitimat zicerea prin trimiterea la reperul curat moral, multifuncțional Alex. Ștefănescu, G. Dimisianu atacă frontal:

“Cazul lui Paul Goma e prea bine cunoscut. Iată și recent: întrebat, în ‘Jurnalul literar’, ce părere are despre declarațiile noi ale odiosului general

Pleșiță, omul care îl maltratase în închisoare, trece de el repede, în restul imensului articol luându-i la refec pe Monica Lovinescu, pe N. Manolescu, pe Țepeneag, pe Iorgulescu, pe Buzura etc. etc. Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decât a colegilor de literatură.”

Din citatele produse reiese că G. Dimisianu este doar un pion în trupa arătătoriştilor-în-sens-invers. Din recenta haită fac parte, atât foști activiști, securiști de meserie, care înainte de decembrie 1989 slujiseră Scînteile generale, cu pana și cu limba lor devotată - aici intră și Pelin dar și C. Stănescu și pionierul pe atunci C.T. Popescu - deasemeni intelectualii patriei, directorii de conștiință, scriitorii rezistenți prin cultură, grijulii cu păstrarea virginității breslei, deci cu supraviețuirea prin împăiere a cadavrului numit Uniunea Scriitorilor - și, neapărat, cu Vaca-mașina care distribuie și lapte și rachiu, acesta din urmă carburant indispensabil funcționării geniului membrilor Fondului Literar! Cei din a doua categorie ar fi indignați să afle că îi pun alături (dimpreună) cu tovarășii cinstiți din prima, însă prin ceea ce scriu de la o vreme, acolo le este locul. Unde vor fi vrînd să-i pun după o asemenea ignominie? - re-citez din G. Dimisianu - subliniind:

“Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decât a colegilor de literatură.”

Așa, deci: eu îl scot pe generalul Pleșiță “cu fața mai curată decât a colegilor de literatură”! De parcă nu eu îl zugrăvisem - primul (și ultimul) în **Culoarea curcubeului**; și în **Soldatul câinelui**. De parcă nu eu - singur-singurel, fără ai mei “colegi de literatură” - i-aș fi dat în judecată pe 13 securiști printre care generalul Pleșiță. Oricum, printre scriitorii care s-au declarat indignați de “prestația televizuală” a lui Pleșiță nu am întâlnit numele lui G. Dimisianu; nici al lui N. Manolescu; nici al lui Buzura, nici al lui Iorgulescu, nici al lui Gelu Ionescu, nici al lui Cosașu, nici al lui Dinescu, nici al Blandienei, nici al Adameștenei, nici al antisecuristului Dinescu - ce să mai vorbesc de al lui Liiceanu, Pleșu, Patapievici - aceștia fiind, după afirmația lui G. Dimisianu, “colegii de literatură” ai mei!

“Colegi” care nu au scos un cuvânt de protest, în 1970, când fusesem interzis; care nu au protestat când, arestat fiind, fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor - de ei, scriitori, de ei, colegi ai mei! - în schimb s-au indignat foarte pentru că arătasem *adevărul* despre ei, despre trădările lor, despre colaboraționismul lor - dinainte și de după decembrie 1989; “colegi de literatură” ai mei scriitorii care, în 1990 au fost de acord cu E. Simion, Fănuș Neagu, Manolescu, Pleșu, Doinaș, Adameșteanu, de a nu fi reprimit în Uniunea Scriitorilor, dorință a breslei la care nu s-au opus nici Dinescu, nici, mai apoi, Ulici - ca să nu mai vorbesc de Uricaru?; “coleg de literatură” al meu Liiceanu, cel

care mi-a distrus **Culoarea curcubeului**? Colegi Ivăsiuc, Breban, Țoiu, Bălăiță, Fănuș Neagu, Băieșu, Cosașu? Coleg(e) de literatură Monica Lovinescu și Gabriela Adameșteanu, luînd partea notoriului editor-distrugător de cărți, în schimb tratîndu-l pe autorul uneia dintre ele (eu) de calomniator? Coleg de literatură N. Manolescu, cel care mi-a interzis accesul în *România literară* prin editorialul de pomină “Adio, domnule Goma”? Colegi de literatură literatorii români care au consimțit să fiu înmormîntat în tăcere, ba au dat și ei o mână de ajutor la această acțiune... literară («Lasă-mă să-i dau și eu un picior!») fiind, nu o replică din Caragiale, ci una etern românească)?

Cum de poate Gabriel Dimisianu să înșire atâtea neadevăruri strigătoare la cer doar în câteva rînduri?

De ani de zile vor fi frămîntat ei (cei din “nucleul” de la *România literară*) chestiunea: cum să facă ei, cum să dreagă pentru a-i da peste bot în primul rînd lui Goma (care, cam adevărat, cum ar zice ardeleanul Manolescu, a făcut ceva închisoare, a fost oarecum persecutat)?; în al doilea fostei lor protectoare: Monica Lovinescu? Aceștia, “fugiții” - cum ne spuneau Zăciu, Breban - și alți ardeleni - le reproșaseră mereu, mereu că sub Ceaușescu nu mișcaseră, nu se revoltaseră, nu fuseseră adevărați scriitori, mulțumindu-se cu ascultarea Europei liberă și cu declarația declamată la bucătărie - în gând: “*Ziceam că rezistam*”... «Dar însăși Doamna Monica ne îndemna să *rezistăm prin cultură* - însă de la o vreme și-a schimbat discursul, s-a întors împotriva noastră, a adevăraților rezistenți, cei prin cultură»...

Rezultatul dezbaterilor: organizarea unei acțiuni - discrete, eficiente, dată fiind natura umană și mai ales recentă... “informatită”, rezultat al “dosaritei”.

Rezistenții prin cultură au operat o diversiune dintre cele mai ticăloase, mai noroioase, mai murdare prin care ei, rezistenții-sublaviță au inversat termenii și nu “unii disidenți”. Ei, amorfii, nevertebrații, ei, analfabeții moral, ei, campioni ai supremației esteticului, demascați, criticați, arătați a fi ceea ce au chiar fost: colaboraționiști ai Terorismului Comunist, au adoptat tactica hoțului care, prins, zbiară: «Hoțul! Hoțul!!», și arată spre păgubaș-păgubos. Cei din Clanul Manoleștilor, ei “seniorii literelor românești”, ei, “învingătorii” în recente alegeri pentru Uniunea Scriitorilor, căpătînd (prin vot) convingerea că ei sunt eterni, iată, nu mai suportă reproșurile, învinovătirile și, ca ultimii pârâcioși ai clasei, arată spre “colegul”, bătut, pretinzînd că acela este vinovat de “demonizarea Uniunii”. Astfel au început a fi bănuite victimele (adevărate, nu cele unse de Iliescu-Măgureanu, înzestrate cu certificate de rezistent) și nu călăii - cei adevărați: securiștii, activiștii, precum și colaboratorii de bună voie cu Aparatul Infam - aceștia, sub pana unor hoți-urlători pretind nerușinat că ar fi victimele!

O bună parte dintre scriitorii dovediți că informaseră într-o împrejurare sau alta Criminalulul Organ sunt, dacă nu de-a dreptul

apărați, atunci sigur “explicați” (citații de G. Dimisianu: Doinaș, Uricaru, Buzura - la care îi adaug pe foștii mei colegi de închisoare, de domiciliu obligatoriu: Marino, Balotă), în timp ce Răul cel mare, adevăratul Rău vine de la unul, Goma, el îi “înjură” fără contenire, fără alegere, nu pe Florescu, nu pe Dulea (pe care el, Goma nu-i cunoscuse - în schimb îi cunoscuse - și-i înjurase - pe Ghișe, pe Vasile Nicolescu, pe Gafița, pe Dumitru-Dumnezeu, pe Răutu - pe Ceaușescu), ci doar pe “cei buni”... - în ce scop?

Lumina vine de la Alex. Ștefănescu-Beznă:

“*Demonizarea Uniunii Scriitorilor*”.

Concluzie care nu așteaptă decât să fie trasă (de coadă): demonizatorul Goma nu este decât un “scriitor al turnătorilor” (apud recentul C. Teodorescu), un fost-fals-rezistent, devenit un apărător (măcar... favorizator), de ce nu complice al “odiosului general Pleșiță”! - de pildă.

Însă tot de pildă să răspundă G. Dimisianu când anume l-a descoperit el pe odiosul general:

- în vara anului 1977, când i-l povesteam lui Mazilescu și lui Raicu - și lui Dimisianu?;

- în iarna anului 1977-78, când îl povesteam jurnaliștilor occidentali, iar dările de seamă ale lor erau preluate, pe larg, de Europa liberă?;

- în 1978-79, când eu însumi citeam la Europa liberă fragmente din cartea de mărturii **Culoarea curcubeului - Cutremurul oamenilor?**;

- în 1990, din volumul editat-retras-distrus de Liiceanu - dar recenzat în *România literară* (de... Alex. Ștefănescu)?

Întrebare legitimă, fiindcă “manoleții din grupul *România literară*” par - și chiar reușesc să fie! - informați despre “odiosul Pleșiță” abia în februarie 2005, din volumul-decapitat de Liiceanu II al lumii editoriale românești, Lupescu, directorul Polirom, de la o vreme și administrator al Cărții românești, unde și l-a ales adjunct pe N. Manolescu (fiecare este adjunctul cuiva, fiecare adjunct are Primul meritat).

Oricum: a 13-a campanie organizată de “colegii mei, scriitori” nu mă va lua prin surprindere, nu mă va mira, nu mă va îndurera:

În majoritate, “colegii mei, scriitori” sunt ceea ce calomniatorul de mine scrisese încă acum 27 ani, în **Cutremurul oamenilor - Culoarea curcubeului**: persoane fără coloană vertebrală, fără caracter, fără convingeri, “Compromisul fiind meseria lor” (Manolescu își intitulase extrem de inteligent, cu gustul său fără greș o emisiune: “Cultura este meseria mea”).

Fiecare cu “meseria” lui.

În rest, firește, cu toții sunt: geniali.

Să fie - la ei, acolo.

Paul Goma

Luni 15 august 2005

Sfânta Maria cea Mare, deci ziua Anei-Maria (ea se scrie/ pe sine/ fără linioară).

Japonezii au recunoscut - la aniversarea capitulării - că da, și ei au provocat oarecari suferințe unor oameni ne-japonezi... Au și ei relativizatornici - ca Dimisianu - ardeleni ca Manolescu în această propozițiune am comis un, zi-i pe nume, pleonasm (ardelean-relativizator) să zică ei, de la tribuna *României literare*: “Da, am cam comis o mică greșeală, am, într-un fel, provocat oarecari suferințe unor oameni...”

A început evacuarea colônlor din Gaza. Risc să-i compătimesc în continuare, deși am auzit din gura lor cuvinte la adresa palestinienilor care în orice țară civilizată (dar numai) ar fi fost condamnate pentru rasism. Ba chiar pentru sclavagism pur și dur.

Ieri am mai trimis “Delirul”. Am primit câteva confirmări de recepție.

Miercuri 17 august 2005

Iar am pregătit cărți pentru DALSI. Poate de astă dată - după 7 ani - va merge.

Frère Roger, fondatorul comunității ecumenice de la Taizé a fost înjunghiat de o dezechilibrată româncă.

Ce nenorocire! Dar, ca în orice religie, o pierdere ca acesta se poate preface în câștig. “Frère Roger a murit - trăiască Frère Roger!” De acum și mai mulți pelerini din lumea întreagă vor veni la Taizé. Omul (de-acum: sfântul) fusese mult prețuit de Papa Ioan Paul II, care îl vizitase, de Benedict XVI, care, de la Roma a comunicat durerea pierderii. German fiind, avea în sânge toleranța religioasă creștină, deci a fost un natural ecumenizator (?). Româncă pretinde că nu a vrut să-i facă rău, doar să-i atragă atenția... Ei, da: cumpără un cuțit în ajun - ca să nu-i facă rău, doar să-i atraga atenția... Ceea ce înseamnă că nu e bolnavă (de legat). Însă rezultatul acțiunii ei de atragerea a atenției: o catastrofă pentru ecumeniștii francezi.

Joi 18 august 2005

M-am trezit cu migrenă. Bănuicios fiind, arăt degrab’ cu degetul:

«Țânțarul! El e cauza-motivului! Țânțarul care m-a țințarizat az'-noapte, el mi-a pricinuit dureri la capul!»

Astfel l-am lichidat. L-am "reîncadrat" cum spunea despre mine Gabi Pleșea.

Românca ucigașă se numește Luminița Solcanu și era în evidența spitalului Socola din Iași. Era - acum se află în evidența poliției franceze, iar românii din România se tem că "iar o să se vorbească de rău de noi..." Ei, da.

Ieri am schimbat câteva mesaje cu "Ziua".

Vineri 19 august 2005

Majoritatea coloniilor din Gaza au fost evacuate. În prezența presei mondiale. Era absolut necesar să se vadă "sacrificiul" consimțit de Israel: restituirea unui pământ furat, pe care, 38 ani l-au "administrat" evreii după bunul lor plac: l-au prefăcut în o sumă de lagăre în care i-au închis pe băștinași, iar ca să poată fi supravegheați din aproape palestinienii, același Sharon "împănase" Gaza cu colonii - la rândul lor păzite de soldați, de tancuri, de avioane gata să intervină... Ce tragedie, ce văicăreli, ce alt-blestem căzuse pe capul bieților evrei! Ne dăm noi seama: să fie - ei!, trimișii lui Elohim pe pământ - evacuați "din casele noastre, de pe pământul nostru"? Blestemându-l pe "trădătorul" Sharon, coloniștii care huzuriseră în insule de bunăstare, de confort - cu peluze verzi, cu piscine, cu alei pavate - în timp ce "indigenii" se îngrămădeau, claie peste grămadă, pe pământul lor devastat de tancuri, de buldozere, adăpostind (sic) cea mai mare concentrare umană din lume.

Armata și poliția au dat dovadă de o răbdare și de o înțelegere-compasiune îngerească. De crezut: comunitatea evacuată tot din evrei este alcătuită. Au folosit fermitatea, însă nu brutalitatea urii, ca în cazul palestinienilor.

De mirare la niște băieți-deștepți în principiu, ca evreii. În multe ocazii i-am auzit (firește, din reportajele filmate) întrebându-se, întrebând lumea din jur, interpellând Divinitatea:

«De ce ne urăsc palestinienii?»

Chiar așa: de ce i-or fi urînd palestinienii ? Doar ei fuseseră pâinea lui Dumnezeu față de băștinași : nu le furaseră pământul, nu le distruseseră casele, nu le astupaseră izvoarele, nu-i izgoniseră din țara (și a) lor, făcînd din ei o comunitate de excluși, de *alungați etnic*, de trăitori - de 57 ani - în lagăre de refugiați în țările învecinate, iar în interior (în Israel), tratați, nu ca aborigenii în Australia, ci ca, pardon... cangurii. Cum de îndrăznesc evreii să (și să se) întrebe: de ce îi urăsc palestinienii? Dar e lim-

pede: Fiindcă ei, evreii au venit peste ei cu *ură*; nu cu intenția de a se așeza și ei pe pământul acela, ci cu programul de a-i stârpi, pe supraviețuitori de a-i alunga, (oare nu se numește această “operațiune”: *curățenie/curățire etnică?*), pentru a face loc unor... ne-semiți din Rusia, din America: colônii ținători-de-loc, “soluția” demografică dragă lui filosofului Finkelkraut.

O scenă la Zidul Plângerii din Ierusalim. Un cuplu de coloni proaspăt evacuați (și recent instalați, veniți din Franța: în 1984) s-a(u) dus la Zid, să (se) plângă de injustiția, de crima de a fi fost alungați de pe pământul lor (mai înainte văzusem altă familie care lua pământ într-un săculeț și mi-a venit în minte pământul luat în punguțe de frații Oișteanu, la plecarea - spre România - din Cernăuțiul ocupat de sovietici!). Un alt evreu, venit și el la Zid a recunoscut în ei “colonistul” (cum?, probabil după aerul rătăcit, al cuiva parașutat în altă lume), a încercat să explice: ‘pământul’ acela nu era ‘al nostru’ cum pretindea colônul, ‘noi l-am ocupat de la Egipt în urmă cu 40 ani și i-am strămutat pe evreii din Sinai acolo, în Gaza...’

Recentul expulzat era cu totul dezorientat. Se uita în jur - probabil ca să se asigure că se află, totuși, la Zidul Plângerii, printre evrei. Era - însă celălalt nu-l slăbea. După explicații (istorice), pe care nu le pricepuse, nu le acceptase, i-a servit reproșuri - cam așa:

‘Din cauza voastră noi, adevărații israelieni (?) nu am avut liniște, voi ați provocat terorismul palestinienilor, din pricina voastră kamikadze-ii ne-au ucis, rănit, în autobuze, în cafenele, pe stradă...’

Colonul venit la Zid, să capete consolare, era din ce în ce mai rătăcit. Tot căuta în jur cu privirea ceva, cineva de care să se sprijine: nu găsea. Nevastă-sa plângea de-a binelea. Au început și lui să-i joace lacrimile în ochi. Nu găsea cuvinte decât pentru a bâigui:

‘Dta... D-ta nu ești evreu!’ - și cu un gest mai degrabă disperat decât agresiv, i-a zmulscut acelui kipa de pe cap.

“Celălalt” și-a recuperat-o, calm, și-a pus-o la loc și le-a zis celor doi nefericiți: din cauza lor, a coloniștilor sălbatici și analfabeți, a habotnicilor care terorizează întreaga societate, Israelul a devenit un stat terorist, teocratic, nedemocratic...

Acela a plecat în treaba lui, cuplul de colôni a rămas în golul imens din jurul lui.

Imagine - și stare - sfâșietoare.

“Coloniștii sălbatici” fuseseră chemați în Israel, nu pentru a pune mâna să muncească, ca să facă să prospere țara lor. Ci *pentru a ocupa terenul*. Și a-l menține ocupat, cu armele (toți

fiind individual înarmați, o familie posedând - din dotare - 4-5 arme). Bineînțeles, fiecare colonie implantată, înfiptă în inima pământului palestinian (Gaza fusese răpită de la egipteni, niciodată nu fusese evreiască), era înconjurată cu sârmă ghimpată, prevăzută cu turnuri de pază, cu mitraliere, cu tunuri, cu tancuri gata să intre în acțiune... Treaba de căpătâi a coloniștilor fiind una pre-militară, de ocupare a unui teren 'inamic'. Câteva generații, mii, zeci de mii de persoane fără instrucție, fără meserie, avuseseră rolul de... pălărie pusă pe un scaun, ca semn că locul acela este ocupat - pe vecie.

Abia din reportajul de mai sus am aflat că evreii implantați în Gaza rar ieșiseră din... enclavă, iar cuplul răătăcit la Zidul Plângerii: niciodată. Dar ce viață duseseră ei - și copiii lor, vreo 11? De adevărat gheto. Cum spunea Jean Daniel: un gheto construit de ei înșiși, închișii. De gheto în care se înzidiseră ei cu mâna lor.

De acea dată am mai adăugat o compasiune: prima fusese aceea că fuseseră alungați din case, a doua fiind: ce vor face de acum încolo acești oameni care până atunci fuseseră folosiți ca niște obiecte, pălării ocupând scaune (dealtfel furate)? Acești evrei care fuseseră pentru Israel pioni (din lemn), ocupând un pătrățel de pe tabla mare? În majoritate semianalfabeți, citiseră broșurile care li se distribuiau, nu învățaseră vreo meserie manuală - fiindcă "pământul" ocupat era lucrat de ocupații palestinieni, ei lucrau în sere (colonii fiind supraveghetori ai muncitorilor), la întreținerea piscinelor, a peluzelor, la stropitul lor; colônul nu știa să repare o clanță, să înlocuiască un robinet, să bată un cui - necum să zidărească o anexă - de ce ar fi făcut-o el cu mâna lui când îi stăteau la dispoziție atâția robi palestinieni-fericiți să lucreze pentru stăpânul-ocupant, să câștige câțiva shekeli, cu care să hrănească familia lui de indigen, ținută închisă în lagăre, în zonele încă lăsate palestinienilor.

Sâmbătă 20 august 2005

N-o să cred: *Ziua* a chiar publicat cele două desmințiri!

Duminică, 21 august 2005

S-a răcorit aerul, a devenit respirabil Parisul. Doar zgomoatele mă deranjează, nu și căldura.

Azi am de consemnat două evenimente (internationale) fericite de ieri:

Zilele Mondiale ale Tineretului de la Köln. Dincolo de

reușita cantitativă (un milion de persoane!), de cea tehnică: “Norul” (acoperișul), perfecta armonizare a surselor de muzică. În 1972, la prima călătorie în Occident, în Catedrala de la Köln, într-o zi de lucru, am asistat - cu urechile, dar mai ales cu sufletul - la prima... stereofonie umană: veniseră în excursie elevii (7-14) de la o școală din împrejurimi ani și cântaseră, răspândiți pe voci, prin catedrală, bucăți cine știe cât repetate la ei, în satul lor, în așteptarea prilejului... În afară de mine mai era doi-trei vizitatori, dar copiii aceia nu cântau pentru noi, ci pentru ei înșiși - și pentru Dumnezeu. Ei bine, azi, pe Marienfeld, în aer liber - chiar prin filtrul televizorului, efectul (stereofonic) a fost copleșitor. L-am gustat nu cu auzul, ci cu sufletul, am mai spus; repet cu plăcere. Ratzinger a fost mai bun decât se așteptau detractorii - mai ales dintre germani (Piteștiul nu are patrie!). Vasăzică după ce merge la sinagoga din Köln, să ceară iertare în numele creștinilor pentru cele două milenii de persecuții teribile; după ce se întâlnește cu musulmanii din Germania - unii nemți se arată nemulțumiți de el, “fiindcă nu a zis nimic de turci - de ce-i persecută pe turci, cardinalul Ratzinger? Înseamnă că a rămas tot reacționar!” - gura de canal era a unei muieri (altfel blonde!) neșesălată de anul trecut.

Al doilea moment de bucurie: concertul dat de West-Eastern Divan Orchestre, la Ramallah, în Palestina, dirijat(ă) de Barenboim.

Am mai scris despre relațiile tumultuoase dintre muzician și Israel. Anul trecut concertul - acesta - nu s-a putut ține; anul acesta, da - însă nimeni nu a făcut aluzie la evacuarea colônlor.

Ceea ce a fost impresionant: orchestra alcătuită după principiul “Echipa Europei contra Rapid” - adică mulți instrumentiști de valoare individuală (și care cântă în cel puțin zece orchestre de pe cele trei continente - Asia, Africa, Europa - din jurul Mediteranei) “suna”, sărăcuța, ca dracu, “couac”-urile plouau sub cerul... Casei de cultură din Ramallah - dar, doamne (aici îmi vine să mă tolănesc în Creangă, ca să spun tot binele, tandrul, frumosul, dulcele de care sunt în stare) ce minuat suna.

Barenboim, cu experiența lui de “intermediar” între frațidușmani (proiectul este vechi, îl definitivase împreună cu prietenul său Edward Said, eseist și filosof palestinian, din nefericire mort în urmă cu doi ani), cu inima lui de un chintal, a explicat: acest concert nu va aduce pacea pe pământul acela, însă a realizat ceva-ceva: prin intermediul instrumentiștilor a dovedit că oamenii pot sta alături și dialoga. Iată de ce îl urăsc evreii proști, prostiții recent, pe Barenboim, tratându-l de “antisemit”...

M-au uns la inimă și cuvintele și sunetele. În deschidere :

Simfonia concertantă de Mozart, apoi a V-a de Beethoven, în final o piesă de Elgar.

Luni 22 august 2005

Jaruzelski a cerut public scuze pentru participarea Poloniei la invadarea Cehoslovaciei în 1968.

Acest general-negru, individul cu ochelari de orb mort de acum o lună și cu ceafă de piatră: l-a primit pe Wojtyla înainte de implodarea Imperiului Sovietic...

37 ani de la (ultima) Tragedie a Cehoslovaciei. 37 ani!

“Dezmințirile” publicate de *Ziua* au provocat un forum :

De la: Catalina Tarziu din san francisco (...@yahoo.com)Data: 2005-08-19 23:30:50 , IP: 67.124.86...Marginalizarea lui Goma pe motiv de antisemitism Este inspaimantor cum comunismul isi perepetueaza tentaculele totalitare: "cine nu e cu noi e impotriva noastra" Vorbim de libertate in schimb dam cu maciuca in capul fiecaruia care ne critica. Asta e lumea lui M.Shafir, Radu Ioanid, W.Totok samd, ca sa dau doar cateva nume din lungul sir de PENIBILI care se manifesta public (parca ar fi exhibitionisti). Cel mai tragic este ca majoritatea baga capul in nisip, iar altii, aseme-ne a celor 4 milioane cu carnet PCR se alatura acestor lepadaturi care si-au facut o meserie in a debita minciuni si a improsca in jurul lor.

De la: Laszlo Alexandru din Cluj, Romania (...@yahoo.it)Data: 2005-08-20 01:30:45 , IP: 80.97.228...Minciuni jenante si flagranteStimate Domnule Director Sorin Rosca Stanescu, Subsemnatul Laszlo Alexandru ma vad nevoit sa contest aici public sirul de minciuni jenante si flagrante pe care le lanseaza la adresa mea Paul Goma, prin intermediul ziarului Ziua; (simbata, 20 august a.c.), atunci cind face urmatoarele afirmatii: 1. Autorul dezmințirii neaga "interventia" concertata a holocaustologilor in defavoarea mea ca autor, pe langa directia Polirom - ii mai numesc o data: cu exceptia lui Al. Florian, Laszlo si a lui Pecican, sunt autori Polirom; etc. - subsemnatul nu sint holocaustolog (ce-o fi asta? cine-ti da diploma in domeniu?); - subsemnatul nu sint (intr-adevar) autor publicat la Editura Polirom; - subsemnatul declar ca n-am intervenit niciodata pentru nepublicarea vreunei carti a lui Paul Goma. In schimb am contribuit la publicarea citorva dintre ele, i-am prefatat Jurnalul I-II-III de la Ed. Nemira, Bucuresti, i-am ingrijit editia de Scrisori intredeschise; de la Oradea si i-as fi ingrijit inclusiv Jurnalul IV-V-VI; de la Ed. Dacia, Cluj, daca nu gaseam in spalturi, pe neasteptate, note mincinoase inclusiv la adresa mea, colaboratorul de citiva ani al lui Paul Goma. 2. “in ultimele decenii, m-au tot pus la stalpul "antisemitismului" - inca o data: etichetandu-ma, insa evitand a da citate din textele mele "antisemite"; - subsemnatul doresc sa arat ca Paul Goma si-a obtinut titlul de antisemit, in mod perfect justificat, pe baza textelor sale publicate in 2002 (Basarabia, Buc., Ed. Jurnalul literar), in 2004 (Saptamina Rosie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia si Evreii, Buc., Ed. Vremea XXI), precum si in jurnalul expus pe internet in ultimii doi-trei ani; cel care vorbeste de ultime

decenii; de persecutie antisemita frizeaza insa mania persecutiei; - subsemnatul am reactionat la textele lui Paul Goma in corespondenta mea publica, in 2002, si in studiul Paul Goma antisemit, aparut pe internet in revista E-Leonardo, nr. 5/2004, la www.eleonardo.tk, precum si in revista Tribuna din Cluj, nr. 56-57-58/2005; in aceste interventii am reluat citeva zeci de citate antisemite, mincinoase, aberante, din scrierile recente ale Paul Goma (peste 30 de citate, cel putin); pasajele respective nu erau trunchiate; in dreptul fiecaruia era indicata pagina de provenienta, pentru a putea fi verificat, si era insotit de comentariul sau analiza mea. 3. "lalaiala calomnioasa semnata de R. Ioanid despre "antisemitul" de mine. Textul a devenit Evanghelia holocaustologilor carpatodanubieni, el i-a scutit pe M. Shafir, G. Andreescu, Oisteanu, A. Cornea, V. Ciobanu, V. Garnet, Pecican, M.D. Gheorghiu, Laszlo de a citi cartile incriminate, de a da citate din ele; - subsemnatul declar ca mi-am exprimat in scris pentru prima data disocierea de antisemitismele lui Paul Goma in octombrie-noiembrie 2002. Radu Ioanid si-a publicat pentru prima data amplul studiu despre antisemitismul lui Paul Goma in iulie 2003. Imi explica si mie cineva cum am facut sa-i copiez concluziile, cu anticipatie? - subsemnatul declar ca am citit cu multa atentie cartile publicate de Paul Goma in Romania, ba chiar am scris vreo 20 de studii critice si analize despre ele. - subsemnatul declar ca in viata mea n-am scris despre o carte pe care n-am citit-o. Daca cineva poate dovedi contrariul, ii astept cu nerabdare dovezile. 4. "Ce ii manase [in lupta] pe G. Andreescu, Dan Pavel, V. Garnet, Laszlo, Pecican: nu o irepresibila sete de adevar (istoric), ci o represibila apucatura a oamenilor fara coloana vertebrala: aceea de a se oferi sa faca "un serviciu" necerut; - subsemnatul declar ca niciodata nu i-am cerut voie lui Paul Goma sa scriu despre el: nici cind l-am laudat, nici cind l-am contestat; subsemnatul declar ca, in general, cind am scris sau publicat n-am asteptat niciodata biletul de voie al nimanui; - subsemnatul declar ca nu-i permit nici lui Paul Goma si nici altcuiva sa se pronunte calomnios despre coloana mea vertebrala; mi-a fost suficient ca mi-am pus-o la bataie aparindu-l si laudindu-l public pe Paul Goma, intre anii 1992-1999, atunci cind o merita cu adevarat si atunci cind majoritatea lumii culturale romanesti il defaima; - subsemnatul declar ca in primul rind tocmai irepresibila sete de adevar istoric m-a impins sa contest in public, sub semnatura, cu citate, analize, demonstratii si argumente, antisemitismele jenante ale lui Paul Goma din ultima vreme. In acest context, consider incalificabila viclenia lui Paul Goma de a mima defensiva (prin publicarea unui fals drept la replica) pentru a-si prelungi ofensele si ofensiva. Ii promit ca voi raspunde fara ezitare la toate minciunile jenante pe care se va mai gindi sa le raspindeasca la adresa mea. Laszlo Alexandru

De la: Catalina Tarziu din san francisco (...@yahoo.com) Data: 2005-08-20 02:37:43 , IP: 67.124.86... Re: Minciuni jenante si flagrante La 2005-08-20 01:30:45, Laszlo Alexandru a scris: > - subsemnatul doresc sa arat ca Paul Goma(...) Dumneata reiei vechile taze moscovite care contin definitia antisemitismului. Nu uita ca in 1945-1946 Tribunalele Populare prin asesorii populari recrutati din fabrici si uzine au dat verdicte de vinovatie in 2700 de cazuri cu scopul clar de a decima conducerea Armatei Regale Romanesti, acuzatii fiind inculpati de urmatoarele crime: 1) antisemitism 2) anticomunism 3) anitsovietism. Daca un roman pune sub semnul intrebării una din aceste acuze este automat etichetat antisemit. (...)

D-le Laszlo, sa-ti fie rusine.

De la: marco3154 din cape coral (...@yahoo.com) Data: 2005-08-20 05:30:56 , IP: 68.201.27...d-le laslo as dori sa ne intoarcem in timp, pe vremea cind dl Goma era anchetat de securitate. Mie personal imi da(dau?) fiori. dvs?activist?cetecist?utemist?oricum,nu dadeati cu sapa...sau ba.erati ocupat.Pacatul dl-ui Goma era_este-ca deja era celebru. si matale, hopa,"jos cu Goma". Tov. laslo, mie, personal, dac-as fi mata, mi-ar fi jena. se supara tovii. (...) sa suferi cat a suferit Goma. nu sint minciuni si nu au fost flagrante.au contraire,asteapta raspuns. si eu, oricind.
(...)

De la: severina din mali (...@hotmail.com) Data: 2005-08-20 13:14:03 , IP: 80.178.177...cand imi aduc aminte ce a patit un om scump mie de la chiar fratorii lui...(...) trei jigodii vandute securitatii (trei scriitorasi de 3 lulele) care erau geloase pe un mare si adevarat scriitor....din aceasi natie cu ei.... astea trei jigodii au scremut un denunt ticalos si mincinos la securitatea lui gh. dej si scriitorul adevarat a ajuns ani de zile la canal si alte puscarii si lagare... jigodiile au dus o si o duc bine mersi, inclusiv familioanele lor prin strainataturi.... vrea cineva sa dau nume? ca am lista la mine tot timpul....

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com) Data: 2005-08-20 13:53:10 , IP: 195.93.60...Sa presupunem ca Goma e antisemit...Sa folosim metoda reducerii la absurd. Deci Goma e antisemit, ei si..oare a fi antisemit e mai "criminal" decit a fi comunist cum sunt inca atitia scriitori. Oare a fi antisemit te impiedica sa faci un partid nationalist si sa ajungi candidat la prezidentia Romaniei? Si daca Goma e antisemit, de ce nu ar recunoaste, oare i-ar fi frica, de Laszlo si gasca? Ma indoiesc ca Goma ar fi un fricos. Si daca e antisemit de ce sa nu fie publicat in Ro? Cartile lui se vind destul de bine in Ro mult mai bine decit ale unor "scriitori" prosemi. Sunt mii de exemple in istoria artei in care artisti mari au avut atitudini politice cel putin indoielnice si totusi au ramas mari artisti, un pic patati adevarat. L-as da de ex. pe marele poet Paunescu. Ce inseamna in definitiv a fi antisemit? Oare exista cineva perfect? Din putina istorie pe care o stiu, am auzit ca fiecare popor, natiune a mai facut greseli in istoria ei. Oare evreii nu au gresit niciodata? Chiar asa de perfecti sunt? Oare a evidentia micile greseli inseamna automat ca este antisemit? Si ce motiv ar avea Goma sa fie antisemit. Din cite stiu cei ce i-au distrus viata nu au fost evreii ci comunistii si in trecut si acum.

De la: pcr-istu Data: 2005-08-20 16:56:04 , IP: 4.248.84...(...)La 2005-08-20 13:37:41, Laszlo Alexandru a scris: > Da, chiar va rog sa dati si nume. (...) D-le VASILE, cam cum procedezi d-ta au procedat foarte multi. Pe scurt pot sa va spun ca "omul destept este dotat cu inteligenta,iar excrocul cu tupeu". Minimalizarea ,este o teorie foarte mult folosita in ziua de azi,cu singura conditie de a nu se ingnora ,dind posibilitatea individului de a se ascunde dupa'DEGET". A-i trinti unuia in cap acuzatia de "antisemit", este usor de lansat . Imi aduc aminte , acum vreo 3 ani, cu ocazia unui mare simpozion, a fost interzis pomenirea macar a numelui unui mare savant, pe motivul ca a avut idei antisemite, explicatia ceruta unui academician.....si roman, a fost de toata jena, iar bunul simt ma obliga sa marturisesc"DUMNEZEU SA-L IERTE SI SA-I FIE TZARINA USOARA".Toata stima pentru CATALINA TIRZIU, vede lucrurile destul de bine,chestiunea cu anti

holocaustul nu se pedepseste in USA, tineti "ORDONANTELE" pentru voi,dar este adevarat ca nici "COMUNISMUL" nu se critica si condamna. EX,este cazul lui Nicolae Paulescu,descoperitorul "INSULINEI", mort cu multi inaintea "minunilor" ultimului razboi mondial.(...)

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-08-20 19:45:25 , IP: 81.181.126...Re: Minciuni jenante si flagranteLa 2005-08-20 11:14:29, Laszlo Alexandru a scris: > Aici nu-i vorba de 23 august 1944, ati ramas in urma cu ceasul vreo 60 > de ani. Si altii au ramas in urma cam tot cu 60 de ani si asta se pare nu va deranjeaza deloc. Chiar credeti ca romanii sunt la fel de prosti ca in 1990 sa creada orice gogoasa li se serveste ? Domnule Laszlo Alexandru, lasati munca de propagandist. Incercati sa va gasiti un job cinstit unde sa va castigati painea cu sudoarea fruntii . Va fi mai greu dar veti avea constiinta impacata si somnul linistit . (...)

De la: toniData: 2005-08-20 19:41:02 , IP: 81.181.126.. Goma este un erou al romanilor . Pe vremea cand toti se ascundeau sub pat de frica securitatii , si altii si mai rau , isi turnau aproapele in speranta unei functii sau a castigului material , el a acceptat sa fie arestat , torturat , familia persecutata , numai pentru ca sa aiba constiinta impacata ca a facut ceea ce trebuia sa faca un roman . Dumnezeuvoastra a-ti facut macar o sutime din faptele lui ca sa indrazniti sa vorbiti la adresa lui in modul acesta lipsit de respect ? 2) Goma dezvaluie niste lucruri importante pentru romani si pentru intelegerea trecutului recent , lucruri despre care putini au curajul sa vorbeasca , datorita terorii si presiunilor politice instaurate de cei pe care Goma ii numeste "holocaustologi" . De exemplu cati au curajul sa vorbeasca despre atacurile evreilor (bolsevici ?) asupra armatei romane in retragere din Basarabia in 1940, armata care a primit ordinul sa nu traga ? Cati romani au curajul sa spuna raspicat ca Elie Wiesel a declarat de mai multe ori ca jandarmii romani l-au ridicat noaptea din casa, desi i s-a atras atentia ca atunci Ardealul era sub ocupatie maghiara ? Si mai sunt multe exemple . De fapt va deranjeaza ca Goma spune adevaruri care nu va convin. Daca Goma este antisemit, de ce nu spuneti voi adevarurile astea, sa prezentati varianta anti-antisemitilor si sa-i luati painea de la gura ? Tocmai asta e problema, ca voi vreti sa ascundeti adevarul pe care Goma vrea sa-l spuna . Inteleg ca trebuie sa existe o legislatie care sa impiedice indemnul la ura, dar ca sa te folosesti de asta ca sa ascunzi adevarul, asta inseamna o ticalosie . Si Goma nu e de acord cu ticalosia voastra. Imi place ca l-ati acuzat pe Goma tot timpul de antisemitism, dar n-ati avut curajul nici o data sa il acuzati de minciuna. Si asta pentru ca spune adevarul. Daca ar spune minciuni ati sari cu argumente sa demontati toate afirmatiile lui. Pentru ca n-o faceti insemna ca ati confirmat toate afirmatiile lui. Bine macar ca de atata lucru sunteti bun si va multumim pentru aceasta confirmare (sper ca nu ma luati de naiv sa consider minciuna o marunta confuzie pe care a facut-o Goma spunand ca ati scos carti la Polirom) 3) De ce nu aveti curajul sa spuneti pe fata ca nu mai vreti sa-i editati cartile si il tot duceti cu zaharelul ? V-ati dat seama ca el e Guliver si voi piticii ? 4) De ce nu lasati cititorii sa aprecieze daca Goma are bube sau nu ? Daca Goma este un baubau asa cum spuneti, cititorii nu-i vor citi cartile si editura va fi nevoita sa le retraga. Problema este ca tocmai cartile "holocaustologilor" sunt cele care nu se vand si se dau la solduri si pana la urma vor ajunge la topit. (...)

De la: Catalina TarziuData: 2005-08-20 19:58:44 , IP: 67.124.86...Re:

Sa presupunem ca Goma e antisemit...La 2005-08-20 16:12:41, Laszlo Alexandru a scris:(...)Toleranta este o componenta importanta a religiei crestine. D-voastra la ce fel de toleranta va referiti? (...)Al doilea razboi mondial a fost produs de doua state care in septembrie 1939 au atacat Polonia si au dezmembrat-o, Germania si URSS. In fruntea statului sovietic, conducatorii nu erau de etnie rusa decat intr-o mica masura. Printre lideri figurau oameni ca Kaganovici (seful lui Hruscirov) care in anii '30 a fost responsabil de omorarea a 7 milioane de ucrainieni (prin infometare). Unul din propagandistii sefi ai URSS-ului in al doilea razboi mondial, Ilya Ehrenburg, folosea un limbaj foarte rasist si incitator la crima (numai a toleranta nu suna). (...)Cea mai importanta invatatura este sa NU bagam capul in nisip in fata adevarului, sa confruntam adevarul cu curaj, sa NU procedam ca cei 4 milioane de membri PCR. Iar responsabilii care au provocat cel de al doilea razboi mondial trebuie cu totii sa plateasca. Deocamdata a existat un proces la Nurnberg, dar n-a existat un proces al comunismului. Iar atitudinea d-voastra pare a partini pe cei care se impotrivesc unui proces al comunismului. Oare de ce credeti d-voastra ca se impotriveste un M. Shafir, un W.Totok, un Radu Ioanid, un Jean Ancel si alti penibili unui proces al comunismului?

> 2. Intrucit antisemitismul, ca forma de intoleranta etnica, in prezent > nu mai e "la moda" pe acelasi calapod nici antiromanismul n-ar trebui sa fie la moda. exista prea putini antisemiti care se recunosc deschis ca atare. Cine e responsabil de etichetare? Pe ce criterii se face aceasta taxonomie? Exista un standard? Cine il defineste? Este publicat undeva ca sa-l stim cu totii? (...) Felul cum iti construiesti discursul e necinstit. In URSS, in anii '30 Stalin a venit cu un decret prin care toti neaosii (rusi, ucrainieni) erau obligati sa spuna "evreu" si nu "zhyd". Zhyd vine de la germanul Juden (care vine de la latinul Judeea) care in limba idish se pronunta Jidden. Cei care nu se supuneau decretului lui Stalin erau imbarcati si trimisi pachet in Siberia (de unde multi nu se mai intorceau). Asta denumesti antisemitism? Faptul ca in URSS un Kaganovich, un Beria (printre multi altii) detineau cele mai importante functii in stat defineau URSS-ul un stat antisemit? Faptul ca in 1948 se proclama statul Israel impotriva vointei lui Stalin, faptul ca Golda Meir este intampinata ca o eroina in Moscova de peste 50000 de oameni ceea ce atrage atentia lui Stalin care ia masuri impotriva unor sionisti pe care-i suspecteaza a fi in pozitii cheie in stat, face din URSS un stat antisemit? Bineinteles, retorica mea devine conform standardelor impuse de dumneata si de indivizii carora te-ai aliniat (iti amintesti de frazele existentialiste, gen alienarea individului prin inregimentare?) antisemita. Este asa sau nu este asa? > Ei nu sint antisemiti>, Doamne fereste, numai ca spun/scriu adevarul. Le combati cumva argumentele si afirmatiile? Mai bine concentreaza-te pe cele evidentiate de mine mai sus si expune-mi ca sa inteleg standardele dupa care va ghidati voi CEI DE SUS, care sunteti luminati si le stiti pe toate, cand un individ trece in teritoriul interzis, al antisemitului.

> Alternativa la extrema dreapta nu este extrema stinga, ci centrul. Extrema dreapta a cui? Extrema dreapta cum e definita in politologia americana inseamna libertarienii. La ce va referiti prin extrema dreapta? Nu face sens ce spuneti!

> 6. Daca e Goma antisemit, de ce sa nu i se publice cartile in Romania? Ba da, sa i se publice, dar sa-i fie si discutate, in mod responsabil si onest... In afara unor forumuri pe internet unde este discutat Goma? Prin ata-

curile la adresa lui ati reusit sa-l aruncati la periferie, numai ca internetul este un mediu excelent pentru supravietuirea lui Goma.

- > 7. Au existat mari artisti care au fost patati, dar au continuat sa
- > ramina mari artisti. Perfect adevarat! Dar de ce e necesar sa le
- > ingrosam in fiecare zi rindurile cu noi exemple?

Exact. Vad ca alaturi de Radu Ioanid, M.Shafir, W.Totok, Jean Ancel neaparar trebuie sa apari si dumneata.

- > 8. Evreii nu au gresit niciodata? Ba e foarte probabil ca au gresit.
- > Dar cel care combate antisemitismul nu proclama perfectiunea evreilor, ci imperfectiunea (un eufemism) antisemitilor.

Exact. E mult mai usor, ca in comunism, sa-l obligi pe cineva sa-si dovedeasca nevinovatia, decat tu, cel care acuzi, sa demonstrezi vinovatia lui. De fapt matale ai expus aici admirabil esenta a ceea ce faci impreuna cu tovarasii la care te-ai aliniat. Practicati o tehnica de lucru comunist/nazista.

- > 9. Ce motive ar avea Goma sa fie antisemit? Iata singura chestiune la care nu va pot da un raspuns si care continua sa ma uluiasca si pe
- > mine de vreo citiva ani incoace.

Iti spun eu care va da voua paine, un codru de mancare, caci munca dumitale se plateste bine.

(...)De la: Val (...@rogers.com)Data: 2005-08-20 20:50:53 , IP: 69.193.120...Re: Minciuni jenante si flagrante /Tovarase Laszlo, aici e un forum. Discutam, ne expunem parerile, ne injuram, facem misto sau simplu glumim. Daca asta se dorea o replica la articol, tov SRS are un e-mail personal, plus ca este o cale oficiala de a da replica. Singurul care citeste pe forum e mediatorul (uneori numit cenzura) si baietii ori fetele vesele ale forumului. Asa ca incercati si in alta parte, poate va citesc mai multi oameni PS. "subsemnatul declar" in general se foloseste la politie sau tribunal. Ca scriitor, chiar nu ati gasit alta expresie ?? (ca prea suna a "limba de lemn").

De la: rasu din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-08-20 20:54:57 , IP: 80.97.249... (...)La 2005-08-20 13:14:03, severina a scris: (...)> erau trei jigodii vandute securitatii (trei scriitorasi de 3 lulele) > care erau geloase pe un mare si adevarat scriitor....(...) > vrea cineva sa dau nume ? ca am lista la mine tot timpul.... Daca stii, vorbeste, ca sa nu te invinuiam de tainuirea infractorilor ale caror nume spui ca le cunosti; curaj ! N-ai invatat nimic de la Goma?

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-08-21 06:50:54 , IP: 80.230.77...Un sfat lui Goma. Domnule Goma. Sfatul asta nu are nici o legatura cu continutul scrisorii dumitale sau cu faptul ca sant evreu, ci de forma tehnica a scrisorii. Scrisoarea dumitale cu date, paragrafe, nume, citate... pur si simplu oboseste. Nu e vorba de un proces juridic sau un studiu stintzific si daca vrei ca cat mai multa lume sa citeasca TOTUL si sa intealeaga bine ce spui (in afara de cei vizatzi direct), schimba forma si mai ales fi mai concis!

De la: Coga din xxx (...@yahoo.com)Data: 2005-08-21 11:10:12 , IP: 80.60.85...Re: Un sfat lui Goma "Da-te nitzel intr-o parte" zice impacientat puricele elefantului. "Mi-ai luat tot soarele" continua el. (...)

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro) Data: 2005-08-21 15:05:29 , IP: 81.181.126...Laszlo Alexandru La 2005-08-21 13:04:53, Laszlo Alexandru a scris: > Pe de alta parte, conform Ordonantei de Guvern nr.(...)

Acea ordonanta de guvern este o aberatie , s-a adoptat fara consultarea cetatenilor . Au fost doar interesele politice ale clicii de la conducere . Aceiasi oameni care au dus tara la ruina , care au adus minerii la Bucuresti , care au pus industria pe butuci , au adoptat si acea Ordonanta de urgenta .
> Faptul ca, in interventiile din forum, am fost taxat eu in diverse
> feluri poate spune multe despre unii si altii, dar e departe de a ma
> impresiona.

Dar pe tine ce te impresioneaza iuda mica , numai zornaitul celor 30 de arginti ?

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro) Data: 2005-08-21 16:16:01 , IP: 81.181.126...Mai am cateva nelamuriri La 2005-08-21 13:04:53, Laszlo Alexandru a scris: > In cartea sa publicata anul trecut (...),

De ce nu sunteti la fel de indignati ca nu s-a facut si o comisie care sa studieze evenimentele din Basarabia in perioada 28 iunie 1940 - 22 iunie 1941 ? De ce nu sunteti la fel de indignati ca nu s-a facut in Romania procesul comunismului (al celui romanesc), asa cum s-a facut la Nurenberg procesul nazismului ? De ce nu sunteti indignati ca nu exista si interdictia de a nega suferintele romanilor in perioada comunista si astfel un tortionar ca Plesita poata sa apara nestingherit la TV si sa insulte fostii detinuti politici ? Toate aceste suferinte s-au intamplat romanilor , si voi daca sunteti romani (nu stiu ce mai insemana pentru oameni ca voi aceste cuvinte "Romania" , "romani" , cel mai probabil ca nu mai inseamana nimic) , ar trebui mai intai de acestea sa fiti revoltati . Pentru acestea, in cel mai bun caz va exprimati o parere de rau in timp ce fata de scrierile lui Goma va declansati toata energia . O sa cred in sinceritatea voastra cand o sa aveti pe lista de prioritati mai intai suferintelor romanilor .

P.S. Ai citit "Saptamana rosie" a lui Goma ? Ma bucur ca iti folosesti timpul citind literatura buna .

De la: b.d. din israel (...@yahoo.com)Data: 2005-08-21 17:31:06 , IP: 85.65.215...Re: Laszlo Alexandru- ToniLa 2005-08-21 15:05:29, toni a scris: (...). Esti nostim, Toni ! : Si ce-ai fi vrut de fapt, sa se faca un referendum ? In momentul in care ai pus in urna, la alegeri, lista, trebuie sa-ti fie clar ca ai dat mana libera ca acele persoane sa decida in numele tau. Asta e rolul parlamentarilor si al guvernului, sa adopte legi. Chiar daca unele nu sunt pe placul cetatenilor. Si este si normal ca nu toate legile sa fie pe placul cetatenilor, dar guvernul nu este obligat sa-i intrebe. Si inca ceva, Toni. Chiar daca guvernul care este la putere nu este cel ales de tine, tu, ca cetatean, esti obligat sa te supui legilor adoptate de acest guvern. Altfel, se ajunge la anarhie. Asta este in orice tara civilizata, si, referitor la legea de care vorbim, in nici o tara in care a fost adoptata, nu s-a cerut parerea cetatenilor.

De la: Val (...@rogers.com)Data: 2005-08-21 18:31:07 , IP: 69.193.120... Laszlo Alexandru Draga tovarase, cunosti "clubul fotbalistilor" din Cismigiu ? Daca s-a auzit de el la Cluj, cam asa e si acest forum. Fiecare isi da cu parerea legat de subiectele din Ziua, adevaratii specialisti

au alte medii in care isi expun ideile Mai direct ATI GRESIT ADRESA !Pot doar sa remarc cit sinteti de obsedat sa va impuneti punctul de vedere ! Cit de descoperirea ca fiecare om are parerea lui ("evoluam in lumi paralele") va feliicit. Asta ar fi contributia forumului. Iar daca ati fi deschis ochii ati fi descoperit aceasta realitate chiar in rindul specialistilor, chiar daca "realitatea " e doar una, parerile sint diferite !!! PS. Ati numarat de curiozitate citi oameni acceseaza forumul ? Aprox. 10-15 . Pentru cineva interesat sa-si promoveze ideile, "deschiderea" e patetica ... (...)

De la: b.d. din israel (...@yahoo.com)Data: 2005-08-21 18:54:36 , IP: 85.65.215...Re: Laszlo Alexandru- ToniDe ce crezi ca m-as bucura ca poporul roman este umilit ? Gresesti !Dar este o diferenta intre dreptul la libera exprimare, si anumite "exprimari", care lezeaza memoria victimilor, (caci au fost, asta nici tu nu poti contesta), si care pot dezvolta pe viitor acte care nu trebuie sa se mai repete. Ai dreptate ca cetatenii pot protesta, pot critica guvernantii, asta faceparte din bazele democratiei. Dar, cu toata democratia, trebuie sa respecte legile. Ceea ce ai scris in legatura cu partidele, nu ma bag si nu ma amestec, nu traiesc in Ro, ca sa-mi pot exprima parerea. Dar, nu fii asa de sigur ca daca partidul de guvernament va cadea sau disparea, cel ce va veni in loc va anula legea. Doar daca acesta va fi partidul lui Tudor (...)

De la: b.d. din israel (...@yahoo.com)Data: 2005-08-21 20:25:51 , IP: 85.65.215...(....)Nu, am incredere in discernamantul romanilor, chiar daca acest lucru te mira ;)...

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-08-21 21:37:03 , IP: 64.12.116...Antisemitism fabricatLa 2005-08-21 20:54:39, Catalina Tarziu a scris: (...)> Practica continua si astazi, a se vedea cazul Goma si atitudinea >tipica a activistilor holocaustologi. Asta e marea greseala a lui tov. Radu Ioanid et co: prin retorica lor, implicit pun semnul egalitatii intre antisemitism si anticomunism. Din respect pentru adevar trebuie neaparat sa se spuna raspicat ca nu toti istoricii holocaustului au fost comunisti, ca tov. Ioanid care a supt socialismul stiintific odata cu laptele matern. (...)

Joi 25 august 2005

Ieri am privit CD-urile trimise de Mariana Sipos. Bune.

Maria Marian s-a declarat de acord cu editarea Sabineei, Filip și cu mine preparăm un fișier de trimis. Nu ne grăbim: Niculiță va lipsi câteva zile, va putea primi fișierul abia pe luni.

Vineri 26 august 2005

Elena Andronache de la Grupul Independent pentru Democrație a transferat pe site-ul lor o sumă din textele mele. Nu m-am opus, din contra, m-am bucurat că astfel mai câștig 3-4-5 cititori.

M-am mai uitat o dată la cele două CD-uri trimise de Mariana Sipoș. Le-am găsit și mai bune.

M-a apucat un dor... de a scrie ficție. Ceva scurt-scurt-scurt. Și bun-bun-bun. Da, “Dar rana din pulpă nu mă lasă...”

Duminică 28 august 2005

Gaura din creștet prin care priveam cerul se îngustează... văzînd cu ochii. Mi se reduce orizontul - cel de sus. Vinerea viitoare am oră la Dr. Schaan. O să vedem: se mai poate ameliora ceva (măcar: oprî ravagiile agresiunii)? Mă simt din ce în ce mai diminuat, mai neglijabil, mai inutil.

Aseară Filip i-a trimis lui Niculiță **Sabina**. Am să-i scriu și eu, întrebîndu-l dacă a reușit să descuie textele. Cum nu eu le “încui”, sunt neliniștit, nesigur. Vom vedea.

Mihai Vakulovski îmi scrie că numărul viitor din *Tiuk!* va fi unul mie consacrat. M-am zbatut între tentația de a-l sfătui s-o lase moartă (ptiuk!), să nu-i pună la încercare pe congenerii săi, să-i lase așa, fără “opțiune” - fiindcă viața lor, care abia începe nu va fi mărginită-determinată de *sau*-ul cu-Goma și de celălalt *sau*: ne-Goma (în caz de neutralitate înțeleaptă), chiar contra-Goma dacă alege calea și-a-mai-înțelepciunii - asta pe de o parte; de cealaltă: lăsarea omului să judece și hotărască singur, ca un băiat mare ce este. Pentru numărul abia apărut, mi-a scris că a acceptat dreptul la răspuns al lui Laszlo. I-am spus că un drept de răspuns nu se refuză - de către oamenii normali, nu am mai adăugat că, iată, a fost normal ca Gabriela Adameșteanu, Manolescu, I.B. Lefter, recent Antonesei - să-mi refuze acest drept și să trăiască, în continuare, fericiți, liniștiți, convinși că așa se apără “cultura”.

Luni 29 august 2005

Niculiță a primit **Sabina**. Urmează să încheie contract.

Mărti 30 august 2005

Niculiță a încheiat contract pentru **Sabina**.

SEPTEMBRIE

Joi 1 septembrie 2005

Vesti bune de la Niculiță - dinspre D-na Marian.

Vesti proaste dinspre New Orleans (iată, nu știu cum scriu americanii numele orașului francez Orléans).

Vineri 2 septembrie 2005

Catastrofă în zona litorală din trei state sudice. Un jurnalist american a scris aproximativ: 'Iată cum arată Lumea a Treia: acum a venit la noi...' Efectele Katrinei: similare tsunami-ului care a devastat Oceanul Indian la sfârșitul anului trecut.

Abia acum dau peste un excelent (ca proape totdeauna) articol al lui Liviu Cangeopol:

New York Magazin (6 iulie 2005)

"Turnatoria la scriitorii români
de Liviu Cangeopol

"Experiența de viața capitalistă amara l-a învățat pe Nicolae Manolescu că, din nu se știe ce motive, nu este un om cu noroc la electorat. Fie că a pierdut investiția cederistă pe mâna Seniorului (în favoarea altui eminent cadru didactic, Emil Constantinescu), fie alegerile prezidențiale ori pe cele de la sefia Uniunii Scriitorilor din urma cu patru ani, eminentul critic a fost nevoit, în cele din urmă, să se mulțumească doar cu lauri literari, și aceia cam vestejiți. Nu mai puțin adevărat este că și adversarii săi ar avea apă la moara cercetându-i trecutul post-ceausist: când eminentul a avut pe mâna, bunăoară, un partid politic, a făcut ce-a făcut de praful s'a ales din el, după care s'a scuzat prin aceea că n'are vocație politică.

"Uneori, esecurile trecutului lasă urme. Când un om inteligent se frige de mai multe ori, ajunge să sufle și'n iaurt, considerat eminentamente drept un aliment rece. Cum eminentul se înscrisese în cursa pentru sefia Uniunii Scriitorilor, cu doar câteva zile înainte de alegeri, a considerat necesară mai întâi conceperea, apoi scrierea și în final publicarea unui articol în gazeta pe care o conduce de o gramadă de ani. Articolul se intitulează "Turnatoria la români" și, împreună cu autorul, merita câteva observații.

"De o bună bucată de timp, luat, pesemne, cu alte treburi, eminentul scrie tot mai rar la gazeta. Ce l-a determinat că, odată revenit la intenția mai creatoare, să-și aleagă o asemenea temă? Desigur, apropierea iminentelor alegeri, s'ar putea spune. După cum e bine știut, fostul președinte al Uniunii Scriitorilor, Eugen Uricariu, s'a retras din activitate spontan, deoarece fusese dat în vileag de

Doina Cornea ca ar fi fost pescuit în dosarul dumneaei de urmarire securista, dosar în care numitul ocupa un post caldut de colaborator permanent al organelor politiei politice comuniste. Scandalul a declansat o serie de comentarii în târg, preponderent pe tema strânsei legaturi pe care breasla scriitoriceasca a gasit cu cale sa o aiba cu organul opresor.

“Atent la dâmburile istoriei contemporane forjând alte destine de exceptie, eminentul critic si-o fi amintit cu iuteala de promisiunea pe care Emil Constantinescu a facut-o securistilor pe ultima suta de metri ai campaniei sale electorale pline de minciuni: nu se va atinge de nici un fir de par de pe crestetul lor binecuvântat (pâna la urma s’a adeverit a fi singura promisiune onorata de primul presedinte cu adevarat democrat al românilor). Pentru Nicolae Manolescu a fost o problema de calcul matematic: daca numarul turnatorilor din cadul Uniunii Scriitorilor este covârsitor, singura posibilitate de a câstiga alegerile ar fi tamâierea acestora. De mentionat ca *eminentul* a fost unul dintre aceia care au refuzat sa creada ca Eugen Uricariu ar fi practicat turnatoria. Din pacate, se pare ca nu a considerat ca e de ajuns. Un articol lamuritor se impunea logic.

“În “Turnătoria la români”, un text de referinta al decaderii morale a intelectualului de Dâmbovita, Nicolae Manolescu încearca sa mute lumina reflectorului de pe urâta îndeletnicire, îndreptând-o spre alte exprimari ale ticalosiei umane. Demonstratia începe printr’o gluma fortata: primul text în limba româna, atribuit unui oarecare Neacsu, din Câmpulung, si adresata unui dregator brasovean, în care-l informa despre miscarile de trupe otomane de la Dunare, ar putea fi considerat o delatiune. Extinzând descoperirea, orice transmitere de informatie poate fi socotita un act de turnatorie. Dusa la extrema, ideea poate degenera în aberatii cotidiene. Nu cumva anuntarea timpului probabil este o turnatorie la adresa intentiilor lui Dumnezeu? Jurnalul de stiri de la televiziune, o relatare ziaristica de la un proces, dezvaluirea unui transfer fotbalistic, tot atâtea acte de colaborationism reprobabil. Desigur, eminentul nu vrea sa duca elucubratiia prea departe, dar ceva din odiosul turnatului tot este merit sa cada în ridicol.

“Plecând de aici, eminentul ajunge sa se întrebe de unul singur, mai mult în ton retoric, daca nu cumva “turnatoria e asa zicând valabila ca atare numai daca e confidentiala sau si daca are caracter public.” Eminentul nu întârzie sa se explice, fara sa manifeste nici o îndoiala: “... Aspectul secret ori fatiș al turnatoriei este secundar. Pot fi turnatorii publice mult mai urâte decât orice denunt.” Eminentul ilustreaza teoria cu exemplul unui grup organizat de scriitori securisti (printre care Dan Zamfirescu si Paul Anghel), care s’au dus cu pâra la tovarasul Ceaușescu, sa-i vorbeasca de rau pe ceilalti scriitori (printre care si eminentul). La nivelul cuvântului, pe care, în calitatea sa de critic literar, distinsul de considera îndreptatit sa-l suceasca dupa cum îi vine, demonstratia pare bazata pe o logica impecabila.

“Din motive lesne de înțeles, Nicolae Manolescu trece sub tacere un alt exemplu, când partea pârâta s’a transformat în martor al acuzării și, într’o întrevedere cu Tovarăsul, a întors situația pe dos. După cum istoria recentă n’a obosit să dezvaluie, printre membrii celeilalte tabere se aflau mulți reprezentanți ai blamatei (dar nu de el) turnatorii la români (Alexandru Paleologu, Ștefan Augustin Doinas, spre a ne margini doar la două exemple dovedite cu acte). La drept vorbind, tabara lui Eugen Barbu pare mai odioasă, dar, în esență, doar pare. Odioși erau și unii, și alții. Întâmplările derulate în cei 15 ani de democrație de bairam o dovedesc cu prisosință.

“Ironie, publicarea acestui text a precedat victoria în alegeri a eminentului. E greu de spus dacă și în ce măsură textul a contribuit la victoria sa, dar e de presupus că mulți scriitori turnatori l-au votat fiind convinși că prezidențiatul manolescian nu le va crea probleme. Până la un punct, pentru că majoritatea scriitorilor este alcătuită din colaboratori ai Securității, demarcația dintre denunțul public și cel discret este inutilă. În fond, cine l-a exclus pe Paul Goma din rândurile scriitorilor, pentru că se ridicase împotriva comunismului și a comandantului sau suprem, dacă nu această majoritate lasă, formată din elemente ale celor două tabere rivale ale scriitorimii române? Cine ridică osanale perechii dictatoriale? Cine își dădea colegul în gât sefului de revistă ori de editură, dacă nu un confrate, care și el, la rândul-i, suferea același tratament?

“Nicolae Manolescu conchide astfel: *“Turnatoria n’a constatat niciodată doar în denunțul confidential, ci și în blamarea publică a celor considerați ostili regimului comunist. Ba chiar că aceasta din urmă a putut avea câteodată urmări mai însemnate decât denunțul, fiindcă nu îngăduia oficialității să închidă nici macar tactic ochii.”* (s.m.) Lăsând la o parte faptul că descrierea domniei sale se aplică perfect în cazul excluderii lui Paul Goma din Uniunea Scriitorilor (sa vedem cum va repara acest abuz noul președinte moralist), între turnatoria la vedere și cea din adâncuri este o mare deosebire: într’un caz, știi macar cu cine ai de-a face. Turnatorul fatis are scuza exprimării propriei opinii, pe când denunțatorul ascuns n’are nici macar demnitatea de a-și asuma actul. La umbra anonimatului, el poate lovi de mai multe ori, fără ca victima să aibă habar. Pe delatorii publici îi poți afla rasfoind colecțiile diferitelor publicații; pe ceilalți, nici cu ajutorul CNSAS.

“La puțin timp după ce Ion Iliescu ademenise prin ordin hoardele invadatoare mineresti asupra Capitalei pentru a-i intimida pe intelectualii cu vederi democratice, Nicolae Manolescu i-a luat un interviu de pe urma caruia a fost blagoslovit de mulți confrăți cu acuzația de “înocențare a criminalului.” Care credeți că a fost una din scuzele eminentului? Ca Zigu Ornea a fost cel care i-l aruncase pe Ion Iliescu în brate. Zigu Ornea, o altă lichea securistă din tabara scriitorilor curăți. Altfel zis, Nicolae Manolescu l-a turnat și pe fostul sau prieten (azi decedat) opiniei publice.

“Acestia să fie intelectualii noștri? Atât de stupizi, atât de

imorali, atât de ipocriti? De ce nu? Ceva tot trebuie să explice prabursirea ființei neamului. Nu poate fi lăsată aceasta doar în căruța Bisericii Naționale. Îi, oricum, cred că pentru ziua de azi am turnat destul.”

“9 Iulie 2005”

Liviu Căngeopol mi-a suflat ideea unui articol: “Eminența la români” - desigur nu doar despre Manolescu...

Dan Culcer îmi trimite o veste bună - din *Gardianul*:

“Război deschis între Uniunea Scriitorilor din România și revista «Viata românească»

“Manolescu îl acuză pe Goma de antisemitism

Manuela Golea

“Conducerea Uniunii Scriitorilor din România (USR) critică revista “Viata românească” pentru faptul că, în urma cu o lună, a publicat un articol considerat “antisemit”, preluat din “Jurnalul 2005” al lui Paul Goma. Scandalul ar putea duce la destituirea conducerii revistei, care peste un an împlineste un secol de la apariție.

“Conducerea Uniunii Scriitorilor din România își exprimă regretul că în revista «Viata românească», numărul 6-7 din iunie-iulie 2005, revista editată de Uniunea Scriitorilor, a fost permisă de către redacție apariția unui text cu conținut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma”, se arată într-un comunicat al USR, din 31 august a.c.

“Conducerea Uniunii consideră intolerabilă îngăduința cu care redacția revistei «Viata românească» a găzduit în această publicație idei contrare valorilor și normelor acceptate în lumea contemporană. Ca urmare, se va pune în discuția Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor abdicarea colectivului redacțional al revistei de la principiul respectului față de drepturile omului, care exclude orice fel de discriminare. Credem în libertatea de exprimare a ideilor doar în limitele acestui principiu”, se mai arată în comunicat.

“Revista a apărut la începutul lunii august.

“Jurnalul lui Goma, un atac la adresa intelectualilor

“Paul Goma, membru de onoare al Uniunii Scriitorilor din România, a publicat în ultimul număr al revistei “Viata românească” primul fragment din “Jurnalul 2005”. Demersul său va continua, potrivit sumarului numărului viitor, anunțat pe coperta a IV-a a revistei. Goma, unul dintre scriitorii care nu-și mai găsește locul în literatura română, face referire la “Holocaustul în România”, printre altele precizând că: “Nu se jenează defel Holocaustologia când falsifică documente, când inversează cronologia evenimentelor, când prezintă efectul drept cauză. De ce s-ar jena, dacă noi i-am obisnuit să aibă în față o adunătură de muti, de mutanți, de pitestizați”.

Textul dur al scriitorului mai face referire la relația încordată cu

intelectualii romani, in special colegi de breasla. In notita din 15 ianuarie 2005, Goma remarca:

"«In noptile din urma - chiar si in zilele... - am dormit mult; si tot obosit sunt. Stiu care-i motivul: varsta. De doua saptamani am intrat in al 70-lea an! De necrezut. Cum de am ajuns pana aici? Cum de le-am facut Manolestilor, Liicenilor, Blandienilor, Plesilor, Adamestenelor - etc. etc. - una ca asta: sa nu mor?»".

"In finalul fragmentului de jurnal, Goma isi da, insa, arama pe fata. Tot ce scrisese pana acum era un pretext pentru un mesaj peremist explicitat chiar la finalul in care "infiereaza" pozitia pro-iliesciana a intelectualilor din Romania la alegerile prezidentiale din anul 2000, impotriva lui C. V. Tudor. Atat Ion Iliescu, cat si Emil Constantinescu sunt descrisi in purul stil Romania Mare, iar intelectualii sunt facuti "tradatori" de tara pentru ca au indraznit sa se ridice impotriva lui Vadim: "...Desi in timpul mandatului (!) sau Romania a fost crunt jefuita de securisti si de activisti, care pusese-ra mana pe tezaurul statului, iar romanii au devenit si mai saraci, si mai disperati - in Anul Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualitatii rezistentculturale romane, in frunte cu Anele Ipatescu ale cumpenei dintre milenii, au initiat-semnat APELUL RUSINII, ascuns sub explicatia nesfarsit de inteligenta: «Votati impotriva dictaturii», carevasazica impotriva improbabilei, virtualei dictaturi de dreapta a contracandidatului - insa pentru dictatura reala, exercitata cale de 4 ani de zile, a candidatului bolsevic Iliescu (...) Acestia-acestea - si inca altii, cvasitotalitatea intelighentilor tricolori - au facut in 2000 campanie pentru... Iliescu. Dupa ce facusera campanie pentru alt tradator al tarii, Constantinescu."

"Cacealma sau eroare

"In fapt, tot acest tam-tam este o cacealma. Surse din interiorul redactiei ne-au declarat ca se urmareste trecerea revistei "Viata romaneasca" din subordinea UR in cea a Redactiei publicatiilor pentru strainatate "Romania" si, implicit, schimbarea conducerii. Momentan, la conducerea revistei se afla acad. Alexandru Paleologu - director onorific, redactorul-sef Caius Traian Dragomir, fost ambasador la Paris si la Atena, si redactorul-sef adjunct si responsabilul de numar, Liviu Ioan Stoiciu, plecat in vacanta. Potrivit casetei redactionale, "Viata romaneasca" este editata de Uniunea Scriitorilor, cea care suporta plata salariilor si cheltuielile administrative, si de Redactia publicatiilor pentru strainatate, care se ocupa de tiparire.

"Horia Garbea, Secretarul UR si semnatarul comunicatului, ne-a declarat ca "redactia este vinovata de neglijenta". O decizie se va lua in 8 septembrie, in Comitetul Director al Uniunii. In opinia sa, se vor discuta doua aspecte: "Se va stabili cine este de vina pentru publicarea textului si s-ar putea decide inlocuirea conducerii". Din cauza dublei administrari, Horia Garbea crede ca "nimeni nu are o raspundere de 100%". In schimb, tot el apreciaza ca nu se pune in discutie desfiintarea acestei reviste, care anul viitor aniver-

seaza un secol de existenta. "Viata romaneasca" a fost intemeiata la Iasi, in martie 1906, de un grup de intelectuali in frunte cu Constantin Stere si G. Ibraileanu.

"Manolescu: Revista nu se afla la prima abatere

"Nicolae Manolescu, presedintele Uniunii Scriitorilor din Romania, ne-a declarat ca:

"«Revista a aparut undeva la sfarsitul lunii august, desi respectivul articol a fost publicat in numarul din iunie-iulie. Realmente, nu stiu ce voi discuta cu colegii mei (membrii Comitetului Director, n.n.). Noi nu am vrea sa pedepsim pe nimeni, desi cei de la revista nu sunt la prima abatere de acest fel. Deocamdata nu pot spune nimic, pentru ca nu stiu cum vor evolua discutiile. Cu siguranta ca o sa-l chemam pe redactorul responsabil de numar - Liviu Ioan Stoiciu - si vom vedea ce ramane de facut, dat fiind faptul ca redactorul-sef - Caius Traian Dragomir - nu va putea fi prezent, deoarece este ambasador la Atena».

"Vizavi de implicarea Redactiei Publicatiilor pentru Strainatate in cadrul "Vietii romanesti", Manolescu ne-a precizat:

"«Este revista Uniunii, pentru ca, editorial, noi ne ocupam de ea, iar cu Redactia Publicatiilor pentru Strainatate am gasit o co-finantare»". (R. Draghici).

Am obosit de atata troglodicultură.

Tot de la Dan Culcer aflu că a murit Paleologu. Dumnezeu să-l ierte și pe el.

În America: dezastru. Președintele Bush junior s-a trezit după câteva zile bune. De asta este el prieten cu Aznar: și acel șobolănete nu și-a întrerupt vacanța în timpul "mareei negre" care a murdărit-îndoliat pentru multă vreme litoralul spaniol și cel francez până sus, la Nantes.

Întrebare, de loc originală (și care cere un răspuns à la Theodor Mazilu: «Este!»): Este posibil ca o țară atât de puternică, atât de bogată, atât de răzbelnică, să-și arate mușchii de milițian d-al nostru din popuăr, doar în afara frontierelor, unde să încerce să facă din rahat bici (citește: un Imperiu American) și să ignore adevărul săritor în ochii oricui: o mare parte a populației ei se află într-o sărăcie cumplită? Este posibil ca un debil pocăit (în fine: evanghelic de-al lor, ceea ce nu înseamnă că știe carte, a învățat doar să-și deseneze semnătura), dus de mână de răufăcători ca Rumsfeld, Wolfowitz, Kagan, Perle și ceilalți likudnici, să fie într-atât de condiționat, încât să se viseze Împăratul Lumii - pentru ca Israelul să prospere - și cheltuind miliarde de dolari în războaie care de care mai inutile și mai sângeros, altfel grozav de preventive!, dar să refuze propriilor cetățeni - ca urmași ai celor care făcuseră America, fie cu piele albă, roșie, neagră, precum nefericiții de pe coasta Golfului Mexic - un trai decent și mai ales

drepturi elementare (adevărat: acelea rămânând europene...)?

America: țară de invadatori, de colonizatori, de bărbați care s-au bătut cu natura, cu indienii, cu mexicanii - și i-a/i-au învins. Paradoxul : fiind extrem de tolerantă cu toate confesiunile religioase, America rămâne structural, intolerantă; o comunitate de ingineri (și în agricultură), de oameni care gândesc numai la modul în care să mai fabrice ceva, iute, în mari cantități (ca să câștige dolari), pe când umaniștii lor (printre care uriași scriitori, esești, artiști) au fost de totdeauna siliți să plece, să se expatrieze, să se exprime aiurea, cu precădere în Europa - mai ales la Paris.

[În secolele 19 și 20 *locul* cu viața culturală, artistică, literară cea mai... ne-americană din America era New Orleans. Acolo, în afară de jazz (ah, jazz-ul!) erau reviste, edituri, cluburi, dacă nu de nivel european, atunci sigur: inexistente în întreg universul englez-american. În revistele - nu neapărat de limbă franceză, dar avînd spirit francez - au fost pentru întâia oară publicați pe sol american: Dos Passos, Tennessee Williams, Faulkner... Faimosul "Carré" va fi fost ocolit de ape?].

Sper că șocul acesta, al oglinzii brutal așezată dinaintea Americanului - va avea urmări benefice.

Sâmbătă 3 septembrie 2005

Sunt într-un picior : nu știu care este "sursa" gazetăriței de la *Gardianul*, nu știu de unde a scos "arama" PRM-istă, nu am textul publicat de V.R., nu știu la ce îi spune Manolescu "articol". Deci nu am pe ce mă rezema pentru a replică.

Aștept, deci. Să se limpezească apele manolești. (Așteptă, Gomo!)

Ieri, la Beslan, sinistra aniversare. Nefericitele femei - mame, surori, mătuși, bunici: ele au avut curajul de a înfrunta Puterea cu Minciuna ei și pe Putin, eternul KGBist. Bineînțeles, limbricul veninos, cu ochi de plătică fiartă nu și-a mișcat turul nădragilor din dotare de la Kremlin, măcar de ochii lumii: le-a convocat la el: «Veniți la noi»... ceea ce nu este de loc invitație, ci cum am spus: *convocare la Securitate*. În pur stil stalinist televiziunea a transmis doar promisiunile putinoarei (că va ordona o anchetă - dar vreme de un an încheiat ce a făcut KGButin?), iar când să fie văzute-auzite și victimele acuzatoare, robinetul tiliviznik a fost închis: de ce să audă rușii că țarul lor este un bandit de cea mai joasă speță (sic!) și că, în tradiția autocrației pravoslavnice, conducătorilor nu le pasă cât negru sub unghie de oameni - cum nu le pasase nici în timpul asaltului teatrului

Dubrovka.

Și iar mă întorc și zic - riscînd să o e-ner-vez pe Monica Lovinescu, cea atît de enervoasnică, încât nu mai suportă repetițiile mele - numai ale mele, pe ale domniei sale, vai-vai-vai cum le mai corcolește-uită-repetă-în-altă-variantă:

“Americanii sunt niște ruși cu mai multe stele pe drapel”, cum zicea tata, cel care nu văzuse în viața lui nici un american - dar *știa*. Ce om, tata, domnilor!

Există oare vreo deosebire între nesimțitul prin tradiție Putin și nesimțitul - tot prin tradiție - Bush în modul cum își “tratează” supușii?

Sunt deprimat: am fost la laborator pentru analize, mi s-a găsit glicemia neliniștitor de ridicată. Să văd cum anume îmi schimbă medicația doctorul Schaan.

Duminică 4 septembrie 2005

Neliniștit, nemulțumit - dar-însă-totuși mulțumit: cunosc motivul nemulțumirii: glicemia ridicată. Cum sunt ușor sperabil... Să fie întrebat Țepeneag: cum el îmi propunea săvârșirea unui act nici măcar eroic, cum mă ascundeam sub țol, zicînd că sunt mic,/ nu știu nimic, pe mine să nu mă bage în revoluții... și îl lăsam singur-singurel pe Vânjosul Puiu... - așa cum ne-a lăsat el baltă în primăvara anului 1978 și s-a retras “ca Cioran”, iar după decenii povestește că Goma e fricosul, lașul, cel care tremură de frica lui Pleșiță - din acest motiv nu s-a mai dus el în România! Spunem deci: aflînd că Chirac a fost internat de vineri, avînd el “un mic accident vascular” (cum ne vorbește/ limblemnește Villepin - și ce băiat strălucit era, când făcea pe diplomatul de carieră!), hibă care i-a diminuat vederea; știind că între noi diferența de vîrstă este doar de trei ani; că și el a dus o viață extrem de agitată, ca politician-spadasin, eu o viață de ne-politician, dar tot “cam agitată” cum ar spune prietenul meu, ardeleanul cel pus în furci, apoi tras pe roată și lăsat așa, tras: Manolescu - iată fandacsia!

Fandacsia nu-i de ieri, de azi: visul meu: un costum de înmormîntare. Costumul meu cel bun (și purtabil, în teorie, încă zece-douăzeci de ani de-acum încolo) a devenit demult neîncăpător. Dar există și soluția asta: i se descoase vestonului cusătura de la spate, rămășițele, ca să zic așa, pămîntești ale mele fiind acoperite... decent, ca de un halat de chirurg, cu... Nu?

Ba da, ba da - oricum, tot voi fi eu incinerat... în prezența doar a mea, vorba visului avut mai deunăzi.

Luni 5 septembrie 2005

M-am ocupat numai de “Anunț” - iată-l:

Paris 5 septembrie 2005

Domnule Sorin Roșca Stănescu

Vă rog să publicați în ziarul pe care îl conduceți, *Ziua*, următorul

A N U N Ţ

Periodicele *Gardianul* (2 septembrie 2005) și *Gândul* din 3 septembrie au publicat comentarii mai mult sau mai puțin corecte pe marginea Comunicatului din 31 august a.c. al Uniunii Scriitorilor din România care anunță - citez din presă (presa citează din Comunicat):

“Conducerea Uniunii Scriitorilor din România își exprimă regretul că în revista *Viața românească* numărul 6-7 din iunie-iulie 2005, revistă (sic) editată de Uniunea Scriitorilor, a fost permisă de către redacție apariția unui *text cu conținut antisemit*. (subl. mea, P.G.). Este vorba despre fragmente din **Jurnalul 2005** al lui Paul Goma”.

Comunicatul continuă (sublinierile mele, P.G.):

“Conducerea Uniunii consideră *intolerabilă îngăduința* cu care redacția revistei *Viața românească* a găzduit în această publicație (re-sic!) *idei contrare valorilor și normelor acceptate în lumea con-temporană*. Ca urmare, se va pune în discuția Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor *abdicarea colectivului redacțional al revistei de la principiul respectului față de drepturile omului* care exclud orice fel de discriminare. *Credem în libertatea de exprimare a ideilor doar în limitele acestui principiu*” (sublinierea mea și trimiterea la Caragiale: “Rezon!”).

Observînd cine-cum apără drepturile omului: Manolescu, Bălăiță, Dimisianu - cum le apăraseră ca leii în primăvara anului 1977 - mai bag de seamă că jurnalista Manuela Golea de la *Gardianul* copiază până și analfabetismele scriitorului redactor al Comunicatului - când colportează un *neadevăr*, scriind:

“Paul Goma, membru de onoare al Uniunii Scriitorilor din România...”

Pentru Dumnezeu, un jurnalist mai și citește din an în paște, deci ar fi trebuit să știe:

- nu sunt “membru de onoare”, nici măcar membru simplu, pentru sfântul motiv că, în 14 aprilie 1977, pe când eram arestat de Securitate și amenințat cu o condamnare la moarte, iubiții colegi de breaslă din Consiliul Uniunii Scriitorilor m-au exclus - ca “dușman al poporului”; după “revoluție” (cea a rezistențelor-prin-cultură, citește: pe brânci, pe sub lavete, tremurînd voinicește de nesfârșit curaj estetic) nu am fost reprimat în Uniunea Scriitorilor, drept care, după ani de așteptare sub președinția lui Dinescu, am declarat în scris, într-un dialog (publicat de *Viața românească* - îngrijit de Liviu Ioan Stoiciu) cu chiar succesorul său Ulici că, dacă așa stau lucrurile în România Scriitoare, eu nu mă mai consider făcînd parte din “breasla” lor.

Tot în treacăt citez din opiniile jurnalistei de la *Gardianul*:

“În finalul fragmentului de jurnal, Goma își dă însă, *arama pe față* (sic - si subl. mea). Tot ce scrisese până acum era *un pretext pentru un un mesaj peremist* (s.m.) explicat chiar în finalul în care «înfierează» poziția pro-iliesciană a intelectualilor din România la alegerile prezidențiale din anul 2002, *împotriva lui C.V. Tudor* (s.m.)”.

Jurnalista va fi știind ce înseamnă ca cineva “să-și dea arama pe față”ă Nu - dar scrie (ceea ce nu știe); știe ce este “un mesaj peremist”ă Nu - dar scrie, negru pe alb, numele lui C.V. Tudor - care nu există în textul incriminat! - însă nu din textul meu citează dânsa, ci din ceea ce șoptesc pe la colțuri ne-cititorii mei holocaustologi, pe după cap cu ne-cititorii “breslași” că aș fi scris.

Acestea fiind faptele, anunț: voi da în judecată:

1. Uniunea Scriitorilor din România;
2. Asociația Scriitorilor din București;
3. Pe Nicolae Manolescu, președintele Uniunii;
4. Pe Horia Gârbea, director de imagine al USR și președinte al Asociației Scriitorilor, București

pentru calomnie la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu și a mea

5. Pe conducătorii Comunității Evreilor din România

pentru denunț calomnios.

În legătură cu punctul 5 aștept ca USR să facă publice numele acelor membri ai Comunităților Evreilor “care au reacționat foarte dur” și care “*Dacă ei s-au sesizat, înseamnă că afirmațiile sunt grave*” (s. mea) - re-citat din scriitorul român Horia Gârbea, deficient, atât în materie de limbă română cât și de logică.

“Ei”, vorba lui H. Gârbea, cine să fie:

“Ei”-ii care nu făcuseră nimic-nimic-nimic pentru coreligionarul lor Petre Fischer-Năvodaru, nici pentru sora sa, Luiza Amalia Elman-Năvodaru, în izolarea lor de după plecarea noastră în exil, mult mai aspră decât a fiicei lui Pacepa. “Ei” care nu mișcaseră un deget pentru fiica lui Petre, Ana Maria Năvodaru-Goma. “Ei” care nu se sinchisi-seră de soarta lui Filip-Ieronim Goma, fiul evreiceii Ana Mariaă Ca să nu mai vorbim de mine, *goi*, dar orișicâtuși; tată de copil evreu, nu? Ce făceau-dregeau “ei”-i, membrii Comunității Evreiești înainte de decembrie 1989. Să nu se grăbească să mintă, fiindcă îi știu: colaborau și profitau! “Ei”-ii plecați în Israel, în Occident (de ce nu se vor fi dus în Rusia, patria lor de inimă), oftau de dor de țărișoară, însă când suferau pentru soarta oamenilor rămași sub jug comunist îi aveau în vedere numai pe coreligionarii lor, nu și pe *goi*, de parcă ei, *goi*-ii cu mâna lor se ocupaseră și se înfometaseră și se trataseră de “dușmani ai poporului”, de “fasciști”, de “bandiți”, ei singuri se arestaseră și se torturaseră și se asasinaseră - ei cu mâna lor . “Ei”-ii în România nu s-au manifestat măcar ca “disidenți”, necum ca opozanți ai regimului și de ei instaurat. Un om care suferise cumplit, fiind deportat în Transnistria și bun scriitor: Norman Manea, “în exil” la Berlin, apoi la New York, a folosit libertatea de exprimare, nu ca să demaște (față de nemții culpabilizați, față de americanii nepăsători) caracterul criminal al regimu-

lui comunist din România. Da de unde, “El” (N. Manea) s-a ocupat doar de demascarea “fascistului Eliade” - că tot murise de șase ani... R. Ioanid: cum se opusese “El” comunismului din România? Simpu: nu se opusese!, nu se manifestase (în cazul lui Radu Filipescu), pentru a nu-și pune în pericol familia, mă rog frumos.

Am ajuns la C.V. Tudor: au protestat “Ei”-ii măcar de formă când au aflat că în 1977, generalul Pleșiță credea că mă insultă tratându-mă de “legionar” și de “jădan”? S-au arătat măcar mirați când C.V. Tudor îmi trimitea citații (pentru calomnie!) adresate lui “Pavel Evremovici Goma”-a “Ei”-ii își vor fi manifestat indignarea când Tudor Eliad, fiul lui Perahim - altfel komisar bolșevic în Basarabia ocupată în 1940 apoi în România ocupată, după 1944, persecutor și epurator nemilos al artiștilor plastici români - a acceptat să fie consilierul aceluiași C.V. Tudor?

Nu cunosc (încă) numele indignaților vigilenți vânători de antisemiți inexistenți - dar le voi afla. Sigur este că tovarășul colonel de Securitate activând sub numele conspirativ: “Iulian Sorin” (deși mai la îndemână i-ar fi fost: “Ionel Sorineanu”) este la post, în fruntea Comunității - cum la-post fusese în Departamentul Cultelor, apoi ca mână dreaptă a rabinului bolșevic Rosen.

Jurnalista de la *Gardianul* și-a supra-intitulat articolul: “Războiul scriitorilor: Nicolae Manolescu îl acuză pe Paul Goma de antisemitism”.

Corectez:

1) Nu poate fi vorba de război: N. Manolescu și cu mine facem parte din categorii, nu doar diferite - moralmente - ci de-a dreptul incompatibile. Să nu se uite că înainte de 1989 Manolescu a fost ucenicul fidel al turnătorului de pușcărie Ivascu; a frecventat, alături de Blandiana, Buzura, Zăciu, Dinescu, Ornea, Dimisianu casa “liberalului bolșevic” diversionistul Gogu Rădulescu; în iunie 1990, imediat după Mineriada Sângeroasă, N. Manolescu, dus de mână de Z. Ornea la Noul Vizir: Iliescu, i-a luat un interviu spălător-de sânge, numindu-l “Om cu o mare”; în decembrie 1990 a publicat în *România literară* “dosarul de securitate” al suprașefului Securității, criminalul Voican-Voiculescu-Sturdza sub titlul: “Scrisoare deschisă lui Paul Goma”. Să mai pomenesc călătoria în Coreea (sau în China) împreună cu “președintele Iliescu”?; distrugerea - nici măcar inteligentă - a Alianței Civice; campania furibundă împotriva “turnătorului Caraion”, însă tăcerea desăvârșită și complice păstrată asupra turnătorilor din redacție: Băran, Silvestru și... altele - precum și “iertarea” acordată lui Uricaru, de parcă tocmai căpătase deslegare de la Măgureanu...?;

2) Nu poate fi vorba de un “război Manolescu-Goma”, fiindcă nu doar pe Paul Goma l-a acuzat de antisemitism actualul președinte (până mai deunăzi și el fioros “antisemit”), ci și pe Liviu Ioan Stoiciu - ceea ce constituie o culme a abjecției-la-românul-scriitor. Azvârlind în direcția mea lăturile obștești, răș-folosite de R. Ioanid, Șafir, Oișteanu și alți holocaustologi, a fost împrăștiat și poetul L.I. Stoiciu -

pe deasupra amenințat cu alungarea de la *Viața românească*, unde este singurul redactor care lucrează.

...Are să intervină Manolescu pe lângă actualul șef al său, Lupescu, să-i dea o slujbuliță la concernul Polirom-Cartea românească (după ce va fi anexată și instituția *Viața Românească*, creația lui Stereă), unde acționar principal este Serge Moscovici, evreul de origine română care declară pe toate drumurile că îi urăște pe români, urăște de moarte România - ceea ce nu-l împiedecă să investească în detestata Românie)?

Aștept reuniunea de la 8 septembrie a.c. a Comitetului Director al Uniunii - sub conducerea lui N. Manolescu - alcătuit din: G. Bălăiță, G. Dimisianu, H. Gârbea, M. Mihăieș, Marta Petreu, C.M. Spiridon, G. Chifu, Al. Cistelean, Varujan Vosganian, Szilagy Istvan, când/unde va fi judecat Liviu Ioan Stoiciu.

Asa fusesem și eu judecat, am mai spus, repet: în urmă cu aproape 50 de ani : în 1956 nu mai trăia Stalin, dar stalinismul era în floare - atunci eram "antisovietic"; acum, în Anul Domnului 2005, în plină renaștere a ceaușismul fără Ceaușescu (cel asasinat prin voicanizarea iliască în urmă cu 15 ani), voi/vom fi judecați pentru... "antisemitism").

Vă multumesc anticipat pentru publicarea textului în *Ziua*.

Paul Goma

Marti 6 septembrie 2005

Ieri a fost o zi plină de... evenimente. Iată ce îmi scria la începutul ei LIS:

"Nu am cuvinte sa va multumesc, iubite Domnule Paul Goma - va raman indatorat pentru vorbele bune pe care mi le adresati, pentru extraordinara solidaritate. E un anunt de impact, important, de ofensiva, pentru intrarea in legalitate, sa speram ca-l va si publica ziarul Ziua. Va rog sa faceti o modificare - ziua judecatii mele de Comitetul Director (G. Balaita, G. Dimisianu, Horia Garbea, Mircea Mihaies, Marta Petreu, Cassian Maria Spiridon, Gabriel Chifu, Al. Cistelean, Varujan Vosganian, Szilagy Istvan) condus de N. Manolescu este 8 septembrie, nu 6.

"Cu omagii, al Dumneavoastra,

"LIVIU IOAN STOICIU"

Am trudit la "Anunț", consultându-mă cu Dan Culcer, Mariana Sipos, M. Stănescu (trimițând înainte câteva "ciorne"). Au mai reacționat favorabil Valerian Stan, Pleșea, Vakulovski), abia în jurul orei 16 l-am expediat lui V. Roncea, pentru *Ziua*.

Or LIS nu a așteptat - și bine a făcut. Pe la orele 30,30 D. Culcer m-a anunțat că LIS a dat publicității poziția sa, iar pe la 23,30 am primit "poziția" expediată la... 12,37. Aceasta:

“Sent: Tuesday, September 06, 2005 12:37 AM

Subject: Pozitia mea oficiala - LIS

Iubite Domnule Paul Goma, aveti mai jos si pozitia mea oficiala (aparuta in ziarul *Gardianul* de azi, marti). Va dati seama de reactia isterica pe care o va provoca... Am inteles ca nu ati timis "Anuntul" Dumneavoastra la ziarul *Ziua*. Pana nu va veti trezi cu o diversiune ordinara, cred ca ar fi bine ca el sa apara cat mai repede - repet, e important... Cu omagii,

“Liviu Ioan Stoiciu”

Îmi trimite și textul său din *Gardianul* și comentariile - și noile informații. Cum ambele sunt importante, le reproduc aici:

“Ziarul “*Gardianul*” / 6.09.2005, pagina de Cultură (articol de fond): Paul Goma il da in judecata pe Nicolae Manolescu pentru calomnie Manuela Golea

“Acuzat de antisemitism, scriitorul Paul Goma vrea sa-i dea in judecata pe Nicolae Manolescu, Horia Garbea si Comunitatea evreiasca din Romania.

“Fragmentele din "Jurnalul" lui Paul Goma, publicate in revista "Viata Romaneasca", numarul 6-7, aparut in luna iulie 2005, au declansat saptamana trecuta un razboi intre membrii Uniunii Scriitorilor din Romania (USR) si scriitorul autoexilat in Franta. Nicolae Manolescu, presedintele Uniunii, considera ca textul publicat are "un continut antisemit" si, ca atare, este "intolerabila" permisiunea revistei de a publica "idei contrare valorilor normelor acceptate in lumea contemporana". Ieri, scandalul a luat amploare, atat din partea Uniunii, cat si, mai ales, din partea lui Paul Goma.

“Riposta lui Goma

“Vineri, 9 septembrie, urmeaza sa se intruneasca Comitetul Director al USR, unde se va lua in discutie "abdicarea colectivului redactional al revistei de la principiul respectului fata de drepturile omului, care exclude orice fel de discriminare", potrivit comunicatului USR. Pe de alta parte, Paul Goma anunta ca pentru aceste afirmatii va da in judecata Uniunea Scriitorilor, pe presedintele sau, Nicolae Manolescu, si pe Horia Garbea, director de imagine al USR. Ce s-a intamplată

Miercuri, 31 august a.c., USR a emis un comunicat in care critica revista "Viata Romaneasca" pe motiv ca a publicat un text antisemit semnat de Paul Goma. Uniunea, care patroneaza revista, si-a pus si problema sanctionarii conducerii revistei. Unele voci, direct interesate, au zvonit chiar si informatii despre posibile demiteri de la "Viata Romaneasca". Reactiile nu s-au lasat asteptate.

“«Executie publica»

“Despre "Cazul Viata Romaneasca", redactorul-sef adjunct al publicatiei, Liviu Ioan Stoiciu, ne-a trimis urmatoarea pozitie:

"«Dupa 15 ani de la Revolutie, iata unde s-a ajuns – Paul Goma e si interzis, nu numai cenzurat de revistele care apar sub egida Uniunii Scriitorilor din Romania (USR)! O rusine! Cine indrazneste sa-l publice, totusi, e rapid executat public de "conducerea" Uniunii Scriitorilor si acuzat ca promoveaza... antisemitismul! Nu-mi vine sa cred... S-a ajuns pana acolo incat eu, care i-am publicat lui Paul Goma cateva pagini din "Jurnal 2005", sa fiu amenintat cu pierderea locului de munca! Adica, nu m-a pus la zid N. Ceausescu, ma pune la zid N. Manolescu! E incalificabil. Imi asum responsabilitatea publicarii lui Paul Goma cu umilinta si onoare. Din presa aflu ca voi fi chemat sa dau socoteala in fata "instantei" Comitetului Director al USR. Iertati-ma, ma face sa rad acest Comitet Director – fata de Paul Goma, intre membrii lui sunt si nulitati morale (chiar si fosti membri ai CC al PCR, nu numai propagandisti PCR; dupa ce CNSAS le va verifica dosarele, vom afla si turnatorii la Securitate, unul a fost dat de gol de ziare), de o rea-credinta de neinteles. In nici un caz nu accept condamnarea mea in lipsa. Inainte sa fi fost dat comunicatul infamant in presa, conducerea USR avea obligatia sa discute cu mine. N-a facut-o, n-avem ce sa mai parlamentam – nu recunosc actiunea nedemna a membrilor Comitetului Director al USR impotriva mea, nici inchizitia si cenzura la care se preteaza regretabil. Marele scriitor-disident Paul Goma nu are de a face cu antisemitismul. In paginile de "Jurnal" (aparute partial in Viata Romaneasca 6-7), din contra, Paul Goma incearca sa inteleaga de ce i s-a pus stigmatul profund nedrept de "antisemit". Polemist invederat, domnia-sa se razboieste cu mai toata floarea cea vestita a scriitorimii romane, inclusiv cu N. Manolescu (sau mai ales cu el) – si asa ceva nu se iarta, nuă Criticul de autoritate, iubit pana la Revolutie, a ajuns azi un ideolog ratat. Un N. Manolescu arogant, iata, care se crede intangibil (de la Revolutie a dat de gustul puterii si excomunica dupa bunul-plac pe oricine nu-i canta in struna). Personal, l-am pretuit si sustinut si in urma cu patru ani si anul acesta la presedintia USR pe N. Manolescu, dar acum inteleg bine ca m-am inselat.

“«N. Manolescu si-a inceput presedintia la USR cu o gafa de neiertat. N. Manolescu e o mare dezamagire, s-a facut de ras aruncand anatema asupra Vietii Romanesti (care nu i se inchina) si a facut de ras conducerea USR. Lovitura data "Vietii Romanesti" (ajunsa in al 100-lea ei an de existenta), acuzata ca propaga... "antisemitismul" deoarece-l publica pe Paul Goma, e o porcarie fara margini, Ministerul Culturii putand sa sisteze subventionarea revistei. Astfel, USR are ocazia sa ingroape Viata Romaneasca – asta sa se fi dorit, de faptă E aberant. Onestitatea revistei Viata Romaneasca nu poate fi pusa sub semnul intrebarii numai fiindca a respectat intotdeauna si semnatura lui Paul Goma (singurul responsabil pentru cele scrise, ca toti ceilalti colaboratori). De altfel, Paul Goma a anuntat ca-i da in judecata pentru calomnie pe N. Manolescu si Horia Garbea, care s-au exprimat public (de asemenea pe Comunitatea Evreiasca), care se joaca de-a etichetarile si si-au permis sa denigreze Viata

Romaneasca. Nu mai subliniez ca, aflat in treaba, Horia Garbea, caraghios, rupt de realitatile UR, dezinformeaza: nu stie nici macar ca revista Viata Romaneasca este editata de Redactia Publicatiilor pentru Strainatate in totalitate (productie, tiparire, hartie, difuzare, si cinci salarii; atentie, postul de redactor-sef nu e remunerat), UR acordand revistei doar 3 milioane de lei pentru colaborari la revista si 2 milioane de lei lunar pentru telefon, plus minimele cheltuieli cu intretinerea sediului. Aceasta situatie perpetuandu-se din 1994, cand UR a dat faliment si Caius Traian Dragomir, pe atunci secretar de stat, i-a gasit Vietii Romanesti o sursa de finantare, lasand-o sa supravietuiasca».

“Nicolae Manolescu: «Nu e vorba de nici un razboi»

“Ieri, conducerea Uniunii Scriitorilor ne-a transmis, intr-un comunicat "ca nu e vorba de nici un «razboi» intre UR si revista Viata Romaneasca si nici o eventuala renuntare la editarea revistei de catre UR n-a fost luata in considerare". Pe de alta parte, "nu Manolescu il acuza pe Goma de antisemitism si, in general, nu de Goma este vorba in comunicatul UR (emis la 31 august - n.n.), ci de o anumita toleranta a redactiei Vietii Romanesti fata de atitudini neconforme cu regulile de conduita din lumea civilizata".

“Conducerea Uniunii mai precizeaza, in finalul comunicatului, ca "din succintele extrase din Jurnalul lui Goma, retinute in «Gardianul», rezulta ca autorul este anticomunist si foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca este antisemit, ori, in definitiv, comunicatul UR nu avea in vedere decat antisemitismul".

Acest Manolescu! Înainte de “evenimente” îl percepeam ca pe un ins care își păzește cu ghearele și cu dinții talentul(-la-român), ne-făcînd mari porcării (corect: porcării ne-văzute, ne-știute), doar mici măgării “domestice” (ca aceea din relațiile sale cu Dana Dumitriu, pentru care, aici la Paris, în prezența mea, mută, jenată, Rodica Iulian și cu Ioana Orlea l-au scărmanat îndelung - iar el: tăcea și surâdea); și mărunte - în concepția lui: necesare - compromisuri: **Literatura română 1944-1964**, în colaborare cu D. Micu și închinarea completă, ascultarea sfaturilor, mai ales în privința “eticei estetice” predicată de javra imundă, turnătorul Ivașcu.

Cu asemenea “părți” Manolescu intra în categoria celor “buni”, după criteriile Monicăi Lovinescu.

Întăiele semne neliniștitoare dinspre caracterul lui mi s-au arătat din prima săptămână a anului 1990, în scris, în *România literară*, atât prin declarațiile de principiu ale sale - în opoziție cu ale lui Paler (ce bun, ce minunat era Paler *atunci!*), cât și scoaterea la lumină a “cronicilor cenzurate” - despre V. Em. Galan (s-a uitat autorul **Bărăgan**-ului?) și despre Petru Dumitriu.

A urmat perioada căderii lui, ciudat: semnele au fost

vizibile doar pentru mine, nu și pentru Monici: manevrele pentru acapararea *României literare* - la urma urmei, cuvenită lui, pentru merite literare, însă odioasă a fost maniera de a "lupta", atât cu Paler, cât și cu Valeriu Cristea - care se opunea "programului redacțional" anunțat ("noi facem literatură, nu politică"). Ce să mai vorbesc de aranjamentele de culise, cu promisiuni electoraliste de cea mai joasă speță făcute unor compromiși până peste cap: Băran, Silvestru, Pardău, Țoiu ("Costi" prieten fidel al său, împărțășea aceeași - dar exact aceeași "etică a esteticei"). Atunci situez eu *ruptura* sufletească a lui Valeriu Cristea (om deja nevrozat, fragilizat de o de-înțeleș tendință schizo-): el a protestat împotriva necinstei cu care câștigase necinstitul Manolescu și a plecat. Împreună cu Dimisianu. Numai că bătrânul Dimi, după două-trei zile de șovăielnicie 'telectualnică, ca și cum nici usturoi n-ar fi mâncat, nici musteata nu i-ar fi puțit (a căcat), l-a lăsat pe Valeriu Cristea singur, cu "principiile" lui, să se tot ducă... și s-a întors pe dată, spășit, la scaunul de adjunct impenitent. Iar trădarea lui Dimisianu a pricinuit a doua și definitivă *ruptură* în sufletul lui Valeriu. Probabil această trădare l-a împins la colaborarea fără frontiere cu Fănuș Neagu, M. Micu, M. Sorescu (la *Literatorul*) - și, fatal, la pro-iliescianismul său disperat.

De la începutul anului 1990 Manolescu (și alți "buni" de-ai Monicilor, însă acum mă ocup doar de Niki) a... degingolat, ca să mă franțuzesc și eu - scara minimei morale.

Dacă îl re-creionasem ca pe un arivist feroce și un nesătul, individ cu vocația distrugerii (o fi învățat de la Ivăsiuc asta, ori o avea în sânge, de la Sibielul natal calno-mioritic), nu-mi imaginam că poate să te privească în ochi și să spună exact contrariul a ceea ce spusese ieri - sau în urmă cu jumătate de oră.

Cu astfel de calități, nimerești, în pas alergător, drept în... budă, ca să înțeleagă orice ne-ardilean că am vorbit de latrină.

Mircea Stănescu a difuzat mai multor interesați:

"Dragi prieteni,

"Vă trimit, spre informare, conținutul unui articol de presă privitor la un act scandalos al noii conducerii Uniunii Scriitorilor. El s-a desfășurat prin intermediul ziarelor *Gardianul* și *Gândul*, cele care au difuzat comunicatul USR.

"Tupeul acestor oameni fiind extraordinar, anunt pe acesta cale ca dacă Paul Goma și Liviu Ioan Stoiciu sînt taxați de "antisemiți", mă declar eu însumi parte lezată și voi fi solidar cu Domniile lor în orice demers public.

"A venit cred timpul ca înșelătoarea acuză-mormînt, care abia ascunde o reglare de conturi de tip mafiot, să fie taxată ca atare și să primească o ripostă hotărîită.

“Cu prietenie, Mircea Stănescu.”

Miercuri 7 septembrie 2005

Ziua nu a publicat nici azi “Anunțul”. L-am trimis lui Roșca Stănescu pentru a treia oară, cu A.S.-ul următor:

Paris, 7 septembrie 2005

A. S.

Domnule Sorin Roșca Stănescu,

În ziua de 5 septembrie am trimis “Anunțul”, ca replică la articolul apărut în *Gardianul* (ziar făcând parte din concernul de presă *Ziua*) din 2 septembrie 2005 sub semnătura: Manuela Golea.

Nu l-ați publicat;

În 6 septembrie vi l-am trimis din nou.

Același rezultat: nu l-ați publicat și nu mi-ați confirmat primirea lui - deci nici refuzul de a-l publica.

Vi-l trimit pentru a treia oară, azi, 7 septembrie.

Aștept - în sfârșit! - respectarea dreptului de răspuns.

Paul Goma

LIS mi-a scris, supărat de nepublicarea “Anunțului”. Mi-a sugerat să-l trimit lui Mihai Creangă, pentru *Aldine*. Cu cea mai mare plăcere! Cu și-mai-plăcere-mare am primit și declarația de solidarizare (a lui M. Creangă) cu noi.

După amiază, Dan Culcer mi-a trimis textul propus *Zilei*:

“Dan Culcer, ziarist, Franta

“Cine sunt acuzatorii lui Paul Goma? Aparitia unui fragment dintr-o scriere recentă a lui Paul Goma, Jurnalul pe anul 2005, în numărul din iunie-iulie 2005 al revistei *Viata Românească*, a provocat o campanie publicistică care merită să fie descifrată, pentru un public care nu urmărește mereu nici revistele literare, nici activitatea editorială, cu atât mai puțin activitatea unor organizații profesionale sau comunitare.

“In aparent[ă] sunt implicate în această polemică câteva persoane și câteva organizații: :

1. Comunitatea Evreiască din România
2. Redactia revistei *Viata Românească*
3. Uniunea Scriitorilor din România, ca editor al revistei, prin Consiliul său director, prin presedintele său, criticul literar și omul politic, fost candidat la presedintia României, Nicolae Manolescu.
4. Liviu Ioan Stoiciu, poet și protestatar anti-totalitar notoriu din anii 70-80. Redactorul responsabil al numărului de revistă pomenit mai sus.

5. Paul Goma, vestit scriitor român, refugiat politic, care traieste în Franta de 30 de ani, autorul multor carti descoperite de cititorul

romândoar după 1990, printre care și Jurnalul său (a căror versiuni integrale pot fi încărcate și citite gratuit pe situl său :

www.paulgoma.free).

“Paul Goma a fost membru al Uniunii Scriitorilor din România dar, în urma acțiunilor sale politice protestatere, în România nazional-comunistă, ceausistă, Consiliul acelei Uniuni, printre membrii cruia se afla și Nicolae Manolescu, a votat, la cererea „conducerii superioare de partid“, cum se zicea pe atunci, excluderea lui Paul Goma din Uniune și au blamat publicarea în străinătate a primului roman al lui Paul Goma, Ostinato, interzis în România de către cenzura de partid și de stat.

“Acuzatul este Paul Goma, nu prima dată tratat cu epitetul, deloc ornant, de antisemit de către diferiți pseudo-experti, act care acoperă nu doar o intenție calomnioasă, fiindcă nu a fost însoțită niciodată de administrarea de probe, ci și o intenție distructivă, dat fiind potențialul caracter penal al acestei acuzații, de când a fost instituită Comisia Wiesel, a fost publicat un zis Raport și au fost votate ordonante de urgență, (O. de U. a Guvernului, nr. 31/2002) prost redactate și fără temei de urgență, (cum scrie expertul Gabriel Andreescu), paragrafe de lege ce permit pedepsirea gravă a celor vinovați de afirmatii sau acte antisemite sau/si de discriminare rasială, în public.

“Deci, dacă scriitorul Paul Goma va fi dovedit ca autor al unor afirmatii "antisemite" publice, incitatoare la ură de rasă, el este integral responsabil și poate fi pedepsit în conformitate cu legea română. Problema este că, până acum, nimeni dintre cei care s-au declarat sau au insinuat că ar fi lezați, nu a vrut să recurgă la lege, iar diversii acuzatori laterali se limitează la citarea numelui lui Goma în presă și într-un altfel de context, calomniator și acuzator, făcând referințe la un text care, după opinia noastră, este un discurs coerent moral și istoric, analitic și argumentat, semnat de Paul Goma. Pe care autorul și-l asumă fără ca nimeni să fi făcut până acum o analiză istorică a argumentației, ai mai ales să se indice clar, așa cum o face Paul Goma, care sunt de fapt destinatarii criticii sale, motivațiile lor probabile, și actanții faptelor la care se referă Goma. După înțelegerea mea, ei erau sau sunt membrii „elitei coloniale“ (formula o iau de la Ion Varlam) și post coloniale sovietice, o minoritate dintr-o minoritate, pentru mine deloc coerentă și mono-etnică, care au participat, inițiat și executat, și mai ales continuă să execute, unul din procesele cele mai destructive la care a fost supusă întreaga comunitate a cetățenilor României, cu excepția acestei elite de putere, care a fost mai degrabă, și pe lungi perioade istorice, beneficiară și nu victimă. Supraviețuitorii acestei elite coloniale ca și descendenții reali sau delegați ai acesteia se afla din nou, de la 1990, la putere în România. O parte s-a orientat spre altă metropolă colonială, la Vest de România, altă parte a rămas fidelă vechilor stăpîni, suzerani uzurpatori ai statalității și independentei României. Membrii ambelor fragmente, temporar divergente, atacați de Goma, cu argumente, dar și de alții, cu un discurs mai puțin percu-

tant însă, membrii ai vechii și noii elitei coloniale încearcă să-și adjuce o noua bază vasală, de data asta electorală, dată fiind modificarea sistemului politic vizibil - nu și a celui real - devenit pseudo-democratic, bazat pe un electoralism fătarnic. Și, mai ales încearcă să se insinueze, pe baza unei presupuse solidarității și apartenente etnice, în rîndurile comunităților din care s-au desprins în 1945, dezavuîndu-și strămosii, părintii, Legea acestora.

“Aceștia sunt dușmanii lui Paul Goma, tinte ale pamfletelor sale mai vechi sau mai noi. Nicidecum comunitatea evreiască, care pare să se găsească, prin presupușii săi reprezentanți (??) săi, implicată în acest caz nou de manipulare a opiniei publice.

“Ne aflăm în fața efectelor târzii ale unei activități de "monitorizare" a publicisticii lui Paul Goma. O activitate care s-a intensificat o dată cu revenirea obsedantă, dar nu obsesivă, a autorului - moralist asupra aceluși fenomen pe care societatea românească nu are puterea să le nege, să le resoarbă, nu este lăsată să le trateze radical, de care nu apucă să se vindece.

“De aceea credem că putem cere lămurirea opiniei publice pe trei căi.

1. Prin ieșirea din anonimatul protector al noilor acuzați. Cine sunt membrii „Comunității Evreiești din România”, care au protestat pe lângă Consiliul Director al Uniunii Scriitorilor din România? Nu cumva aceste persoane se prevalează de presupusa lor reprezentativitate comunitară etno-religioasă, fiind în fapt foști membri sau descendenți ai elitei coloniale ?? Informațiile noastre, obținute prin cercetarea directă a sitului comunitar care poartă acest nume, ne indemnă să ne punem această întrebare, întrucât pînă la 5 septembrie 2005, acesta, consultabil la adresa :

<http://www.romanianjewish.org/ro/sponsors.html>

“nu dădea seamă de nici un protest public și de nici o intenție de acțiune. În afara prezentei duble a unui articol semnat de Andrei Oisteanu, extras din Revista "22", nr. 777, 25-31 ianuarie, 2005, p.9, în care numele lui Paul Goma este pomenit. Iată în ce termeni : " Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, Săptămîna roșie (28 iunie - 3 iulie 1940) sau Basarabia și evreii (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se multumește să fie, ca alții, negationist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atît de aberantă încît nici măcar nu este pedepsită de lege."

“Precizăm că interpretarea rezumativă de mai sus nu corespunde nici literei și nici spiritului cărții lui Paul Goma. Cititorii care pot sunt invitați să verifice. Textul este accesibil pe Internet și a fost imprimat în mai multe editii.

“Actualitatea, despre care scriem aici, nu este încă reflectată. Dar această defazare a informației pe situl comunitar poate fi efectul nu al neglijenței sau tăcerii „vinovate” a conducerii asociației comunitare ci doar lipsa unui webmaster. Doar dacă nu este vorba, de fapt, de lipsa argumentelor în replică, ca în celebra baladă a lui M. R. Paraschivescu,

dedicată lui Terente.

“Si totusi, nu Comunitatea era prima demnă să afle de protestul conducerii sale, în măsura în care era agresată în calitatea sa colectivă, de comunitate ?

“De ce, în acest caz, s-a preferat actiunea de protest piezisă? Retinem că Paul Goma este o tîntă mai veche a dezinformărilor de tot soiul, si ne amintim că Securitatea, ca să-i devalorizeze actiunea politică din anii 1970-1977, încercase să-l blameze în ochii unor xenofobi reziduali, din străinătate, - proba mea se află în presa canadiană românească, "acuzîndu-l" că este evreu. Deci că servește, chipurile, prin statutul său, dacă nu prin actiunea sa, interese străine.

“Am citit articole din presa exilului, care reproduceau articole ale comunistului grec refugiat în România, Dimos Rendis, agent executant, extrase chipurile din presa greacă sau chiar din România literară, sub semnături modificate, adaptate contextului diferit, dar produse de serviciul D (dezinformare) al Securității. Acum probele există.

2. Pe calea juridică. Dacă s-ar fi depus o plîngere penală sau civilă contra „antisemitului notoriu“ care pare să fi devenit Paul Goma în ochii unora, cititorii si mai ales necititorii săi, cum îi numeste autorul, am fi avut ocazia să putem urmări o dezbatere de fond, în măsura în care forurile academice, unele timorate de interdicția care pare să planeze asupra subiectului istoric, nu mai au curajul să abordeze frontal chestiune relației dintre puterea colonială sovietică si reprezentanții săi în România de după 1945.

“Pentru că, încă o dată, despre asta este vorba în unele din romanele, eseurile istorice si pamfletele lui Paul Goma, oricât s-ar strădui unii să-i denatureze opera si intentiile.

“Păcat că în loc să-si desfășoare cursul într-un fagas normal, o dezbatere de importanta celei pe care o propune societății românești Paul Goma, riscă să se orienteze spre un teren juridic. Nu acesta ar fi terenul său cel bun si precizăm că nu asta este opțiunea noastră, ca intelectual si ziarist.

“Am împins însă aici discutia spre formalismul juridic, prin reducerea la absurd, pentru a încerca să ajutăm la iesirea din situația stagnantă, la depășirea minciunilor pioase, atît cu privire la participarea unor cetățeni români de origine evrei, cît si a unor cetățeni români de orice altă origină etnică, mai ales românească, la instaurarea regimurilor comuniste criminale de după 1945. Cu toate consecințele pentru destinul individual ăi colectiv. Se va vedea poate astfel, odată ajunsi pe tărîmul juridic, că avem de-a face cu opinii si nu cu delictе. Iar asta va permite o mai clară delimitare a opiniilor de delictе. Delictеle de opinie nu există într-un stat democratic, cum se pretinde că este sau că va re-deveni, în fine, România.

3. Prin lectura simplă si directă a operei lui Paul Goma. Cum scriam mai sus, activitatea de monitorizare a operei lui Goma este legitimă si chiar necesară. Pentru cultura românească, pentru Goma si nu împotriva scriitorului Goma. Cei care îl pîndesc pe la colturi, nu

sunt neapărat prietenii culturii române, desi pretind că o apără de xenofobia monomaniacă, care se numește "antisemitism", formulă nu tocmai fericită, dar pe care o mai folosim uneori în lipsa alteia. Monitorizarea este însă o actiune mecanică de fis[h]are, derivată din practicile politiei politice în secolele trecute, la noi dar si în alte țări dezvoltate. O practică agentile de presă, spionii, consilierii de presă ai ambasadelor, agentii de influență, organizatiile de toate tipurile în zona lor de actiune, partidele si oamenii politici, guvernele, serviciile secrete interne si externe.

“Între monitorizare si analiza politică este toată diferența dintre memoria mecanică si inteligent[z]ă.

“Este probabil că furtuna pe care încearcă să o iste în România niste persoane fără identitate, tine de mecanică si nu de inteligență. Ca ziarist sunt obligat să fiu suspicios față de actiunile anonime colective.

“În Franta, unde acum mai bine de un deceniu miscări mecanice similare au început, în numele, mereu, ale unor organizatii comunitare pseudo-reprezentative, reactii calme si inteligente din partea unor lideri reali, cum ar fi filosoful francez, Paul Ricoeur, au început să critice declaratiile iresponsabile ale acelor membri ai comunitatii evreiesti din Franta, care, indentificându-se cu interesele aparente ale statului Israel, incită la xenofobie inventînd xenofobi si induc miscări de reflux si reflex identitar, de emigrare, din Franta xenofobă si periculoasă, spre această țară. Cauzele acestor actiuni sunt comune, desi se desfășoară în conditii evident diferite. Nu intrăm acum în amănunte. Nu afirmăm că xenofobia nu există, doar că ea nu trebuie găsită acolo unde nu există.

“Horia Gârbea, presedintele Asociatiei scriitorilor din Bucuresti, o filială a Uniunii, se referă la autorii "pârei" adresată Uniunii printr-un "Ei", bizar pronume colectiv impersonal. Cine sunt acestia? cei care stiu mai bine? Decît cine? Decît Horea Gârbea, care la ora declaratiilor părea că încă nu citise textul?

“Mai apoi, nu este nici pe departe dovedit că membrii Comunității - ca organizatie probabilă la care se face aluzie - ar fi în mod coerent definiți prin o caracteristică la care Paul Goma ar fi făcut referință în mod jignitor sau discriminatoriu, prin scrisul său. Religios sau etnic, comunitatea nu reprezintă decît pe membri săi reali, nu si pe cei ipotetici, Adică pe aceia care cotizează, o sustin deci direct, financiar sau altfel, sau beneficiază de serviciile ei.

“Nu există în România un partid al evreilor, ceea ce dovedeste indirect că definitia obstei este probabil mai greu de obtinut decît în cazul ungurilor, care au un partid etnic acceptat, omologat politic, desi contestat chiar din interior.

“Cred că este vorba de o provocare, si această provocare nu este aceea de a publica un fragment de jurnal semnat de Paul Goma în Viata Românească, publicație de tiraj oricum confidential. Liviu Ioan Stoiciu este un redactor normal care nu își permite să-l cenzureze pe Paul Goma, si desigur ca pe nici un alt confrate scriitor. De ce ar face-o?

“Responsabilitatea scrisului este individuală și marcată prin semnătură. Reacția Consiliului Director al Uniunii este una de auto-protecție, totuși nu foarte inteligentă. Comunicatul său era inutil pînă cînd părțile implicate nu s-au putut întîlni și explica, dacă ceva era de explicat. Faptul că a fost totuși emis, mă face să cred că s-au exersat santaje sau presiuni. Din partea cui și cu ce scop? Gardianul lansează niste ipoteze. Nu le putem verifica de la Paris. Stim însă, fiindcă se vede și de aici, că ziarul Gardianul a încercat și continuă să încerce să dramatizeze la maximum situația, în așa fel încît, pînă la urmă, dezbaterea chestiunii de la care s-a pornit, Jurnalul lui Goma, este uitată. Nu și de noi.

“Natura disputei ierarhice dintre Consiliul Director al Uniunii scriitorilor și redacția revistei *Viata Românească* este de natură privată. Nu trebuia făcută publică. Cine avea interesul să o facă, totuși? Disputa dintre Comunitatea evreiască a lui Paul Goma nu există, fiindcă Paul Goma nu s-a adresat acesteia, nu o incriminează în niciun fel. De altfel, pînă acum, Comunitatea tot nu s-a manifestat public și nu s-a sesizat ca atare.

“Disputa între conducerea actuală a Uniunii și scriitorul Paul Goma nu există încă decît potențial, în măsura în care se va dovedi că aceasta ar fi emis, în nume colectiv, afirmația calomnioasă că Paul Goma ar fi antisemit.

“Restul este o afacere privată.

“Și acum să revenim la esență. Este sau nu este Paul Goma un antisemit?

“Și aici opiniile diferă. Poate fi corect analizată opinia care susține că ar fi un antisemit, doar dacă se va ști cine sunt purtătorii acesteia.

“Paul Goma însuși face lista acestora de cîteva ori. (<http://www.procesulcomunismului.com/marturii/fonduri/pgoma/default.asp.htm>)

“Se va vedea cu ușurință că, dacă nu toți, majoritatea vectorilor acestei opinii sunt ziaristi, comentatori politici, cercetatori specializați, foști membri ai organizațiilor politice nazional-comuniste de dinainte de 1989 (UTC și PCR), fii unor nomencluriști, ei însuși nomencluriști.

“Ceea ce explică, poate, scârba tenace pe care i-o provoacă lui Paul Goma.

“Dar care explică, poate, viscerală alianță transfrontalieră a acestui grup minoritar, minoritar într-o minoritate, solidaritatea clanică și de clasă. Această solidaritate clanică este pînă la un punct normală, căci uneori persoanele atacate de Paul Goma sunt părinții celor care azi semnează studii și produc anonime denunțuri.

“Și fiindcă nu se pot solidariza public cu istoria clanurilor cărora le-au aparținut, comunismul nu mai e la modă în aceste cercuri, își deviază atacul pe linia unei coeziuni secundare, cîndva sursă de pericole, cînd comunismul nazional devenise anti-sionist. Fosta lor apartenență la un clan de putere, al „revolutionarilor profesioniști“, în

fapt agenti ai puterii neo-coloniale sovietice, rămâne în umbră. Ateismul militant al celor care, din generația părinților, au aderat la comunismul internationalist, a fost înlocuit la unii cu „religia drepturilor omului”, marfă de import globalistă, la alții cu nationalisme și etnocentrisme furibunde.

“Precizez, fiindcă nu vreau să dau ocazia unor confuzii, nu "drepturile omului" mă deranjează, ci transformarea acestora în ideologie și folosirea lor ca mască.

“Adaptarea pentru a rămâne la putere, pentru a avea acces la privilegii, era necesară.

“Dar încercarea lor de a insinua, obsesiv și fără argumente, că mânia lui Paul Goma se îndreaptă împotriva lor, a grupului din care au făcut parte părinții lor, fiindcă ar fi "evrei", este sortită eșecului. Paul Goma atacă pe criterii morale și politice un grupușcul care formează o categorie ambiguă, vizibilă nu și imprevizibilă. Acum ea s-a reciclat oportun. Este categoria neo-liberalilor de stânga care, în urma unei dramatice crize de identitate, se întorc spre nationalismul identitar și protector, atât de abhorat ... la alții.

“Pe tavă purtând capul unor victime expiatorii, acest microgrup bate de o vreme la poarta Comunității pentru a fi primit, probabil pentru „a răscumpăra”, de se va putea, păcatele părinților care s-au lepădat de legea străbună, au creat și susținut regimuri politice criminogene, cele comuniste, nazional-comuniste și post-comuniste, ale căror victime au fost toți cetățenii României, indiferent de naționalitate. Speră astfel să fie iertați de aceia de care s-au lepădat, acționând în numele unor pseudo-valori sociale utopice, "revolutionare", resentimentare, trans-etnice, trans-comunitare, până la urmă trans-umane.

Doar că victima expiatorie nu se lasă jertfită pe acest altar al reconcilierii altora și nu vrea să cauzioneze un pseudo-reviriment moral sau comunitar, instrumentat pentru evitarea judecării morale, de al cărui ascutis nimeni nu scapă, acum sau apoi.

“Cât membrii supraviețuitori ai elitei coloniale sunt încă la putere, direct sau prin delegați, grupușculul speră să fie primit în raiul protector al Comunității și să fi iertat. Nu poate fi împiedicat să încerce, dar nu poate fi lăsat să o facă fără ca manevra dilatorie să fi demascată.

“Dan Culcer

“Paris, miercuri 7 septembrie 2005”

Mircea Stănescu îmi transmite o știre (*România liberă*):

Marti 06 Septembrie 2005

“Breviar

“Paul Goma acuza Polirom de cenzura

“Un scandal mocnit până acum mai multe luni a izbucnit cu putere în lumea scriitorilor din Iași. Editura Polirom este acuzată de cenzura prin intermediul presei locale de către Paul Goma. Totul a pornit de la apariția cărții acestuia "Culoarea curcubeului '77". Autorul

lucrării acuza că a fost "suprimată introducerea", respectiv acele pagini ce cuprindeau "Note ale autorului" făcute în perioada 2000-2004, pagini scrise special pentru Polirom, pentru a distinge această ultimă ediție de celelalte trei".

Joi 8 septembrie 2005

Aseară, pe la orele 21 (tocmai începuse matchul Irlanda-Franța), l-am căutat prin Google pe Dan Petrescu, absent de la "Cultură", deși trecuse demult Marți, ziua colaborării lui. Nu l-am găsit. Pentru că tot eram acolo, l-am căutat pe Goma. Surpriză! Era cu "Anunțul", la rubrica "Eveniment", dar la "Sumar" - nici urmă. Unde mai pui că nu avea nici "Forum"... M-am gândit că mi-a făcut-o SRS: m-a pus pe site la orele 21 și... mă va scoate la miezul nopții când se schimbă sumarul... Ei bine, nu. Textul meu a rămas, a intrat la "Eveniment", are și Forum... Firește, peste jumătate din intervenții sunt semnate de "traktorist", "roy" și alți diversioniști, securisto-evrei.

Ieri am avut un schimb de mesaje cu tehnoredactorul "Sabinei". Am înaintat o leacă, rămâne coperta...

Ziua prezintă textul meu astfel:

A R H I V A

EVENTIMENT - Miercuri, 7 septembrie 2005

"Paul Goma îl da în judecată pe Nicolae Manolescu

"La solicitarea scriitorului Paul Goma, publicăm integral răspunsul pe care acesta îl da comentariilor aparute în cotidienele Gardianul și Gandul pe marginea acuzațiilor de antisemitism care i-au fost aduse printr-un comunicat al Uniunii Scriitorilor. Precizăm că ziarul nostru nu își asumă opiniile lui Paul Goma, dar, din respect pentru personalitatea sa și pentru lupta sa împotriva comunismului, ZIUA îi pune la dispoziție spațiu tipografic pentru a-și exprima liber punctele de vedere. (Redacția)"

Forumul de azi este ceva mai puțin ininteresant:

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 00:42:11 , IP: 81.196.220... (...) Nici nu există antisemitism. Fiecare are o simpatie sau antipatie pentru cineva. Paul Goma însă își argumentează fiecare poziție, așa că nu poate fi acuzat de nimic. O fac doar niște ticalosi. Deși am început să ne obișnuim cu guitatul porcilor, trebuie să acționăm împotriva acestor tendințe aberante.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 05:12:06 , IP: (...) mă aștept la represalii de la semidoctul "cultivat", sau cam așa ceva, nu-mi amintesc exact cum l-a botezat Goma.

De la: Dan Bostan din USA (...@yahoo.com)Data: 2005-09-07 23:48:39 , IP: 63.171.30...Ca intotdeauna, Goma e extraordinar Are coloana vertebrala si "cojones". Bravo lui.

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-09-08 02:20:55 , IP: 68.231.6... Are manifestul Partidului comunist in buzunar (...)
Goma s-a schimbat. Goma de care vorbești a murit demult !

De la: Norris din USA (...@msn.com)Data: 2005-09-08 03:29:24 , IP: 65.54.154...Re: Are manifestul Partidului comunist in buzunar (...)Dan Bostan a scris: <Are coloana vertebrala si "cojones". Bravo lui>.
(...) Poa' ca are, da' in nici un caz blenoragie la cerebreg, ca cei citiva mecanizatori care dau brazde pe forum, ce zici matale ?...

De la: adrian bogobia din USA (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 06:51:08 , IP: 86.104.76... Are manifestul Partidului comunist in buzunar... Goma sau tu? La 2005-09-08 03:29:24, Norris a scris: Noroc ca Goma este castorit cu o evreica de bun simt. Altfel il omorau slugile lui Pleshitza sau colonelul de securitate Moses Rosen. Nu exista nici macar un disident roman sa fi suferit ca Goma. (...)

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 00:20:36 , IP: 152.163.100...(...)Pe vremuri nu prea de mult apuse, Paul Goma era acuzat de (cam aceeasi musterii) ca ar fi "jidovit", adica (...) filo-semit. D-l Goma nu a dat pe nimeni in judecata pentru eticheta mai-sus mentionata; mai mult, nu s-a deranjat cu nici macar un paragraf sa-si combata acuzatori. In schimb eticheta "antisemit" a cauzat mii de paragrafe de furie gomiana.

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-09-08 02:17:05 , IP: 68.231.6...Nu-i mai lua apararea ! (...) saracul voia sa traiasca toata viatza din ce a scris cind a fost bunica fata. A devenit atit de socialist ca e mai rosu ca patlagica. S-a alaturat miscarii pe care a "combatut-o" asa de tare , ca acum e contopit cu ea. Mai bine s-ar apuca iar de scris si sa uite de socialism.A invatat ce-i mai rau de la frantzuji. Daca moare, dumnezeu sa-l aiba in grija ! (ce expeditiv sint !).

De la: + (...@web.de)Data: 2005-09-08 00:29:56 , IP: 62.180.144...
Nene Goma , asta-i mersul lucrurilor Poootzi mata sa ai de 1000 de ori dreptate, daca e Ordonatza n-ai ce-i face. Nu mai avem istorie, numai avem inaintasi , nu mai avem eroi.... Astea nu mai avem voie sa le avem. Dar , tara genetica, am pierdut orice urma de mandrie si de demnitate. Ne taram in mocirla, mancam dejectzii cu polonicul , cerem si supliment si ne e... bine. Din partea mea avetzi intreaga stima posibila.

De la: cosor ion din SUA (...@msn.com)Data: 2005-09-08 01:56:42 , IP: 24.21.212...Paul Goma un roman adevarat,un scriitor care nu s-a ploconit, nu a cersit nimic dupa 89 un om care a aratat adevarata fata a actualilor scriitori,majoritatea din ei , ramase jigodii comuniste sub conducerea noului comunist, care propovaduia comunismul cu fata umana,un om care a repus adevarul in drepturile lui,un om de care tara are nevoie, un om care nu accepta compromisul si care arata adevarata situatie a evriilor care s-au considerat persecutati,in realitate, care au persecutat alaturi de un regim co-

munist, matiunea romana. va amintiti cine conducea Romania sub domnia lui DEJ.

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-09-08 02:19:30 , IP: 68.231.6...Tu faci istorie !Goma e comunist ca o patlagica coapta ! Va avea atac de cord cind va veni dreapata la conducere in Franta. A pierdut simtul realitatii cam demult

De la: cosor ion din SUA (...@msn.com)Data: 2005-09-08 02:48:39 , IP: 24.21.212... (...) mult se va bucura Manolescu si gasca sa cind te va citi. pacat vor ramine numai cu cititul

De la: Vasile Calmatui din Paris (...@wook.com)Data: 2005-09-08 05:25:11 IP: 81.57.219...Traktoriste, vorbesti in dodii. Pentru tine "simtul realitatii" pentru tine e "sa fii sovietic in 1956" si "sa fii holocaustolog in 2005"? Atunci intr-adevar Paul Goma n-are acelasi "simt al realitatii" ca si tine. Daca te intereseaza starea lui mintala, ti-o spun ca e perfecta, nu te obosi scuipind venin. Citeste-i mai bine opera la <http://paulgoma.free.fr/> (...)

De la: sarkizian (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 05:34:06 , IP: 24.81.2...
Re: Paul Goma(...)Un scriitor care nu a cerut nimic dupa 1989, poate ca nici nu a avut ce sa ceara! Iar daca o tragi cu evreii care erau persecutati, trebuie sa sti ca numarul persecutiilor in Romania, a fost infim mai mic decat in alte tari. Daca te referi la perioada comunista, probabil ca Anishoara Pauker la facut sa suferi. (...)

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 03:47:39 , IP: 67.65.134... (...)Pentru noi, forumisti anonimi ne este greu, daca nu chiar imposibil sa „penetram”; dedesubturile literaturii si literatorilor romani de azi.Monica Lovinescu separa scriitorii romani imediat dupa 1990 in doua grupuri : scriitorii onesti si scriitorii colaborationistii. Scriitorii onesti, erau in opinia Doamnei acei scriitori care au preferat sa suferi privatiuni de tot soiul opunandu-se pe cat le statea in putinta impotriva reJimului. Cealalta categorie, colaborationistii, sunt descrisi de catre aceeasi Doamna ca fiind scriitorii care pasind in libertate spuneau ca si ei au rezistat comunismului luptand cu armele „culturii” practicand o „opozitie pasiv-intelectuala” (rahat pe perje !). Acesta era punctul de vedere al Monicai imediat dupa revolutie. Numai ca timpul a trecut si o data cu domolirea uraganului politic, scriitorii romani s-au intors la „meseria” lor angajandu-se in diferite vendete, razbunari si platiri de politze. Cu mai multa sau mai putina nerusinare, scriitorii din categoria „opozantilor pasivi” s-au scuturat foarte rapid de MAREA VINA si au trecut la integrarea in noua ordine sociala facand acelasi lucru pe care l-au facut si inainte de 90, adica lupta pentru „locurile de la geam”, exprimandu-si noul crez cum ca „de-acum o sa ne vedeti de ce suntem in stare cand putem sa creem in libertate”. Numai ca acest lucru nu s-a mai intamplat, multi dintre ei murind intr-un anonim demn de „renumele” lor, altii regroupandu-se pe la tot felul de edituri care publica maculatura angro, altii mancand o paine neagra la ziare anoste, altii „murind” in afaceri de care habar nu au cum sa le conduca, etc. In tot acest peisaj huri-canesc, Paul Goma ramane pentru multi spectatori ai vietii literare romanes-ti un punct de referinta, o baza morala si civica a ceea ce poate insemna si a ceea ce trebuie sa insemne un scriitor. De aceea este perceptut de catre

neprofesionisti cu totul altfel decât doresc profesionistii sa ne faca sa credem ca e. Indiferent cât vor strânge latzul în jurul gâtului lui Goma, pleiada de lovinishti nu vor fi urmati de publicul românesc care îl apreciaza pe Goma mult mai mult decât li se shpteste sau dicteaza, sau insufla de catre „mai marii” zilei literaturii românești de azi. (...) razboiul rozelor i se datoreaza ÎN EXCLUSIVITATE Monicai Lovinescu si lui G. Liiceanu, corifeii de azi ai „istEriei literaturii române”; a caror umbra si influenta se simte si resimte în toate cotloanele redactiilor cu quadrati, nomparei si cicero. Cu tot respectul pe care-l am pentru opera lor, al celor care formeaza trupele de asalt antigomesti, nu pot sa nu ma atasez acestui cu adevarat nepatat, neîntinat, neînregimentat, ne, ne, ne, Paul Goma si sa-i urez din toata inima mea : Musca-i de bocanci nene Goma. Pe ei, pe-a lor, pe mama lor! Nu va fie frica, avetzi majoritatea de partea dumneavoastra chiar daca aparent sunteti singur. Urmati exemplul lui Hristos si nu veti gresi.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 05:44:24 , IP: 152.163.100...(.)Cel mai misto l-a pus la punct pe Radu Ioanid, : "semi-doctul cultivat", care pe romaneste vorbeste limba de lemn a politrucilor (învatata în familie de la mama prof. de soc. stiintific) iar engleza o poceste precum Coana Chirita vorbea frantuzeste. (...) Nu crede propaganda care i-o face alde Radu Ioanid, cu maica-sa profesoara de soc. stiintific. Astia se pricep sa calomnieze, ca doar din asta traiesc.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 06:17:40 , IP: 152.163.100...Re: Catre Sarciz (...)Da Radu Ioanid care a avut un dineu privat cu Nastase si Pacepa?! Chiar aici în ZIUA am aflat.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 06:30:30 , IP: 152.163.100...Diversiune Cine are interesul sa nu se dez bata articolul scris de Paul Goma? (...) În opinia mea, cel care baga diversiuni este chiar "semidoctul cultivat" cel pe care D-l Goma l-a facut de doua parale si caruia i-a dovedit reaua credinta si obiceiurile calomnioase. Trogloditul respectiv îl uraste atat de mult pe D-l Goma încat e în stare sa-si scoata întreaga artilerie grea de nickuri spre a distra ge atentia forumistilor de la o discutie interesanta. (...) e clar ca D-l Goma este un personaj foarte incomod pentru multi, începând chiar cu N. Manolescu (...)E clar ca subiectul Paul Goma pre multi enerveaza. (...)

De la: ionion (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 07:05:22 , IP: 83.208.128...nu îl pune pe Petre Roman în omleta de aici ! Petre Roman indiferent de religia lui si de ce nationalitate ar fi - este un colaborator al gruparii banditiste de talharilor lui Ion Iliescu.(...)

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-09-08 07:15:12 , IP: 81.181.126..."idei contrare valorilor si normelor acceptate în lumea contemporana" Iar am ajuns la valorile "unice" si cine calca pe langa "valorili" acceptate devine automat dusman al poporului ? La fel ca în 1977 . Se pare ca unii au slujit comunismul cu drag , daca azi au astfel de nostalgii. Nu merita sa-i dai în judecata piticii astia , au si ei rostul lor, se agite fara rost. (...) Inca ceva : Serge Moscovici, evreul de origine romana care declara pe toate drumurile ca îi uraste pe romani, uraste de moarte Romania - ceea ce nu-l împiedeca sa investeasca în detestata Romania)? (...) Exista pedepse în

legislatia romaneasca pentru incitare la ura sau declaratii antiromanesti ? Acest Serge Moscovici poate fi actionat in judecata pntru declaratiile lui ? Gabriel Andreescu nu are nimic de comentat, el care vrea sa alunge ura din lume asta si sa faca lumea putin mai bine. Sau el este atent numai daca ura este impotriva minoritatilor, nu-l deranjeaza astfel de declaratii impotriva romanilor?

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 07:24:18 , IP: 64.12.116...Crucificarea lui Goma de catre Uniunea Scriitorilor...e de-a dreptul caraghioasa (...) In primul rand Paul Goma nu e membru al Un Scr, asa ca admonestarea sa de catre Un Scr aduce cu un ordin disciplinar (...) dupa asta ce mai urmeaza, excomunicarea lui Paul Goma din Biserica catolica ?! Apoi Un Scr e caraghioasa sa certe si sa traga de urechi cetatenii, oricare ar fi ei(...)

De la: ionion (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 07:42:37 , IP: 83.208.128...Dezvaluirile Monicai Lovinescu - Cotidianul, 8 septembrie 2005, Cristian Teodorescu Din volumul 5 al Jurnalului Monicai Lovinescu aflam ca, in 1996, Virgil Magureanu, seful SRI, tine sa o intilneasca neaparat, inainte de alegeri. Devenit presedinte, Emil Constantinescu o someaza sa-l convinga pe Gabriel Liiceanu sa accepte ambasada Romaniei la Paris. Eugen Simion, pe atunci vicepresedintele Academiei, ii trimite mesaje de impacare. (...) e asaltata de telefoane, scrisori si mesaje transmise de romanii care o viziteaza la Paris. Directorul SRI, Magureanu, se straduiește sa-i intre in gratii inainte de alegeri. Mesagerul lui e Mihai Pelin. Acesta se foloseste de alti mesageri, apropiati ai Monicai Lovinescu. SRI-ul detine documente ale Securitatii despre mama Monicai Lovinescu. Seful ar fi incintat sa i le poata oferi. (...) In afara de mesagerii de tot felul, bucurestenii cu care Monica Lovinescu discuta des, uneori zilnic, la telefon sint Nicolae Manolescu, Gabriel Liiceanu, Horia-Roman Patapievici, Gabriela Adamesteanu. Manolescu, presedinte al PAC, e in campanie electorala. Colinda tara intr-un regim epuizant. Campanie electorala cu bani putini. Monica Lovinescu il sustine. Nu-si face mari iluzii, dar, aflind ce zic sondajele, se intreaba exasperata ce se intimpla cu Romania daca un candidat cu inteligenta si echilibrul lui Manolescu, singurul care n-a fost membru de partid, n-are trecere la alegatori. Dupa infringerea acestuia, crede ca ar fi mai bine ca criticul sa se intoarca la uneltele sale. Nu agreeaza solutia fuzionarii PAC cu PNL, chiar daca o gaseste ingenioasa. (...)Dupa victoria lui Emil Constantinescu si desemnarea noului guvern se bucura, dar intimpina cu ochi critic unanimitatea pe care o descopera in presa. Nu i se pare de bun augur. (...) Presedintele Constantinescu ajunge la Paris. Discurs la ambasada pentru romanii care se inghesuie sa-l auda. Ajunsa cu intirziere, Monica Lovinescu e primita de noul presedinte cu entuziasm, dar si cu o misiune. Sa ia legatura cu Gabriel Liiceanu si sa-i transmita propunerea de a fi ambasador la Paris. De ce nu i-a trimis Cotroceniul aceasta propunere? Fiindca Liiceanu si-a schimbat numarul de telefon. (...)Afla, de la Gabriel Liiceanu, ca in timpul vizitei presedintelui Frantei, Chirac, Constantinescu i l-a prezentat acestuia (...)ca pe viitorul ambasador al Romaniei la Paris. (...) De Paul Goma nu mai vrea sa auda, in ciuda incercarilor acestuia de a relua legaturile de odinioara. Dar nu iarta nici scaparile prietenilor de la Bucuresti, cind acestia o dezamagesc, oricit de apropiati i-ar fi. Si asta pentru ca, noteaza ea in jurnal, prietenilor trebuie sa le spui totul.

De la: progitmoData: 2005-09-08 08:54:52 , IP: 70.85.114...

Scriitorul Goma si fostul disident Goma au valoarea lor, dar asta nu inseamna ca individul Goma nu e antisemit. In vremea cand Goma facea disidenta in regimul Ceausescu nu-si permitea sa-si arate antisemitismul; nu ar mai fi fost sprijinit de nici un cerc serios din Occident. Cu simpatia unor legionari sau antonescieni ajunsi prin strainatate, Goma ar fi fost un nimeni, foarte usor de strivit de regimul de la Bucuresti, asa ca a jucat pe cartea iubitorului de libertate. Goma, aproape singurul om din (...) Romania care reusise sa arate lumii ca exista curaj si pe malurile Dambovitei, a facut de cacao si firava "disidenta romaneasca". Prin antisemitismul EVIDENT exprimat de Goma dupa ce s-a refugiat la Paris, afara ca s-a discreditat pe el ca individ, a distrus si imaginea intelectualului roman disident. Cine l-a urmarit pe Goma a putut constata ca afara de antisemitism, mai sufera si de antiamericanism. Peste decenii nimeni nu va mai sti de Paul Goma.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 09:19:49 , IP: 205.188.116...(...) Goma are valoarea lor inestimabila Nu prea am inteles de ce ati raspuns mesajului meu, fiindca nu are absolut nici o legatura cu ce am scris eu. Sau credeti ca ma intimidati daca purtati corespondenta lui "Theo" (care de mult si-a schimbat numele) si n-o sa va raspund? (...) cum l-au strivit pe Eliade? Astea sunt calomnii. In scrierile sale Goma a acuzat si infierat legionarii si ideologia lor. (...)

De la: lucid Data: 2005-09-08 11:50:37 , IP: 194.102.59 (...) Cine citeste articolele din Gandul si Gardianul intelege repede ca primul plan este bataia pentru acapararea revistei Viata Romaneasca si, mai ales, a banilor dati ei de catre Ministerul Culturii. (...) Am trait sa o vad si pe asta: Manolescu, criticul maiorescian olimpien, acuzand de abateri colegi scriitori exact ca Leonte Rautu. (...) exista in US indivizi care vaneaza posturile din conducerea redactiei respective. Si mai vine si Goma cu o stire despre trustul de editura Polirom care s-a infratit cu USul lui Manolescu ca sa ocupe piata literara romaneasca. Interesant e amanuntul ca Serge Moscovici este actionarul din spatele Polirom. Moscovici si-a publicat memoriile la Polirom acum vreo patru ani, facsimilandu-si si diplomele obtinute la Universitatea ieseana in 1947 unde apare cu adevaratul sau nume din perioada romaneasca, memorii interesante si obiectiv scrise in multe privinte "romanesti", inclusiv in marturisirea facuta ca in anii 45-48 a fost activist per in domeniul culturii sub conducerea lui Miron Constantinescu. Emigrat in Franta din 1948, Moscovici a dat acum vreun an un interviu mai lung TVR in care spunea ca nu a mai vizitat niciodata Romania si ca refuza sa mai vorbeasca romaneste (intelegea insa foarte bine intrebarile interviuatoarei) ca sa UITE DE CE A TRAIT in Romania. (...) Ca Manolescu vrea sa intre in afaceri cu el, e treaba lui, iar daca adaugam ca Serge Moscovici este tatal lui Pierre Moscovici, raportor Parlament european pentru Romania propus de stanga franceza, e de inteles. Cam asta e tabloul cloacei scriitorimii romane de azi si de ieri. Spun de ieri referindu-ma la ultima carte a lui Goma publicata in Romania, cea cupland textul dedicat "cazului" sau din 1977 cu fragmente masive din dosarul sau de securitate "nume de cod barbosul", unde este o insiruire incredibila de lasitati, turnatorii, refulari, frustrari ale multor "varfuri" literare dambovitze, legate desigur de cazul Goma dar pilduitoare pentru moralitatea lumii literare romanesti de acum si

de totdeauna. (...)Goma ar putea face un lucru util istoriei noastre comune. Daca tot i se spunea un Soljenitzyn roman in 1977 de ce nu ar urma pilda maestrului?

De la: gheorghe vlasceanu din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 11:51:32 , IP: 84.243.70... Goma a fost exilatul inca de cind era in Romania. A fost un exilat in literatura, in social, in spirit. Goma nu numai ca a suferit ca, basarabean fiind, era "ruda saraca" a romanului si trebuia sa curete frunze prin parcuri, dar si-a permis sa scrie. Cum literatura lui era "altceva", el nu se incadra in tiparul vremurilor. Logic si normal, el nu poate fi asimilat de finii filozofi corifei ai literaturii lor si pentru ei. Bine le face Goma. Cearta cu Liiceanu se pare ca are discipoli. Pacat ca rufele se vor spala la tribunal. Oricum, uimirea de faima lui Goma ascunde o neputinta a celor de azi, lingai in palma comunista. Oricit o fi el de Manolescu. (...)

De la: california din <http://ziualibera.blogspot.com/> (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 13:42:09 , IP: 68.186.49...Anticomie Subiectul asta ma intereseaza exact cat soarta balenelor ucigase sau a pinguinilor imperiali, eu ti-am zis sa te duci la culcare cand ai inceput sa vezi diversiuni pe forum, nicidecum cand vorbeai de Paul Goma. E clara acum?

De la: M. Vakulovski (...@yahoo.com) Data: 2005-09-08 13:42:13 , IP: 86.125.99...Am intrat in mileniul III?...Ce li se intimpla acum lui Paul GOMA si Liviu Ioan STOICIU este INCREDIBIL! Chiar si ex-sovieticii stiu sa-si cinsteasca disidentii - si ei au avut destui! Pe linga faptul ca si Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu sint scriitori extraordinari - e vorba despre doi dintre foarte putinii disidenti anticomunisti PE BUNE!, iar lui GOMA ar trebui sa-i construim monument, nu sa-l urmarim la colt. Actiunea staliniasta pornita de conducerea US e o mare rusine pentru scriitori. Vreau sa se stie ca grupul de scriitori tineri din jurul revistei web Tiuk (www.tiuk.reea.net) ii simpatizeaza si sustine pe scriitorii Paul GOMA si Liviu Ioan STOICIU

De la: PANTAGRUEL (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 13:50:43 , IP: 62.49.15...Plesita si gomosul Daca dl Manolesco, caracter bizantin si un fel de om fara insusiri se vrea autoritar cu umbra lui Goma la Bucuresti ar trebui sa apeleze la Plesita. Acest batranel neaos are o foarfeca ascutita pentru barba lui Goma. Cat despre Goma, ramas la fel de gomos se ia la tranta cu ciobanii literaturii romane uitand ca acestia ascund in chimir fluie-re democratice, panglici cu drepturile omului si alte barbi culese din vizitele tovarasesti de documentare este hotare.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 14:39:27 , IP: 64.12.116...Re: Plesita si gomosul/ Stalin si Gandhi. Nici o grija, dom Pantagruel, se va apela si la alde Plesita cum s-a facut si pana acum. Toti sustinatorii lui Goma vor fi in continuare manjiti cu noroi, sau, ca aici pe forum trimisi la culcare. Astia sunt oierii. Sa vedem cati dintre boierii mintii vor fi alaturi de "gomos". Pariez ca toti, dar din pacate numarul lor este foarte mic.

De la: Mircea Stanescu din Bucuresti (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 14:02:52 , IP: 84.243.65...Tupeu enorm!Tupeul acestor oameni fiind extra-

ordinar, anunt si pe acesta cale ca daca Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu sint taxati de "antisemitism", ma declar eu insumi parte lezata si voi fi solidar cu Domniile lor în orice demers public. Ca unul care detest din tot sufletul pe antisemiti, sustin ca utilizarea acestei acuze fara nici o acoperire reala este la fel de condamnabila si detestabila ca antisemitismul însusi!

Acoperirea celor mai obscure interese cu notiunea "drepturilor omului" sau a grijii față de valorile civilizatiei nu o pot asemui decit cu enormitatea cal-pului discurs ideologic (nazist si comunist). Iata de ce eu ma simt lezat cind oameni pe care ii cunosc foarte bine sint tratati in acest fel strigator la cer. Greu de inteles pentru mine este cum de nu se revolta umanitatea din ceilalti fata cu o asemenea injustitie si, mai rau, cu un asemenea afront adus inteligentei?! A venit cred timpul ca inselatoarea acuza-mormint, care abia ascunde o reglare de conturi de tip mafiot, sa fie taxata ca atare si sa primeasca o ripostă hotarita. Cu prietenie pentru toti cei care s-au solidarizat cu Domniile lor, Mircea Stanescu.

Bucuresti, mirceastanescu@hotmail.com

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 14:10:11 , IP: 64.12.116...Iata cum arata un detractor al lui Paul Goma La 2005-09-08 09:46:27, progitmo a scris: (...) In mesajul la care mi-ati raspuns eu ziceam ca nu se face ca Uniunea Scriitorilor sa-i faca observatie lui Paul Goma (...) pe motive de expresie politica (...). Iar dvs. imi raspundeti "argumentat" ca Paul Goma ar fi antisemit (...) incepeti sa recitati mantra lui alde Ioanid et Co. Cum se face ca majoritatea detractorilor lui Paul Goma sunt de fapt niste pigmei dpdv intelectual (...) In cercurile in care va invartiti dvs numai un avocat a auzit de cuvantul "calomnie"? Vaz ca va obsedeaza antisemitismul, e cumva o cariera, hobby, pasiune? Unii trogloditi au facut chiar si cariera universitara datorita antisemitismului.

De la: Tzepelica (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 14:48:50 , IP: 82.208.174... Rasa romanilor demni, curajosi si cu coloana vertebrala este pe cale de disparitie... din cauza asta PG iese din rand, deranjeaza. (...) haita de oportunisti, fiecare cu cate o mica musca pe caciula, s-a repezit sa-l sfasie. In astfel de situatii, cand gloata te adulmeca si vede ca nu esti din acelasi aluat, ca esti deosebit, incearca sa te striveasca aruncand in tine cu "antisemit", "legionar", "de extrema dreapta" etc. Sau te face, pur si simplu, nebun... Numai pentru ca nu esti ca ei. Jos palaria, PG !

(...) Nene Vlascene, acum vreo luna mi-a fost dat sa vad pe tvr (si am si inregistrat acea emisiune) un interviu luat lui Paul Goma acasa la el in Paris. Domnule, acest Goma este un adevarat erou. La posibilitatile lui materiale, care lasa de dorit, nu cred ca se pune problema cautarii de a parveni. Este prea batrin pentru asa ceva. Insa ce ma mira este acest Manolescu care inca mai umbla dupa fofirlica „locului in fata”. (...) Daca astea sunt preocuparile US, aceea de a distruge un om ca Goma, atunci eu zic ca nu ne mai trebuie US. Eu nu stiu daca mai exista US in alte tari si daca ar exista cu ce se ocupa ele ? Oricum ar fi, Goma e prea „vertical” pentru ca sa poata fi doborit de acesti mitici dimbovitzeni. (...)

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 16:31:24 , IP: 152.163.100...Cui prodest?! (...)Domnule Radu Ioanid, mai lasati-va de impersonari. Stim cu totii cat de mult il urati pe Goma fiindca v-a pus la punct. Singura consolare v-a ramas acest forum unde va luati de orumisti

via impersonari, jigniri, intimidari etc. (...) Un adevarat erou (...) Intr-adevar, un erou national cu care ne mandrim. Nu ca detractorii sai, alde Radu Ioanid care intotdeauna isi scoate artileria grea de nickuri cand e un articol despre Goma. Lashul de Ioanid nu indrazneste sa-l atace direct si barbatest pe D-I Goma, si se ascunde dupa diverse Sn-uri cu care ii ataca/impersona pe toti forumistii pro-Goma.

De la: canaris din Muntele Regal (...@moncanoe.com)Data: 2005-09-08 16:34:53 , IP: 24.37.56...(...) Indivizii doresc sa "puna zgarda" lumii intre-gi, s-o controleze prin aceasta acuzatie de "antisemitism", fie ca e vorba de o simpla luare de pozitie fata de politica statului Israel, de un om politic sau de un vanzator de lozuri in plic cu care te-ai certat ca ti-a luat 25 de bani in plus... O politica agresiva, ofensiva, sprijinita prin activitatea diverselor organizatii guvernamentale , dar mai ales non-guvernamentale (cine le plateste oare?) din intreaga lume care stau la panda ca sa prinda vreun "dusman al poporului evreu"... Bleah!!! Mi se face scarba... Exact asa procedau bolsevicii, doar ca acuzatia de antisemitism era inlocuita cu acuzatia de "dusman al poporului" "dusman al oranduirii socialiste" etc etc etc... E o politica periculoasa, care va atrage o gramada de neplaceri in viitorul apropiat. Pacat de poporul evreu, care va avea de suferit din cauza unor inconstienti agresivi. (...) Pentru cei interesati sa citeasca "Jurnalul 2005" al lui Paul Goma (si sa analizeze justetea acuzatiilor): http://paulgoma.free.fr/paulgoma_pdf/pdf/LRP_JURNAL_2005_IANUARIE-AUGUST.pdf Atentie, jurnalul e cam mare, are aproape 400 de pagini...

De la: Vasile Teodorovici din île-perrot, qc, ca (...@videotron.ca) Data: 2005-09-08 17:20:11, IP: 65.94.12.Izolarea lui Paul Goma in Romania Am putut citi anuntul cu cateva zile inainte, publicat pe site-ul unei publicatii din Toronto. Paul Goma pare sa fi fost izolat atat de mult in Romania, incat sa devina subiect lipsit de interes in mass-media.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 16:48:22 , IP: 152.163.100...Re: Tupeu enorm! (...) unii sunt manati de asemenea impulsuri megalomaniace. Dar majoritatea mananca si ei o paine din antisemitism, ca daca nu ar fi fost antisemiti nu ar mai avea servicii in zilele noastre. Unii si-au luat chiar si doctorate in antisemitism (...) Dar genul asta de lipitori trebui compatimit, fiindca de fapt sunt ostracizati de propriul lor neam, care sunt evrei, iar care nu, sunt dispretuiti de evrei. Pe buna dreptate: oricarei persoane decente, evreu sau crestin, ii repugna transformarea memoriei victimelor holocaustului intr-o trambulina lucrativa de avansare a carierei. Mai mult, asemenea "gunoieri" se uita cu lupa dupa "antisemiti" pe care trebuie musai sa-i fabrice daca nu exista. Vezi cazul de impersonare al lui "Burlacu" la care s-a referit Mos Grigore; impersonatorul si-a luat initial nickul "Soare" care, cum s-a aflat ulterior, ii era dusman de moarte, si impotriva caruia a depus si marturie mincinoasa. (...) am intrat in colimatorul gunoierului. Dupa impersonari, si-a pus servitorii sa dea telefoane obscene, cu grija, sa nu poata trece drept amenintare. Dar sa stii tovarase fiu de profesoara de soc. stiintific, ca campania pe care ai initiat-o in ultimele 12 ore se numeste hartuiala, chiar daca nu e amenintare propriu zisa. Macar am satisfactia ca Goma ti-a zis-o atat de bine incat nu mai ai cum sa-i raspunzi la modul cat de cat civilizatat, asa ca singura

dumitale consolare este hartuirea admiratorilor d-lui Goma(...)

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net)Data: 2005-09-08 19:05:32 , IP: 208.207.43...Re: Pentru cei interesati sa citeasca "Jurnalul 2005" al lui Paul Goma: (...)ma intreb cine dracu' are rabdare sa citesca toata varza aia literaro-dusmanoasa la adresa "tutulora" de care n-am auzit niciodata si nici nu ma intereseaza. Nu e unul vorbit de bine dintr-un cap pina in altul. MEMORIILE UNUI MOS ACRIT si depasit de vremuri!

De la: adrianbmwData: 2005-09-08 19:34:15 , IP: 84.162.68...Sindromul "Kampf" si placerea de-a "maniapersecutieiintr-una" M-am intors dintr-un concediu (...) am stat de vorba despre "cazul Goma" cu un psihiatru (Profesor) din Bucuresti. (...)Parerea psihiatrului-neoficiala (...): Scriitorul sufera de sindromul "Kampf"...(...) des intalnit, mai ales la personalitatile mari, care au avut realmente de suferit" (...) "Acesti oameni sufera de mania persecutiei, nu se pot impaca cu lumea, nici cu fostii prieteni, care toti "uneltesc" impotriva-i.... Traiesc doar in procese si acuzatii, pierzand orice realitate, cu toate ca dispun de posibilitati remarcabile de a comunica..."

Un var de-al meu a vorbit si cu domnul Kleininger (unul din frati) si la intrebarea "cum s-a editat "Curcubeul-Cutremurul 1977" la "Humanitas", atunci in 1990, a venit si bomba : "Noi i-am publicat cartea in trei serii; prima serie, editie, s-a vandut ca painea calda. A doua, la fel! Dar la a treia editie am avut mari probleme de a vinde exemplarele. Si ne-am gandit ce sa facem, pentru ca eram la inceput,sa scadem drastic preturile , sau s-o ducem la "topit..."

Ultima varianta a avut mai multi discipoli la Humanitas. Mai tarziu ne-am cerut scuze domnului Goma...." De atunci "Humanitas" nu mai distruge cartile editate , chiar daca nu se vand....Dar de aici si pana la o conjuratie a tuturor intelectualilor romani impotriva unui scriitor... este o distanta cam mare

[sublinierea îmi aparține - Paul Goma; deci asta este varianta Liiceanu - colportată de Kleininger - a trimiterii la topit a "Culorii..." - prima ediție în românește, mai 1900, abia scoasă în librării, imediat retrasă și depozitată!]

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 20:17:31 , IP: 81.196.220...Re: Laszlo Alexandru///MINCIUNILE LUI paul goma///DREPTUL LA REPLICADupa ce spune porcaria asta: "In examinarea unor asemenea afirmatii extrem de grave, orice cititor cu minim bun simt va fi obligat sa porneasca de la insusi textul legii. Conform Ordonantei de Guvern nr. 31/13 martie 2002, negarea in public a Holocaustului este interzisa si este pedepsita cu inchisoare intre 6 luni si 5 ani. O asemenea reglementare exista in numeroase state occidentale, reprezinta un semn minim de civilizatie si o conditie ca Romania sa se integreze in Europa", autorul nici nu mai merita citit. Ordonanta 31 este o mizerie ordinara, un abuz, o incalcare a dreptului la libera exprimare. Fiecare are dreptul sa nege sau sa afirme, sa creada sau sa puna la indoiala. In urma unor astfel de masuri mizerabile sint din ce in ce mai convins ca nici n-a existat fenomenul in cauza, fiind cu mult mai redus, si folosit doar ulterior pentru a sluji interesele israelului.

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-09-08 20:22:03 , IP:

81.181.126...Re: Sindromul "Kampf" (...) adrianbmw a scris: > M-am intors dintr-un concediu fantastic, din Romania.(...) > Ce facea medicul inainte de '89 ? Poate avea experienta cu teoria asta, ca atunci cine nu se incadra pe linie era trimis la psihopupu si indopat cu calmante . Poate aveti voi grija ca sa ajunga acolo . Mai pune umarul si Manolescu , cel care dupa mineriada ii spunea lui Iliescu om cu o mare . Manolescu asta in schimb e sanatos tun , stie incotro bate vantul , stie cu cine sa se puna bine cu cine sa nu se certe, deci conform standardului romanesc perfect sanatos.

Vineri 9 septembrie 2005

Jurnalul pe luna asta amenință să epășească suta de pagini. Nu contează: tot nu mi-l publică nimeni.

Ziua de ieri a fost încărcată cu "Anunțul" publicat în Ziua, cu capturarea intervențiilor pe Forum (selecția o voi face încolo, spre sfârșitul lunii). Astă noapte mi-au parvenit multe mesaje pe care va trebui să le rezolv. Textul despre Bareboim, re-persona non grata în Israel îl trec aici după ce voi face o necesară gospodărire cu celelalte.

În *Ziua* din 8 septembrie Teșu Solomovici publică un articol anunțând declararea ca persona non grata în Israel a lui Daniel Barenboim. Inexact: acum câțiva ani fusese la fel "tratat". O să comentez mai încolo. Deocamdată un fragment din text:

"Pentru multi, israelianul Daniel Barenboim este fara doar si poate un dirijor genial si cel mai important pianist al prezentului, dar Ierusalimul oficial nu-l agreeaza. Antipatia e reciproca. Cel mai celebru muzician evreu al contemporaneitatii nu e "acasa" in Israel, nu dirijeaza Filarmonica Israeliana, ci cele mai importante Filarmonici din lume, iar in tara sa genialul pianist nu concerteaza la Ierusalim, ci la... Ramallah. As spune ca face acest lucru ostentativ, ca sa-i irite si mai tare pe evrei. Conflictul lui Daniel Barenboim cu Israelul dureaza, oficial, de cateva decenii. Barenboim si-a exprimat adesea protestul "ocuparii" de catre armata israeliana a teritoriilor palestiniene si fata de politica antipalestiniana represiva. De curand, a concertat din nou la Ramallah, unde, dupa spectacol, a declarat: "Nici un popor nu are dreptul sa cucereasca alte popoare. Palestinienii au dreptul la propriul lor stat independent. Acesta este mesajul prezentei mele la Ramallah".

"Barenboim a organizat la Ierusalim un colocviu israeliano-palestinian, in memoria lui Edward Said, unul dintre marii filozofi palestinieni (care a trait in Statele Unite). In pauza colocviului, s-a apropiat de Daniel Barenboim o ziarista de la Radio Tzahal, postul armatei israeliene, si i-a solicitat un interviu. Ziarista, asemenea tuturor celorlalti jurnalisti prezenti, era imbracata in haine militare.

Barenboim a acceptat sa acorde interviul, conditionand ca ziarista sa revina la el in "haine civile". Comandantul postului Radio Tzahal, colonelul Avi Beniahu, l-a blamat pe marele muzician si a declarat: "Atitudinea lui Barenboim e grava; ziaristii nostri vor continua sa poarte haine militare cu o mare mandrie si cu pasiune ziaristica". Limor Livnat, ministrul Culturii si Educatiei, l-a acuzat pe celebrul dirijor ca "s-a comportat ca un adevarat antisemit, iar statul Israel trebuie sa cantareasca daca Daniel Barenboim, in pofida talentului sau, va mai putea fi oaspetele Israelului".

Atacurile lui Barenboim impotriva Tzahalului si a politicii israeliene s-au inmultit in ultima vreme. Cu prilejul primirii Premiului Wolf (cel mai important premiu evreiesc), Barenboim a spus chiar in incinta Knessetului (Parlamentul israelian): "Putem face abstractie de prapastia care s-a creat intre ceea ce a promis Declaratia de Independenta a statului Israel si ocupatia asupra unui popor strain? E oare cu putinta ca poporul evreu, a carui istorie e plina de suferinte si persecutii, sa traiasca indiferent la suferinta ce-o provoaca altui popor?". El a fost imediat denuntat ca "provocator", dar artistul a replicat: "Sunt mandru sa fiu un asemenea provocator".

"Mi-amintesc de o alta asemenea "provocare" savarsita de Daniel Barenboim la Festivalul Israel de la Ierusalim, in cadrul caruia a dirijat, in 2001, Filarmonica de Stat din Berlin. Barenboim a anuntat ca doreste sa interpreteze o opera a marelui compozitor german antisemit Richard Wagner. Cativa supravietuitori ai Holocaustului, aflati in sala de concert, au provocat scandal. Barenboim le-a cerut celor care sustineau ca sensibilitatea lor nu putea accepta ca Wagner, a carui muzica era difuzata in lagarele de exterminare, sa fie ascultat la Ierusalim, sa paraseasca sala de concert. Unii au aplaudat, altii au continuat sa huidaie. Cu acel prilej, Comisia de Educatie a Knessetului l-a declarat pe Daniel Barenboim "persona non grata" in cultura israeliana. (Tesu SOLOMOVICI, Ierusalim)"

Am selectat câteva reacții - cu totul semnificative:

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-07 23:44:43 , IP: 84.228.39...
Barenboim Incidentul cu ziarista postului militar s-a intamplat cam asa:
Barenboim i-a declarat ca nu se intervieva la post militar, soldatzica l-a intrebat de ce, l-a care Barenboim s-a napustit pe ea (fizic) cautand sa-i smulga gradele. Cu tot respectul pentru calitatzile lui Barenboim de muzician distins, ii lipseste mai mult decat o doaga. Este un mare provocator si cred ca publicul israelian ii aplica cel mai bun tratament unui astfel de provocator; majoritatea nu il бага in seama.

De la: Shadow din Franta (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 01:55:27 , IP: 81.66.187...(...) Ce misogin vai vai :ppp. Pai si nu s-a aparat soldatzica?
> Cu tot respectul pentru calitatzile lui Barenboim de muzician> (...)
Te pomenesti ca in Israel cand concerteaza are salile goale ca asta e publicul nu? Nicidecum "Comisia de Educatie a Knessetului " nu e public mai roy. N-o sa-mi spui ca la voi se "aplauda" ca la plenarele lui ceasca ca

nu te cred.

De la: akimote din MuyotoCity (...@msn.com)Data: 2005-09-08 05:17:06 , IP: 24.37.126...Re: Barenboim. Trage-ti o injectie de turbare, ba mincinosule ! Sau trage-te de perciun. sau de ce mai vrei tu... si-nvata de la el sa spui si tu adevarul. bai sacosha ! (...)

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 06:35:53 , IP: 84.228.39...
Re: ShadowLui Barenboim i se acorda foarte putzina atentzie si chiar si concertul de la Ramallah nu a fost publicat in presa (mai putzin Haaretz). Din contra, incidentul cu ziarista a fost amplu raportat si condamnat atat de stanga cat si de dreapta. In plus, ai fi trebuit sa vezi comentariile din Walla (site care contzine stiri) ale cititorilor. Activitatea politica a lui Barenboim e ignorata. Nu am vorbit de salile de concerte. Publicul israelian face distinctzie intre muzica si politica. De altfel si comentariul meu este in aceasi directzie.

De la: Norris din USA (...@msn.com)Data: 2005-09-08 03:26:54 , IP: 65.54.154..." Cine nu e cu noi, e impotriva noastra ! "...Cam asa se rezuma atitudinea unor evrei. Ce mai conteaza ca de o vreme cam toata lumea (adica, vreo cinci miliarde si jumătate de suflete, din cele sase cite le are pe raboj planeta asta mintita, violata si abandonata) e impotriva ? (...) Roy e de serviciu, asa cum l-am lasat acu' vreo juma de an, daca nu mai bine ! Cu asa reprezentanti tenaci, Israelul va atinge in curind cele mai inalte culmi ale comunis..., pardon, chibutului (...) N-o sti dinsul si ceilalti care-i tin trena pi forum sa dea din bagheta (...)

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 06:37:46 , IP: 84.228.39...
Re: Norris Tu scrii cand esti in stare de ebrietate? Ai grija sa nu faci un accident si sa cazi sub masa....

De la: Anticomie din USA (...@aol.com) Data: 2005-09-08 05:28:10 , IP: 152.163.100...Barenboim Cine traieste in israel stie ca cei care l-au interzis pe Barenboim sunt aceeasi care au interzis Wagner sau Satanic Verses. Publicul iubitor de arta e revoltat de aceasta cenzura arbitrara. E drept ca Barenboim e usor dus cu pluta precum si raposata sa nevasta, sau numerosi alti artisti. Dar asta nu-i stirbeste cu nimic meritele artistice decat in ochii filistinilor, care se erijeaza in purtatori de cuvant al neamului lui Israel, blamandu-l pe Barenboim. Asa zarghit cum e, acu vreo cativa ani NY Review of Books i-a publicat un interview cornerstone, plin de bun simt. Printre altele, deplangea curentul filosemit din Germania (si Europa) contemporana, care, in opinia sa, inevitabil provoaca reactivarea anti-semitismului. Cata dreptate avea... uitati chiar aici pe forum oile care propovaduiesc un filosemitism neconditionat (de fapt, conditionat, precum cainele lui Pavlov, cum vad ceva chiar si alusiv la Israel se reped cu aplauze si urale) care de fapt (involuntar?) provoaca reactii contrare.

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 06:43:45 , IP: 84.228.39...
Re: Barenboim :Habar n-ai despre ce scrii (...) Wagner nu e interzis de birocrazi, este o conventzie generala, sustzinuta de public. Wagner se poate cumpara la orice pravalie si poate fi ascultat in mod particular in orice casa; chiar eu am muzica de Wagner acasa. Insa atat timp cat umbra Holocaustului mai pluteste asupra noastra, publicul nu-l va accepta pe Wagner in

salile de concerte. Si ar fi fost cat se poate de onorabil daca Barenboim ar fi respectat asta, chiar daca nu ii place.

Am să re-revin - cu jubilație - la Barenboim, deocamdată sunt prizonierul actualității noastre:

“liviu.stoiciu@gmail.com

Objet : Legea tacerii, care executa

Date : 8 septembre 2005 23:44:06 HAEC

À : paulgoma@free.fr

“Iubite Domnule Paul Goma,

“Functioneaza legea tacerii (care executa) in mod stupefiant. Aveti mai jos, copiat din ziarul "Romania libera" de maine, vineri, singurul lucru aflat despre ce s-a intamplat la Comitetul director al USSR. Am asteptat intreaga zi sa mi se dea un telefon colegial cu amanunte despre ce s-a intamplat acolo, dar nu - mi s-a spus doar atat: asteapta comunicatul oficial al USSR, transmis presei. La judecata, in lipsa mea (am lipsit in semn de protest, dar nimeni chipurile nu a inteles asta), colegii de redactie, de la Viata Romaneasca, s-au dezis de mine, e clar, asa cum ma asteptam, impreuna cu cei 11 membri ai Comitetului Director. Cu siguranta, N. Manolescu si clica lui a cerut tacere totala asupra celor discutate si hotarate acolo. Puteau sa aiba bunul simt sa ma anunte ca maine avem o sedinta la care voi fi inlocuit din "functie", dupa cum se exprima mai jos gandacul de bucatarie Horia Garbea. Dar nimeni nu mi-a dat nici un semn. Ce sa mai spun? Vedeti mai jos ce am declarat Romaniei libere la telefon, fara sa cunosc declaratia descalificanta a lui Horia Garbea. Scarba mea nu are margini fata de aceasta mascarada scriitoriceasca. De maine va muri credibilitatea Vietii Romanesti. Nu voi mai avea drept de decizie in tot ce se va publica in paginile revistei (se subintelege din declaratia gandacului de bucatarie pomenit, ca Jurnalul Dumneavoastra nu va continua, colegii mei de redactie "regretand" aparitia lui). Mi-e rusine, sincer, de tot ce se intampla in lumea literatura romaneasca, la nivel de conducere a USSR. De ce s-a ajuns pana aici, dupa 15 ani? Nu pot sa cred...

“Ma iertati ca am intarziat sa dau un semn, dar am asteptat sa consult pe Internet presa de maine. Doar Romania libera se respecta de data asta”.

LIS îmi trimite următoarele articole:

Ziarul "Romania libera" / 9.09.2005, pagina de Cultura

“Paul Goma îi infierbanta pe scriitori

“Comitetul director al USSR nu vrea scandal

“Numarul dublu 6-7 pe acest an al revistei "Viata Romaneasca" nu anunta prin nimic ca va provoca scandal. Probabil, daca nu ar fi fost cateva fragmente din jurnalul lui Paul Goma din 2005, numarul

ar fi trecut neobservat, asa cum se intampla din pacate cu majoritatea revistelor de cultura. Acele fragmente insa au avut un efect incendiator. Din ce cauza? Deoarece in cuprinsul lor Paul Goma face o serie de afirmatii care au suparat, fiind socotite antisemite si deci "contrare valorilor si normelor acceptate in lumea contemporana", asa cum a precizat un comunicat al UR. Ieri, 8 septembrie, Comitetul Director a Uniunii Scriitorilor s-a intrunit din nou pentru a lua in discutie o serie de probleme curente care privesc viata breslei, dar in egala masura s-a referit si la situatia revistei "Viata Romaneasca". Poetul Liviu Ioan Stoiciu, cel care a realizat numarul luat la ochi, nu a fost prezent la sedinta Comitetului Director. Am luat legatura cu dramaturgul Horia Garbea, directorul de imagine al UR, pentru a ne spune care au fost concluziile Comitetului Director referitoare la revista "Viata Romaneasca". Am solicitat si punctul de vedere al poetului Liviu Ioan Stoiciu.

“Horia Garbea: «Nu ne-am intrunit ca sa judecam pe cineva»

"Punctul de vedere al Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor este si punctul de vedere al revistei "Viata Romaneasca". Suntem mirati ca Liviu Ioan Stoiciu, redactorul-sef al revistei, nu a fost prezent la discutia noastra. Cei prezenti, respectiv directorul revistei, dl ambasador Caius Traian Dragomir, si cei doi redactori, Petre Got si Vasile Andru, regreta incidentul, considera ca textul cu pricina a fost total nepotrivit si in consecinta isi asuma comunicatul initial al UR pe care-l vor publica in numarul proxim al revistei. Nu vor fi nici un fel de represalii impotriva lui Liviu Ioan Stoiciu, asa cum poate el se teme. Doar in masura in care directorul revistei va crede de cuviinta, el va putea fi schimbat din functia de redactor-sef adjunct. Pe de alta parte, Comitetul Director al UR isi exprima consternarea fata de felul disproportionat in care au reactionat Liviu Ioan Stoiciu si Paul Goma dupa ce au citit comunicatul UR. Acesta a fost cumpanit foarte bine, fiind ales tonul cel mai bland cu putinta si mai putin lezant. Cu toate acestea, cei doi au vrut sa se transforme in acuzatori. Dl Nicolae Manolescu a precizat ca noi nu judecam pe nimeni si tot ceea ce vrem sa facem este ca asemenea lucruri sa nu se mai repete. As mai vrea sa spun ca in cele afirmate de Liviu Ioan Stoiciu se afla si un neadevar, acela ca UR nu suporta deloc publicarea revistei "Viata Romaneasca". UR suporta totusi doua numere pe an, cu toate cheltuielile necesare. Ideea, asadar, este urmatoarea: Comitetul Director al UR nu s-a intrunit ca sa puna pe cineva la colt, ci doar prin consultare sa gaseasca acele masuri ca asemenea situatii sa nu mai aiba loc".

“Liviu Ioan Stoiciu: «Astept represalii pe fata sau pe ascuns»

"«E un caz fara precedent. Proprietarul unei reviste isi da cu firma in cap, punandu-i o eticheta infamanta, aceea ca promoveaza antisemitismul. Avem in fruntea Uniunii Scriitorilor o echipa operativa, imorala, de rea-credinta, dovedit amatoristica. Ea nu cunoaste nici macar realitatile de fapt ale UR. A fost o mizerie aruncarea anatemei asupra "Vietii Romanesti" numai fiindca l-a publicat pe

celebrul scriitor disident Paul Goma, adica fiindca si-a facut datoria de a publica un mare scriitor la o revista a scriitorilor. USSR e in stare acum sa inventeze o lege prin care Paul Goma, care "nu-si tine gura" (e singurul care mai spune lucrurilor pe nume), sa fie interzis, si nu oricum, ci cu eticheta de antisemitism. Vanatoarea de vrajitoare se face invers. Fostii scriitori compromisi de comunism ocupa functii in USSR si-i condamna pe scriitorii adevarati, de caracter, cu coloana vertebrala, dovediti asa si inainte de '89. Astept represalii la adresa mea, pe fata sau ascuns»".

“Un articol de Dan Stanca”

Romania libera / 9 septembrie 2005

Vineri 09 Septembrie 2005

Editie: Nationala - Domeniu: aldine

“Renaste Sectia de Presa a C.C. al P.C.R.?”

“Nu-i chiar lipsita de temei intrebarea din titlu. De cativa ani (buni? Nu, hotarat nu!), nu trebuie sa fii neaparat "om de presa" ca sa observi ca, tam-nesam, un subiect din actualitatea imediata devenea brusc tema unei "campanii de presa" (cum le numeau, pe vremuri, tovarasii activisti), abordate la unison de ziare diferite, ca si de majoritatea posturilor de televiziune. Unanimitati suspecte de pareri, vehemente colective, condamnari asijderea... Ultimul caz, mai cunoscut, privea imprejurarile in care murise tanara Irina Cornici la Manastirea Tanacu. Dau doar un exemplu, nu-l analizez aici.

“Pe vremea Guvernului condus de Adrian Nastase era destul de limpede cine pornea harmalaia si in ce scop era deturnata, dar si manipulata, atentia opiniei publice. Altadata, insa, nu prea se desluseau cei care ofereau, spre linsaj mediatic, anumite tinte oferite "cainilor de paza a democratiei" (vorba vine, "cainii" insisi au sfasiat-o nu o data!). Dar se puteau ghici, in umbra, fie importante personaje din serviciile secrete, fie interesele unor oameni de afaceri supra-potenti, care si-au oferit si luxul de a patrona afaceri in media, mai ales daca aveau si "sustinere politica", dar si foarte activele societati sau persoane fascinate de political-correctness dincolo de limitele bunului - simt.

“De la un timp, au aparut si institutii specializate in vanarea opiniilor, fireste in numele drepturilor omului si al libertatii de exprimare - culmea!

“Excluderea (ma rog, "suspendarea") "Evenimentului Zilei" din Clubul Roman de Presa este un exemplu pentru aceasta mentalitate recent(?) institutionalizata.

“Pe lista asta s-a inregistrat mai nou, in mod cu totul regretabil, si Uniunea Scriitorilor, care a calificat publicarea in "Viata romaneasca" (iunie - iulie 2005) a unor file din Jurnalul lui Paul Goma drept un "text cu continut antisemit". De asemenea, a fost amendata ca intolerabila (subl. ns.) "ingaduinta cu care redactia "Viata romaneasca" a gazduit "idei contrare valorilor si normelor acceptate in lumea contemporana". Urma si judecata faptuitorilor (in tinta: poetul

Liviu Ioan Stoiciu), ieri, al carei rezultat nu-l stim pana la ora cand scriem aceste randuri. Dar am citit ce a scris Paul Goma si a publicat "Viata romaneasca".

"De data asta nu unele acuze la adresa unor confrati de breasla sau a unor personalitati ale societatii civile au iritat (vor fi fost si acestea), dar nu ele au starnit reactia acuzatator-vehementa a U.S.R, ci critica pe care Paul Goma o face Raportului Comisiei Internationale pentru Studierea Holocaustului in Romania, cunoscuta si sub numele "Comisia Elie Wiesel".

"Ba, mai mult, Paul Goma a mers direct la originea infiintarii si finantarii de catre Statul Roman a respectivei comisii "internationale", indicandu-l ca principal autor pe "acest raufacator, acest tradator al Romaniei si al romanismului" - Ion Iliescu, fara voia noastra primul pe lista... Si nu-i asa? Pentru cei care nu-si mai amintesc, Ion Iliescu (a treia oara Presedinte al Romaniei... sau a patra oara? In fine...) a vorbit vrute si nevrute intr-un interviu acordat cotidianului israelit "Ha'aretz", comparand in mod aberant "suferintele" ilegalistilor cominformisti (ca taica sau!) cu suferintele reale ale evreilor, in perioada premergatoare si in timpul celui de al doilea Razboi Mondial. Eu, unul, ma intreb (ma intreb, nu afirm, fiindca nu am dovezi) daca Iliescu nu a facut-o intentionat, pentru a oferi un punct de pornire a ceea ce a urmat. Iata ce a urmat: ca reactie fireasca a unor personalitati si a unor organizatii evreiesti (slava Domnului, sunt multe si influente!) Ion Iliescu face niste pasi impleticiti inapoi si, ca sa-si dobandeasca iertarea (i s-a acordat, fireste!), pune la cale vizita lui Elie Wiesel la Sighet, unde i se amenajeaza, de urgenta, acestuia si o casa memoriala, pe care o inaugureaza impreuna, neavand - evident! - timp sa mai treaca si pe la Memorialul Sighet, muzeul ororilor comuniste amenajat in sinistra inchisoare in care a pierit elita politica si culturala a societatii romanesti interbelice. Iliescu accepta imediat formarea Comisiei Internationale pentru Studierea Holocaustului in Romania si, fara a cere minime garantii ale obiectivitatii acesteia, ofera si fondurile necesare. In mod normal, era o buna ocazie pentru punerea in discutie, in Parlament, a depasirii atributiilor constitutionale ale Presedintelui Romaniei.

"Cum stim, Comisia a fost infiintata, iar cine citeste componenta Comisiei poate sa isi dea seama de "obiectivitatea" ei. Raportul se afiseaza pe site-ul Presedintiei Romaniei si incepe sa-si produca efectele ca "document oficial". Apoi, prin Ordonanta de Urgenta nr. 31 a Guvernului Adrian Nastase (13 martie 2002), votata de Senat in mai 2005, esentialul Raportului Comisiei Wiesel capata putere de lege. Se interzic organizatiile si simbolurile cu caracter fascist, rasist sau xenofob, ca si promovarea cultului persoanelor vinovate de savarsirea unor infractiuni contra pacii si omenirii (tinta principala: Maresalul Ion Antonescu, dar si membri ai Guvernului sau). Inca de atunci, singurul comentator din presa noastra care a observat ca "pedepsirea negationismului loveste serios in libertatea de expresie" a fost - spre cinstea lui - Gabriel Andreescu ("Incriminarea negationis-

mului si saltul romanesc peste cal" - Ziua, 12 mai 2005). Sa ne intelegem: nimeni nu absolve negationismul in materie de genocid organizat contra evreilor (dar nu numai a lor). Paul Goma insusi nu este un negationist. Ceea ce, insa nu i se iarta este ca el a pus in cauza si unele vinovatii grave ale evreilor.

"Dar mai are Paul Goma dreptul sa scrie si sa fie tiparit in Romania? Sau il dam pe mana unui nou Plesita, mai viguros si, eventual, gasim motive pentru a-l expulza si din Franta?"

"Fiecare poate sa raspunda la aceste (nu chiar) ipotetice intrebari dupa cum ii dicteaza constiinta. Dumnezeu, insa, le vede pe toate... Si, la Apoi, judeca.

"P.S. - Avem pentru aceasta speta de intoleranta si institutie, infiintata, ce-i drept, inaintea Comisiei Wiesel: Consiliul National de Combatere a Discriminarii, creat tot printr-o OUG - 137/2000. Suntem inaintea U.E.!"

Un articol de Mihai Creanga

Mariana Sipos - pe lângă cele două articole trimise și de LIS - îmi comunică... Comunicatul US:

Original Message ----- From: Horia Gârbea To: Zoltan Andras ; Ziarul de Duminica ; Writers Union of Romania; Voicu Dragomir ; Viorel Stefanescu ; Victoria Comnea ; Vasile Poenaru ; Varujan Vosganian ; Valeriu Butulescu ; Valentin Iacob ; Valentin F Mihaescu ; V. E. Busuioc ; Tudorel Urian ; Traian T. Cosovei ; Teodorovici ; Teodor Fleseru ; Stelian Turlea ; Stefan Caraman ; Stefan brandes ; Sorin Marculescu ; Sergiu Celac ; Serban Foarta ; Sandra Scarlat ; Sanda Anghelescu ; Ruxandra Cesereanu ; Rudeanu Alexei ; Romania Literara ; Rodica Draghinescu ; Robert Serban ; Revista Tomis ; Revista Tomis ; Razvan Voncu ; Radu Voinescu ; Radu Ruba ; Radu Preda ; Radu Macrinici ; Radu Ilarion Munteanu ; Radu F. Alexandru ; Petru Romosan ; Peter Sragher ; Paul Vinicius ; Paul Daian ; Ondrej Stefanko ; Olga Delia Mateescu ; NICULINA OPREA ; Nicolae Tone ; Nicolae Prelipceanu ; Nicolae Mares ; Nicolae Georgescu ; Nicolae Bârna ; Nichita Danilov ; Narcis Zarnescu ; Muzeul Literaturii Romane ; Monica Spiridon; Miruna Vlada ; Miron Mateescu ; Mircea Radu Iacoban; Mircea Petean ; Mircea Mihaies ; Mircea Micu ; Mircea Martin ; Mircea M. Ionescu ; Mircea Ghitulescu; Mircea Florin Sandru ; Mircea Diaconu ; Mircea Cartarescu ; Mioara Caragea ; Miljurko Vukadinovic ; Mihail Mihailide ; Mihail Galatanu ; Mihai Cantuniari ; Micaela Ghitescu ; Matei Visniec ; Matei Visniec ; Marius Tupan ; Marius Marian Solea; Marius Dobrescu ; Marius Conceatu ; Marina Cap Bun ; Mariana Net ; Marian Popescu ; Maria Sipos ; Maria Berza ;Manuela Cernat ; Magdalena Marin Popescu ; M M Balasa ; lupeanu; Luminita Suse ; Lucian Vasiliu ; Lucian Vasilescu ; Lucian Alexiu ; Lucia Verona ; Liviu Ioan Stoiciu ; Liviu Antonesei ; Ietitia ilea ; Laurentiu Mihaileanu ; Iulian Grigoriu ; Iriona Horea; IoanaIeronim;

Ioana Chira ; Ioan Cochinescu ; Ioan Buduca; H.-R. Patapievici ;
 Gina Argintescu ; George Vulturescu ; George V. Volceanov ; Geo
 Serban ; Gelu Vlasin ; Gellu Dorian ; Gabrielle Visan ; Gabriela
 Firea ; Gabriela Cretan ; Gabriela Adamesteanu ; Gabriel Rusu ;
 Gabriel Chifu ; Florin Oncescu ; Florica Bud ; Felicia Antip ; Ex
 Ponto ; Eugenia Taralunga ; Eugen Serbanescu ; Emilian Balanoiu ;
 Elena Vladareanu ; Elena Liliana Popescu ; Editura Compania ;
 Dumitru Ungureanu ; Dumitru Chioaru ; Dragos-Bogdan Suceava ;
 Doru Mares ; Dora Pavel ; Doina Uricariu ; Doina Ionet ; Dinu
 Grigorescu ; Denisa Comanescu ; Daniel Cristea-Enache ; Daniel
 Corbu ; Daniel Banulescu ; Daniel Banulescu ; Dan Vasiliu ; Dan
 Silviu Boerescu ; Dan Persa ; dan persa ; Dan Mircea Cipariu ; Dan
 Mihu ; Dan Mihu ; Dan LUNGU ; Dan Iancu ; Cristina Rhea ;
 Corneliu Vasile ; Corneliu Leu ; Cornel Ungureanu ; Convorbiri
 Literare ; Constantin Toiu ; Constantin Stan ; Constantin Lupeanu ;
 Constantin Eretescu ; Constantin Banciu ; Constantin Arcu ;
 Constantin Abaluta ; Claudiu Amoran ; Clara Nicollet ; Catalin
 Tirlea ; Catalin Mihuleac ; Cassian Nina ; Cassian Maria Spiridon ;
 Bujor Nedelcovici ; Bogdan Ulmu ; Bogdan Suceava ; Bogdan Ghiu;
 Bogdan Dascalu ; Aurel Sasu ; Aurel Buiciuc ; Aurel Baros ;
 Augustin Fratila ; Ardian-Christian Kycyku ; Anita Neagu ; Andrei
 Oisteanu ; Anda Moculescu ; Anda Dumitrescu ; Anda Aldea ; Anca
 Rotescu ; Ana Andreescu ; Alina Tolontan ; Alina Nelega Cadariu ;
 Alina Ledeanu ; Alexandru Vlad ; Alexandru Vaduva ; Alexandru
 Mironov ; Alexandru Condeescu ; Alex Stefanescu ; Agora ; Adrian
 Mihalache; Adrian Lustig ; Adina Dabija ; Adi Cusin ; Adam Dinu;
 George Grigore ; Alexandru Paduraru ; Andrei Dinu ; Aura Christi ;
 Aurora Suciu ; cezar.mihalache@natiunea.ro ; Corneliu Vasile ;
 Cristina Rhea ; Diana Corjan ; Gellu Dorian ; Gheorghita Ion ; Irina
 Tolea Flux TV ; Magdalena Boiangiu ; Manuela Golea ; Mihaela
 Helmis ; Nicolae Coande ; Razvan Tupa ; Sapte Seri ; Simona
 Chitan; Sorin Rosca Stanescu; Victoria Anghelescu;
 ipop@cluj.astral.ro

Sent: Thursday, September 08, 2005 10:04 PM
 Subject: Comunicat al Comitetului Director al USR

“Stimati colegi,

“Va aduc la cunostinta textul unui comunicat din partea
 Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor si va rog sa il difuzati
 prin mijloacele la care aveti acces.

“Cu multumiri,
 “Horia Gârbea”

*

“Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor

“În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activității acestei organizatii. Printre ele s-a aflat și situația creată de apariția în revista *Viata românească*, nr.6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste și a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii își exprima regretul față de publicarea acestuia.

“Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a invitat redactorii revistei *Viata românească* la o discutie pe această temă. Au răspuns invitației domnii Caius Traian Dragomir, redactor sef, Vasile Andru și Petre Got, redactori. În consens cu opinia Comitetului Director, membrii redacției *Viata românească* au exprimat părerea lor de rău față de publicarea articolului aflat în discutie și și-au însusit conținutul și formularea comunicatului USR pe această temă.

“Direcția revistei *Viata românească* a hotărât să publice în proximitatea numărului al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România și punctul de vedere propriu, ce exprimă aceeași atitudine față de apariția articolului. Comitetul Director al USR și redactorii revistei *Viata românească* au decis să facă tot posibilul ca asemenea incidente, ce pot constitui subiectul unor tensiuni și se plasează în afara legilor țării și normelor societății contemporane, să fie evitate pe viitor. Ambele părți tin să reamintească faptul că revista *Viata românească* a fost în trecut și rămâne și azi promotoarea ideilor de toleranță etnică. Revista a manifestat constant o atitudine de largă deschidere spre toate grupurile etnice, publicând chiar și un număr special dedicat scriitorilor evrei din România

“Nici USR, nici conducerea revistei *Viata românească* nu doresc limitarea libertății de exprimare a opiniilor, ci doar încadrarea expunerii acestora în limitele unanim acceptate în lumea civilizată. Comitetul Director al USR atrage atenția opiniei publice că în comunicatul său conducerea USR nu a incriminat nici o persoană, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat îngrijorarea firească față de apariția unui text care propagă idei antisemite într-un periodic aflat sub egida USR. Redactorii revistei *Viata românească* invitați la Comitetul Director, au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere.

“Comitetul Director al USR a decis să îi retragă domnului Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numărului în care a apărut textul în discutie, calitatea de redactor sef adjunct al revistei *Viata românească*.”

Ei bravos, națiune! Lăudat să fii, Manolescule, pentru idioteziile și calomniile din Comunicatul inițial, dar mai ales pentru negarea lor în următorul și întărirea negației în acesta (nu pot să nu-l compar cu Wiesel, cel care negase că ar fi refuzat să viziteze și Memorialul Anticomunist de la Sighet, când Iliescu

îi făcuse casă memorială...).

La porcăria... adezionistă...

...In replică, poetul Liviu Ioan Stoiciu, demis din funcția de redactor-sef adjunct al "Vietii Romanesti", a declarat ieri agentiei Mediafax:

“Contraatac cu acuzatii de inchizitie si cenzura

"Comitetul Director al USSR si-a aratat adevarata fata cu aceasta ocazie - a devenit o instantă a intolerantei, inchizitiei si cenzurii. Numai pe vremea dictaturii s-a mai intamplat asa ceva. Nu pot sa primesc vestea demiterii decat cu dispret si sila. Onorantul fapt ca l-am publicat pe intransigentul Paul Goma nu este de iertat. Sa se retina ca revista “Viata Romaneasca”, sub conducerea mea, a ramas o revista nealiniata - de aceea trebuia sa fie pedepsita, etichetata ca propaga idei antisemite, sa fie trecuta in rand". (D.C.)

Sâmbătă 10 septembrie 2005

Ei, da. Așa se fac-desfac *adevărurile* în România. Prin minciuni sfruntate, prin afirmare obraznică a neadevărurilor, apoi prin seninătatea cu care mincinoșii te/se întreabă: «Dar ce am zis? Am zis ce zisesem și ieri»...- când el, măgarul, ieri zisese viceversicul.

Știam că Manolescu este necinstit, arivist - și, cu timpul, disperat că *nu ajunge acolo unde vizează...* Unde, pentru Dumnezeu? În vârful scării culturale? În culmea cu moț, a literaturii? Dar acolo ajunsese de acum 30 ani! Iar după revoluția lui nen-su, Iliescu: șef de revistă; șef de partid, șef de uniune, academician...

Liviu Ioan Stoiciu îmi transmite:

“Va urez sanatate trupeasca (ingrijorat de analizele facute) si bunastare sufleteasca, iubite Domnule Paul Goma.

“In ce ma priveste, toata lumea se face ca ploua.

“Devotat, cu cele mai bune urari,

“Liviu Ioan Stoiciu”

“Aveti mai jos ultimele comentarii.

“Ziarul "Gardianul" / 10.09.2005, pagina de Cultura (articol de fond, cu trimitere de pe prima pagina: "Scandalul Goma: Uniunea Scriitorilor "l-a executat" pe Liviu Ioan Stoiciu)

“Uniunea Scriitorilor l-a «executat» pe Liviu Ioan Stoiciu, de la revista «Viata romaneasca» (un articol de) Manuela Golea

“Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din Romania a decis

indepartarea lui Liviu Ioan Stoiciu de la conducerea revistei "Viata romaneasca", in urma publicarii unui text al lui Paul Goma din "Jurnalul 2005", in nr. 6-7. Stoiciu, fost redactor-sef adjunct si responsabil de numar al revistei aparute la inceputul lunii august, crede ca a fost supus unei «executii de tip stalinist».

“Revista "Viata romaneasca" si-a exprimat in fata conducerii Uniunii Scriitorilor din Romania regretul de a fi publicat un text de Paul Goma, dupa ce URSS s-a delimitat public de aceasta decizie din pricina presupusului continut antisemit al materialului.

“Totodata, Comitetul Director al Uniunii a decis, in sedinta de joi, sa ii retraga lui Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al respectivului numar, in care a aparut textul in discutie, calitatea de redactor sef adjunct al revistei.

“La sfarsitul lunii august, conducerea Uniunii si-a exprimat, printr-un comunicat, regretul ca in numarul din iunie-iulie al acestei reviste editate de URSS "a fost permisa de catre redactie aparitia unui text cu continut antisemit", si anume fragmente din "Jurnalul 2005" al lui Paul Goma. Situatia a fost discutata in Comitetul Director al organizatiei, unde au fost prezenti redactorul-sef, Caius Traian Dragomir, si redactorii Vasile Andru si Petre Got, insa nu si Liviu Ioan Stoiciu.

“In consens cu opinia Comitetului Director, membrii redactiei «Viata romaneasca» au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului aflat in discutie si si-au insusit continutul si formularea comunicatului URSS pe aceasta tema", se arata intr-un comunicat al URSS, primit la redactie.

“Revista va publica in urmatorul numar comunicatul prin care URSS se delimiteaza de publicarea textului lui Goma si isi va cere scuze. In aceasta situatie, Caius Traian Dragomir a decis sa nu mai publice continuarea "Jurnalului" lui Goma, asa cum se intentiona, potrivit sumarului anuntat pe coperta a IV-a a ultimului numar.

“Stoiciu: O executie de tip stalinist

“Liviu Ioan Stoiciu a declarat ca nu s-a dus la intalnirea de joi in semn de protest fata de dezaprobarea exprimata de Uniune. El isi sustine, in continuare, decizia de a publica materialul si reactioneaza dur la hotararea conducerii organizatiei. "Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor si-a aratat adevarata fata cu aceasta ocazie - ca a devenit o instanta a intolerantei si cenzurii", considera scriitorul. "Un abuz regretabil care compromite URSS. Scriitorii romani traiesc de astazi sub tirania lui Nicolae Manolescu. Bunul sau plac, umorile si resentimentele vor domni la nesfarsit in URSS. Mi-e rusine de membrii Comitetului Director al Uniunii care s-au pretat la o executie publica degradanta. Nu sunt deloc impresionat de verdictul judecatorilor mei nedemni, ii desfid. Imi merit soarta, am indraznit sa-l public pe cel mai cunoscut scriitor roman din strainatate. A fost o executie de tip stalinist, cu limbajul de lemn aferent, adus la zi. URSS nu s-a solidarizat niciodata cu Paul Goma, din contra, iata! Pedepsirea mea exemplara le da un semnal clar tuturor scriitorilor care ies din rand. Pumnul in gura in literatura romana a reinviat", ne-a mai declarat scriitorul.

“Ieri, Liviu Ioan Stoiciu inca astepta un comunicat oficial din partea UR si a conducerii revistei "Viata romaneasca". Informatia privind indepartarea sa a primit-o din partea presei.

"Nici UR, nici conducerea revistei «Viata romaneasca» nu doresc limitarea libertatii de exprimare a opiniilor, ci doar incadrarea expunerii acestora in limitele unanim acceptate in lumea civilizata", se mai arata in comunicatul Uniunii, in care se adauga ca "UR nu a incriminat nici o persoana, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat ingrijorarea fireasca fata de aparitia unui text care propaga idei antisemite intr-un periodic aflat sub egida UR", se specifica in comunicatul UR primit la redactie.

“Paul Goma nu renunta la procese

“La inceputul saptamanii, Paul Goma a anuntat ca va da in judecata Uniunea Scriitorilor, Asociatia Scriitorilor din Bucuresti, pe presedintele UR, Nicolae Manolescu, pe secretarul Horia Garbea (pentru calomnie) si pe conducatorii Comunitatii Evreilor din Romania (pentru denunt calomnios). In replica, Nicolae Manolescu ne-a declarat ca reactia uniunii a fost determinata de publicarea textului intr-o revista pe care o editeaza si ca nu vede de ce Paul Goma ar apela la instanta. "Paul Goma poate sa faca ce doreste, dar eu personal nu vad nici un motiv pentru care sa ne dea in judecata. Comunicatul nu-l avea ca tinta pe Paul Goma, ci o revista editata de Uniunea Scriitorilor care publicase textul", a spus Manolescu.”

- Ziarul “Ziua” / Sambata, 10 septembrie 2005,
pagina de Cultura (articol de fond)

“Judecata la Uniunea Scriitorilor

“Ieri, in fata Comitetului Director al UR, redactorii revistei "Viata Romaneasca" si-au facut penitenta pentru publicarea textului considerat antisemit al lui Paul Goma * Redactorul-sef al revistei, Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numarului in care a aparut textul in discutie, a fost demis * Stoiciu contraataca, acuzand dur Comitetul Director al UR

“Dupa cum ziarul ZIUA a informat in ultimele zile, recenta publicare a unui text al lui Paul Goma in revista "Viata Romaneasca", editata de Uniunea Scriitorilor din Romania (UR), a provocat reactia Comitetului Director al UR, care s-a delimitat intr-un comunicat de presa de acest text, considerat antisemit. La solicitarea mai multor institutii de presa, presedintele UR, Nicolae Manolescu, a explicat decizia Comitetului Director. La randul sau, Paul Goma a anuntat intr-un text gazduit de ZIUA (editia din 8 septembrie) ca va actiona in judecata pentru calomnie UR, Asociatia Scriitorilor din Bucuresti (ASB, filiala a UR), pe Nicolae Manolescu, pe Horia Garbea, director de imagine al UR si presedinte al ASB, si pe conducatorii Comunitatii Evreilor din Romania.

“Reunit ieri, Comitetul Director al UR i-a invitat la discutii pe redactorii "Vietii Romanesti", care si-au facut penitenta. Redactorul-sef al revistei, Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numarului in care a

aparut textul in discutie, a fost demis. In replica, acesta a comparat conducerea URSS cu inchizitia. In continuare, publicam comunicatul de presa de ieri al URSS si declaratia de raspuns a celui demis.

“Redactia "Vietii Romanesti" regreta publicarea textului lui
Paul Goma

"In sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din Romania a luat in discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de aparitia in revista "Viata Romaneasca", nr. 6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii isi exprima regretul fata de publicarea acestuia.

"Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din Romania a invitat redactorii revistei "Viata Romaneasca" la o discutie pe aceasta tema. Au raspuns invitatiei domnii Caius Traian Dragomir, redactor-sef, Vasile Andru si Petre Got, redactori. In consens cu opinia Comitetului Director, membrii redactiei "Viata Romaneasca" au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului aflat in discutie si si-au insusit continutul si formularea comunicatului URSS pe aceasta tema. Directia revistei "Viata Romaneasca" a hotarat sa publice in proximus numar al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din Romania si punctul de vedere propriu, ce exprima aceeasi atitudine fata de aparitia articolului. Comitetul Director al URSS si redactorii revistei "Viata Romaneasca" au decis sa faca tot posibilul ca asemenea incidente, ce pot constitui subiectul unor tensiuni si se plaseaza in afara legilor tarii si normelor societatii contemporane, sa fie evitate pe viitor. Ambele parti tin sa reaminteasca faptul ca revista "Viata Romaneasca" a fost in trecut si ramane si azi promotoarea ideilor de toleranta etnica. Revista a manifestat constant o atitudine de larga deschidere spre toate grupurile etnice, publicand chiar si un numar special dedicat scriitorilor evrei din Romania.

"Nici URSS, nici conducerea revistei "Viata Romaneasca" nu doresc limitarea libertatii de exprimare a opiniilor, ci doar incadrarea expunerii acestora in limitele unanim acceptate in lumea civilizata. Comitetul Director al URSS atrage atentia opiniei publice ca in comunicatul sau conducerea URSS nu a incriminat nici o persoana, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat ingrijorarea fireasca fata de aparitia unui text care propaga idei antisemite intr-un periodic aflat sub egida URSS. Redactorii revistei "Viata Romaneasca" invitati la Comitetul Director au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere.

"Comitetul Director al URSS a decis sa ii retraga domnului Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numarului in care a aparut textul in discutie, calitatea de redactor-sef adjunct al revistei "Viata Romaneasca".

“Contraatac cu acuzatii de inchizitie si cenzura

"In replica, poetul Liviu Ioan Stoiciu, demis din functia de redactor-sef adjunct al "Vietii Romanesti", a declarat ieri agentiei Mediafax:

“«Comitetul Director al URSS si-a aratat adevarata fata cu aceasta

ocazie - a devenit o instantă a intoleranței, inchișiției și cenzurii. Numai pe vremea dictaturii s-a mai întâmplat așa ceva. Nu pot să primesc vestea demiterii decât cu dispreț și silă. Onorantul fapt că l-am publicat pe intransigentul Paul Goma nu este de iertat. Să se țină că revista "Viața Românească", sub conducerea mea, a rămas o revistă nealiniată - de aceea trebuia să fie pedepsită, etichetată ca propagă idei antisemite, să fie trecută în rând". (D.C.)

Valerian Stan îmi trimite două mesaje:

"Draga Domnule Paul Goma,
"i-am scris acum un minut mesajul de mai jos lui Liviu Ioan Stoiciu. Sunt puțin cam îngrijorat de marea tristețe pe care o trăiește Stoiciu. Cred că o încurajare din partea Dvs l-ar ajuta foarte tare. Cu cele mai bune gânduri,
"Valerian Stan"

(Scrisoarea lui V.S. către LIS):

"Draga Domnule Stoiciu,
"Felul în care va intitulati acest mesaj, "La sfârșit-LIS", îmi aminteste de întâlnirea noastră de la Hanul Manuc, și de destule dintre lucrurile pe care le-am discutat atunci. Inclusiv de deznădejdea Dvs că trăiti într-o lume atât de plină de mizerii

"Știu (sau macar cred că știu) cât de greu poate să vă fie în aceste zile. Cuvintele cu care ați întâmpinat oroarea comisă de Manolescu et Comp - "silă și dispreț" - au fost nu numai cele mai potrivite, dar și cele mai sugestive. Și totuși, Dragă Domnule Stoiciu, nu aveți dreptul să vorbiți despre nici un fel de "sfârșit". Ceea ce ați făcut sub Ceaușescu, ceea ce ați făcut după Ceaușescu, cartile și întregul Dvs destin de până acum nu vă dau dreptul să renunțați în vreun fel. Eu unul sunt mai mult decât sigur că atunci când ați decis să-l publicați pe Paul Goma ați fost perfect conștient de ceea ce ar putea să urmeze. Iar dacă este așa, iar luptătorul Paul Goma v-a fost și va este un model, renunțarea Dvs ar da o satisfacție imensă celor care vă urasc de moarte tocmai pentru ideile și modelul Dvs.

"Ieri sau alaltaieri v-am scris, după ce mi-ați trimis și mie, pe o listă mai lungă (pe cea de mai jos, cred), Comunicatul odios al lui Manolescu. Nu mi-ați răspuns, iar lucrul acesta m-a mirat puțin știind cât sunteți de punctual. Vă rog, dacă nu sunteți prea ocupat, dați-mi și mie un semn.

"Cu același drag,
"Valerian Stan"

----- Original Message -----From: GoogleTo: Google ;
maria.sipos@pcnet.ro ; christian.mititelu@bbc.co.uk ; nae_constantin-
nescu@yahoo.com ; avocati.crangariu.dragoi@b.astral.ro;

nda55@pcnet.ro ; danculcer@teaser.fr ; radu@parrot-invent.ro ;
 icar@dnt.ro ; vianu@romandie.com; liviuant2001@yahoo.fr ; stejare-
 lo@yahoo.com; portocala@noos.fr ; Valerians@b.astral.ro ; d.zamfi-
 rescu@inmer.ro ; aniculescu@snsa.ro ;
 voicu_arnautoiu@yahoo.co.uk ; floro@xnet.ro ; dantess@rdslink.ro ;
 apopescu01@yahoo.fr ; office@emia.ro ; Al. Zub ; Alexandru
 Calinescu ; Andrei Oisteanu ; Anneli Gabanyi ; Armond Gosu ; Dan
 Shafran ; Dieter Schlesak ; Doina Cornea ; Florin Manolescu ; Gabriel
 Stanescu ; Gabriel Vacariu ; Gelu Ionescu ; Horatiu Vulcu ;
 liana&eugen pop ; Mircea Platon ; Mircea Stanescu ; Mircea Toma ;
 Mircea Vasilescu ; Monica Spiridon ; Nichita Danilov ; Petre Raileanu
 ; Petru Cimpoesu ; Radu Barbulescu ; Rodica Binder ; Sanda
 Golopentia ; Sorin Alexandrescu ; Stelian Tanase ; Vasile Dan ; Vartan
 Arakelian ; Bazil POPOVICI ; evf@pcnet.ro ;
 simonagraziadima@yahoo.com ; antohi@ceu.hu ;
 caius_dobrescu@yahoo.com ; iboth@lett.ubbcluj.ro

Sent: Saturday, September 10, 2005 1:05 PM

Subject: La sfarsit - LIS

“L I Stoiciu mi-a scris adineauri. Imi cer scuze ca poate v-am alertat insa eram destul de ingrijorat. Din ce mi-a spus mai demult, el a mai fost si altadata [...].

Valerian Stan”

To: valerians@b.astral.ro Sent: Saturday, September 10, 2005 2:37 PM. Subject: Sunteti extraordinar - LIS

“Iubite Domnule Valerian Stan, mesajele Dumneavoastra de sustinere sunt cele mai frumoase si mai onorante mesaje primite vreodata. Din cauza unor personalitati cum e aceea a Dumneavoastra care ma sustin moral imi aman ruptura de aceasta lume. Pe de alta parte, din nefericire, mi-e deja imposibil sa ma motivez sa mai continui, sunt scarbit intr-atata de tot ce mi se intampla, incat fac eforturi supraomesti sa nu trec la masuri extreme asupra mea. Las zilele sa treaca de la sine, dar sunt profund dezamagit - atata zbatere a supravietuirii pentru nimic... Va raman dator inca o data pentru minunata Dumneavoastra bunavointa si distinctie. Cu omagii,

“Liviu Ioan Stoiciu

“P.S. Imi cer iertare pentru tacere, dar credeti-ma, sunt atat de amarat... Altfel, bineinteles ca mi-am asumat din start efectele paginilor de jurnal ale domnului Paul Goma asupra scriitorilor romani . In sfarsit, imi scot palaria in fata actiunii Dumneavoastra de a-i indamna si pe altii sa scoata capul de la cutie (colegii mei scriitori sunt atat de lasi, incat prefer sa nu ma gandesc la asta; se fac toti ca ploua), sa ma sustina moral. Dupa ce inchei scrierea acestui mesaj, plec sa fac o plimbare pe Dealul Mitropoliei, de unul singur”.

O primă variantă din textul lui Gabriel Pleșea:

“10 septembrie 2005

“Draga Paul Goma,

“Iata textul despre care vorbeam. Voi reveni cu un telefon, fie diseara, fie maine dimineata,

“Toate cele bune si sanatate

“Gabe Plesea

“La comanda lui Manolescu, s-a pornit prigonirea aparatorilor lui
Paul Goma

“Nu voi putea niciodata fi suspectat ca nutresc simtaminte de simpatie pentru Liviu Ioan Stoiciu. Uneori, circumstante nefericite creeza bariere intre oameni care in conditii normale ar trebui sa se inteleaga. O asemenea nefericita circumstanta a fost la cea de a III-a Intalnire a scriitorilor romani din toata lumea, la Neptun in toamna lui 1999, cand juriul Intalnirii mi-a acordat Premiul Neptun pentru volumul "Scriitori romani la New York" (editura Vestala, Bucuresti, 1998). Volumul, care intruneste portrete ale scriitorilor romani ce au continuat sa scrie in romaneste departe de tara, se inscria, inca vreau sa cred, in obiectivele declarate ale intrunirilor de la Neptun, initiate de regretatul Laurentiu Ulici: de a evidentia activitatea scriitorilor romani din afara granitelor tarii si de a-i repropia de cei din tara. Ei bine, Liviu Ioan Stoiciu a vazut in rasplatirea efortului meu, sincer si total dezinteresat, o consecinta a apropierii mele de familia Ulici! Confruntat cu asemenea rationamente idioate, refuzi sa mai acorzi vreo credibilitate celui care le proclama. In acest caz lui Liviu Ioan Stoiciu.

“Insa, aici nu este vorba de vreo reglare de conturi. Chiar daca nu-l simpatizez pe Liviu Ioan Stoiciu, motivul acestor randuri este exprimarea protestului meu vehement impotriva deciziei Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor, in sedinta sa din 8 septembrie 2005, de a-i retrage acestuia calitatea de redactor-sef al revistei Viata Romaneasca. Sub conducerea inutilului rezistent prin cultura Nicolae Manolescu (mai nou comentator neavizat al partidelor de fotbal, in Jurnalul National), Comitetul Director al USR, format din marionete nedesfacute inca din sforile tribunalelor proletcultiste din timpul dictaturii stalinist-dejist-ceausiste, a decis demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu pe motiv ca acesta a permis publicarea in numarul 6-7 din iunie-iulie 2005 al revistei Viata Romaneasca "a unui text cu continut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma." Intr-un articol precedent, intitulat "Reincadrarea" lui Paul Goma, scriam cum adevaratului rezistent anticomunist i s-a confectionat o noua eticheta in locul celei de "lipsit de talent". Acum Paul Goma este "antisemit". Daca prima eticheta nu a functionat, cea de acum, si-au zis cozile de topor goiste, va functiona cu siguranta, dat fiind climatul de autoflagelare nationala starnit de pactul Weisel-Iliescu. Ce a deranjat in textul lui Goma, se pare, este intrebarea acestuia: "Nu se jeneaza defel holocaustologii cand falsifica documente, cand inventeaza cronologia evenimentelor, cand prezinta efectul drept cauza?" Sau, poate mai mult decat intrebarea, a deranjat raspunsul, care i-ar putea

mobiliza pe romani, sa se trezeasca din proverbialul somn de moarte: "De ce s-ar jena, daca noi i-am obisnuit sa aiba in fata o adunatura de muti?, de mutanzi?. de pitestizati?" Ei, da! Aici e problema! Ce s-ar face toti mistificatorii de istorie romaneasca, inclusiv capitolul Basarabia, daca romanii nu ar mai fi muti, mutanzi si pitestizati? Si-ar pierde locurile din fata alde Manolestii, Liicenii, Blandienii, Plesii, Adamesteanii, ba chiar si cei din Comitetul Director al UR: G. Balaita, G. Dimisianu, H. Garbea, M. Mihaies, Marta Petreu, C. M. Spiridon, G. Chifu, Al. Cistelecan, Varujan Vosganian, Szilagy Istvan laolalta cu atati alti aparatori ai minciunii postdecembriste. Care o continua pe cea dinainte de Decembrie 1989. Dovada cea mai buna este atitudinea incalificabila a redactorilor de la Viata Romaneasca, Caius Traian Dragomir, Vasile Andru si Petre Got care "in consens cu opinia Comitetului Director si-au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului aflat in discutie si si-au insusit continutul si formularea comunicatului UR pe aceasta tema." Si, mai departe, "Redactorii revistei Viata Romaneasca invitati la Comitetul Director au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere" Curat ca la sedintele de demascare si de infierare ale dusmanilor poporului din timpul dictaturii comuniste.

"Nu numai metoda de lucru este preluata din perioada dictatoriala de trista amintire, ci si motivatia. In fapt, demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu indica o escaladare a urii bolnave pe care Nicolae Manolescu o nutreste pentru Paul Goma. Nicolae Manolescu, prin noua functia pe care o are, de presedinte al Uniunii Scriitorilor, a intezarit posibilitatea de a cenzura nu numai pe Paul Goma, dar si pe cei care il publica sau il apara pe Paul Goma. Asaltul marsav al mestecatorului de coada de ochelari a inceput in numarul 48 din 2 decembrie 1998 al Romaniei literare cu un editorial intitulat "Adio, domnule Goma!" In el, frustratul critic, referindu-se la doua texte ale lui Paul Goma declara ritos: "M-am decis, de cum le-am citit sa nu le public. (...) D-sa a dovedit, si nu o data, ca nu cunoaste (in orice caz, ca nu respecta), in raporturile cu colegii de breasla, nici o norma de comportare civilizata." Peste ani, comunicatul din 9 septembrie 2005 al Comitetului Director al UR amplifica dictatul manolescului asupra necesitatii respectarii normelor de buna purtare: "Nici UR nici conducerea revistei Viata Romaneasca nu doresc limitarea libertatii de exprimare a opiniilor, ci doar incadrarea expunerii acestora in limitele unanim acceptate in lumea civilizata." In privinta lui Paul Goma, viziunea de pe urma a lui Nicolae Manolescu, colaborator de nadejde al lui Ion Ilici Iliescu, frizeaza patologicul: "I se va da tot mai putina importanta. Candva, la o curatenie generala, va fi scos pe faras. Ca gangania in care s-a metamorfozat comis-voiajorul din Kafka. Adio, domnule Goma!". Chiar daca pentru indeplinirea acestui deziderat Nicolae Manolescu ar fi in stare sa-i rada pe toti care cred in Paul Goma, nu se va intampla asa. Istoria neamului nostru romanesc il va aminti de-a pururi pe eroul Paul Goma si nu pe politrucul cultural postdecembrist, arogantul egomaniac Nicolae Manolescu.

“Revenind la sentința Comitetului Director al UR, aceasta este nu numai o rusine fără de seamă, care ar trebui sancționată cum se cuvine de întreaga scriitorime română, dar și o dovadă că România mai are mult până să scape de lichele, colaboratori și purtători ai mentalităților dictatoriale.

“Gabriel PLESEA”

Un text trimis de Nicolae Coandă :

Edit-10 sep

“Judecată la Uniunea Scriitorilor

“Întrunit în ședință „ordinară” în data de 8 septembrie, Comitetul Director al UR a discutat, pe ordinea de zi, între alte „domestice”, și o problemă mai puțin obișnuită în asemenea conclavuri ale breslei scriitorilor: „situația creată de apariția în revista *Viața Românească*, nr. 6-7 din 2005, a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste și a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii își exprima regretul față de publicarea acestuia”. De asemenea, UR, prin vocea președintelui său, criticul Nicolae Manolescu, a condamnat “abdicarea colectivului redacțional al revistei de la principiul respectului față de drepturile omului, care exclude orice discriminare”, sesizând că responsabil de număr a fost poetul și publicistul Liviu Ioan Stoiciu.

“Trebuie să recunoașteți că în condițiile exprimării unui antisemitism latent în întreaga lume, dar și în România (unde formula antisemitism pasiv nu trebuie să ne inducă în eroare), problema ivită la venerabila revistă fondată de Ibrăileanu și Stere acum 99 de ani nu era una tocmai minoră. Dar ce s-a publicat acolo de a trebuit Comitetul Director al UR să se sesizeze (au fost și alte reacții de protest, inclusiv din partea Comunității Evreilor din România)?

Cunoscut pentru determinarea cu care își spune și susține punctul de vedere, determinare considerată aproape sinucigașă pentru unii, Paul Goma, cunoscutul scriitor și dizident român exilat la Paris acum aproape 30 de ani, a publicat un fragment din “Jurnal”-ul său pe anul 2005, considerat de Comunitatea Evreilor ca având conținut antisemit. După ce UR a dat un comunicat de dezavuare în acest sens, Paul Goma a cerut un drept la replică acceptat în cele din urmă de cotidianul “Ziua” (mai multe dispute în jurul textului respectiv se purtasera inițial în “Gardianul”). În articolul din “*Viața Românească*”, Paul Goma face referire la Holocaustul din România fli, fidel examinării critice desfășurate în cartea sa “Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii”, afirmă: “Nu se jenează defel holocaustologia când falsifică documente, când se inversează cronologia evenimentelor, când se prezintă efectul drept cauză? De ce s-ar jena, dacă noi i-am obîfnuit să aibă în față o adunare de muți?, de mutanți?, de piteștiți?”. Totodată, Paul Goma îi persiflează pe câțiva intelectuali români care ar fi dorit să-l vadă? “mort”, acum că tocmai a împlinit 70 de ani: Nicolae Manolescu, Ana Blandiana, Gabriel Liiceanu, Andrei

Pleflu, Gabriela Adameșteanu. Sunt binecunoscute polemicile, chiar dacă uneori unilaterale, purtate cu cei menționați, afla că nu voi insista.

“Cert este că în ședința din 8 septembrie, Comiteul Director, format dintr-un număr de 11 scriitori, sub conducerea lui Nicolae Manolescu, a decis, în baza art. 36, pct. 6 din Statutul USR, să îi retragă lui Liviu Ioan Stoiciu calitatea de redactor-șef adjunct al revistei “Viața Românească”, în timp ce redacția (condusă de diplomatul Caius Traian Dragomir) se obligă “să publice în proximul număr al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România și punctul de vedere propriu, ce exprimă aceeași atitudine față de apariția articolului”. Cenușă-n cap, care va să zică. Totodată, Comitetul Director menționează că “în comunicatul său, conducerea USR nu a incriminat nici o persoană, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat îngrijorarea firească față de apariția unui text care propagă idei antisemite într-un periodic aflat sub egida USR”. Cu toate astea, în articolul din “Ziua”, Paul Goma preciza că îi va chema în instanță pe Nicolae Manolescu (și instituția pe care o conduce), pe Horia Gârbea, director de imagine al USR, și Asociația Scriitorilor din București, al cărei președinte este, pe liderii Comunității Evreilor din România “pentru denunț calomnios”. Simptomatic pentru evoluția cazului este faptul că USR, prin președintele Manolescu, s-a sesizat tardiv în legătură cu textul incriminat de Comunitatea Evreilor, susținând că, deși a fost publicat în numărul din iunie-iulie, revista a apărut abia în luna august. Motivația mi se pare una de tip... statistic, atâta vreme cât scriitorii români în general nu s-au sinchisit de cele publicate în textul lui Goma: a trebuit ca “denunțul” să vină din partea Comunității Evreilor, organizație care avea cunoștință despre teoriile lui Paul Goma în ceea ce privește Holocaustul din România și Raportul comisiei de experți conduse de Elie Wiesel, raport încă nepublicat în volum, din câte știu eu. Cert este că, în ciuda lentorii cu care șefii breslei scriitoricești au reacționat, la ora de față scandalul a fost detonat în bătaura instituției din Calea Victoriei, iar Liviu Ioan Stoiciu, membru al USR și premiat cu premii ale breslei, este țap ispășitor într-o afacere în care a încercat să-și dovedească buna credință, dar și caracterul bătaios. Se pare că Stoiciu nu a participat la ședința Comitetului Director unde s-a hotărât soarta sa. Într-un declarație făcută ieri agenției Mediafax, Stoiciu a spus: “Comitetul Director al USR și-a arătat adevărata față cu această ocazie – a devenit o instanță a intoleranței, inchiziției și cenzurii. Numai pe vremea dictaturii s-a mai întâmplat afla ceva. Nu pot să primesc vestea demiterii decât cu dispreț și silă. Onorantul fapt că l-am publicat pe intransigentul Paul Goma nu este de iertat. Să se rețină că revista Viața Românească, sub conducerea mea, a rămas o revistă nealiniată – de aceea trebuia să fie pedepsită, etichetată că propagă idei antisemite, să fie trecută în rând”. Liviu Ioan Stoiciu, semnatar al unei scrisori împotriva dictaturii lui Ceaușescu și autor al unei cărți valoroase despre fenomenul Piața Universității, declarase anterior întrunirii Comitetului Director că nu

va "recunoaște acțiunea nedemnă a membrilor acestuia împotriva mea, nici inchiziția, nici cenzura la care se pretează regretabil", în timp ce Paul Goma fusese și mai drastic: "Aștept reuniunea din 8 septembrie a Comitetului Director (...) când va fi judecat Liviu Ioan Stoiciu. Așa fusesem și eu judecat, am mai spus, repet, în urmă cu aproape 50 de ani: în 1956 nu mai trăia Stalin, dar stalinismul era în floare – atunci eram «antisovietic»; acum, în Anul Domnului 2005, în plină renaștere a ceașismului fără Ceaușescu (cel asasinat prin voicanizarea iliască în urmă cu 15 ani), voi/vom fi judecați pentru... «anti-semitism»".

"Voi reveni într-un articol viitor cu noi elemente din acest scandal ale cărui resorturi, ca și efecte, sunt mult mai ample decât lasă să se vadă. Deocamdată.

"NICOLAE COANDE"

Cutia postală a internetului mi-a făcut nazuri și necazuri, câteva ore bune nu a funcționat, acum pescuiesc mesaje din alte "compartimente" și le înșir la întâmplare - Dan Culcer:

"Doua intrebari pe marginea unui Comunicat

"Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor

"În Sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de aparitia în revista Viata româneasca, nr.6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii își exprima regretul fata de publicarea acestuia."

"Doua intrebari :

1. Cine sunt nominal autorii "viilor proteste"? Oamenii muncii? Mai tineti minte formula?

2. Cine si cind a demonstrat ca textul incriminat al lui Goma are caracter antisemit?

"Cu doua zile inainte in ziarul "Gardianul" din 6.09.2005, pagina de Cultura (articol de fond, cu trimitere din pag. 1) se citeaza un anterior text emis de acelasi Comitet Director : "Conducerea Uniunii mai precizeaza, in finalul comunicatului, ca "din succintele extrase din Jurnalul lui Goma, retinute in «Gardianul», rezulta ca autorul este anticomunist si foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca este antisemit, ori, in definitiv, comunicatul USR nu avea in vedere decat antisemitismul".

"Ca si cum Comitetul Director ar fi cunoscut atunci textul lui Paul Goma doar din citatele Gardianului.

"Ce sa mai intelegem?

"Cer reintegrarea imediata in functie a dlui Liviu Ioan Stoiciu, a carui demitere din functie este un abuz. Ca scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din Romania, si fost redactor de revista in Romania nazio-

nal- comunista, protestez impotriva cenzurii la care este supusa revista Viata Romaneasca. Pot intelege cauzele supunerii unor redactori si a unui ambasador la o decizie (fara comentarii publice); dar nu pot admite ca letala combinatie dintre interese de grup si presiuni anarhice sa cenzureze vreo scriere semnata (nu anonima!) inainte sau dupa publicare. Pentru a incorona supusenii, drapata in principialitate si respect al Legii (al Legii cui?) mai ramine ca, la cererea anonimilor protestatari, sa fie retras de pe piata si ars (sau topit) numarul respectiv al Vietii Romanesti. De ce sa nu mergem pina la capat?

“Dan Culcer

“Dan Culcer,
scriitor si ziarist, Redactor pentru Franta al revistei Vatra
Directorul revistei Asymetria
<http://www.asymetria.org>
dculcer@teaser.fr
dculcer@asymetria.org”
[Text difuzat pe Internet si trimis si presei.]

Mă va ierta Mircea Stănescu: am dat de mesajul său -
întârziat de cutia mea postală - abia acum:

“Draga Domnule Stoiciu,

“Draga Domnule Goma,

“Intrucit D-na Sipos si cu mine nu (mai) sintem in corespondenta, va rog sa-mi spuneti daca Dinsa si-a manifestat cumva intentia de a redacta un protest, pe care sa-l semnam si sa-l trimitem US si redactorilor ziarelor si revistelor culturale. Eu il voi semna, numai doua lucruri sa contina: solidarizarea semnatarilor cu Paul Goma si L.I.Stoiciu, acuzati pe nedrept de antisemitism (direct sau prin delegatie), si incriminarea ca aberanta a deciziei de a-l suspenda pe Dl: Stoiciu din postul de redactor al revistei.

“Daca D-na Sipos nu va putea sa faca asta, voi face eu insumi protestul respectiv in cursul serii de azi (regret, in timpul zilei voi fi plecat de acasa).

“Astept raspunsul.

“Cu drag,

“Mircea Stănescu”.

(un răspuns de la LIS):

“Va raman dator pentru bunavointa si simpatie. Va dati seama, nu pot decat sa va multumesc pentru actiunea Dumneavoastra, am incredere in tot ce intreprindeti - cum sa nu-mi dau acordul? Lovind in mine, cei din conducerea USR de fapt au vrut sa loveasca, descalificand, in Domnul Paul Goma. Niste nemernici, s-a ajuns prea departe.

“La mijloc e si o lupta pentru apararea unui principiu (al punerii la stalpul infamiei cu eticheta de antisemit, pe nedrept; trebuie pus pe

roate un proces în acest sens) și al protejării integrității morale a Domnului Paul Goma. Cu drag, (LIS)”

Încă un mesaj de la LIS (de ieri!)

“Va dați seama, prea iubite Domnule Paul Goma, că nu mai am ce să mai comentez. A fost dat publicității ultimul comunicat al USR, acesta de mai jos. Îmi doresc din toată inima să declanșați procesul împotriva celor ce vă acuza și acum de antisemitism, cu o josnicie de neînchipuit. În ce mă privește, faptul că am fost destituit... Dumnezeu cu mila, nu mi-a mai rămas decât să mă calugaresc, scarbit cum sunt.

“Al Dumneavoastra, cu omagii,

“Liviu Ioan Stoiciu”

“Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor

“În ședința din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discuție numeroase aspecte curente ale activității acestei organizații. Printre ele s-a aflat și situația creată de apariția în revista *Viata românească*, nr.6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste și a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii își exprima regretul față de publicarea acestuia.

“Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a invitat redactorii revistei *Viata românească* la o discuție pe această temă. Au răspuns invitației domnii Caius Traian Dragomir, redactor șef, Vasile Andru și Petre Got, redactori. În consens cu opinia Comitetului Director, membrii redacției *Viata românească* au exprimat părerea lor de rău față de publicarea articolului aflat în discuție și și-au însușit conținutul și formularea comunicatului USR pe această temă. Direcția revistei *Viata românească* a hotărât să publice în proximo număr al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România și punctul de vedere propriu, ce exprimă aceeași atitudine față de apariția articolului. Comitetul Director al USR și redactorii revistei *Viata românească* au decis să facă tot posibilul ca asemenea incidente, ce pot constitui subiectul unor tensiuni, să se plaseze în afara legilor țării și normelor societății contemporane, să fie evitate pe viitor. Ambele părți țin să reamintească faptul că revista *Viata românească* a fost în trecut și rămâne și azi promotoarea ideilor de toleranță etnică. Revista a manifestat constant o atitudine de largă deschidere spre toate grupurile etnice, publicând chiar și un număr special dedicat scriitorilor evrei din România

“Nici USR, nici conducerea revistei *Viata românească* nu doresc limitarea libertății de exprimare a opiniilor, ci doar încadrarea expunerii acestora în limitele unanim acceptate în lumea civilizată. Comitetul Director al USR atrage atenția opiniei publice că în comunicatul sau conducerea USR nu a incriminat nici o persoană, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat îngrijorarea firească față de apariția unui

text care propaga idei antisemite într-un periodic aflat sub egida UR. Redactorii revistei *Viata românească* invitați la Comitetul Director, au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere.

“Comitetul Director al UR a decis să îi retraga domnului Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numărului în care a apărut textul în discuție, calitatea de redactor șef adjunct al revistei *Viata românească*.”

Ce mai poți spune? Nu mai poți, nimica. A spus Manolescu, Gârbea a așternut, fidel, pe hârtie, insanitățile.

Mariana Sipos îmi transmite un mesaj al lui Lucian Vasilescu adresat tuturor membrilor cărora US. le trimisese “convocarea-comunicatul”:

“Stimați colegi,

“Este pentru prima oară când mă amestec într-un epistolar al Uniunii. O fac, însă, pentru că am oarece nedumeriri. Iată-le:

- "Incidentul" a devenit notoriu nu la publicarea textului în VR ci la preluarea de către mass media a Comunicatului UR în publicații cu tiraje și audiențe însemnate

- Comunicatele UR menționează "vii proteste" generate de apariția textului. Ale cui "vii proteste"?

- A avut conducerea UR o întâlnire cu "protestatarii" pentru a le cere să-și susțină acuzațiile sau a fost de ajuns că aceștia să "protesteze"?

- "Dezvaluirea" acestui "caz" s-a făcut anterior discuției Comitetului Director cu redacția VR (firește, și cu LIS)

- acuzația de antisemitism s-a făcut înaintea "judecării" cazului, aceasta (acuzația) transformându-se, în mod nefericit, în sentință

“Nu sunt un chitibuzar al "Codului de Procedura Penală" - sunt doar un poet preocupat de Codul de Procedura Morală.

“Acum, că "procesul" s-a încheiat (după ce sentința fusese deja dată cu mult timp înainte) aflu de la Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor că Paul Goma și Liviu Ioan Stoiciu au fost dovediți, dați în vileag, că fiind antisemiți. Cum aceasta este o sentință care nu se prescrie, nu se amnistiază, nu poate fi revocată și nu se uita, întreb și eu: chiar sunteți siguri că le-ați "cusut" pe piept celor doi cea mai potrivită stea-etichetă?

“Cu pretuire,

“Lucian Vasilescu

“PS Aș fi foarte bucuros dacă aș primi reacții/atitudini/ lamuriri la aceste ne-lamuriri ale mele. Va aștept pe e-mail.”

Reconfortant. Un mesaj de la Ioan Roșca:

“Am făcut eforturi serioase ca să public ceva în zărele românești sau să îmi spun punctul de vedere la televiziune. Nu am putut patrunde, cu nici un chip.

“Nici macar pentru a anunta situl

www.procesulcomunismului.com

“Asta e probabil efectul interventiilor mele pe problema holocaustizarii (facute pe situl

www.piatauniversitatii.com sau in forumul ziarului Ziua).

“Nu cred ca sint singurul care ar vrea sa vi se alaturesi e blocat de zidul cenzurii. Va semnalez deci situatia pentru a avea in vedere posibilitatea de a fi mai putin singur decit pare. Daca sintem filtrati asa de media obedienta, nu avem cum sa ne dam seama citi sintem de fapt.

“Nu ar fi cazul sa ne stringem putin rindurile?

“Ioan Rosca”

Duminică 11 septembrie 2005

Am lucrat azi noapte la textul promis - iată ce a rezultat:

INVITATIE

Paris, 10 septembrie 2005

Prin prezenta îi invit pe componenții Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România - în frunte cu Nicolae Manolescu, președinte ales - să dea seama de:

Deosebiri, nu de nuanță, ci de fond dintre

Comunicatul din 31 august a.c. care zice:

“ /în/ Viața românească nr. 6-7 (...) a fost permisă de către redacție *apariția unui text cu conținut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma*” (sublinierea mea, P.G.)

- și

Comunicatul din 6 septembrie a.c. - în care se repetă:

“apariția (...) unui text cu caracter antisemit” - adăugîndu-se: “care a generat vii proteste”.

Numai că:

- a dispărut numele autorului “textului antisemit” (dacă Manolescu l-a uitat: Paul Goma);

- nu este explicat: *cine* a viu-protestat - în declarația făcută presei după primul Comunicat scriitorul de limbă română H. Gârbea dăduse vina pe Comunitatea Evreilor “care au reactionat foarte dur” și care “Dacă ei s-au sesizat înseamnă că afirmațiile sunt grave” (ale cui “afirmații”: ale evreilor?, ale lui P. Goma? - de unde să știe H. Gârbea: el nu cunoștea “textul antisemit”, nu a avut timp să-l citească, povestea cu “foarte-dura reacție a Comunității Evreilor” i-a sugerat-o N. Manolescu, în colțul gurii).

Așadar propun, atât membrilor Comitetului Director al U.S. - care a(u) hotărît nesfârșite de legal (cât despre democratic...), membrilor de rând ai Uniunii Scriitorilor, precum și acelor români care se interesează de literatură și de literatori o dezbatere - de pildă în

coloanele revistei *România literară* - a "Cazului Viața românească-Stoiciu-Goma",

propunându-și:

- Să fie restabilită ordinea firească a "elementelor" (deliberat am folosit termenul securist, pentru a desemna dușmanii poporului): să-mi fie iertată imodestia, însă nu Liviu Ioan Stoiciu este... "șef de lot" - el însă a fost condamnat la alungare de la *Viața românească* - ci păcătosul de mine: eu sunt adevăratul vinovat, țintă, atât a holocaustologilor (de care m-am ocupat și îi asigur: nu am obosit), cât și a antisemitologilor de recentă extracție: N. Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, D.C. Mihăilescu, Laszlo, Pecican - îl pun și pe Gârbea, altfel plânge;

- Să argumenteze, să dovedească antisemitologii (Manolescu, Gârbea, ambasadorul Caius, poetul Got, misticul Andru) că termenul "antisemitism" acoperă o realitate, un adevăr - și nu este doar o exclamație, o acuzație rapidă a celor lipsiți de argumente într-o dezbatere, o injurie, o înjurătură la care înjuratul nu găsește "răspuns";

- După ce termenul "antisemitism" (se observă: îl pun între ghilimele... negaționismului meu funciar) va fi clarificat, îi invit pe colegii mei - nu sunt membru al U.S., dar sunt scriitor, în ciuda lui N. Manolescu - să piardă cinci minute din prețiosul lor timp dedicat creației-creatoare de capete de operă nemuritoare și să dovedească, pe textul incriminat (fragmentul din Jurnal 2005 publicat în *Viața românească*), *adevărul* acuzațiilor formulate negru pe alb, în cele două Comunicate: "antisemitism";

- Apoi să explice - cu mâna pe inimă - cititorilor care i-au stimat, i-au iubit vreme de decenii - că ceea ce a scris Paul Goma în Jurnalul său...:

- despre anumiți - și numiți - evrei; despre sionism; despre terorismul de stat practicat de Israel; despre acei evrei care încearcă să-și facă uitată ascendența criminală, bolșevică, prorusească și începând din 1991 s-au prefăcut în vânători de "antisemiți", acuзаторi vehemenți și zapcii nerușinați - toate acestea sunt *calomnioase* - pentru că sunt *neadevărate*;

- despre anumiți - și numiți - scriitori români; despre "prudența" lor legendară care, până în 1990 i-a dus la *colaboraționism*, atât cu puterea politică (prin ceea ce scriau-rosteau în public), cât și cu puterea polițienească, Securitatea; despre lipsa de coloană vertebrală a multora, în continuare, "după Revoluției", când, în goana după notorietate (politică: Manolescu, Pleșu, Pruteanu, Buzura, "ambasadorul Caius Dragomir"...), după câștig, după o pâine asigurată și mai ales după ceea ce se mai cheamă: puterea de a-i strivi pe alții - "dușmani sau doar concurenți"- a prefăcut "breasla scriitoricească" dintr-o turmă de oi (ce timpuri!, ce moravuri mioritice!) într-un nod-cuib de șerpi care se mușcă doar între ei - foarte mulți se... automușcă - și pe lângă care nu este recomandabil să treci: riști să fii fulgerat de duhoare.

Să mi se arate că afirmațiile mele (rele, recunosc, dar faptele lor cum sunt: bune? creștinești? demne de un scriitor, director de

conștiință al comunității sale?) sunt *calomnioase*, deci *neadevărate*.

Nu-mi fac iluzii: intelectualii, oameni de condei precum N. Manolescu și ciracii săi mai vechi: Dimisianu, Alex Ștefănescu sau nou-nouțul Gârbea nu cunosc caracterul sacru al Cuvântului; nu îl respectă. Pentru astfel de oameni de litere-și-de-cuvânt nu există un *adevăr* al Cuvântului, de aceea ei spun/scriu azi un “adevăr adevărat”, peste o săptămână spun/scriu un cu totul alt “adevăr adevărat”, dacă nu contrariul primului. Văd în această “concepție manolesciană” (despre lume și viață) influența hotărâtoare a lui Ivașcu, întărită de influența-confirmării “teoriei relativității adevărului” a lui Ivasiuc - coincidență sau ba ambii maeștri ai săi, foști deținuți politici deveniți turnători notorii.

Mă leagăn însă cu... certitudinea: așa cum - din fericire - nu toți scriitorii români dinainte de 1989 gândeau-scriau-acționau ca N. Manolescu (adică laș, demisionar, ascunzându-și lipsa de sentiment civic îndărătul “esteticului”), nici acum - deși circumstanțele sunt mult mai greu de suportat decât cele din vremea “dictaturii cinstite”, mai cu seamă datorită trădării intelectualilor de teapa lui Manolescu - scriitorii români, oricât de dezorientați, de dezamăgiți, de sărăciți (nu vorbesc de Liiceanu: el nu este scriitor, ci negustor de carte; nici de Dinescu: el a fost scriitor, a devenit un Aspirin al Troglodiților), nu bat pas de front pe arătură la comanda unuia care i-a trădat, slujindu-i pe criminalii Iliescu, Voican-Sturdza, iar de curând, pentru a câștiga voturile celor cu musca pe căciulă, s-a grăbit să mai facă o tâmpenie: l-a apărat-justificat pe Uricaru - nu va fi fost acela informator atitrat, însă activist până în măduva oaselor, da, (iar în sarcina activistului intra și datoria de a... raporta tot ce mișcă; râul, ramul).

S-au manifestat - pe internet - primii contestatari ai “liniei Manolescu”

Nu este totul pierdut. Nasc (chiar) și în România oameni.

Paul Goma

Mi-a fost extrem de grea ziua. Și plină.

Luni 12 septembrie 2005

Ieri a fost înmormântată la Ciocâlteni, Orhei, verișoara mea Nina Goma, căsătorită Dulgher, sora lui Ștefan Goma, fiica lui Ion Goma, fratele mai mare al tatei. Dumnezeu să o odihnească.

Ea a fost - în vara-toamna anului 1945 - unul dintre mulții copiii basarabeni duși de mână de mamele lor la “materialul didactic” sovietic: lagărele de exterminare în aer liber. Nina și-a văzut tatăl prin sârme: era acuzat de “trădare de patrie sovietică”, fiindcă fusese ostaș în Armata Română. Luat prizonier de război de către aliații noștri iubiți, mult după 23 august 1944 și mult în

inima României (pe Valea Prahovei). Acolo - la Bălți, presupun - a și pierit, nu cred că a mai apucat anul 1945.

Despre acel lagăr presupusesem întâi că fusese “amenajat” în apropierea Chișinăului. Dintr-o scrisoare a Ninei (de după 1990, firește) aflasem de “vizită”, însă nu și de locul lagărului. Copila avea atunci 9 ani, însă ea (spre deosebire de mine), trăind în Patria Strugurilor și a Pâinii, *tăcuse* și *i se tăcuseră* întâmplările și de ea trăite, așa că, treptat i se chiar șterseseră din minte. În urmă cu doi ani, am dat peste un document despre *Lagărul de exterminare de la Bălți*, apoi peste câteva mărturii despre acea grozăvie - am trecut totul, atât în ‘Săptămâna Roșie’, cât și în texte de sine stătătoare, puse pe internet.

Astfel am căpătat convingerea că unchiul meu Ion Goma acolo, la Bălți și-a găsit sfârșitul, de foame și mai ales de sete - dimpreună cu ceilalți peste 50.000 de nefericiți prizonieri de război germani, italieni, unguri, slovaci (în jur de 2.000), restul basarabeni și bucovineni răpiți din România *după 23 august*, considerați “cetățeni sovietici”, deci... “trădători ai patriei sovietice”.

Trista veste mi-a fost dată de nepoata mea Angela Goma, căsătorită Trubceak (fiica lui Ștefan Goma și sora lui Ionel Goma - deci nepoata Ninei) încă de vinerea trecută. Sâmbătă mi-a telefonat de la Londra Andrei Dulgher, fiul cel mare al Ninei - urma să plece la înmormântare. Tatăl lui - Dulgher - trăiește și se ține bine. El, Andrei s-a mutat în casă proprie: a cumpărat, cu împrumut de la bancă o casă, a reparat-o el cu Ionel și cu alți basarabeni londonizați. Băieții lui “merg bine cu Anglia”... Cu acest prilej am aflat că Ionel Goma, văru-său mai lucrează câteva luni acolo și se întoarce la Chișinău, unde și-a cumpărat un apartament.

Mesaj de la LIS:

“Asa cum ma asteptam, încep comentariile la adresa Dumneavoastra. Va trimit doua dintre ele, descoperite in ziarele de azi, luni, care se bat cap in cap. Cristian Badilita e neiertator cu N. Manolescu si va iubeste, are distanta si prestanta. Din nefericire, al doilea comentariu e semnat de un membru al Comitetului Director, Mircea Mihaies, Comitet care a provocat scandalul odios, legat de "antisemitismul" Dumneavoastra (interesant, nu scoate o vorba despre "antisemitism", stiind de frica procesului anuntat, ci despre... adevarata cauza a executiei publice, de fapt, aceea ca i-ati atacat cu intranșigenta pe cei din fruntea UR). Va dati seama, pe mine m-au trimis la plimbare (fara "functie" nu mai insemn nimic in ochii lor, n-am decat sa crap izolat), de acum inainte cei din fruntea UR vor duce lupta de

discreditaie numai cu Dumneavoastra... Cum va stiu puternic si perfect motivat sa-i amendati, nu-mi fac probleme. Oricum, sa nu uitati, cand aveti nevoie de mine, sunt... aici! Alaturi, onorat.

Cu dragoste, al Dumneavoastra
Liviu Ioan Stoiciu”

Ziarul "Averea" / 12.09.2005, pagina de Opinii si Comentarii

Goma tinteste perfect (ca de obicei)

La nici o luna dupa ce si-a demonstrat aptitudinile de „teolog“ incercat (vezi articolul meu din „Adevarul literar si artistic“), actualul presedinte al sindicatului socialist scriitoricesc, N. Manolescu, isi atin-teste indexul asupra lui Paul Goma. Intre N. Manolescu si Paul Goma nu incapa absolut nici o comparatie: nici de calibru scriitoricesc, nici de renume international, nici de calibru moral. Goma a trait toata viata haituit de stafia unui Adevar romanesc in care si-a intrupat opera si exilul. Goma a fost, pe cinstite, un erou „al vremii sale“ si a ramas un erou si al vremii noastre, innebunit pe jumatate de compatrioti mizeri si arivisti, lasi ori pur si simplu nesimtiti. Manolescu face parte din tagma cuminciorilor ajunsi mereu in fata, a vedetelor semidocte, fricoase, „diplomate“, de care sunt pline tarabele culturii romane. Goma e un scriitor cunoscut si recunoscut in Franta, in lumea larga, chiar daca nu atat cat s-ar cuveni. Oricum, mai mult decat oricare alt „geniu“ de pe plaiurile stramosesti, membru al sindicatului mai sus-pomenit din Bucuresti. Manolescu e precum echipa Rapid: cunoscut in Ghencea, adorat de puicutele liricoide din invatamantul casnic autohton, prizat de cititorul roman cu opt clase. Nu-mi amintesc sa-i fi auzit numele prin cercurile intelectuale din Franta, Spania, Italia sau Germania pe care le frecventez.

Dupa revolutia din decembrie '89, la care, probabil, asemenea 80% din compatriotii sai, a participat in papuci si pijamale inaintea postului TV, N. Manolescu a devenit brusc „disident“. Disident al cui? Un „disident“ atat de discret, incat abia in ziua libertatii aflam de existenta sa.

Ca multi altii, disidenti sau de-a dreptul „rezistenti“ - prin cultura, prin agri-cultura, prin api-cultura si mai ales prin a-cultura „Tranzitia“ a creat rezistenti pe banda rulanta, asa cum Ceausescu ii crea pe utecisti. La vremi noi, tot noi, vorba unui amic „destept“. Manolescu s-a infipt trainic in viata publica. Posesor al unui simt politic „redutabil“ (boala de generatie, generatia formolului care ne tot da lectii de adormire in masa) domnia-sa, publicat din rasputeri de vechiul regim si lasat sa calatoreasca peste granita fara oprelisti, a ajuns liderul unei Conventii putride si inutile, de care s-a ales praful la doar cateva luni de la intemeiere.

A pus mana pe un post universitar gras, pe directoratul unei reviste, Romania literara, cheltuind sume frumusele pe un fleac ilizibil, l-a dus de nas si pe presedintele fundatiei Anonimul, smulgandu-i un premiu absolut nemeritat, „pentru excelenta“, intr-un cuvnt, afacerile

au mers brici. Mai mult, i-a acordat un doctorat in litere si „eliadologului“ A. Paunescu pentru o teza abracadabranta, gest care l-ar descalifica pana si pe un agent imobiliar. Nu insa si pe N. Manolescu, semidoctul consacrat, Adrian Copilul Minune al literelor romanesti. Regimul Iliescu i-a priit la fel de bine ca si regimul Ceausescu.

In vremea aceasta, intransigentul si „smintitul“ Goma si-a continuat urletele in pustiu, a refuzat orice compromis cu lichelele de la Bucuresti, inclusiv cu cele care scriu impotriva lichelelor, si-a tinut cu darzenie falcile inclestare, a denuntat sistematic, bravo lui!, urdorele dinlauntrul si din afara breslei intelectualicești din Romania.

Romania, o data pentru totdeauna, nu are intelectuali, are numai parveniti si oportunisti, cu o zestre culturala mai bogata sau mai saraca. Dar zestrea culturala nu tine locul nici al curajului, nici al demnitatii, nici al cinstei.

Intelectualii adevarati ai Romaniei de azi se pot numara pe degetele de la o mana. Iar primul dintre ei se numeste Paul Goma, asa „nebun“ si „negru in cerul gurii“ cum pare a se manifesta.

Noua campanie impotriva lui Goma, acuzat de „antisemitism“ de catre iresponsabili, nu ne mai demonstreaza, noua, celor demult fripti, demult lamuriti, nimic. E foarte bine ca Paul Goma ii da in judecata pe infractori.

Cand te tii „intelectual“ se cuvine sa ai simtul proprietatii termenilor pe care-i folosesti. Imi pare rau ca Paul Goma se limiteaza doar la Manolescu, dintre scriitorasii locali; el ar fi trebuit sa-i aduca in fata justitiei si pe „analistii“ de serviciu, care l-au acuzat de aceeasi „boala“ acum cateva luni in cotidianul Ziua.

In lumea de azi „antisemitismul“ a devenit „boala“ de care sufera, constat, obligatoriu, toti oamenii curajosi, cinstiti si demni. Soljenitin „antisemit“, Goma „antisemit“, daca nu ma insel pana si Manolescu a fost la un moment dat declarat, de catre un „Manolescu“ al epocii, „antisemit“. Dar in loc sa-l aduca la tribunal pe impricinat pentru calomnie, el s-a multumit cu dezmințiri fute, cu starnirea amicilor de pe maidan si cu justificari lacrimogene. Manolescu trebuie sa primeasca o lectie, cat mai urgenta si usturatoare. Ulciorul oportunistilor crapa, si el, odata si odata, macar de rusine.

Inutil sa mai spun ca textele lui Paul Goma nu au nici o urma de antisemitism, asa cum indruga neodelatorii de pe malul Dambovitei, sensibilizati de directivele tov. I. Iliescu. Epoca de aur a revenit bine mersi, dar intr-un registru mai sordid si mai penibil. In fond, tragedia lui Goma, de cinsprezece ani de zile, tine de faptul ca-si uzeaza nervii si talentul polemic, timpul si (ne)rabdarea luptand cu o armata prafuita de cacaciosi.

Berlin, 10 sept. 2005

Cristian Badilita

Ziarul "Cotidianul" / 12.09.2005, pagina de Comentarii

Racnetul ragusit al disidentei carpatine

Mircea Mihaies

Nu stiu cum se face, dar, imediat ce Romania intra in cartile internationale, apar diversi „cartofori“ care strica regulile, imbicsesc aerul si huiduie ca la balamuc.

Ani de zile, cuplul Vadim-Tökés a fost singura masinarie care functiona ireprosabil intr-o lume de-o perfecta incoerenta. Cei doi reprezentanti ai pozitiilor etnic-extreme din societatea romaneasca se potentau reciproc, motivindu-si fiecare necesitatea prin prezenta celui-lalt. Mai destepti, ungurii si-au gasit alt stapin – guvernele Romaniei –, renuntind la asocierea compromitatoare cu un personaj care tradase ideea fundamentala enuntata la intrarea pe scena publica: solidaritatea umana transnationala si transetnica. Lipsindu-le abilitatea politica, romanii continua sa aiba nevoie de Vadim ca de-o gura de aer viciat in vidul populat cu fantose. Daca s-ar face o statistica, am observa un straniu paradox: in ultimii cincisprezece ani, discursurile xenofobe, antisemite, rasiste, conflictele interetnice din unele localitati din sudul Romaniei s-au petrecut mai ales atunci cind la putere s-au aflat fortele non-iliesciene (las deoparte momentul Tirgu-Mures din martie 1990, a carui sorginte e diferita de subiectul rindurilor de fata). Cu cit discursul puterii era mai ferm pro-european, cu cit apropierea noastra de Europa era mai accentuata, apareau voci, grupuri sau miscari pregatite sa puna bete-n roate. Nu pot demonstra c-ar fi vorba de o directie controlata de-un centru anume, dar coincidentele sint suficient de stranii pentru a ne pune pe ginduri. Dupa citiva ani de acalmie, evenimente pe care le credeam eliminate pentru totdeauna reapar la suprafata cu o virulenta de neimaginat. Sa nu-mi spuneti ca galeriile de pe unele stadioane din Romania sint aglomerari anarhice spontane de cetateni turmentati. Dimpotriva, avem de-a face cu grupuri paramilitare perfect organizate, finantate, in unele cazuri, chiar de cluburile pe care le sustin zgomotos. Purtind denumiri razboinic-kitschoase, precum „Ciinii rosii“ ori „Comando Ultra Viola“, ele nu fac nici un secret din programul belicos pus in aplicare de fiecare data cind se ivate prilejul.

E chiar o intimplare ca incalificabilele lozinci din tribunele stadionului „Steaua“ s-au intetit de cind patron al clubului a devenit personajul care, la ultimele alegeri prezidentiale, a readus in viata publica din Romania textele lui Zelea-Codreanu si ideologia fascista? Romania nu are doar prieteni, asa ca derapajele de acest fel nu trec neobservate. Chiar daca majoritatea covirsitoare a locuitorilor acestui spatiu sint la antipodul sentimentelor si impulsurilor ilustrate de noua extrema-dreapta dimboviteana, ceea ce se aude este racnetul ragusit al primitivilor inecati de ura, nu soapta catifelata a ceea ce numim indeobste „majoritatea tacuta“. In aceeasi ordine de idei, reprobabilele iesiri la rampa ale lui Paul Goma sint mana cereasca pentru oricine vrea sa caute nod in papura intelectualitatii romane si Romaniei incesi. O discutie fireasca intre istorici, sociologi, politologi si juristi e trivializata de Paul Goma, printr-un amestec de amintiri, false argumente si inexplicabile resentimente. In cazul celebrului disident, lucrurile sint agravate de nota stilistica excesiva, care imprima discursului sau

un ton apocaliptic, irigat de propozitii vindicative, complexe personale si mania de a plati polite. Chiar de-ai fi campionul mondial al tolerantei si tot ti-ar lasa o impresie detestabila.

Dl Goma nu e istoric, dar foloseste argumente luate din istorie pentru a construi un scenariu in care nu exista decit doua categorii de personaje: ticalosii si avocatii ticalosilor. Culmea e ca printre proscri-sii de ultima ora se afla si oameni care, ani la rind, au fost nu doar reprezentantii sai pe Pamint, ci si principalii propagatori ai elucubratii-lor exilatului de la Paris! Am simtit pe propria piele de cita dezinvoltura e capabil dl Goma, dar si cit de scurt e drumul de la fandacsie la minciuna sfruntata in destule dintre afirmatiile sale. Retras in turnul de fildes de pe malul Senei, autorul „Justei“ are o perceptie mediata nu doar de propriile idiosincrazii, ci, am impresia, si de subiectivitatea a diversi „binevoitori“, care-i pun la dispozitie un anumit tip de informa-tii. Oricum ar sta lucrurile, ca la mijloc ar fi un intristator proces de involutie intelectuala, c-ar fi vorba de-o dominanta caracteriala care iese la iveala odata cu inaintarea in virsta, e deprimant sa vezi cum principala voce a disidentei anticomuniste din Romania nu numai ca-si pune sub semnul intrebării intregul trecut, dar te obliga sa reactionezi indignat la formulele prin care incearca sa-si impuna adevarurile.

Mi-a zis-o, Mihăieș căruia eu îi ziceam - când: “hagiograful” lui Manolescu și al lui Tismăneanu, când: “Reportofonul Banatului” - ceea ce nu e de cel mai bun gust, însă nu găsisem un nume pentru individul care publică volume de dialoguri cu X, cu Y, însă partea lui este nulă - în afară de cea, esențială, a băgării microfonului în gurile Manolescului și a Tismăneanului!

Așa-mi trebuie!

Mircea Stănescu îmi trimite forma finală a Protestului:

“Dragă Domnule Goma,

“Varianta finală a protestului contine în cap indicarea "Protest", este datată si semnată Bucuresti, 12 sept.2005.

“V-o anexez mai jos, asa cum am trimis-o.

“Distinse Doamne,

Distinși Domni,

Dragi prieteni si cunoscuti,

“Incidentul recent de la Uniunea Scriitorilor și redactia revistei "Viata românească" ne-a făcut să inițiem si sa vă propunem o atitudine pe care o sintetizează textul de mai jos. Dacă veti fi de acord să vă alăturați initiativei noastre, vă rugăm ca, până luni seara, să ne comunicati acest lucru prin e-mail. V-am ruga să ne precizati si profesia/calitatea/functia pe care doriti să o retinem alături de numele Dumneavoastră.

“Va multumim pentru intelegere,
Dan Culcer
Valerian Stan
Mircea Stănescu
“Bucuresti, 11 septembrie 2005”

Protest

În legătură cu destituirea abuzivă a scriitorului Liviu Ioan Stoiciu din Directia revistei “Viata românească”, destituire dictată de conducerea Uniunii Scriitorilor din România ca urmare a publicării unui text cu pretins caracter antisemit aparținând lui Paul Goma, semnatarii Protestului de față ne exprimăm dezacordul profund față de decizia conducerii USR. Regretăm, de asemenea, acuzațiile de antisemitism care i-au fost aduse cu această ocazie lui Paul Goma de către Comitetul Director al Uniunii.

Detractorii consacrați ai scriitorului exilat i-au atribuit mai demult acestuia infamul calificativ, mai ales pentru lucrarea sa istorică “Săptămâna Rosie sau Basarabia și evreii, pe care, s-a dovedit, nici unul dintre ei nu a discutat-o în fond, limitându-se să o eticheteze. Multi dintre semnatarii acestui Protest sunt desigur buni cunoscători ai operei lui Paul Goma, unii însă (din cauza cenzurii de presă la care autorul este supus în ultima vreme în România) cunosc doar în parte opera lui Paul Goma. Pentru noi totuși e evident că scriitorul Paul Goma nu este antisemit nu doar pentru că este sot și tata de evrei. Ci deasemenea și pentru că nu a negat și nu neagă Holocaustul și toate celelalte crime grave comise împotriva evreilor, inclusiv de conaționalii săi. În chiar cartea amintită, Paul Goma califică, fără echivoc, drept inadmisibile, reprobabile, criminale și condamnabile gravele abuzuri săvârșite de români împotriva evreilor ulterior Săptămânii Rosii (28 iunie-3 iulie 1940), în care a avut loc evacuarea armatei și civililor români din Basarabia ocupată în urma pactului criminal Hitler-Stalin, și în care multi dintre evreii localnici s-au dedat la crime și alte samavolnicii împotriva românilor siliți să-și părăsească țara). Paul Goma nu a justificat niciodată aceste orori. Dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi denunțat “crimele inadmisibile și condamnabile” ale conaționalilor săi. În legătură cu acuzația de antisemitism, dar și cu multe altele care i se aduc azi lui Paul Goma, este semnificativ faptul că practic toate i-au fost aduse în trecut și de Securitate. Din chiar dosarele desecretizate recent se știe deja că încă din primavara anului 1977 șefii Securității au pus la punct “planuri de măsuri” de discreditare prin antisemitism a scriitorului disident. Iată cum sună una din directivele cuprinse în strategiile Securității: “Să fie lansată acuzația de antisemitism, făcând apel la evrei individual și la Statul Israel, cu care ne aflăm în bune relații”. Iar acuzația a fost, bineînțeles, lansată și apoi susținută cu metodă, așa cum numai Securitatea știa să o facă.

Sunt destule date care arată că în acest caz presedintele USR, dl. Nicolae Manolescu, nu atacă o chestiune de principiu. Ne temem că în

realitate nu e deloc vorba despre “antisemitismul” lui Paul Goma. Este stiut că Paul Goma a fost exclus din Uniunea Scriitorilor, în aprilie 1977, în plină teroare comunistă, inclusiv prin votul actualului președinte al URSS. Dar Paul Goma este nu numai o amintire neplăcută pentru proaspătul președinte al scriitorilor români, ci și un critic sever al atitudinii morale și politice de după 1990 a acestuia. Imediat după ce incidentul de la Uniunea Scriitorilor a devenit public, și înainte ca Liviu Ioan Stoiciu să fie destituit, Paul Goma a anunțat că de data aceasta îi va chema în justiție pe cei care l-au acuzat de antisemitism (și care i-au imputat d-lui Stoiciu publicarea textelor sale). Dacă pentru dl. Manolescu și colegii săi problema ar fi fost într-adevăr “antisemitismul” scrierilor lui Paul Goma (ceea ce scriitorul exilat contestă de mult timp și cât se poate de argumentat), atunci analiza și deciziile în acest caz ar fi trebuit amânate până când justiția se va pronunța cu privire la sesizarea d-lui Goma. Neprocedând așa, avem motive să bănuim că “antisemitismul” lui Paul Goma nu a fost decât un pretext pentru o răfuială meschină cu doi dintre scriitorii români demni de respect pentru opera și viața lor publică.

Ne adresăm conducerii Uniunii Scriitorilor și tuturor membrilor URSS, cerînd revocarea deciziei de destituire a scriitorului Liviu Ioan Stoiciu și retragerea, printr-o declarație publică, a acuzațiilor calomnioase la adresa lui Paul Goma, considerînd că celor doi le-a fost încălcat - printr-un act de cenzură greu de justificat - dreptul cel mai natural al oricărui scriitor, acela de a-și publica scrierile.

Semnează:

Dan CULCER, scriitor, membru al Asociației Scriitorilor din Târgu Mureș

Valerian STAN, publicist, București

Mircea STĂNESCU, istoric, București

Mircea Stănescu îmi transmite reacția lui Țepeneag:

D-le Stănescu, Nu cunosc, n-am citit textul cu pricina, mai mult: îl știu pe Goma capabil să spună tot felul de prostii. Îmi pare rău de destituirea lui Stoiciu pe care îl stimez din toate punctele de vedere. Dacă protestul dv. nu l-ar privi decât pe el, l-as semna. Peste câteva zile, mă voi duce în România și voi putea să mă documentez la fata locului. De ce sunteți așa de grăbiți? Dacă Paul Goma se simte calomniat, el ar trebui să se adreseze justiției, așa cum de altfel a și spus că va face. Dar a spus asta și după emisiunea TV a lui Plesită, atunci l-am sprijinit public, căci avea dreptate... Și n-a făcut-o! De ce nu se duce în România să pună lucrurile la punct!... Sunt gata să mă duc împreună cu el și să-l apăr așa cum l-am apărut cu aproape 40 de ani în urmă. Sau tot ce-l interesează e să se vorbească despre el? Cu stimă, D.Țepeneag.

LIS îmi trimite:

Domnule Liviu Ioan Stoiciu,

Poate ca totuși va ajunge protestul meu și în fața opiniei publice. I l-am trimis lui Liviu Antonesei, pentru Timpul, îi va face loc în numărul ce va apărea probabil săptămîna viitoare.

Vi-l atasez și Dumneavoastră. În cazul în care cunoașteți ziare sau reviste culturale (aici mă camîndoiesc) ce l-ar putea prelua, vă rog să-l propuneți pentru publicare.

Cazul Goma-Stoiciu mi se pare una dintre cele mai grave atingeri (dacă nu cea mai gravă, deoarece instrumentată la nivelul elitei) adusă după '89 libertății de expresie. Nu e cazul să mai negociem principii nici cu noi înșine, nici cu "persoane însemnate", "care nu le are".

Al Dumneavoastră,

O. Nimigean

Protest

Am primit alegerea la conducerea Uniunii Scriitorilor din România a d-lui Nicolae Manolescu cu speranța că, în sfîrșit, inerțiala instituție va găsi resursele, morale și economice, pentru reforma de 15 ani așteptată. Din nefericire, înțîia măsură a d-lui Manolescu și a subordonaților Domniei-Sale, întoarce U.S.R. la reflexe pe care le credeam revolute: reinstituirea cenzurii, măsuri administrative în contul delictului de opinie, procesul ideologic. Astfel interpretez interzicerea semnăturii lui Paul Goma în revistele U.S.R., retragerea calității de redactor-șef adjunct la "Viața românească" a d-lui Liviu Ioan Stoiciu (a cărui "culpă" constă în publicarea unui fragment din jurnalul pe 2005 al lui Paul Goma), preluarea necritică a acuzelor de antisemitism la adresa lui Paul Goma, formulate de Comunitatea evreiască din București.

Consider că, prin lipsa ei de discernămînt și prin atitudinea sa discreționară, conducerea U.S.R. amenință libertatea de exprimare în România și se discreditează moral.

Cer conducerii U.S.R. retragerea măsurii administrative dictate împotriva lui Liviu Ioan Stoiciu, anularea interdicției lui Paul Goma în revistele Uniunii, scuze publice și demisia (de onoare – dacă acest cuvînt mai păstrează vreun sens în breasla scriitoricească) din funcții a tuturor celor implicați în acest abuz.

În caz contrar, îmi voi înainta eu demisia din U.S.R., refuzînd o stare de fapt pe care o resimt în cel mai înalt grad compromițătoare.

O. Nimigean

Iată și o reacție justă, bolșevicioasă - cum altfel? - la textul lui Gabriel Pleșea, din partea eternei tovarășe Felicia Antip (sublinierea îmi aparține):

Vă rog să nu-mi mai trimiteți NICIODATA propaganda legionaroidă și insulte urbi et orbi la adresa adevaților oameni de cultură din România.

Vă multumesc pentru înțelegere.

Felicia Antip

Tot Pleșea a primit următorul răspuns de la Horia Gârbea:

Domnule Gabriel Pleșea,

Comentariul dvs. este viciat de distanță și mai ales de necunoașterea grozaviilor din articolul în discuție. Orice om care iubeste democrația s-ar oripila în fața afirmațiilor ca evreii, așa în general, indistinct, ca popor, sînt "criminali" și practica "terorismul de partid și de stat" etc.

Autorul îi insulta și pe intelectualii români tot în grup și de asemenea pe unii individual. Expresiile din articol ar putea face oricînd obiectul unui proces penal. Dar din păcate nu despre asta e vorba.

CD al URSS nu a vrut să pedepsească pe nimeni ci doar să spele obrazul Uniunii în fața întrebărilor legitime pe care și eu continuu să le primesc: Așa cred toți scriitorii români? Cîți dintre ei cred asta? E în RO un climat fascist? Apar des astfel de articole? Cît de des? etc. Și mai ales să răspundă indignării *Fed.Com.Evreiesti, Dep. de Stat al SUA prin ambasadorul SUA la București și chiar Min. de Externe* la RO care au cerut explicații și au pretins o delimitare a URSS față de atitudini extremiste, așa cum statutul URSS prevede explicit. Nu mai vorbim de colegii noștri, scriitori evrei și alți minoritari care au fost consternați și au cerut o atitudine fermă și garanții ca asemenea atacuri nu vor mai apărea niciodată în revistele patronate de URSS.

Aici nu e vorba de dl. Stoiciu pe care îl descrieți bine și pe care îl cunoaștem noi, cei care am avut ocazia să ne lovim de intemperanța lui, nici de dl. Goma care își neaga toți confratii din 1990 încoace. E vorba de apariția în presa literară, într-o revistă de tradiție democratică (cu născut socialist la origine) a unui articol cuprinzînd idei fasciste explicite. Ceea ce în România este de altfel interzis prin lege. Oricine ar fi semnat acest articol, reacția nu putea fi decît aceasta.

În ce-l privește pe dl. Stoiciu, dacă venea la Comitet și pleda vinovat, prezentînd scuze și delimitîndu-se de ideile din articol, ca și colegii săi, pe care nu i-a consultat cu privire la articol, ar fi dat dovadă de responsabilitate. Pentru că n-a făcut-o, e normal să platească. Retragerea funcției e o sancțiune minimă. Mai ales în contextul în care unii membri au cerut concedierea lui din redacția VR și chiar excluderea din URSS. Un ziarist de la orice publicație din România care ar fi publicat peste capul șefului sau un asemenea articol ar fi fost concediat în aceeași zi.

Ar fi mai bine ca vinovații să considere că și URSS discută încheiata. Altfel nu e tîrziu ca Parchetul să se sesizeze din oficiu sau să fie sesizat de cei ce se considera lezați și să aplice sancțiunile prevăzute de legea penală din România.

Va doresc numei bine,

Horia

Iată-mă și fascist! - sub pînă scriitorului de limbă română Gârbea. Adevărat, mai fusesem tratat astfel de anchetatorii din

1956 - am mai scris, nu-i nimic, (mă) repet:

Într-o noapte, la Interne, după ce Țîrlea mă bătuse - pe mine, nu mai este necesar să precizez, dar se lovise singur într-un colț de masă (sau într-un colț de stea-roșie), “făcuse apel” la Enoiu: «Fac apel la tovarășu căpitan!», mă tot amenințase Țîrlosul - și chiar făcuse, măgarul. Căpitanul cu pricina nici nu apucase să închidă ușa îndărătul lui, că m-a și luat în niște pumni cumpliți; m-a isprăvit de tocat în câteva secunde, azvârlindu-mă sub chiuvetă (atunci mi-a fracturat - cu lovituri de pumn - coastele). Salvarea mi-a fost soneria telefonului. Namila m-a lăsat, a luat receptorul - am dedus că “celălalt” îl întreba ce mai face. La care Măcelarul de la Interne Gheorghe Enoiu a răspuns - modest, nevoie-mare:

- «Mă lupt cu fiara facistă!».

De acolo, de pe podea, de sub chiuveta, deși nu mă vedeam, mă vedeam, totuși: dacă așa arăta o “fiară facistă”...

In loc să publice “Invitația” mea, Ziua îl scoate pe Buduca:

“Samanta de scandal

Noua afacere Goma

Prima afacere Goma: asa-zisa miscare de disidenta din 1997 [greșeală a redactiei? a lui Buduca?], bine cunoscuta, azi, publicului; este ceea ce i-a dat lui Goma statura, reala, de erou anti-comunist.

A doua afacere Goma: radicalizarea anti-comunista a fostului disident; Goma devine procuror al acuzarii intelighentiei romanesti de dupa 1990; orice atitudine care lui i se pare a fi o complicitate cu "ramasitele" comunismului ideologic si de stat este adusa, prin autose-sizare, la tribunalul unei moralitati de insectar, fara nici o nuanta a viu-lui trait aici si acum.

A treia afacere: iata-l pe Goma anuntand ca va actiona in justitie Uniunea Scriitorilor din Romania impotriva acuzatiei de antisemit ce i-a fost adusa recent intr-un comunicat oficial al URSS.

Oricat de neinsemnat ar putea fi Goma ca scriitor - asa zic multi preopinenti ai sai, azi -, trebuie sa-i recunoastem talentul de strateg.

De ce spun asta? Dupa noiembrie 2004, cand a fost facut public Raportul Comisiei Wiesel privind existenta Holocaustului in Romania celui de-al doilea razboi mondial, Goma a pornit un razboi personal de proportii impotriva concluziilor acestui Raport. Multiplele sale reveniri asupra acestui subiect n-au catalizat o dezbatere publica asupra temelor istorice cuprinse in documentele de referinta ale Raportului. Explicatia? La noi, debaterile nu prind cheag daca nu sunt puternic personalizate.

Ei bine, strategul Goma a incercat sa personalizeze, in jurul statuii sale de erou, o asemenea dezbatere. Dar lipsea preopinentul. Acesta s-a ivit cand URSS a dat comunicatul in care Goma era etichetat

drept antisemit. Bravo, bravo, Manolescu, si-o fi soptit in barba Goma. Deschidem proces, la Bucuresti, impotriva acestei acuzatii si vom avea, in sfarsit, si o dezbatere asupra Holocaustului romanesc.

Chiar daca sentinta ce va urma va confirma eticheta de antisemit ce este pusa pe obrazul sau, Goma crede ca isi va tinti scopul: declansarea unei dispute publice despre o serie de "adevaruri" istorice, pe care el le citeste fara ghilimele, desigur.

Numai ca, pana atunci, publicul nu are cum sa fie la curent cu originea etichetei. De unde i se trage, asadar? Din doua carti recente. "Basarabia" este una. "Saptamana rosie" este cealalta. Acolo Goma argumenteaza asa: cine a aruncat primul piatra in conflictul dintre romani si evrei? Raspunsul sau: voi, evreii, ati dat primii cu piatra, in iunie 1940, cand romanii se retrageau din Basarabia, fara sa traga nici un glont. Atunci voi, evreii, ati atacat Armata romana si ati vandalizat casele unor romani.

Goma continua asa: apoi, in iunie 1941, cand Armata romana revenea in Basarabia, voi, evreii, ati fost victime ale spiritului ei de razbunare bine intemeiata.

Unde si cum devine Goma antisemit in argumentatia sa? Simplu: atunci cand gandeste si spune "voi, evreii"(s.m.). Pentru ca ofensele aduse Armatei romane in iunie 1940 si suferintele unor civili romani n-au fost opera unor evrei in calitatea lor etnica si religioasa de evrei, ci au fost faptuite de persoane cu identitate etnica iudaica in calitatea lor de persoane ultragiutate de administratia romaneasca a Basarabiei din cadrul Romaniei Mari, cea mai corupta administratie care va fi functionat vreodata in numele statului roman.

Reactiile romanesti de dupa iunie 1941, comandate de Antonescu, isi intemeiau violentele duse pana la crima in aceeaasi logica: "ei, evreii". N-a facut nimeni, atunci, o ancheta asupra vinovatiilor individuale. Singura individualizare pe care o facea logica de razboi a dictatorului Romaniei era aceea privindu-i pe evrei ca bolsevici. Pe toti cei care locuiau in Basarabia bolsevizata? Documentele sunt inca obiect de disputa intre istorici. Cert este ca, azi, Goma ar fi avut obligatia morala de a distinge intre persoane si etnicitatea lor.

Altminteri, prima sa intrebare ar fi trebuit sa fie alta: "De ce ar fi devenit evreii antiromani in circumstantele din iunie 1940?".

Procesul care va avea ca obiect plangerea lui Goma impotriva URSS poate fi o lectie de istorie, daca va fi administrat cu raceala istoriografilor obiectivi. Si asta pentru ca in eticheta de antisemit de pe obrazul lui Goma stau inscrite cele mai grav deformate evenimente istorice din razboiul nostru ca aliati ai lui Hitler: acolo e scrisa si pagina de rusine istorica de a fi cedat Basarabia fara sa fi luptat pentru ea; acolo e scrisa si cea mai crunta epoca de coruptie romaneasca, nicidecum explicabila prin pericolul bolsevic de la est de Nistru; acolo e scris si Holocaustul de care se fac vinovati romanii - in legatura cu care Goma s-a pronuntat deja: Da, i-am belit pe evrei, dar ei au fost cei care inainte de asta i-au belit pe romani".

Concluzie logică! Ai zice că este semnată de însuși Buduca. De parcă Wiesel nu ar fi urlat: «**Românii** au ucis!!»

Câteva intervenții pe forum:

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-13 00:33:23 , IP: 82.81.197...Frumos scris, d-le Buduca....

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)Data: 2005-09-13 00:36:20 , IP: 195.93.60...Mai Buduca pricep io bine?Unde si cum devine Goma antisemit in argumentatia sa? Simplu: atunci cand gandeste si spune "voi, evreii". Dar in toata chestia cu holocaustul romanesc nu se spune "voi romanii ati ucis"?.(...)

De la: enzo din Bucuresti (...@pcnet.ro)Data: 2005-09-13 01:03:28 , IP: 82.78.153...Mai, mai ca te-as crede, Buduca...Dar sunt doua aspecte care sunt aiurea. UNU: Dl Goma este dupa opinia mea (si nu numai) singura coloana verticala a Romaniei. DOI: arata-mi si mie un evreu dispus sa spuna "noi romanii", indiferent la ce subiect s-ar referi.

De la: CALUGARULData: 2005-09-13 04:13:29 , IP: 67.65.134...

D-le Buduca, sunteti un mare parsiv.Articolul dumitale este unul de rea credinta bazat numai si numai si numai pe o parshivitenie mirsava. D-ta lansezi aceasta parshiva idee cum ca Paul Goma a fost primul care ii acuza pe evrei pentru atrocitatile din timpul celui de-al doilea razboi mondial. Nici pomeneala de asa ceva. Arata d-ta negru pe alb locul unde Paul Goma ii acuza pe evrei ca fiind primii cei care i-au ostrazicat pe romani. MINCIUNI SFRUNTATE domnule Buduca. D-ta nu faci altceva decit sa lansezi o shusta ordinara care nu are alt scop decit sa fie folosita ca o caramida cu care sa se rideice un zid de faradelegi impotriva lui Goma pentru a-l zidi de viu. Paul Goma nu a facut nimic altceva decit sa contrabalanseze aceasta isterie a holocaustologilor care a transformat adevaratul holocaust in motiv de parsivitenie, in motiv de „carnet de partid” cu care deschizi orice usa de cabinet ca sa obtii vreo pozitie mai acatarii „unde va”. Holocaustologii mai mult strica decit construiesc. Urmarind excelentele documentare ale filmului „nationalitati sub dictatura” l-am observat pe „istericul istoric” Radu Ioanid cum se differentiatea total de adevaratii evrei care vorbesc si relateaza propriile lor tragedii. Acest isteric de Ioanid ar trebui scos din acel film. Prezenta lui strica mesajul acelor filme. Nu am vazut nicaieri in vreun astfel de documentar vreo depozitie a vreunui roman autentic caruia i-au fost omoriti vreo ruda de catre bandele dezlantuite de evreii azmutiti de rusi impotriva romanilor. Pentru ca au existat si astfel de situatii. Si inca cum. De ce trebuie sa inghitim un adevar istoric curatat cu grija de coaja ? Paul Goma nu anuleaza existenta holocaustului ci el cere un minim minimorum de onestitate in prezentarea adevarului istoric al acestui holocaust asa cum s-a petrecut el la noi in tara, mai exact in Moldova. Poate cineva sa spuna ca din ceea ce scrie Paul Goma reiese ca este un antisemit ? Eu i-am citit jurnalul si pot sa spun ca acel jurnal are mai mult valoare documentara si nicidecum nu este vreo interpretare personala a adevarului istoric pentru a-i acuza pe evrei de genocid si eliminarea ideii c-ar fi existat vreun holocaust. Nici pomeneala de asa ceva. Paul Goma este reprezentantul celeilalte fete ale medaliei holocaustului si a evreilor care are si ea uriciunile ei. Sa fim seriosi. Cit despre URSS ? Ce sa ne mai mire, cind

madam Cajal spune cu gura plina de saliva ca nu se va lasa pina cind fiecare roman se va simti vinovat de holocaustul din Romania. Mi se pare aberant si abject ce face aceasta femeie tip „ardei umplut”. Sa-i fie iertata memoria tata-lui ei, un om de-o adevarata valoare intelectuala, dar madam Cajal mi se pare o fanatica nerusinata pentru scopurile pe care le urmareste. Probabil ca de la ea i se trage lui Manolescu avintul de erou holocaustolog. Eu zic ca ar fi bine sa se mai termine o data cu holocaustul asta ca daca e pe-asa, atunci si noi romanii ar trebui sa fim mai indreptatiti sa ne prezentam lumii mai holocaustalizati decit insasi evreii, suferind in intreaga istorie nenorociri pe care putine popoare le-a suportat.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-13 08:53:53 , IP: 82.81.197...Re: Frumos scris, d-le Buduca, curata fictiune
La asta m-am referit, si am observat acest mod de gandire la un anumit sort de forumisti: "Da, i-am belit pe evrei, dar ei au fost cei care inainte de asta i-au belit pe romani." M-as bucura sa se dovedeasca, in procesul care sper ca va avea loc, ca acuzațiile de antisemitism contra d-lui Goma sunt false. Pacat sa fie patata imaginea celui mai renumit disident roman.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-13 04:19:17 , IP: 64.12.116..."Noua" afacere Goma?! Din start articolul e tendentious
Ce afaceri o mai fi facut d-l Goma?

De la: Vasile Calmatui Data: 2005-09-13 04:23:49 , IP: 81.57.219...
Paul Goma nu e strateg, ci e om dintr-o bucată Ioan BUDUCA, în chiar 2-3 rînduri ai găsit si răspunsul la "De ce ar fi devenit evreii antiromani in circumstantele din iunie 1940?". E copilăresc răspunsul Dvs, cică "crunta epoca de coruptie romaneasca". Păi de ce nu au iesit tărani contra asa-zisei coruptii, mai ales că probabil ei sufereau cel mai mult de ea? Dar această întrebare arată că n-ati citit "Săptămîna Rosie". În această carte de vreo zece ori Goma își pune întrebarea "De ce atîta ură?".. Si dă si răspunsurile pe care le crede apropiate... Găsiți "Săptămîna Rosie" la http://paulgoma.free.fr/dl_links/publicistica/saptamana_rosie.php (...)

De la: traktorist din SMT (...@aol.com) Data: 2005-09-13 05:01:41 , IP: 207.200.116... Re: Paul Goma nu e strateg, ci e om dintr-o bucata (...) Goma nu-i dintr-o bucata , ci din doua. Acum e rosu ca racu si il freaca grija americii si inechitatile sociale. Si-a pus cravata rosie de pioner la batrinetze.

De la: G.B. din Bucuresti (...@yahoo.com) Data: 2005-09-13 08:57:37 , IP: 82.76.225...Re: Calugare!Felicitari. Chiar daca in anumite privinze, parerile noastre nu coincid, te felicit pentru acest comentariu. Sincer.
La 2005-09-13 04:13:29, CALUGARUL a scris: (...) Paul Goma si-a dat seama. Ca adevarati dusmani ai romanilor nu au fost comunistii ci intelectualitatea de dreapta care l-au turnat atunci si il da in judecata acum.

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-09-13 09:36:08 , IP: 81.181.126...Alt pitic sare la gatul lui Goma Cat timp a fost impotriva comunismului a fost un erou , dar cand s-a atins de Holocaust au sarit tot soiul de pitici de care nici n-ai auzit , sa dea cu pietre in el .(...) Unde si cum devine Goma antisemit in argumentatia sa? (...) cand gandeste si spune "voi, evreii". Pentru ca ofensele aduse Armatei romane in iunie 1940 si suferintele unor

civili romani n-au fost opera unor evrei in calitatea lor etnica si religioasa de evrei, ci au fost faptuite de persoane cu identitate etnica iudaica in calitatea lor de persoane ultragiutate de administratia romaneasca a Basarabiei din cadrul Romaniei Mari, cea mai corupta administratie care va fi functionat vreodata in numele statului roman.

Dar si Ellie Wiesel a spus : "ati ucis , ati ucis , ati ucis" . El are voie sa vorbeasca despre romani in general ? Apoi continua : acolo e scris si Holocaustul de care se fac vinovati romanii

Omul asta n-are logica deloc . Parca mai sus spunea ca nu e corect sa spui "voi evreii" . Dar e corect sa spui "voi romanii"?

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-13 13:08:12 , IP: 194.102.59...nea Buduca Trecand peste prostia cu care iti debutezi articolul - asazisa miscare de dizidenta Goma din 1997 - carevaszica diversele persoane ultragiutate de corupta administratie romaneasca s-au manifestat oarecum excesiv in Basarabia intre cele doua razboaie si mai incoace intr-un fel de legitim "drept la replica". Pot usor sa-ti citez zeci de nume ale unor astfel de ultragiutati in drepturile lor de ticalosii de romani din administratie, de la Nicolschi, Chisinevskii amandoi, Rautu, Tisminetchi pana la Pantiusa Bodnarenko si Serghei Nikonov-Nicolau. Ca nici functionarii romani nu erau sfinti, mai ales intr-o regiune inapoiata economic ca Basarabia este perfect adevarat, dar indivizii de care se leaga Goma aveau alte mobiluri sau, ma rog, idealuri, fiind manuiti cu mare dexteritate de NKVD si GRU. Ca Goma sare peste cal si-i baga pe toti evreii basarabeni, ba mai grav, pe toti evreii din Romania in aceeasi oala, e, am mai spus-o, un imens neadevar. Daca te intereseaza marturii corecte despre relatia UNOR evrei basarabeni cu autoritatile romanesti in acei ani iti pot imprumuta memoriile lui Boris Holban, de la Calman Levy, personaj istoric al rezistentei franceze, care explica fara prejudecati filorusismul si filobolsevismul unor evrei basarabeni SARACI mai ales. Iti poti ruga prietenul Volodya Tismaneanu sa-ti povesteasca din memoriile (exista pe undeva dar inca sunt la "rece") tatalui sau si ale matusii sale, Cristina Boico, subalterna in Franta a lui Holban. Poate asa lucrurile iti vor deveni mai clare in legatura cu acea epoca blestemata pentru toata lumea. Ai dreptate insa in privinta necesitatii dezbaterei serioase a raportului de anul trecut. Cine insa sa o faca? Noul director al institutului holocaustului generalul Mihail Ionescu, tocmai numit? Pai acest individ, semna Mihail E. Ionescu in 1985, alaturi de Ilie Ceausescu, un volum celebru dedicat maretii contributiei pezeriste la victoria impotriva fascismului, pe cand era doar capitan si tzutzar shef al fratelui dictatorului. Am avut ocazia sa-l ascult la o prezentare a cartii in care iti venea sa vomiti de cate ori pomenea in extaz numele "tovarasului". Si acum a schimbat stapanul ca rrrromanul impartial. Unde ne sunt istoricii si intelectualii cu spinare verticala? Cauta si ei o bursa de ros asa ca trebuie sa-si tina spinarea cat mai "flexibila". Triste vremuri traim.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-13 14:12:53 , IP: 152.163.100...(...)reiese ca nu prea sunteti convins ca Paul Goma ar fi antisemit daca asteptati (si in mod evident sperati) ca justitia romana sa-i dea castig de cauza. (...) De acord(...) Dar sper sa recunoasteti ca nici UNII forumisti evrei nu se grabesc sa intoarca celalalt obraz, adica "belesc" si ei in continuare pe cine nimeresc, indiferent de puritate antisemita (pure of antisemitism), in temeiul vechilor traume. Acei forumisti razboinici isi aleg aliati doar in randurile celor mai zgomotosi si artagosii crestini.(...)

De la: evreu mandru din israel Data: 2005-09-13 17:50:27 , IP: 82.81.197...
 Re: De pe verso: "Curata fictiune" Marturisesc ca ce stiu despre Goma , e ce am citit in cele cateva articole care au aparut in ziarul Ziua. Pe internet am gasit textul de mai jos, scris de cineva care da impresia ca e la curent cu cele scrise de Goma. Asa ca mie, inainte de a-mi forma parerea despre Goma, nu imi ramane decat sa astept cu rabdare sa vad ce va iesi la iveala in cursul procesului. "In cartea Saptamina Rosie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia si Evreii, Buc., Ed. Vremea XXI, 2004, folosind pretextul analizei istorice, Paul Goma face o lunga serie de afirmatii flagrant si stupefiant antisemite. Minciunile sale se revarsa in torente: a) autorul deduce in mod fals ca exterminarea evreilor s-ar fi datorat faptului ca acestia i-au agresat pe romanii in retragere din Basarabia (in realitate motivele Holocaustului sint mult mai numeroase si complexe, de anvergura continentală); b) autorul inverseaza in mod fraudulos semnificatia morala a faptului istoric si arunca vina Holocaustului pe umerii victimelor; c) autorul dezechilibreaza ponderea intimplarilor, exagerind pierderile de vietii omenesti printre romanii din Basarabia, dar minimalizind pierderile de vietii omenesti printre evreii din Romania; d) autorul deplaseaza focalizarea "investigatiei" sale doar asupra anumitor fapte pe care le hipertrofiaza (agresiunile antiromanesti), in schimb neglijeaza ponderea reala a altor fapte, mult mai grave (exterminarea evreilor); e) autorul, procedind astfel, recupereaza si imbratiseaza argumentele propagandei antonesciene; f) autorul resuscita si cosmetizeaza chiar figura criminalului de razboi Ion Antonescu; g) autorul reciteste mare parte din istoria Romaniei in cheie antisemita (rascoala taraneasca din 1907, criza frontului in primul razboi mondial, infiintarea partidului comunist, "importarea" comunismului rusesc, toate s-ar fi produs din "vina" evreilor); f) autorul pune in mod fals semnul echivalentei intre evrei si comunism; g) autorul trece cu vederea sau ascunde numeroasele agresiuni antisemite romanesti care au precedat anul 1940; h) autorul culmineaza in minciunile sale atunci cind neaga explicit Holocaustul din Romania, scriind negru pe alb: "Holocaustul romanesc este o minciuna, un fals, o escrocherie, o ticaloasa amenintare (Punga sau viata!)" (vezi ed. cit., p. 273)."

[Întreg citatul - dat între ghilimele - din cartea pe care pretinde a o fi citit aparține lui... Laszlo! - n.m. P.G.]

De la: calator Data: 2005-09-13 19:56:19 , IP: 148.244.150...(...) La ora asta scriitorii, intelectualii si ziaristii stau într-o gara si se întreaba în ce tren sa urce: Goma sau anti-Goma. (...)Vazând din faptele si scrisurile exilatului cum îi lipseste în tot ceea ce întreprinde orice urma nu de strategie ci de cea mai infima "tactica" în razboaiele pe care le duce, aceasta afirmatie mi s-a parut de un humor perfect.

Goma ar fi putut sa-si gaseasca dupa 1989 un loc de invidiat, cu ambele picioare în România sau cu unul la Paris, celalt la Bucuresti.

Ori scriitorul nostru se obstineaza, de dragul ideilor sale la care nu vrea sa renunte, sa nu-si faca grupuri, sa nu frecventeze bisericiute, sa nu-i placa concediile. Mai mult de atât, Paul Goma este arhetipul facatorilor de dusmani personali. A-i spune "strateg" este cum ai spune unui tânar timid, care roieste de îndata ce o fata este în preajma, "mai Casanova". S-ar înrosi de data asta de placere.. Daca cititi aceste rânduri nu uitati, Paul Goma,

sa-i trimitesti vinul domnului Buduca cu multumirile de rigoare. (...)

De la: enzo din Bucuresti (...@pcnet.ro)Data: 2005-09-13 21:10:23 , IP: 82.78.157...Prietenului evreu mandru din Israel (...) Analiza ta literara este foarte buna pentru un liceu din Romania sau din Israel (daca Goma s-ar preda acolo). In spatele afirmatiilor lui Goma se afla faptul ca el a trait acele momente, le-a inteles si perceput prin cunoastere directa. La tine se cunoaste ca utilizezi cunoasterea din citit plus atasamentul tau fata de apartenenta prin sange la poporul ales. M-as bucura daca ai realiza ca este o diferenta intre tine si Goma. In alta ordine de idei, Goma a realizat o miscare opozanta fata de Ceausescu care anuntase o mare priza la public, pe care nimeni dintre cei care-l denigreaza acum nu ar fi in stare sa o creeze macar acum, in asa-zisa libertate, darami-te atunci, cand tramvaiele erau facute in mod special pentru a calca dizidenti. Acest gen de oameni sunt goi, nu sunt capabili de altceva decat sa calomnieze (pardon, calomnia a fost scoasa din codul penal).

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-13 22:33:06 , IP: 82.81.197...() Nu inteleg ce momente a inteles Goma la varsta de 5 ani in 1940 cand rusii au intrat in Basarabia si cat a perceput, chiar daca suntem convinsi ca e un geniu care se naste odata in o mie de ani. (...)

Marti 13 septembrie 2005

Ieri am primit altă veste tristă: a murit mama lui Șerban Cristovici, “Tanti Diți” cum îi spuneau cu dragoste Filip (care a avut în ea o bunică împlinindu-i toate capriciile de copil de 3-4-5-6 ani) și Ana - ea găsea “o tanti” în sensul plin al cuvântului.

Dumnezeu să o ierte pe Tanti Diți, să găsească la El odihnă.

LIS, cu tonusul recăpătat, îmi trimite articolul lui Buduca din Ziua de azi (sic) - pe care l-am copiat - precum și un text de Mircea Cărtărescu din Jurnalul Național:

“Comentariile continua, iubite Domnule Paul Goma, ceea ce nu e rau (vedeti mai jos). Din nefericire, inasa, scriitorul roman da si acum dovada de lasitate si caracter, lipsa de solidaritate e batatoare la ochi. Imi pare sincer rau ca fac parte din aceasta breasla care se taraste...

“Cu aceleasi omagii, devotat

“Liviu Ioan Stoiciu”

Ziarul “Jurnalul National” / 13.09.2005, Opinii

(R)adio cultura!

de Mircea Cartarescu

As fi vrut sa scriu de data asta despre ceea ce s-a-ntamplat la revista Viata romaneasca, despre acuzatia de antisemitism adusa lui Paul Goma, despre destituirea lui Liviu Ioan Stoiciu, cu toate implicatiile afacerii asteia specioase. Pe de-o parte, inasa, nu cred ca intereseaza prea multa lume, iar pe de alta, mi-e pur si simplu lehamite. Daca

vrei sa scrii critic despre ce se-ntampla azi cu scriitorimea romana e ca si cand ai vari [vârî], de bunavoie, mana intr-un viespar. Va fi singura ocazie cand ii vei vedea pe toti coalizati si hotarati sa te termine. In ultimii ani, prima mea grija a fost sa ma retrag din aceasta lume bantuita de razboaie tribale (pe cat de derizorii, pe atat de sangeroase) si apoi sa tac din gura, sa-mi suspend judecatile, sa nu starnesc asupra mea roirea furioasa de care am avut de-atatea ori parte. Fireste, toata strategia mea n-a dus la nimic: izolarea mi-a fost socotita orgoliu, iar tacerea – duplicitate. N-am scapat de resentimentele lumii scriitoriesti, ba chiar dimpotriva. Dar macar am acum mult mai mult confort sufletesc.

Asa ca voi scrie despre "al doilea cel mai bun" subiect (...)

Înțeleaptă atitudine. Iată secretul supraviețuirii (rău în cerul gurii, zic: sub-vietuirii). Așa a “rezistat” el, românul de-a curmezișul veacurilor de restriște: după rețeta Cărtărescu: retrăgându-se (în codri, în munți), întru confortu-i sufletesc - amin!

Un mesaj... încălzitor:

De : paul.bogdan@poezie.ro
 Obiect : protest public si opiniile tinerilor
 Date : 13 septembre 2005 06:36:33 HAEC
 À : paulgoma@free.fr

“Domnule Paul Goma,

“Suntem alături de dumneavoastră cu slabele noastre puteri.

Acestea sunt două adrese ale unor pagini de internet:

<http://agonia.ro/index.php/article/140246/index.html>

<http://agonia.ro/index.php/article/140521/index.html>

“Prima contine un articol personal scris pe data de 10 septembrie iar a doua adresa contine "Protestul Public" inițiat de Dan Clucer, Mircea Stanescu si Valerian Stan.

“Cu deosebită considerație,

“Pr. Paul Bogdan”

“Prietenul Liviu Ioan Stoiciu

“Un tip scund si vânos care strânge bine cuvintele între dinți înainte de a le da drumul spre interlocutor 2005-09-10

“Cred că este datoria mea morală, ca om ce l-a cunoscut pe Liviu Ioan Stoiciu, de a veni în sprijinul său măcar prin acest text, ce se dorește a fi o aducere în atenție pe www.poezie.ro a subiectului ce frământă astăzi lumea scriitoricească din România: repudierea curândă a scriitorului Paul Goma și demiterea Domnului Stoiciu din funcția de redactor șef al publicației „Viața Românească”.

“Ceii care se învârt cât de cât prin cercurile în care se răsfată Doamna Literatură sunt obișnuiți cu atmosfera confortabilă în care se

conservă pe poziții solide corifeii Domniei Sale. În pofida valurilor artificiale iscate de curente literare nou apărute și de veșnica dispută sterilă între nonconformiști și opozanții acestora (în fapt, „o apă în ochi” menită să canalizeze atenția în direcții eronate), cei care au în mână robinetul prin care ne parvine literatura au devenit în timp mici dumnezei, și asta nu numai datorită notorietății lor justificate în domeniu, ci și datorită supușeniei lor politice degradante-moral, „înălțătoare”-social și carieristic. Astfel, UR, reprezentanta prestigioasă a literaților de astăzi, a ajuns să fie o Înalță Curte care judecă nu actul artistic, ci actul istoric și politic, luând și impunând măsuri administrative împotriva acelor care scriu sau publică pe aceia care se arată împotriva dicteurilor politice.

“Este și cazul concret în care se află domnul Liviu Ioan Stoiciu. Culpă? A publicat în numărul 6-7 al revistei „Viața Românească” jurnalul pe anul 2005 al scriitorului auto-exilat în Franța, Paul Goma.

“Pentru că nu cred că veți avea ocazia să citiți acel număr al „Viații Românești”, care s-a epuizat încă de sub tipar, am să vă spun pe scurt că Paul Goma, sub forma unui jurnal, analiza acțiunile și componența „comisiei internaționale” pentru studierea holocaustului în România, comisie sponsorizată neconstituțional de Ion Iliescu. De asemenea, Paul Goma aduce aminte de fapte istorice de netăgăduit (acțiunea reprobabilă a unor grupări evreiești din Basarabia și România înainte și după anul de referință 1944) și comentează în stil propriu aceste acte ce produc și astăzi efecte în politica internă și internațională a României.

“Tratat ca antisemit, datorită celor scrise, și nu ca nesupus politic, ceea ce era mai greu de susținut, Paul Goma are toate flansele să fie interzis în România și să fie scos din librării. Și, odată cu el, să pice în dizgrație toți aceia care, din profesionalism literar, i-au publicat opera. Primul pe eșafod, sub ghilotina ipocriziei, a fost împins poetul și prozatorul Liviu Ioan Stoiciu care a fost executat de către Comitetul Director al UR prin demiterea sa din funcția ce o ocupa la „Viața Românească”.

“Horia Gârbea, directorul de imagine al UR, ne asigură într-un comunicat de presă: „Comitetul Director al UR nu s-a întrunit ca să pună pe cineva la colț, ci doar prin consultare să găsească acele măsuri ca asemenea situații să nu mai aibă loc”... Și: „Nu vor fi represalii împotriva lui Liviu Ioan Stoiciu, afla cum poate el se teme.” Cu siguranță că Stoiciu nu s-a temut, dar la ce i-a folosit?!

“La rândul său L.I.Stoiciu declară:

“«E un caz fără precedent. Proprietarul unei reviste își dă cu firma în cap, punându-i o etichetă infamantă, aceea că promovează antisemitismul. Avem în fruntea Uniunii Scriitorilor o echipă operativă, imorală, de rea-credință, dovedit amatoristică. Ea nu cunoaște nici măcar realitățile de fapt ale UR. A fost o mizerie aruncarea anatemei asupra „Viații Românești” numai fiindcă l-a publicat pe celebrul scriitor disident Paul Goma, adică fiindcă și-a făcut datoria de a publica un mare scriitor la o revistă a scriitorilor. UR e în stare acum să inventeze o

lege prin care Paul Goma, care „nu-și ține gura” (e singurul care mai spune lucrurilor pe nume), să fie interzis, și nu oricum, ci cu etichetă de antisemitism. Vânătoarea de vrăjitoare se face invers. Foștii scriitori compromiși de comunism ocupă funcții în URSS și-i condamnează pe scriitorii adevărați, de caracter, cu coloană vertebrală, dovediți afla înainte de '89. Aștept represalii la adresa mea, pe față sau pe ascuns».

“Nu știu ce afl mai putea să adaug pe marginea acestui subiect cauzat de gheaba morală a noii conduceri a URSS care s-a grăbit să acționeze ca o instanță penală, înainte ca vreo instanță de drept să se manifeste în acest caz.

“Ce ar putea fi spus despre colegii domnului Stoiciu de la „Viața Românească”, director-ambasador (la Atena), domnul Caius Traian Dragomir și redactori-Petre Got și Vasile Andru, care și-au însușit toate criticele aduse acestei reviste și care au „aderat” la hotărârile URSS nu ca niște elevi spășiți, ci ca niște „oameni” care tremură în fața deciziei unei instituții și ale unor personalități care le-ar putea afecta cariera?

“Cert este faptul că un proces a început. Nu este vorba doar de procesul pe care Paul Goma îl va intenta împotriva URSS și împotriva lui Manolescu, ci Procesul Scriitorului Român, scriitor care se vede îngărdit în actul creației și relatării adevărului de către lașitatea și servilismul celor care conduc soarta literaturii române.

“Rezultatele pot fi numai două, cale de mijloc nu există!

“Ori se va promulga o lege prin care scriitorului (și chiar istoricului) îi vor fi interzise abordarea subiectelor (istorice-certe și nu propaganda antisemită sau instigarea la antisemitism) ce ar putea leza interesele comunității evreiești și politica lipsită de coloană vertebrală a politicii românești din ultimii ani... ori... mira-m-aș! se vor ridica toate opreliștile ce stau în calea exprimării libere și a adevărului istoric.

“„Justiția este oarbă!”... În cazul unei sesizări a Justiției, sper din tot sufletul ca aceasta să-și dezlege cârpa de la ochi și să analizeze corect faptele nelăsându-se influențat? de „firul roșu”, căci altfel, decizia sa va schimba decisiv sensul democrației literare. În Executiv nu îmi pun nici o speranță, dimpotrivă! Prevăd că Parlamentul, autosesizant și docil, ne va servi o lege inchizitorie cât de curând așa cum a mai făcut-o.

“Atâta am putut să fac, deocamdată, să scriu două rânduri de încurajare și simpatie pentru cel cu care am avut deosebita plăcere de a discuta câteva ore bune, în timp ce conduceam un vehicul obosit către casă, în drumul nostru de la Agigea la București. Sper sincer că ne așteaptă un alt drum, cu un alt vehicul, cu care să putem străbate literatura alături de oamenii puternici ai acestei Minunate Doamne. Și mai sper că atât Paul Goma, cât și Liviu Ioan Stoiciu nu vor fi lăsați de izbeliște, ci vor fi susținuți de oamenii de caracter, care au onoarea și dreptatea mai sfinte decât orice altceva în viața lor”.

Tot LIS îmi trimite din partea lui Valeriu Bârgău:

“In legatura cu masurile reprobabile luate de Uniunea Scriitorilor la redactia revistei „Viata Romaneasca”, acuzatia de antisemitism la adresa scriitorului Paul Goma si faptul ca i s-a luat painea de la gura scriitorului Liviu Ioan Stoiciu pentru ca a sustinut demnitatea scri-sului celui mai important scriitor roman din diaspora, ma alatur cu toata dragostea semnatarilor Protestului initiat de importante constiinte romanesti. Rog sa fie adaugat semnatarilor: Valeriu Bârgau, membru al Uniunii Scriitorilor din România din anul 1980, director al revistei „Ardealul literar” si al Editurii „Calauza v.b.”, presedintele Asociatiei Scriitorilor din judetul Hunedoara, director al ziarului regional „Calauza noastra”, membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din Romania.

“Paralel cu acestea, ziarul „Calauza noastra” publica in aceste zile intregul dosar de presa al cazului declansat in mod stalinist de Uniunea Scriitorilor. La fel, revista „Ardealul literar” va publica intregul dosar de presa si, dupa consultarea domnului Paul Goma, va publica pagini din „Jurnalul” scriitorului, pagini care au fost cenzurate de Uniunea Scriitorilor de sub conducerea presedintelui Nicolae Manolescu. Alatur acestei pozitii si editorialul meu din ziarul „Calauza noastra” numarul 805 in care s-a demarat publicarea dosarului de presa al cazului Paul Goma, Liviu Ioan Stoiciu.

“Valeriu Bârgau”

„Calauza noastra”, nr. 805 – EDITORIAL

“Singuri ne dam cu „antisemitismul” in cap sau cum sunt executati romani din Bucuresti si Paris, ca antisemiti?!”

“Am trait sa o vad si pe asta: fara voie am asistat zilele trecute la executia unui scriitor - Liviu Ioan Stoiciu, de fapt, la executia lui Paul Goma si a lui Stoiciu. M-a apucat asa o greata profunda. Evenimentul care a declansat aceste executii pe „motiv antisemit” m-a implicat afectiv si direct: in prestigioasa revista „Viata Romaneasca”, numar dublu (6-7/2005) am publicat un grupaj de 10 poeme dintr-un ciclu scris intre viata si moarte (pe patul spitalului din Deva) intitulat „Tratat despre morti” si o cronica la o carte a scriitorului devenit Dumitru Huruba. Revista infiintata de Stere si Ibraileanu implineste acusi 100 de ani!

“Cateva pagini mai incolo de poemele mele au aparut si cateva pagini din „Jurnalul” marelui scriitor roman Paul Goma care traieste de foarte multi ani la Paris. Dupa ce cu greu am facut rost de un exemplar din revista, a izbucnit scandalul. Uniunea Scriitorilor, care in mod obisnuit ar trebui sa-i protejeze pe scriitorii romani de peste tot, s-a scandalizat ca cica „Jurnalul” lui Goma „ar fi antisemit”, in sensul acesta dand un comunicat..., care imediat a inflammat presa... Pe Paul Goma l-am cunoscut prin anii 70, de Stoiciu ma leaga o prietenie de generatie (prin anii 84-86 ma chinuiam cu inca un scriitor sa-l convin-gem pe Nicu Ceausescu, sa opreasca securitatea de la a-l mai sicana).

Drept sa va spun - am citit tot ce s-a scris despre acest caz care seamana ca doua lacrimi cu un caz de executie de prin anii 71, cand niste imbecili de ofiteri ai armatei romane au executat un tanar - punandu-i in carca acuzatii de „dusman”, acuzatii care l-au marcat toata viata. Daca cineva doreste sa studieze acest caz, o poate face; îl ajut, dosarul este facut de Directia de Informatii a Armatei.

“Cand am pornit in revista „Ardealul literar” ancheta „Cine îl apără pe scriitorul român?” unii m-au intrebat in fel si chip. Iata ca si scriitorul roman (culmea!) trebuie aparat de unii dintre confratii sai!

“Celebrul dizident Paul Goma anunta de la Paris ca il va da in judecata pe presedintele Nicolae Manolescu. Nicolae Manolescu imi arata prin anii 80 ca tine televizorul acoperit cu o fata de masa; avea greata sa-l vada pe Ceausescu... Atunci, de ce acelasi Manolescu de atunci, ii executa pe Goma si pe Stoiciu? Ce dracu’ se intampla cu oamenii de azi? A mai varat coada si Comunitatea Evreească, care, cica, s-a revoltat pe textul lui Goma! Goma are sotia evreica, noi avem corespondent in Israel, de ce am fi noi antisemiti ? Nu vi se pare ca orice incercare de a discuta la rece despre poporul ales, aduce executii fara discernamant? Am citit textul lui Goma; asta face - discuta la rece despre evrei. E o crima sa discuti la rece despre un popor?

“Am sa-l invit pe domnul Paul Goma sa-si publice „Jurnalul” oprit/ cenzurat de confrati din Romania, in revista noastra „Ardealul literar”. N-are decat unii din U.S. sa ma dea afara din Uniune, unde sunt din 1980. Vocea lui Paul Goma trebuie sa se auda in fata adevarului. Si vocea lui Stoiciu, Liviu Ioan, demis pentru ca a incercat sa se bata pentru demnitatea unui scriitor roman. Vreau ca acest articol si „dosarul rusinii” publicat in acest numar si urmatoarele, sa-i folosească domnului Paul Goma la proces, justitia romana sa faca dreptate atat lui Stoiciu cat si lui Goma! Daca „justitia” scriitorilor a devenit o mare rusine...

“Valeriu BARGAU”

Mircea Stănescu îmi transmite:

“Iată ce am primit de la D. Tsepeneag (și in atas):

““RE: Deoarece DL. LIVIU IOAN STOICIU este unul dintre putinii scriitori romani Date: 13 Sep 2005 17:01:22 +0200
Formulara lui Dorin Popa mi se pare cea mai potrivită. Accentul trebuie pus pe Stoiciu, căci el a suferit într-adevăr o sanctiune, nu Goma. Poate că ar fi bine să fie reformulat în acest sens protestul. Eventual, Goma a fost calomniat si depinde de el dacă se adresează sau nu justitiei. Nu stiu dacă înțelegeti ce vreau să spun...[nici eu nu știu dacă înțelegi că n-ai înțeles nimic - observația mea, P.G.] Oricum nu putem lăsa ca Stoiciu să devină un tap ispășitor. Eu asa cred... D.Tepeneag”.

O mare, o nesfârșită tristețe. Îi răspunsesem lui Mircea

Stănescu (el mă întrebase - din oboseală, din inerție: ce mai fac?): Îmi era mai ușor când mă luptam cu Fiara de unul singur.

“De unul singur”, iată o tactică (și chiar o strategie...) pe care o aplic de decenii, de când, adolescent fericit ca toți adolescenții, însă în același timp nefericit, pentru că îi puteam contamina de “boala reactionarismului” pe colegii mei, pe prietenii mei - pe fetele mele. Așa că... mă retrăgeam de lângă ei/ele, pentru a nu le pricinui necazuri - politice, desigur - și chiar de nu o făceam în realitate, o făceam în gând, iar rezultatul era același? Sufeream din cauza aceasta, fiindcă sunt structural sociabil, sunt un doritor de prietenie bărbătească, mai ales adolescentină (nu o cunosc pe cea bărbătească, de război, doar pe cea de pușcărie care este cu totul, dar cu totul altceva, dar nu “prietenie”); îmi plăcea să fiu membru al unei comunități: echipă de fotbal, fanfară, “gașcă” și cred că aveam calitățile de a mă face acceptat, chiar iubit - însă...

...Însă! Eram un ins cu un semn în frunte, acela de care nu este consult (fiind în Ardeal) să te legi - fiindcă nu se știe cum-când te contaminează, îți trece păduchii lui - de refugiat, de reacționar, de antirus, de antiregim.

Desigur, au fost momente, chiar perioade în care eram unul-dintre - la liceu, la internat, la facultate, după liberarea din închisoare, cu oniricii... Și ce bine mi-au fost!

Dar nu au durat momentele bune.

Și a trebuit să mă obișnuiesc cu solitudinea, ba de la o vreme să o cultiv.

Gânduri negre - provocate de intervențiile prostește de prostești ale prietenului Țepeneag.

Ion CUCU:

“Va trimite un articol din Gardianul de maine:

<http://www.gardianul.ro/index.php?a=mediacultura2005091401.xml>

Paul Goma: Manolescu sa dovedeasca, negru pe alb, «adevarul» acuzațiilor formulate de conducerea UR

Ramona Draghici

Scandalul dintre Paul Goma și conducerea Uniunii Scriitorilor din Romania (UR) continua. "Oripilat" de demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu, redactorul-sef al revistei "Viata romaneasca", Paul Goma continua seria de comentarii adresate, in special, presedintelui Uniunii, Nicolae Manolescu. De asemenea, Goma imputa Comitetului Director al Uniunii neconcordanța informațiilor din cele doua comunicate de presa date de Uniune și propune o dezbatere in paginile revistei "Romania literara", vizavi de intregul conflict.

In urma publicarii de catre revista "Viata romaneasca", in numarul din iunie, a unui articol ce cuprindea fragmente din "Jurnalul 2005" al lui Paul Goma, s-a declansat un conflict de proportii intre actuala

conducere a URSS si Paul Goma. Una dintre consecintele acestui conflict a fost demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu, redactorul-sef al revistei "Viata romaneasca". Vizavi de acest aspect, Goma ia atitudine. Va prezentam, mai jos, fragmente dintr-o nota primita la redactie din partea lui Paul Goma.

"Ii invit pe componentii Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din Romania - in frunte cu Nicolae Manolescu, presedinte ales - sa dea seama de: deosebiri, nu de nuanta, ci de fond dintre Comunicatul din 31 august a.c. care zice: "In «Viata romaneasca», nr. 6-7 iunie, a fost permisa de catre redactie aparitia unui text cu continut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma" (sublinierea mea, P.G.), si Comunicatul din 6 septembrie a.c. - in care se repeta: «aparitia» unui text cu caracter «antisemit» - adaugandu-se: "care a generat vii proteste". Numai ca: a disparut numele autorului «textului antisemit» (daca Manolescu l-a uitat: Paul Goma). Nu este explicat: «cine» a viu-protestat - in declaratia facuta presei dupa intaiul Comunicat, scriitorul de limba romana H. Garbea daduse vina pe Comunitatea Evreilor «care au reactionat foarte dur» si care «daca ei s-au sesizat, inseamna ca afirmatiile sunt grave» (ale cui «afirmatii»: ale evreilor?, ale lui P. Goma? - de unde sa stie H. Garbea: el nu cunostea «textul antisemit», nu a avut timp sa-l citeasca, povestea cu «foarte-dura reactie a Comunitatii Evreilor» i-a sugerat-o N. Manolescu, in coltul gurii)", scrie Paul Goma.

Invitatie la dezbateri

"Asadar, propun, atat membrilor Comitetului Director al URSS - care a(u) hotarat nesfarsit de legal (cat despre democratic...), membrilor de rand ai Uniunii, precum si acelor romani care se intereseaza de literatura si de literatori o dezbateri - de pilda in coloanele revistei «Romania literara» - a «Cazului Viata romaneasca-Stoiciu-Goma»".

In continuare, Goma sugereaza "sa fie restabilita ordinea fireasca a «elementelor» (deliberat am folosit termenul securist, pentru a desemna dusmanii poporului): sa-mi fie iertata imodestia, insa nu Liviu Ioan Stoiciu este... «sef de lot» - el insa a fost condamnat la alungare de la «Viata romaneasca» -; ci pacatosul de mine: eu sunt adevaratul vinovat, tinta, atat a holocaustologilor (de care m-am ocupat si ii asigur: nu am obosit), cat si a antisemitologilor de recenta extractie: N. Manolescu, Liiceanu, Plesu, Adamesteanu, D.C. Mihailescu, Laszlo, Pecican - il pun si pe Garbea, altfel plange. Sa argumenteze, sa dovedeasca antisemitologii (Manolescu, Garbea, ambasadorul Caius, poetul Got, misticul Andru) ca termenul «antisemitism» acopera o realitate, un adevar - si nu este doar o exclamatie, o acuzatie rapida a celor lipsiti de argumente intr-o dezbateri, o injurie, o injuratura la care injuratul nu gaseste «raspuns»".

Nu sunt membru URSS, dar sunt scriitor!

Dupa ce termenul «antisemitism» (se observa: il pun intre ghilimelele... negationismului meu funciar) va fi clarificat, ii invit pe cole-

gii mei - nu sunt membru al UR, dar sunt scriitor, in ciuda lui N. Manolescu - sa piarda cinci minute din pretiosul lor timp dedicat creatiei-creatoare de capete de opera nemuritoare si sa dovedeasca, pe textul incriminat (fragmentul din Jurnal 2005 publicat in «Viata romaneasca»), «adevarul» acuzatiilor formulate negru pe alb, in cele doua Comunicate: «antisemitism». Apoi sa explice - cu mana pe inima - cititorilor care i-au stimat, i-au iubit vreme de decenii - ca ceea ce a scris Paul Goma in Jurnalul sau ca (...) toate acestea sunt «calomnioase» - pentru ca sunt «neadevarate»".

In incheiere, Paul Goma noteaza: "S-au manifestat - pe Internet - primii contestatari ai «liniei Manolescu». Nu este totul pierdut. Nasc (chiar) si in Romania oameni. Paul Goma

Din Jurnalul National de mâine, 14 sept.:

Scandal - Marele Inchizitor si Goma de Mihaela Suci

Dupa scandalul iscat de demiterea redactorului-sef adjunct de la Viata Romaneasca de catre UR pentru publicarea unui fragment din Jurnalul lui Paul Goma, acuzat de antisemitism, protestele nu au astepatat sa apara, asa cum este cel semnat de Dan Culcer, redactor pentru Franta al revistei Vatra si director la revista Asymetria.

Dan Culcer a luat pozitie in urma anuntului demiterii de catre Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din Romania de la conducerea revistei Viata Romaneasca a lui Liviu Ioan Stoiciu. Motivul inlaturarii lui Stoiciu din postura de redactor-sef adjunct a venit in urma publicarii in nr. 6-7 a unui fragment din Jurnal 2005 al lui Paul Goma pe care UR l-a denuntat drept antisemit.

CONTRAARGUMENT. Dan Culcer se intreaba, pornind de la informatiile din comunicatul remis publicitatii de CD al UR prin care institutia isi exprima regretul fata de publicarea textului lui Goma, "1. Cine sunt nominal autorii «viilor proteste»? Oamenii muncii? Mai tineti minte formula? 2. Cine si cand a demonstrat ca textul incriminat al lui Goma are caracter antisemit? Cu doua zile inainte in ziarul Gardianul de la 6.09.2005, pagina de Cultura (articol de fond, cu trimiteri din pag. 1) se citeaza un anterior text emis de acelasi Comitet Director: Conducerea Uniunii mai precizeaza, in finalul comunicatului, ca «din succintele extrase din Jurnalul lui Goma, retinute in Gardianul, rezulta ca autorul este anticomunist si foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca este antisemit, or, in definitiv, comunicatul UR nu avea in vedere decat antisemitismul». Ca si cum Comitetul Director ar fi cunoscut atunci textul lui Paul Goma doar din citatele Gardianului. Ce sa mai intelegem?"

DECIZII. Dupa ce-si prezinta indoielile in ceea ce priveste procedura CD al UR, Dan Culcer trage concluziile pe care le considera necesare in situatia data, din punctul sau de vedere: "Cer reintegrarea imediata in functie a dlui Liviu Ioan Stoiciu, a carui demitere din functie este un abuz. Ca scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din Romania si

fost redactor de revista in Romania national-comunista, protestez fata de cenzura la care este supusa revista Viata Romaneasca. Pot intelege cauzele supunerii unor redactori si a unui ambasador la o decizie (fara comentarii publice), dar nu pot admite ca letala combinatie dintre interese de grup si presiuni anarhice (si anonime!) sa cenzureze vreo scriere semnata (nu anonima!) inainte sau dupa publicare. Pentru a incorona supusenia, drapata in principialitate si respect al Legii (al Legii cui?) mai ramane ca, la cererea anonimilor protestatari, sa fie retras de pe piata si ars (sau topit) numarul respectiv al Vietii Romanesti. De ce sa nu mergem pana la capat?"

CENZURA

"Protestez fata de cenzura la care este supusa revista (...) nu pot admite ca letala combinatie dintre interese de grup si presiuni anarhice sa cenzureze vreo scriere semnata" - Dan Culcer

CONFLICT

"Paul Goma este nu numai o amintire neplacuta pentru proaspatul presedinte al scriitorilor romani, ci si un critic sever al atitudinii morale si politice de dupa 1990 a acestuia" - grup de protest

SCRISOARE DE PROTEST

In aceeasi nota de protest, se adauga o scrisoare semnata de un grup, in majoritate scriitori, printre care Dan Culcer, Valerian Stan, Mircea Stanescu: "... semnatarii protestului de fata ne exprimam dezacordul profund fata de decizia conducerii USR. Regretam, de asemenea, acuzațiile de antisemitism care i-au fost aduse cu aceasta ocazie lui Paul Goma de catre Comitetul Director al Uniunii. Detractorii consacrați ai scriitorului exilat i-au atribuit mai de mult acestuia infamul calificativ. (...) Sunt destule date care arata ca in acest caz presedintele USR, dl Nicolae Manolescu (foto), nu ataca o chestiune de principiu. Ne temem ca in realitate nu e deloc vorba despre «antisemitismul» lui Paul Goma. Este stiut ca Paul Goma a fost exclus din Uniunea Scriitorilor – in aprilie 1977, in plina teroare comunista – inclusiv prin votul actualului presedinte al USR. Dar Paul Goma este nu numai o amintire neplacuta pentru proaspatul presedinte al scriitorilor romani, ci si un critic sever al atitudinii morale si politice de dupa 1990 a acestuia (...)"

Un mesaj de la:

- Original Message -----

From: "Radu Popa" <POPAR@juris.law.nyu.edu>

To: <valerians@b.astral.ro>

Sent: Tuesday, September 13, 2005 8:55 PM

Subject: Protest

Stimate D-le Valerian Stan:

Nu va cunosc dar am urmarit cu interes, si mare mahnire!, intrega teavatura legata de publicarea in Viata Romaneasca a articolului lui Paul Goma. Il cunosc bine pe Liviu Ioan Stoiciu, despre a carui poezie am scris inainte de '89. De asemenea, i-am admirat pozitia inflexibila in

timpul "epocii de aur". Mi-aduc aminte cum a fost dat afara din serviciul umil ce il ocupa la biblioteca judeteana, dupa aparitia unui volum de versuri... si comentarea lui la Europa Libera. Cred ca era prin 1983... Iata ca, la mai bine de 20 de ani, e dat din nou afara, si tot pentru inflexibilitate morala. Goma e incomod, cateodata dincolo de orice limite, dar nu e mai putin adevarat ca a fost printre putinii - daca nu singurul! - care au riscat totul numai pentru ca n-au acceptat fantosele comunismului. In cazul de fata, mi se pare ca alergia la Goma se manifesta ca una din formele cele mai comode ale unora de a-si rezolva problemele legate de propria culpabilitate morala. De ce, oare? Si de ce plateste "oalele sparte" Stoiciu? Nu stiu, e, pesemne, o problema de "psihologie abisala" care imi scapa. Va rog, in consecinta, sa-mi adaugati numele la semnatarii protestului pe care l-ati originat pe internet.

Cu alese sentimente,
Dumitru Radu Popa, scriitor, membru al USR
Director al Bibliotecii de Drept si Decan Asistent
New York University

Un mesaj din Chişinău de la Andrei Vartic (orele 21.06):

Iubite Domnule Goma!

Alde Manolescu sunt niste imbecili. Hai sa va bucuram, noi, basarabeni. De azi la VOCEA BASARABIEI rasuna de vreo 15 ori pe zi un radioclip anticomunist si patriotic de 1.30 min cu SAPTAMANA ROSIE. Oleg a anuntat un proiect cu P. Goma inchinat 2 octombrie. Noi vom incepe tot la VB lecturi zilnice din GOMA. Peste o saptamana vom da alt clip, inchinat intregii opere. Multa sanatate, ca bate [bâte], vorba chirghizului, avem destule :).

av

La orele 22 (ora Parisului) *Ziua* din 14 septembrie publică "Protestul" - cu primii semnatori - şi, separat, "Invitaţia" mea. Nu le reproduc, iar lista o voi trece aici peste câteva zile - probabil în 15 septembrie.

Miercuri 14 septembrie 2005

Azi fiind o altă zi, vorba cuiva, o pornesc la alt drum.
Trec aici câteva comentarii la "PROTEST":

De la: Aladin din york (...@optonline.net)Data: 2005-09-13 23:15:15 , IP: 69.113.12... Afacerea, scandalul, etc etc.Nu e decat o rafiuala meschina, pe care cei ce au tinut tzucalul dictaturii ceausiste, o ridica cu aceiasi procedura a membrului de partid care are totdeauna dreptate. De data aceasta folosesc o alta metoda ; acuzarea de antisemitism. (cu asta spera ei sa inchida gura celui mai cunoscut dizident roman) Marginalii la acest conflict, abia asteapta sa arunce gaz pe foc si sa-si traga spuza pe turta lor. Legea lustratiei isi arata si

mai mult necesitatea. De fapt acest ilustru LASH ce nu a indraznit nici sa bazaie, acum conduce aceiasi sleahta de asa zisi academicieni.

De la: progitmo din NOT YOUR BUSINESS (...@yahoo.com)Data: 2005-09-14 04:19:49 , IP: 70.85.114...Cu ce drept un individ implica numele unei publicatii care nu semneaza protestul? Unul apare si aici cu acelasi nume. Ceea ce mi s-a parut curios este faptul ca isi permite sa semneze amintind si de colaborarea la o anumita revista, numai ca omul care se ocupa de revista respectiva nu semneaza... Cu ce drept implica numele unei publicatii care nu semneaza protestul?

De la: Vasile Calmatui din Paris (...@wook.com)Data: 2005-09-14 04:53:51 , IP: 81.57.219...Laurian, nu e vină PC-ul, si nici că te afli în afara României (...)Laurian, vezi bine site-ul "Jurnal de Chisinău" ? (...)

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-09-14 03:00:28 , IP: 66.245.241...Re: Protest la ProtestLa 2005-09-14 01:38:03, Laszlo Alexandru a scris: (...)Ordonanta de guvern e o apa de ploaie....n-o sa vedeti voi roman condamnat pentru asa ceva. > Daca protesteaza 60 de oameni, istoria poate fi falsificata?!> Istoria o falsificati voi.

De la: Turism-Cultural din Europa (...@cabanova.com)Data: 2005-09-14 03:05:15 , IP: 195.93.60...Re: Protest la Protest. Stimate D-le Lazlo Alexandru (...) Cum d-ta ma bombardezi cu teorii, acuzatii trase din maestrul condei, as am si eu dreptul proteja de otrava pe care-o semanati /constient ori ba, nu are importanta/ si, protestez! Faptul ca d-ta contesti vehement (stalinist sadea) si ceri ca un protest fie desfiintat ori blamat, nu are importanta, ptr ca D-ta L.A, esti un necunoscut, care doresti ajuge la vârful lovind in Goma, Dl Paul Goma, ramâne un os de peste in gâtul multor hibriduri stalinisto-comuniste, basta! De Goma vorbesc foarte multi cu respect, de d-ta nimeni. Scrierile lui Goma au deschis mintea multora, ale d-tale le-a tulburat, diferenta, istoria, generatiile vitioare vor face trimitere la Goma nu la L.A (adica d-ta monsieur) . Va rog sa lasati filoseimitismul asta de doi lei, ptr ca ma tem ca D-vs sunteti adevarati antisemti, realul pericol al renasteri acestuia! Pentru ca citind aberatiile D-vs, mai degraba devin antisemit! Sper sa va puna pe gânduri foarte serios, inclusiv Organizatiile Evreiesti! sa fii OM (...)

De la: progitmoData: 2005-09-14 04:00:27 , IP: 70.85.114...Mai exista si oameni în Romania Re: Protest la Protest Am citit multe analize despre Goma, dar de departe ceea ce scrie Laszlo Alexandru imi pare cea mai amanuntita, fara nici cea mai mica umbra de idee preconcepata. Nu stiu cati din cei ce sar sa-l sustina pe Goma au citit ce-a scris Laszlo Alexandru despre acea scriere "Saptamana Rosie". Poate ca unii din ei nici macar scriitura în cauza n-au citit-o si daca au citit-o nu li s-a parut mai antisemita decat antisemitismul lor mai mult sau mai putin manifest. Din pacate, am rezerve fata de ecoul ce l-ar putea avea analiza lui Laszlo Alexandru a "Saptaminii rosii" in randurile romanilor din Romania sau din alte tari. Toata stima pentru Laszlo Alexandru.

De la: Paul din Ohio Data: 2005-09-14 04:00:34 , IP: 65.27.212...
Re: Protest la Protest. Domnule, Am citit o parte din acuzarea dumitale.

Esti mai ceva decit un comisar al poporului! Nu incapa nici o indoiala ca in Romania au avut loc crime impardonabile impotriva evreilor si ca regimul Antonescu a fost in ultima instanta unul distructiv si pentru romani. Problema care se pune este daca Goma este antisemit. El recunoaste toate crimele si le condamna. Poate ca el nu este destul de clar ca "pretextul-cauza" nu este același lucru cu justificarea acestor crime. Nimic nu ar fi putut sa justifice crimele care au avut loc. Dupa cite inteleg eu, el stabileste o cronologie, care intr-o carte de Carp si Ehrenburg era inversata. In al doilea rind, ce ar trebui sa condamne o lege intr-o tara democratica? Contestarea unor cifre arbitrare date de domnii Ancel sau Ioanid? (...) pogromul de la Iasi (pentru care a fost deja condamnat la Nuremberg generalul Ohlendorf iar la Bucuresti un general roman al carui nume imi scapa) a avut intre 3.500 si 15.000 de victime! Cifra de 3.500 apare in documentele romanesti ale epocii. Ulterior, Carp da cifra (fara sa citeze nici un document) de 12.000 de victime, iar recent Ancel a descoperit ca ar fi fost 15.000 de victime. Aceasta tirguiala cu cadavrele este destul de stranie (cum spune si Goma). In al treilea rind se stie ca Antonescu a deportat 110.000 de evrei din care s-au intors intre 1942-1944, 50.000. Multi dintre acestia au ramas in Basarabia si Bucovina de Nord deci nu au mai contat ca evrei romani, dupa razboi. Probabil ca trupele romane au participat la represaliile de la Odesa si la numeroase executii impreuna cu nemtii. Pentru multe din aceste masacre au fost condamnati deja militari germani la Nuremberg, precum si Antonescu & comp. la Bucuresti. Toti supravietuitoarii din Transnistria au primit deja despagubiri din partea Germaniei. Raportul comisiei nu ne citeaza insa documente romanesti (care au fost luate de rusi dupa razboi) ci documente rusesti gasite de Ancel in Rusia. Prin urmare, ce inseamna a nu respecta Ordonanta? A contesta litera de evanghelie si metodologia raportului?(...)

De la: laurian (...@lycos.com) Data: 2005-09-14 04:04:26 , IP: 84.109.142...Re: Protest la Protest. Dle laszlo, v-as fi trimis mesajul asta pe privat daca l-as fi stiut nu stiu daca mai sunteti pe fir si imi puteti citi replica. M-am uitat in treacat pe siteul dvs de internet si constat ca sunteti un om destul de cultivat. In plus, am vazut ca ati luat atitudine impotriva lui Ion iliescu, ceea ce ma bucura De ce vi se pare normal ca legislatia sa incrimineze emiterea de pareri antisemite si negarea holocaustului? De ce nu si emiterea de pareri anti-armene (la urma urmei, si armenii au fost victimele unui genocid, cel putin asa zic ei) sau anti-atee, sau homofobe, sau anti-crestine sau pro-comuniste etc? Probabil ca sunt niste lucruri pe care nu le inteleg...dar mi se pare dezgustator sa incriminezi _penal_ delictul ca antisemitismul.

Eu de pilda sunt evreu (pe jumătate) si imigrat in israel de patru ani (dupa ce am tradus 4 carti in romana), dar mi se pare o tampenie sa crezi tabuuri interzici legal exprimarea de opinii. O fi ceva ce nu inteleg eu, deci poate aprofundati tema. laurian kertes klsaurian@mscc.huji.ac.il

De la: progitmo din NOT YOUR BUSINESS (...@yahoo.com)Data: 2005-09-14 04:11:14 , IP: 70.85.114...(...) N-am citit pana la Alexandru o analiza mai buna si nu ignora faptul ca Alexandru a fost un admirator al lui Goma; ca si mine:

De la: Turism-CulturalData: 2005-09-14 02:48:50 , IP: 195.93.60...

Un protest constient! (...)Este adevarat ca majoritatea semantarilor sunt din exil! Insa nu din cel preasupus Bucurestiului lui ceausescu-ilici-c-tinescu si .. ce mâna mai cade la lins (nu gasesti unul) ci din cel angajat, care a ramas la indexul lui Ceausescu si azi la 15 ani dupa stârpirea sa! Cu atât mai mult putem observa pozitiile si preocuparile intelectuale de exceptie a acestui mult hulit si nedorit exil. Fac aceasta remarca deoarece am avut senzatia ca propozitia; "semnatari majoritari sunt di exil", doreste minimaliza importanta semantarilor din exil, in speta insusi protestul. Nu putine nume sonore din România au semant lista, majoritatea au dovedit coloana vertebrala, spre exemplu gasesc numele D-lui Valerian Stan (sa ma scuze toti ceilanti semnatari) , de care cine îsi mai aduce azi aminte? Astfel de oameni au fost maziliti, din pacate, unde lista abunda de astfel de exemple moral-intelctuale de exceptie, care daca ne conducea era cu sigurant mai bine, de mult intram in normalitate. (...)Cred ca acest Domn numit Manolescu dupa marile esecuri, doreste cu orice pret sa dovedeasca ca este un intrus, dar mai ales ca Goma are dreptate. (...)

De la: Norris Data: 2005-09-14 04:35:06 , IP: 4.142.114...Domnule Laszlo Alexandru, V-am urmarit o vreme cu multa atentie, (...)Faptul ca o vreme ati publicat in favoarea singurului scriitor roman care s-a opus fatis regimului criminal si tradator de tara ceausist, v-a atras simpatia mea si a multora, desi nu i-ati facut lui Goma absolut nici un serviciu, intrucit ceea ce ati pus pe hirtie era adevarul de zi cu zi, realitatea traita de toata lumea. Cu atit mai mult, cu cit, in vreme ce Goma se lua de git cu fiara rosie bolsevica, marea majoritate a scribailor romani tremurau pe sub mese ori aduceau osanale cuplului de analfabeti olteni (unde mai pui ca unul ca Manolescu facea "literatura de sertar ", impreuna cu alde Blandiana, care mai itea din cind in cind cite un arpagic cu pretentii de stejar-concurent al " gorunului scornicestean ")? Ei bine, domnule Laszlo, daca nu i-ati facut nici un serviciu lui Goma, ultra-cunoscut in tara si peste hotare, v-ati facut un mare serviciu dumneavoastra, constient sau involuntar!: ati iesit din anonimat mult mai usor, decit daca ar fi fost sa o faceti prin publicarea unor opere (...) v-ati inregimentat in armata de mercenari filosemiti, alaturi de Gabriel Andreescu, Dan Pavel (alt politolog facut la apelul bocancilor, cu pretentii de Mafalda, ' demn ' urmas al lui Brucan - "oracolul din Damaroaia") si Nicolae Manolescu (...).in opinia domniei-voastre si a celorlalti, cine indrazneste sa puna la indoiala propaganda industriei holocaustului in anumite regiuni ale Europei, cine indrazneste sa afirme ca se fac si anumiti evrei vinovati de anumite faradelegi, cine indrazneste sa ia apararea mult prea obiditului popor roman atunci cind este cazul, trebuie pus la zid si ingropat pe veci in mortarul stigamatizator al antisemitismului, fara drept de si la apel ? Dar cine esti dumneata, cine te crezi dumneata, domnule Laszlo, ce merite iesite din comun ori fapte deosebite te recomanda si iti confera acest statut privilegiate de a judeca oameni, caractere, si ami ales, de a da verdicte (strimbe) ? (...)Ca dinspre partea uniunii cu pricina condusa de pe capra de Nae Manolescu (ala care il numea pe Ion Ilici Iliescu om cu ' O ' mare ; n-ai uitat, nu-i asa ?), te poti astepta la orice : facaturi si desfaceri de aliante si partide mai mult sau mai putin civice, lovituri sub sfoara nadragilor sfrijitilor care intruchipeaza adevarata opozitie in Romania, opozitie de sertar si alcov, pupat piata independentei s.a.m.d. Cu exceptia unui singur lucru : promovarea talentului si a valorii !..

De la: laurian (...@lycos.com)Data: 2005-09-14 05:50:35 , IP: 84.109.142...
norris (...) Poti scrie cand a zis Manolescu despre fostul presedinte iliescu
ca ar fi om cu O mare? (...) laurian kertes z ierusalim, israel
klsaurian@mscc.huji.ac.il

De la: Aladin din york (...@optonline.net)Data: 2005-09-14 04:51:51 , IP:
69.113.12...Urmarii sondajul (...)Azi intrebarea sondaj a fost : "Este Paul
Goma anti-semit? " Am fost curios si am urmarit evolutia cifrelor.
Bineinteles ca se impune unele precizari pentru a vedea ce e de vazut in
aceste cifre. (...) la ora 4.30 cand am votat procentajul era un suprinzator
25% ca goma ar fi antisemit, Analizand am inteles. Participantii evrei din
izrael flamanzi dupa antisemitism votasera, la fel cei din europa de west,
romanii absenti la ora aceea fiind ocupati cu serviciul trebuie sa se odih-
neasca, voturile lor apar maine dupa amiaza. Mai tarziu , cand romanii din
USA votasera in majoritate procentul era de 20% anti semit.Vor mai apare
voturi maine dim (aici) si cei liberi din romania. Cum dubla votare nu cred
ca se poate face ce pronostic avem? Ma hazardez ca va cobora sub 15 % .
Dar acum la drept vorbind nu credeti ca 80 % e o cifra impresionanta? mai
ales ca misuna forumul de mercenari?

De la: progitmo din NOT YOUR BUSINESS (...@yahoo.com)Data: 2005-
09-14 06:24:56 , IP: 70.85.114...Mai abstinentule! (...) La urma urmelor
filmel porno sunt de preferat urii lui Goma. Poate ca tu esti abstinent, dar
nu si la veninul lui Goma. (...)

De la: california din <http://ziualibera.blogspot.com/> (...@yahoo.com)
Data: 2005-09-14 06:51:05 , IP: 68.186.49. laurian a scris: > Poti scrie cand
a zis Manolescu despre fostul presedinte iliescu ca ar fi om cu O mare?>
Dupa ce Iliescu chemase minerii la Bucuresti:

De la: A.P.Postelnicu din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-14
09:17:45 , IP: 85.204.51...Re: Cu ce drept un individ implica numele unei
publicatii care nu semneaza protestul?Ei, uite-asa, ca sa va puneti voi
unghia in gat - voi cei care il urati pe Goma (la fel cum l-au urat si-l urasc
securistii, dar si alte secaturi de pe acest pamant). Cinste semnatarii aces-
tui Protest (si eu ma bucur sa regasesc pe unul ca Valerian Stan).

De la: Turism-Cultural Data: 2005-09-14 13:28:56 , IP: 195.93.60...Re: De
ce a aparut cazul Goma. d-ta, exact pe invers pui problema! Pai Goma nu
cu evreii are probleme ci cu manolesco&, care vor a-l desfinta pe Goma
(stim cu toti motivele). Vreau sa stiu daca exista din partea Org Evreiesti o
pozitie oficiala in acest caz, cât timp aceasta pozitie nu exista, nu pot fii
bagati evreii in mocirla româneasc-dâmboviteana (respectiv manoleasca).
D- Laurian din Israel, vad ca are o pozitie normala, decenta. Nu stiu câti
evrei sunt activi pe forum, in sa pastrând proportiile, cred ca prezentasi
pozitia decenta a D-lui Laurian (pe care o salut), trebuie luata in considera-
re. Mai mult, in lista semantarilor protestului exista si evrei. Este normal sa
fie as, doar la noi români totul este pe dos. Eu cred ca manolescu ar trebui
destituit ptr scandalul pe care la provocat implicând pervers evreii, as cum
spuneam tocmai atitudinea lui Manolescu releva un antisemitism ascuns,
obscur! Este foarte grav, extrem de periculos ce se întâmpla in USR sub
bagheta manoleasca! Curând o sa ne trezim cu cona Leana, proasta din

capul satului, acuzându-si (reclamând la autoritati) vecina de antisemitism, pentru a se razbuna as cum procedeaza miseleste si Manolescu. De unde atâtă inconstienta, ura, sadism stalinist a demola un om? Sper sa puna pe gânduri pe totii ceea raspunzatori, pentru ca nu este joaca!

De la: Vasile Calmatui din Paris (...@wook.com)Data: 2005-09-14 15:58:31 , IP: 81.57.219...evreu mandru din israel, îmbli cu minciuna
> Poti sa-mi explici si mie ce fel de martor a fost Goma>
n-ai citit cărțile lui Goma. Paul Goma nu a scris nicăieri că a înțeles la 5 ani ceea ce s-a petrecut în Basarabia în 1940, nici nu se dă drept martor ocular. Dar spune cu amănute ceea ce a simțit : "Încă nu aveam sase ani, dar stiam... " (pagina 327 din versiunea de pe internet a romanului "Săptămîna Rosie") Cărțile lui Paul Goma sînt la <http://paulgoma.free.fr/>

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-14 16:39:26 , IP: 152.163.100...(...) Martor al unui eveniment istoric nu inseamna doar simplu contemporan al acelui eveniment. (...
>OK, de acord, copil minune, scriitor stralucit, dar totusi..>. dar totusi, puteti sa-l bagati in aceeasi oala cu neonazistii fiindca emite o opinie controversata? Eu cred ca gratularea "generoasa" cu eticheta "antise-mit" duce la trivializarea notiunii si, in ultima instanta, e chiar ofensiva pentru memoria victimelor holocaustului care au murit din cauza adevaratu-lui antisemitism.

De la: voyager din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-14 17:32:20 , IP: 141.85.152...Re: Protest la Protest la Protest la Protest.....Oameni buni, oare nu mai avem voie sa gandim , sa ne analizam istoria, sa aplicam justitia asa cum trebuie ea aplicata corect ? Suntem oare pe veci supusi altor puteri straine si serviciilor lor secrete impuse peste capul nostru? Acestea ne fac istorii peste istorii alternative, se ocupa de cine trebuie criticat, cine sa ajunga in posturi agreate de stat, cine ce sa scrie, cine are dreptate si cine nu, cine devine academician si cine trebuie dat afara.

De la: evreu mandru din israel Data: 2005-09-14 17:29:59 , IP: 82.81.197...
Re: evreu mandru din israel, îmbli cu minciuna Merci pt link. N-am acum timp sa citesc toata cartea, dar mi-au cazut ochii pe pagina 326 si scrie Goma: "Stalin a fost de o mie de ori mai criminal de Antonescu, insa evreii se prefac a nu stii acest adevar orbitor. In casele lor din America, din Israel, din Franta pastreaza la loc de cinste cate un bust din ghips autentic-garantat al Tatalui Popoarelor." Mi-am frecat ochii de doua trei ori, nu mi-a venit sa cred ce am citit. Poate vine Goma sa faca o vizita in Israel, ii propun sa intram in 1000 case de evrei, e liber sa aleaga unde vrea sa intre, si daca gasim un bust sau un portret a lui Stalin sau Trotzky, il declar pe Goma "Drept intre Popoare". Daca asa merge firul cartii, e foarte clar ce e, nu mai am nici-un dubiu. Si e foarte clar cine umbla cu minciuna.

De la: voyager din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-14 17:21:39 , IP: 141.85.152...Care Nicolae Manolescu ? Dumnezeu i-a luat mintile lui Nicolae Manolescu. Un om mai dogmatic, mai crispat si mai lipsit de simtul umorului nu se gaseste in UR. Sa-l traga cineva de maneca.

De la: Shadow din Franta (...@yahoo.com)Data: 2005-09-14 17:45:19 , IP:

213.41.108...Re: evreu mandru din israel, îmbli cu minciuna pt emi
> Daca asa merge firul cartii, e foarte clar (...) cine umbla cu minciuna>.
Afirmatie la fel de partinitoare ca cea a lui Ancel cand "trasa" directive
despre care trebuie sa fie pozitia "politica" fata de faptele unor evrei care
atacaseră armata romana in Basarabia (celebra retragere). Axioma ancels a
fost "fenomen marginal". Caut linkul si ti-l dau. Il vad ades pe ancels la tv si
ma mai prind si eu cine mai minte si le "umfla". O sa vezi ca atat weissel
cat si ioanid urmeaza intocmai in luarile de cuvânt si in cartile lor "axioma
lui ancels". Asta nu schimba cu nimic colosala exagerare a lui goma (genera-
lizarea pe care ai citat-o mai sus).

De la: Turism-Cultural din Europa (...@cabanova.com)Data: 2005-09-14
17:44:32 , IP: 195.93.60...(...) Recunosc ca si eu am unele rezerve, nu l-am
aprobat pe Goma in acuza dura adusa lui Antonescu, pentru ca iau in consi-
derare contestul nebuniei din acele vremuri, insa nu neg faptul ca s-au
comis atrocitati contra evreilor si la noi in perioada guvernari antonesciene.
Râbnita este un caz pe care il cunsoc cât de cât. Unde nici Dl Paul Goma
nu contesta ci dimpotriva pune acentul convenit pe ele, ceea ce a suparat pe
multi antisemti din Ro, posibil tocmai acesta sa fie mobilul ptr care vor al
decapita! pacat ca nu avem macar 10 Gomi in Ro, unul avem si pe asta
vrem baga in mormânt inainte de vreme. In loc sa-i recunaoste, respectam
lupta pentru spalarea obrazului nostru, mai ales al intelectualitatii.. , ce sa
mai, sunt scârbit! Tot acestia care azi îl ponegresc, vor fii ceea ce il vor
ridica in slavi post-mortem! (...)

De la: Shadow din Franta (...@yahoo.com)Data: 2005-09-14 19:48:47 , IP:
213.41.108...Re: Catre detractorii lui Goma pt tractorist> Nu este nevoie de
nici un Goma in Romania !>(...)Deranjul pe Goma ti-a venit cand si-a dat
cu parerea de razboiul din Irak pana atuncia "el nu exista" pt matale. Imi
dai si mie un "link" cu supararea lui ca sunt "inechitati" in america te rog?
Pai matale oricum nu-l cunoasteai si era "nimic" pana la parerea lui despre
irak faptul ca acum "te chinui" sa il contesti se cheama ca e ceva mai mult
decat vrei sa accepti. (...)

De la: Radu Dragan (...@yahoo.com)Data: 2005-09-14 19:33:33 , IP:
216.175.96...Re: Goma un EROU!"Dar cate ape tulbura? De ce se agita
lumea? Goma e Goma cu sau fara voia noastra! Respectul pentru noi si pe
opinia celorlalti! Manolescu criticul trebuie sa aiba si el un critic!] Goma
poate e un socialist, poate nu-i place America, dar a luptat de unul singur
impotriva lui Ceausescu si a odiosului organ seCURIST! Pe astea nu poate
sa i le ia cineva! Goma e un erou, un curajos! Si pare sa fie unic! Ne place
de el nu ne place asta e! Sa-l respectam pe Goma, asa ne respectam pe noi!
Re: evreu mandru din israel, îmbli cu minciuna pt antiohus (...)Ancels a sus-
tinut (...) ca orice referire la evreii care chiar luptau de partea urss sa fie
considerata ca fiind fenomen marginal. Te pomenesti ca e normala pozitia
asta. Pt mine normal e sa se faca public absolut tot, tot ce au facut romanii,
rusii, evreii etc. Cred ca nu ai nimic impotriva.
> dar oare romanii stiu de toate astea?> Dar oare tu stii de "aia"? Sau ii tra-
tezi de "fenomen marginal"? Atentie! Existenta "celorlalti" nu schimba cu
nimic modul in care s-au comportat autoritatile romane (deci nu cauta
"explicatii" in demersul meu). Nu imi place insa cand cineva care poate fi
foarte documentat (cand vrea) "impune" sub forma asta iar ancels este stilul.

(...) Diferente de opinie! Si cum reactionam? Evreii sunt uniti! Atacurile impotriva armatei Romane si a celor ce se refugiau, sunt negate, minimalizate, sterse! Noi nu trebuia sa stim asta! Cum reactionam noi! Ca-ntotdeauna! Deslanati, dezbinati, intimidati, si intr-un fel amenintati de 6 luni de bulau daca cineva va interpreta ce spunem pe dos! Lasi si fara opinie! Minimalizam intelectualitatea, eroi, trantim totul in tarana de frica, si pentru ca asa am crescut si tot asa vrem sa murim! (...)

De la: jan dinu din Portland, USA (...@hotmail.com)Data: 2005-09-14 21:08:44 , IP: 64.216.9...Re: Adeziuni la ProtestEu ,Dinu Jan sunt real si-mi dau adeziunea cu sprijinul total , pentru Paul Goma - fratele de neam care astazi este inpresurat de dusmanii... (...)
(cca 100 intervenții)

S O N D A J ZIUA

"Este Paul Goma antisemit?"

Voturi: 536

2005-09-14 [ora 21]

Este Paul Goma antisemit?

31.52% da 68.48% nu

Voturi: 544

2005-09-14 (ora 21,35)

Este Paul Goma antisemit?

31.43% da 68.57% nu

"Stimate domnule Ion Simut,

"Regret cat pot de sincer inconfortul pe care l-ati suportat din cauza mailurilor repetate. Se poate sa fie o lipsa (regretabila) de coordonare a celor care am ales sa difuzam Protestul. Daca asa s-a intamplat, probabil ca o explicatie e si faptul ca si noi am comunicat intre noi exclusiv prin mail. Va rog sa primiti scuzele mele si ale colegilor mei (am sa le transmit imediat cele intamplate si am sa-i rog sa evitam sa mai cauzam asemenea neplaceri).

"Cu stima,

"Valerian Stan

September 14, 2005 7:36 PM

Subject: Re: pentru informare si eventuala publicare

"Stimate domnule Stan,

"Comunicarea prin e-mail in problema "Vietii romanesti" este excesiva. Inteleg dramatismul situatiei pentru LIS, dar nu mai suport ca zilnic acelasi mesaj sa-mi fie trimis de sapte-opt ori, incarcand inutil traficul. Prin intermediul unui misterios Google se intampla o adevarata agresiune de comunicare. Nu am nici o vina pentru ce i s-a intamplat colegului nostru, prin urmare va rog sa manifestati mai multa discretie si decenta. Va rog sa

scoateti adresa mea din evidentele dvs de contact. Va multumesc!

“Cu stima,
“Ion Simut”

(“INVITATIE”)

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)Data: 2005-09-13 23:12:15 ,
IP: 195.93.60...Trebuie sa recunoastem ca Goma are vana domne, citi la
virsta lui mai au putere, chef si piper sa lupte?

De la: canaris Data: 2005-09-14 03:49:13 , IP: 24.37.56...

Re: Auzi, nea Vasile, ia mai lasa-ne (...) cu tampeniile matale, OK? Orice
om ce are o parere diferita de cea "oficiala" despre evrei, despre politica
statului Israel, despre patronul evreu al magazinului din coltz e neaparat
antisemit (dupa parerea voastra, a "vanatorilor de antisemiti") ... Mai scu-
teste-ne!!! Mie personal nu mi se pare deloc antisemita cartea lui Goma.
Iata ce spune Goma in "Saptamana Rosie":

"Care sa fi fost resortul criminal care, dintr-o comunitate ca a noastra,
daca nu toleranta, atunci "indelung rabdatoare", a facut-o sa devina peste
noapte [...] una majoritar, fatis, feroce antievreiasca, incuviintand intai
masurile guvernale de persecutare, apoi de lichidare a evreilor? Numarul
victimelor in scris pe monumentul comemorativ de la Coral, Bucuresti:
400000, cifra incluzand si pe cei 150000 din Ardealul de Nord; pe disparu-
tii dupa in 1941 in URSS, pe urmele Armatei Rosii; pe cei emigrati in
Palestina - oricum in sarcina Romaniei raman peste 200000 si se stie: crima
incepe de la UNU." Asadar, reiau: CE TI SE PARE ANTISEMIT IN CELE
DE MAI SUS? Omul a recunoscut sincer ca romanii au comis crime contra
evreilor . Ce vrei mai mult? Ce-ai fi vrut sa scrie? Ca intregul popor roman
e un neam criminal, antisemit prin definitie? Nu vezi ca esti dus cu pluta?
Omul face parte dintre cei care, exasperati fiind de acuzele de-a dreptul
idioate aduse de anumite persoane, a avut curajul sa spuna: STOP! PANA
AICI! Asta e dementza revansarda, nu dorinta de reabilitare a memoriei
celor morti in lagare si de pedepsire a vinovatilor...

P.S. Daca tot nu faci efortul sa scrii citatele din Goma, macar corecteaza-le
dupa ce le copiezi, ca pe forumu' asta n-apar diacriticele! (...)

De la: Iovescu din Berlad (...@yahoo.fr)Data: 2005-09-14 08:49:59 , IP:
213.164.246...Observ ca Invitatiea Dlui Paul Goma e publicata de Ziua
CruciiTraditia dzice ca azi ies la drumul mare serpui care au facut rele peste
an, pentru ca nu-i mai primeste pamantul in sanul sau. Colhozul scriptorimii
care-l acuza pe Dl Paul Goma ar trebui sa adune serpui buimaci de pe dru-
muri,sa-i stranga la sanul capistilor de opere, ca la primavara n-or mai avea
de unde da din coada.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-14 20:47:37 , IP:
205.188.116...Re: Alte precizariLa 2005-09-14 20:28:10, Laszlo Alexandru
a scris: >Etichetele aplicate la plesneala fac parte din arsenalul polemic>
(...) va deosebiti de Paul Goma, un scriitor considerat talentat, un polemist
care prin mijloace stilistice sui generis reuseste o satira unica, inimitabila,
brand Paul Goma. Incercati si dvs. sa va mai "jucati" cu cuvintele, nu sa le
indoctrinati mereu cu sabloanele corectitudinii politice.

> Daca am primit acum zece ani o bursa Soros> (...)

Felicitari pentru proba de caracter. Recunostinta este o virtute, presupun ca

și fața de N. Manolescu veți rămâne vesnic recunoscător. Ma refer desigur la criticul Nicolae Manolescu, cel care, ca arbitru al excelenței literare, face și desface destine scriitoricești; iar mai ales acum, de la tribuna USR, are ocazia să facă și mai mult pentru talentul scriitoricesc român. Vivat Națiune de poeți și scriitori!

Joi 15 septembrie 2005

Am dormit puțin și agitat. Truditorii din aceste zile vor fi și ei istoviți.

Urmărind mesajele între Culcer, Stan, Stănescu - parvenite și nouă, lui LIS și mie - mi s-a întărit convingerea: oricât s-ar fi schimbat (în rău, în bine) românul din 1977, în materie de solidaritate a rămas neclintit. "El, nu, el, nu" - vorba lui Gyr (?). Ca stânca, vorba cuiva.

Va fi adevărat: omul se dedă la revoluțiune atunci când îi ajunge cuțitul la os și "altfel nu se poate". Pe "profeți", pe "ideologi" nu-i pun la socoteală, ei aprind pojarul și își contemplă de la distanță opera.

Să fie adevărată afirmația Blandianei că solidaritatea nu se putea realiza "înainte de decembrie 1989" (însă nu explica motivul ne-putinței: frica...)?

La acestea m-am gândit constatînd că oamenii (dintre scriitori) avînd o situație stabilă (material, social, editorial), nu numai că nu au "aderat" la Protestul nostru, dar l-au respins, ca pe ceva care lui îi va aduce numai și numai neplăceri, necazuri, belele; l-au respins și cei recent promovați - social, material, politic, - cum așa: să piardă (ca urmare a "aderării") situația (uneori de supra-șef) abia căpătată? - deliberat am folosit acest termen, desemnînd *funcții* în care câțiva intelectuali au fost numiți de puterea politică, deci, în caz de dezobeisănță (sic) - prin solidarizare cu o cauză devenită străină lor - le vor pierde pe dată.

Împotriva obișnuinței și a firii (deocamdată) nu voi da numele acelora. Unii dintre prudenți înduraseră până adineauri prea multă mizerie, sărăcie, declasare, apoi: nevasta; apoi: copiii, apoi: soacra... - iată pânza de păianjen a omului-social.

Dar voi da, aici, cu jubilație, cu nostalgie, numele "veteranului" Eric Becescu, semnatar și al Apelului din 1977. Să însemneze că numai câțiva - o mână? o boaghe (cât ieși între trei degete)? - recidivează întru greșeala cea sublimă, care face dintr-un ins oarecare, o persoană?

Și voi da, tot aici, cu jubilație numele celor doi jurnaliști de la Ziua, Victor Roncea și George Damian. Nu-i cunosc decât după scrisul la gazetă și după fotografii; îmi fuseseră... apropiați (prin modul în care scriau), însă - atât. Și ce plăcută surpriză!

Nu cunosc amănunte biografice despre George Damian, însă despre Victor Roncea, da: el - și fratele său, studenți la Arhitectură - au chiar crezut în adevărul revoluției de la 89 - și l-au plătit. Ițele memoriei (afective) mă duc la 1956, când studenții de la Arhitectură erau extrem de activi, iar în închisoare mi-au devenit prieteni: Dan Stoica, Tătaru, Varlam...

Seara. Mircea Stănescu : Teșu Solomovici dorește să semneze! Eu mă mir, însă Ana zice că în curând vor semna și alți evrei - iată cum funcționează (de 40 ani!) cuplul nostru mixt și sublim. Mai știi? Dacă se va adeveri, nu va fi pentru întâia oară când Ana este mai femeie chiar decât mine!

Mă chiar miram că *Observatorul* se bagă în vorbă - de astă dată sub semnătură (Carmen Mușat):

Observator cultural

Nr. 286 15 septembrie 2005 - 21 septembrie 2005

Goma și tapii ispășitori

Carmen MUSAT

1977 rămâne pentru mine anul în care, copil fiind, am descoperit că lumea în care traiam (și despre care la școală mi se spunea că e cea mai dreaptă și mai minunată) se confunda cu un spațiu carceral, în care drepturile omului există doar pe hirtie, iar libertatea de a spune ceea ce gîndesti se plătește cu ani grei de închisoare și, nu de puține ori, chiar cu viața. Semnalul sonor al emisiunilor Europei libere, vocea Monicăi Lovinescu, bruiată mai tot timpul, și numele lui Paul Goma se leagă strîns în amintirea mea de ceea ce aș putea numi acum, retrospectiv, momentul revelației, al trezirii conștiinței la absurdul realității imediate.

Pentru mine, Paul Goma a reprezentat, ani la rînd, modelul absolut al dizidentului autentic, al intelectualului care, deși cunoaște foarte bine pretul nealinierii, refuza să supraviețuiască în genunchi. Cu atît mai sîcîntător a fost să descopăr, după lectura celor trei volume din Jurnalul publicat în anii '90 de Editura Nemira, că Paul Goma se afla în război cu toată lumea, nediferențiat, de la cei mai odioși reprezentanți ai securității, la cei mai vehemenți contestatari ai regimului comunist, de la cei mai aprigi dușmani ai săi, la oamenii cei mai apropiați, care n-au prețuit să-i fie aproape și să-l susțină atunci cînd i-a fost cel mai greu. Intervențiile ulterioare ale lui Paul Goma în paginile publicațiilor autohtone nu au făcut decît să deterioreze progresiv imaginea exemplară pe care acesta o dobîndise înainte de 1989. Și vinovat pentru o astfel de discreditare nu mai era/este odiosul regim comunist, ci Paul Goma însuși. Nu poți pretinde că ești obiectiv atunci cînd renunți la nuanțe, nu poți fi considerat credibil atunci cînd, în locul unui discurs critic, argumentat și fără menajamente, livrezi o continuă invectivă, în care totul dispăre sub o imensă cantitate de noroi.

Din păcate pentru noi, Paul Goma nu (mai) are, acum, autori-

tatea? nici in Romania si nici in lume ? sau intelepciunea profunda si subtila a unui Vaclav Havel sau Adam Michnik. Adevaruri evidente, idei interesante, teme generoase pot fi oricind compromise de alegerea unui stil in care injuriile, acuzele, enormitatile predomina. Nu cred ca Paul Goma este antisemit, cred ca Paul Goma a devenit un mizantrop incurabil, pentru care notiuni precum “vina individuala”, “responsabilitate morala individuala” nu mai au nici o relevanta. Paginile de jurnal publicate in Viata Romaneasca ofera, din acest punct de vedere, spectacolul dezolant al unei gindiri stereotipe, care recurge permanent la generalizari, la etichete colective, la anateme aruncate definitiv nu asupra unui individ sau a altuia, ci asupra unor categorii de oameni. “«Holocaustul in Romania» sa se fi manifestat el «din senin»”? se intreaba autorul, invocind, ca raspuns, crimele comise asupra Armatei Romane de civili de origine iudaica, in iunie 1940. Dar pot fi oare relativizate si diminuate atrocitatile pe care o legislatie antisemita le-a generat in acei ani, prin simpla inversare a responsabilitatilor? Si poate fi invinuata o intreaga etnie pentru erorile si ororile faptuite de anumiti indivizi?

Este nevoie de revizuirea stereotipurilor pentru ca un dialog autentic sa poata avea loc intre evrei si polonezi, spunea Adam Michnik - in polemica sa cu Leon Wisseltier, care a avut ca punct de plecare masacrul de la Jedwabne. “Nu ma simt vinovat pentru cei ucisi, dar ma simt responsabil”, scrie Michnik in Polonezii si evreii. Cit de vinovati sintem? si continua: Nu pentru ca au fost omoriti n-as fi avut cum sa impiedic asta. Ma simt vinovat pentru ca, dupa ce au murit, au fost omoriti inca o data, li s-a refuzat o inmormintare decenta, li s-au refuzat lacrimile, li s-a refuzat adevarul despre aceasta crima oribila si, decenii la rind, s-a tot repetat o minciuna”. Nu sintem oare noi, astazi, responsabili pentru ca ani la rind ororile comise de reprezentantii extremei drepte, precum si cele infaptuite in timpul regimului comunist, de activisti zelosi si de comisari ai poporului au fost trecute sub tacere?

Nu avem oare datoria de a discuta deschis, fara prejudecati si fara complexe faptele concrete care au marcat istoria noastra de-a lungul secolului al XX-lea?

Daca prezenta lui Paul Goma in spatiul public este, pentru mine, o continua dezamagire, modul in care Comitetul Director al USR a gestionat “incidentul” mi se pare de-a dreptul desprins din anii in care autocritica si “cenusa in cap” erau la ordinea zilei. Nu stiu cine a redactat comunicatul USR, dar formule de genul “membrii redactiei si-au insusit continutul si formularea comunicatului USR” sau “redactorii revistei au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere” suna ca in procesele-verbale ale fostelor sedinte de partid. Si daca, in locul unei dezbatere reale pe marginea unor aspecte dureroase ale istoriei noastre recente, Comitetul Director al celui mai important for al scriitorilor romani decide sa ii retraga lui Liviu Ioan Stoiciu calitatea de redactor-sef adjunct al revistei Viata Romaneasca, ma tem ca ne aflam intr-un scenariu grotesc, in care, pentru linistea noastra, trebuie neaparat

inventati tapi ispasitori.

A devenit Viata Romaneasca o revista antisemita?

Ovidiu SIMONCA

Un fapt fara precedent s-a produs in lumea culturala. Revista Viata Romaneasca este acuzata ca a permis “aparitia unui text cu continut antisemit”, facind referire la publicarea unor fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma. Unul dintre editori, Uniunea Scriitorilor, s-a delimitat de gestul revistei, iar scriitorului Liviu Ioan Stoiciu, responsabilul de numar, “i s-a retras calitatea de redactor-sef adjunct al publicatiei”.

Dupa ce Paul Goma a publicat volumul Saptamina Rosie 28 iunie-3 iulie 1940 (Editura Vremea XXI, 2004), a fost acuzat ca sustine idei cu un “continut antisemit”. La inceputul acestui an, ziarul Ziua gazduieste mai multe replici, care discuta nu doar evenimentele istorice despre care vorbeste Goma ? “martirizarea, uciderea romanilor” in Basarabia, dupa ultimatumul sovietic din 1940. Se ajunge la punerea in discutie a modului in care a fost alcatuita Comisia Internationala pentru Studierea Holocaustului in Romania si a concluziilor acesteia. Jurnalul 2005 al lui Paul Goma consemneaza toate aceste dispute. Un fragment din Jurnal este publicat in revista Viata Romaneasca.

În Jurnal 2005, Paul Goma incearca sa-si explice de ce a fost considerat “antisemit”.

El reia o parte din afirmatiile din Saptamina Rosie, intrebindu-se de ce nu se discuta, onest, si despre atrocitatile savirsite de evrei in Basarabia, dupa ultimatumul sovietic, atita timp cit el nu contesta crimele romanilor savirsite impotriva evreilor, dupa 1941. In definitiv, fragmentul de Jurnal incredintat revistei Viata Romaneasca este mai mult justificativ, cine n-a parcurs Saptamina rosie ar intelege cu dificultate motivele nemulțumirii lui Goma.

Fragmentul publicat in revista Viata Romaneasca are numeroase referiri la persoane din Romania si din strainatate. Referirile ar putea fi considerate, din punctul de vedere al celor vizati, atacuri la persoana, ceea ce ar putea conduce fie la drepturi la replica inaintate redactiei, fie la adresarea in justitie. In fata unui text de opinie (amendabil), Uniunea Scriitorilor trece la sanctiuni administrative. Mai intii, Viata Romaneasca este acuzata de antisemitism, ceea ce provoaca inca o replica a lui Paul Goma.

El cheama in judecata, pentru calomnie, Uniunea Scriitorilor din Romania, Asociatia Scriitorilor din Bucuresti, pe Nicolae Manolescu, presedintele USR, si pe Horia Garbea, directorul de imagine al USR. Horia Garbea afirmase pentru Gandul ca membri ai Comunitatii evreiesti au “reactionat foarte dur”, fara sa citeze pe nimeni, ceea ce il face pe Goma sa-i cheme in judecata si pe conducatorii Comunitatii Evreilor din Romania pentru denunt calomnios. Cazul de la Viata Romaneasca a provocat, din nou, antagonizarea mediilor culturale. Disputa se poarta nu doar in jurul lui Goma. Se discuta si despre

reactiile indignate ale Uniunii Scriitorilor si despre caracterizarile facute revistei Viata Romaneasca. In mod fundamental, intrebarile sint numeroase. Cit de indreptatit este un scriitor sa-si publice opiniile? Pina unde poate merge libertatea de expresie? Ce inseamna sa fii antisemit? Sanctionarea unei reviste, fara prea multe explicatii, nu este o masura abuziva?

“Uniunea Scriitorilor a aruncat o anatema care foarte greu se poate sterge”

...redactor-sef adjunct al revistei Viata Romaneasca

Ovidiu SIMONCA: Cind a aparut pe piata numarul 6-7/2005, in care este publicat textul lui Paul Goma?

Liviu Ioan STOICIU: La inceputul lunii august.

Pina la primul comunicat al Uniunii Scriitorilor, ati primit vreun repros ca l-ati publicat pe Goma?

Nu, am primit numai felicitari, care nu aveau legaturi cu Goma. Intreg numarul este dedicat lui Cioran. Nimeni, absolut nimeni nu s-a plins de textul lui Goma. Numarul este apreciat. Va dau un exemplu: in revista Ateneu se scrie ca am scos ?un numar excelent?.

Cineva de la Comunitatea Evreiasca v-a telefonat?

Nu, n-am primit nici un telefon de la Comunitatea Evreiasca. Este ceva si mai trist: nimeni de la Uniunea Scriitorilor nu mi-a telefonat, a fost doar acel comunicat de presa din 31 august. Toata supararea mea este legata si de acest aspect. Daca aveau vreo nemultumire, trebuia sa vorbeasca mai intii cu mine. Eu am aflat din presa, motiv pentru care am si reactionat ca atare: nu mai am nici un fel de dialog cu ei. Nici pina astazi, nimeni, niciodata, n-a dat vreun semn. Colegial ar fi fost sa mi se spuna, de la obraz, ce rau am facut.

Vineri, membri ai redactiei, fara dvs., au fost la ?judecata? Uniunii Scriitorilor. De ce n-ati participat?

In semn de protest: s-a aruncat cu anatema asupra unei reviste care n-a facut altceva decit sa publice un scriitor. Personal sint impotriva cenzurii in Romania. Goma a mai avut colaborari la Viata Romaneasca, dar nimeni nu a dat cu parul, nimeni n-a dat comunicate sa spuna ca e o revista antisemita. La Viata Romaneasca am pus in discutie o carte foarte dura a lui Goma, aceea despre evrei si Basarabia, si am publicat fragmente.

Ce va deranjeaza in reactiile Uniunii Scriitorilor?

Ca s-a anuntat in presa ca sintem o revista antisemita si abia dupa aceea ni s-au cerut explicatii.

Domnule Stoiciu, ati avut vreo stringere de inima cind ati tiparit textul lui Goma?

Nu. Eu gindesc cu totul altfel decit majoritatea colegilor. Goma este scriitor. Textele literare nu pot fi niciodata acuzate de antisemitism. Personajele pot fi antisemite, criminale, pot fi orice.

Nu-i neaparat un text literar, e un jurnal, cu personaje reale.

Jurnalul nu e un text literar? Autorul e personajul principal, el

scrie un text literar. N-am auzit pe nimeni sa condamne un scriitor pentru opiniile sale dintr-un jurnal. Paul Goma nu mai are nici un fel de opreliste. Pe el nu il intereseaza ca se poarta corectitudinea politica, nu-l intereseaza ca toata lumea "iubeste America". El n-are tabuuri, are opinii intransigente. De aceea ar trebui admirat. Avem si noi un disident de seama, precum Soljenitin, care si el e revoltat impotriva tuturor si certat cu toti. Si avem o Uniune a Scriitorilor care niciodata nu i-a luat apararea, in nici un context, nici macar cind l-a atacat Plesita. Nicolae Manolescu da dovada de rea-credinta si isi face un mare deserviciu de imagine.

Credeti ca avem de-a face cu un text antisemit?

Nu. Viata Romaneasca a publicat scriitori, si evrei, si neevrei, fara a se intreba cine e evreu si cine nu. Numarul anterior a inceput cu un text scris de Andrei Oisteanu, pe post de editorial. Cum poti sa arunci anatema asupra Vietii Romanesti ca promoveaza texte antisemite? Din contra, mi se pare de domeniul fantasticului sa fim acuzati de antisemitism. In 2001, Viata Romaneasca a scos un supliment dedicat evreilor, Contributia scriitorilor evrei la literatura romana. Uniunea Scriitorilor a aruncat o anatema care foarte greu se poate sterge.

Sint in textul lui Goma citeva acuze extrem de dure la adresa unor scriitori si intelectuali, fie romani, fie evrei. Acestia sint tavaliti in niste adjective nu tocmai placute.

Goma, nu doar in Viata Romaneasca, i-a injurat pe toti intelectuali, in toate felurile. Luati suplimentul Aldine al cotidianului Romania libera de vineri 2 septembrie, unde Jurnalul lui Goma este adus la zi! Care este problema noastra? Este opinia lui, raspunde pentru ceea ce gindeste, isi mareste numarul dusmanilor. Goma are tot dreptul sa-i arate cu degetul, e crezut, nu e crezut, n-are nici o importanta. Daca cineva s-ar simti lezat de afirmatiile lui Goma ar putea sa-l dea in judecata, in nume personal. Sau scrie un drept la replica. Revista Viata Romaneasca va publica toate drepturile la replica solicitate, toti cei afectati de injuratura lui Goma ii pot raspunde. Asa e corect. Dar este abuziv si inadmisibil, de la acele nume amintite in textul lui Goma, sa ajungi sa spui ca Viata Romaneasca este o revista antisemita. Si mai este un lucru grav: in acest moment, Goma este un om interzis in Romania. Dupa acest caz, toata lumea se va teme sa-l publice pe Goma, ca se va trezi cu eticheta de antisemit. El e un om liber, a adunat documente, spune ce gindeste si pentru asta sa-i luam capul?

Cum caracterizati, din punctul dvs. de vedere, reactia Uniunii Scriitorilor?

Eu l-am sprijinit pe Manolescu si l-am considerat un Dumnezeu pentru mine, mai ales ca a tinut acea stacheta estetica in literatura romana. L-am sprijinit, i-am fost foarte aproape. Dar acum mi-a aruncat acest stigmat, ca promovam antisemitismul. Noi am ajuns sa fim prima revista literara din Romania acuzata de antisemitism. Uniunea Scriitorilor este proprietarul si isi omoara revista. Asta in timp ce Ministerul Culturii, in Comisia pentru subventii, ne-a acordat

astazi (vineri 9 septembrie, n.r.) 50 de milioane de lei in plus. La prima impartire, Viata Romaneasca primise cu 50 de milioane mai putin decit Steaua, desi ambele reviste sint editate de Redactia Publicatiilor pentru Strainatate. Spre cinstea lui, presedintele Comisiei, Solomon Marcus, care este evreu, a hotarit reimpartirea banilor, a luat 50 de milioane de la Romania literara si i-a dat Vietii Romanesti. Solomon Marcus a spus in fata Comisiei ca o revista care apare de o suta de ani trebuie respectata. Romania literara primise in mod abuziv aproape un miliard de lei subventii si nimeni nu se sesiza, in conditiile in care Romania literara nu mai este a scriitorilor, este doar a unei parti.

Ca sa rezumam, a mai fost cineva, cu exceptia domnilor Manolescu si Garbea, care sa va reproseze ca l-ati publicat pe Goma?

Nu, nimeni. Primesc o groaza de e-mail-uri de solidaritate.

In comunicatul Uniunii Scriitorilor se spune ca mai detineti functia de redactor-sef adjunct, ca vi s-a retras aceasta calitate.

Da, nu mai sint la Viata Romaneasca.

Aveti o hirtie oficiala de demitere?

Nu, n-am primit nici o hirtie oficiala. Am citit ce ati citit si dvs.: un comunicat.

Seara - orele 22,000 : *Ziua* din 16 sept. 2005

Razboiul invizibil si "Pavel" Goma

Victor RONCEA

Securistul sef al lui Ceausescu, Nicolae Plesita, l-ar lua si acum de barba pe Paul Goma si i-ar arde doua "in bot", ca-n vremurile "bune" de odinioara, dupa cum declara chiar el, "live", liber si nestingherit de Justitia post-decembrista. Se pare ca nu e singurul. Literatul Nicolae Manolescu, ajuns sef la "Uniunea Sovietica a Pisatelistilor Romaneti" - dupa cum spune Goma, i-ar cam (mai) trage si el vreo cateva daca ar mai trai "carmaciul". Pe vremea cand vota cu mandrie proletara excluderea elementului reactionar Paul Goma din randurile scriitorilor patriei socialiste Romania, tovarasul Nicolae Manolescu, tot liber si nestingherit - dar de catre Securitatea ceausista - se delecta prin cenacluri literare publicand linistit critici fade in presa comunista "de profil". Alaturi de "disidentii" cu voie ai regimului, rezidentii speciali din zona adiacenta cartierului Primaverii: un Plesu, Dinescu, sau Blandiana. Sau, daca vreti, un Brucan pe de-o parte, si-un Andreescu pe de cealalta. "Interzisilor" cu fite insa nu le-au fost batute cu vergeau talpile, nu le-au fost administrate substante psihotrope sau simulat violul asupra mamelor (sau soacrelor) lor. Lui Paul Goma, da.

Eliminat atat din Uniunea Scriitorilor cat si din propria tara, cu concursul tacit al disidentilor de fatada, Paul Goma este astazi din nou pus la zid. De catre cine? Culmea! De catre acelasi tovarasel prolet-culturnic care il ridica in slavi pe marele carmaci Ion Iliescu, imediat dupa masacrul minerilor asupra florii intelectualitatii romanesti din 1990. Va mai amintiti? Atacul Guvernului FSN sprijinit atunci si de

"numele mari" ale intelectualitatii (aceleasi insirate mai sus). Ce face Manolescul astazi, in Romania "democratica"? Dupa publicarea a numai 7 (sapte) pagini din jurnalul lui Paul Goma in revista Viata Romaneasca, secretarul general al CC al URSS convoaca adunarea oamenilor muncii a colectivului redactional si hotareste (din nou) o excludere: a redactorul sef Liviu Ioan Stoiciu. Vina: l-a publicat pe "antisemitul" - eticheta plasata demult de Unitatea "D" (Dezinformare) a Securitatii -, de Paul Goma. Nu traim in 1984! Si se intampla la Bucuresti, unde, din fericire, nu cum ar fi dorit Manolescu & co, a castigat alegerile primul presedinte al Romaniei cu adevarat democrat si neafiliat cercurilor murdare anti-romanesti, mai mult sau mai putin vizibile.

Deloc paradoxal, la Chisinau, un alt tovaras (declarat) - presedintele factiunii Partidului Comunistilor din Republica Moldova - Viktor Stepaniuc, tine in plenul Parlamentului un discurs de infierare similar, revoltat ca au ajuns peste Prut "mai bine de 200 de exemplare din cartea 'Basarabia' semnata de Pavel Goma, deci un disident roman - treaba lui". Zice el: "Eu vreau sa va spun ca este o carte incarcata de antisemitism si cu agitare si propaganda concreta impotriva radacinelor statalitatii Republicii Moldova. Republica Moldova este numita, deci, o gaura neagra, deci un protectorat al Rusiei. Este numita, deci, o chestiune de un subiect artificial absolut creat". Ca si la Bucuresti, se solicita interventia "organelor" abilitate: "Eu as vrea ca Ministerul Securitatii Nationale (fostul KGB, n.a.), deci, aceasta structura, eu as vrea ca Ministerul Invatamantului si Procuratura Republicii Moldova sa analizeze aceasta literatura si sa ne spuna in ce masura ea coincide cu prevederile constitutionale si cu Legea Securitatii Nationale. Fiindca chestiunea aceasta nu se mai poate nici intr-un fel de tolerat!". Traim in "1984"! Si pentru ca gura pacatosului adevar graieste, Stepaniucul lui Manolescu de la Chisinau releva miza razboiului invizibil: "Literatura adusa de peste hotare care zi cu zi, deci, nimiceste de fapt psihologic in primul rand tanara generatie".

Prin revers intelegem astfel tinta demolatorilor de suflete romanesti. Aceeasi, aflata in colimatorul comunistilor atei de la Chisinau si a chistoacelor inca fumegande strivite de raposatul Gogu Radulescu la Bucuresti, in scrumiera imputita a marxism-leninismului moscovit: distrugerea sufletului natiunii romane. "Nationalitatea este sufletul unui popor", iar "unitatea nationala este chezia libertatii lui", scria Nicolae Balcescu. Iata ce uneste cartitele URSS care sapa de 60 de ani si mai bine la temelia Romaniei mari si mici: lichidarea libertatii. Si mai mult: lichidarea nevoii de dreptate si adevar, temei al nationalismului firesc al generatiei revolutiei decembriste, vorba conului Alecu Paleologu. Adevarul lui Goma nu trebuie nici macar pomenit, discutat, analizat sau contestat civilizat prin schimburi de opinii, argumentate istoric si faptic. Nu!, el trebuie eliminat, asa cum Securitatea incercase eliminarea fizica a solitarului luptator anticomunist caruia nici azi, ca si in 1977, nu ii bate solidaritatea "intelectualitatii" colaborationist-comuniste la usa. Manolescu nu intelege un lucru, relativ

simplu si pentru Stepaniuc: ca URSS a murit sufocata de propria duhoare cadaverica. Si ca Pavel Goma, asa cum l-a botezat necunosctorul ateu, va continua sa-si scrie epistolele, asemenea apostolului neamurilor, in numele adevarului si dreptatii.

Din jurnalul cenzurat azi de Uniunea Prolet-Scriitorilor, dar aflat la [http:// paulgoma.free.fr/](http://paulgoma.free.fr/), un rand trimis lui Paul Goma de tinerii basarabeni: "Noi va iubim si va asteptam acasa! Doamne ajuta!"

Forumul a avut 188 intervenții. Fatalitate! Mai puțin de 20 au fost la obiect. Restul: lălăială de cârciumă, de meci, de trăncăneală, așa, ca să ne odihnim, forumindu-ne. Rețin câteva:

De la: jan dinu din Portland, USA (...@hotmail.com)Data: 2005-09-15 22:55:27 , IP: 64.216.9...Un multumesc si-o inaltare pin-la Everest !(...)

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-15 23:46:00 , IP: 82.81.197...Re: Un multumesc si-o inaltare pin-la Everest ! Parca il vad pe Goma cu ochii holbatzi, smulgandu-si parul din barba, numai de suportul tau are nevoie acum, sa demonstreze ca nu e antisemit (...)

De la: Radu Dragan (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 00:33:02 , IP: 216.175.96...(...)De ce trebuie domnul Paul Goma sa demonstreze ce e sau ce nu e? Si de ce trebuie domnul Paul Goma sa-si smulga barba? Nu vad nici o legatura! (...) Cred ca poti fii regizor! Si cu te-a suparat JD? Si de ce domnul Paul Goma nu ar avea, daca ar vrea, nevoie de ajutorul tau, al meu sau al domnului JD? Multumesc pentru atentie!

De la Cosor Ion; (...)Paul Goma este un mare scriitor,este in acelasi timp si un bun istoric. tot ce spune este purul adevar si deobicei adevarul supara pe unii,dar el trebuie spus pentru posteritate,pentru a nu ramine cu pete pe constiinta neamului romanesc.ca au fost si uscaturi e logic,nu exista padure fara uscaturi,dar padurea ramine padure

De la: jan dinu din Portland, USA (...@hotmail.com)Data: 2005-09-15 23:49:18 , IP: 64.216.9...Re: Mare-i gradina...Lotzi, fii mai explicit,te rog ! Parca am auzit de numele tau in memorialistica maestrului Paul Goma ...JD

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-09-15 23:56:45 , IP: 81.196.220... Re: Mare-i gradina...Roncea are probabil parerea oricarui roman normal. Ordonanta e o mizerie, comisia "internationala" o adunatura antiromaneasca. Ordonanta aia nu se va aplica niciodata daca vrei sa ramana acolo unde e, de ochii lumii, caci daca se va atinge de cineva pe baza unor asa aberatii, atacand un drept fundamental, o sa ajunga la gunoi, acolo unde-i e locul. Asa ca zi mersi si ciocu mic, poate mai pupi niste despagubiri intre timp. Roncea greseste insa facand referire doar la rafuieli personale. Fondul e altul, si acolo e gravitatea maxima. Sper ca lui Roncea nu i-a fost frica sa atinga adevaratul subiect, caci dusmanii lui Goma sint in principal evreii pe care ii si pomeneste in scrierile lui, si nu romanasi fara caracter care profita de situatie acuzandu-l. In plus, lipsa ta de orice bun simt e evidenta, caci nagarea "holocaustului romanesc" nu inseamna negarea holocaustului. Deci

lasand la o parte ca oricine are dreptul sa creada ce vrea si sa puna la indoiala orice, nici macar aici n-ai dreptate. In definitiv la ce sa te astepti de unii ca tine? Se confirma si pe forumul asta tot ce spune Goma. (...)

De la: Radu Dragan (...@yahoo.com) Data: 2005-09-16 00:13:42 , IP: 216.175.96...Re: Gradina mare, gradina mare e...Observ ca folosesti Limba Romana cu maiestrie, si nu e de mirare! Cu respect imi permit sa te intreb daca cunostintele de limba araba te-au ajutat la descifrarea scrierilor domnului Paul Goma! Toti citim, dar cum e posibil ca numai dumneata sa citesti una si sa intelegi alta! (...)

De la: srk Data: 2005-09-16 02:01:08 , IP: 216.230.8...istoricii Nu stiu de ce noi romanii trebuie sa fim mai mult pasionali si ironici decat calculati si profesionisti. Goma este un om care si-a dovedit verticalitatea si este un martor unic. Totusi de ce nu se muta dezbaterea asta din sfera scriitorilor in cea a istoricilor de profesie? Asa cum exista o lucrare documentata la: http://www.presidency.ro/index.php?_RID=htm&id=70 tot asa i s-ar putea contrapune o alta lucrare a unei comisii care sa studieze punctul lui Goma de vedere. Nu pot sa cred ca nu se pot gasi bani si oameni ptr. asa ceva. In fond, pe VC Tudor nu l-a asasinat nimeni inca, deci se poate. Asa cum stim cati evrei au contribuit la comunismul romanesc ocupand functii de conducere, tot asa se poate studia cati si cum au contribuit la pierderea Basarabiei. Bineinteles, oricat de multi si hotarati ar fi fost, asta nu justifica deloc ce ni se reproseaza (ma refer aici la vina colectiva). Numai asa putem balbai niste scuze in fata unor terte parti fara sa trezim si mai multa suspiciune.

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 06:29:24 , IP: 66.245.241...Re: istoricii Sa ni se faca dreptate odata....toti vinovatii sa plateasca indiferent ce natie au ei. numai asa putem scapa de gunoaie. Paul Goma e pilonul moral al scriitorilor si istoricilor.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 08:50:08 , IP: 82.81.197...(...)Din Saptamana Rosie pag 329:
"As fi putut cere lamuriri de la cei doi colegi de clasa, evrei. Nu am facut-o, erau prea antipatici, prea distanti, prea bine imbracati, prea nu stiau romana, nici ungureste, limba lor declarat materna, (dar sosoteau in ruseste) prea aveau bani de buzunar, incat puteau sa comande prajituri din cofetarii, nu din piata, unde sa ceara ca noi internii de-un-leu-bomboane; prea erau bine hraniti, prea nesimtiti in recreatia mare, cand cei care adusesera de-acasa cate o felie de paine cu ceva o impartiau cu cei care nu aveau de unde aduce, daca erau interni, iar ei doi desfasurau pe banca, in vazul intregii clase, servete frumos colorate si incepeau sa intinda si sa dezveleasca din hartii minunate unse pui fript si peste fript si costita fripta, - sa innebunesti de ura de clasa ba si de rasa!"(...) Prea seamana cum sunt descrisi acesti evrei de Goma, cu evreii descrisi de Gogol in Taras Bulba.

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-09-16 11:32:48 , IP: 213.64.59... (...)<Mi-e mila de Paul Goma<.
Ba nu ti-e mila deloc. Goma a descris o realitate cu ochii copilului sarac de atunci caruia parintii nu aveau de unde sa-i dea un pachet bogat cu mancare. Iti lipseste empatia fata de cineva care nu are si nu intelegi ca invidia este un sentiment cit se poate de uman si cit se poate de normal atit la copii

cit si la adulti. Goma este foarte sincer in relatarile despre copilarie, sinceritate pe care nu o apreciezi deloc pentru ca nu o intelegi si nu esti in astre sa o aplici in relatiile cu cei din jurul dumitale. A invidia pe cineva pentru ce are nu trebuie neaparat sa aiba o conotatie negativa ci pur si simplu sa fie o parere de rau ca nu ai si tu ceea ce altul are. Cel ce isi descrie in mod public invidia este in realitate un om mult mai sincer si mai inofensiv decit cei ce tac si invidiaza pe ascuns.

De la: Gicuta a lu' nea Nuta din Horia-Ialomita (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 11:12:50 , IP: 193.226.129...Poate ca...

Vazand cat de multi s-au repezit sa-l puna cu spatele la zid pe domnul Paul Goma si tinand seama de cate a patimit domnia sa in viata, imi pare ca domnul Roncea este aproape singurul care incearca sa lase „pietrele” acolo unde sunt (stiti, aia cu cine-i fara de pacat sa dea cu piatra).E foarte usor sa-l faci de nebun pe Goma, chit ca are un limbaj nu tocmai academic, dar, ia ganditi-va cum vi se pare sa veti o opinie similara cu a lui Plesita; nu-i ceva putred in rationamentul care va-ndeamna sa fiti de-acord c-un ticalos sadea? Nu cred ca „derapaje” verbale ale domnului Goma pot fi socotite ca dovezi de antisemitism. Polemica nu face rau nimanui, nu-i trimite nimeni in puscarie pe cei criticati de domnul Goma. Adevarul insa iese tare greu la iveala. S-auzim si de bine!

De la: Floreen din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 11:52:07 , IP: 81.196.4...Paul Goma impotriva tuturor. Paul Goma se afla in razboi cu toata lumea. Ma intreb de ce oare? Eu cred ca este frustrat, a ramas cu spiritul lui de disident din perioada comunista. Este in razboi cu Manolescu dar si cu George Voicu, acelasi George Voicu care nu cu mult timp in urma il acuza pe Manolescu (printre multi altii) de antisemitism. Asadar Voicu il acuza pe Manolescu de antisemitism iar Manolescu il acuza pe Paul Goma de antisemitism. Rezultatul... Un redactor eliberat din functie din cauza epizotiei care batue intelectualitatea romaneasca.

[Lui Laszlo]: Nu sînteti specialist în ale holocaustului, cum marturisiți (...) dar va dati cu parerea. Toata lumea are îndoieli, dvs. aveti certitudini. Tot ce puteti sa opuneti lui Goma este ordonanta lui Iliescu. Pentru un literat... argumentarea este sumara. Pentru a scrie (si asta pentru ca l-ati studiat pe Manolescu 8 ani...auzi domnule sa-ti pierzi 8 ani din viata cu Manolescu... sînteti stoic) avem nevoie de doua lucruri indispensabile: o idee si talent. Pentru unii ideea vine gata îmbracata, pentru altii este o adevarata tortura ca sa dea o forma oarecare gîndirii sale. Care sînt lecurile la aceasta neputinta? Tot doua vad: lectura si munca....

De la: Radu Dragan (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 17:21:19 , IP: 71.109.17...Re: pentru Lazlo Alexandru (...) pastreaza o traditie numita sindromul Valter Roman! intimidare, amenintare; Valter Roman a mers si mai departe! A ajuns la rapire, tradare, si toate au culminat cu asasinarea lui Imre Noghy! In vremurile de trista amintire oare ce ar fi ajuns Lazlo Alexandru? (...)

De la: alan din s. tropez (...@yahoo.fr)Data: 2005-09-16 17:41:19 , IP: 63.199.229 Domnule Victor Roncea, va felicit! Ati scris un articol excelent.

De la: joel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 18:09:57 , IP: 193.226.30...

Paul Goma - Paul Goma e singurul roman care are curaj sa vorbeasca despre unele lucruri pe care altii nici nu au curaj sa la gandeasca. Spre exemplu, cum vi se pare propunerea lui de a se face un proces al comunismului in care FIECARE SA-SI ASUME RESPONSABILITATILE, nu doar cozile de topor? Eu o gasesc brilianta. Comunismul nu a cazut din cer, ci e cat se poate de lumesc, asa ca cei care l-au implementat trebuie sa plateasca pentru crima lor odioasa, iar victimelor li se cuvine tot respectul. Personal nu cred ca a fi in razboi cu toata lumea este chiar asa de reprobabil. La urma urmei, asta este proba ca omul in razboi cu toti se chinuie inca SA RAMANA OM IN ACEASTA LUME ABSOLUT DEZUMANIZANTA SI DEZUMANIZATA. Iar lupta lui, Goma este ok., nu e cazul Canuta om sucit. Asa ca, unde-i buba? Ce vreti, sa fie un idiot platitor de taxe? Nu credeti ca 6 miliarde sunt destui? Sa fie politically correct? Cine a inventat idiotenia asta stalinista in vesmant occidental si de ce un om normal trebuie sa i se supuna? Goma este un om care intelege ca adevarul iese la iveala in urma dezbaterei de idei, nu in urma impunerii dogmatice (eventual cu ajutorul US Army) a adevarului unora. Asa ca omul merita deplin respect.

De la: Aladin din york (...@optonline.net)Data: 2005-09-16 18:56:00 , IP: 69.113.12...In zilele revolutiei maghiare (oct 1956).La 2005-09-16 17:21:19, Radu Dragan a scris: > Domnul Lazlo Alexandru pastreaza o <traditie numita sindromul Valter Roman! Intimidare, amenintare...> Cineva a publicat in mod curajos si ciudat aceasta a ajuns pe diferite tarabe de carte (pe strada) in Bucuresti " Cartea alba a revolutiei maghiare" Rasfoind-o nu am ezitat s-o cumpar, am regretat ca nu am cumparat mai multe (sa le difuzez) . La una din perchezitiile "in lipsa" cartea a disparut ,a aparut insa un microfon atashat la microfonul telefonului. Cu care m-am distrat ,punandu-l langa radio de cate ori primeam vre-un telefon. In acea carte erau imagini ce m-au uns la inima.Bulevarde din Budapesta cu felinarele asortate cu securisti (unguri) spanzurati de cizme. Nu stiu cati din acestia erau evrei-maghiari. Inseamna ca asi putea fi anti -semit? Dar un coleg de serviciu se lauda cum ,cand a fost el militar (ofiter) cum i-a pus el cu botul pe labe ,pe contrarevolutionarii aia de bozgori. Era el un shovin? era patriot? Noi stim toti ce era ! era un imbecil,care nu putea fi contrazis pt ca juca jocul celor de la putere. Sa fim atenti ca aceste noi puteri acordate unora ,pot naste (deja o fac) terori nebanuite ,asemanatoare cu cele deja cunoscute, multi au deja practica, prin schimbarea piei de oaie numai.

De la: jan dinu din Portland, USA (...@hotmail.com)Data: 2005-09-16 21:30:28 , IP: 64.216.9...Conspiratia si ura viscerală împotriva d-lor GOMA si STOICIU trebuie sa inceteze !!Domnul Paul Goma face cinste atit romanilor cit si evreilor adevarati prin opera sa documentaristica inchinata umanitatii ! (...)

De la: progitmo din NOT YOUR BUSINESS (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 21:32:58 , IP: 70.85.114...Lasati-l pe Laszlo Alexandru in pace!(...)Am avut rabdare sa citesc toate cele trei parti ale disperatei dumneavoastra analize, care nu are ca scop decat discreditarea lui Laszlo Alexandru, implicit spalarea lui Goma de jegul antisemit, jeg pe care va faceti ca nu-l vedeti. (...) Scopul contributiei dumneavoastra, in trei parti, in fond nu este altceva decat o incercare de a sustine ca Paul Goma nu este antisemit. Ati citit "Saptamana Rosie"? Lasati-l pe Laszlo Alexandru in

pace pentru ca nu el este subiectul articolului.

Uf! Am scăpat (dar nu ieftin).

Revin, re-afirm: acesta este jurnalul meu, pun în el ce vreau eu. Cum nu e editat (carte), nu se vinde, așa că...

Așa că!

Vineri 16 septembrie 2005

Am dormit, nu chiar cum mă lăudasem: "pe spate, ca un cosaș", dar binișor.

Valerian Stan îmi trimite - neuitînd să spună că nici el nu știa de existența "Ordonanței":

HOTĂRÂRE nr.902 din 4 august 2005

privind înființarea Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România "Elie Wiesel"

Textul actului publicat în M.Of. nr. 758/19 aug. 2005

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 5 pct. 16 din Hotărârea Guvernului nr.78/2005 privind organizarea și functionarea Ministerului Culturii și Cultelor, cu modificările ulterioare, Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. - (1) Se înființează Institutul Național pentru Studierea Holocaustului din România "Elie Wiesel", institutie publică cu personalitate juridică, aflată în subordinea Ministerului Culturii și Cultelor.

(2) Institutul Național pentru Studierea Holocaustului din România "Elie Wiesel", denumit în continuare Institutul, are sediul în municipiul București, Str. Vigilentei nr. 3, sectorul 5.

Art. 2. - Institutul va prelua imobilul prevăzut la art. 1 alin. (2) prin contract de comodat încheiat cu Federația Comunităților Evreiești din România și cu Fundația "Caritatea".

Art. 3. - Institutul are ca obiect de activitate identificarea, culegerea, arhivarea, cercetarea și publicarea documentelor referitoare la Holocaust, în rezolvarea unor probleme științifice, precum și elaborarea și implementarea de programe educationale privind acest fenomen istoric.

Art. 4.- Pentru realizarea obiectului de activitate prevăzut la art. 3 Institutul are următoarele atribuții principale:

a) efectuează studii și cercetări, în țară și în străinătate, pentru aprofundarea cunoașterii fenomenului Holocaustului;

b) achiziționează - sau primește donații - orice mărturie, publicație ori document privind Holocaustul sau în legătură cu acesta;

c) identifică, aduce în țară și conservă documentele privind Holocaustul din România, în original sau în copie, pe orice suport, răspândite în diferite țări ale lumii;

d) constituie o arhivă care să cuprindă publicațiile, cărțile,

colecțiile de reviste, ziare, manifeste și alte înscrisuri care au legătură cu Holocaustul din România, alcătuiind și instrumente de lucru în domeniu;

e) lansează proiecte de istorie orală, în scopul salvării memoriei istorice a Holocaustului;

f) organizează manifestări științifice consacrate Holocaustului și contribuie la reprezentarea cercetării naționale în acest domeniu în întâlnirile științifice internaționale;

g) finanțează editarea, tipărirea și publicarea de memorii, cărți, studii, articole, corespondență, memorie fotografică și video, colecții de documente, albume fotografice referitoare la Holocaust;

h) organizează și sprijină realizarea de expoziții și alte acțiuni educationale privind Holocaustul;

i) constituie un punct de referință și de comunicare cu supraviețuitorii Holocaustului;

j) contribuie prin expertiză la conservarea patrimoniului spiritual al comunităților din România afectate în perioada Holocaustului;

k) sprijină organizarea unui Memorial al victimelor Holocaustului din România.

Art. 5. - (1) Institutul este condus de un director general, numit prin ordin al ministrului culturii și cultelor, potrivit legii.

(2) Directorul general al Institutului conduce întreaga activitate a institutiei pe care o reprezintă în raporturile cu autoritățile publice, cu institutii și organizatii, precum și cu persoanele fizice și juridice din țară sau din străinătate.

(3) Directorul general al Institutului este ordonator terțiar de credite.

(4) Directorul general al Institutului numește și eliberează din funcție, în condițiile legii, personalul din aparatul propriu.

(5) În exercitarea atribuțiilor sale directorul general al Institutului emite decizii.

Art. 6. - Pe lângă Institut se organizează și funcționează:

a) Consiliul științific, organ consultativ științific de specialitate, format dintr-un număr de până la 31 de personalități reprezentative și recunoscute în domeniul studierii Holocaustului; membrii Consiliului științific sunt numiți de către directorul general al Institutului și nu sunt salariați;

b) Colegiul de onoare, format din personalități ale vieții publice interne și internaționale, cu competente și merite în domeniul studierii Holocaustului; membrii Colegiului de onoare sunt numiți de către ministrul culturii și cultelor, la propunerea directorului general al Institutului, și nu sunt salariați.

Art. 7. - (1) Numărul maxim de posturi al Institutului este de 30, dintre care 15 sunt cercetători științifici, și se asigură cu încadrarea în numărul maxim de posturi prevăzut în nota de la anexa nr. 2 pct. II "Organe de specialitate ale administrației publice centrale și institutii publice finanțate din venituri proprii și subvenții de la bugetul de stat" din Hotărârea Guvernului nr.78/2005 privind organizarea și funcțio-

narea Ministerului Culturii si Cultelor, cu modificările ulterioare.

(2) Personalul Institutului este salarizat conform prevederilor legale aplicabile personalului din sectorul bugetar.

(3) Pentru realizarea atributiilor sale Institutul poate folosi si colaboratori externi.

(4) Structura organizatorică fli regulamentul de organizare si functionare a Institutului se aprobă prin ordin al ministrului culturii si cultelor, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 8. - (1) Cheltuielile curente și de capital ale Institutului se finantează din venituri proprii si din subventii acordate de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Culturii si Cultelor.

(2) Veniturile proprii necesare realizării activităților specifice se pot realiza din:

a) editarea si vânzarea de cărți, publicatii, lucrări si studii de specialitate;

b) cofinanțări de programe si proiecte;

c) realizarea si valorificarea de studii si proiecte, precum si din efectuarea de prestări servicii;

d) exploatarea bunurilor pe care le are în administrare;

e) sponsorizări si donatii, în conditiile legii;

f) alte activități specifice realizate de către Institut, inclusiv din încheierea de contracte cu persoane fizice sau juridice.

Art. 9. - (1) Pentru asigurarea cheltuielilor necesare organizării Institutului se aprobă? suplimentarea bugetului Ministerului Culturii si Cultelor cu suma de 800.000 lei (RON) din Fondul de rezervă bugetară la dispozitia Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2005.

(2) Se autorizează Ministerul Finantelor Publice să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat si în volumul si structura bugetului Ministerului Culturii fli Cultelor pe anul 2005.

Art. 10. - Pentru realizarea activităților specifice Institutul are în dotare un număr de două autoturisme si un microbuz pentru transport de persoane si marfă, cu un consum mediu normat de carburanti de 300 litri/lun/autovehicul.

Art. 11. - La pct. II "Organe de specialitate ale administratiei publice centrale fli institutii publice finantate din venituri proprii si subventii acordate de la bugetul de stat" din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr.78/2005 privind organizarea si functionarea Ministerului Culturii si Cultelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.137 din 15 februarie 2005, cu modificările ulterioare, după nr. crt. 4 se introduce nr. crt. 41, cu următorul cuprins:

"41 Institutul Național pentru
Studierea Holocaustului
din România «Elie Wiesel»

Venituri proprii fli
subvenții acordate
de la bugetul de stat"

PRIM-MINISTRU
CALIN POPESCU-TARICEANU

Contrasemnează:

Ministrul culturii si cultelor, Monica Octavia Muscă
p. Ministrul afacerilor externe, Lucian Leufltean, secretar de stat
Ministrul muncii, solidarității sociale si familiei, Gheorghe Barbu
Ministrul finantelor publice, Ionel Popescu
Bucuresti, 4 august 2005. Nr. 902.

Directorul Institutului “Wiesel” va fi ofițerul specializat în istorie național-comunistă de pe lângă Ilie Ceaușescu, Mihail Ionescu.

Foarte bine. Îi urez viață lungă și succese - nu lui “Wiesel”, nu tovarășului Mihail Ionescu, ci Institutului.

Sunt convins: și el (“Wiesel”) va ura geamănului său, mult așteptatul **Institut pentru Studiarea Crimelor Bolșevismului** începînd din 1917 până în zilele noastre: succes și viață lungă.

A spus cineva ceva, în genul: «Așteaptă să felicite evreii un institut pentru studierea crimelor și ale lor!»? Nu?

Propusesem în textul “Să învățăm de la evrei” o simetrie necesară și dreaptă. Acum, că s-a hotărît înființare Institutului “Wiesel”, va putea fi înființat și Institutul Suferințelor Noastre.

Tot Mircea Stănescu îmi transmite, după o raită prin târg:

Nu știu cînd a apărut acest nr. Eu l-am găsit astăzi la Humanitas - Cretzulescu.

Dat fiind că "Invitația D-lui Goma este datată 10 septembrie și publicată în "Ziua" pe 13 septembrie...

Ce s-a întîmplat? Una din două sau amîndouă:

1) Comunitatea evreiască a publicat nr. cu întîrziere ca să prindă... propria-i inițiativă;

2) Comunitatea în chestie are spioni în redacție.

MS

Realitatea evreiască, Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005
(articol nesemnlat, număr inaccesibil pe site, la fel ca întreg numărul)

Luări de pozitie legate de manifestări antisemite în România

Deși există o legislație (Ordonanța de urgență nr. 31 din 28 martie 2002 și o hotărâre a C.N.A.) care condamnă manifestările fasciste, rasiste și xenofobe și popularizarea lor, din păcate, ele își găsesc locul în continuare în presă, audiovizual sau în broșuri care se vînd pe tarabe. Aspectul pozitiv este că în presa română au început să apară și unele luări de pozitie împotriva unor astfel de atitudini. În ultimul număr (6-7) al «Vietii Românești», revista Uniunii Scriitorilor, *asupra căruia ne-a atras atenția criticul literar Henri Zalis* (s.m.) a fost publicată prima parte a /Jurnalului/ scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie

2005). Textul cuprinde atacuri vehemente împotriva intelectualilor evrei și membrii Comisiei «Wiesel» care au redactat /Raportul/ despre Holocaustul din România, împotriva faptelor și argumentelor care susțin existența Holocaustului românesc cuprinse în acest document, negându-se veridicitatea lor, critici împotriva Israelului și a politicii duse de statul evreu. Reacția față de publicarea acestui text a venit din partea ziarului «Gândul», care, într-un amplu articol, intitulat «*Ministerul Culturii subventionează o revistă acuzată că promovează antisemitismul*», citează dintr-un comunicat al Uniunii Scriitorilor (U.S.) de condamnare a publicării acestui text. În comunicat se mai arată că *Uniunea se angajează să ia măsuri pentru ca astfel de fenomene să nu se mai repete* (s.m.). Potrivit ziarului, conducerea comunității evreiești ar fi protestat împotriva apariției articolului lui Goma. Dar «Gândul» remarcă un alt aspect, menționând că «ceea ce pentru conducerea Uniunii Scriitorilor este intolerabil, la Ministerul Culturii nu are darul să stârnească nici o umbră», ministerul incluzând «Viata Românească» printre revistele desemnate să primească subvenții de la stat și aceasta chiar și după apariția unor astfel de articole incriminate. Redacția «Vietii Românești» și-a însușit conținutul și formulările U.S. față de apariția «Jurnalului» lui Goma. Comunicatul Uniunii Scriitorilor a fost reluat și comentat de ziarul «Gardianul». Drept replică la cele două articole, într-o scrisoare trimisă ziarului «Ziua», Paul Goma reia atacurile antievreiești și afirmă că va da în judecată, printre alții, Uniunea Scriitorilor și pe «conducătorii comunității evreiești pentru denunt calomnios», iar «România liberă» îi ia apărarea scriitorului. [...]?

Așa, carevasăzică: bătrânul Zalis a rămas bun în grad: tot turnător, tot turnător (voluntar, nu silit - ca Quintus, ca Paleologu, ca Doinaș, ca Balotă, ca...). Până în 1989 activitatea lui «la suprafață» era la Săptămânul lui E. Barbu și în toate - dar toate! - campaniile duse de securitate, împotriva noastră, a exilaților activi, prin colegii noștri, scriitori din țară. Ce lepră, acest Zalis! - cu el se laudă Breban, în *Contemporanul* (e drept: Zalis nu e chiar Ianoși al Martei Petreu, dar nici departe). Acum nemaiaivând pe cine să toarne le Secu, «informează» harnic Comunitatea Evreilor. Înainte o făcea din datorie politică; acum o face din datorie etnică.

Iar acum «o delațiune» (cum spunea ne-delaționatoarea Geta Dimisianu, când îl «turnam» eu la Europa liberă pe Vasile Nicolescu, putoarea cenzoare de la C.C.). Este un mesaj dinspre M. Stănescu, în principiu (românesc), nu trebuie divulgat - însă eu încalc această «lege» și, fără voia lui (a lui M. Stănescu), reproduc următorul text:

[16 sept. 2005, orele 7]

Azi am primit si prima retragere de nume.

Iată povestea:

Ieri Dl. Aristide Ionescu, fdp din Pitesti, mi-a transmis si semnătura D-lui Ilie Popa, prof. la Univ. Pitesti., pres. filialei Arges a Fundatiei Memoria.

După aceasta a încercat să obțină si semnătura lui Serban Papacostea. Care a refuzat.

Ba, mai mult, auzind că Dl. Popa a semnat, a dat un telefon la Madam Michaela Ghitescu / Ion Drescan, la sediul Fundatiei, aici, in Bucuresti. In urma acestuia, Dl. Popa si-a retras semnatura.

Asta-i, ca să se stie - cine, ce, cu nume - ce face.

Asa se lucreaza, tovarăsi, pe ascuns, nu pe fata, la vedere!MS

PS: Il sterg deci de pe lista si îi rog pe toti care pot să o facă si ei.

Sâmbătă 17 septembrie 2005

Aseară a fost pus pe internet *Ziua* de... azi. Cu o prelungire:

Noul caz Goma

Teme deontologice la Uniunea Scriitorilor

Un studiu solicitat de European Monitoring Center on Racism and Xenophobia (EUMC), institutie a Uniunii Europene, a propus aceasta definitie a antisemitismului: "o anumita percepere a evreilor care poate fi definita ca ura impotriva evreilor. Manifestarile fizice sau retorice ale antisemitismului sunt indreptate impotriva evreilor sau non-evreilor si/ sau impotriva proprietatilor lor, impotriva institutiilor comunitare si bunurilor religioase evreiesti". Iata o definitie relativ vaga, tocmai pentru ca se doreste cuprinzatoare. Necesara circumscriere o ofera exemplificarile. Dintre cazurile enumerate in studiu - printre care negarea Holocaustului, declaratii privind caracterul periculos ori mizerabil al evreilor s.a. -, una singura se aplica fara dubii, dupa opinia mea, lui Goma: acuzarea evreilor, ca popor, pentru crimele, reale sau imaginare, datorate unor evrei sau unor grupuri de evrei; argumentarea Holocaustului, chiar daca nu scuzaarea lui, prin comportamentul comunitatii evreiesti.

Poti sa nu urasti evreii - si, sincer, nu cred ca Goma o face, in ciuda infierbantarii cu care se exprima -, dar poti sa debitezi tot felul de lucruri despre evrei care nasc retinere sau chiar ostilitate fata de acestia. Scrierile sale "Basarabia" si "Saptamana Rosie..." sunt pline de stereotipuri. Este motivul pentru care le-am tratat drept exemple de discurs antisemit, cu rezultatul previzibil - invectivele celui in cauza si ale sustinatorilor sai.

Fac notatiile de mai sus ca persoana care apara in schimb, ferm, dreptul la exprimare, inclusiv in chestiuni desigur delicate, precum cele antisemite. Motiv pentru alte invective, venite de asta data din partea unui reprezentant de frunte al taberei adverse: Michael Shafir. Tabere definite prin logica: "cine nu este integral cu noi este impotri-

va noastra". (Iata pentru cei doi ocazia sa-si dea mana, in singurul mod care-i face compatibili.) O adevarata democratie este aceea unde exista loc pentru toti si din acest motiv resping legislatia care pune statul - prin politie, parchet, judecatori - sa decida cine vorbeste corect si cine nu.

Faptul ca statul nu are de ce sa normeze limbajul nu dezminste firescul ca anumite grupari si institutii sa-si introduca propriile norme deontologice. O face presa, o fac comunitatile culturale in societatile cele mai liberale, precum Statele Unite. In acest sens, nu mi se pare nelalocul lui ca Uniunea Scriitorilor (US) sa introduca un cod de conduita in cadrul organizatiei, acoperind si publicatiile care apar sub egida US. Drept urmare, decizia Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor de a pune in discutie oportunitatea publicarii, de catre "Viata Romaneasca", a unui text al lui Goma considerat de Comitet antisemit nu ridica probleme de principiu. Ridica insa multe alte chestiuni practice.

Mai intai, faptul ca acest cod trebuie sa fie asumat explicit. Caci Uniunea era legitima sa-l sanctioneze pe Liviu Ioan Stoiciu pentru a fi editat scrierea incriminata dupa ce si-ar fi indeplinit obligatia sa defineasca explicit regulile interne. Acopera statutul Uniunii problema ridicata de articolul lui Goma? Nu cred ca suficient. Scrierile eseu-literare se bucura de libertatea de exprimare intr-o proportie care depaseste cu mult presa destinata publicului larg. O organizatie reprezentativa pentru scriitori precum PEN Clubul International apara cu tenacitate acest principiu impotriva unui puternic curent normativist european. Or, eu nu stiu sa existe un "cod deontologic" al US. Si intrucat chiar nu exista, apar toate premisele ca de principiul deontologic sa se abuzeze.

In contextul absentei unui cod, se insinueaza intrebarea cum functioneaza la nivel informal principiile etice in cadrul US. Experienta mea ramane, din acest punct de vedere, deplorabila. Imi amintesc perfect maniera in care, la una din adunarile generale ale US, conducerea, intre care unii membri de astazi ai Comitetului Director, a siluit cu nonsalanta regulile statutului. Iata, gardienii principiilor sunt tocmai pe cei care le incalca. Oricum, in astfel de cazuri, "competenta deontologica" se transfera unui organism specific independent.

Mai multi membri ai Comitetului Director al US au fost de-a lungul timpului acuzati, si nu fara motiv, de folosirea unui limbaj virulent, jignitor, ajuns la opinia publica tocmai prin publicatiile Uniunii. Nu-mi amintesc ca Uniunea sa fi luat vreodata o pozitie explicita, apreciind daca un astfel de discurs este compatibil sau nu cu onoarea publicatiilor pe care le pastoreste. Ba chiar, prin semnaturile in favoarea lui Mircea Mihaies, in momentul amendarii acestuia de catre Consiliul National pentru Combaterea Discriminarii, se parea ca scriitorii dau prioritate libertatii de exprimare. Ce cod etic este acela care schimba macazul de la un acuzat la altul?

In sfarsit, daca avem in vedere un cod deontologic al Uniunii Scriitorilor si legitimarea lui prin interzicerea textelor cu nuante antisemite ale lui Goma, mi se pare firesc sa vedem care este atitudinea US intr-o situatie oarecum complementara: cum ii trateaza Uniunea pe

membrii ei care au colaborat cu Securitatea. Nu stiu pana acum ca cineva sa fi fost exclus din Uniune explicit datorita acestei colaborari. Mai mult, ultimul presedinte, relaxatul Nicolae Manolescu, a afisat o complezenta vecina cu sustinerea fata de recentii dezvaluiti Uricaru si Buzura. Oare transferul, voit sau ne-voit, al atitudinii presedintelui US la nivelul intregii organizatii nu constituie el insusi o serioasa tema etica?

In concluzie, dezbaterile si masurile luate de catre Comitetul Director al US in chestiunea publicarii scrierii lui Goma intr-o revista a US au o mare relevanta pentru Uniune si nu numai. Caci dimensiunea etica a US, fie ea asumata, fie respinsa din principiu, este determinanta pentru natura si, deci, pentru viitorul Uniunii. Se pune insa intrebarea cum pot sa dea verdicte de ordin deontologic persoane care au o problema serioasa privind si intelegerea deontologiei, si exercitiul ei. Daca principiile etice asumate de Uniunea Scriitorilor nu sunt definite coerent, nu sunt oneste si nu se aplica tuturor, atunci recente masuri in cazul Goma-Stoiciu raman doar o alta mizerie.
(Gabriel ANDREESCU)

La acesta: reactii (indirecte):

Eugen Mihaescu pentru Goma

Ma alatur protestului cititorilor ziarului ZIUA,
referitor la scandalul Paul Goma vs. Nicolae Manolescu.

Paul Goma si opera sa nu se pot sterge cu guma oricat de mult s-ar stradui cei care s-au aratat viteji dupa 1990. Dupa zadarnice incercari de "recuperare" a scriitorului, solutia cea mai eficienta s-a dovedit a fi lipirea celei mai infamante etichete: "antisemitismul". O operatie executata de niste "dalmatieni" care incearca sa-si ascunda petele improscand numai murdarie, asa cum au facut si cu Cioran in "Gazeta literara", in 1960. Dar Goma va ramane in istoria literaturii romane si in cea a luptei anticomuniste in ciuda meschinelor stradanii ale unor "intelectuali de Dambovita".

Eugen MIHAESCU, membru de onoare al Academiei Romane

Roxana Iordache NU a semnat protestul anti-Manolescu

In numarul din 14 sept. a.c. al ziarului ZIUA a fost publicat un protest impotriva presedintelui Uniunii Scriitorilor, domnul Nicolae Manolescu, sub care a aparut si numele subsemnatei. Cu toata consideratia pe care i-o port domnului Paul Goma pentru demnitatea de a spune lucrurilor pe nume, precizez ca NU am semnat acel protest si nici nu am fost solicitata de catre initiator(i) sa-mi dau acordul verbal. Prin urmare, dezavuez categoric folosirea abuziva a numelui meu si va rog sa publicati acest drept la replica in conditiile deontologiei profesionale.

Roxana IORDACHE, publicist

Şi iată câteva intervenţii pe forum în aceeaşi chestiune:

Stau si ma intreb ...(...) De unde porneste, domnule, toata gilceava aceasta cu goma, antisemitismul si U. Scriitorilor ? De ce nu se explica EXACT si PRECIS? (...)TOTUL, dar ABSOLUT toul porneste NUMAI si NUMAI si NUMAI de la mamaie Lovinescu. Eu v-am mai facut trimiterea de a-i citi jurnalele, care jurnale au fost premiate cu surle si trimbite de pretenaru' ei cel mai iubit dintre paminteni Liiceanu, si cum se putea altfel, si de acacademie. Citindu-i jurnalul nu mai ai nevoie sa citesti nimic despre acest scandal pentru ca stii dinainte ce va urma. Cei care se plimbau in occidentul anilor optzeci erau aceiasi care azi il vor pe Goma in streang. Manolescu, Liiceanu, Adamesteanu si ceilalti care bateau drumurile Parisului si vorbeau cu Monica pe shest de la telefoane publice plingindu-i-se ca Franta nu-i vede si nu-i publica, nu pot sa treaca de complexul Goma. Da, Goma este un complex. Un complex de care „fostii” si „actualii” intelectuali nu pot trece. Umbra lui Goma ii tzin in aceeaasi umezeala a neputintei fiindu-le imposibil sa scape de mucegaiul moral al personalitatilor lor. Daca Goma n-ar fi existat, azi, poate ca Manolescu s-ar fi putut bucura de aprecierea noastra. La fel si Liiceanu si ceilalti ca ei. Dar, din pacate pentru ei, Goma a existat si exista. Goma a demonstrat ca „s-a putut” sa fii anticomunist si anticeausist declarind cu glas tare acest lucru si SUFERIND pentru acest crez, si nu facind opozitie „abstracta” care sa reiasa dintre rinduri sau din contextul textelor cartilor lor, dar care sa nu le lezeze sau deranjeze in continuare lefurile si beneficiile de la USCR. Da, Goma a demonstrat ca se poate. Acest „se poate ” este zidul, bariera, granita, peste care dusmanii lui nu pot trece. Daca veti citi jurnalele Monicai, veti vedea ca dupa ce s-a certat definitiv cu Goma, tot jurnalul ei nu urmareste decit un scop : anihilarea lui Goma prin sublinierea evenimentelor din care reieseau atitudinile, reactiile, actiunile celor care s-au pus sub umbrela influentei ei ca puii sub closhca si care relevau modul cum Goma este ciopirtit ashchie cu ashchie pregatindu-se bobirnacul si shutul de alungare din raiul culturii romanesti. Sunt enumerate toate evenimentele prin care „pretenarii” lu' mamaie Lovinescu rupeau bucati din Goma. Le-au trebuit noua ani ca sa ajunga la faza finala si sa-l alunge. Dar nu alungat in sensul ca sa se lase la libera noastra - a consumatorilor de cultura - apreciere daca sa-l mai „ingurcitam” pe Goma sau nu, ci alungat mai ales fizic din literatura si cultura romana. Aici e aici. Vorba cartii cu Lapushneanu : „a baut domnul toata otrava ?”, „Da, a baut-o”. „Si i-ai dat si drojda ?”. „NU”. „Pai vezi ?, dai sa bea si drojdia ca sa fim siguri ca o sa se sfirseasca !” Sau vorba lui ceausescu : „cum adica domnule anihilat ? Ce-i aia? Nu anihilat ne trebuie noua ci DISPARUT !” Doamna Lovinescu nu are talent literar ABSOLUT deloc. Cele citeva jurnale pe care le-a injghebat o dovedesc cu prisosinta. Valoarea, lor, insa, rezida din dezvaluiri, din detalii, din imagini care noua ne lipseau atunci cind le traiam. Sunt convins ca daca ar fi stiut ce turnura vor lua relatiile dintre ea si Goma nu ar mai fi scris nimic despre el in Jurnal, ba, poate ca ar fi inceput vendeta impotriva lui cu mult mai mult timp in urma. Asa ? Asa trebuie sa recurga la a-l palmui cu miinile altora. Si ce ocazie mai buna puteau gasi fostii intelectuali cuminti ai comunismului decit sa se puna in slujba celei care tocmai pe ei ii avea in vizorul criticii de dupa revolutie ? Ce dulce e compromisul in aceste situatii ! Monica Lovinescu merge din ce in ce mai sigur pe drumul blazarii si pierderii de capital moral ca una din reprezentantii rezistentei culturale romanesti in timpul comunismului. Pacat. De ce o face ? Numai ea stie. Motivul ar putea fi unul parsiv care zace in orice suflet de pamintean, simplu si la obiect si s-ar putea traduce prin : ori eu ori el. S-au mai vazut cazuri si se vor mai vedea. Trebuie stiut de catre toti

Laszloistii romani ai Romaniei ca GOMA nu poate fi eliminat din literatura si cultura romana, chiar daca impotriva lui s-au adunat toate fortele de la virf ale culturii romanesti. Goma e singur singurel, asa cum a fost toata viata lui. I-au trebuit noua ani mari si lati Monicai sa aranjeze acest complot mirshav impotriva lui Goma, de pe urma caruia a mincat o piine alba la „Teze si anti-teze la Paris”. Fara Goma, Monica ar fi fost in anii optzeci o simpla Ioana Magura si nimic mai mult. E trist si revoltator ca sa vezi acest complot mirshav dus dupa toate legile conspiracy-comuniste. Sunt convins ca din acest scandal vom invata multe. Era necesar acest scandal pentru ca ne releveaza, ne dezvaluie mai bine ca niciodata faptul ca indiferent cit ai parea ca esti in dezavantaj cind esti de unul singur in fata multimii furioasa care vor sa te piarda, faptul ca esti CURAT sufletesce iti da puterea si crezamtul divin ca esti aparat, ca lupti pentru o cauza onesta, ca detractorii tai isi dezvaluie fara sa vrea tocmai putreziciunea imoralitatii sufletelor lor. Numai asa ii vom vedea pe mai marii culturii noastre de ieri la adevarata lor masura. Si tare ma tem ca ne paste un mare cutremur moral cind vom vedea si vom simti cum cad zeii falsi in fata lui Goma sihastrul. That's all folks ! Stay tune. I'll return soon, with another cartoon !(...)

De la: alexandru15 (...@xtra.co.nz)Data: 2005-09-17 10:23:55 , IP: 210.54.102... intrebare Scriitorul Vasile Andru este si redactor la Viata Romaneasca, dar si membru in Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor-comitet ce a criticat Viata Romaneasca si sanctionat pe Liviu Ioan Stoiciu. Deci aceeasi persoana e pe doua "fronturi" opuse. Nu este aici un clar conflict? Ca par a fi doua luntii diferite, cu acelasi om in fiecare. (...)

LIS Imi transmite:

Cotidianul independent “Mesagerul de Bistrita-Nasaud” /
16.09.2005, pagina de Opinii

Intimități colective

Deranj în și pe lângă “România Scriitoare”

Cazul “Viața Românească”, mediatizat și nu prea, funcție de interese și (ne)pricepere jurnalistică săptămâna trecută, a dovedit încă o dată că în societatea scriitorilor români veninul se servește în loc de apă plată, iar vinovații pentru beția otrăvită a stăpânilor ar fi în primul rând ospătarii, nicidecum pofta nesățioasă și râvna “bahică” a celor dintâi. Așadar: prestigioasa revistă “Viața Românească” (ajunsă în al 100-lea an de existență și, în care, publicând trei rânduri - au simțit-o și unii scriitori bistrițeni! - te simți mai scriitor decât atunci când publici două pagini într-alta) a publicat în numărul ei 6-7 (apărut în iulie 2005) fragmente (câteva pagini) din “Jurnal 2005” al scriitorului-disident Paul Goma. De aici a început deranjul în și pe lângă “România Scriitoare” (formulare ce îi aparține lui Goma și care se referă la Uniunea Scriitorilor din România). Astfel, între conducerea Uniunii Scriitorilor (prin vocile lui Nicolae Manolescu - prefledinte fli Horia Gârbea - directorul de imagine al USR fli prefledinte al Asociației Scriitorilor București) și Paul Goma (via Liviu Ioan Stoiciu, redactor

șef-adjunct și responsabil de număr la data publicării în “Viața Românească” a paginilor de “Jurnal...” a început un “război al comunicatelor” susținut în realitate de multe resentimente, polițe neachitate ajunse la vârsta “măritişului” și care-și cereau acum drepturile ori amenințări cultural-penale. Iată câteva fragmente din replicile de presă ale conflictului: “Conducerea Uniunii Scriitorilor din România își exprimă regretul că în revista «Viața Românească» numărul 6-7 din iunie-iulie 2005, revistă editată de Uniunea Scriitorilor, a fost permisă de către redacție apariția unui text cu conținut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma.” (31 august 2005).

În replică, Paul Goma declară într-un anunț oferit spre publicare ziarului ZIUA, citez: “...voi da în judecat?: 1. Uniunea Scriitorilor din România; 2. Asociația Scriitorilor din București; 3. Pe Nicolae Manolescu, președintele Uniunii; 4. Pe Horia Gârbea, director de imagine al UR și președinte al Asociației Scriitorilor București, pentru calomnie la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu și a mea; 5. Pe conducătorii Comunității Evreilor din România pentru denunț calomnios. (...). Aștept reuniunea de la 8 septembrie a.c. a Comitetului Director al Uniunii - sub conducerea lui N. Manolescu - alcătuit din: G. Bălăiță, G. Dimisianu, H. Gârbea, M. Mihăieș, Marta Petreu, C.M. Spiridon, G. Chifu, Al. Cistelecan, Varujan Vosganian, Szilagy Istvan, când/ unde va fi judecat Liviu Ioan Stoiciu. Așa fusesem și eu judecat, am mai spus, repet: în urmă cu aproape 50 de ani: în 1956 nu mai trăia Stalin, dar stalinismul era în floare - atunci eram “antisovietic”; acum, în Anul Domnului 2005, în plină renaștere a ceaușismului fără Ceaușescu (cel asasinat prin voicanizarea iliască în urmă cu 15 ani), voi/ vom fi judecați pentru... «antisemitism» (Paris, 5 septembrie 2005).

Cel care “trebuia” mazilit așadar în afacerea asta nu era altul decât Liviu Ioan Stoiciu, căci e greu de presupus că lui Paul Goma i s-ar fi putut lua pământul francez de sub picioare ori hemoglobina revoltei din sânge. Oricâte păcate și încăpățânări “stoice” ar fi avut LIS, nu i se poate reproșa sub nici o formă profesionalismul și valoarea lui scriitoarească, și, cu atât mai puțin, eventuale complicități (in)voluntare cu acuzatul antisemitism “depistat” de conducerea UR în paginile cu pricina. Născut parcă sub semnul zodiacal al “osului de pește” ce ți se înfige în gât, LIS (care în urma judecății Comitetului Director a fost eliberat din funcția deținut? la “Viața Românească”) plătește încă o dată tribut - nemeritat! - conformismului și obedienței față de puternicii zilei atât de caracteristice societății românești. Acuzațiile și explicațiile conflictului sunt mult prea complexe și alunecoase pentru cei din afara acestuia. Există însă și elemente de identitate a unui asemenea deranj caracteristice brand-ului “România”. Și, cu siguranță, actorii acestui spectacol dezonorant au să-și spună mult mai multe decât au făcut-o prin comunicatele de presă. Cert este că la sfârșitul reprezentației în unii se va arunca cu flori, în alții cu fâșii de tifon pentru a-și pansa rănilor. Pietrele fiind deja aruncate. Pentru mine, ca scriitor român membru al UR, durerea rămâne aceeași. Cenzura pe neînțelesul tuturor nu va pieri din tabieturile noastre culturale, rostogo-

lindu-se (afla cum își imaginează unii!) în același timp cu capul “sacri-ficat” al lui LIS. Nici nu ar avea cum, de vreme ce ea nu a fost o coroană purtată de acesta. Ea e un blestem colectiv și, ca blestemul, va dăinui încă mult și bine. Spre mai răul nostru comun. Sorin Gârjan

Schimbare de registru binevenită: am dat (pe internet) peste un studiu semnat de Rodica Zafiu: “Diversitate stilistică în România actuală”; în capitolul 9, “Strategii ale limbajului în literatură”, există un subcapitol cu mine. Studiul a fost pus pe internet în 2003, va fi existînd și ca volum - urmează să mă informez.

Inventii lexicale

Un bine cunoscut subiect de discuție culturală a fost cel privind șansele de cunoaștere a literaturii române în străinătate; mai întotdeauna, în analiza stărilor de fapt intervenea o observație, deloc nouă: prozatorul român e prea „stilist” și estetizant, numeroase cărți mizează prea mult pe limbaj (și nu pe o mai transparentă asumare a marilor teme universale) devenind astfel aproape intraductibile sau, în orice caz, pierzând foarte mult prin traducere.

O ilustrare a acestei situații e scrisul lui Paul Goma. În privința virtuozității stilistice în jocul de cuvinte nu sunt mulți din prozatorii români contemporani care să-l concureze [3]. E un paradox faptul că, în discursul unui exilat, temele opresiunii și ale rezistenței, meditația politică sau morală sunt puse în umbră de supraevaluarea registrului ludic al limbajului.

La Paul Goma numeroasele creații și variații lexicale sunt incluse într-o tactică narativă de ascundere a detaliului relevant pentru progresia (de fapt, pentru reconstituirea) acțiunii: aceasta înaintează anevoios, sufocată de ficțiuni și supoziții care fac tot mai greu de recunoscut planul „real”; întâmplările se rescriu de dragul acumulării de amănunte, în limbaj manifestându-se simultan tendința concentrării și cea a reluării. Concentrată e cel mai adesea expresia aluzivă, în care o determinare explicativă e condensată într-un compus sau într-o derivare inedită; atributul devine adesea inutil, fiind absorbit de nume, complementul – de verb sau de adjectiv: „bătrânătușa junepoatei” (Goma 1991b: 185), „săniem” (ib., p. 160) etc. Formele nou create intră însă cel mai adesea în serii în care principiul de bază e reluarea (parțială): „Genunchii. Nodurunchii. Amărunchii” (ib., p. 191). În sintaxă, reluarea și consecința ei normală, elipsa, sunt, în asociere cu întreruperile, cu dese intercalări, modelul de construcție dominant. Crearea de cuvinte imediat abandonate, aproape niciodată reluate identic, funcționează ca un indice de subiectivitate accentuată. Se formează, cu ușurința limbii vorbite, substantive: poatecăda-ul, delaorașii, terâziul, cinevaul, oraștalinienii (Goma 1991b: 58, 18, 21, 42, 31), Drumfărăpulgerea (Goma 1991c). Surprinzătoare și ingenioasă e, de pildă, coprezența articolelor hotărât și nehotărât, cel din urmă absorbit de

substantiv în virtutea valorii lui semantice: „rămăsesem în fața odoamnei de la pupitru“ (1991b: 15); stabilitatea formei „odoamnă“ presupune conflictul între regulile de utilizare textuală, anaforică ale articolului (la reluare, substantivul primește articol hotărât pentru a înregistra coreferențialitatea) și valorile sale semantice („odoamna“ rămâne o necunoscută, o persoană oarecare). E curentă și contopirea clișeeilor astfel substantivizate: „neîndestuldeprețuitul“ (1991b: 141). O listă selectivă de exemple poate fi pitorească, dar și deformatoare, în măsura în care face abstracție de context: aproape fiecare din termenii citați mai jos e pregătit și motivat contextual: toaleză (1991b: 15) îi urmează lui paranteză; Vremcoșbuc și George Elzorab (ib., p. 156, 159) apar într-un șir de aluzii și citate parțiale din opera poetului George Coșbuc; acumularea însăși dă o cheie de lectură cuvintelor nou create care, dacă sunt izolate, își pierd semnificația și hazul. Un adjectiv ca dealvaletic pare obscur sau cel puțin artificial și cam excentric; doar progresia seriei în care apare în text îl motivează, prin ironizarea frecventului recurs la clișeu „spațiului mioritic“: „români verzo-tricolorați și faini și mioritici și dealvaletici“ (1991b: 190).

Cu aceste precizări, putem înregistra și alte cuvinte (nediferențiindu-le după modul lor divers de formare): substantive: toctocuri, femelina, moșcolonelul, vădanoșe, locatariaș, făt-hidos, babjectă, babacră, babestie, cionunchi...; adjective: odorositor, pâlniindă, trompos, ne-întrunhalfărăhal, patruurmătorulea, ghiulelos, răguștirbit, ornametalic, truditoresc, naționab, cătunesc, buricocentric, mătușofrenă, colocvialic („garsonul limitatrof și colocvialic“, 1991b: 18); verbe: harceapărceam, am târcolit, se dessecretează, are să arzălarfoculească etc. Jocul combinatoriu e aproape întotdeauna interesant din punct de vedere lingvistic; de exemplu, când constă în experimentarea a două variante de aplicare succesivă a două sufixe, rezultând cuvintele porcăialărie și porcăială (1991b: 159).

Mulțimea exemplurilor nu trebuie totuși să creeze imaginea unui permanent delir verbal, a unui jargon auto-suficient, manierist și obositor; e drept că uneori e chiar așa, mai ales în formulele rimate și „copilărite“, în care ironia pare diminuată de un anume, mascat, sentimentalism; de obicei însă invenția lexicală, mai ales în serii – „viperita“, „sovietita-inamita“, „cleita“ cu care se „iperitează“ cărțile (1991b: 13) – corespunde unor nuclee de subiectivitate (în care domină starea de iritare dublată de o anume detașare amuzată) cu funcție narativă evidentă; stilul combinatoriu nu e un simplu ornament și nici nu acaparează întregul discurs, făcându-l ilizibil. Un ultim exemplu dovedește că parodiarea prin deformare fonică a clișeeilor unei epoci poate crea secvențe aproape suprarealiste: „viperă rubrică, șagal imperialist, blacheu al capitalismului muribondial“ (1991c: 142).

A venit toamna. Cu nostalgie - nu am folosit pluralul. Partea bună: acum suntem siguri că n-are să ne mai tortureze canicula.

Și când te gândești că peste două săptămâni voi împlini

70 ani... Nu: când mă gândesc, eu, cu gânda mea. Și când nu realizez: «Șaptezeci, șaptezeci... De ce, de cum, de unde... A, de-ani? Așa da, dar, mă rog: Cine are ce are cu anii? A-ha. Dar tot n-am înțeles: cine anume are anii în chestie ? Eu, personal?»

Duminică 18 septembrie 2005

Iar am comis o imprudență alimentară, mi-a fost rău. Am mâncat ieri mai mult de o felioară de șuncă afumată-fiartă (mmm!, ce bună!) și am fost pedepsit cu o indigestie dureroasă. De câțiva ani am devenit, ca toți bătrânii: bulimic, “fomist”, cum se zicea în pușcărie. Nu mă pot stăpâni de a întinde mâna spre alimente interzise (căci numai interzisele sunt bune); nu mă pot opri din înfulecat. Asta este. Probabil “asta” va merge în accelerando - până la sfârșit (acolo unde nu este nici durere, nici foame sălbatică...). Amin.

D-na Maria Marian m-a anunțat: **Sabina** se află la tipografie. La rândul meu am anunțat-o (cu durere) că Filip este nemulțumit de tentativele sale de a face coperta, că renunță, pentru a nu întârzia cartea. O vor face în editură.

Și asta o carte cu ghinion. Încheiasem contract cu Julliard, parcă luasem și un avans, dar...nu mă înțelesesem cu Pujol - recomandat de Paruit. Fiindcă ceea ce îmi arătase el (Pujol) în franțuzește era departe de ceea ce ar fi făcut Alain. Cu care însă nu mai colaborez, după măgăria cu **Arta refugii**, când îmi suprimase un fragment final fiindcă... nu-i plăcuse Mălinei Vornic! Însă pe mine nu mă consultase, măcar prin telefon.

Am fost atât de amărît de nereușită - pierderea lui Alain ca prieten și ca traducător (bine: ca traducător și prieten...), încât am lăsat baltă demersurile pentru francizarea textelor mele și m-am ocupat numai de editarea lor în românește. Prin Ion Vartic trimisesem Martei Petreu pentru proiectata revistă *Apostrof* ceva texte scurte (nu mai țin minte care) și chiar câteva mai lungi - printre care și **Sabina**. Marta Petreu fusese atât de entuziastă încât s-a hotărît să o publice ea (îmi prefăcuse **Arta refugii**, la Dacia); drept care a fondat “Biblioteca Apostrof”. Numai că... neavînd bani destui, s-a hotărît să scoată - “deocamdată” - o jumătate din carte, imediat ce va avea bani, jumătatea cealaltă. Așa a apărut în 1991, cu titlul “Sabina” doar jumătate din ea. Primind întâiul exemplar din carte(a înjumătățită), am simțit că... fusesem trădat: textul de prezentare de pe coperta IV era inadmisibil: fals, vulgar și... diminuant: autorul acelei cărți era, nu era scriitor, ci disident - nu mai vorbesc de scoaterea în față doar a aspectului erotic al ei. Simțindu-mă abuzat, m-am supărat. Am rupt relațiile cu Marta

Petreu, cu *Apostrof*, cu Biblioteca Apostrof. Iar **Sabina** a rămas... înjumătățită. Toate tentativele de a o edita au fost infructuoase: Mircea Martin a fost ultimul, cronologic, care mi-a refuzat-o, găsind că... fusese publicată! M.M. prietenul meu (așa îl credeam până când a publicat studiul idiot și mincinos despre mine în 22) formulase același reproș în legătură cu **Gardă inversă** și a avut nevoie de câțiva ani buni ca să accepte adevărul-adevărat: Sorescu nu o editase, doar o culesese, iar când i s-a trecut pe sub nas Ministerul Culturii, Marin dete dovadă: făcuse curățenie la Scrisul Românesc unde era director, distrugând cărți gata tipărite, topind plumburile, zațul altora, printre care și **Gardă inversă**.

Asta este povestea **Sabinei**. Sper să se spargă blestemul acum, după 17 ani de la scriere și 14 ani de la tipărirea primei jumătăți.

Iar dacă sunt mulțumit, voi prezenta “tot o fată”: **Bonifacia**.

Luni 19 septembrie 2005

Ieri LIS mi-a comunicat: a semnat Schlesak! M-am bucurat - nu pentru mine, pentru el. Ce buni prieteni fuseserăm până când Țepeneag și-a băgat coada între noi!

Nu, nu cred că acțiunea noastră va duce la ceva benefic - pentru noi, cei loviți, acuzați, pedepsiți pe nedrept.

Fiindcă noi - cei agitați - folosim o armă perimată în timp și necunoscută în spațiu(ul) românesc: *adevărul*.

Iar ei, ceilalți nu se lasă impresionați, nu se tulbură, nu se sinchisesc de loviturile pe care noi, naivii, le-am crezut dure-roase: argumentările - cu probe - că ei sunt necinstiți, mincinoși, abuzivi - și, firește, lipsiți de inteligență.

Cum să dialoghezi despre morală cu N. Manolescu, ins care nu simte ce este morala, nu simte că ar putea exista așa ceva, nu simte că lui îi lipsește ceva - chiar morala în chestiune? Dacă pentru el nu a fost i-moral (ci: normal-românește) ca, în 1990, în lupta pentru cucerirea *României literare*, contra lui Paler, a lui Valeriu Cristea, a lui Dimisianu, să folosească fără scrupule “voturile” unor indivizi profund i-morali, ba chiar turnători notorii ca Băran, Țoiu, Pardău, V. Silvestru...;

Dacă pentru el nu a fost i-moral ca după mineriada Sângerăoasă (care fusese precedată de alte acte criminale ale criminalului Iliescu: înscenarea cu “teroriștii”, incendierea Muzeului Național, distrugerea Bibliotecii Universitare, atacul împotriva partidelor democrate) să-l legitimeze pe proaspătul i-legitim cu interviul acela, început prin închinarea: “Om cu o mare”...

...Doar pentru aceste două fapte reprobabile N. Manolescu ar fi meritat disprețul și respingerea din partea “breslei”...

Iar breasla, nu doar îl alege în fruntea ei, dar înainte de alegeri i s-a adresat cu suplica de a o salva, de a o mântui, de a coborî-Moise-Manolescu, întru izbăvirea culturii românești...

Este adevărat, după primul schimb de focuri (sic), chiar și eu, sceptic nemântuit, îmi imaginam că se vor înregistra oarecare “defecțiuni” din tabăra U.S. Am înțeles fulgerător că pentru a n-a oară mă înșelam, că ai mei colegi-de-scris și concetățeni sunt incapabili structural de o ridicare-împotriva-clanului. Cine să o facă; activistul de partid Bălăiță?; ștergătoarea de picioare a lui D.R. Popescu, președintele ales... de Ceaușescu în fruntea scriitorilor: prelinsul Țoiu?; au poate eternul adjunct Dimisianu, care pentru un sfert de scaun este în stare să-și vândă “principiile”, să-și trădeze prietenul (cum a făcut cu Valeriu Cristea)?

Nu, domnilor jurați! La noi, în România omul nu-și periclitează “situația” pentru... fleacuri ca principiile morale.

Deci “lupta” noastră cu Manoleștii, chiar dacă nu se va încheia prin victoria totală a *Ior*, se va... continua ca la noi, în Balcania: noi, agitații vom obosi tot lovind, tot atacînd, tot argumentînd - ei nu vor osteni de a nu face nimic, de a lăsa lucrurile să curgă; să putrezească. Fiindcă ei știu: ei au forța teribilă, nu a contratacului, ci a îndurării-fără-durere a tuturor loviturilor, *îndurarea* fiind virtutea de căpătâi a românului, altfel spusă... *rezistență*. Fiindcă așa au “rezistat prin cultură” culturalii noștri: îndurînd și necrâcnind - să-și piardă situația? Ce, sunt proști?

Cu cine să dialoghezi, eventual să lupți (în luptă dreaptă)? Cu o mlaștină? Cu o cantitate de materie, nu solidă, nu lichidă, ci vâscoasă, amoeboasă.

Vizual, înfruntarea între noi și ei... Am să spun altă dată cum mi se arată tabloul bătăliei...

Nu de alta, dar nu vreau să-mi împrumut jurnalul de dimineață.

Marti 20 septembrie 2005

Surpriză din partea lui LIS care îmi trimite:

Original Message -From: Oana Subtirica (...)Sent: Monday, September 19, 2005 5:44 PM Subject: Despre "Pro si antisemitism" la Conferintele Cuvantul

Dragii mei,

Revista Cuvantul are deosebita onoare de a va invita sa luati parte la o noua editie a Conferintelor Cuvantul.

Joi, 29 septembrie ora 18.00, la Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune, va avea loc cea de-a XIX-a editie a Conferintelor

Cuvantul. Cei care vor lua cuvantul cu prilejul acestei editii sunt *Marta Petreu, Maria Ghitta si Andrei Oisteanu*. Tema: "Pro si antisemitism". Va asteptam cu aceasta ocazie Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune.

Va rugam sa confirmati prezenta, pentru rezervarea locurilor.

Cu stima, Oana Subtirica

tel: 0726.333.452 / 312.52.95

Ca să mă exprim așa : s-a pornitără contraofensiva "prosemiților", cum glăsuiește Centrala prin *Cuvântul* Martei Petreu și a nelipsitului Oisteanu (iertare, nu știu cine e Maria Ghitta și, zău, nu mă roade curiozitatea, decât: să fie "Ghitta" de la "Ghiță"?, au să fie prescurtarea de la "Brighitta"? După cum se vede: întrebări esențiale).

Conferința aceasta face parte din "planul mai vast" al campaniei antiantisemite. S-au exprimat Buduca, Carmen Mușat, Mihăieș, G. Andreescu; nici un semn dinspre *România literară*, dinspre 22, dinspre *Contemporanul* lui Breban - și al Ianoșului - dar să nu ne facem griji, nici iluzii: nu scapă antisemiții dezantisemitizați tot de goi, ca la Pitești, ca la Pitești.

Pivotul, Comandamentul la București, fiind Comunitatea evreiască:

EVENTIMENT - Marti, 20 septembrie 2005 Ziua
Comunitatea evreiasca din Romania isi alege conducatorii

"ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. "

Pentru prima data votul va fi secret

Templul Coral

<http://www.ziua.net/display.php?id=185078&data=2005-09-20>

Responsabilii obstii evreiesti au decis ca a sosit timpul ca scaunul de presedinte, ramas gol dupa moartea neuitatului Nicolae Cajal, sa fie ocupat prin alegeri democratice, transparente. *ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. Dar acum povestea apartine trecutului. Congresul evreimii-romane care se desfasoara, azi, 20 si maine, miercuri 21 septembrie, la Centrul Cultural Comunitar din Bucuresti, va stabili structura noii conduceri si liniile directe ale viitoarei activitati comunitare evreiesti. Important, si trebuie subliniat acest lucru, alegerile vor fi, pentru prima data, libere si transparente.*

Grija pentru legalitatea alegerilor

Mai intai, a existat o perioada in care orice evreu cu cetatenie romana avea libertatea sa propuna candidati sau sa se autopropuna. La sfarsitul lunii august, pe lista de candidati se aflau inscrisi pentru Consiliul de Conducere al FCER un numar mare de fruntasi ai obstii evreiesti. Inaintea alegerilor, dr. Alexandru Elias declara: "Ne-am straduit sa asiguram o deplina libertate a exprimarii parerilor. Vreau sa precizez ca este pentru prima data cand se fac alegeri democratice, prin vot secret, pentru aceste functii". Pentru postul de presedinte candideaza: prof. univ. Radu Alexandru Feldman (Radu F. Alexandru), scriitor, publicist, autorul a trei carti, sase scenarii de film si numeroase premii; prof. univ. ing. Tiberiu Roth, presedintele Comunitatii din Brasov, autorul a 9 brevete de inventii; prof. univ. Corneliu Sabetay, medic, presedintele Comunitatii din Craiova, autorul a 300 de lucrari stiintifice si 10 carti; si prof. univ. Aurel Vainer, economist, prim vice-presedinte al Camerei de Comert a Romaniei, cu 200 de lucrari stiintifice publicate, deputatul etniei in Parlamentul Romaniei.

Campanie electorala in tara

Vreme de trei zile (12, 13 si 14 septembrie), candidatii la functia de presedinte s-au intalnit la Piatra Neamt, Oradea si Bucuresti, cu delegatii la Congresul de alegere a noii conduceri a Federatiei. Fiecare din cei patru candidati au cautat sa-i convinga pe cei care ii vor vota de ce considera ca el trebuie sa fie alesul. Pentru postul de vice-presedinte al FCER candideaza conf univ. ing. Otto Adler, regizorul Erwin Simsensohn si ing. Paul Schwartz. Postul de secretar general, detinut pana acum de av. Iulian Sorin, va fi ocupat de unul din cei cinci candidati inscrisi in cursa electorala: economistul Maxim Beinisch, presedintele Societatii de Relatii Comerciale, dr. Alexandru Elias, medic primar psihiatru, condamnat la 20 de ani inchisoare pentru sionism, directorul Centrului Medical al FCER, autor de lucrari stiintifice si cu activitati deosebite pe taram medical si comunitar, Aharon Gaon, manager, ofiter Tzahal (in rezerva), prof. univ. Manole Iosiper, economist, activitate sustinuta in organizatii masonice si B'nai Brith, si ing. Albert Kuppferberg, director de proiecte si inspector general FCER.

Varfurile conducatoare se vor sprijini pe un Consiliu de Conducere care va fi si el ales in zilele Congresului, componenta sa reflecta spectrul cultural-atiintific al obstii evreiesti la aceasta ora. Din Consiliul Director vor face parte personalitati fruntase ale evreimii-romane, unele nume le-am amintit, ei fiind candidati la functii de conducere, alte nume care circula insistent pe culoarele Comunitatilor sunt: cercetatoarea Irina Marin-Cajal, ing. Croitorul Lazar, Harry Eliad, directorul Teatrului Evreiesc de Stat, Jose Jacobescu, presedintele B'nai Brith-Romania, istoricul clujean Ladislau Gyemant, scriitorul Dorel Dorian, profesorul Stefan Cazimir, istoricul Harry Kuller, scriitorul Boris Mehr, poetul Toma George Maiorescu, istoricul Andrei Oisteanu, academicianul Eugen Segal, colonel ing. Vertes Adam Eugen, scriitorul Ezra Alhasid, ing. Nilu Aronovici, arhitect Tiberiu Benedek, istoricul ing. Liviu Beris, ziarista Iulia Deleanu, ziarista Eva Galambos, istoricul Dumitru Hancu, prof. Tania Grimberg

etc., precum si actualii presedinti ai Comunitatilor evreiesti din Capitala si provincie: ing. Ossy Lazar (Bucuresti), Abramovici Suhar (Campulung Moldovenesc), Aizic Iancu (Tecuci), Paul Costin (Timisoara), Iosif David (Botosani), Nicolae Decei (Satu Mare), Carol Friedman (Constanta), Felix Koppelman (Oradea), Ionel Schlessinger (Arad), si Harri Vigdar (Bacau).

Ca pronostic al autorului, castigatorul cel mare al alegerilor va fi Aurel Vainer. Si iata de ce: Deputatului Vainer i s-a acordat onoarea de a fi ales vice-presedinte al Comisiei Permanente pentru Politici economice, Reforma si Privatizare a Parlamentului roman, a fost sustinut si sponsorizat de Camera Deputatilor sa participe la cea de-a 99-a Conferinta Anuala a Comitetului American Evreiesc, a participat la cea de-a 12-a Conferinta Internationala a liderilor comunitatilor evreiesti de la Washington, prilej de contacte superioare si dialoguri productive.

Alegeri si pentru conducerea Asociatiei Sioniste din Romania

Marea majoritate a evreimii-romane traieste de multa vreme in Israel si in alte locuri din lume. Totusi, la Bucuresti si la Brasov activeaza foruri sioniste care se ocupa cu emigrarea evreilor-romani. Batranii nu mai emigreaza, chiar daca copiii lor traiesc in Israel sau in Statele Unite, dar au mai ramas ici-colo oameni mai tineri, cupluri-mixte, copii, acestia flirteaza cu ideea emigrarii, Statul Israel are in aceasta directie un foarte eficient propagandist si manager: Tova Ben-Nun. In 2002, la Timisoara, a fost ales un Comitet Director al Asociatiei Sioniste din Romania (ASR), format din Tiberiu Roth (presedinte), Claudiu Weisman, Sorin Blumer, Iudith Fuchs si Adrian Cuperman. Mandatul lor de trei ani s-a incheiat. Acum, conducatorii organizatiei mondiale sioniste (WZO) solicita alegeri pentru o noua conducere a organizatiei sioniste din Romania. Intre altele, noua conducere va avea grija sa se ocupe cu reabilitarea celor peste 1000 de activisti sionisti arestati, maltratati si condamnati de tribunalele comuniste romanesti.

Tesu SOLOMOVICI

Câteva intervenții pe forum:

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-19 23:11:06 , IP: 84.228.39...
Totzi este presedinte Totzi evreii care au mai ramas o sa fie alesi in Consiliu, asa ca nimeni nu o sa se oftece. Toata lumea o sa fie presedinte, pupat toti piatza independentzi.

De la: roy (...@hotmail.com) Data: 2005-09-20 19:21:07 , IP: 84.228.39...
Re: SuperjewEu nu prea beau si mai ales nu noaptea. Ma refer la faptul ca in total au ramas in Romania foarte putzini evrei, intre 5 si 10 mii. Insa catindatzi la Consiliu sant cu ghiotura. Si in Israel (unde locuiesc) se spune ca avem 6 milioane de presedintzi.

De la: Scorilo din Buridava (...@yahoo.com)Data: 2005-09-20 20:03:59 , IP: 160.36.225...(...) Cum 6 milioane? Bagati si palestinienii la socoteala?

De la: sarkizian (...@yahoo.com)Data: 2005-09-19 23:50:12 , IP: 24.81.2...
Shalom !Alegeri secrete.Deci doar dupa venirea lui Basescu la putere a fost posibil asa ceva. Se stie ca de la venirea comunistilor si pana la venirea lui Basescu,votul nu a fost deschis.Iata inca o dovada ca Basescu e un președinte democratic.

De la: Alex2003 din USA (...@att.net)Data: 2005-09-20 07:16:29 , IP: 12.75.156...Re: Shalom !La 2005-09-19 23:50:12, sarkizian a scris:
> Alegeri secrete.Deci doar dupa venirea lui Basescu la putere (...)
Va fi un președinte democratic cind imi da casa inapoi, sa scap din balamucul acesta denumit Brooklyn N.Y. Acum se stie ca a fost vindut ilegal, sa vedem cum se aplica legea.

De la: Alex2003 din USA (...@att.net)Data: 2005-09-20 07:13:12 , IP: 12.75.156... N-o sa le iert niciodata...ce au facut cu mine in Israel, as ca tot mashuganah goim ma denumeste...dar asta e secret de stat RomanoIsraelian (...)
La 2005-09-20 11:09:49, Pacuraras a scris: (...)
Interesant, acum stiu ce inseamna evreu in limbaj de comunicatii secrete, inseamna sa ai 2 personalitati.... de aceea nu a fost voie sa ma casatoresc, "cel care nu are doua personalitati nu poate fi unificat", urla psihiatrul intr-un limbaj neinteles pentru mine pe atunci. Deasemenea urla "daca nu ai personalitatea a doua, nu poti avea copil ", tot nu intelegem. Dar toate acestea erau de o importanta vitala pentru cei care traiau intr-o astfel de lume, ei insisi fiind "duali" si eu, in ochii lor, un monstru "singular" !!
Asa ca in lumea adevarata de spioni , agenti, asasini, etc. etc. eu fiind considerat sub observatie "de monstru", nu puteam sa fiu lasat in pace, sa ma casatoresc, sa am copii, sa merg la universitate, etc. etc. fiind un monstru. Deci, asasini ca Oswald, erau "normali" (...)(el avea voie sa se casatoreasca) era "evreu adevarat" in lumea de comunicatii speciale, si eu.... tot monstru sint. Asa ca, nu vor face din mine nici un asasin adevarat, nici un victim de acoperire ca Oswald, (care e chiar posibil ca nu a facut nimic) ma rog, "duali" de acel gen se pot folosi la ori ce, si intr-ucit eu nu puteam fi facut "dualizat", la gunoi cu mine, nu-i asa ?
Asa ca, schizofrenia si a fi "evreu" e acelasi lucru. Operatii plastice nu ajuta, ha, ha.... si nici socuri electrice. Mai e nevoie de alte comentarii ?

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-20 20:20:50 , IP: 82.81.197...Re: Alex, pentru tine...
Trebuie sa fi atent ce scrii, e inca devreme, copiii mai umbla si ei pe internet si le faci cosmaruri cand te citesc...

De la: CHIORU din TARA DE FOC (...@walla.com) Data: 2005-09-20 14:16:25 , IP: 194.90.126...cea mai mare tampenie din viata mea a fost cand m am dus la comunitate si dupa aia am adaugat la tampenia asta si idiotia de a emigra in israel - m am ales cu sanatatea ruinata, dezradacinare, traiul intre indivizi dusmanosi, lipsa de locuinta, o clima mizerabila , viata pe picior de razboi si terorism la infinit, meschinarie, saracie, lipsa de viitor , etc. visul meu e sa ma crestinez la Biserica Romana din ierusalem si sa ma repatriez in bucuresti si sa uit de ghetoul mizerabil in care traiesc. oricum n-am calcat in viata mea de bunavoie intr o sinagoga si nici nu am de gand sa o fac vreodata.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-20 16:28:12 , IP: 62.219.71...Re: cea mai mare tampenie din viata mea a fost cand... Ca sa te repatriezi in Romania, nici nu trebuie sa te crestinezi. Daca nu ti-ai pastrat cetatenia romana, nu e deloc complicat s-o primesti inapoi, daca ai dosar curat la politie. Good luck!

De la: superj Jew (...@yahoo.it)Data: 2005-09-20 18:03:38 , IP: 80.97.78...Re: cea mai mare tampenie din viata mea a fost cand...Chiorule,esti sigur oare ca ai fost tu vreodata Evreu ??? Scrisoarea ta, nu este de fapt un fel de "publicitate mascata" ?

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-20 19:34:37 , IP: 84.228.39...Re: cea mai mare tampenie din viata mea a fost cand

- 1) Nu vad care e problema sa te crestinezi; in mod sigur e mai usor decat sa treci la judaism
- 2) Nu vad care e problema sa nu calci in sinagoga, nimeni nu te obliga aici.
- 3) Nu vad care e problema sa-tzi cumperi un bilet de avion. Pana in Romania costa 3-4 sute de dolari, one way ticket.

Nu-tzi place aici, esti liber sa pleci oriunde, deci care este problema ta? De ce e un vis? De ce nu o zbughesti? (...)

Israelul nu e un paradis, dar se afla pe locul 23 in lume in raportul indexului de dezvoltare al ONU-lui, cu un index mai mic decat al Germaniei numai cu 2%. Cam 80% din israelieni sant multzunitzi ca locuiesc in Israel. Din punct de vedere personal, nu am mult de adaugat dupa cele scrise de hahaha, istoria familiei mele se aseamana. In Israel, daca muncesti serios, potzi sa te realizezi bine (ca si in alte locuri). Si in plus, nimeni nu ma trimite ... "la Palestina", sant deja aici.

De la: hahahaData: 2005-09-20 15:43:05 , IP: 80.230.38...Cea mai buna idee din viata mea...Imi pare rau pt. Chioru, dar experienta mea e inversa. Am plecat in Israel mai mult ca sa scap din colivia fara perspective a lui Ceausescu, fara un ban, cu 2 valize si aproape fara rude in Israel. In 7 ani de lucru, fara nici o pila, fara spaga ,fara compromisuri, am avut eu si familia o casa superba intr-o zona superba, si tot ce trebuie . Cind cineva din familie a fost bolnav, am fost ajutat dezinteresat de oameni complet straini. Parintii mei veniti si ei la 80 de ani au primit gratuit cele mai noi si complicate tratamente . Cat despre terorism, va asigur ca din pacate mor mult mai multi oameni in Romania in spitalele insalubre sau in accidente pe drumurile desfundate, decat mor in Israel din terorism. Apa de robinet poate fi bauta, drumurile sint drumuri, sinele de cale ferata sau capacele de canal ramin la locul lor, rareori vezi un tintzar,iar clima Ha,Ha,HA cea mai groaznica vara am trait-o la Bucuresti in vizita anul asta, ca sa nu mai vorbim de lipsa mocirlei sau a nametilor. Lipsesc(sa batem in lemn) inundatiile,cutremurele, revolutiile,mineriadele. Aproape totul de poate rezolva prin telefon-plati,acte,etc. Asta nu inseamna ca totul e perfect, ca terorismul nu exista, ca nu mor si aici inutil oameni in accidente pe sosele , ca nu exista si aici saracie ... Apropo , si maica-mea , venita la 70 de ani si traind din asigurari sociale,binecuvinteaza fiicare zi de cind e aici.

De la: Doro (...@yahoo.com)Data: 2005-09-20 18:02:39 , IP: 206.148.168...Intrebare...Nu pot intelege cum evreii ai acuza pe romani de holocaust ca

doar in Romania au avut si au cele mai mari drepturi ,exemplu acesti oameni detin functii inalte fara sa fie discriminati. Propaganda evreilor despre romani este foarte plina de ura si nu pot intelege datorita cui.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-20 20:29:24 , IP: 82.81.197...Re: Intrebare...Ti s-a explicat de nenumarate ori, ca Holocaustul s-a petrecut cu vreo 60 de ani in urma, in perioada cand evreii au fost deportati la Transnistria. Nimeni nu acuza Romania din zilele noastre, la fel cum nimeni nu acuza Republica Federala Germania.

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-09-20 21:49:34 , IP: 213.64.59...Re: Intrebare...La 2005-09-20 20:29:24, evreu mandru din israel a scris:

> Ti s-a explicat >(...)Mindrule "evrei au fost deportati" si nu "evreii au fost deportati". Chestie de nuanta. Un singur "i" in plus schimba intelesul , ca doar nu a fost vorba de toata evreimea.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-20 22:02:33 , IP: 82.81.197...Re: Intrebare...Ai dreptate, e vorba numai de cateva sute de mii de evrei din Bucovina si Basarabia.

De la: rautaciosu' din cocarlatii din deal (...@yahoo.com)Data: 2005-09-20 18:14:46 , IP: 85.180.130...ptr: Chioru' ,Alex2003 si alti doritori de repatrieri... ma alatur voua ! Cred ca ce ne lipseste e avantul de a pleca odata, de a rupe pisica in 2 ! Crestinatul, casele si altele cred ca sunt doar pretexte. Nu cred ca e importanta nici religia ,nici casa... eu sunt si crestin, am si casa la Bucuresti si bani sa deschid o afacere si am si o meserie ...si ce daca...tot o molusca sunt, care-mi toc banii pe zborurile Tarom si sejururi la Bucuresti, ca altfel crap de dor. Cand ajung acolo si bolovanii de pe strazi i-as imbratisa ! Dar mitza in 2 tot n-am rupt-o ! Stau aici ca o molusca si visez cum ar fi sa ma repatriez ! Daca ajungem inapoi , dau o petrecere sa ne cunoastem si sa ne simtim ca ACASA

Dacă o luăm cronologic, după informațiile mele, Teșu Solomovici ar fi precipitat evenimentele: supărat pe acea fracțiune a Comunității care nu a încredințat Editurii Teșu publicarea Raportului Wiesel (așa s-o fi numind?), a atacat-o, dezvăluind și numele individului aflat în fruntea ei - în fine, pseudonumele "Iulian Sorin". De la Teșu m-am documentat când am scris "Anunț"-ul din 5 septembrie, publicat de *Ziua* în 7 septembrie.

Numai că dezvăluirea lui Teșu datează de câteva luni. Rezultatul? Nu se făcuse observabil. Comunitatea își văzuse de trebușoarele ei. Or azi chiar el cu mâna lui scrie :

"ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. "(s.m.)

Ceea ce ar putea semnifica: abia "polemica" declanșată de U.S. - și, de ce nu: amenințarea mea că voi da în judecată U.S. și

Comunitatea evreiască pentru denunț calomnios a precipitat evenimentele.

Bănuiesc cum anume se vor succeda “etapele” și care va fi rezultatul luptei seculare pe care davizii prosemiți o vor da cu uriașul Goliat: eu:

Comunitatea evreiască nu va da nici o explicație în legătură cu arătarea mea, potrivit căreia ea s-a plâns Uniunii Scriitorilor că *Viața românească* a publicat un text antisemit. Fiindcă ea, Comunitatea evreiască are dreptul să pârască, să anatemizeze, să acuze, să se plângă, să ceară despăgubiri - dar nu are și obligația elementară de a-și proba acuzațiile. Într-o informație (pe care oricând poate să o (re)nege, i-a scăpat numele lui Zalis. Ei și? Nu era comunicat oficial...

Deci: până acum (în 20 septembrie 2005) Comunitatea evreiască nu s-a sinchisit, nici de “Iulian Sorin” - securistul care, totuși, le-a fost ghid înțelept câteva bune decenii; nici de Zalis, cel care răsfoind el *Viața românească* 6-7/2005, pe dată a ridicat mâna și a alergat cu pâra - pe vremurile bune și la *Săptămîna* lui Eugen Barbu (foaie antisemită, fie zis în treacăt, la care tovarășul Zalis colabora cu dăruire - n-o fi spunînd acum că fusese “infiltrat”, ca să saboteze din interior?), nu doar la Comunitate.

Cât despre un răspuns la acuzația de denunț calomnios - nici vorbă: în cel mai pur stil românesc (dacă românii au învățat de la evrei să se poarte evreiește?): nu va răspunde! Se va preface că nu a auzit, ori că îl consideră pe interpelator un nimica toată, nedemn de a fi luat ca partener de dialog. Și nu se va sinchisi nici de constatarea mea: ca partener de dialog nu sunt demn - dar ca țintă a atacurilor, calomniilor, acuzațiilor de “antisemitism” sunt “demn”? Bineînțeles!

Dacă voi insista, evreii, în dulcele stil românesc (sic) îmi vor propune să discutăm “problema” la o cafeluță, în intimitate, nu în piața-mare, să audă toți nechemații și să fie incitați la acte “antisemite”, parol. Iar dacă eu voi accepta inacceptabilul pentru mine (adică: să nu mai vorbesc așa tare, să nu mai scriu pentru cititori, ci să șoșotesc ceva-ceva, dar acel ceva să rămână între noi, ca între buni și vechi prieteni - la urma urmei, cu toții fiind evrei), atunci ei îmi vor face imensa favoare de a-mi comunica:

«L-am alungat pe securistul “Iulian Sorin” - ce mai vrei?»

Iar eu să rămân cu gura căscată: bine, bine, l-au alungat pe securistul X - dar pe Y, dar pe Z Dar pe...? Și adaugă:

«Ți l-am dat pe Zalis, fă borș din el, tot nu ne mai este de folos - ce mai vrei?»

Iar eu să mă declar cel mai fericit om de pe pământ fiindcă însăși Comunitatea evreiască mi l-a dat (sic) pe veteranul infor-

matorist Zalis?

Suntem în 20 septembrie. În 21, la Echinoxul de Toamnă. Voi începe un text care se va intitula - aproximativ:

“O concluzie și o propunere”.

Primesc de la Nicolae Coande:

Edit-21sep

Noi scriem. Cine-l citește pe Manolescu?

Am citit ieri o declarație făcută la Neptun de Nicolae Manolescu, presedintele recent ales al Uniunii Scriitorilor. Dl Manolescu patronează cea de-a patra ediție a Festivalului „Zile și nopți de literatură”, inițiată de fostul președinte demisionar Eugen Uricaru, calitate în care poate avea păreri edificat-tranșante despre nivelul colocviilor ținute acolo sau chiar despre talentul scriitorilor români. Ca și Mircea Dinescu, de altfel, care monologhează aprins pe unde apucă și apoi se plânge de lipsa dialogului autentic.

Dl Manolescu s-a ilustrat până în prezent în viața breslei prin două acțiuni menite să-l arate în postura democratului neezitant: a devoalat salariul președintelui Uniunii (18 milioane) și, sprijinit de Comitetul Director al Uniunii, l-a dat afară de la „Viața Românească” pe poetul Liviu Ioan Stoiciu, pentru faptul de a fi publicat pagini de jurnal cu „conținut antisemit” sub semnătura lui Paul Goma. „Staborul” literar condus de Nicolae Manolescu a decis după deliberări sumare, la sesizarea Comunității Evreiești, că revista fondată de Ibrăileanu se pretează la atacuri antisemite, fapt greu de dovedit chiar și de minți cu o bogată imaginație în domeniu. E de notorietate că, acum câțiva ani, Nicolae Manolescu a fost luat în colimator de evrei, alături de Dorin Tudoran, pentru preținse acute antisemite în texte publicate în reviste românești. Mi-amintesc că dl Manolescu a trebuit să depună atunci un efort disproporționat cu cauza pentru a se apăra de etichetele puse de cei astfel lezați. Între timp, șeful „României literare”, amuțit de criticile venite din SUA și Israel, a dorit, probabil, să-și spele păcatele, de le va fi avut, și l-a demonizat pe Liviu Ioan Stoiciu de o manieră care arată slăbiciuni ale caracterului românesc al ființei – de mă pot exprima astfel.

Însă nu despre scandalul Goma-Stoiciu-USR vreau să vorbesc acum (deși, interesant lucru, întrebat ce scriitor român cunoaște mai bine, Llosa și-a amintit de Paul Goma, nu de Nicolae Manolescu!), ci despre declarațiile fruste făcute recent de reputatul critic literar la Neptun, acolo unde a crezut de cuviință că trebuie să zugrăvească în gri scriitorimea română care ar veni, chipurile, să înoate în apele „lacului rusesc” (cum este Marea Neagră în viziunea lui Traian Băsescu). Nu faptul că scriitorul român ar dori să facă și turism cultural mi se pare dezonorant în sine: chiar și Mario Vargas Llosa, prezent zilele trecute la Neptun, face așa ceva; este inerent, chiar dacă

dl Manolescu se arată restrictiv aidoma unui salvamar care are grijă să-i închidă porțile mării în nas bietului scriitor-înotător. Cum poți să te afli în preajma mării și să nu „bei” marea? Cum ar fi apărut în literatură „marea era turburată ca vinul” dacă n-ai fi înotat puțin, măcar la malul ei? Însă dl Manolescu a declarat că va avea grijă ca de acum înainte să nu selecționeze pentru manifestarea cu pricina decât scriitori care nu știu să înoate. Propun ceva mai mult: doar scriitori care pot dovedi că n-au văzut niciodată o apă, chiar dacă și-ar aduce și costum de scafandru.

Dovedind că are gânduri mari în ceea ce privește selecția naturală a plevuștei care face breasla, Nicolae Manolescu a mers chiar mai departe. Nemulțumit de altitudinea discursurilor celor veniți să facă plajă pe banii Uniunii, șeful scriitorilor a decis că de la anul (eu credeam că din doi în doi ani) va invita „mai mulți critici și esești, pentru că poeții nu prea știu să țină discursuri”. Procustianismul criticului care a depistat doricul, ionicul și corinticul în romanul românesc atinge astfel culmea literarității fleșcoase: iodul de la malul mării își face simțit efectul pe loc. De când ar avea criticul literar talent discursiv în măsură mai pronunțată decât poetul? De la Maiorescu încoace sau puțin după ieșirea din proletcultism? Evident că dl Manolescu a constatat de visu afla ceva, nu-l pot contrazice statistic. Pe moment. Însă acest tip de a pune etichete la borcanele literare, din nevoi care țin de taxonomia meseriei, mi se pare absolut contraproductiv. Este ca și când criticul s-ar fi născut înaintea poetului și, neavând obiectul muncii, l-ar fi inventat pe acesta după ce a slobozit din PH-ul gurii sale singure un discurs fecund (ajuns aici îmi permit să fac o conjectură voioasă – nu de alta, dar să nu creadă dl Manolescu că aș fi încrunțat atunci când scriu: cred că Dumnezeu nu este critic literar, ci, mai degrabă, puțin poet; în fine..). Cunosc o sumedenie de poeți care pot ține „discursuri” (brrr!) electrizante, în timp ce esești de real talent se exprimă moale atunci când sunt ridicați în picioare. Cunosc de asemenea destui critici literari al căror discurs, pe varii teme, este sterp, în vreme ce poetul, chiar bâlbâindu-se ca Sorescu, este de o mie de ori mai mustos și mai ușor de... digerat.

Îl anunț pe dl Manolescu pe această cale că un poet și prozator de talia lui Mircea Cărtărescu este și eseist – și cu toate astea nu a fost invitat la Neptun, pe motiv că a denigrat breasla pe care a făcut-o o instituție cu apucături staliniste. Uitați ce cred eu: breasla nu este stalinistă, e prea... criticistă. Dacă ar fi după dl Manolescu, ar trebui să se numească Uniunea Criticilor Români. Sau Acțiunea. Poeții ar trebui primiți cu parcimonie, în timp ce prozatorii ar fi cântăriti la intrare (n-a spus Balzac că trebuie să ai... șezut gros pentru a fi un prozator greu?). Criticii, vă dați seama, ar fi deja intrați și ar fi ocupat de mult cele mai bune locuri. Dar atunci de ce n-ar schimba dl Manolescu, și onorat Comitetul Director, numele festivalului neptunesc în „Zile și, mai ales, nopți de critică”? Poeții care ar reuși să se întoarcă din mare, asemeni amfibienilor alungați cândva de la festival, după epuizante ore de înot, ar putea fi văzuți apoi dând târcoale selectului club de critici și

eseiști care dezbat adânc în noapte o temă cu titlul gingaș „Noi scriem. Cine ne citește?”.

Noi, poeții anti-discursivi, s-ar auzi timid pe la colțurile vilei lui Ceaușescu...

NICOLAE COANDE

Miercuri 21 septembrie 2005

Echinoxul de Toamnă. Am început “Concluzia-Propunerea”. Nu merge cum vreau. O să mai încerc și mâine.

Notez aici informațiile transmise de Mircea Stănescu:

ROZENBERG, cunostinta noastră din vremea Săptămânii Roșii, prenume: Paulina, a fost o comunistă de marcă din Chisinau, de profesie avocat, care opera în rețeaua Kominternului (pînă în 1935)/spionajului sovietic (după) de acolo, fata de camuflaj a rețelei fiind Petre Constantinescu-Iasi. A fost arestată la sfîrsitul lui 1934 (avea pe atunci vîrsta de 36 ani). După arestarea lui Petre Constantinescu-Iasi și în urma perchezitiei la locuinta acestuia, unde s-au găsit probe. Printre arestați erau și Etea DINER (în vîrstă de 25 ani), de profesie avocat, și DEREVICI Ipolit, de profesie medic ? alte cunostinte ale noastre din S.R. ? și ei, ca și P. Rozenbeg ? membri ai Comitetului National Antifascist, organizatie comunistă de fatadă finantată și condusă de Moscova. Toti trei sînt judecați în 1936, în stare de libertate (în afară de I. Derevici, care fusese deja condamnat într-un alt proces și-si execută pedeapsa la Tîrgu Ocna), la Chisinau. P. Rozenberg și I. Derevici sînt achitați, iar E. Diner este condamnată la 2 ani și 6 luni.

Joi 22 septembrie 2005

Cred că a doua tentativă cu “Propunere” este (aproape) bună.

Ziua publică textul gîndreist: “Folosirea lui Goma împotriva rezistenței anticomuniste”. Trebuie să recunosc: a fost bine instructat, el a urmărit cu diligență consiliile Centralei.

Săgeata lui m-a atins în partea dreaptă.

Vineri 23 septembrie 2005

Nici a doua tentativă nu a fost cea bună. Azi încerc o a treia variantă a “Propunerii” - nu-mi place titlul.

PROPUNERE

Paris, 21 septembrie 2005

La 4 august 2005 a fost luată HOTĂRÂRE[A] nr. 902 privind înființarea Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România Elie Wiesel”.

De ce n-am alcătui și noi, indigenii, băștinașii, majoritarii români - ne-americieni, ne-israelieni - un **Institut pentru Studierea Terorii Bolșevice în România între 28 iunie 1940 - iulie 1990** ?

Nu sunt primul care (și-)a pus această întrebare îndurerată și, după cum merg treburile în România, nu voi fi ultimul.

Rezum evenimentele din ultima vreme:

La 5 septembrie 2005 trimisesem ziarului *Ziua* textul “Anunț” (publicat la 7 sept.) în care citam din Comunicatului Uniunii Scriitorilor din România din 31 august a.c.:

“Conducerea Uniunii Scriitorilor din România își exprimă regretul că în revista *Viața românească* numărul 6-7 din iunie-iulie 2005, revistă (sic) editată de Uniunea Scriitorilor, a fost permisă de către redacție apariția unui *text cu conținut antisemit*. Este vorba despre fragmente din **Jurnalul 2005** al lui Paul Goma”. Și: “Conducerea Uniunii consideră *intolerabilă îngăduința* cu care redacția revistei *Viața românească* a găzduit în această publicație (re-sic!) *idei contrare valorilor și normelor acceptate în lumea contemporană*. (subl. mele, P.G.). Și anunțasem:

“Voi da în judecată: 1. Uniunea Scriitorilor din România; 2. Asociația Scriitorilor din București; 3. Pe Nicolae Manolescu, președinte al Uniunii; 4. Pe Horia Gârbea, director de imagine al USR și președinte al Asociației Scriitorilor, București

“pentru **calomnie** la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu și a mea

“5. Pe conducătorii Comunității Evreilor din România

“pentru **denunț calomnios**.

“În legătură cu punctul 5 aștept ca USR să facă publice numele acelor membri ai Comunităților Evreilor «care au reacționat foarte dur» și care «*Dacă ei s-au sesizat, înseamnă că afirmațiile sunt grave*» (s. mea) - re-citat din scriitorul român Horia Gârbea, deficient, atât în materie de limbă română cât și de logică”.

“Ei” însă au tăcut chitic - ai fi zis: români din moși-strămoși. Le-a scăpat (cum? din cauza cui? să existe oare trădători și în rândurile Comunității?) informația:

“*Realitatea evreiască*, Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005 (articol nesemnlat, număr inaccesibil pe site, la fel ca întreg numărul)

“Luări de pozitie legate de manifestări antisemite în România

“Desi există o legislație (Ordonanța de urgență nr. 31 din 28 martie 2002 și o hotărâre a C.N.A.) care condamnă manifestările fasciste, rasiste și xenofobe și popularizarea lor, din păcate, ele își găsesc locul în continuare în presă, audiovizual sau în broșuri care se vând pe tarabe. Aspectul pozitiv este că în presa română au început să apară și unele luări de pozitie împotriva unor astfel de atitudini. În ultimul număr (6-7) al «*Vietii Românești*», revista Uniunii Scriitorilor, *asupra căruia ne-a atras atenția criticul literar Henri Zalis* (subl. m., P.G.), a fost publicată prima parte a /Jurnalului/ scriitorului Paul Goma (1-16

ianuarie 2005). Textul cuprinde atacuri vehemente împotriva intelectualilor evrei și membrii Comisiei «Wiesel» care au redactat /Raportul/ despre Holocaustul din România, împotriva faptelor și argumentelor care susțin existența Holocaustului românesc cuprinse în acest document, negându-se veridicitatea lor, critici împotriva Israelului și a politicii duse de statul evreu. Reacția față de publicarea acestui text a venit din partea ziarului «Gândul», (...) Comunicatul Uniunii Scriitorilor a fost reluat și comentat de ziarul «Gardianul». Drept replică la cele două articole, într-o scrisoare trimisă ziarului «Ziua», Paul Goma reia atacurile antievreiești și afirmă că va da în judecată, printre alții, Uniunea Scriitorilor și pe «conducătorii comunității evreiești pentru denunt calomnios», iar «România liberă» îi ia apărarea scriitorului (...)"

Comunitatea evreilor nu s-a ostenit să confirme "sesizările" ("foarte grave", vorba scriitorului român H. Gârbea) prin citate, cum se obișnuiește la noi, în Europa; nici să le infirme și să-și ceară scuze pentru eroare, cum se obișnuiește la noi, în Europa. Obișnuințele europene ar fi presupus: membrii Comunității evreiești se ostenesc să citească întâi, abia apoi să antisemitizeze ceea ce citiseră, cu ochii lor - vorbesc de textele denunțate de denunțatorul veteran H. Zalis, individul care și-a făcut stagiul la revista *Săptămîna* a lui Eugen Barbu (nu va fi pretinzînd că fusese... infiltrat acolo de însași Comunitatea Evreiască?).

Iată însă că în această ambianță de n-aude-na-vede, în ziua de 20 septembrie a.c. au fost anunțate două evenimente - primul:

"From: Oana Subtirica (...) Subject:

"Despre "Pro și antisemitism" la Conferintele Cuvantul

"Dragii mei,

"Revista Cuvantul are deosebita onoare de a va invita sa luati parte la o noua editie a Conferintelor Cuvantul.

"Joi, 29 septembrie ora 18.00, la Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune, va avea loc cea de-a XIX-a editie a Conferintelor Cuvantul. Cei care vor lua cuvantul cu prilejul acestei editii sunt Marta Petreu, Maria Ghitta și Andrei Oisteanu. Tema: "Pro și antisemitism". Va asteptam cu aceasta ocazie Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune.

"Va rugam sa confirmati prezenta, pentru rezervarea locurilor.

"Cu stima, Oana Subtirica"

Ocazie de a afla: omenirea, ea, așa cum este, se împarte în două categorii nete: "prosemiți" și "antisemiți" - cale de mijloc neexistînd. Epocala descoperire va fi cântată-pentru-dumneavoastră de poeta creierală Marta Petreu, după indicațiile prețioase ale tovarășului de veacuri Ianoși (marxist născut nu făcut, care imediat ce Brucan i-a dat bilet de voie, s-a grăbit să explice *goi*-lor analfabeți ce este acela un Gulag și cum trebuie abordați în mod constructiv Șalamov și Soljenițin.

Al doilea eveniment - tot în 20 septembrie datat (*Ziua*):

"Comunitatea evreiasca din Romania isi alege conducatorii

“(...) Responsabilii obstii evreiesti au decis ca a sosit timpul ca scaunul de presedinte, ramas gol dupa moartea neuitatului Nicolae Cajal, sa fie ocupat prin alegeri democratice, transparente. *ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. Dar acum povestea apartine trecutului. Congresul evreimii-romane care se desfasoara, azi, 20 si maine, miercuri 21 septembrie, (sublinierile mele, P.G.) (...) Important, si trebuie subliniat acest lucru, alegerile vor fi, pentru prima data, libere si transparente.* (sublinierea și uimirea mea: cum “pentru prima dată libere și transparente”?) “(...) Pentru postul de presedinte candideaza: prof. univ. Radu Alexandru Feldman (Radu F. Alexandru) (...); prof. univ. ing. Tiberiu Roth, (...) prof. univ. Corneliu Sabetay (...) si prof. univ. Aurel Vainer (...) Pentru postul de vice-presedinte al FCER candideaza conf univ. ing. Otto Adler, regizorul Erwin Simsensohn si ing. Paul Schwartz. *Postul de secretar general, detinut pana acum de av. Iulian Sorin, va fi ocupat de unul din cei cinci candidati inscrisi in cursa electorala* ” (subl. mele)

Securistul “Iulian Sorin” era-este “av.”? Aviator? Avicultor?

Neinformați - și modest - îmi spun că graba cu care Comunitatea evreilor a trecut la alegeri “pentru prima dată libere” se va datorînd unui articol de acum câțva timp în care Teșu Solomovici i-a zis pe... pseudonume adevăratului conducător al Comunității: colonelul de Secu. Numai că de atunci a trecut multă vreme - și nu s-a întâmplat nimic notabil.

Presupun: tot el (Teșu S.) pune degetul... pe *i*, când scrie:

“ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate.”

Ceea ce ar putea însemna (până la proba contrarie) că “scandalul” provocat de Uniunea lui Manolescu N. cu Gârbea H. și, în subteran, cu Zalis H. a dat tulburare, precipitare, și... mobilizare electorală în Comunitatea evreiască - întru apărarea (cu ghearii și cu dințile, vorba romancierului minoritarăș) pro-semitismului de atacurile mârșave ale odiosului antisemitism la care se dedau cei care “nu sunt cu noi - deci sunt împotriva noastră și trebuie stârpiți”, potrivit doctrinei sionismului triumfător. La 16 ianuarie 2005 scriam textul “Unde ni sunt...?” în care citam concluzia trasă de Elie Wiesel (sub supravegherea ambasadorilor SUA și Israelului în România) la 16 oct. 2004:

“Holocaustul în România a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării” (s.n.).

Calificînd-o: “rezultat al gândirii teroriste a holocaustologilor, model de abuzivă înjumătățire a adevărului” și continuam:

“Deci noi, românii ne asumăm partea de vină în martirizarea și uciderea evreilor începînd din 27 iunie 1941 (“Pogromul de la Iași”), evreii însă nici nu vor să audă - corect: nu ne permit să deschidem gura - pentru a vorbi și noi despre martirizarea, uciderea românilor, cu un

an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici, apoi din 23 august 1944 câteva bune decenii, în restul României ocupate de ruși”.

În alt text: “Să învățăm de le evrei” spuneam:

“Față cu obrăznicile, acuzațiile, calomniile, actele de xenofobie (antiromânismul), de rasism («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Și noi, ne-evreii am suferit, și noi avem dreptul de a ne apăra suferința și onoarea de victime.”

În continuare, sugeram:

“...respectarea întocmai a “Ordonanței de urgență nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii”.

“(...) să cerem, nu eliminarea din text a termenului “fascist” (violent inexact), ci introducerea, după “fascist”, a: “și comunist”.

Iată că la 4 august 2005 a fost luată HOTĂRÂRE[A] nr. 902 privind înființarea Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România Elie Wiesel”.

Ce va fi cautînd pe fronton numele “Elie Wiesel”? Purtătorul nici măcar nu a murit dar a dat numele său unui organism avînd scop *studiul unui fenomen din România*? Ce a avut, ce are Elie Wiesel cu noi, Românii - în afară de ura oarbă, de repetata, de îngroșata falsificare a adevărului istoric din punctul de vedere al unui frustrat Mare-Maghiar ca el în “favoarea” ungarilor ocupanți ai Ardealului de Nord?, de calomnierea constantă, isterică a României și a Românilor («Românii au ucis, au ucis, au ucis!»)?

Citind “Hotărîrea” (așa este corect, nu Hotărârea” cum stă scris într-un act oficial), bag de seamă: dacă Primul ministru și ministrul Culturii (sic) l-au numit în fruntea Institutului pe “istoricul” Mihail Ionescu, cronicar de curte și de atenanse al lui Ceaușescu, atunci nu mai există incompatibilitate între natura instituției și denumirea ei, în care caz de ce nu ar fi rebotezată:

“Institutul Elie Wiesel - Mihail Ionescu”?

Vasăzică guvernul actual a găsit fonduri pentru finanțarea “de la bugetul statului” a unui Institut ce urmează a studia suferințele a circa 750 000 evrei (câți erau în 1939) pricinuite de Statul Român într-un interval de 4 ani, 1941-1944. Dar acestea (suferințele) erau studiate, cunoscute din 1945, acuzații fuseseră condamnați de justiția poporului sovietic eliberator prin magistrații imparțiali-de-clasă Avram Gutmann-Bunaciu, Voitin(ovici), Sașa Sidorovici; opinia publică, convocată în sălile Tribunalului Poporului pe bază de legitimații speciale și de promisiuni-amenințări, încălzită până la delir de verbul - românesc! - al lui Brucan, Baranga, N. David, Nestor Ignat, Miron Constantinescu care cerea Moarte-dușmanilor-României; pușii sub învinuire fuseseră preparați ca-la-Moscova, cu ciomagul și ranga de fier a enkavedistului Nicolski-Grünberg; unii executați, în 1947... Ce

mai pot descoperi cei 30 cercetători salariați: R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, J. Ancel, Braham, Lia Benjamin, L. Volovici, L. Rotman, W. Totok, Laszlo A., G. Andreescu, O. Pecican, M. Ghitta ? Că G. Liiceanu și D. Tudoran fuseseră până mai an antisemiți virulenți, însă deveniseră din senin (sic) filosemiți convinși?, că antisemitul cult N. Manolescu (nu cita el chiar din Garaudy?!) s-a prefăcut ca prin minune în vânător de antisemiți ca Goma?

Actualul Guvern a găsit pe dată fonduri, local, secretare, automobile (și benzină!), șoferi pentru cei *30 cercetători-din-nou a ceea ce era cercetat de jumătate de veac*. Nu contează: misia cercetătorilor (dar a colaboratorilor!) va fi, nu aceea de a descoperi alți criminali dintre români, alte victime dintre evrei, ci de a împiedeca, prin vacarm bine orchestrat, pătrunderea, în sfârșit, până la urechile ne-evreilor amneziați de 50 de ani de teroare polițienească și de reeducare (ca la Pitești!, ca la Pitești!) a *adevărului integral*, acela care spune: și noi, ne-evreii am fost martirizați de bolșevicii ruși, dintre care nu puțini evrei; și mai spune: evreii noștri nu au fost chiar totdeauna doar victime - ci și călăi; și încă feroci. "Cercetătorii" care vor face act de prezență în zilele de salariu (gras, de la bugetul statului român), dacă sunt mai în vârstă, atunci sigur au fost ei înșiși belitori-de-goî, iar mai-tinerii sunt fiii, nepoții unor adevărați criminali (ca A. Oișteanu, Al. Florian, R.Ioanid). Ei nu vor lucra pentru scoaterea la lumină a adevărului integral, ci vor trudi la îngroparea și mai în adânc a *adevărului* despre faptele celor mulți, de ordinul zecilor de mii de evrei care, după Cedarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord au alergat în Teritoriile Cedate (Perahim, Sorin Toma, Celac, Bârlădeanu, Mișa Oigenstein și Bella Iosovici - viitorii părinți ai fraților Oișteanu) unde au distrus, cu entuziasm revoluționar bolșevic Biblioteci și Biserici, cărți și Icoane - iar, ca auxiliari zeloși ai NKVD, (începând din 28 iunie 1940): au distrus cu jubilație Oameni: martirii noștri.

Acesta va fi adevăratul rol al Institutul binenumit "Wiesel". Să bruieze, să minorizeze, să ironizeze, în final să interzică, în continuare, partea noastră de adevăr, cea care ar contrazice inocența integrală a evreilor și ar atenta la unicitatea Holocaustului și în România (și în Polonia și în Țările Baltice și în Rusia...).

Se știe: rolul determinant al creării Institutului "Wiesel" l-au avut, nu guvernării româniei, chiar analfabeți profunzi în materie de umanioare, în special de istorie națională - ci americanii și israelienii. Iar reprezentanții poporului român nu au găsit de cuviință să consulte poporul român, cel pe care ei îl reprezintă - la Bruxelles, la Moscova, la New York -, ci au ciocnit călcâiele și s-au executat.

Pentru edificarea unui Memorial al Victimelor Bolșevismului, noi, ne-evreii, noi, ne-bolșevicii, noi, ne-securiștii cui să ne adresăm? Cine dintre conducătorii României se uită în gura noastră? Ai zice că în alegerile de anul trecut au ales un președinte al României nu românii - ci americanii și israelienii.

Întrebare:

Avem noi, indigenii, băştinaşii, majoritarii români - ne-americani, ne-israelieni - dreptul la un **Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice în România între 28 iunie 1940 - iulie 1990** ?

Dacă au meritat evreii din România (să admitem prin absurd că cei 750 000 au fost cu toţii victime) nu ar fi drept, echitabil (sic) ca un alt Institut, nu geamăn, ci paralel, neconcurent să studieze, repertori-eze, difuzeze mărturii despre suferinţele a circa 30 000 000 ne-evrei pricinuite de Teroarea Bolşevică, slujită cu abnegaţie de evrei timp de 50 ani? Încă o dată, fiindcă “partenerii” nu aud, nu dialoghează, ei monologhează-diktează: în cifra de 30 milioane de ne-evrei români intră cele trei generaţii de basarabeni şi bucovineni distruse - chiar dacă nu total lichidate; şi cel puţin 2 generaţii de ne-evrei din restul României.

Pentru că guvernul României şi preşedintele României nu se vor grăbi să vină în întâmpinare (“întâmpinare”, după 16 ani de nepăsare, de surzenie?), noi, ne-evreii, nefiind nici americani, nici chiar israelieni, propunem:

U n s o n d a j p r i n i n t e r n e t :

Este oare necesar un **Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice în România**? Sau mai poate aştepta încă o jumătate de secol - că nu dau turcii...?

Vom afla:

a) dacă mai există români doritori ca măcar în al 12-lea ceas să se ridice în două picioare şi să-şi afirme, sub propriul nume, dorinţa de restabilire a **adevărului** istoric din ultima jumătate de secol;

b) dacă mai există români în actualul guvern, care să-şi facă datoria faţă de comunitatea noastră multîncercată, multnedreptăţită, mult şi mereu minţită.

În cazul în care guvernul român nu va mai avea fonduri şi pentru români, deci **ISTBR** nu va avea un sediu, vom ruga Institutul “Wiesel” să cedeze o cămăruţă la subsol. Nu ne îndoim de generozitatea legendară a evreilor faţă de indigenii români.

Dacă nu - nu va fi. Românii vor rămâne *afară*.

Sunt obişnuţi, românii, cu *afara*: au fost daţi *afară* din case, din libertate, din familiile “reîntregite de Securitate”, din amărâtele slujbe de după prizonierat şi închisoare şi deportare, daţi *afară* din ţara lor (iar basarabeni şi bucovineni, chiar de au rămas pe loc, *au fost daţi afară* de ruşi din propria-le identitate românească).

Neavînd un acasă al lor, românii se vor întâlni... *afară*; în Piaţa Universităţii, de pildă. Pe timp de ger, de ploaie, supravieţuitorii români dintre eternele victime se vor adăposti în holurile Facultăţii de Litere şi în al Institutul de Arhitectură.

Numai de nu le-ar da prin cap actualilor guvernanţi ai ţării -ţara din care au fost daţi afară cetăţenii săi - să trimită Minierii lui Iliescu, pentru “restabilirea ordinii” - şi să-i dea prilej lui N. Manolescu să ia un interviu legitimator “Omului cu o mare”.

Fiindcă atunci...

Românii de bună credință, avînd cultul memoriei și simțul onoarei, sunt invitați să-și manifeste acordul/dezacordul cu crearea

**Institutului pentru Studiarea Terorii Bolșevice în România între
28 iunie 1940 - iulie 1990**

la o adresă electronică ce se va anunța în curînd
Paul Goma

Am trimis câtorva prieteni, apropiați, cunoscuți prin internet.
Aștept răspunsurile - de principiu.

Sâmbătă 24 septembrie 2005

Ziua publică o dezinformație clasică semnată: Teșu. Mă întreb, în barbă: cine va fi fost redactorul chapeau-ului. Ai zice: tot Teșu!

DOSARE ULTRASECRETE - Sambata, 24 septembrie 2005

Si-au meritat soarta evreii basarabeni?

Cateva pagini de "Jurnal" publicate de scriitorul Paul Goma in ultimul numar al revistei "Viata Romaneasca" (nr. 6-7/2005) au starnit proteste, critici, emotii, si din nou a aparut controversata tema a retragerii din Basarabia si Bucovina in vara anului 1940 si a comportamentului neonorabil al evreilor fata de soldatii romani. Paul Goma e convins ca actele savarsite de evrei, din "ura de rasa" si "ura de roman", veneau "dinspre aproape toti evreii aflatii in Basarabia si in Bucovina de Nord in acea Saptamana rosie, inspre toti romanii". Daca acest lucru ar fi adevarat, contrareactia maresalului Ion Antonescu de a-i pedepsi pe toti evreii basarabeni si bucovineni nici nu e de condamnat, ar putea fi privita drept reactia sanatoasa, normala, a militarului candva ultragiat, acum "Conducatorul statului". In asemenea parametri de gandire, "culpa evreiasca" justifica si anuleaza "culpa maresalului", si daca mergem cu aceasta logica mai departe, nici inculparea maresalului pentru deportarile evreilor si ororile din Transnistria nu mai e posibila. Dupa actele abominabile savarsite de evreii Basarabiei si Bucovinei a urmat fireasca si crunta razbunare romaneasca. Goma stabileste ca atunci si acolo, in timpul evacuarii tragice din "Saptamana rosie", s-ar afla radacinile Holocaustului, si, accentueaza el, Holocaustul nu a aparut "din senin". Aluzia e cat se poate de transparenta. Iar teoria este pe cat de raspandita, pe atat de nociva. Si, cu certitudine, falsa. Iata de ce:

Premisele tragediei

Dupa semnarea Pactului Ribbentrop-Molotov (23 august 1939), tot Estul european devenise o zona fragila, amenintata sa fie inghitita de

cele doua mari puteri. Nu vor trece decat cateva zile si Polonia va fi atacata si ocupata de armatele germane (1 septembrie 1939), apoi tarile baltice vor fi anexate de Uniunea Sovietica. Finlanda, s-a salvat ca prin minune, pierzand doar un mic teritoriu, dupa ce a fost atacata de Armata Rosie (30 noiembrie 1939). Apoi, a venit randul Romaniei. La 26 iunie 1940, la orele 22.00, Molotov l-a convocat pe Gheorghe Davidescu, seful misiunii diplomatice romanesti la Moscova, si i-a inmanat o nota prin care Uniunea Sovietica cerea "inapoierea" Basarabiei, Bucovinei de Nord si a Tinutului Herta, retragerea armatei Romaniei si a autoritatilor urmand sa fie facuta in decursul a doar patru zile, incepand cu data de 28 iunie 1940. Bucurestiul era somat sa raspunda in 24 de ore. In lipsa unui sprijin international, presata din Rasarit de catre colosul sovietic si din Apus de Germania nazista, regimul Regelui Carol al II-lea s-a supus ultimatumului.

Nerespectand conditiile stabilite pentru retragere, unitati ale armatei sovietice au trecut Nistrul inca din noaptea dintre 27 si 28 iunie, inaintand rapid, au ocupat orasele Cernauti si Chisinau, capitalele Basarabiei si Bucovinei, si, ajunse la Prut, au stabilit puncte de control la noua granita. Din acea clipa, retragerea a devenit haotica si greu de controlat. Zadarnice au fost toate protestele comandantilor militari si ale autoritatilor romanesti impotriva agresiunilor, marlanii-ilor si chiar a asasinatelor savarsite de soldatii si comisarii politici sovietici. In acea "Saptamana rosie" a retragerii (28 iunie-3 iulie 1940), cum o numeste scriitorul Paul Goma, au avut loc fapte anti-romanesti grave, umilitoare, cu neputinta de a fi uitate sau iertate. Din nefericire, in aceasta tragedie au fost amestecati, cu sau fara voia lor, si evreii.

Faptele ignobile petrecute in timpul retragerii au fost atribuite evreilor basarabeni si bucovineni. Presa vremii scria despre incidente teribile, in care evreii i-au ofensat si umilit pe soldatii romani, au rupt epoletii unor ofiteri si i-au maltratati, pe unii chiar i-au omorat, au pus steagurile rosii pe cladiri si au distrus biserici romanesti, dupa care au fost primii care i-au primit cu flori pe soldatii sovietici cotropitori. Ziarele ultranationaliste, si nu numai ele, prevesteau sumbru si vremea razbunarii romanesti.

O vara rea, socanta si umilitoare

Ce s-a intamplat cu adevarat in aceea vara a anului 1940? O vara rea pentru lumea romaneasca, socanta si umilitoare. Sa privim cu luare aminte la evenimente si sa le asezam intr-o logica a istoriei si a omenescului. S-au purtat evreii intr-adevar atat de mizerabil cu soldatii romani in retragere, asa cum arata unele documente, asa cum exista multe marturii, a fost atat de ingrozitoare "culpa evreiasca" incat sa justifice razbunarea cumplita a maresalului Antonescu? Sau, mai degraba, au fost alesi drept "tapi ispasitori", pentru ca societatea romaneasca - profund traumatizata - sa-si poata canaliza frustrarea? Istoricii au pareri impartite fata de cele petrecute in zilele retragerii armatei si a oficialitatilor romane.

Mutilarea Romaniei prin pierderea Basarabiei si Bucovinei si

cedarea Transilvaniei de Nord ungurilor (la 30 august 1940) au tulburat profund societatea romaneasca. Erau cautati vinovatii, care, bineinteles, nu erau de gasit. In doar doua luni, fara sa fi tras un singur foc de arma de impotrivire, Romania a fost mutilata, pierzand aproape 100.000 km patrati, adica o treime din teritoriul national, si o populatie de 6 milioane de locuitori. Era mai mult decat pierderea unui razboi, unde cel mai puternic castiga. Si polonezii isi pierdusera tara, dar continuau sa traiasca cu capul sus, dupa ce se impotrivisera cu bravura cotropitorilor. Romanii fusesera insa infranti fara lupta, ca urmare a unor calcule politice meschine. Armatei romane i se ordonase sa se retraga fara sa se impotriveasca si "in orice conditii".

Ar fi putut Romania sa reziste unui atac al armatelor sovietice? Intr-o prima etapa cu siguranta ca da, 1.200.000 de soldati romani erau mobilizati in zona estica a tarii, cu ordinul clar de a rezista unui eventuale agresiuni. Cele mai bune forte ale armatei romane, Grupul de Armate 1, impreuna cu Armatele a 3-a si a 4-a, cu sapte corpuri de armata, 19 divizii de infanterie si cavalerie, doua brigazi de munte si opt regimente de fortificatii, erau gata de lupta. Nu aveau suficient armament pentru un razboi de durata, dar vibrau de vointa si patriotismul de a-si apara tara. E adevarat, un razboi stii cum il incepi, niciodata cum se sfarseste, dar capitularile sunt intotdeauna rusinoase. Or, Bucurestiul a decis sa capituleze in fata sovieticilor fara sa lupte.

Episodul "Edinet", o intoxicare ca la carte

Cu toata istoriografia bogata, acest segment de istorie pastreaza o anumita obscuritate. Cum s-a instalat haosul in cursul retragerii, de ce nu s-a ordonat rezistenta armata fata de agresiunile soldatilor sovietici sau ale populatiei civile pro-sovietice, in ce masura drojdia evreiasca a actionat impotriva militarilor si autoritatilor romanesti in timpul retragerii? Toate aceste intrebari nu au primit inca un raspuns definitiv. Multe dintre relatarile din presa vremii s-au dovedit insa, la o analiza mai atenta, pure mistificari.

Sa citam doar "Povestea Edinet", clasic exemplu de dezinformare, care a influentat enorm opinia publica romaneasca. Soldatii romani in retragere au suferit vexatiuni iesite din comun din partea evreilor locali; nemaisuportand umilintele la care era supus, capitanul Enescu se sinucide. Martor la cele intamplate, un alt ofiter roman, capitanul Niculescu jura razbunare. Un an mai tarziu, dupa ce localitatea basarabeana va fi eliberata, capitanul Niculescu masacreaza cu sange rece numerosi evrei din Edinet. Generalul Ion Antonescu e departe de a fi aparatorul evreilor, dar e un om al ordinii; va da un exemplu, il cheama pe ofiterul care si-a facut singur dreptate, si intre inchisoare si plecarea in prima linie a frontului, capitanul alege. El va muri in luptele pentru cucerirea Odesei. Istoricul Mihai Pelin a cercetat povestea, care s-a dovedit falsa de la un capat la altul. N-a existat in realitate nici un capitan Enescu care s-ar fi sinucis si nici un capitan Niculescu care l-a razbunat si ar fi murit apoi in lupta. Adevarate erau doar crimele anti-evreiesti de la Edinet. (Mihai Pelin:

Adevar si legenda, Ed. Edart, Bucuresti, 1994)

Observand psihoza anti-evreiasca ce a aprins societatea romaneasca dupa retragerea din Basarabia si Bucovina, parca iti vine a crede intr-o ampla operatiune de intoxicare; daca ea a existat cu adevarat, atunci numai un as al serviciilor secrete romanesti, cum a fost Mihai Moruzov, putea s-o gandeasca si s-o aplice pe teren.

Sa fie limpede: intoxicarile de tipul Edinet nu fac automat incredibile alte fapte ignobile infaptuite de unii evrei, despre care informeaza multe documente si marturii. Li vad in stare de asemenea acte anti-romanesti pe comunistii evrei, talharii evrei, drojdia evreimii basarabene si bucovinene, manipulata de comisari si agenti sovietici. Repet, s-au petrecut si asemenea fapte savarsite de evrei mizerabili, dar nu acesti evrei erau reprezentativi pentru lumea evreiasca basarabeana. Traiau in Basarabia si Bucovina o burghezie si o clasa medie evreiesti instarite, apoi o masa de evrei foarte religioși; e absurd sa banuiasca ca acestia ar fi putut sa fie adeptii sistemului sovietic colectivist si ateu. De altfel, dupa ocuparea Basarabiei si Bucovinei, numerosi evrei bogati, evrei sionisti etc. au fost deportati in Siberia de autoritatile sovietice. Existau, e adevarat, si comunisti evrei, insa - proportional cu intreaga populatie evreiasca din Basarabia si Bucovina - numarul lor era infim.

Evreii "patrioti"

Alexandru Mihai Stoenescu, autorul unei carti de referinta ("Maresalul, Armata si Evreii"), dezvaluie: "Au existat destul de multi evrei care au actionat in aceasta perioada de partea trupelor romanesti, lucrând in conditii extrem de grele, unii dintre ei fiind prinsi si asasinati, in sprijinul si in subordinea serviciilor de informatii militare romanesti. Erau evrei patrioti, oameni care s-au luptat si s-au impotrivit, au dat informatii si au sprijinit armata romana in acest moment al retragerii. Eu am identificat, cercetand aceste documente, trei categorii de atitudini: prima a fost acea atitudine care respingea ocupatia sovietica si era loiala statului roman, iar in privinta evreilor este o atitudine de mare responsabilitate, deoarece se stie foarte bine ca statul roman nu le oferea nici pe departe statutul pe care trebuie sa-l aiba un cetatean. Desi fusesera ostracizati de catre legile si regimurile de pana atunci, ei au ramas totusi fideli statului roman; este vorba despre o populatie restransa ca numar, dar ceva mai instarita si - un element extrem de important - sionistii, o grupare importanta, solida, care nu era favorabila comunismului si cu atat mai putin Uniunii Sovietice.

Pana la ultimatumul sovietic, convietuirea romano-evreiasca nu cunoscuse ciocniri violente. Am descoperit la Tel Aviv un martor neobisnuit, este vorba de liderul evreu bucovinean Mayer Ebner, fost deputat in Parlamentul Romaniei. El emigrase in Palestina, de unde, la 7 iulie 1940, atragea atentia coreligionarilor sai, intr-un articol publicat in cotidianul ebraic "Haaretz": "De la inceputul alipirii Bucovinei de Tara-mama Romania, relatiile dintre romani si evrei n-au lasat nimic de dorit. Spre cinstea romanilor, trebuie sa amintesc

atitudinea civilizata a ostirii romane in timpul cuceririi, aparand pe evrei de pogromuri. In chestiuni de invatamant, evreii au pastrat deplina libertate. A fost infiintat chiar un liceu evreiesc cu limba de predare ebraica, liceu care a fost statornicit de Sfatul National Evreiesc. Guvernul Roman a recunoscut Partidul Evreiesc si a sprijinit formarea lui. Trebuie sa marturisesc ca toate guvernele romane au sprijinit totdeauna miscarea sionista prin emigrarea evreilor din tara. Nordul Bucovinei a fost ocupat de Rusia Sovietica. Nu se stie daca aceasta ocupatie va fi de lunga durata, caci Bucovina n-a apartinut niciodata Rusiei. Este foarte posibil ca, in curand, acest colt de pamant sa fie eliberat iar de sub stapanirea bolsevicilor."

Sa crezi ca toata evreimea basarabeana era comunista sau pro-sovietica e o aberatie statistica si istorica. Pro-sovietismul in Basarabia nu avea coloratura etnica. Exista o sinteza a Inspectoratului General al Jandarmeriei, care stabilea ca "din 1236 conducatori politici identificati, 875 erau originari din Basarabia si 361 din Uniunea Sovietica, 505 romani, 326 rusi, 303 ucraineni, 69 evrei si alte nationalitati." O alta statistica arata ca in primul Soviet al Republicii Moldovenesti, create in Basarabia anexata de Uniunea Sovietica, "pe nationalitati, fusesera "alesi" 443 de romani, 212 rusi, 96 ucraineni, 14 evrei si 34 deputati de alte nationalitati". Dupa eliberarea Basarabiei si Bucovinei, maresalul Ion Antonescu s-a aflat intr-o situatie incomoda. "*Cand am venit acolo, preciza maresalul, ne-am gasit in fata unor reclamatii fara sfarsit, in care se arata ca peste 40.000 de ticalosi din aceasta provincie se facusera, in timpul ocupatiei rusesti, mai rusi decat rusii, persecutand populatia romaneasca. Populatia romaneasca cerea pedepsirea lor. Am fost in fata acestei probleme si, daca pedeapsa era capitala, mai ceream inca 50.000 sau 100.000 de nenorociri. Si atunci n-am vrut sa-i pedepsesc si am aplicat clementa, ca si in cazul legionarilor*" (Paul Goma: *Saptamana rosie, 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia si evreii*, Ed. Vremea, Bucuresti, 2004) [subl. mea. Citat atribuit abuziv, după obicei, mie. Dealtfel nici nu se indică pagina, pentru sfântul motiv că "citatul" nu există în textul meu. Să aparțină această obraznică intruziune autorului articolului? Posibil: cu Teșu Solomovici totul fiind posibil - și contrariul. Însă judecînd după paternitatea titlului: "Și-au meritat soarta evreii basarabeni?" dat-impus de redacția ziarului *Ziua*... Tot redacția este "autoarea" fotografiei ilustrînd textul: anonimă fiind, avem dreptul să bănuim că nici nu are ce căuta într-un articol vorbind de evreii români deportați în Transnistria - P.G.]

Evreii si "Holocaustul rosu"

Odata cu procesul intentat evreilor basarabeni si bucovineni, Paul Goma acuza etnia evreiasca de participare la "Holocaustul rosu", ale carui inceputuri le plaseaza inaintea "Holocaustului evreilor". Este limpede, scrie Goma, "Holocaustul rosu pus la cale si de ei (de evrei), a inceput pentru noi, romanii, cu un an mai devreme decat al lor: la 28 iunie 1940 - si nu s-a incheiat nici azi."

"Holocaustul rosu" evocat de Goma nu a fost lucrarea evreilor,

ci realitatea romaneasca a teoriei marxist-leninist-staliniste; o fi adevarat ca bolsevica evreica Ana Pauker a trecut granita calare pe un tanc sovietic, dar aceasta s-a intamplat multa vreme dupa parasutarea bolsevicului roman Emil Bodnaras in Romania. Cand slujitorii comunisti evrei ai Moscovei Ana Pauker, Liuba si Iosif Chisinevski si Valter Roman reveneau la Bucuresti, ei i-au gasit bine instalati in mecanismele "Holocaustului rosu" pe comunistii romani neosi Gheorghiu-Dej, Emil Bodnaras, Ion Gheorghe-Maurer, Teohari Georgescu, Alexandru Draghici si restul bandei. Nimeni nu va nega prezenta masiva in toate primele esaloane ale puterii comuniste si securiste a comunistilor evrei, dar timpul comunistilor neosi a procedat fara mila, eliminandu-i sau marginalizandu-i pe toti. Cand Paul Goma era hartuit de Securitate, in organigrame nu mai existau securisti evrei - in aprilie 1977, anul excluderii sale din Uniunea Scriitorilor din Romania, in fruntea obstii scriitoricesci tronau comunistii romani. "Holocaustul rosu" a continuat tot atat de aprig, "suruburile" erau stranse cu o si mai mare salbaticie chiar si dupa disparitia marilor si mai micilor activisti evrei. Casapirea elitelor armatei, partidelor politice democratice, ale vietii economice, juridice si culturale romanesti a fost facuta cu aceeasi violenta asasina atat de comunistii romani scoliti la Moscova, cat si de comunistii ramasi in tara, sub supravegherea directa a comisarilor sovietici, pentru care inca nu avea nici-o importanta originea etnica a celor care manuiiau securea.

Represaliile: nevinovatii care platesc oalele sparte

Atmosfera tensionata a zilelor care au urmat cedarii Basarabiei si Bucovinei de Nord avea sa explodeze la Galati (30 iunie 1940) si la Dorohoi (1 iulie 1940), orase cu o importanta populatie evreiasca. Semne rele au fost inregistrate in zilele precedente, evrei, erau maltratati si aruncati din trenuri. Frustrarea romaneasca pentru ciuntirea tarii o plateau, pe nedrept, evreii. La Galati, unde se refugiasera cateva mii de evacuati din tinuturile cedate Uniunii Sovietice, soldatii romani au inceput sa traga, nu promisera nici un ordin, nici un incident specific nu se inregistrase, pur si simplu cativa soldati romani trageau pentru a omori evrei. Nu toti evacuati erau evrei, asa ca tragand ca bezmeticii in multime, printre cele aproape 300 de victime s-au aflat si crestini romani. La Dorohoi, cronicarul a inregistrat o intamplare si mai curioasa. La cimitirul romanesc din Dorohoi avea loc, la 1 iulie 1940, ceremonia de inmormantare a capitanului Ioan Boros si a sublocotenentului Alexandru Dragomir, ofiteri din Regimentul 16 Artilerie, ucisi intr-o ciocnire cu trupele sovietice in timpul retragerii din Basarabia. Concomitent, la cimitirul evreiesc din localitate era inmormantat Iancu Solomon, un soldat evreu din acelasi regiment. Soldatul evreu cazuse in lupta incercand sa-si apere comandantul, pe capitanul Boros. Funeraliile ofiterilor romani si ale soldatului evreu s-au transformat intr-o baie de sange. Cineva a inceput sa traga in cimitirul evreiesc, panica s-a extins si primii care au fost ucisi au fost cei 10 soldati evrei trimisi sa-i dea onorul convenit camaradului si coreligionarului lor. Apoi, dezordinile si violentele s-au

extins, provocand moartea a 54 de evrei.

Procurorul Sahleanu, insarcinat sa intocmeasca un raport, relateaza destul de corect si obiectiv evenimentele, fara sa mai aminteasca de generalul Constantin Sanatescu, comandantul Corpului 8 Armata, care a intervenit energic pentru oprirea violentelor. Sanatescu l-a admonestat pe generalul Theodor Serb, comandantul Corpului Granicerilor, subliniind ca e surprins de "aceste acte de banditism din partea unei trupe pe care o socoteam de elita". La ordinul generalului Sanatescu a fost deschisa si o ancheta, care a stabilit vinovatia unor ofiteri si soldati, unii dintre acestia fiind chiar pedepsiti. Generalul Sanatescu nu a fost singurul ofiter superior din armata romana care s-a straduit sa calmeze spiritele incinse anti-evreiesti ale soldatilor si ale populatiei dupa retragerea din Basarabia si Bucovina. E cunoscut, de pilda, ordinul din 4 iulie 1940, al generalului Aurelian Son, comandantul Corpului II Armata, care sublinia ca "fata de excesele gradelor inferioare si populatiei contra evreilor, care sunt semne ale unui adevarat pogrom, se atrage atentia comandantilor de mari unitati sa ia toate masurile de siguranta si linistire a spiritelor, atat ale ostasilor, cat si ale populatiei civile".

Pentru o vreme, actele de razbunare ale soldatilor si ale unor civili impotriva evreilor au fost temperate, dar frustrarea romaneasca nu disparuse. Legionarii lui Horia Sima vor profita din plin de nemulțumirile si frustrarile multimei. Regele Carol al II-lea va fi silit sa paraseasca tronul si tara. Asteptat sa salveze Romania, generalul Antonescu nu a devenit omul providential promis. Intunericul care inghitise Germania si va acoperi Europa nu avea cum sa ocoleasca Romania. Alunecarea tarii in intuneric nu mai putea fi oprita, nici generalul nu va reusi sa impiedice propria sa intunecare.

Tesu SOLOMOVICI

Intervenții pe forum:

De la: laurian (...@lycos.com)Data: 2005-09-23 23:46:39 , IP: 84.109.154... era timpul Apreciez articolul dlui solomonovici. (Am citit si cartea lui Goma pe internet la <http://paulgoma.free.fr>). Mai ales retin ca in basarabia si bucovina erau multi evrei burghezi bogati si religiosi, despre care e absurd sa se creada ca ar fi putut fi fericiti sa treaca sub regimul sovietic. (Si, as adauga, si sionistii - nu stiu insa cati sionisti erau in basarabia-bucovina). Oricum, continui sa cred - in toleranta mea - ca Goma a facut bine publicand cartea aceea ("saptamana rosie") in care citeaza documente istorice. (Interpretarea pe care le-o ofera lor Goma e insa execrabila - mai ales pentru ca Goma face inferente inductive nepermise - daca niste evrei au facut ticalosii, atunci toti evreii trebuie pedepsiti). Este de-a dreptul revoltator ca Goma poate scrie ca evreii (asa, toti la gramada) au fost responsabili pentru suferintele produse romaniei de comunisti, mai ales ca dovezile factuale pe care le citeaza el in "saptamana rosie" se refera la cazuri izolate de evrei (si uneori aceste surse sunt putin credibile, intrucat e discutabil cum anume persoanele mentionate ca savarsind murdarii au fost identificati ca

evrei). Totusi, Goma apare ca o victima a documentelor pe care le citeaza dar refuza sa le interpreteze. Goma macar a deschis o dezbatere, iar problema ecuatiei evrei-comunisti ca justificare a holocaustului trebuia discutata, intrucat "plutea in aer". S-ar mai putea adauga ca si ungurii si romanii au comis murdarii, poate chiar masacre unii la adresa altora cu ocazia trecerii ardealului de sub o stapanire sub alta (in 1918, 1940 si 1946). - bineinteles, nationalistii romani vor nega vehement asta, desi nationalistii unguri vor avea alta parere - si desi adevarul este, sa speram, unic. as putea scrie mai mult dar ma opresc aici - laurian kertes z ierusalim, israel

De la: Raduc (...@yahoo.de)Data: 2005-09-24 01:35:57 , IP: 69.193.99...

Re: Da, Laurean, era timpul!(...) te contrazic, NU mi s-a parut ca Goma extinde faptele reprobabile ale evreilor din Basarabia, asupra intregii evrei-mi. De altfel nici nu trebuie sa citesti Saptamana rosie, ci doar sa sti ca Goma este casatorit cu o evreica si ca fiul lui este jumătate roman, jumătate evreu si ti-ar fi suficient ca sa realizezi ca scriitorul nu este un antisemit. Nici sinucigas nu este , pentru ca fie vorba intre noi, doar asa l-ai putea numi pe acela care ca sot si tata si-ar ura fiintele cele mai apropiate lui... Spre deosebire de tine si de altii ca tine care il considera pe Goma un antisemit, eu gasesc ca scrierile lui despre evrei sunt doar strigate de diperare, de regret si neputinta , (sustinite cu siguranta si de evreii sufletului lui - sotie si fiu), ca aceasta natiune nu-si traieste sacrificiul cu decanta si bun simt. Daca n-ai fi orbit de jocul ""ielelor" si prejudecati ai observa ca in alte ocazii, Goma isi desfiinteaza si neamul lui, cel romanesc, exact pentru aceleasi motive. Goma trebuie ""mestecat"" pentru a i se identifica "gustul" , ori tu si altii ca tine nu vreti sa incercati asta. Oare voi sunteti constienti de existenta evreilor ""rusinati"" de trecutul lor? Cred ca nu ar fi rau sa-i cunoasteti si sa le ascultati parerile...cred ca v-ar ajuta!

De la: laurian (...@lycos.com)Data: 2005-09-24 02:49:45 , IP: 84.109.154...

(...) Raduc a scris: >Imi pare rau ca trebuie sa te contrazic, dar NU(...)<. contine formulari de genul "ar trebui un nurnberg 2 al evreilor" , "evreii ne-au adus comunismul". citez doar din memorie, care sper ca nu ma inseala [cum altfel să citeze decât din memorie"? - intervenția mea, energică - P.G.] (oricum cartulia lui poate fi gasita pe situl paulgoma.free.fr) >De altfel nici nu trebuie sa citesti Saptamana > (...)Pai sunt si evrei renegati, antisemiti cum este un anume finkelstein care e printre negationistii celebri ai holocaustului, la fel ca la oricare popor. E drept, evreii au o sensibilitate speciala (cand se spun despre evrei lucruri numai pe jumătate mai rele decat se spun despre unguri sau rusi, evreii reactioneaza) eu tocmai am scris ca e un lucru bun ca goma si-a publicat cartulia aia, chiar daca cartulia nu e buna. majoritatea evreilor sustin ca trebuie interzisa chiar publicarea unor asemenea texte

> ai observa ca in alte ocazii, Goma isi desfiinteaza si neamul lui (...)>.

Adica face inferente de genul "un numar mare de romani au fost securisti, deci ar avea si ei motivele lor cei care ar trece la pogromuri la adresa tuturor romanilor?" Nu cred, fiindca ar deveni complet illogic....la urma urmei, si sovieticii au fost de inteles ca i-au deportat pe romanii din basarabia, la urma urmei Romania atacase urss=ul trecand nistrul.

<Oare voi sunteti constienti de existenta evreilor "rusinati" de trecutul lor?> Care? Cei care au fost comunisti si au devenit anticomunisti? Ce legatura are asta cu evreitatea lor? asta i se poate intimpla oricarui om

De la: Tyranosaurusrex (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 06:09:02 , IP: 70.68.163...Re: era timpulLa 2005-09-23 23:46:39, laurian a scris:
> Apreciez articolul dlui solomonovici. (Am citit si cartea lui Goma> (...)
Auzi bai filozofule voi evreii va credeti sfinti sau ingerasi? Da ,in Basarabia ati facut mult rau popoulatiei locale si armatei romane asta fara putinta de tagaduire desi voi latrati altfel din frica de a se stii ADEVARUL DE CARE TOCMAI VORBEAIMAI SUS. Opera voastra de baza Holocaustul comunist a torturat jumătate de omenire si a omorit 120 de milioane de oameni (sursa KGB) . De asta ce zici sunteti mindrii nu, pentru ca adevarul este unul singur nu, cam asa ceva spuneai. Bai voi ar trebui sa fiti primii care sa stati cu capul plecat si ochii in pamint, nu sa tipati in gura de sarpe ce rai au fost altii cu voi. Nici pe departe nu sunteti ceea ce vreti sa parati si aveti cel putin tot atatea pacate cite au si altii. Asa ca ciocul mic si multa, multa cenusa in cap.

De la: Dan Bostan din USA (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 00:05:49 , IP: 63.171.30...Adevarul...Bunicul meu, ofiter al armatei Regale Romane, a fost printre trupele care s-au retras din Basarabia. Mi-a povestit de mai multe ori, despre sniperii evrei (locali) care trageau asupra trupelor Romane. Asa ca astea nu sint povesti. Chestia cu rusi "vopsiti" nu t[zi]ne. Pe de alta parte nimic nu poate scuza omorirea oamenilor nevinovati - ma refer la atacurile impotriva cetatenilor romani de origine evreiasca.

De la: laurian (...@lycos.com)Data: 2005-09-24 01:19:30 , IP: 84.109.154... (...) Dan Bostan a scris: >Bunicul meu, ofiter al armatei Regale (...)<
De unde aveau evreii (civili) arme de foc cu care sa traga asupra trupelor romane? Si de unde stia bunicul tau ca sniperii aia erau evrei?

De la: Dan Bostan din USA (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 02:34:11 , IP: 63.171.30...Re: Adevarul: Indivizii respectivi au fost prinsi, si identificati. Cit despre sursa armelor, Cecka mi se pare o sursa foarte logica (am uitat sa-l intreb pe bunicu')...

De la: laurian (...@lycos.com)Data: 2005-09-24 03:06:31 , IP: 84.109.154... (...) Dan Bostan a scris: > Indivizii respectivi au fost prinsi si identificati>. Cine i-a prins? Romanii? Pai romanii fusesera somati sa se retraga in doua zile, si sa nu traga un foc de arma la adresa rusilor, cum i-au mai prins si identificat pe cei care trageau in ei? (...) Ceka? Pai pana cu o zi inainte era teritoriu romanesc, deci putin credibil ca ceka putuse da arme unui numar mare de civili. iar daca sniperii aia au primit arme cand armata rusa deja intrase (si a inceput sa dea arme evreilor), cum i-au mai prins romanii si i-au identificat? Sau i-au prins peste un an, in 41? chiar asa de bine i-au tinut minte? nu vezi ca esti ilogic?

De la: smardoi din peste balta (...@yahoo.com) Data: 2005-09-24 05:21:34 , IP: 64.108.215... laurian a scris:> Cine i-a prins?(...)>
bai, spartulian nu mai pune intrebari ca devii ridicol! bunica-su stia astea din aceeasi sursa care v-a spus voua de 400 000...

De la: Tyranosaurusrex (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 05:39:51 , IP: (...) Mos Grigore a scris:

> Le atirna dovada din pomi si Goma le-a vazut-o!>

Minca-le-ai dovada care atirna, boule! Ca de obicei esti un cretin care iti versi fara incetare laturile sufletului pe acest forum. Sictir. Bine ai facut ca te-ai dus in america amerloc nenorocit.

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 03:09:12 ,
IP: 65.71.212...MINORITATI SUB DICTATURA (1)Documentarul :
MINORITATI SUB DICTATURA Episodul 24 : EVREI : 1938-1944

Acest episod începe direct cu imagini ale unui film realizat în anul 1941 si care, pe acea vreme se prezenta în salile de cinematograf ca un fel de stiri de pe linia frontului. „A sosit ceasul marei lupte în care se joaca viitorul Europei. 2 iunie 1941. Pe un front de doua mii de kilometri, de la Oceanul înghetat la Marea Neagra, trupele germane, române si finlandeze intra în actiune pentru a pune o stavila definitiva amenintarii moscovite". (Imaginile se deruleaza evidentind tunuri care trag catre cer, soldati nemti si soldati români în jurul unor harti. Un soldat român urmareste cu un creion ceva pe o harta sub privirile maresalului Antonescu. În tot acest timp sonorul este ocupat de sunetul tunurilor care trag încontinuu)

dr. Jean Ancel (istoric) : Primele evacuări de populatie s-au facut în mod organizat de catre regimul sovietic, de administratia sovietica, în special, spitale militare si fabrici pe care au reusit sa le demonteze. Nu erau ale lor, erau ale statului român sau ale unor cetateni români. Ele au fost demonstrate de cadre ale partidului, dar nu toate. Acest lucru s-a întâmplat foarte rapid. Mii de tineri evrei au fost mobilizati în armata sovietica. Cea mai mare parte dintre ei nu au ajuns în armata sovietica. Unii nici nu au apucat sa aibe uniforme. Au fost luati de, de, de ofiteri sovietici, de cadrele de recrutare, au trecut Nistru, si acolo, cadrele astea de ofiteri, sergenti, au fugit. Si-au dat seama ca sunt înconjurati. I-au lasat în voia soartei. Ei nu erau numai tineri evrei. Ma refer la cine a fost mobilizat.

prof. Theodor Magder : La shase iulie 1941, eu am primit citatie ca sunt mobilizat si trebuie sa ma prezint la comisariatul militar sovietic, si în aceeași zi, în seara de shase iulie toti cei care s-au prezentat atunci în ziua aceea, au luat pe jos, au fost trimisi dincolo de Nistru, prin Criuleni.

Dr. Radu Ioanid (istoric) : Dupa calculele mele, dintr-o populatie evreiasca de aproximativ trei sute, trei sute trei, trei sute cinci mii de suflete din aceste doua regiuni, cam doua sute si ceva de mii de evrei traiau în Basarabia, si o suta de mii în Bucovina. Dupa parerea mea, dupa diverse surse documentare, dupa calcule statistice pe care le-am facut, aproximativ o suta de mii din acesti evrei s-au retras cu trupele sovietice, au fost fortati sa se retraga, pentru ca sovieticii au evacuat întreprinderi industriale împreuna cu salariatii lor, au fost deportati de armata rosie în cele unsprezece luni de ocupatie, sau au fost recrutati fortat în armata rosie.

Batia Kuperstein : Unie au plecat, multi au plecat, tare putini au ramas, ca n-au avut cu ce sa, sa se duca.

dr. Jean Ancel (istoric) : Nu te puteai urca pe tren. Ele erau deja considerate militare. Populatia evreiasca nu s-a putut evacua. Apoi, populatia evreiasca în putinul timp cât a putut sa faca vreo consideratie nu, nu, nu si-a închipuit ce se va întâmpla mai târziu.

Ester Gelbelman : Si era de-a Rusia, si a început sa striga, s-a început razboiul, a pus trenurile si a spus la oameni luati ce puteti lua, lucruri bune si intrati în vagoane si mergeti;

Iakov Schichman : Si oamenii se pier[d]; ce facem, ce s [?]; si-a bom-

bardat Chisinaul, oameni cum sa fuga. Unde sa fuga ?, trenuri nu, nu, nu puteai sa te sui într-un tren si ne-am dus pi jos pîn-la Vadul Lvod.

dr. Jean Ancel (istoric) : Populatia evreiasca, ca si în patruzeci era paralizata de frica. A pleca înspre Rusia Sovietica dupa un an de regim sovietic însemna sa fi nebun ! Cu zece zile înainte de izbucnirea razboiului împotriva Uniunii Sovietice s-au terminat îmbarcarea în trenurile alea nesfârsite sovietice în care au fost dusi circa zece mii de evrei din Basarabia considerati periculosi, care au primit buletine cu însemnari speciale, ca sunt dusmani ai clasei muncitoare, dusmani ai regimului comunist. Numarul evreilor considerati dusmani au regimului comunist era mai mare proportional cu cel putin de trei ori decât cel al românilor din Basarabia [?];

Ciocla Frima : Ne-[a]u refugiat finca venea Hitler. De fascisti. Noi n-am fugit de români, de fapt, noi am fugit de fascism.

Ester Gelbelman : Pai iel a auzit pe radio ca nemtii omor pe jidani, Germania, Polania, un[?]e e ei sh-au sa vie încoace si-au sa ne omoare. Hai sa fugim mama, lasa tot si sa fugim. Si noi am fugit, si-au fost mii de oameni care a fugit, si-a fost o parte care saraca a ramas, n-a vrut sa fuga ...

Dr. Radu Ioanid (istoric) : Evident ca exista o proportie semnificativa a celor care au preferat sa fuga împreuna cu autoritatile sovietice, aaa, aici exista o explicatie, e foarte simpla, care nu tine de dragostea sau lipsa de dragoste fata de comunism, populatia evreiasca stia deja ceea ce s-a întâmplat în Polonia si cu polonezii si cu evreii, stia de tratamentul dur al autoritatilor germane de acolo, masacrele în masa care avusesera loc, ghetozarea evreilor si, evident, masurile luate si retorica, probaganda autoritatilor române în ceea ce priveste antisemitismul eau si ele cunoscute. Deci nu era, nu se puteau astepta la nimic din partea acestor doua armate.

prof. Theodor Magder : Eu îmi dau seama ca evreii s-au fost printre primii care s-au simtit vizati si care nu asteptau nimic bun de la intrarea administratiei române, la reîntoarcere , si ei au fost printre primii care, probabil, s-au gândit sa se evacueze, sa plece în regiunile rasaritene. Dar nu numai evreii au plecat. Au plecat si români, si moldoveni, nu pot spune numarul lor [?];

Schaia Kleiman : Primele zile ale lunii iulie din 1941, de-data s-au bombardat, au fost ucisi, totul ... si ... cumva, zvonul o vinit ca, iata, românii nu-s acei , macar ca ei sunt toti încoace, dar nu-s acei care erau pîn o mie noua sute patruzeci. Ca iei marg cu hitleristii si armatele lui Antonescu tot distrug, omor, ucid si asa mai departe.

dr. Jean Ancel (istoric) : Motivatia era stirea. Pot sa spun, de exemplu, de-data, într-un sat de lînga Briceni a venit [?]; spun dintr-o marturie [?] cu parul învîlvorat si cu ochii scosi, a venit un tânad evreu si a spus : „evrei, toti cei din satul Plopi au fost omorâti. Armata româna omoara evrei". Deci, când s-au ajuns primele stiri ca armata româna omoara faptic pe evrei, a început o miscare. Dar era prea târziu.

Schaia Kleiman : Stiti, eu am întrebat parintii, unde ai învătat [?] de ce n-ati shters-o repede încolo [?] si spuneau asa : tot timpul, pe malul Nistrului, pe malul stîng al Nistrului erau diferite fortificari, diferite toate, sa se vedeau ca iata, ca vine românii, s-or opri pe malul Nistrului si au hotarât sa trecem Nistru. Noi am trecut, adica erau barca acolo si într-o noapte finca ziua se bombarda, noi am trecut Nistru. Am luat câteceva din avere, foarte putin. Ce se putea lua acolo ? Cîteva valize, si am trecut Nistru.

dr. Jean Ancel (istoric) : Banuiesc ca numarul evreilor care au fugit, luat dupa numarul celor care s-au întors poate sa fie în jur a treizeci de mii,

patruzeci de mii. Douazeci si cinci de mii au fost prinsi de catre armata germana, încolonati într-o coloana uriasa si trimisi înapoi spre Basarabia, în drum au fost ucisi doashpe, duashpe mii cinci sute [?]
 (Urmeaza imagini dintr-un alt film de epoca ce prezentau stirile frontului) :
 „În acest timp, la centrul frontului român, armata a patra intra în actiune, trece Prutul dupa lupte crâncene si respinge pe inamic într-o parte spre directia Balti spre Nistru, iar pe de alta parte, spre directia Shirlau”.
 (imagini de epoca, cu soldati români care ies din transee cu grenade de mâna pe care le arunca)

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 03:11:18 ,
 IP: 65.71.212... MINORITATI SUB DICTATURA (2)

Comentatorul filmului : Basarabia si Bucovina sunt vechi regiuni românești, teritorii din totdeauna ale Moldovei ocupate, însa, la un moment dat de doua imperii : Austria si Rusia. Sfârșitul razboiului mondial din 1918, le-a permis revenirea între hotarele nationale. Ocuparea lor dupa douazeci si doi de ani fara lupta, în urma aranjamentelor dintre nazisti si comunisti, a fost pentru întreaga populatie româneasca o mare trauma. Amplificata de tratatul de la Viena si ocuparea Transilvaniei de Nord. Razboiul declansat în iunie 1940, a început pentru România ca un razboi de eliberare. Zeci, sute de mii de locuitori ai tinuturilor moldovenesti, ale Basarabiei si Bucovinei de nord, preoti, învatatori, tarani gospodari, comercianti, meseriasi, au fost salvati de înaintarea rapida a armatelor germano-române. Comunismul si nationalismul rusificant începusera sa-si puna amprenta aici. Ofensiva spre Nistru a reprezentat pentru soldatii români raspunsul la agresiunea din 1940. Armatele conduse de Ion Antonescu erau mobilizate de posibilitatea eliberarii românilor aflati sub ocupatia imperia-listilor sovietici. Probaganda oficiala româna a dorit, însa, sa le insufla si convingerea ca evreii sunt principalii vinovati de tragedia poporului român.

dr. Jean Ancel (istoric) : Antonescu era la curent cu înviintarea Aindensburg, a unitatilor de exterminare nazista. În paralel, a întemeiat si el un esalon special al serviciului special de informatii care avea o suta shaizeci de oameni, o mare parte dintre ei ucigasi, ucigasi care promisera ordinul sa ucidă evrei. Armata româna promise ordine speciale, prin care trebuia, de fapt, sa asigure colaborarea cu Aisenburgul, ofiterii din unitatile de jandarmi promisera ordinul din partea lui Vasiliu, Constantin Vasiliu, Titi Vasiliu, ordinul secret cu codul „Curatirea terenului”. El era echivalentul solutiei finale germane. Ordinul prevedea : împuscarea pe loc a tuturor evreilor din sate. Din regiunea rurala. Din Basarabia si Bucovina de nord. Regiunea rurala, mai toti evreii traiau în regiunea rurala. Putem considera ca orase numai Chisinau, Cernauti.

(Imagini cu bombardamente si soldati care fug printre pomi, cu stop cadru pe o placuta ce indica localitatea Edinetz)

Boris Solomonovici Breiman : O vinit românii, armata, si întâi s-o început a strânge pe evreii barbati. Ieu m-am apucat de tatal meu si am fost dus cu dânsul. O strâns pe tatzi din Edinetz, o fost strâns asa ca o comisie, o tinut acolo o noapte, o jumate di zashe dimineata, io o stat acolo lângă usa si când ieseam de-acolo îi arata, cine-i la dreapta, cine-i la stânga. N-o fost prea multa vorba. Asa o fost, cum arata la dreapta si la stânga. Cine s-o dus la stânga, ceia au fost împuscati tatzi dintr-o data.

Ivan Feodorovici Ivasciuc : La gazarie sapa o groapa mare, ashe vreo patru metri pe trii, sapau iei acolo, când ... da[?] sapau o groapa acolo,

când, pe urma, o adus o coloana de douazeci, treizeci di evrei care ierau de-aishi de la noi din, din Edinetz, care i-o luat. Si i-o împuscat acolo. Pi noi ne-o dat, eram copiii, ne-o dat pi ... noi ne-am vârât prin niste gropi ca sa videm, dar cum ?, a sa împuste pi omu ?, cum sa ? ... I-o pus asa cum i-o împuscat pe toti si i-o împuscat si i-o trântit pi pamânt . Noi când ne-am dus ... pi urma ne-am dus sa videm. Pamântul shela era jalve (reavan), jiu, cum era ashe pamântul, daca el nu era adânc îngropat.

Ana Voinova : Si când armata româna treshea, apai, merjeau coloana di ivrei, câti patru în rând. Cum i-o luat din casa numa' în schimburi, asha shi copii care ave mititei di mâna, îi dusheu si merjeau coloana di ivrei câte patru în rând. Si armata româna din urma cu pushtili. I-o dus pi dânsii la cimitiru' ivriesc. Acolo era care mare groapa sapata si-acolo i-o împushcat.

Ivan Feodorovici Ivasciuc : Pi-urma o mers în orash, acolo, lângă parc. Tot ashe, tot nemtii acolo, acolo îi strânsese tati, si nu era lagar, asta iera, la treizeci da ... aaaa, îi numara : unu, doi, tri, patru, zace, unshpe, împuscat. Dar noi n-am vazt. Îi lua într-o parte, une în parc pa spate îi lua si îi împusca. Unu, doi, tri, patru, shinshi, zeshe. Unsprezeshe ?, împuscat. Si asta sii va spun si ieram în copilarie si am vazut noi [?]

Ana Voinova : O fimeie care pe dânsa o împuscat pe fia, dar e o cazut între morti, si e (ea) o scapat di jie (vie). Si-o ishit din groapaa sheia numa sara. Shâ une sa se duca ?, s-o dus la o casuta, ca iara p[?] acolo o casa. Shi oamenii sheia o primit-o pi dânsa, shi ashe ie (ea)o scapat.

Boris Solomonovici Breiman : Asa o fost norocul nostru ca era un om din sat cari iel stia pi tata, finca iel o fost nascut în Edinitz, dar pi urma iel s-o însurat în sat în Copaci, acolo. Si iel i-o spus lu[?] iel, Ioane, la dreapta si el sa mearga si departe nu asa o vrut, dar a spus încolo, si noi asa am ramas ... Mers acasa

(Apar imagini cu sonorul lor, din filmul de propaganda al acelor ani) : În înaintarea lor, trupele române strabat orasele si satele care odinioara adaposteau gospodariile romanesti, si pe care furia bolshevica le-a distrus (nu se mai înțelege prea bine sonorul, dar pare a se fi spus ceva de genul dementii lui Stalin). (Imagini cu soldati români calari întrând într-un orash, însoțite de muzica patriotica si se continua comentariul) : Balti, unde cate-drala a fost salvata ca prin minune e plin de ruine fumegânde. (Imaginea se opreste pe o piatra pe care sta scris BALTZI, muzica patriotica înceteaza luându-i loc o muzica grava de contrabas, ceva în genul unui film de groaza!)

Eizik Melek : Rusii au fugit. Nemtii înca n-au ajuns. Si românii luau fetele, si le dezbraca si facea ce facea cu ele si le dadea undeva si le împusca. Am vazut eu. Dupa aia a venit, parintii le-o luat în alta parte, pi mine m-o luat în alta parte.

Heinrich Gaber : O fost ucisi oamenii pe-aici, lângă biserica Sfântul Nicolai, peste oameni o fost în frunte în societate evreiasca. Si când a venit românii, a spus ca se da lista de toti oamenii care s-a purtat la puterile uniune sovietica. Da[?] ei singuri ou stiut, finca siguranta o avut liste prigate. Dar iei au vrut cu mâna di om, daca nu va împuscam. Apoi, nimeni nu o vrut sa deie materialul si ei au fost aici împuscati, shaisprezece oameni. Înca alaturea acolo, trei sute de oameni, femei si copii erau în sinagoga, pe strada Chisinau, au fost închis acolo, si a dat foc si toti au ars. Adica, Podul Chisinaului, treizeci de oameni si pe urma trei sute de oameni la jandarmarie, acolo la Slobozia au fost ucis.

03:14:08 , IP: 65.71.212...MINORITATI SUB DICTATURA (3)

Eizik Melek : Imediat, cum au intrat, o început sa traga. „Afara, toti jidanii afara...” Nu spunea evrei. Jidanii afara. Si erau unii care spuneau jidani murdari, asa ca iei si-au batut joc de noi bine de tot.

(Imagini din filmele de probaganda ale vremii aratând coloane de tancuri în marsh) : Tancuriel române înainteaza spre Chisinau. Pretutindeni, spre Chishinau, nu întâlnești decît distrugeri si ruine. Este imaginea pustiirii si a disperarii pe care au lasat-o în urma lor, bandele sovietice. Chishinaul arde în zare. Primele unitati intra în oras. Pe strazi zace armamentul parasit în fuga dezordonata a bolsevcilor. (apare în prim plan o mare coloana de soldati pe una din strazile Chisinaului, aflata în marsh de parada) Populatia primește cu lacrimi de bucurie pe eliberatori. Printre ruinele caselor incendiate de bolsevici, putinii români scapati cu viata sau nedeportati, își saluta fratii care defileaza biruitori pe acelasi bulevard pe care defilau si în 1918. (Imaginile arata coloana mare de soldati aflati în mars cum trec prin fata unui mare grup de autoritati cu citiva preoti îmbracati în odajdii. Soldati si ofiteri romani si germani apar în cadru cu mâinile la chipiu în semn de salut. Strazile sunt pline de oameni de-o parte si de alta, unii sarind în sus de bucurie, altii stând pasiv. Undeva pe un deal, niste soldati rusi cu mâinile în sus vin catre niste soldati care stau cu armele îndreptate spre ei si urmeaza comentariul). Numarul prizonierilor crește mereu. Si marshul catre Nistru continua. Pretutindeni trupele sunt întâmpinate de bucuria populatiei. Din putinul ce li l-au lasat bolsevicii, fiecare vrea sa dea ceva soldatilor ca marturie a dragostei sale. Este, pe tot întinsul Basarabiei eliberate, un mars printre urarile si îmbratisarile fratilor de natie. La optisprezece iulie, dupa doua saptamâni de lupta, tot nordul Basarabiei este curatit de dusmani.

Schaia Kleiman : Si cum am trecut Nistru, s-au gândit sa mai aduca ceva din ... de-odata au venit, era acum armata româna. Jandarmii, sau soldatii ... nu stiu ce erau, l-au prins si un grup care a început asi bate joc. Adica, au strâns pe un grup de barbati evrei, si sa-i spuna, au început sa faca cu dânsii un fel de instructie. Jos, culcat, alearga, cânta, lucrul inutil. Ie (ia) pietre si du-le-n colo si adu-le-napoi. El simtea ca, iata, se pierde, si unii nu puteau rezista la toate aceste batjocoriri. Si, deodata, el o simtit, cineva se uita în localitate, era nu stiu ce, o celula de legionari, garda de fier. Tot asa, un mic sat, toti cunosc unu pe altu, relatiile cu evreii nu numai ca nu erau amicale, dar erau chiar dusmanoase. Si conducea cuibul cela un învatator de la scoala primara. Când tata vede ca ... în [uni]forma de sublocotenent si se uita la dânsul. Mai baieti, dati-mi-i. Ieu îi fac, ieu am cu dânsulo socoteala deosebita. El l-o luat, l-o dus acolo pe o straduta acolo ... Mai, ce-ai ramas tu pustiat ?, de ce nu ai fugit cu bolsevicii ? I-o dat câtiva lei, nu stiu minte cât ... Pleaca de-aici sa nu te mai vad. Si pe aceia pe toti, i-a omorât.

(Imagini din acelasi film de probaganda cu prezentarea unei harti) : Eliberarea Basarabiei se desfasoara într-un efort concentric al trupelor noastre care trecând Dunarea, Prutul de sud, si venind din nord, lichideaza ultimele forte inamice din Basarabia. Primele unitati române debarca pe pamântul Basarabiei de sud si patrund în Ismail. Trupele sovietice se imbarca în fuga si se retrag dincolo de Nistru. Trupele române intra biruitoare în Cetatea Alba dezrobind si ultimul petic de pamânt al Basarabiei Voievodale. (Imaginile arata în prim plan prima pagina a ziarului Curentul pe al carui frontispiciu sta tiparit „Întreaga Basarabie desrobita”)

Enia Plotnic : Eu eram cu mama. De-acolo au început sa ne mîna la

Rubletz. Neputinciosi, slabi, ne împuscau.

Takmina Darahovskaia : Si mama cu noi trii. Ieu om fost gravida de noua luni, si ne-a strâns asta ... nica, deloc, poate shineva, iaca spune, femeie, shineva o luat sheva din casa, dar la noi n-a dat voie deloc. Cum am fost în cameshuca de noapte, numa cu cu rochitza asha subtzirica, si a dat foc la casa ...

Comentatorul documentarului : În Nisporeni, evreii au fost strânsi si închisi în scoala. Urmau sa fie împuscati. Când au aflat ce era sa se întâmple în comuna lor, Paramon Lozan, directorul scolii, si sotia sa, Tamara, au reusit sa-I elibereze. Autoritatile locale l-au arestat pe director si pentru fapta sa l-au executat.

dr. Jean Ancel (istoric) : Atunci când sunt întreb, câti evrei au fost împuscati, în prima faza, o data la punerea în aplicare a ordinului de curatire a terenului, nu stiu ce sa spun. Am ajuns la shaizeci si unu de mii, bazându-ma numai documente românești, dar stiu ca sunt mult mai multi.

Sfârșitul documentarului.

Am transformat în text acest episod, dar mai am si alte texte ale acestui serial documentar. Mi se par foarte interesante aceste documentare pentru ca sunt realizate cu martori oculari si nu cu FORUMISTI

De la: paraipan (...@rogers.com)Data: 2005-09-24 05:50:59 , IP: 69.196.53... Calugare! Am si io vreo 12 ore trase pe Camcorder cu tata, povestindu-mi retragerea din Basarabia. Si cu ofensiva ce a urmat. Ca pina la cotu Donului a fost. Si nu prea se pupa cu ce zic aia în filmuletz. Ce-ar fi sa facem un colaj. Iti trimit CD-urile. Inseram ce spune tata, cu ce spun Plotnic, Darahovskaia, Ancel si Co. O sa iasa ceva super, ca între martori OCULARI, cum spusasi. Forumistule! paraipan

De la: specialistul special (...@gmail.com)Data: 2005-09-24 06:33:38 , IP: 194.102.82...Re: Calugare! Am si io. Calugare si tu paraipane - nu puteti filmele undeva sa le vedem si noi. Serios ma intereseaza

De la: laurian (...@lycos.com.)Data: 2005-09-24 03:52:40 , IP: 84.109.154... titlul rubricii Insusi titlul articolului/rubricii este aiurea. Cele mai "blande" estimari ale numarului evreilor ucisi de romani în al 2lea razboi mondial sunt de 100-150 000. Cele mai acuzatoare (la adresa evreilor) texte, cum este cel al lui paul goma, mentioneaza niste evenimente sporadice. Ce puteau sa faca 150000 de oameni pentru a merita sa moara? La ocuparea Odesei, dupa atentatul cu bomba la adresa cartierului general al armatei romane, Antonescu a ordonat ca pentru fiecare ofiter roman ucis sa fie omoriti 200 de civili evrei si pentru fiecare soldat ucis sa fie omoriti 100 de civili evrei. Zau, astea sunt lucruri documentate, nici un istoric nu le neaga. Ce poate justifica asemenea masuri? Ce inseamna "oare si-au meritat soarta?" Repet, eu citez doar sursele cele mai favorabile romanilor si germanilor, deci (de dragul argumentului) sunt dispus sa admit ca evreii deseori isi exagereaza numarul victimelor. Dar chiar si asa, cum puteau sa isi merite soarta?

De la: paraipan (...@rogers.com)Data: 2005-09-24 06:02:03 , IP: 69.196.53...Pai sigur ca nu si-au meritat soarta, da' (...) tu tot n-ai aflat ca a la guerre comme a la guerre? Asta a fost de cind e lumea si pamintu' (sh'a existat inavatzamintu'). De la Sumerieni pina la G.W Bush, operatiunea

Odessa, intra in categoria luptei ANTI TERORISTE. Pentru fiecare Legionar Roman ucis in ambuscada, Cezar spinzura de-a valma copii, femei, barbati Gali sau Germanici. N-o sa citesti asta in De Bello Galico, ci de la detractorii lui. Care de obicei spun adevarul. paraipan

De la: jan dinu Data: 2005-09-23 23:55:31 , IP: 64.216.9...O intrebare pentru d-ta d-le Teshu : Este Paul Goma - impotriva (anti)..evreilor. Desigur zig - zagurile d-stra vin acum sa mai detensioneze relatiile dintre romani si evrei despre evenimente care au avut loc cu 65 de ani in urma . Daca doriti sa pastrati o echidistanta rezonabila si responsabila este bine sa mai temperati pe MAGOGII si demagogi din ISRAEL si din alte parti care din diverse motive insceneaza prea multe povesti draconice - fantasmagorice tocmai din partea acelora care au fost (coreligionarii d-stra - fie ei - ateisti)unde au aplicat in numele contra fascismului cu eliberarea tarii - crime impotriva umanitatii asupra populatiei democrate clasice romanesti si au mult singe crestina pe mainele lor care nu poate fi sters - niciodata -! Tehnica este simpla : NOI evrei trebuie sa tipam primii pentru a nu fi acuzati primii ...(de pacate)de multe exemple de netagaduit . Sper ca nu este cazul sa tinteze si romanii din jurul lumii transfocatorul in directia restabilirii adevarului necenzurat aratind pe fata si criminalii din obstea d-stra datorita fara sa mai tina cont de maniera clasica a manevrarii terminologiei -actuale - mondiale: ANTISEMITULEEEEEEE!! JD

De la: musin din romania mangalia (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 08:52:07 , IP: 85.186.198...Evreii au o parte din vina. Indiferent cat ati cauta voi evreii sa demonstrati ca evreii sunt puri si nu au nici vina la nenorocirile care s-au abatut asupra omenirii, comunismul ,holocaustul,nu va puteti absolve findca mult sau mai putin aveti si voi o parte din vina.O parte din voi au luat parte la aceste nenorociri, si datorita participarii voastre la diferite evenimente a dus la producerea de asemenea orori, ce a ce se intimpla acum in Orient vina de 50%este petrolul si 50% evreii.

De la: crux (...@fasttelco.com)Data: 2005-09-24 09:29:39 , IP: 62.215.117...toata lumea rastalmaceste Am citit o carte din anii '90, Maresalul, armata si evreii, sau cam asa ceva. Acolo, autorul incearca, ca si Goma, sa acrediteze ideea ca pogromurile comise de romani contra evreilor erau justificate de comunizarea-n masa a acestora din urma si de crimele comise de acestia in timpul evacuarii din vara lui 1940.. Greu de crezut, asa cum se scrie si-n acest articol. Pe de alta parte, daca nu ma-nsel, Bodnarus era numele romanizat al lui Bodnarenko. Dar poate ca ma-nsel. E de asteptat ca un autor evreu sa traga spuza pe turta evreilor, asa cum fac romanii, care-nca sa justifice in fel si chip ticalosiile din '41. Inca nu s-a scris o istorie neangajata a evenimentelor respective, iar a scrie doar despre "Saptamana rosie" si-a omite ce-a urmat in '41 nu e corect. [?] Toate materialele de acest gen trebuie luate cu un graunte de sare, caci nu se minte pe fata, se minte doar prin omisiune, prin selectarea materialelor ce convin tezei (evident preconceputa). Ar fi bine ca fiecare parte sa-si asume in mod responsabil crimele comise atunci, pentru a inchide odata discutia asta fara de sfarsit.

De la: joel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 11:39:43 , IP: 193.226.30...un singur lucru.Un lucru merita comentat aici: armata romana nu ar fi tre-

buit intr-adevar in vecii vecilor sa cedeze un centimetru de pamant romanesc fara sa lupte pentru el. A fost o greseala grava decizia abandonarii a sase milioane de romani (din cati, din 12 milioane) in mana criminalilor bolsevici. Acestia le-au spus basarabenilor ca romanii sunt niste lasi care i-au abandonat si basarabenii nu pot ierta nici azi asta si au toate motivele daca ne gandim la cat au suferit. O greseala imensa care a dinamitat Romania mare indraznesc sa spun pe mult timp. E adevarat ca Pauker, Roman si Chisinevski au venit dupa ce fusese parasutat Bodnaras (Bodnarenko, "roman" neaos, fiu de dac si de roman, ha, ha, ha), dar in timpul comunismului barbar din primul deceniu au fost Pauker, Roman, Chisinevski si altii care au condus efectiv tara, nu neaosii. Cozile de topor autohtone doar au executat the dirty work. Cat despre fondul articolului, este evident ca nici un om nevinovat nu trebuie sa patimeasca ce au patimit evreii, romanii si altii in razboiul al doilea. NU EXISTA NICI O SCUZA PENTRU CRIMA FATA DE UN OM NEVINO VAT.(...) Cine e vinovat sa plateasca, daca nu a si platit deja (sa ne amintim ca Antonescu, considerat vinovatul principal a fost executat. Ce sa-i facem, sa-l dezgropam ca pe Oliver Cromwell si sa-l aruncam in Tamisa?). Dar de la actele de barbarie ale unora pana la culpabilizarea unui intreg popor este o cale lunga ce nu are nimic de a face nici cu memoria celor ucisi pe nedrept nici cu indreptarea situatiei.

De la: musin din romania mangalia (...@hotmail.com) Data: 2005-09-24 12:36:04 , IP: 85.186.198...Goma pe undeva spune si un adevar. Probabil prin asemenea articole si sondaje care sunt impotriva evreilor si acest popor se va trezi la realitate si nu se vor mai crede unsul lui dumezeu. Eu respect acest popor am prieteni evrei sunt foarte buni prieteni cu singurul evreu din Mangalia, dar sunt si ei oameni si au facut si mai fac inca greseli.

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-09-24 13:01:55 , IP: 213.64.59...Ce titlu timpit !!!! Cum puteti judeca atit de simplist si nenuantat domnule Tesu ???

De la: dan toader din franta (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 13:21:04 , IP: 212.194.203...Mihai Pelin? E vorba de baiatul rosu de la Jurnalul care insulta memoria lui Maniu? Este vorba de denigratorul partidelor istorice? Pai ala zici ca e nepotul Anei Pauker nu istoric. Daca de acolo isi ia Tesu sursele sau de la bolnavul vedetism Stoenescu... Mai multa grija maestre.

De la: CHIORU din TARA DE FOC (...@walla.com)Data: 2005-09-24 14:04:26 , IP: 80.178.171...peste zece minute ma uit la filmul magnolia cu tom cruise (asa se scrie ?). mi e mi place mult tom cruise. sincer sa fiu barbatii sunt mai frumosi decat femeile. care e muierea aia mai misto decat tom cruise ? si sa nu mai amintim pe brad pitt....mama doamne ce tip misto... si sean penn e naspa... si ed norton meserie curat
[tipică, grosolană, nerușinată diversiune - P.G.]

De la: serius-glumetul din tara desteptilor-prosti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-09-24 15:21:47 , IP: 83.103.170...
SE COMPENSEAZA CE NE-AU FACUT EVREII NOUA CU CELE-AU FACUT STRAMOSII NOSTRI LOR, DAR RAMINE SA NE PLATEAS-

CA EVREII COMPENSATII PENTRU CRIMINALA , CUMPLITA TEROARE COMUNISTA CONDUSA DE EI !

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 15:47:19 , IP: 82.78.69...felicitari, domnule Tesu Articol obiectiv, scris cu vadita buna credinta. Sper sa participati si sa luati cuvantul joi seara la Sala Radio la Conferinta "Cuvantului" cu Marta Petreu si Oisteanu.

Doua mici comentarii:

- despre cazul Galatzi. Intamplator, am gasit la un anticariat un exemplar din celebra culegere de documente ale armatei romane despre anii 39-41 publicata de Buzura la Fundatia Culturala Romana prin 92 dar retrasa si topita la cererea zice-se unor reprezentanti ai evreilor romani (din culegere s-a inspirat copios - fara sa mentioneze, lucru rusinos - Alex Stoenescu in cartea sa cu armata, maresalul si evreii). Acolo un document spune ca la Galati la podul spre Basarabia ocupata se adunaseră cateva mii de persoane care cereau sa treaca din Romania in patria sovietica (e posibil ca si din cei ce se refugiau in sens invers sa fi fost unii). La indemnul sovieticilor de dincolo, cei de pe malul romanesc au inceput sa ceara sa treaca mai repede. S-au luat in coltzi cum se spune cu soldatii romani care protejau zona si podul si, posibil provocatori, au inceput sa loveasca soldatii (raportul spune ca s-au tras si focuri de arma). In atmosfera de isterie creata, asa cum bine spuneti, cativa soldati au ripostat cu armele si pana sa inter vina ofiterii superiori s-au produs cca 2-3 sute de victime (e dat si bilantul lor pe categorii, nu mai retin).

- despre documente. Aveti perfecta dreptate, totul se leaga de aflarea documentelor care pot explica provocarile, crimele reale si aflarea astfel a adevarului intreg. Din pacate, istoricii romani nu au acces la arhivele NKVD, GRU si mai ales Komintern unde se afla listele cu agentii sovietici folositi impotriva Romaniei si cu actiunile lor de diversiune. Sa speram ca pana la urma rusii vor deschide toate arhivele.

Pana atunci insa, felicitari incaodata pentru modul deschis si onest de abordare a problemei. Toti cei care au ca obiect de studiu relatiile romano-evreiesti ar trebui sa va urmeze exemplul de discutare fara prejudecati si resentimente.(...)

Re: MINORITATI SUB DICTATURA (3) Nu stiu cum ai titrat dar vezi ca e vorba de Einsatzgruppen - unitati speciale SS. Am urmarit si eu multe episoade si m-a frapat lipsa totala a marturiilor romanilor basarabeni despre ce au patit in anii 40-41 de la regimul sovietic. De aceea cereau romanii sa audiezi si cealalta parte inainte de a da verdictul.(...)

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 17:16:23 , IP: 199.217.212...Re: MINORITATI SUB DICTATURA (3) - lucid

La 2005-09-24 15:57:37, lucid a scris: Nu stiu cum ai titrat dar vezi ca e vorba de Einsatzgruppen - unitati speciale SS. Am urmarit si eu multe episoade si m-a frapat lipsa totala a marturiilor romanilor basarabeni despre ce au patit in anii 40-41 de la regimul sovietic. De aceea cereau romanii sa audiezi si cealalta parte inainte de a da verdictul.

Felicitari domnule lucid. Acesta era si scopul postarii mele. Nu exista nici macar o singura declaratie a vreunui roman din zona aceea. Sunt numai si numai marturii ale romanilor de nationalitate evreiasca si, culmea, de nationalitate ucrainiana sau rusa. Oare nu s-a putut gasi un singur roman care sa-

si spuna si el parerea lui despre acele evenimente grozave ? Dar mai stii ?, poate ca in episoadele viitoare vom vedea si niscaiva romani.

De la: antiohusData: 2005-09-24 18:06:47 , IP: 83.130.167...Re: MINORITATI SUB DICTATURA (3) - lucid domnu calugaru,mai perseverati un pic,poate-poate pana la urma veti descoperi ceva romani pana atunci... numele Traian Popovici va spune ceva? cum va explicati ca nimeni nu sufla o vorbulitza despre acest adevarat OM? <http://www.ziua.ro/archive/2002/06/15/docs/23069.html> (...)

De la: Paul din Ohio din SUA (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 19:14:19 , IP: 65.27.212...Re: paul din ohio.P.S. Este oare posibil ca toate arhivele Romaniei sa fi fost luate de rusi?Daca asa este, atunci e foarte grav: un popor fara memorie nu prea are nici viitor. Cei care ii scriu istoria, capata o "soft power" asupra lu, care poate deveni foarte tare. Nu cred ca asa stau lucrurile. Mai degraba cred ca istoricii romani nu au energia si competenta necesara. Mostenirea ceausista este teribila in acest domeniu: multi scriu doar lozinci si ode, nu istorie.La 2005-09-24

De la: laurian (...@lycos.com)Data: 2005-09-24 22:06:36 , IP: 84.109.132... 2 remarci generale 1. ciudat ca romanii sunt atat de preocupati sa stie daca evreii au fost responsabili pt aducerea comunismului, desi majoritatea romanilor au votat comunisti si neocomunisti in aproape toti anii de la 1989 incoace. [Logică!] Ma intreb ce e mai fundamental - anticomunismul sau antisemitismul? Caci retorica anticomunista in romania nu a avut mare succes, dovada soarta pntcd-ului 2. ciudat de asemenea ca romanii sunt atat de preocupati de "problema evreiasca"...toate articolele din Ziua despre israel, evrei, antonescu, evnimente de acum 50-60 de ani starnesc forumuri de aproape 100 de comentarii, in schimb un articol recent in care se spunea ca procesul celor vinovati de mineriada din 13-15 iunie (de acum 15 ani) si inculparea lui iliescu treneaza a starnit doar 3 comentarii. Desi "normal" ar fi ca romanii sa fie mai interesati de mineriade (mineriada din 13-15 a fost comparabila cu Noaptea de cristal din germania, au fost omoriti zeci de oameni si arestati, brutalizati multi altii). Si de asemenea, daca cineva ar scrie un articol despre implciarea lui iliescu in lovitura de stat din decembrie 89, ma indoiesc ca ar declansa forumuri atat de pasionate ca cele despre evrei sau despre antonescu. Ma intreb de ce oare?

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 22:26:44 , IP: 84.228.39... Re: 2 remarci generale Intrebari normale. Si eu le-am intrebato. Mai sant si alte intrebari: de exemplu, de ce Ziua are aproape in fiecare numar ceva despre evrei sau Israel. [neadevărat - dar "logic"] Am putea sa credem ca este un subiect intern, la ordinea zilei. Probabil ca evreii se vinde bine si chiar daca nu mai santem in Romania trebuie sa se intereseze de noi peste tot. Cu alte cuvinte, daca nu eram, ne inventau. Un subiect de psihiatrie. (...)

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 23:54:22 , IP: 84.228.39... Re: laurian Nu, frecventza articolelor despre Israel si evrei era aceasi inaintea problemei Holocaustului. Ei au dezvoltat demult acest interes in ce fac evreii. Cred ca e clara chestia.

De la: smardoi din peste balta (...@yahoo.com)Data: 2005-09-25 06:05:06 ,

IP: 65.42.87...Re: 2 remarci generaleLa 2005-09-24 22:50:41, laurian a scris: <am citit ca romania a fost tara cu cea mai mare implicare in holocaust dupa germania.>

unde ai citit zbanghiule asta, pe pereti? documentu, adu documentu! zici de altii ca vorbesc din auzite dar tu ce faci?! iar, de ce romanii sunt preocupati de aceste subiecte e simplu: nu ne place sa vina unii sa ne scrie istoria cum le place (convine) lor (in acea comisie nou infiintata trebuiau sa fie si istorici romani, imparziali). un alt motiv e razboiu care s-a mutat de la voi pe tot globul si la care eu nu vreau sa particip dar sunt obligat sa suport consecintele (nesiguranta care planeaza acum). sa nu mi raspunzi ca fratii vostri, ismaeliti, vor sa cucereasca lumea si sa impuna islamu ca nu tine, poate la aia ca gligore.

De la: RoxanaData: 2005-09-25 14:54:34 , IP: 82.238.120...Re: 2 remarci generale/ LaurianLa 2005-09-24 22:50:41, laurian a scris: "Acuzatiile formulate la adresa regimului roman de atunci (si nu al romanilor de acum, fireste) sunt extrem de grave, am citit ca romania a fost tara cu cea mai mare implicare in holocaust dupa germania. Iar romanii (spre deosebire de germani) nu sunt foarte doritori sa isi asume vreo responsabilitate, deci chestiunea politica e oarecum actuala. "

" Romania a avut cea mai mare implicare în holocaust dupa germani. > Asta este o fraza standard. Unde am mai auzit-o ? Da, mi-am adus aminte. In Elvetia si în Franta. (...) daca Franta nu ar fi avut prostul gust sa se faca ocupata pe jumătate, Hitler nu ne-ar mai fi facut pactul cu Molotov pentru atacarea Poloniei. Mai era o forumista care dorea sa ne convinga ca holocaustul a plecat din Romania, nu sînteti singurul. Historia romanilor este un lucru serios si îndocrinarea nu poate înlocui documentele. Armata romana trebuie sa aibe pelicule cu ce s-a petrecut în Basarabia. Anumiti ofiteri au fotografiat evenimentele. Dar cum sa scoti publicului astfel de documente ? Romania ar risca sa fie acuzata de revizionism, cuvînt tabou. De comunistii din Basarabia trebuie sa vorbesti ca de niste persoane anacronice, fara importanta si inofensivi, nu-i asa ?

De la: Agentura din Bucuresti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-09-25 14:57:58 , IP: 86.104.97...Re: Romania mai nashpa ca Polonia? La 2005-09-24 22:50:41, laurian a scris:>am citit ca romania a fost tara cu cea mai mare implicare in holocaust dupa germania. >

Si ai si crezut asemenea bazaconii? Care e sursa acestor elucubratii? (...) evreii au fost deportati numai din Basarabia si Bucovina, in restul teritoriilor romanesti (Vechiul Regat, adica Muntenia si Moldova, ca Transilvania ne-o luasera deja) "persecutiile" au fost minore si au avut un caracter sporadic. Sigur ca si aceste umilinte sunt regretabile, dar nu au pus in pericol vietii omenesti. N-o sa compari totusi ghetto-ul din Varsovia cu faptul ca evreii din Bucuresti erau scosi sa dea zapada. In plus, guvernul roman ii lasa sa emigreze, ba chiar ii incuraja in acest sens. Antonescu vroia sa scape de evrei, dar nu sa-i omoare.

De la: Nitu Rodica (...@yahoo.com)

> ...holocaust dupa germania. zecile de morti de la mineriada din 13-15, au fost exact sase (...) Romaniei pe locul 2 la Holocaust?, Ungaria a organizat deportarea im masa a evreilor in lagare de concentrare (vezi si filmul lista lui Schindler), ceea ce Romania nu a permis.Numai din Oradea (eu

sunt oradeanca de origine) au deportat peste 100 000 de evrei, apoi din Sighet, din alte localitati. Frica mi-e ca cei 400000 de evrei dati de muzeul Holocaustului din Washington ca fiind ucisi de romani, cuprind si pe cei din Ardealul de N, ucisi de unguri si pusi in carca noastra?

De la: laurian (...@lycos.com) Data: 2005-09-25 16:27:52 , IP: 82.80.179...
Re: Romania mai nashpa ca Polonia? (...) Agentura a scris: <N-o sa compari totusi ghetto-ul din Varsovia cu faptul ca evreii din Bucuresti erau scosi sa dea zapada.>

Si in Cernauti a fost ghetto. Si in toate orasele din basarabia, bucovina si transnistria (aceasta din urma fiind anexata de Romania intre 41-44). Si acolo era cea mai mare concentrare de evrei. E adevarat ca evreii din vechiul regat au fost in general scutiti de deportare. Bunicul meu a fost intr-adevar pus la munca voluntara, ceea ce nu era mare lucru (romanii erau trimisi pe front) . asta sunt dispus sa admit.

De la: Sobru (...@yahoo.com) Data: 2005-09-24 23:10:40 , IP: 81.196.220...

Re: 2 remarci generale-laurian Romanii doar replica. Cei care acuza Romania sint evreii. Romanii nu mai aveau nici o treaba cu evreii (daca au avut vreodata), si nici poveste de antisemitism sau alte aberatii in Romania de azi. Se trezesc insa scormonitorii vostri in rahat dupa 60 de ani, ca sa acuze mizerabil intregul popor roman, sa le impuna legi si sa le scrie istoria. Si-uite asa, apare iar "antisemitismul" la romani. Vrei ca romanii sa taca si sa inghita toate mojiciile. Si-asa e prea slaba reactia. Pupincurismul functioneaza inca din plin in politica romaneasca, asa ca n-ai de ce sa te plangi. In legatura cu comentariile care ar fi mai multe cand apare subiectul, explicatia e simpla. Cand dusmanul vine din exterior, reactia este mai hotarata, iar diferendele interne se estompeaza.

PS. N-as vrea sa-mi raspunda d-alde roi, ca n-am ce discuta cu d-astia.

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org) Data: 2005-09-25 18:03:35 , IP: 85.68.252... Finkelstein negationist ? Palavre! Necunoastere, minciuna sau dezinformare "Pai sunt si evrei renegati, antisemiti cum este un anume Finkelstein care e printre negationistii celebri ai Holocaustului, la fel ca la oricare popor. " Persoana din care am extras citatul se va recunoaste. Daca este onest, va recunoaste una din motivatiile interventiei sale "urechiste" : necunoasterea, minciuna sau dezinformarea. Unul din comentarii acestui articol, sursa nu are nici o importanta acum, afirma cele de mai sus. Persoana nu a citit cartile lui Finkelstein sau dezinformeaza. In ambele cazuri atitudinea merita un comentariu.

Finkelstein nu neaga Holocaustul. Nimeni nu-l neaga dealtfel in aceasta lume. Se discuta afirmatii, contexte istorice, cauzele, scopurile, caracterul crimelor (de stat, sistematice, private, reactii la alte crime), cronologia, numarul victimelor, cauzele deceselor (crima, neglijenta, neacordare ajutorului pentru persoane in pericol, bolile infectioase, foametea naturala, foametea provocata, subalimentatia, experientele pe oameni).

In cartea sa "Industria Holocaustului" Finkelstein, care este un evreu de stinga, dintr-o familie de victime al Holocaustului, discuta o singura chestiune : utilizarea in scopuri de recuperare (extorsiune) de fonduri a Holocaustului, de catre organizatii evreiesti americane in combinatie cu grupuri de avocati evrei americani, sub pretextul ajutorarii supravietuitorilor. Timpul necesar verificarii autenticitatii cererilor de despagubire va

fi destul de lung si probabil numarul supravietuitorilor va mai scadea prin deces. Finkelstein este revoltat de folosirea Holocaustului ca pretext pentru imbogatirea personala a manipulatorilor. Atit. Asta e "industria" despre care scrie.

Astept un raspuns. Dan Culcer

De la: Livius Chilian din Liberty, New York (...@hotmail.com)Data: 2005-09-25 19:28:23 , IP: 24.90.125...Finkelstein negationist ? Nu! Doar oripilat de lacomie!Orice persoana interesata in industria 'holocash-ului', trebuie sa'l citeasca pe Finkelstein. A incercat sa'i opreasca pe asa zisii Iudei aciuati in SUA si coplesiti de LACOMIE MALADIVA, acei "Iudei" care au facut din tragedia de la mijlocul anilor '40, o industrie mega-prospera; industrie ce a fost botezata "holocash" de catre Iudei rationali precum acest Finkelstein. Ei, bine, stiti care'a fost raspunsul 'sanatosilor' holocashologi fata de acest om!? L'au batjocorit! L'au umilit scriind ca parintii sai au fost suferinzi psihiatric, ca au murit, amandoi, bolnavi de Alzheimer. Nereusind sa'l descurajeze, l'au atacat direct si au scris ca a avut o copilarie traumatizanta din cauza bolii parintilor(???) si ca el este...schizofrenic. Acestia sunt holocashologii care acum incearca sa smulga bani si de la Romani. Sa nu credeti ca au renuntat. Ei asteptata ca "presedintele" Basescu sa'si consolideze pozitia...

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-09-25 19:30:26 , IP: 66.245.241...Re: Finkelstein negationist ?(...)nimeni nu neaga Holocaustul doar cifrele care se vehiculeaza. Degeaba o sa astepti un raspuns Dane, n-o sa gasesti tu evreu onest.... cel putin aici pe forum. Dar ai sanse mari sa fi catalogat drept antisemit sau securist. O zi buna

De la: Livius Chilian din Liberty, New York (...@hotmail.com)Data: 2005-09-25 19:15:28 , IP: 24.90.125...De ce? De ce?...nu vreti voi, Iudeii, sa ne lasati in pace pe noi, Romanii? Ce morb al terorii va impinge, in continuare, sa traumatizati societatea romaneasca? In primavara 1944, Hitler si Himmler le'au cerut Ungurilor si Romanilor sa'i trimita in Reich, pentru exterminare, pe Khazarii Unguri si Iudeo-Khazarii din Romania. Ungurul si'a facut "datoria". Romanul Antonescu a refuzat. Dupa razboi, Antonescu a fost "judecat" de catre un Iudeu-Rus si ucis. Ungurul a murit de moarte buna, prin '56, intr'o tara Euroatlantica... Insailarea de fata nu reprezinta un articol! Autorul a vrut sa'si exprime adevarata sa ideologie, atunci cand a lansat expresia "DROJDIA IUDAICA"! Numai pentru a'si refula rasismul sau superioritatea, a insailat acest cearsaf, autorul, asa cum, tot in acest ziar, am intalnit expresia "masacriul national". (...)

Daca Iudeii de azi nu se vor opri din campania lor de subjugare totala a politicii, economiei si finantelor Romanesti, vor primi riposta cuvenita! Calaul la adapostul caruia cred ei ca'si pot face de cap la nesfarsit, America, ar probleme cu natura si dumnezeul lor, si nu cred ca'si vor mai putea permite sa tina'n brate un BLESTEM care, iata, se intoarce impotriva lor - a Americanilor! Cititi cu ce se ocupa cetatenii Israelieni in Romania. Nu se duc sa'nchierieze un hectar de pamant, sa munceasca si sa produca paine pentru copiii strazii. Nuuu!!! Ei "e buni" la altceva.

De la: superjjew (...@yahoo.it)Data: 2005-09-25 20:00:00 , IP: 84.243.85...
Re: De ce? De ce?...Dar pe tine,ce morb al patologiei tale de (asa zis) natio-

nalist (asa zis) Roman,mai subdezvoltat decit altii (se vede clar) te impinge sa murdaresti netul cu gindirea ta exprimata de pe un capac de wc??? Cit despre Iudeo-Khazarii tai (care ies doar din inventia unei minti bolnavo-psihoide),aceste afirmatii dau la iveala gindirea unui om obisnuit (se vede clar) sa vorbeasca mai intotdeauna in necunostiinta de cauza (sau mai rau,in cunostiinta dar in reavointa). Tu,si cei ca tine,admiratorii ai tradatorului de neam si de tara care a fost Antonescu,sinteti motivul pentru care de ani de zile romanii sunt priviti in afara in cel mai rau mod posibil. Ungurul,a fost el un mare criminal,dar nu a semnat acte (lucru pe care Antonescu l-a facut,si pentru care a fost condamnat si la Nurenberg) (...)

Vai doamne,de parca saracii romanii nu au altceva decit sa citeasca gulgutele codarzilor care dupa ce au lins fundul ceausist si au colaborat duiosi cu fosta Secu',acu se dau mari patrioti??:)

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-09-25 19:43:56 , IP: 66.245.241...Re: De ce? De ce?...Fostul ambasador al Israelului la Bucuresti, generalul de Politie Sandu Mazor, e vicepresedinte la EUROM BANK (fosta Banca Dacia Felix). Astia sunt cei care ne jefuiesc tara.

De la: superj Jew (...@yahoo.it)Data: 2005-09-25 20:03:29 , IP: 84.243.85...Re: Ma'ntreb...Daca n-ai fi prea magar,ai stii ca Garaudy e un fost calugar care a trecut de la Monahism la Islamism. (...)

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-09-25 20:16:58 , IP: 66.245.241.Re: De ce? De ce?...Una dintre cele mai mari personalitati care au marcat România în ultimul secol a fost Maresalul Ion Antonescu. Hulit de unii, contestat de altii, Maresalul si-a pastrat demnitatea chiar si in cele mai grele momente. O fire singuratica, dar puternica. Desi tradat de "prieteni" el preia toata vina actiunilor din timpul razboiului asupra sa. Asta a fost Maresalul Ion Antonescu. Si va ramine in istorie ca un mare erou. (...) Superjuu, dar de Nicolae Steinhard ce zici.....el a fost evreu de-al tau trecut la Crestinism. A tinut sa fie botezat inainte de a muri in credinta Ortodoxa in inchisoare, acolo unde a fost aruncat de evreii tai.

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-09-25 20:38:53 , IP: 85.68.252...Daca am fi uituci sau bolnavi de Alzheimer. Informatii partiale si fotografii care nu ilustreaza nimic; superj Jew a scris: > Daca n-ai fi prea magar, ai stii ca Garaudy e un fost calugar care a trecut de la Monahism la Islamism.>

Daca am fi uituci sau bolnavi de Alzheimer nu am stii ca inainte de a fi fost monah (vorba vine!) Garaudy a fost un comunist viforos in Franta, apoi un comunist revizionist, tot in Franta din cauza unei teorii estetice a Realismului Sans Rivages (fara tarmuri, fara limitari dogmatice adica) prin care voia sa-i recupereze pentru cultura comunista pe de altfel filocomunistul Picasso sau pe poetul-diplomat Saint John Perse, refuzat de unii dogmatici. Iar acum e catalogat ca antisemit de catre sionistii vajnici, fiindca a cutezat sa critice politica american 'neoconservatoare' si politica statului Israel. Iar daca nu am privi atent ci doar asa ca sa ne aflam in treaba, nu am observa ca fotografia cu care ziaristii neprofesinisti de la Ziua, ilustreaza articolul despre care discutam nu are legenda, nu stim ce reprezinta, cind a fost facuta macar si unde, ca sa nu ma vorbim de autor? Nici cine sunt pe priciuri nu stim, rusi, evrei, romani?

Iata ca se poate face istorie si asa. Maine cineva va folosi imaginea ca ilustratie la conditiile din lagarele traninstriene ale "Holocaustului". Orice se poate demonstra asa; pina si prostia cititorilor si electorilor, daca inghitim orice pe nemestecate si pe tacute. Dan Culcer

Re-re-revin: reproșurile că îmi “încarc” jurnalul cu futilități (texte publicate, nepublicate, dar ale mele și mai cu seamă intervențiile altora pe forumuri) sunt nefondate:

Eu nu-mi pot publica în periodice textele mele, nici replicile altora, nici comentariile (de pe forumuri). Sunt - pentru cine? re-re-repet: pentru surzii mei compatrioți?- sunt, deci un scriitor care se poate exprima doar pe internet. Deci: pe internet mă exprim, nu aștept aprobarea șefului sau/și a Sefiei Supreme.

Apoi: de la începutul anului jurnalul acesta stă martor: opinia mea despre “dialogurile” purtate pe forumuri a fost mereu alta: de la oroare absolută la înțelegere creștinească (sic), de la ener-va-re față de limba română folosită, față de ignoranța, tot română, a băgătorilor în vorbă și față de reaua-credință dezarmantă a evreilor și a ungurilor, la acesta din urmă forum, provocat de articolul lui Teșu Solomovici, am mai observat: ne-evreii (de pretutindeni, în lume, ca să spun așa) au reușit, mai întâi: să-și înfrângă frica-de-Securitate și să rostească (adevărat, sub acoperirea anonimatului, dar se știe că românilor le este frică și de “demascarea pseudonimului” folosit) adevăruri “jenante”; adevăruri “nejuste”; adevăruri “dușmănoase” care ar putea - chiar pot! - fi considerate “acolo, sus” manifestări de “ură-de-rasă”, de “antisemitism”, de “fascism”. În al doilea rând - vorbesc de acest forum - ne-evreii au lăsat de-o parte oboseala acumulată în timpul săptămânii în care au lucrat, comoditatea, ca să nu-i spun de-a dreptul: lenea noastră, legendară - și au pus mîna și... (să vezi și să nu crezi!) au alcătuit o bibliografie. Ca acel participant - nu are importanță “numele”, tot e pseudonim - care a prezentat, în trei volete, transcrierea unei emisiuni despre “Minorități nationale” dirijată (în toate sensurile) de tovarășii de nădejde holocaustologii R. Ioanid și J. Ancel. Astfel stînd lucrurile în tabăra românească, era firesc (am vrut să spun întâi: ne-normal, la noi, românii) să se opereze o... balansare a dialogului: pentru întâia oară am observat la evrei (după “pseudonime” ca ‘Evreu mândru din Israel’, ‘Superjew’ și după declarațiile unora, fie sub pseudonim - ‘Chioru’, fie cu numele adevărat/?: Laurian Kertesz) un... freamăt de tentativă de retragere, de defensivă. Ceea ce nu presupune că ar fi renunțat la metodele multverificate: întrebări diversioniste, de genul (improviz, dar nu alterez adevărul): “De unde știi că așa a fost? Care

sunt documentele pe care te bazezi?” sau de-a dreptul insulte; sau...întrebări atât de inteligente, încât ești obligat să te îndoiești că celălalt este evreu, îl bănuiești a fi un bou de-al nostru, tricolor, deghizat - ca insistenta, repetata, penibila; imbecila întrebare a lui Laurian Kertesz (aproximativ): “Cum de ține minte Goma ce i s-a întâmplat la vârsta de 5 ani?”. Asta m-a făcut să nu mai am respect pentru onestitatea sa, de evreu-normal. Nu, nici Kertesz (“numele” său miroase de la o poștă o maghiarizare a unui germanism sau polonism) nu este un evreu-normal.

Din nefericire el este cel mai puțin ne-normal.

Așa cum tovarășul nostru de veacuri Teșu-de-la-*Munca*, element devotat clasei ‘citoare, cu vechime-n câmpu’ muncii ideologice - antifasciste, nu vă ascundeți în borți de șarpe, voi, legionărilor! - și-a intitulat articolul din Ziua, “nu întâmplător”, ca să folosească limba lor din salcâm autentic: “*Și-au meritat soarta evreii basarabeni?*”. După același calapod interogativ-acuzator îi contra-interoghează evreii forumiști pe ne-evreii forumiști (ilustrația: în filmele americane, cu procese - dealtfel foarte bune - unde practica avocaților apărării interogând martori ai acuzării, somându-i: «Răspundeți prin *da* sau *nu*: Sunteți femeie sau bărbat!» - martorul fiind, declarat de la bun început hermafrodit..., este și insuportabilă și illogică și imorală).

Titlul - cu grijă ales, în colectiv restrâns și pus la vot - acest: “**Și-au meritat soarta evreii basarabeni?**” este, nu un titlu de articol, nu un rezumat al textului ce va urma, ci o detestabilă - și condamnată de cel mai pur stil mahalagesco-bucureștean lamentație-cerșetoreală-somație (să-i dai dreptate! - și despăgubiri! - lui - prin da-sau-nu-ul avocaților americani) - când *chestiunea* era alta, anume: **poartă și evreii vreo vină în tragedia începută la 28 iunie 1940, prin ocuparea Basarabiei ai și a Bucovinei de Nord ?**

Or diversionistul Teșu sare peste timp la *evenimentul ce a avut loc după un an, în 1941*, fiindcă numai acela îi convine, **pentru a conforta teza inocentei totale a evreilor, veșnic victime, niciodată călăi.**

Din acest motiv spun, în legătură cu recentul forum: există primele semne - firave, neconcludente - că un dialog între *goi* și evrei ar putea fi posibil într-un viitor nu prea îndepărtat - se observă precauțiile, deocamdată, gramaticale, ehei, condiționalul, din câte gropi ne-a scos el...

Duminică 25 septembrie 2005

Nici n-am apucat să mă trezesc bine după ziua de ieri,

istovitoare, că LIS (dragul de el) mă ferește cu două texte din *Observatorul cultural*, organ specializat în antisemitizarea mea, odată cu lălăiala cultului-descult “R. Ioanid” - ce timpuri, când 22 era megafonul monicilor și puilor aferenți, cei care mă calomniaseră tratându-mă de... calomniator al Liiceanului, mă alungaseră din literatură și de la edituri și din presă, mă “contestaseră”... La vremuri noi : lătrători-mușcători proapșei...

Așadar *Observator cultural* din 22 sept. 2005 revine (trecuse doar un număr!) cu:

“Tacere prudenta si stridenta
de Carmen MUSAT

“Trebuie sa incep printr-o marturisire: am un adevarat cult pentru cei care, inainte de 1989, au avut curajul sa se impotriveasca, raspicat si „pe fata”, dictaturii comuniste. Pentru disidentii arhicunoscuti, ca si pentru cei care, prea putin sau deloc mediatizati, au petrecut ani grei in inchisorile comuniste. Pentru cei ale caror vieti au fost intrerupte, deturnate, mutilate pentru singura vina de a fi pus mai presus de orice libertatea. Probabil ca, daca ei n-ar fi fost, nu ne-am fi deprins nici acum sa gindim pe cont propriu si sa ne impotrivim tentativelor puter-nicilor zilei de a manipula realitatea si pe noi insine. Datorita eroismu-lui lor am inteles ca un regim totalitar nu poate fi invins prin tacere, prin rezistenta pasiva, prin fuga din real si refugiul, vinovat si complice, in interior (interiorul familiei, al profesiei, al cercului restrins de prieteni sau al propriei minti). Ei au fost cei care au contribuit in mod decisiv la spulberarea mitului societatii perfecte, denuntind, prin actiunile si interventiile lor publice, ruptura iremediabila dintre teorie si practica, dintre propaganda ideologica si realitatea imediata. Ei au avut puterea sa infrunte Infernul totalitar si pe agentii sai fideli si pen-tru asta – cel putin pentru asta – le datoram respectul nostru.

“Si atunci, ce s-a intimplat in ultimii cincisprezece ani cu unii dintre ei? Ce s-a intimplat cu imaginea lor in constiinta publica? De ce s-a risipit atit de repede aura care-i inconjura in decembrie 1989, de ce s-a erodat in ritm accelerat capitalul de simpatie care-i sustinea la ince-putul anilor '90? De buna seama, raspunsurile difera, de la caz la caz, ca si atitudinea fata de unul sau de altul dintre disidentii anticomunisti. Dupa cum nu trebuie ignorat rolul major pe care mass-media aser-vita puterii neocomuniste l-a jucat in discreditarea sistematica a disi-dentilor. Caci, dincolo de aspectele particulare ale fiecarui „caz”, a exi-stat, cred, o anumita tendinta a societatii noastre de a minimaliza ges-turile protestatare antedecembriste, de a introduce accente de deriziu-ne, de blazare in perceptia protestatarilor anticomunisti, pe care prea putini dintre noi s-au straduit sa le contracareze. Dar sintem oare dis-pusi sa ne privim in oglinda si sa intelegem ce s-a intimplat inainte si dupa decembrie '89 cu ei si cu noi deopotriva? Ne intereseaza cu ade-varat un examen de constiinta care sa scoata la iveala responsabilitati-

le, mai mici sau mai mari, pe care fiecare dintre noi le are în privința evoluției (sau involuției) mentalului colectiv?

„«A face istoria adevărată a intelectualilor francezi înseamnă, în pofida ororii și a milei, în ciuda amaraciunii și a gretii, să reconstituim această peripetie atât de relevantă a aventurilor libertății și să marcăm această dată cu o piatră de hotar» scria Bernard-Henri Lévy în *Aven-turile libertății*, carte subintitulată *O istorie subiectivă a intelectualilor*. Înlocuiți „francezi” cu „romani” și încercați să vă imaginați ca un demers asemănător celui întreprins de filozoful francez ar putea fi inițiat la noi, ca cineva s-ar încumeta să reconstituie, sine ira et studio, o istorie (inevitabil subiectivă) a intelectualilor romani, de la Junimea încoace, trecind prin perioada interbelică și prin cea comunistă, pentru a se opri la epoca postcomunistă. Ar constata, probabil, că *tipul de discurs pe care Paul Goma îl livrează de cincisprezece ani încoace – violent pamfletar, cu rabufniri antisemite și cu ignobile atacuri la persoană* [sublinierea colorată - să se vadă - îmi aparține - P.G.] – are o îndelungată tradiție și că arareori societatea românească a sancționat astfel de atitudini, prin dezbateri substanțiale și nu doar prin reacții umorale. S-ar putea spune chiar că, departe de a încuraja discuția calmă și argumentată, mediul nostru cultural preferă pamfletul, roștia apăsătoare și picanteră. Ba, mai mult decât atât (iertată fie-mi „imper-tinenta” de a fi observat acest lucru), există în viața culturală autohtonă, în mod evident, măsători diferite, „criteriile obiective” în funcție de care X sau Y este sancționat variind de așa natură, încât e foarte greu să sesizezi coerența demersurilor inițiate de o instituție sau alta.

“N-ai vrea să fii greșit înțeleasă: cred că între Paul Goma cel din 1977 și Paul Goma cel de acum este o mare diferență. Îl respect pe primul și-i sunt profund recunoscătoare. În același timp, intervențiile publice ale celui de-al doilea îmi lasă un gust teribil de amar. Dar la fel de deconcertante îmi par a fi inconsecvența și lentoarea cu care reacționează instituțiile noastre culturale și reprezentanții lor cei mai autorizați.

“Și tocmai de aceea îmi e atât de greu să înțeleg tăcerea prudentă și stridentă care acopere orice început de dezbateră”.

Îmi amintesc cu drag - în urmă cu 20 ani, când D. Tudoran începuse a scoate *Agora*, din respect pentru colaboratori, publicase și un text semnat: “Raluca Petrulian” - o comentatoare politico-culturală. Mi-am spus părerea despre acest tipic produs al “intelectualului român ce-și schimbase domiciliul în Occident” (de tipul Gelu Ionescu). Această Raluca de care nu se auzise nimic de pe când era în România - și nici după demantelarea Europei libere de la München - îndemna, politicos, binecrescut (am învățat: ferește-te de puii binecrescuților români) pe acei exilați activi să angajeze un dialog civilizat cu interlocutorul, nu să-l sperie cu brutalități, cu zicerea pe șleau ale “unor realități” - în fond, cuconeta ne viză pe noi, pe Tudoran și pe mine, noi

eram “apucații”, după cum atât de plastic ne zugrăvise Monica Lovinescu. Se vede că tipul binecrescutei la român cunoaște o însemnată răspândire, mai ales atunci când cuconeta (nu-i voi zice “cuconița”: nu merită) are și veleități de șefesă de clasă, de instructoare de pionieri, de conducător - de moderatoare, ca să fim în pas cu ziua-zilei-de-azi, vorba jurnalistelor analfabete.

Persoane ca /această/ Carmen Mușat visează la un rol și la un rost de arbitru moral-intelectual (altfel împăciutorist peste poate, ca să folosesc “vocabularul” părinților săi, juști-făcuți, nu născuți), pentru ca, nu-i așa, toată lumea să fie băiat-bun, iar eternele tovărășete (acest oltenism este un /!/ feminin) să pros-pere. Ca și “Raluca Petruțian” (a mai auzit cineva de ea în ultimii 20 ani?) Carmen Mușat, prin vocație, prin obediență, apără de atacuri “valorile sigure” ale nației noastre nemuritoare («Cine dă în Blandiana/Liiceanu/Adameșteanu/Pleșu/Manolescu - dă în democrație!). Ferm - dar reținută în limbaj - recomandare prin exemplu personal a lui “R. Ioanid”: «Poți spune oricâte neadevăruri - dar rostește-le civilizat, nu ridică tonul (ca Goma)». Si tot după cum ne învață “psihologia maselor”: după ce îl acoperi de scuipați, de minciuni, de calomnii pe celălalt - încheie cu un “regret”: «Ce minunat era, pe vremuri - și ce păcat că a decăzut până la a nu-l mai recunoaște...» Și dai de înțeles că el, “interlocutorul” (de care puțin îți pasă), nu este într-un totu vinovat de ce i s-a întâmplat - și nu care cumva să-ți scape ce anume i se întâmplase: cartea de mărturie Culoarea curcubeului, abia scoasă în librării, în iunie 1900, a fost precipitat retrasă, depozitată - și arsă - de Liiceanu -; că, vorba lui Pintilie, “demascându-i” în presa franceză, înainte de 1989, pe “anumiți funcționari” - și Carmen Mușat, într-o diversiune subtilă (sic), deploră că “instituțiile noastre culturale...” - și ele, dar ce să mai vorbim...

“Paul Goma – taceri, proteste, rupturi
Ovidiu SIMONCA

“Despre Goma se vorbește numai în exces. Excesul de cuvinte, de apelative, îl transforma pe Goma, cu bune și cu rele, într-un fel de mit, la care unii fac plecaciuni, iar alții îl ciopirtesc. Așa ca Paul Goma nu poate fi decît „nebun”, „ticnit”, „antisemit” sau, privit altfel, Goma devine „singurul disident autentic”, singurul care i s-a „opus lui Ceausescu” și a strigat în gura mare ceea ce alții au tacut și au ascuns. În ultimele trei săptămîni, Goma este din nou „un caz”, după ce Uniunea Scriitorilor a sancționat revista Viata Romaneasca pentru publicarea unui fragment din Jurnal 2005 de Paul Goma, care ar fi avut, conform Uniunii Scriitorilor, „un caracter antisemit”.

“Paul GOMA

Culoarea curcubeului '77/Cod „Barbosul”

Editura Polirom, Colectia „Egografii”, Iasi, 2005, 544 p.

„– Auzi, ba? Te crezi Cristos? Pai, futu-ti cristosu’ ma-tii!
Ma apuca iar de barba, trage, zmucesce. O palma. Un pumn. Inca o palma. Un picior in fluierul piciorului. Si iar ma apuca de barba – ma trage pina la usa, inapoi, pina la fereastră. Si iar spre usa. Gifiie, de parca eu l-as plimba – de sacou. Ii miroase gura. Mai face un dus-intors, cu mine – mereu avind miinile la spate. Ma opreste in dreptul mesei negre... Ii pute gura. Ma apuca cu o mina de umarul drept, cu stinga imi umbla pe la barba... Inchid ochii de durere...

– Na, Cristos!

Ceva ma fulgera in git. Asta li se facea popilor ortodocsi si calugarilor: li se strivea traheea cu creasta degetelor inclestate in barbi, cu palma orientata in sus. «Fringe-Git» i se spune. Inca o data si inca o data – nu-mi pot stapini tusea, imi lipesc cit pot de mult barbia de piept, ca sa-i nu-i las pumnului sau libertate de manevra... Reusesc...” (Paul Goma, Culoarea curcubeului '77, Editura Polirom, 2005).

- Un om liber si singur

In primavara anului 1977, Paul Goma fusese arestat si dus la Securitate, pe Calea Rahovei din Bucuresti. In chiar prima zi, primele ore, fusese batut. Citatul de mai sus are doua personaje: victima (Goma) si monstrul (nimeni altul decit generalul Plesita). Nicolae Plesita il batuse pe Goma cum se pricepuse mai bine: „Nu puteam sta culcat decit daca imi rezemam ceafa, inalt, de capatul patului; ma sufo-cam, aveam gitul gros... Si nu legate de vreo emotie: zvircolituri nebu-ne ale inimii, palpitatii: si, din ce in ce mai frecvent, o gheara ascutita, usturatoare ma aduna ghem, in jurul locului unde, cica, se afla inima....” (Culoarea..., p. 245). Tot ce se intimplase cu Goma in 1977 arata clar: un om infruntase un sistem. Si reusise, la capatul unor luni istovitoare, sa invinga acel sistem: el nu se lasase tirit in mocirla, nu se lasase cumparat, ademenit, intimidat. La iesirea din inchisoare, sotia sa urla in fata securistilor: „Ce i-ati facut criminalilor, cind l-ati arestat era om si-acuma-i cirpa”. Nu era o cirpa. Era un om liber si putea povesti. Totul. „In Culoarea curcubeului depusesem marturie despre ceea ce indurasem eu si familia mea si prietenii si simpatizantii – si familiile lor – din partea Securitatii, doar pentru ca cerusem... drepturi ale omului” (Paul Goma, Cod „Barbosul”, Editura Polirom, 2005).

- Ruptura cu lumea scriitoriceasca

Mai are Goma, in Culoarea curcubeului '77, volum aparut prima oara in 1979, in franceza, la Editura Seuil, citeva intepaturi drastice fata de confratii sai, scriitorii, care nu l-au sprijinit, care l-au lasat singur si apoi l-au injurat virtos. In timp ce era in inchisoare, este atacat, pe rind, de Eugen Barbu, Nicolae Dragos, Vasile Baran, Al. Dobrescu, Al. Piru. Inainte de aceste atacuri concertate, fusese excluderea din Uniunea Scriitorilor. Il aparase doar Ion Negoitescu si Ion Vianu. In rest, tacere. Securistii, la ancheta, ii spun „simplu: cacatii de scri-i-tori,

ei te-au mincat, alde Ivansuc, Gafita, Preda, astia te-au lucrat si au dat vina pe... Pe, ce sa ne mai ascundem: pe tovarasul Ceausescu..." (Culoarea... , p. 242). Goma are el rafuielile cu scriitorii, dar stie ca, in primul rind, Securitatea si Partidul nu l-au inghitit, au incercat sa-l reduca la tacere si, mai apoi, sa-l racoleze. N-a tinut. Paul Goma a fost ferm, drastic, neingenuncheat.

Astazi, Goma este nu doar un om liber, ci si un om singur. Singur a fost si in 1977, singur este si acum. Dupa 1990, textele sale ajung sa provoace frisoane nu doar securistilor drapati in democrati, ci si scriitorilor. Incepe sa mute accentele. Incepe sa fie la fel de aspru si de drastic cu lumea scriitoriceasca, asa cum era cu Securitatea si Partidul. Este tot mai izolat si tot mai singur, i se reproseaza ca trateaza nediferentiat, ca discuta patimas, ca injura la gramada, ca nu pretuieste pe mai nimeni, ca loveste fara judecata. Apare primul Jurnal la Nemira, in 1997, si de atunci ruptura se produce. Goma incepe sa atace GDS, pe Liiceanu, pe Blandiana, este neindurator. Situatia nu-si gaseste leac.

- Teroarea monstruoasa si imbecila

Fac parte dintr-o generatie mai tinara (aveam noua ani in 1977) si m-am intrebat deseori daca Goma nu are dreptate, daca tratamentul necrutator aplicat lumii culturale, dupa 1990, nu are si un dram de adevar. Cred ca, in multe pagini, sint afirmatii juste. Numai ca, asa cum scriam la inceput, exista un exces care deranjeaza.

Am citit si paginile din noul Jurnal 2005, postate pe Internet. Acolo Goma consemneaza fiecare notita care face referire la el, inclusiv mesajele (cele mai multe aberante) care insotesc textele sale care apar in Ziua, mesaje trimise de cititori anonimi. M-as putea intreba daca memoria sa nu se incarca de lucruri parazitare, daca, atent la tot ce se scrie despre el, Paul Goma nu sufera pentru fiecare rind, daca gunoiul si copacii uscati n-ar mai trebui aruncate, dintr-un soi de liniste si de refacere, tocmai pentru a vedea din nou padurea. Si Culoarea curcubeului '77 era tot un jurnal, dar acolo simteai, la modul fizic, cum se instaleaza teroarea, cum aceasta Teroare nu e numai monstruoasa, ci si imbecila. O spune si Goma: „Se va constata fara efort: Monstruosul aparat al Terorii – Securitatea – era nu doar crud, nedrept, criminal. Ci si grotesc. Pentru cei cu simtul umorului: comic" (Cod „Barbosul").

Dincolo insa de consemnarile sale in extenso in Jurnal 2005, Paul Goma are acum de infruntat calificativul de „antisemit". Apelativul porneste de la volumul sau Saptamina Rosie. Am deschis si eu Internetul, la adresa paulgoma.free.fr, si am parcurs textul Saptamina Rosie 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia si evreii, subintitulat „eseu". Ce am citit eu ar fi o „varianta augmentata" la 22 august 2005. Sa facem precizarea ca acest text a provocat suita de reactii, care au culminat cu apelativul de „antisemit" adresat lui Paul Goma. Sa mai spunem ca jurnalul ultimului an consemneaza de la cine au venit reprosurile de „antisemit" si ofera replicile (unele publicate ca texte de sine statatoare in presa din Romania) lui Paul Goma. Un astfel de fragment, justificativ, a fost publicat in revista Viata Romaneasca. A inceput scandalul, care a dus la sanctionarea responsabilului de numar, Liviu

Ioan Stoiciu, si la producerea unor comunicate de tot hazul din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor, in care se scrie ca membrii redactiei „au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului in discutie si si-au insusit continutul si formularea comunicatului USR pe aceasta tema".

- Excesiv si nedrept

Tot acest caz ar trebui sa porneasca de la doua chestiuni, la fel de importante fiecare:

1. Libertatea cuvintului si a opiniei. Orice om are dreptul sa se manifeste liber si sa-si prezinte opinia. Nimeni nu poate ingradi dreptul la expresie libera. Uniunea Scriitorilor din Romania, certata cu Paul Goma inca din 1977, aduce discutia pe un tarim extrem de sensibil, de evanescent. Practic, Uniunea Scriitorilor intareste calificativul de „antisemit", pare sa dea un verdict, ceea ce ii ingradea lui Goma libertatea scrisului; el trebuie, acum, sa se apere si sa se justifice. USR a pus caruta inaintea cailor. In loc sa se discute, pe textul lui Goma, diverse afirmatii, se difuzeaza acest calificativ. Pina la urma, Uniunea Scriitorilor a reactionat administrativ, cit timp nu a produs acele citate, texte, fragmente care sa-l incrimineze pe Goma. Intr-o asemenea situatie, comunicatele Uniunii Scriitorilor, pozitiile publice ar fi trebuit incheiate la toti nasturii. Trebuia sa fie date exemple din text, era necesara o judecata de valoare si nu una administrativa. Asa cum au fost concepute, comunicatele USR sint sleampat redactate si ele par a fi doar rodul panicii, „ne-am trezit cu mortu' in casa", si acum trebuie sa scoatem camasa cumva.

In definitiv, Goma si-a dorit o dezbatere libera si a primit o sanctiune administrativa. Iata o posibila explicatie pentru nivelul destul de jos al dezbatelor de idei din Romania. Cum se ajunge la un punct nevralgic, se tace strategic, se pufneste, se cauta cai ocolitoare, se intervine cu penalizari institutionale. Pina la urma, Goma ridica o problema de istorie: au avut evreii vreun rol in ceea ce el numeste „atrocitatile" comise de Armata Rosie, dupa cedarea Basarabiei, in 1940? Si daca au avut, se mai intreaba Goma, de ce nu recunosc evreii aceste lucruri? Problema, asa cum este prezentata de noi, pare grava si importanta, si nimeni n-ar avea obiectii sa fie discutata. Numai ca problema, cum e ea enuntata de Goma, este insotita de o risipa de invective, ceea ce blocheaza discutia, inainte de a fi inceput. Goma nu discuta o problema de istorie, el isi inchide propria lui dezbatere fiind excesiv, nedrept si injurios. El reduce o discutie care ar putea fi fecunda la o serie de afirmatii hazardate, extrem de daunatoare discutarii faptelor istorice sine ira et studio.

2. Discutia istorica s-a transformat in incriminare evreiasca. Desi Paul Goma recunoaste Holocaustul, recunoaste crimele savirsite de romani impotriva evreilor, pluteste un aer de harta cu evreii, cu toti evreii. Cind am citit Saptamina Rosie 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia si evreii, primul meu impuls a fost sa spun ca Goma reia toate poncifele legate de evrei, ca au slujit comunismul, ca au adus comunismul in Romania, ca s-au manifestat impotriva romanilor. La

Goma, insa e mult mai mult, e o acuzare in bloc a evreilor, un stigmat pe care ar dori sa-l puna definitiv, irevocabil. Evreii par sa fie o natie rea, bolsevizata, atroce, in opinia lui Goma. Iata citeva citate din Saptamina Rosie: „acolo, in Asia centrala, din august 1941 pina in august 1944 bolsevicii evrei fugari capatasera instructajul apropiat pentru a deveni comisari – guvernanti in tarile care urmau a fi ocupate si sovietizate”. Multi evrei s-ar fi manifestat prin „talentele de calai ai romanilor din Basarabia, Bucovina, Herta intre 28 iunie 1940 si 22 iunie 1941”.

Approape peste tot, in textul lui Goma, se vorbeste de evrei cu doi de i, nici o nuanta, nici o retinere, nici o pastrare a cumpatului. Sa continuam: „Holocaustul Rosu, de care evreii s-au facut vinovati, inca din 1917, in Rusia...”. Mai departe: „Intre 28 iunie si 3 iulie 1940, dusmanul de moarte – Rusul, avindu-l unealta fidela, fanatica pe evreu”. Si: „«evacuarea» armatei si a civililor din Teritoriile Ocupate in iunie-iulie 1940 a constituit, din partea evreilor, nu a rusilor ocupanti prilej de agresiune salbatica, fanatica, rasista, anti-romaneasca, anti-goii, anti-crestina (incalcarea Poruncii a 6-a!)”. Sa citam din Goma, din nou cu referiri la evrei, evreii cu doi de i: „evreii, incepind din 28 iunie 1940, au dovedit ca sint capabili de cruzime asiata, de violenta oarba, de acte de barbarie, de sadism”. Ei ar fi practicat „omucidul” care „a intunecat-insingerat intreg secolul al 20-lea o data cu Revolutia bolsevica, opera teoretica a lor, opera materializata si de ei prin teroare-teroare-teroare”.

De ce s-a ajuns aici, de ce Goma scrie asa, de ce scrie Goma ca romanii s-au „razbunat” pe evrei, declansind Holocaustul, pentru Saptamina Rosie?

- Generalizare injurioasa

Stiu din cartile de istorie ca exterminarea evreilor a fost politica de stat in Europa, in Germania si in statele aliate nazismului, ca Holocaustul impotriva evreilor a fost declansat de virfurile conducatoare. N-a fost o „razbunare”, ci o politica sistematica de exterminare, ilogica, doar pentru ca erai evreu, ca te nascusesi evreu. Din acest motiv, peste tot in Europa, conducatorii de stat actuali isi asuma deciziile politice de exterminare a evreilor din cel de-al Doilea Razboi Mondial. A facut-o si Romania, si Germania, si Polonia (a se vedea rolul polonezilor in suprimarea comunitatii evreiesti din Jedwabne). Acum, Paul Goma intoarce logica si spune: si evreii sint vinovati, sint raspunzatori. Ce pare sa se uite este ca a existat o Armata Rosie, un stat sovietic care a actionat impotriva Romaniei si a romanilor. Nu evreii au impus ultimatumul sovietic din 1940.

Goma lasa sa se inteleaga ca evreii au fost peste tot in fruntea bucatelor, umar la umar cu sovieticii, si inainte, si in timpul si dupa cel de-al Doilea Razboi Mondial. Atunci de ce URSS a practicat exterminarea evreilor? De ce Stalin a fost impotriva evreilor? De ce, ca sa revenim la Jedwabne, masacrul evreilor a fost produs de ofiteri sovietici? Si de ce Goma aminteste ca, pentru basarabeni, Antonescu era „Maresalul dezrobitor”? Ce a insemnat, de fapt, reintrarea armatei

romane in Basarabia, nu un lung sir de atrocitati declansate impotriva evreilor, a tiganilor si chiar a populatiei romanesti, chinuita de un razboi pe care nu-l mai recunostea si nu si-l mai dorea?

Orice natie are cozile ei de topor, oportunistii, fricosii ei. Poate ca au fost unii evrei care s-au bucurat de eliminarea administratiei romanesti din Basarabia. Poate ca unii evrei s-au manifestat cu ostilitate impotriva romanilor basarabeni. Asta cred ca se poate dezbate, se poate discuta, se poate argumenta sau se poate nega. Insa Goma nu se opreste aici. Pentru el, Evreul, evreii au fost „coautori: auxiliari zelosi ai bolsevicilor ocupanti ai Basarabiei si Bucovinei de Nord”. (Saptamina Rosie, p. 331). Imagine apocaliptica, rautate originara, dispret antiromanesc – acestea sint tezele lui Goma cind discuta de evrei. E generalizare injurioasa, dupa parerea noastra, o generalizare care ar putea primi termenul de „antisemit” si s-ar putea incadra intr-o „directie antisemita”.

Ca de fiecare data cind se incearca generalizari, trebuie sa cauti individualul care te contrazice, care nu se incadreaza intr-o regula impusa.

Iar individualul pe care vreau eu sa-l invoc este acel evreu pe care l-am cunoscut in adolescenta mea, la Cimpulung Moldovenesc, un evreu fara ifose, fara dorinte sa fie mare si tare in UTC, fara ambitii politice, un evreu, Lulu Abramovici, care isi traia adolescenta fara sa se vada evreu mereu, care traia in aceeasi lugubra Romania. Paul Goma vorbeste si in Saptamina rosie si in alte texte de evreii care au avansat in ierarhia comunista. Numai ca, odata intrat in sistem, apartenenta etnica disparea. Nu faceai rau, in comunism, pentru ca erai evreu sau roman, ci pentru ca pactizai cu acel sistem, care ne dezonoara si ne dezumaniza. Dar au fost foarte multi evrei care au suferit impreuna cu romanii, care l-au aparat pe Goma (Ion Vianu, ca sa ne reamintim de 1977). Eu cred ca evreii din Romania au suferit la fel de mult ca si romanii din Romania, dupa razboi, si ca regimul comunist a avut accente antisemite.

- „Campanii antisemite” au fost si in timpul comunismului

Si mai cred, daca vorbim despre evrei, ca la suferinta Holocaustului s-a adaugat suferinta din anii comunismului. Liviu Rotman explica intr-o recenta carte cum populatia evreiasca din Romania a devenit, dupa al Doilea Razboi Mondial, „victima unor campanii antisemite si de limitare a drepturilor omului”. Spune Liviu Rotman: „Dupa o scurta perioada de tranzitie, marcata de speranta revenirii la normalitatea societatii democratice, in Romania se instaura un nou tip de totalitarism, care se prezenta, numai la suprafata si propagandistic, drept opus celui ce se prabusise in august 1944. In fond, instaurind arbitrariul si desfiintind – treptat – drepturile si libertatile individuale, el se dovedea, in esenta lui, bazat pe aceeasi structura mentala totalitara. Fireste, procesul de «decodificare» a esentei noului regim a luat timp. Unii dintre evrei s-au lasat inselati de cintecul de sirena a noii Puteri. Cu atit mai mult cu cit aceasta se prezenta ca expresie a unei ideologii internationaliste, deci opusa exceselor natio-

naliste ce insotiseră dureros istoria poporului evreu, în special în ultima perioadă. Trezirea va fi dureroasă, dar definitivă. Și ea era una de ruptură" (Liviu Rotman, *Evreii din România în perioada comunistă 1944-1965*, Editura Polirom, 2004).

- Ce s-a întâmplat cu Goma?

Ma întorc la o întrebare: Ce s-a întâmplat cu Goma? Am în față două cărți: *Culoarea curcubeului '77* și *Saptamina Rosie*. De mai multe zile le citesc în paralel și ceva nu se leagă. Aș vrea să-mi pot explica. După ce-am citit *Culoarea curcubeului '77*, mi-a fost rusine. După *Saptamina Rosie* iar mi-a fost rusine. După prima carte, despre 1977, mi-a fost rusine că părinții mei n-au semnat proteste împreună cu Goma. El avea un copil mic, Filip, de un an și citeva luni, dar privea dincolo de siguranță să și a familiei. Pentru că tăcerea nu-ți asigură siguranță, ci doar permitea lui Ceaușescu să apese și mai mult pe grumaz. După a doua carte, mi-a fost rusine că transfera tot raul pe care l-a văzut cu ochii lui în Basarabia asupra evreilor.

Nu fac parte dintre cei care se solidarizează cu Goma indiferent de afirmațiile lui, care semnează proteste de indignare, dar nici nu vreau să fiu printre cei care îl acuză fără să-l citească. Aș vrea să-l înțeleg și aș vrea să-mi rămână nestirbită imaginea lui Goma din 1977. *Culoarea curcubeului '77* este poate cea mai bună cale de înțelegere a ceaușismului, a Securității ceaușiste și e foarte bine că Editura Polirom a editat-o în acest an [chiar dacă a uitat să menționeze că au existat, mai întâi, două ediții europene, imediat după 1977], și chiar dacă Goma spune că volumul i-a fost maltratat, prin neincluderea unei prefete care să explice aventura cărții după 1990, când a fost prima oară editată la Humanitas, moment în care *Goma se desparte de Liiceanu, pe motiv de „retragere” a exemplarelor*). [așa se cheamă, la Observatorul lui R. Ioanid *trimiterea la topit a cărții?* - întrebarea mea de etern naiv]

“Marturisesc, în final, și că n-aș fi vrut să citesc *Saptamina Rosie* și să fie tot Paul Goma autorul, îmi este greu să accept «caderea» lui Goma”.

O. Simonca este imaginea în oglindă, părechea, a două lentile a ochelarilor unei, nu doar reviste, ci confrerii. La urma urmei ce aș fi vrut: ca el, O.S., intelectual postrevoluționar, postmodernist, post... etc să aibă comportament de jurnalist cultural onest?, să scrie, nu «“retragere” a exemplarelor» din **Culoarea Curcubeului**, ci *retragere din librării, depozitare, peste doi ani trimitere la topit? Și să scrie, negru pe alb, numele autorului actului culturalo-moral: Liiceanu?* (s.m.)

Dar unde mă trezesc eu? Ce “pretenții” am, vorba unei tovarășe proprietare cel puțin a editurii Dacia de după pensionarea lui Radu Măreș?

LIS mi-a trimis și acest text:

Ziarul "Adevărul" / 17.09.2005, pagina Adevărul literar

"Singuratarea pasarii migratoare (1)

"Din ce in ce mai des imi spun ca adevaratii mei cititori sint cei impuscati atunci, in '89 in locul meu si pentru mine. Scriu asadar pentru o mina de morti care devin din ce in ce mai vii, din ce in ce mai buni si din ce in ce mai frumosi pe masura ce-mi frunzaresc cartile sub pamint sau in cer. Daca macar zece oameni mi-ar fi citit si asumat in proportie de 1% cartile, lumea romaneasca ar fi devenit, daca nu ceva mai buna, macar cu un strop mai cinstita. Sint sute de oameni, chiar mii, care mi-au cumparat si citit cartile. Si totusi nici o schimbare palpabila nu s-a petrecut, inspre fiinta binelui, in viata lor si a noastra. De ce spun asta? „Din vanitate", fireste, ar fi primul raspuns. Da, poate. I-as spune insa acestei „vanita-ti" altcumva: i-as spune datorie inversu-nata fata de memoria celor morti, raniti sau pur si simplu istoviti de apasarea istoriei in decembrie '89. Daca as fi murit atunci, cartile mele, traducerile si editiile n-ar fi existat. Ele s-ar fi restrins, hilar, la visul unui pumn de oase. Dar cum ele exista, nu le pot justifica decit prin miracolul din 22 decembrie.

*

"In fond, nu s-a ales nimic de pe urma Revolutiei din decembrie. Ce au romanii acum, la jumatatea anului 2005, puteau avea si fara varsare de sange. Teribil adevar, care insa nu pare sa miste aproape nici o constiinta. Peste o mie de oameni si-au pierdut vietile aiurea, pentru ca scribitii intransigenti sa plece in lumea larga, iar scribitii molateci sa ramina mai departe „la vatra", in trena comunistilor. Ma uit la toate institutiile „oficiale" si ma apuca jalea: de la Presedintie si Guvern (o fractiune) pina la Academie si Uniunea Scriitorilor, numai semicomunisti aroganti si complexati. Iar in urma lor, masa resemnatilor complici care, intr-un mod usor diferit fata de epoca lui Ceausescu, nu-si mai rumega resentimentele prin bucatarii, ganguri sau cotloane dosite, ci pe strada, la TV sau in revistute zemoase. Evident, cu efect ZERO. Toti romanii dintre granite pe care-i stiu se dedau complicitatii, din parvenitism sau pur si simplu din oboseala de a mai tine piept valului. In fond, fiecare om are o singura viata, pe care nu si-o poate irosi denuntindu-i la nesfirsit si inutil pe un Iliescu, pe un Vadim sau pe un Brucan. De cind au plecat insurgentii radicali peste granita, adica imediat dupa mineriade, in Romania nu se mai poate intimpla nimic. Turma a reintrat in ordinea monolitica, ciobanul comunist contempla linistit gropile cu cadavre (rememorindu-si nostalgic scene din toiul luptei de clasa), iar pamintul se roteste, se roteste simplu si nesimtitor.

*

"De ce nu este suportat Paul Goma in propria-i tara? De ce este sabotat sistematic, trecut la rubrica „nefrecventabili"? A fost comunist? A fost securist? A fost colaborationist? Nu, nu, nu! Tocmai pentru ca a fost si a ramas anticomunist, antisecurist, anticolaborationist radical este evitat si pus la index de aliatii „politicosi" ai celor trei categorii de

lepre. Goma, singurul erou adevărat al romanilor sub Ceaușescu, ignorat sau plins condescendent de toată liota neocolaborationista actuală? Asta da printip, asta da, morala, coane Trahanache! „Bine crescutii” de pe malurile Dimbovitei se simt lezați de judecățile lui tăioase, neiertătoare, uneori infectate de durere, de scalpurile lui retorice? Dar aceiași „bine crescuti” i-au menajat și-i menajează în continuare pe criminalii comunisti: Ceaușescu, Maurer, Brucan, Iliescu, pe care Goma a refuzat și refuza cu sfântă încăpăținare să-i admită parteneri de dialog. Cum să dialoghezi cu un criminal patent, cu un ins al cărui loc se afla de iure într-o celulă de închisoare? Nu l-am cautat pe Goma niciodată și nici nu-l voi cauta, refuz să-l cunosc personal, fiindcă monomania lui mă sperie uneori și pe mine (am schimbat totuși două scrisori). Dar îl înțeleg și îl admir. Și nu pot să tac despre el. Ar fi să-mi reneg graunțele de cinste umană și să mă aliez complotului insan. Ceaușescu l-a exilat, confratii lui de breaslă însă l-au ucis psihic. Goma este victima unui asasinat moral perpetuat cu sau fără știința de inteligență românească postdecembristă, dintr-un complex de culpabilitate pe care nu și-l va exorciza, probabil, niciodată”.

“Cristian Bădiliță”

Nu, Cristian Bădiliță: “inteligența românească postdecembristă” nu m-a asasinat (de tot...) nici moral, nici u-moral. Inteligențioții noștri ca brazi s-au mărginit să joace perfect rolul de instrumente (iată ce băiat bun sunt: nu am spus “unelte”) în mâna Monicilor-Liicenilor-Adameștenilor-Manoleștilor. Acțiune la care un ajutor de nădejde a dat prietenul și al meu, nu doar al dumatăle: Paul Barbăneagră: întâi când, organizator al Colocviului Exilului, la somațiile condiționatoare («Dacă vine Goma, eu nu vin!» ale Monicilor, a Stolojancăi, a lui Calciu, a lui Halmaghi, nu m-a invitat să particip, ca să nu se supere Blandiana, Doina Cornea, Coposu, Petrișor și alți exilologi; a doua oară, când, în *Dilema* (ei, da: în *Dilema* cea dezinformatoare, diversionistă: “Dacă toți am fost vinovați, toți suntem nevinovați!»), a dat un interviu în care mărturisea că nici el nu înțelege ce se întâmplase cu mine de mă supărasem pentru contribuția lui la exilarea mea și din exil - chiar așa; de ce mă supărasem doar dintr-atâta?; în fine, a treia: prin alt interviu, din revista 22, în care repeta măgăriile din *Dilema*, apoi - în calitatea lui de consilier principal al lui Caramitru (e-hei! să fii consilier al lui Caramitru, cel care recita cu talent - și cu stropi versuri de Păunescu întru slava lui Ceaușescu, apoi, în vizită la Paris, cânta, pe după cap cu Barbăneagră ‘Sfântă tinerețe...’), îi ceruse Gabrielei Adameșteanu să nu-mi dea drept de replică (ca și cum ea ar fi fost înclinată spre normalitate - Doamne ferește!, n-o cunoștea). Însă el, Barbă, s-a supărat-Dunăre, când, abia la sfârșitul anului 1999 mi-a apărut la Nemira volumul **Scrisuri**, în

care se afla textul de răspuns, cel nepublicat de 22.

Nu nu m-au asasinat confrății - dar nici nu m-au lăsat să trăiesc - adică să public. Monicii, Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, Pleșu și puradeii lor dâmbovițelini: D.C. Mihăilescu, Buduca, Pruteanu, Iorgulescu, Borbély, Gelu Ionescu, Mihăieș, Dimisianu, Țoiu, au făcut tot ce au putut (să facă rău, pot, scriitorii noștri foarte-preferăți!) pentru a mi se închide gura de hârtie; pentru a mă ne-exista ca scriitor.

Nu au reușit (să mă asasineze), însă tot încercînd, cât rău mi-au făcut! Atâția dintre "împăciunitoriști" au nesimțirea, nerușinarea să-mi ceară - mie! - să trec-pestă, să mă-împac-cu, să ne prindem grabnic, cu mic, cu mare, în Hora Unirii din Piața Endependenței... Unde să ne mai și pupăm!

Am să trec-pestă abia după ce și Monica Lovinescu, Liiceanu, Manolescu, Pleșu, Adameșteanu, Iorgulescu, Cosașu, Gelu Ionescu, Ion Vianu, Mihăieș, Carmen Mușat, O. Simonca, Buduca, Groșan, Gârbea, Dimisianu, Țoiu, Blandiana, Antonesei...

- ...vor afla pe proprie piele ce înseamnă ca editorii-prietenii, altfel spus: liicenii, soreștii, să le trimită la topit măcar un volum, iar același (volum), peste ani, să le fie decapitat de Marele Decapitator Politromnik Silviu Lupescu. Amin.

Luni 26 septembrie 2005

LIS îmi trimite solidarizarea lui Luca Pițu. Tot el transmite lista conducerii U.S.:

Noua conducere a Uniunii Scriitorilor din România

În ședința din 27 iunie a.c. a Consiliului Uniunii Scriitorilor din România a fost ales, prin vot secret, Comitetul Director al Uniunii. Iată componența sa:

Nicolae Manolescu, președinte

Varujan Vosganian, vicepreședinte

George Bălăiță, Gabriel Chifu, Alexandru Cistelecan, Horia Gârbea, Gabriel Dimisianu, Mircea Mihăieș, Marta Petreu, Cassian Maria Spiridon, Szilágy István

În prima ședință a Comitetului Director au fost desemnați secretarii Uniunii și directorul de imagine:

Secretari: Gabriel Chifu și Irina Horea

Director de imagine: Horia Gârbea

Când mi-e insuportabil de greu - din varii pricini - mă oblojesc cu mijloace de bord - acestea, în ultimul deceniu fiind texte despre mine de Nicoleta Sălcudeanu, de Anca Hațiegan, de Ligia

Pamfilie, de Virgil Podoabă. Fiind singur în acele momente de automedicație, nimeni nu mă vede cum roșesc - de jenă, că se scriu atâtea și atât de adjectivate. Însă aici, în jurnalul meu extrem de intim, pot mărturisi: îmi fac cald pe la inimă. Și pe la lacrimă.

Marti 27 septembrie 2005

O zi însorită, sfâșietor de frumoasă. Ca o...

La ora 11 am primi un mesaj de la Mariana Sipoș: a apărut **Sabina!** Ufffff...

Ovidiu Nimigean mi-a trimis un articol al său - superlativul meritat: "normal" - nu pentru că în el mă laudă, ci pentru că, lucru rarissim la român, spune adevărul (vreau să spun: adevărul-subiectiv al meu, al nostru, cei încă ne-anormalizați).

Întâi mesajul:

"Domnule Paul Goma,

Am observat ca protestul meu impotriva manifestarilor aberante ale URSS v-a ajuns la cunostinta. Am trimis, prin Mihai Vakulovski, si o adeziune la protestul initiat de Dan Culcer, din pacate numele meu nu searegaseste pe lista. Nici numele poetului Chris Tanasescu de la Bucuresti.

Cum probabil stiti, Mihai Vakulovski pregateste, pentru "Tiuk!", un numar Goma. Mi-a cerut colaborarea si am raspuns neintirziat invitatiei. (Asta se petrecea inainte ca scandalul cu URSS sa ia amploare. De aceea, in text e abia punctat.) Doresc, deasemenea, sa propun textul (cu acordul deja primit de la Mihai Vakulovski) si unei reviste pe hirtie. Optiunile sint fatalmente limitate. Voi face oferta la "Vatra", unde libertatea cuvintului pare a fi respectata. Daca am inteles bine, "Tiuk!" va intra pe net cu noul numar abia pe la finele toamnei. Imi permit sa va infatisez articolul meu in avanpremiera, cu speranta ca va cadea bine in perioada aceasta atit de agitata. (Textul, pentru o eventuala convertire, e in Times-ro.)

Al Dumneavoastra,
Ovidiu Nimigean, Iasi"

O. Nimigean

Paul Goma. Nici mai mult si nici mai putin

Pentru scriitorul român - de azi, de ieri, de anțărt - caracterul contează doar în orizontul unui "ce profit". La "jertfa patriotică" pretinde chitanță, la revolutiune participă cu mare furor mai ales dacă e voie de la politie. În general, scriitorul român se consideră posesorul unui dar divin, talentul, si nu se face - măn-telegi? - să-l irosească în gherile cu puterea seculară. Nici în procese alambicate de constiință. Român si, implicit, destept, el a învățat încă de la cronicari că nu vremurile sînt sub om, ci "vităvercea", de-aceia a preferat, preferă (si

va prefera?) compromisul, eschiva, mica înțelegere cu un diavol nu chiar atât de negru, combinația, trendul. La limită (decembrie '89?), când lucrurile se răstoarnă, va pretinde că altceva a fost în sufletul lui, mai mult, că a "slăbit sistemul din interior", că, oricum, a rezistat prin cultură și, în definitiv, binemerită de la patrie.

Paul Goma e altfel. Calitatea sa maîtresse - care-i aduce atâtea ponoase - este consecventa. Consecventa cu memoria, în fapte și nume, rostite răsplat. Consecventa în a respinge politica lăliie a compromisului, din aceeași fidelitate față de memorie, altfel spus, față de un adevăr încercat pe propria piele și pe propria conștiință. Face uneori erori de amănunt - pe care le îndreaptă onest, cu mea culpa - , însă pe fondul problemei dovedeste un discernământ impecabil. Paul Goma nu-si trădează din oportunism - ce loc căldut și-ar fi asigurat!.... - temele consubstantiale, încărcate mereu de o tensiune etică străină de năravurile carpato-danubiano-pontice. Argumentele sale, încorporate în numeroasele cărți de literatură propriu-zisă, în jurnale, în epistolar, în publicistică, se sprijină pe experiența concentrată, pe experiența protestului explicit, pe îndelungată experiență a exilului, pe refuzul ferm al compensațiilor care l-ar putea anexa (vezi, de pildă, respingerea invitației lui Ion Iliescu, presedinte în funcție la acea vreme). Ține de firea pervertită a românului talentat - și scriitor pe deasupra, și cam securist pe dedesubt - ca Paul Goma să nu poată fi înghitit, dărmit mistuit.

Într-o vreme nu avea operă (Beniuc, ce-i drept, ajunsese la vreo șaptezeci de volume de "tobosar al vremurilor noi", Eugen Simion îi depunea la picioare encomionul aniversar). Pe urmă, când cărțile s-au succedat cu repeziciune, n-a avut talent (după '89, în "România literară", Constantin Țoiu, cu o grimasă de mare aristocrat al stilului - e plină lumea noastră de frizeri galanți care se visează "gatoparzi" - , îl trecea la ilizibili, contrapunându-i-l pe Petru Dumitriu, repede luat în brațe de "lumea bună", editat masiv, inclus în manual, absolvit, de aceeași "România literară", prin George Pruteanu, până și de ticălosia romanului Drum fără pulbere, în care viitorul vademist simtea "gheara leului"). În pupatul cu muci de după Revoluție, revistele literare i-au făcut curte ("România literară" publica în serial Patimile după Pitesti), încercând să si-l urce în herb. Editura "Humanitas" i-a tipărit rapid romanul Gherla. Goma dădea bine. Numai că Goma n-a înțeles să dea și la pace cu oameni atât de drăguți, ce-i deschideau, iată, portile spre cititorul român. Asa că un al doilea volum scos de "Humanitas", Culoarea curcubeului, a ajuns urgent de la tipografie la topit. Directorul "României literare", Nicolae Manolescu, într-un editorial pe prima pagină, promitea public, fără a roși, că Paul Goma nu va mai apărea în veci în revistă. Cruntul C.T.P. însotea darea la tipar, în "Alia", a unei scrisori a lui Paul Goma către Nicolae Ceaușescu (redactată în conjunctura specială a presiunilor Securității), de o flegmă groasă în obrazul disidentului, căruia îi erau înfierate câteva pasaje de dialog aparent concesiv cu dictatorul. Nu mult după aceea, C.T.P., la televizor, zâmbea duios față în față cu Adrian Păunescu,

furnicat pînă în mîdună de lira bardului de la Bârca. Cele trei volume de Jurnal de la "Nemira" (a căror editare a fost susținută de un alt mare "antipatic", disident notoriu, la rîndu-i, Dan Petrescu) au marcat trecerea la repudierea în masă. Confruntată cu tabloul grotesc al propriei meschinării, intelighentia autohtonă a reactionat vehement, acuzîndu-l pe exilatul de la Paris de "lipsă de caracter" <sic!>, de josnicie umană, de tot ce vrei și nu vrei, de minciună, de fals, poate chiar de tuberculoză, reiterînd și marota lipsei de talent. În plus, taman în "22", revistă a societății civile (unde, bunăoară, ani la rînd și-a depus ouăle democrate un turnător ordinar precum Dan Oprescu), Bianca Balotă denunța disidenta lui Paul Goma drept o cacialma, un tam-tam întretinut pentru a dobîndi viza de plecare în Occident. Goma trebuia desființat în toate ipostazele sale, dacă ar fi fost posibil chiar în cea mai legitimantă, de opozant notoriu al regimului comunist. N-a tinut (îmi amintesc intervenția lui Gabriel Andreescu), dar cel puțin s-a încercat. Intelighentia - avînd și semnalul nefericit al Monicăi Lovinescu - s-a întrecut într-o frenezie a maculării. Se dăduse voie la aruncat cu piatra în Paul Goma. S-a aruncat și cu piatra, și cu ligheanul de zoaie.

Acum, la zi, e și mai rău. Lui Goma i s-a lipit eticheta de antisemit. Semnificația ei simbolică este aceea de stigmat absolut, similară unei degradări civice în republica literelor. Și în toate republicile. Cu o retorică a lacrimilor de crocodil, disidentului din anii '70 i se recunosc din nou meritele (Ioan Bogdan Lefter, Laszlo Alexandru), pentru a i se deplînge ipocrit definitivă ieșire din scenă. Goma ar fi devenit tristul supraviețuitor al unui imens capital simbolic, iremediabil irosit. Dacă ar fi antisemit, Goma și-ar merita excomunicarea. Textul incriminat, Săptămîna roșie, avînd ca temă retragerea armatei române după Ultimatum, "păcătuieste", ca întreaga operă a lui Goma, prin fervoare justitiară. Lui Goma îi repugnă organic ideile primite de-a gata, decretele, ucazurile, complicitățile tacite cu scheletele din dulap, el cade mereu pe subiectele incomode, despre care nu e momentul să se vorbească. Nu era momentul, sub comunism, să se vorbească despre spațiul concentrationar - Goma a vorbit. Nu e momentul acum să se zgîndăre susceptibilități legate de anumite evenimente istorice - Goma le zgîndăre, fidel principiului adevărului, de la care n-a abdicat niciodată (am citit în "Tribuna" intervenția fostului său prieten, Laszlo Alexandru, de o sofistică penibilă, care căuta să demonstreze relativitatea faptelor istorice în stabilirea adevărului, concept dealtminteri fragil, dependent de conjuncturi, de perspective, de scoli istoriografice etc - lucruri prea subtile pentru un ignorant în domeniu precum Paul Goma). Într-adevăr, Goma nu e un sofist. Are proprietatea culorilor: la el albul e alb, negrul e negru, verdele e verde și roșul e roșu. Le vede și le numește. Chestiune de bun simț. Pentru el bătăile încasate de la Goiciu nu devin epifenomene ale pedagogiei unei utopii generoase, palmele lui Plesită nu pot fi reinterpretate ca un accident nefericit în "societatea socialistă multilateral dezvoltată", excluderea din Uniunea Scriitorilor nu va fi pusă pe

seama unei rătăcirii de moment a unor colegi de condei, agresiunea unor civili evrei asupra soldatilor români nu e stearsă cu buretele din perspectiva Holocaustului, după cum nici represiunea românească nu e trecută sub tăcere si nici pe departe absolvită - din contra, e blamată apăsător.

Discursul așa-zis antisemit al lui Goma rămîne de fapt un discurs critic, nu acordă voturi de blam sau certificate de bună purtare, nu face apologii rasiste, nu deviază în elogierea românului verde, nu are alt parti-pris decît anamneza, recuperarea faptelor, iesirea din tăcere. Pe scurt – nuditatea faptelor, ca să nu folosesc un termen atît de maleabil precum "adevărul istoric". Iar cînd "nuditatea faptelor" începe să supere, ceva nu este în regulă. Rentierii Holocaustului (care, nu demult, îi vizaseră abuziv pe Manolescu, Liiceanu, Dorin Tudoran, uitîndu-l ca din întîmplare pe Vadim, ba chiar trecîndu-l la "băietii buni") s-au autosesizat, intervenind ca o obtuză politie a spiritului, de-un maniheism primitiv - polarizat în "buni" si "răi", în "ai nostri" si "dusmani" - , si l-au pus pe Goma la index. Amicii săi literari n-au ratat prilejul de a se alătura noului linsaj, în speranța de a scăpa măcar acum de Paul Goma (dacă repugnantul personaj oricum refuză cu obstinație să-si dea obstescul sfîrsit). Citit în ecourile de presă, Goma e un antisemit feroce, intratabil, periculos. Citit în litera si spiritul cărților sale, cum ne cere insistent – si, pare-se, inutil - , acuza se dezumflă pînă la cabală si calomnie. Feroce, intratabile si periculoase pentru devertebratii plaivazului rămînînd doar reflexele de om liber ale scriitorului. De ce este atît de urît Paul Goma de către intelighentia română? Ce nu i se poate ierta? De ce, de la injurie, delatiune, conspirația tăcerii si retur, s-a încercat si se încearcă orice mijloc de anihilare simbolică (anihilarea fizică a încercat-o, din fericire fără succes, Securitatea, prin agentul Haiducu)? Insistînd în anihilarea lui Goma, intelighentia își dezvăluie un enorm complex. L-as numi complexul reprezentativității ilegiteime pentru societatea civilă. Persoane de merit intelectual neîndoielnic emit pretentia de a-si transfera prestigiul profesional, dobîndit în perioada comunistă, în spatiul public de azi. Se vor lideri de opinie, înțelepti ai neamului, "arhei", "boieri ai minții", profesori de democrație si spirit european etc. Partial, au si fost percepuți în această calitate. Or', ei sînt (sau au fost) doar critici literari meritorii (Nicolae Manolescu, Eugen Simion, Alex. Ștefănescu, Ioan Bogdan Lefter), filosofi sau critici de artă (Gabriel Liiceanu, Andrei Plesu), scriitori de o anumită anvergură (Nicolae Breban, Octavian Paler, Augustin Buzura, Eugen Uricariu s.a.m.d.), nici pe departe oameni ai gestului civic hotărît, cu toate riscurile presupuse. Autoritatea lor morală e subredă, se bazează pe consensul tacit de a nu tulbura apele de dinainte de '89 (si, vai, de după). Paul Goma le-a tulburat, dezvăluind lasități de nebănuît la fete atît de subtiri, egoisme care au năruit orice speranță de solidaritate, ignominii frapante într-o relație de presupusă prietenie, păcate omenesti, prea omenesti, poate acceptabile, de iertat într-o lume normală, dar care, în comunism, au descurajat miscarile

de anvergură, lăsându-i singuri și la discreția regimului pe inițiatori.

Lucrul acesta nu-l uită nici Goma – cum să-l uite? ar fi similar cu a-și bate joc de sine însuși -, nici inamicii săi. Din toată floarea scriitorimii, în '77 i s-a alăturat lui Goma doar Ion Negoitescu. Restul "directorilor de conștiință" și-au camuflat frica sub pretexte dintre cele mai pretios-ridicole – adică, vezi bine, dumnealor ar fi semnat, dar Goma nu e totuși reprezentativ, n-are nici viziune, nu citează din Heidegger, textul său e sub stacheta intelectuală a cinstitelor opere, ar trebui refăcut. Ai fi tentat să crezi că lipsa de reacție se datorează unei... incompatibilități stilistice. Altfel, le-ar fi arătat domniile lor ticăloșilor de comunisti ce înseamnă mînia de scriitor și intelectual român!... Astăzi, nu-i pot ierta lui Goma că a fost și victima lasității lor. Se va fi observat că reproșurile lui Paul Goma tînesc în primul rînd lasitatea scriitorilor și intelectualilor ce-și supraevaluează eroismul anticomunist de bucatărie, erijîndu-se în autorități morale. N-am remarcat să-l fi înfuriat un Radu Petrescu sau un I.D.Sîrbu (ironizat totuși en passant, mai degrabă cu înțelegere și afecțiune), ci falsele verticalități, gelatinele de mai an care pozează în dure blocuri de cremene, onorabili și venerabili obsedați de propria imagine, de propriile privilegii, de propriul "coledzi" - care nu se cade să rămîna tocmai dumnealor fără... -, de păpică, de bursică, de sinecurică.

Pseudoimaculatii sînt tinte predilecte ale lui Goma, virginele reconditionate, cei ce cred că li se cuvine locul din capul mesei (unde, scaldînd-o și după '89, au fost de altfel așezați, ba în fruntea unei reviste, ca Nicolae Manolescu – băiatul cuminte de interviu al lui Ion Iliescu -, ba în fruntea fostei "Edituri politice", devenită peste noapte "Humanitas", ba în fruntea unei noi "Fundatii culturale" croite pe măsură, vezi Augustin Buzura, ba în fruntea Ministerului Culturii, ca Marin Sorescu, ba, precum "apoliticul" Eugen Simion, la conducerea, cam pe viață, a Academiei s.a.m.d.). În oglinda lui Goma imaginea lor își resoarbe aurele iluzorii, "marile figuri" se amalgamează într-un tablou grotesc, provocîndu-ți mai degrabă plînsul decît rîsul: aceasta e crema nației, aceasta e "lumea bună" (în fata căreia tînărul Marius Chivu făcea o plecăciune, comentînd condescendent Pizdet-ul lui Alexandru Vakulovski, de neprizat pentru nasurile fine), aceasta ne este intelighenția, aceasta ne este elita.

În spiritul povestitorului moldav – și în ciuda Academiei d-lui Simion – am să rostesc o vorbă proastă, dar de neevitat: pe Paul Goma nu-l suportă, pe Paul Goma îl detestă, pe Paul Goma îl urăsc visceral toți cei cărora le atrage atenția – taman cînd vor să-și savureze metamorfoza din broască în print - că nu se poate și cu pula-n cur, și cu sufletu-n rai. "Lumea lor bună" are un deficit flagrant de exemplaritate, e compusă din oameni nici buni, nici răi, "nici așa, nici altminteri", din căldiceii. Le citesc adeseori cărțile - unele sînt lizibile, cîteva, excelente -, dar nu-i stimez cu adevărat. Autoritatea lor morală, cu care vor să mă coplesească, e nulă. Într-un cîntec celebru, Vîsotki îndemna să-ți verifici prietenii luîndu-i cu tine pe munte. Goma i-a verificat bucată cu bucată. Nu se prea

putură în pisc...

Cum să-l aibă la inimă (minte și literatură)? Exemplu de ultimă oră: sub proaspăta conducere a lui Nicolae Manolescu, U.S.R. dà, abject, curs unei delatiuni ordinare, venită dinspre comunitatea evreiască, și acuză derapajul - "antisemit", firește - al "Vietii românești", unde au fost publicate, sub semnătura lui Paul Goma, "idei contrare valorilor și normelor acceptate în lumea contemporană" (deslusiti cadentele staliniste ale limbii de lemn?). Diversiunea continuă. Lui Goma trebuie să i se taie limba. Goma trebuie eliminat cu orice pret. Goma și oricine vine în atingere cu Goma, acum Liviu Ioan Stoiciu și revista "Viata românească". Ucaz, chemare la ordinul autorității, amenintare cu votul de blam și excludere (un inventar sinistru, pe care-l credeam dispărut) - nicidecum dezbattere, cu ambele părți invitate la rampă. Cenzură, nu discuție liberă, într-un climat democrat. Sentință fără drept de apel, pronunțată înainte de judecată, nu analiză pe text (care ar demonta, de altfel, enormitatea acuzei). Astfel înțelege Nicolae Manolescu "să repereze" onoarea pierdută a Uniunii Scriitorilor, punându-i încă o dată pumnul în gură lui Goma, după ce l-a interzis în paginile "României literare". Turnătoriile lui Eugen Uricariu îi miros a trandafiri. Colaborarea lui Augustin Buzura cu Securitatea stă sub semnul îndoielii până la probe mai concludente. Antisemitismul lui Goma e însă clar, de la sine înțeles, fără dubii, nu mai necesită nici o verificare, e gata ambalat, numai bun de livrat oprobriului public. Aceasta e mentalitatea, acestea sînt reflexele, acestea sînt umorile. Acesta-i omul, asta este țara. Oricît de dur ar suna epitele stupidului caz, cu precedent doar în totalitarism, ele trebuie rostite: jegos, mîrsav, cacăcios.

Mă întreb, urmărind neobositele tentative de linsaj simbolic, dacă nu a gresit, pe undeva, însusi Paul Goma. Parcă e prea mult, neomeneste de mult. Moralismul său intransigent, de expresie hipercoroziv-pamfletară, nu-i va fi descurajat până și pe cei care-l priveau cu o simpatie sinceră, până și pe cei dispusi să-și asume culpele? Un plus de diplomatie, de cordialitate fără concesii, n-ar fi netezit, oare, asperitățile? Îmi dau seama că uzez de o retorică naivă. Dacă ar fi fost posibil, s-ar fi întîmplat. Nu Goma a refuzat dialogul. Goma a oferit, din ce în ce mai exasperat, premisele unui dialog pertinent. Imposibilității lui parteneri doreau, în schimb, după '89, un disident împaiat, de paradă, care să-i legitimeze moral. Propuneau amnezia ca temei al împăcării. Li s-a explicat că "aiasta nu se poate", nu pentru că e Goma ursuz și rînzos, nu pentru că, din sadism, i-ar plăcea să se joace cu ei tăvălindu-i în piața publică prin smoală și pene. Din cu totul alte motive, de nepriceput și indigerabile pentru campionii micilor înțelegeri: principiile nu se negociază după cum bate vîntul - azi aici, mîine-n Focsani, ce-am avut și ce-am pierdut? -, caracterul nu e suma oportunismelor (suma acestora fiind tocmai lipsa de caracter), datoriile trebuie plătite. De pe această pozitie Paul Goma era - și este - permeabil la dialog.

Numai că nu are cu cine sta de vorbă. Tot mai înversunatilor săi

"nemaiprietenii" – ca să preiau morfologia scriitorului – li s-a cerut, cu îndreptăţire (fapte, fapte, fapte), să treacă proba creştină a umilinţei. Să-şi recunoască greselile, ca să poată fi pur şi simplu iertaţi. În loc de umilinţă purificatoare, "nemaiprietenii" au reactionat ca nişte mari cucoane ofensate că li se reaminteste un trecut nu tocmai onorabil. De subliniat, au reactionat de pe o poziţie de putere, angajând o logistică uriasă: institutii ale statului, media, edituri etc. Împotriva unui om cu adevărat singur, care nu le poate riposta decât cu verbul. Uite că verbul face fată! S-a insinuat ideea că Paul Goma ar fi un cazan de ură (ciudat, cei ce-l cunosc îndeaproape - Ion Solacolu, de pildă - îl caracterizează drept "un suflet mare").

Pun pariu cu Nicolae Manolescu garsoniera mea de la G4 contra unei cutii de chibrituri că Paul Goma îşi urăste dusmanii tot atât de mult, pe cât este de antisemit. Adică deloc. Îi va fi privind, în schimb, din exilul său fără întoarcere, cu o nespusă milă. Nespusă, dar întrevăzută printre rînduri. Cufundată în revelatorul Paul Goma, inteligenţia si-a probat – coborînd pînă la mîrlănia duhnitoare a scandalului "Vietii româneşti" - incapacitatea de a face gesturile reparatorii. Care – acestea! - ar fi normalizat relaţia şi ar fi sters din păcate. Ar fi fost atât de simplu! Chiar nu putea fi invitat Paul Goma, cu scuzele de rigoare, să-şi reia locul în "Uniunea Scriitorilor"? (Cu nesimţire i s-a replicat că trebuia să facă o cerere. La cerere a fost exclus?) Chiar nu avea loc în revistele de cultură - aşa incomod cum e el, ba tocmai de aia! - în care sînt reciclaţi de cincisprezece ani, cu multă înţelegere, autori de îndoielnică tinută morală, de la Petru Dumitriu la Titus Popovici şi D.R.Popescu? Chiar nu meritau cărţile sale o discuţie serioasă - critică, nu encomiastică? Nici una dintre ele n-a fost demnă de vreun premiu? Personalitatea sa literară nu era la înălţimea unei distincţii precum "Opera omnia", decernată de Fundaţia "Anonimul", cu tot cu miliardul aferent (din care îşi construieşte Nicolae Manolescu un adăpost pentru bătrînete)? Chiar nu se putea manifesta fată de Paul Goma - dacă nu iubire, dacă nu recunostinţă - cel puţin înţelegere? Nu neapărat scriitoricească - pur şi simplu umană, ca pentru un om ce ilustrează o biografie a traumelor repetate. Gabriel Liiceanu sau Silviu Lupescu, în loc să-l dea la topit sau să-l cenzureze, nu i-ar fi putut propune o serie de autor, care să-l readucă în circuitul firesc al pietei de carte din ţară? Toate acestea constituiau obligaţii, (as spune "de onoare", dacă acest substantiv mai face parte din vocabularul limbii române), nu favoruri. Faptul că nu au fost îndeplinite atestă o boală cronică, un postcomunism încăpătînat (într-o cultură care se alintă fluturînd panasul postmodernismului), o labilitate morală dezesperantă.

Existenţa lui Paul Goma, contestată sa existentă, chinuită şi eroică în acelasi timp, rămîne unul dintre putinele motive de optimism, demonstrînd că organismul cultural autohton încă mai secretă anticorpi viguroşi, nu a fost coplesit de metastaze. Cu trecerea timpului, apele se vor limpezi, o altă generaţie, care nu va mai datora nimic baronilor literari de astăzi, îi va face dreptate lui Paul Goma (şi îşi va

face astfel siesi dreptate), descoperind în cărțile lui atât bestiarul unor decenii monstruoase, cât și un model, aproape neverosimil, de verticalitate.

Eu, unul, mai târziu decât s-ar fi convenit, îți multumesc, Paul Goma! Îmi pare rău că nu te-am cunoscut!

Iasi, 07.09.2005

(NOTA: Textul va apărea în *Tiuk!* nr 10, cu încuviințarea lui Mihai Vakulovski. Mulțumiri autorului; și editorului - P.G.)

Miercuri 28 septembrie 2005

Somn agitat, salamizat. Obosit - ce noutate!

LIS, după o scrisoare caldă-caldă - contrariul ar fi fost de mirare - îmi transmite o copită de iapă, fiindcă asemenea exemplare se nasc gata-bătrâne și gata-proaste:

Ziarul "Gardianul" / 28.09.2005, pagina de Cultura

Goma și concurența martirologiei

Din lipsa acută de preocupări, Paul Goma încearcă în continuare să acrediteze - prin retorica lui care se dorește interesantă - ideea că studierea trecutului comunist al României este interzis prin "diktat" de către evrei.

Este adevărat că în ultimii 15 ani nu a existat o preocupare majoră a românilor, în ansamblul lor, pentru înfruntarea cu propriul trecut comunist. Explicațiile sunt multiple și tin, într-o oarecare măsură, și de situația politică și socio-economică a țării. Și totuși, nu se poate nega faptul că recuperarea istoriei comunismului este un proces care a început: apar cărți, volume de documente, proiecte de istorie orală (dacă ar fi să amintesc numai documentarul de televiziune "Memorialul Durerii"). Problema lui Goma este însă alta. El preferă să nu vada nimic din tot acest demers al istoricilor pentru că are deja o explicație, care pe scurt este următoarea: evreii, prin întretinerea (desigur, excesivă) a memoriei Holocaustului, nu ne lasă pe noi, românii, să organizăm adevăratul proces al comunismului. Această acuzație penibilă îi permite autorului să se mentină în starea care îi convine, de fapt, cel mai mult: cea de autovictimizare perpetua.

Cea mai puternică obsesie a sa este participarea evreilor la instalarea și consolidarea regimului comunist în România și are aerul că face de fiecare dată o descoperire epocală, că dezvăluie un secret de nimeni știut, bine pastrat de "ei". În realitate, tema este abordată cu curaj și de cele mai multe ori cu rigoare științifică, chiar de autori de origine evreiască. Așa cum este abordată și o altă chestiune pe care Goma o vrea în continuare controversată, și anume cea a retragerii armatei române din Basarabia și Bucovina de Nord și a participării unora dintre evrei la acțiunile antiromânești și prosovietice din acea perioadă.

Asadar, ambele probleme au fost cercetate de istorici - si vor mai fi, cu siguranta, au fost discutate uneori si in presa si de aceea nu voi insista asupra lor. Este adevarat ca au existat ilegalisti evrei, iar unii dintre ei au facut parte, un timp, din esaloanele superioare ale conducerii comuniste, dar nu se poate culpabiliza o etnie intreaga din cauza convingerilor si actiunilor unor indivizi. Sau, ma rog, se poate, dar cine gandeste astfel nu mai trebuie sa se simta ofensat daca este privit ca un antisemit. In orice caz, comunistii evreii au fost incet-incet epurati sau marginalizati din aparatul de stat, ceea ce Goma cunoaste de altfel foarte bine.

In plus, incepand cu primii ani de dupa razboi si pana in 1989, din Romania au plecat aproximativ 230.000 de evrei, parte din ei vanduti literalmente Israelului de catre statul roman, asa incat nu prea au mai existat evrei in Romania.

Revenind la miza articolului, competitia dintre Holocaust si Gulag (de parca aceste doua tragedii pot fi tratate in mod concurential), trebuie spus ca si in Occident discutia despre Holocaust s-a deblocat practic abia dupa procesul lui Eichmann (1961). Pana in anii 1970, cercetarea Holocaustului s-a facut doar la nivelul institutelor de cercetare din cateva tari europene, iar predarea in universitati a fost introdusa gradual incepand cu anii 1980. Dezbaterile publice serioase au urmat abia peste un deceniu. Toate acestea indica faptul ca omenirea a avut probleme serioase cu scrierea istoriei acestui trecut recent. De aceea eventualele sincope in asumarea, cercetarea, si predarea istoriei comunismului pana in acest moment nu trebuie sa surprinda poate atat de tare.

Dupa caderea Cortinei de Fier, Holocaustul a devenit referinta morala absoluta a trecutului Europei, pur si simplu pentru ca a fost un eveniment istoric general-european, in timp ce comunismul a fost si este, in primul rand, "problema Europei de Est, si de aici trebuie sa apara initiativa si motivatia pentru studierea si asumarea trecutului comunist".

Cat despre "monopolul suferintei" invocat in articolele sale, nici un istoric al Holocaustului (evreu sau nu) nu a pretins vreodata ca singurele victime ale Holocaustului au fost evreii sau ca acesta a fost si este singurul genocid din istoria omenirii. Numai ca, in opinia lui Goma, istoricii care se ocupa de Holocaust sunt "fiii si nepotii unor adevarati criminali", asa incat ei sunt delegitimati din start.

Atacul halucinant si josnic practicat in nestire de Goma (care cred ca a ratat magistral ocazia de a deveni un simbol al militantismului anticomunist) nu va ajuta cu nimic abordarea critica a trecutului acestei tari. Avem nevoie de adevar pentru ca el ne face liberi, dar istoria nu este domeniul atacului la persoana, al declaratiilor veninoase si al minciunilor rostite, cu ura viscerală, de unii indivizi frustrati, a caror legatura cu realitatea este, in cel mai bun caz, tangentiala.

Existenta Institutului pentru Studiarea Holocaustului poate constitui un bun precedent pentru infiintarea unui institut care sa-si propuna evaluarea istoriei comunismului. Numai ca demersul pentru

înfiintarea unei atare institut trebuie facut cu seriozitate si responsabilitate, si nu prin atacuri nedemne la care o parte a presei, in cautare de senzational, se raliaza mult prea usor, dar cu costuri imense pentru democratia pe care incercam sa o construim.

Gina Pana

Doctorand – Facultatea de Filosofie Universitatea din Bucuresti

Din nou: de ce trec în jurnalul meu (propriu și personal! și intim) gunoaie ca gin'penismele de mai sus?

Dar e limpede: pentru ca autorii unor asemenea mârșăvii pe hârtie, mâine sau peste două decenii (când eu nu voi mai fi - spre bucuria manoleștilor, liicenilor, adameștencelor, vecini de loc-de-veci) să nu poată pretinde, mironosiți, față de copiii, de nepoții, de studenții lor lor, că ei n-au făcut nimic rău, că ei nu au scris despre mine nici măcar un cuvântel mincinos, calomnios, injurios - și puturos.

Nu am pretenția de a-i pedagogiza pe mizerabilii mei cobreslașnici (asta ar mai lipsi!), dar țin să-i însemnez pe răboj, ca să știe că nu le-au fost uitate, trecute cu vederea, "iertate" mizerabilitățile. N-am să-i dezvăț eu pe iubiții mei compatrioți, cu atât mai puțin pe drăgălașele compatrioatese de a se întrebălăcări, de a se întrepârî, de a se întrescuipa, apoi, ca și cum nu ar mai exista și pauze pe lumea asta, ci o tropăială fără sfârșit, să se ia la între pupat și întreasigurat de stima eternă și de iubirea veșnică - altfel de nezdruncinat(ă).

Răzbunare din partea mea? De ce nu, vorba celuia. Cine vrea să numească "răzbunare" *neuitarea* - așa să-i spună, tot și-au pierdut inginerii sufletului postrevoluționar cuvintele, rostirea, la ei fiind indiferentă, nu angajează, nu schimbă nimic din fapta rea, din răul făptaș. Tot de la *mitocănie*, de la *mișelie*, *infamie*, *mizerabilie*, *nemernicie*, *murdărie* se vor deriva calificativele.

Am mai mărturisit: îmi doresc un volum (fie și un volumaș) în care să adun tot ce s-a scris rău despre mine. Să existe, acolo, negru pe alb, textele mincinoase, calomnioase, cu vădită intenție de dis-tru-gere, vorba lui Ivasiuc, toate-toate *comandate* - fie de către o persoană-importantă-mie-mi-spui, ca Monica Lovinescu și Liiceanu (D.C. Mihăilescu, Pruteanu, Buduca, Iorgulescu, Groșan ș.a.), ca Adameșteanu (Bianca Marcu-Balotă, Bianca Marcovici, Mircea Martin, Paul Barbăneagră - și altele), ca Manolescu (Dimisianu, Alex. Ștefănescu, Romanița Constantinescu, Cristian Teodorescu, Cristea Enache) - fie din disciplină de partid față de o "comandă socială" - ehei, aici intră toți cei înșirați mai sus, care vor pretinde că doar această nobilă pornire îi... pornise pe ei la luptă. Iată că pe Țepeneag și pe Breban nu i-am pomenit aici, ei fiind individualiști îmbătrâniți în rele, nu

iubesc grupurile de atac, spun/scriu prostii, măgării, calomnii singuri-singurei ca niște băieți mari ce sunt.

Ovidiu Nimigean îmi trimite:

P.S.

Interventia Ginei Pana in "Gardianul" de astazi o veti fi vazut pe net. Probabil n-ati vazut "*Revista presei*" din ultimul nr. al "*Romaniei literare*", unde, sub semnatura lui Daniel Cristea-Enache, e amendat pamfletul lui Cristian Badilita din "Averea" contra lui Nicolae Manolescu si, intr-o a doua parte ("Bietul Goma"), e discutat, intre condescendenta si agresivitate, cazul Dumneavoastra. Citez din comentariu:

"E greu de crezut inasa ca Paul Goma va fi invatat ceva din propria implozie biografica si creativa, pe care insusi a provocat-o, dupa Revolutie. E ironic si trist destinul acestui curajos dizident care a vorbit sonor cind altii au tacut si care, la borna anului 1989, era cotate de multi ca o mare constiinta si un scriitor important. (Un critic improvizat n-a ezitat sa-l numeasca cel mai important prozator roman post-belic!) Treptat, actiunile lui Goma au scazut la bursa literara, din motive totusi extra-artistice. Intrucit autorul lua in vizor si infiera tot mai mult lumea <<buna>>, cei care ii acordasera girul au reactionat prin a-i retrage (dupa principiul sanatos: <<Eu te-ma facut, eu te omor!>>). Pe acest curs de o frumoasa logica umorala, fosta mare constiinta a ajuns aproape un paria in lumea noastra literara.

Septuagenarul Goma inspira azi mila. El continua sa se lupte cu toti si cu el in primul rind, invirtindu-se neobosit in hora invectivelor, improscin in dreapta si-n stinga si gasindu-si, in mod trist, sprijinitori de genul lui C. Badilita. Fragmentele de jurnal publicate in numarul 6-7 din <<Viata Romaneasca>>, si care au stirnit un nou scandal, sunt reprezentative pentru scufundarea lui Paul Goma in mlastina propriilor pagini. 99% din ceea ce pune pe hirtie (sau posteaza pe internet) este *expresia resentimentului* (subl. D.C.-E.): un filon inca bogat si care nu da semne ca va seca prea curind. Mai nou, in catarea lui Goma sunt asa numitii *holocaustologi* (subl. D.C.-E.)care <<falsifica documente>>, <<inverseaza cronologia evenimentelor>> si <<prezinta efectul drept cauza>>. Insa nu numai <<holocaustologii>>, ci israelienii, ca popor, se vad in oglinda sparta a lui Paul Goma intr-un mod terifiant: (citat: "De cind au o tara..." , pina la "...dar doamne-fereste sa sufle un cuvint despre posesoarele comuniste: China, Coreea de Nord.") Dupa aceasta globala punere la punct, diaristul isi coboara privirile, revenind la motivul tulburarii anterioare, si anume Comisia Internationala pentru Studierea Holocaustului in Romania. Si, dupa ce insiruie membrii Comisiei, ce face Paul Goma? Ii ia cumva la rind pe acestia, in stilul sau inconfundabil? Deocamdata nu. Intr-un mod totalmente aberant, dar tipic pentru polemistul nostru, acesta se refera in continuare la persoane care nu sunt (subl. D.C.-E.)in respectiva comisie. Daca nu ma

credeti pe cuvint, iata fragmentul: (citata: "Privesc lista celor...", pina la"... ucenici ascultatori ai inteleptului tovaras Ion Ianosi?") Teza Marii Conspiratii, infiltrata si disipata in scrisul lui Paul Goma, e adusa la asemenea <<explicatii>> care ar fi comice daca n-ar fi triste - si invers.

Ceea ce profetul de la Paris nu poate intelege in ruptul capului este ca nu are dreptul (moral si juridic) de a face tuturor procese de intentie; ca afirmatiile si negatiile lui se cer documentate, probate, dovedite; si ca, in genere vorbind, libertatea de exprimare se intinde pina acolo unde ea poate incalca dreptul lui X sau Y la propria imagine. Nu poti terfeli, la nesfirsit, figurile atitor colegi de breasla, fara ca breasla sa te respinga cu un nu (subl. D.C.-E.) hotarit si unanim."

Asadar, vorba tovarasului, "Sa spunem un nu hotarit!". Pe de alta parte, vorba personajului lui nenea Iancu, "Nu majoritate o sa ai, stimabile, ci unanimitate!"

[Nota lui O. N.] : Trista interventia acestui tinar in favoarea sefului sau in revista sefului sau. Criticul D.C.-E. aproape ma convinsese de seriozitatea sa. Acum ma convinge ca fie nu pricepe nimic, fie s-a predat la rindu-i. Si cind te gindesti ca in urmatorii treizeci de ani va fi o semnatura influenta in presa culturala din Romania... Ii voi trimite personal citeva rinduri.

Protestul lui Mihai Vakulovski

[I-am mai reprodus? - bine am facut! - n.m., P.G.]

Sint uimit si - ca scriitor - umilit de ultima hotarire a conducerii US din Romania, in legatura cu demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu de la "Viata romaneasca" si interdictia publicarii in revistele US a lui Paul Goma. Ne sint incalcate doua din cele mai importante drepturi ale omului - dreptul la exprimare si dreptul la muncă. Asta nu mai e "doar" cenzura! Ce li se intimpla acum lui

Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu este INCREDIBIL! Chiar si ex-sovieticii stiu sa-si cinsteasca disidentii - si ei au avut destui! Pe linga faptul ca si Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu sint scriitori extraordinari - e vorba despre doi dintre foarte putinii disidenti romani anticomunisti PE BUNE!, iar lui Goma ar trebui sa-i construim monument, nu sa-l urmărim la colt.

Actiunea stalinista pornita de conducerea US e o mare rusine pentru scriitori. Desi stiu ca le voi stirni risete, cer celor care l-au judecat pe Liviu Ioan Stoiciu si l-au (re)interzis pe Paul Goma sa-si ceara scuze publice, sa demisioneze, iar urmatoarea conducere a US sa-l repuna in drepturi pe Liviu Ioan Stoiciu.

Azi dimineata au trecut pe aici Ioan Rosca si fiul.
Ei se intorc in Romania - din Canada.

Joi 29 septembrie 2005

Ciudat: până la această oră (a Parisului: 7 dimineată) nu am primit nici o “critică justă” din partea holocaustologilor de expresie română. Dar să nu zic hop!, până... Chiar azi se ține conferința despre “prosemitism și antisemitism”, unde, pe lângă tovarășa noastră Maria Ghitta își va da concursul și tovarășica Marta Petreu (deși nu mai este demult jună, are peste 50 ani și, după toate semnele dânsa îmbătrânește urât) - pe Oișteanu îl omit de pe listă, el este peste tot unde se vânează “antisemiți” - pentru a fi uitați bolșevicii criminali din familia lui.

Era să uit (am să mă străduiesc să explic de ce...): aseară Maria Marian mi-a trimis coperta. Am găsit-o bună. Ana : “E frumoasă”. Așa să fie: frumoasă (am înțeles că autorul este Done Stan).

Mă întorc la ceea ce începusem în prima notare: de ce sunt setos de noi atacuri - sunt masochist?

Va fi și ceva din asta. Este adevărat: masochiștii doresc, acceptă durerea, pentru că ea le facilitează, le provoacă extazul sexual. Spre deosebire de aceia, eu nu am nevoie de durere, pentru a-mi procura plăcere, pe mine durerea... mă doare. Fiecare atac pe care îl percep nedrept, neadevărat, nemeritat îmi provoacă suferință.

Atunci de ce aștept alte atacuri, alte nedreptăți, alte suferințe? Dar nu le aștept, ci mă tem-că, în accepția dată de basarabeni: nu în sensul că mi-ar fi frică de ele (deși mi-e frică, dar m-am învățat), ci : știu că, vai, vor veni. A devenit - în atâtea decenii, o viață de om - o lege a seriilor veștilor proaste. Le aștept, nu tremurînd la perspectiva unui moment de fericire - am spus: nu sunt masochist - ci... ca să mă bucur atunci când veștile-proaste mă vor ocoli, mă vor uita - o zi, o săptămână.

Am fost covingător, nu? Bine, nu.

Aproape întreaga dimineată și o parte din după-amiază cutia de mesaje fiind plină - însă eu neștiind... - nu a primit nimic. Acum (re)vin duble - așa o fi legea tehnicii...

Printre acestea o relatare a lui LIS: un semnatar al Protestului primește de la o vreme amenințări - din... Italia - “din cauza textelor lui Goma”. Miroase urât. Ana bănuiește eerna Securitate. Eu, fără a exclude varianta Anei, înclin spre niște analfabeți, frustrați, nefutuți - și anonimi, desigur.

Vineri 30 septembrie 2005

Îmi scrie LIS:

(...) Ma alatur de pe acum urarilor de La multi ani inspirati, cu sanatate si noroc, iubite Domnule Paul Goma (mai jos aveti copiat articolul aniversar din Aldinele de azi, semnat de Flori Stanescu) (...) Dinspre conferinta Cuvantul despre antisemitism nu am aflat nimic, probabil ca va fi consemnata, pe scurt macar, in presa de sambata.

Cu veche admiratie si cele mai bune urari posibile,

LIS

Va retrimite(...) mesajul (...) de mai jos (cu consemnarile mele trimise pe e-mail Rodicai Palade, noul redactor-sef al Revistei 22; de data asta le-am corectat)...

VR 22

Pentru Revista 22 / Redactorului-sef Rodica Palade

Liviu Ioan Stoiciu

Câteva considerații –

Totul a pornit de la un comunicat al UR, în care era blamată redacția Viața Românească, deoarece a permis apariția unui fragment din Jurnalul pe acest an al lui Paul Goma, care ar avea "conținut anti-semit". O prostie. Urmarea? Un ziar de tiraj titra mare: cum e posibil ca Ministerul Culturii să dea bani publici unei reviste care promovează antisemitismul? Eticheta a fost pusă asupra VR. Personal, cred că ar fi normal să-și dea demisia directorul de imagine al UR (cel ce a trimis acest comunicat iresponsabil), măcar, după acest scandal.

Caz fără precedent, UR, proprietara VR, și-a executat public propria revista. Un abuz regretabil, care compromite. VR e o revistă pur literară, în paginile ei totul se relativizează. Un scriitor nu trebuie cenzurat, el scrie texte literare, nu are cum să fie condamnat pentru ceea ce semnează. Conform cărui cod deontologic și căror criterii de a determina gradul de "antisemitism" al unui scriitor care publică în VR am fost eu (ca redactor-sef adjunct al revistei) judecat? Există în România o lege privind antisemitismul, cum există în Franța și Germania, dar nu există în Anglia și SUA? De ce se aruncă anatema antisemitismului după ureche, numai pentru a compromite pe cineva, din motive pe care le vom afla la un moment dat, instituție sau persoană?

Brusc, UR a devenit o instanță a intoleranței, care reinstituie cenzura și face un proces ideologic redactorului care a publicat Jurnalul lui Paul Goma. Repet, Jurnalul, care e o specie literară și nimic din ce e scris acolo nu poate intra sub incidența unei legi, e pură literatură. Opiniile dinlăuntrul Jurnalului rămân acoperite de literatură. UR a luat și măsuri administrative în contul delictului de opinie, "retrăgându-mi" funcția numai fiindcă l-am publicat pe Paul Goma!

UR amenință libertatea de exprimare în România, caz inadmisibil. Nu numai atât, instrumentează o judecată a mea în fața Comitetului Director pentru îndrăzneala de a-l publica pe celebrul scriitor Paul Goma, recunoscut polemist în tot ce scrie. Judecată în stilul inchiziției,

cu hotărâri și etichete de antisemitism puse dinainte. O ticăloșie de-a dreptul. Cum, e posibil ca un Comitet Director al USR (format din 11 membri, condus de N. Manolescu) să se transforme într-o adunătură de oportuniști, care judecă inchizitorial?

VR și-a făcut datoria și a publicat un mare scriitor-disident, singurul cunoscut în străinătate. Ați aflat, Mario Vargas Llosa, premiat în România în acest an de aceeași USR, auzise de doi scriitori români, Panait Istrati și Paul Goma. Oare când va veni vremea ca USR să-l premieze și pe Paul Goma? Pe 2 octombrie Paul Goma împlinește 70 de ani – și din partea actualei conduceri a USR nu are parte decât de înjurături și jigniri publice. Răfuiala cu Paul Goma și diabolizarea lui de către membrii USR mă fac să-mi fie rușine că sunt membru al USR. Paul Goma are tot dreptul, trădat de toți scriitorii, să fie polemic, peste orice limită, atâta i-a rămas după câte suferințe a îndurat. El atrage atenția asupra lipsei de clarviziune a scriitorului român, chiar dacă-i place, chiar dacă nu.

Numărul incriminat din revista VR 6-7/2005 are și acoperire juridică, nu numai morală (două casete mari atrag atenția că semnatarii răspund de ceea ce scriu și că USR n-are nici o responsabilitate pentru ceea ce apare în revistă). În plus, pentru echilibru fli credibilitate a revistei, în alt Jurnal publicat, semnat de Florența Albu, la câteva pagini de Jurnalul lui Paul Goma, îl vorbește de rău pe Paul Goma deoarece își permite să-i înjure pe toți... Apoi, Paul Goma publică în jurnalul lui opinii scrise în luna ianuarie, care au fost publicate atunci când au fost scrise în presa românească – fli nimeni n-a reacționat atunci, să-l acuze de “antisemitism”.

Eu nu admit cenzura și cu atât mai puțin procesele de intenție, mascarada unor procese, după ce am fost executat public. Am experiența procesului instrumentat de Securitate, din 5 decembrie 1989, când tot scriitori m-au judecat în fața unei săli arhipline, la Focșani, deoarece am semnat acel Apel împotriva realegerii lui N. Ceaușescu la al XIV-lea Congres al PCR, cerându-se să fiu degradat, trimis la mină de la biblioteca la care lucram.

Paul Goma cere insistent azi să i se demonstreze “antisemitismul” din Jurnal. El atrage iar atenția că și în 1977, când a fost trădat de conducerea USR și dat afară din USR, i s-a pus aceeași etichetă de antisemit. Ce se întâmplă? Mentalitatea de tip securistic s-a permanentizat la USR. Faptul că USR a ajuns să interzică apariția scrierilor lui Paul Goma este degradant, nedemn, condamnable. În condițiile în care USR nu i-a luat niciodată apărarea publică lui Paul Goma, nici măcar atunci când tortionarii lui l-au amenințat cu moartea! USR a trecut la vânătoria de vrăjitoare? Nu e interesată de colaboratorii cu Securitatea și activiștii PCR puși în conducerea ei, să fie dați deoparte, se luptă cu scriitorii cu coloană vertebrală, dovediți caractere și dinainte de 1989? Paul Goma cel incomod și cel intransigent merită o statuie. Să ne bucurăm că vocea lui liberă, fără prejudecăți și tabuuri, spune lucrurilor pe nume, deschis. Sub nici o formă celebrul scriitor-disident Paul Goma nu poate fi acuzat că e antisemit. Lăturile turnate

asupra lui în ultima vreme arată care e adevărata față a scriitorului român, azi. Iar Protestul apărut în urma scandalului, de solidarizare cu Paul Goma (și cu mine, în secundar, pentru demitere), arată care mai e gradul de lașitate al scriitorului român. Scriitor român care n-a câștigat în credibilitate morală, după 15 ani, nici cât o ceapă degerată.

În sfârșit, dinspre mizeria morală a scriitorului român delator. Tot scandalul se pare că a pornit de la delațiunea lui Henri Zalis, fost colaborator al "Săptămânii" Securității. Conform gazetei comuniștilor evreiești din România, "Realitatea evreiască", el e cel ce "a atras atenția". Dar până azi nu există un protest oficial al niciuneia dintre comunitățile evreiești din România pe seama Jurnalului 2005 al lui Paul Goma, în care Paul Goma nu face decât să înțeleagă de ce s-a trezit cu eticheta de antisemit după ce a publicat "Evreii și Basarabia". La redacția VR nici până azi nu s-a dat măcar un telefon de dezavuare a Jurnalului lui Paul Goma. Să fie tot acest scandal produs de USR o reglare de conturi, o luptă pentru putere, în care eu trebuia să fiu sacrificat și Paul Goma pus la zid?

LIS Adaugă în mesaj:

În urma cu un sfert de ora am trimis Revistei 22, la invitația Rodicăi Palade (redactorul-sef) "atitudinea" mea legată de Cazul VR-PaulGoma-antisemitism-LIS-USR. În plus, am schimbat o vorbă la telefon în legătură cu situația mea de azi de la Viata Romaneasca. Sunt curios să vad ce va apărea în Revista 22 (probabil săptămâna viitoare), de fapt, din acest text al meu, scris în fugă (Rodica Palade spunând că e grabită, trebuia să plece la o întâlnire importantă), pe care vi-l trimit atasat, pentru a putea face comparație... Cu omagii,
LIS

Vorba lui: rămâne de văzut ce și cât va apărea în 22-ul Rodicăi Palade, cea care a avut timp să învețe de la șefesa ei, Adameșteanca să pretindă a fi foarte ocupată cu congresele, cu colocviile, mai ales cu călătoriile.

Totodată LIS îmi trimite textul semnat de Flori Stănescu în *Aldine* - asta era "surpriza" pe care mi-o pregăteau dragii Stănești. Sunt convinși: mi l-au trimis și ei, însă din pricina păcătoasei de cutii poștale supra-pline, nu a fost primit:

Ziarul "Romania liberă" / Vineri, 30 Septembrie 2005

Editie: Nationala - Domeniu: aldine

Paul Goma la 70 de ani

Pe 2 octombrie, Paul Goma împlinește 70 de ani. Mai bine de 60 i-a petrecut ascunzându-se, urmărit (fiind copil, apoi adolescent) când de sovietici, când de români, persecutat (închis de două ori, domiciliu obligatoriu), exclus și marginalizat. Aflat la capătul puterilor fizice și

sufletești, în noiembrie 1977, după lichidarea Mișcării Goma, se autoexilează la Paris.

Acolo credea Securitatea ca o să-i fie mai ușor să îl lichideze. Desigur, amenințările permanente nu l-au vizat doar pe el, ci și familia. Nimic nu l-a descurajat, n-a încetat niciodată lupta. Nu cred să mai existe un destin asemenea în istoria românilor. Căci despre istorie vorbim, deoarece din literatura română oficială a fost scos de confrății breslași, care suferă de tot felul de spaime. Cum altfel se poate explica lipsa scriitorului din manualele de limba și literatura română? Mă refer la cele pentru clasele de liceu. Este mai mult decât jenant să se apeleze mereu la sintagma "Goma n-are talent". Este jignitor pentru inteligența celor care o propagă.

Așadar, să revenim la istorie, de unde nu-l poate scoate nimeni pe Paul Goma: el a reușit să ridice măcar cu o treaptă România și pe români din vinovăția colaborării pasive cu Fiara comunistă, din anonimatul unei țări în care se tăcea pe brânci, după ce câteva generații de români putreziseră în închisorile și în lagărele comuniste. El a reușit prin forțe proprii să zguduie Securitatea statului național-comunist al lui Ceaușescu. Cine ar fi crezut că un singur om, român, basarabean hăituit, poate avea un asemenea curaj, poate reuși, măcar în parte, ce au reușit unii vecini de-ai noștri în condiții ideologice și concentraționare mai puțin strânse decât în România, în aceeași epocă? Goma nu a avut în închisoare nici cărți de citit, nici hârtie de scris, nici pachete de la familie și prieteni, care să-i indulcească suferința și să-i permită să-și limpezească gândurile și să-și structureze un program. NU! El a avut parte doar de interogatorii cumplite, de bătaii, de amenințări. A fost drogat, ca să moară "natural". Gestul său a arătat că voința umană - individuală și/sau colectivă - poate urni chiar și munții din loc, și aceasta într-un moment (1977) în care vecinii noștri de Bloc comunist - unguri, cehi, polonezi - învățasera lecția, aveau nuclee de societate civilă, aveau intelectuali (scriitori!) care beneficiau de solidarizări organizate. Or, solidarizările cu Paul Goma au venit mai ales dinspre muncitori, adică din acele medii care și-au așteptat mereu conducătorii, până în 1989. Dovadă stau numeroasele răzmerițe ale muncitorilor (Cluj, Valea Jiului, SLOMR - primul sindicat liber creat în 1979 dar înăbușit în fașă de Securitate?, Iași, Brașov) care nu s-au putut intrupa cu adevărat datorită lipsei unor programe și pentru că intelectualii români erau ocupați să reziste estetic, prin cultură.

Așa se explică, în bună parte, tratamentul la care a fost supus Paul Goma după 1990 în România, de către români: prin recidivarea lașității intelighenției autohtone, prea fricoasă înainte de 1989 și mult prea temătoare să nu piardă ce agonisise cu multe plecăriuni (prestigiu, funcții bine plasate, ierahizări în topuri de breaslă etc.) după 1990. În atare condiții, intelighenția nu putea și nu poate să recunoască public (pe la colțuri mulți viteji se-adună!) gravitatea morală, socială, culturală și politică a acestei neimplicări.

În loc să-i recunoaștem curajul (care ne-a făcut pe fiecare dintre noi, că recunoaștem sau nu, să vibrăm la auzul numelui său) și meri-

tele istorice, ce facem? Îl denigrăm. Există indivizi și grupuri - care au creat adevărate comunități de interese - care manipulează spusele/scrisele lui Paul Goma.

Astfel, încet, încet numele său a început să fie asociat cu expresii de genul "lipsit de talent literar", "spion KGB", "jidovit", "homosexual" și, ultima găselniță, care ține loc de orice argument: "antisemit". Observ cu mâhnire ca românii și-au pierdut (dacă au avut) simțul didactic. Punând pe două coloane ceea ce a făcut Paul Goma bun pentru românii de toate nuanțele și etichetele care i se tot lipesc, este lesne de înțeles ca orice om care îi cunoaște traseul biografic nu poate să creadă ca viața și lupta să se rezumă în câteva cuvinte ofensatoare și neadevărate. Este imposibil de crezut că un cititor avizat al lui Paul Goma poate să spună că acesta este "lipsit de talent literar" sau "antisemit". Cine nu crede poate să verifice, dar citind cu responsabilitate, nu cu gândul că va fi pedepsit (prin excluderi, tăierea sinecurilor etc.).

De aceea, cei care se încapățânează să-i distrugă reputația de scriitor și disident lui Goma sunt penibili. Până și românii știu (pentru că învață la școală!) ca una din condițiile esențiale ale interpretării/comentarii unui text este lecturarea lui atentă.

Apoi, situarea sa în contextul istoric la care se referă și punerea în relație cu autorul care l-a scris (ambele criterii au și subcriterii de urmărit) etc.

Cred că în 1989 venise, în sfârșit, momentul să fie și românii mândri că sunt locuitori ai acestei țări: sa ne căim, să ne asumăm faptele rele ale unora dintre noi și să păstrăm curat, ducând mai departe, ceea ce au făcut bine unii dintre ai noștri. N-ar fi târziu s-o facem nici din 2005 încolo. Cred că Paul Goma a fost mereu conștient de ceea ce pierde, ca și de ceea ce avea să piardă. A pierdut aproape tot, cu excepția celor câțiva care nu l-au părăsit niciodată. Desigur, și-a pierdut în mod conștient viața dar a câștigat recunoștința noastră. Cei care îl denigreză, știrbind prin aceasta chiar interesele și prestigiul României, știu bine ce au de pierdut dacă îi dau dreptate.

Sper ca istoria noastră îi va consemna într-o bună zi pe toți dreptii noștri și faptele lor. Și că vom avea înțelepciunea să reținem învățămintele istoriei.

P.S.: Ilustrilor noștri intelectuali nu le pasă că profesorii de istorie din România sunt chemați frecvent la întâlniri (consfătuiri), unde sunt orientați de către "specialiști" cum să predea Holocaustul. Ei nu se întreabă de ce predarea Sistemului concentrationar românesc nu este, măcar, la fel de importantă pentru istoria românilor/României și pentru formarea viitorilor cetățeni români. Probabil ca și aceasta este tot o cerință europeană!

Tot așa, nu se întreabă cum de este posibil ca în anul 2005 (regimul comunist a căzut în decembrie 1989!?) să-l vedem la Piața Romana pe Pleșiță coborând din autobuzul 300, înjurându-l pe șofer că a pornit prea repede pentru piciorul lui beteag ("Ho, bă, ești orb? Nu vezi că n-am coborât?").

Dacă l-a bătut, jumulit și drogat pe Goma, ca să dau numai un exemplu, și nu a pățit nimic, ce relevanta ar avea că s-a rastit la un șofer anonim? Că doar noi, românii, ne înjurăm zilnic între noi prin tramvaie...

Iată-l pe PAUL GOMA în anul 1977, când culorile curcubeului, pe care curajul său l-a înălțat pe cerul nostru cenușiu, ne-au dat și nouă, românilor, speranța că suntem în rând cu lumea ? Bucureștiul, plin de moloz, se alinia, prin mișcarea Goma, capitalelor care cunoscuseră curajul revoltei împotriva comunismului: Berlin, Budapesta, Praga, Varșovia...

În numele cititorilor săi, care îi pretuiesc scrisul și îi admiră curajul și tenacitatea, *Aldine* îi urează lui PAUL GOMA:

La mulți ani, cu sănătate și bucurie!

Un articol de Flori Stănescu

Aici opresc jurnalul pe luna septembrie (2005). Am așteptat până seara, la orele opt, vești despre conferința despre prosematism, antisemitism, animate de Marta Petreu, Oișteanu, Ghitta; nu au venit. Probabil săptămâna viitoare vor ajunge.

Mariana Sipoș mi-a trimis programul. **Sabina** va fi lansată pe 2 octombrie la orele 15,00 în Sala Amfiteatru a teatrului Național - în cadrul Festivalului ARTE ȘI CARTE (simpatic, titlul) și va fi prezentată de Maria Marian, Mariana Sipoș și Tudorel Urian.

Totodată aflu că la Chișinău Vocea Basarabiei, postul de radio animat de Andrei Vartic a organizat o serie de emisiuni consacrate aniversării mele - iar Oleg Brega și el (ca pionier în materie de mine) face - sau vrea să facă ceva - pe Aleea Clasicilor.

I-am mărturisit Anei că mă simt neînpielea mea, cu aceste aniversări. Nu pentru că ele mi-ar aminti că sunt bătrân (ce, parcă numai de ieri sunt bătrân?), ci pentru că îmi aduc miros de tămâie și de ceară de la lumânările înmormântăristice. Or eu încă nu am rezolvat problema spinoasă (unde ești, bătrâne Dimi?) a costumului... funerar.

La care Ana m-a întrebat dacă nu cumva duc dorul unor picioare-n cur de la "prieteni", altfel de ce aș face pe grecul la pușcărie?

Nu, nu duc dorul picioarelor în - dar zic și eu, ca omul...

Noaptea: adaug și aceste texte riscînd să trec în 1, chiar în 2 octombrie (care risc?), pentru a cuprinde articolele parvenite astăzi, vineri, după ora 22, când *Ziua* trece la numărul următor și ține... până duminică seara.

Așadar, *Ziua* de sâmbătă 1 octombrie 2005 a publicat:

- "Propunerea" - reprodusă aici, în jurnal - sub titlul:

“Institutul pentru Studiarea Terorii Bolșevice din România”;

- Avînd supratitlul “Replica lui Radu Ioanid” este, în realitate textul publicat în 15-21 iulie 2003, în *Observator cultural* “Paul Goma între Belleville și București” - cel care primise replica meritată în chiar volumul meu **Săptămîna Roșie...**, ediția 2004 de la Vremea;

[Mă întreb - pentru a cîta oară? - cine dintre redactorii Zilei are sarcina să se ocupe de articolele avînd atingere cu “problema evreiască și să le “prezinte” într-o manieră inadmisibilă în gazetăria unei țări care, dragă-doamne, funcționează în regim de libertate a presei. Așa, textul lui Teșu Solomovici: “*Și-au meritat soarta evreii basarabeni?*” poartă un titlu impus de redacție - cine, din redacție: șeful cel mare, SRS? Are subalterni specializați în toaletare și în prezentare - cert este că titlul (profund ticălos) nu aparține autorului, ci altei *persoane*; apoi fotografia din corpul textului: nu are legendă, nu se știe unde, în loc și în timp se petrec evenimentele din imagine și cine este autorul ei - măcar agenția de presă.

Iar acum... Trimisesem “Propunerea” în chiar 21 septembrie. Însă cum eu nu sunt Shafir să mi se publice imediat (a doua zi, dacă nu s-a înțeles) textele, *Ziua* lui SRS a procedat exact ca 22 al Gabrielei Adameșteanu, în preajma alegerilor prezidențiale din 1996: a pus la murat un text al meu pînă cînd a adunat “replicile” - de la E. Constantinescu, De la N. Manolescu, de la actuala editorialistă a *Zilei*, Zoe Petre. Rezultatul: opinia mea s-a pierdut, a fost înecată în... replici - ceea ce și urmărirea subtilă romancieră (altfel prietenă a mea). La fel făcuse, (tot de Adameșteanu vorbesc, persoana care în gazetărie a făcut școală) în 1992, după ce Liiceanu trimisesese la topit a cărții de mărturie **Culoarea curcubeului**, după doi ani de retragere-depozitare, trimisesem un protest. L-a păstrat pînă cînd și-a redactat Liiceanu răspunsul năclăit, acuzator la adresa mea, victimă, abia apoi mi-a publicat protestul - anihilat din stînga de tâlharul Liiceanu, din stînga de tâlhăroaica Adameșteanu (care își reproducea o replică apărută inițial în *Timpul*...) E-he, exemplele rele, ticăloase, acestea se învață-la-Români fulgerător, mai greu - sau niciodată greaua operațiune de suflat nasul în batistă.

Dovada că articolul semnat R.Ioanid este o reluare: Gabriel Pleșea, în textul său reprodus mai la vale (și care este “vechi” de două luni, vorbește de acesta - și reproduce și mențiunea :

"scris de autor exclusiv in calitatea sa particulara de cetatean al Statelor Unite ale Americii", dupa cum ne alerteaza nervos Nota Bene de la sfarsitul articolului "Paul Goma intre Belleville si Bucuresti"];

- Articolul “«Reîncadrarea» lui Paul Goma de Gabriel

Pleșea, publicat inițial în *New York Magazine*;

- Stirea - dezvoltată - despre colocviul anunțat ca “despre prosemism și antisemitism”. Acum aflu că a fost “moderat” de Mircea Martin și că a participat și Ion Vianu;

- Anunțul lansării cărții **Sabina** la 2 octombrie.

Încep cu colocviul:

CULTURA - Sambata, 1 octombrie 2005

Antisemiti, filosemiti, indiferenti

Editia pe luna septembrie a colocviilor revistei "Cuvantul", desfasurata joi in Sala presei de la Radiodifuziune si moderata de criticul literar Mircea Martin, a dezbatut o tema spinoasa din istoria romanilor si a evreilor deopotriwa: aparitia "problemei evreiesti" in Romania, implicit (in)toleranta la romani. O asistenta numeroasa a ascultat-o pe profesoara si scriitoarea Marta Petreu glosand pe tema "articolului 7" din Constitutia romana, faimosul articol care a declansat in 1866 "tragedia" infruntarii dintre majoritatea romaneasca si minoritatea evreiasca. Un text provocator, o analiza excelent construita a antisemitismului romanesc, pornind de la acest articol 7, trecand prin "cazul Junimii iesene" si ajungand la discursul antisemit al miscarii legionare. Aflat in sala, Serban Suru, seful miscarii legionare actuale din Romania, a cerut explicatii. Le-a primit nu numai de la Marta Petreu, ci si de la scriitorul elvetian-roman Ion Vianu, istoricul israelian Liviu Rotman, prezenti si ei in sala. Al doilea referat al colocviului, sustinut de antropologul Andrei Oisteanu, a analizat fenomenul tolerantei la romani dintr-un triplu unghi: toleranta perceputa ca virtute nationala; clamarea tolerantei si practicarea intolerantei; toleranta perceputa ca viciu national. Antisemitismul a provocat niste "maladii ale spiritului", sustine Oisteanu, care au supravietuit si dupa razboi. In forme moderate sau dure, perverse sau fatise, ele pot fi decelate atat in epoca comunista, cat si in cea post-comunista, pana in zilele noastre. In al treilea expozeu al serii, universitara clujeanca Maria Ghitta a cautat raspunsuri la cateva intrebari esentiale: cum se vad astazi marile curente din gandirea romaneasca de la sfarsitul secolului XIX si care este relatia lor cu ideologiile nationaliste si extremiste ale secolului urmator? Un colocviu care a transmis o provocare: confruntarea cu trecutul, cu un trecut inconfortabil.

Tesu SOLOMOVICI

Se observă că autorul nu folosește termenul din anunț: “prosemism”? Dacă nu, atrag eu atenția cititorilor (eventuali, ai jurnalului intim, cunoscând o difuzare... confidențială).

Să se fi revizuit conferențiarilor? Nu cumva în urma ironiei mele din “Propunere” - difuzat prin internet?

Mai știi?

DOSARE ULTRASECRETE - Sambata, 1 octombrie 2005

"Reincadrarea" lui Paul Goma

Paul Goma sau talentul controverselor

Recent aparutul volum semnat Paul Goma "Culoarea Curcubeului '77" (Cutremurul oamenilor), Polirom, 2005, este [...] completat cu o selectie "din dosarele Securitatii, 1967-1977", intitulata "Cod «Barbosul»". Documentele de dosar privitoare la Paul Goma, curajosul - in fapt singurul - disident, oponent si rezistent roman din perioada comunista, confirma in mod indubitabil cele relatate de scriitor in Culoarea Curcubeului, aducand in plus si dovada tacticilor adoptate de Securitate pentru a-l discredita definitiv pe scriitor. Printre "defectele" care i se atribuiu, menite sa-l sensibilizeze pe romanul cu creierul spalat din abundenta cu zoaiele marxist-leniniste privind socialismul victorios in scumpa noastra tara "sistem insistent contestat de scriitor" unul s-a detasat cu precadere: "lipsa de talent"- "deficienta" subliniata si cu intentia minimalizarii in Romania (si, mai ales, in afara ei) a mesajului anticomunist al lui Paul Goma. Scriitorimea romana, din varii motive, a marsat constient sau inconstient la manevra Securitatii, cu atat mai mult cu cat "lipsitul de talent" ajunsese sa fie publicat in Occident, in timp ce clasicii in viata, retrasi curajos intr-o comoda "rezistenta prin cultura" (cu Manolescu in frunte), nu avusesera parte de asemenea recunoastere "internationala".

In momentul de fata nimeni nu mai crede in gogorita securista a "lipsei de talent". Doar Alex Stefanescu, grafomanul manolescului la "Romania literara", in obositoare si insipidele sale reluari de lectura (acum se afla la "a doua lectura", dar ii vor trebui poate douazeci ca sa desluseasca menirea unei carti), repeta cu nerusinata obstinatie ceea ce a ordonat Securitatea pe vremuri: "Paul Goma nu are talent". De judecata nedreapta a lui Alex Stefanescu si a celor de teapa lui, il salveaza pe Paul Goma scriitorul "profesionist" Ion Bogdan Lefter (fondatorul Asociatiei Scriitorilor Profesioniști din Romania), care, in cotidianul Ziua din 27 iulie a.c., semneaza articolul "Inventatorul de cuvinte", unde conchide: "In realitate (Paul Goma) are un mare talent de prozator. Cei care ar fi trebuit sa-i recunoasca de mult valoarea n-au mai avut onestitatea de a-l valida, fie si tardiv". Si Ion Bogdan Lefter purcede la o trecere in revista a nedreptatilor de care a avut parte Paul Goma inainte si dupa Decembrie 1989 din partea autoritatilor, dar si, in mod rusinos, din partea "elitelor noastre (care) n-au ratat prilejul de a se debarasa astfel de un personaj incomod, a carui simpla prezenta in peisaj reamintea ca mai nimeni nu a avut curajul si verticalitatea sa". Cat despre proba talentului lui Paul Goma, aceasta consta in volumul "Alfabetedarul", aparut la Editura Victor Frunza (2004). Scrie Ion Bogdan Lefter: "E un colosal inventar de vocabule inventate, 33.000 la numar, obtinute prin alterarea jucausa, ironica, adeseori cu miezuri istete, parodice, culturale ori politice a 896 de cuvinte existente in romana reala. (...) Necitabil. De citit si de savurat ca atare, in "nebunia" lui de savori lingvistice, iscate de un vrajitor al limbii romane... fictive!".

Ei bine! Pana aici i-a fost dat lui Paul Goma, cu lauda, adica!

Odata adusa dovada ca Paul Goma are talent, a fost nevoie de o noua eticheta, care sa-l mentina pe Goma in oprobriul general. Acum Paul Goma are (chiar asa: ARE) talent, dar... "mai este un episod: a doua sa cadere". Dovada o aduce, incredibil dar adevarat, acelasi Ion Bogdan Lefter si, iarasi incredibil dar adevarat, in acelasi articol, "Inventatorul de cuvinte", din cotidianul Ziua din 27 iulie a.c. Scrie acelasi Ion Bogdan Lefter: "Si ce pacat de talentul sau bogat de prozator, care nu s-a stins: scrie la fel de inventiv, de pitoresc, de nastrusnic, rasucind cuvintele cu energia marilor inovatori de limbaj." Care sa fie pacatul? Marele pacat al lui Paul Goma? Din cauza caruia "putinii fideli il parasesc, unul cate unul" si din cauza caruia, vai, "cine o sa-l mai apere acum?" (ca si cum pana acum l-a aparat cineva!). Ni-l dezvaluie tot Ion Bogdan Lefter: "De cativa ani incoace, odata cu cartile despre Basarabia si al doilea razboi mondial, Goma produce un discurs limpede antisemit. Inversunat, s-a adancit in teoria evreilor vinovati de propria lor exterminare. Crede ca are dreptate, bazandu-se pe impresiile lui din copilarie (s-a nascut si a copilarit in Basarabia)."

Ei, acum stim care este noua eticheta a lui Paul Goma: "limpede antisemit"!

Ion Bogdan Lefter se fereste ca dracul de tamaie sa spuna care sunt cartile "despre Basarabia si al doilea razboi mondial", de frica sa nu fie banuit ca le-a si citit. Le numim noi, aici: "Basarabia" (editura Jurnalul Literar, Bucuresti, 2002), si, mai ales, "Saptamana Rosie: 28 iunie-3 iulie 1940, sau Basarabia si Evreii" (publicata la editura Museum, Chisinau, 2003 si la editura Vremea XXI, Bucuresti, 2004, dupa ce fusese serializata in paginile publicatiei conduse de Grigore Culianu, New York Magazin, 2002). Se pune intrebarea de ce s-o fi obosit Ion Bogdan Lefter sa mai demaste "discursul limpede antisemit" al lui Paul Goma? Doar el insusi, cand se dadea mare proamerican si campion al corectitudinii politice, la Observator Cultural, il demascase, gazduind un lung pomelnic despre cartea antisemitului Paul Goma, "Basarabia", sub semnatura lui Radu Ioanid ("scris de autor exclusiv in calitate sa particulara de cetatean al Statelor Unite ale Americii", dupa cum ne alerteaza nervos Nota Bene de la sfarsitul articolului "Paul Goma intre Belleville si Bucuresti"). Dupa cum si altii, mai vigilenți ca el, si mai rapizi, il declarasera deja, in repetate randuri, antisemit pe acelasi Paul Goma. Pentru ca ukazul cum ca "Paul Goma nu are talent" a expirat, a trebuit gasit altceva, mai de actualitate, prin care Paul Goma sa fie ostracizat in continuare si acest nou decret este "Paul Goma este antisemit!" Si, uite asa, Paul Goma a fost "reincadrat".

Despre "Saptamana Rosie", criticii, istoricii, exegetii, politicienii si alti datatori cu parerea nu vorbesc. Din nepasare, din teama, din lipsa de onestitate si verticalitate. Laolalta cu aparatorii semitici ai (re)numelui evreilor, acestia se rezuma la sentinta "Paul Goma e antisemit!", fara sa citeasca ce scrie Goma despre cosmarul romanilor aflati mereu, vorba cronicarului, "sub vremei". Acesti romani care nu au voie sa spuna (daramite sa se planga!) ca rusii i-au cotorpit, ca evreii i-au ajutat pe rusi si la cotorpirea Basarabiei, pamant romanesc, si, mai

apoi, la instaurarea regimului comunist stalinist in Romania. Pe motiv ca ei au crezut in viitorul luminos al "noii orandui" care le-a oferit "alternativa" (la antisemitismul "fascistilor" romani, fireste).

Se stie ce spun semitii Edgar Reichman, Radu Ioanid, Sami Damian, Andrei Oisteanu (nepotul lui Leonte Rautu, tartorul dejist al culturii romane si rector ceausist al "Academiei" muncitoresti Stefan Gheorgiu), Michael Shafir, Volovici, Solomovici si altii despre Romania, despre Basarabia, despre "antisemitul" Paul Goma, ba chiar despre antisemitismul din sangele romanilor (cu exceptia, dupa toane, a romanilor filosemiti precum Ion Bogdan Lefter, Augustin Buzura, Eugen Uricaru, Gabriel Andreescu, Gabriel Liiceanu, Nicolae Manolescu si altii, printre care se numara, ultimul pe lista, cu voie de la Elie Wiesel, insusi Ion Ilici Iliescu, patronul raportului de demascare a Holocaustului din Romania). Publicatiile din Romania au tiparit si tiparesc cu prioritate opiniile, interventiile, luarile de pozitie si explicatiile semitilor privind antisemitismul romanesc. Aceleasi publicatii nu sunt tot atat de accesibile opiniilor altora, respectiv ale "antisemitilor".

M-am intrebat adeseori: sunt nemtii (germanii) numiti azi "antisemiti"? Am auzit/citit ca francezii sunt antisemiti (sute de evrei francezi pleaca din Franta sa se stabileasca in Israel (la indemnul lui Ariel Sharon, nu-i vorba) - si, tot asa rusii, ba si polonezii (il sug de la mamele lor, de la nastere), ba chiar si la americani auzi ca la 11 septembrie 2001 evreii nu s-au dus la servicii la WTC stiind ca..., dar de nemti, cei care au conceput si planificat "solutia finala" nu prea am auzit ca sunt "antisemiti". Cu toate ca in Germania exista azi grupari (destul de marisoare) neonaziste care proclama ca Hitler nu a terminat treaba holocaustica. Doar despre romani se spune raspicat: "sunt antisemiti" (de catre Edgar Reichman, Radu Ioanid, Sami Damian, Andrei Oisteanu, Michael Shafir, Volovici, Solomovici si altii), ba chiar ca la ei (la romani) a fost un Holocaust grozav (raportul Wiesel-Iliescu), chiar daca halci mari din teritoriul Romaniei fusesera anexate/cedate pe la altii (Wiesel insusi descrie cum a fost luat de jandarmii romani, chiar daca Nordul Transilvaniei se afla sub administratie ungureasca!).

Revenind la Paul Goma, redam aici ce spune el despre propria sa lucrare "Saptamana Rosie" (citata din Jurnalul unui "antisemit" (2003), publicat, dupa opinia aceluiasi Ion Bogdan Lefter, "sub o firma obscura" ce nutreste "nostalgii legionare"! "Pai, nu se putea sa nu-i aduca Lefter, cel cu lozul belereg, pe legionari, ca Ion Ilici Iliescu la Mineriada, ca atunci nu se face "legatura" cu "fascismul" romanesc):

"Mi se pare, ba in anumite momente sunt sigur: Saptamana Rosie este facerea mea cea mai de seama. Nu am spus: "mai buna" - fiindca nu vorbesc de un roman, ci de un gest, de o atitudine, de un anume fel de a sta in fata Judecatii de Apoi, cand esti intrebat: «Ce ai facut tu, ne-rau, in viata de pe pamant?»"

Crezul lui Paul Goma este si pacatul lui cel mare, pentru care este parasit (vorba Lefterului) "de fideli, unul cate unul", ostracizat, marginalizat si taxat drept "antisemit".

"Insa eu mi-am asumat riscul de a deschide gura despre ceva-despre-care-se-tace (ca in catolicismul Inchizitiei, ca in comunismul Marii Terori), stiind: orice, oricat de adevarat ar fi ce voi spune/scrie, oricat de verificabile mi-ar fi informatiile pe care ma reazem, nu am nici o sansa de a "castiga" in fata evreului rezumator, simplificator, falsificator-de-citate, acuzator, terorist care, fara scrupule, ma va intrerupe, va vorbi despre altceva si va incerca sa-mi inchida gura cu «Esti antisemit!»"

Si, uite asa, Paul Goma a fost "reincadrat" ("exact dupa tiparul metodei securiste de pretutindeni").

Gabriel PLESEA

Dezbaterile de pe forumuri (3+1)

Cititorii jurnalului vor fi iritați de cantitatea intervențiilor reproduse. Vor avea dreptate - numai după ce înfrângându-și dorința de a "răsfoi" cât mai repede ultimele pagini, vor consimți la efortul citirii. Vor constata (sau ba, depinde de receptor) că acest forum este/a devenit *altfel*.

În primul rând au dispărut băgătorii-în-vorbă analfabeți; apoi diversioniștii de profesie și-au rărit intrările. Dintre aceștia din urmă au rămas pe baricadă doi-trei evrei declarați, însă cu toate că nici aceștia nu se lasă convinși de argumentele celor din față, chiar dacă nu le-a dispărut cu totul reaua-credință cu care atacau tot ce mișca în alte discuții, insolența celui care este sigur că el va fi declarat "învingător", oricare ar fi rezultatul înfruntării și consecința: grosolănia, brutalitatea cu care el, Evreul, supraomul (sic) îi tratează pe *goi*-ii nedemni de un "dialog", aceste manifestări arogante, dăunătoare unor relații civilizate au căpătat la cheie câțiva bemoli. Iar prin efectul balanței, *goi*-ii au prins curaj, au căpătat glas iar cei cât de cât informați nu au mai ezitat să-și sonorizeze (sic) argumentele, să le propună (cu o excepție-două) în mod convenabil, civilizat.

Este adevărat: curajul ne-evreilor de pe forum este relativ: din cauza... anonimatului. Însă nici evreii nu sunt mai onești: nici ei nu-și dezvăluie adevăratul (sau adevăratele) nume.

Așadar, acei cititori ai jurnalului de față vor avea o surpriză dintre cele mai îmbucurătoare: și românii au început a-și descleșta fălcile și a rosti adevărurile lor în legătură cu teme tabu, interzise o jumătate de secol, iar după 1990 ținute sub amenințarea cu "Ordonanța" - în cazul că nu vor respecta consemnul tăcerii.

Deci: există, totuși, speranțe. Îndemnați probabil și de tema propusă, privind în dreapta, în stânga, constatând că alții și-au luat inima în dinți, românii - fie și sub mantia anonimatului (dar noi știm că Securitatea, nu "fostă", ci eternă știe totul...), încep a-și veni în fire, fac primii pași spre *normalitate* - spre adevărata

libertate, cea a spiritului.

Să fie într-un ceas bun!

(...)De la: Davidescu vasilie din Bicz (...@k.ro)Data: 2005-09-30 23:41:43 , IP: 80.97.25...Institut de studiere a terorii comuniste? Desteapta-te romane!Nu cred ca este ceva mai important din punct de vedere a istoriei noastre,a memoriei nationale decat sa studiem fenomenul comunismului, care reprezinta o viata de om, 2-3 generatii,peste 50 ani. Nu trebuesc puse in antiteza studierea holocaustului cu studierea epocii comuniste, Nu una sau alta ci ambele.Ele nu sunt legate una de alta decat prin coexistenta in spatiu si timp. Paul Goma este o genialitate romaneasca tratata romaneste. Caci asa am facut cu eminescu,Caragiale,Creanga,Paulescu,Palade,Enescu si nu mai enumer. Paul Goma este o mandrie nationala pe care generatia noastra nu-l merita.El a sfidat comunismul in timp ce alti intelectuali coexistau cu el, erau "intelepti". vestita dilema Giordano Bruno sau Galileo Galileii dar si acesta din urma a spus "si totusi se invarteste" pentru intelectualii romani "nu se invarteste". Este o datorie de onoare si politicianul care va reusi a face un asemenea institut de studiere a comunismului natiunea noastra ii va fi recunoscatoare. Bravo Paul Goma!

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 00:35:09 , IP: 81.196.220...da Ar trebui intrebat si Basescu direct, ca tot se da mare patriot si luptator impotriva comunismului. Ori, ori. Trebuie facute valuri, chiar scandal, trebuie sa se separe apele odata si-odata. Trebuie organizare, nu asteptat.

De la: indel din Houston (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 00:42:07 , IP: 66.25.40...Titanii In istorie au fost gloata si titanul. Titanul este cel care se ia cu zeii de piept, titanul este cel ce electrizeaza gloata, titanul este cel ce convinge, prin crezul sau. In istoria romanilor gasim personalitati care s-au ridicat la un nivel de titanei ba chiar de titani. Nu multi, dar au fost. Ce traim insa, in vremurile actuale, este lipsa scintei, a celui ce poate scoate Romania din mocirla si pe romani din amorteala. Poate pentru ca n-ar fi titanei ce sa se dezvolte in titani? NU, acestia sint. Ce te faci insa cu romanul, care desi recunoaste shtofa in fiecare din cei pe care-il intilneste, nu vrea sa accepte, sa vie voluntar la cresterea celui pe care il recunoaste (numai in sinea lui) ca superior.

Paul Goma este un titan dar, pentru a fi eficient are nevoie de ajutor.

Al celor cu minte si cu ceva dorinta de mai bine pentru Romania. Hei, citi dintre voi vreți sa-l trageti jos pe Paul Goma, in speranta ca o tiritura ca voi se va innobila la titlul de baron sau vreo pozitie calduta?

P.S. pentru cenzor. Stiu ce-ti poate mintea si inima asa ca, desi nu-mi publici scrierea, sint multumit pentru ca ti-ai citit singur calificativul!

De la: Agentura din Bucuresti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-10-01 01:10:13 , IP: 86.104.97...Cititi si articolul lui Radu Ioanid, sa vedeti cu ce "argumente" vrea sa-l sape pe Goma. Ti se face scarba! Chiar ca ne ia de prosti.

De la: laurian (...@lycos.com)Data: 2005-10-01 05:28:12 , IP: 82.80.4...

Re: Cititi si articolul lui Radu Ioanid (...) unde si care articol? poti da sursa (un link ceva) merci anticipat

De la: valar din usa (...@cox.net)Data: 2005-10-01 08:29:59 , IP: 68.3.109... mediator/ oare.Nu mi-a aparut postarea. In esenta am intrebat cum se explica ca numai evreii au fost prigoniti de toate popoarele de-a lungul istoriei, de peste 35 de secole. Si l-am citat pe Nicolae Paulescu. La fel de bine puteam cita din Eminescu sau din Vasile Conta. Uite, ca sa-ti fac pe plac ii declar pe toti xenofobi.

De la: laurian (...@lycos.com) Data: 2005-10-01 08:56:54 , IP: 82.80.4...

Re: mediator/ oare La 2005-10-01 08:29:59, valar a scris:

>La fel de bine puteam cita din Eminescu sau din Vasile Conta.Uite, ca sa-ti fac pe plac ii declar pe toti xenofobi>.

Dar si armenii si tiganii si atatia altii. Si la scoala invatam ca si romanii au fost asupriti mereu de toti, si probabil ca si polonezii cred acelasi lucru despre ei si exemplele pot continua. Se pare ca fiecarui nationalist ii place sa declare ca propriul popor a fost aproape mereu o victima, insa nu intr-atat incat sa se ridice intrebarea "Pai da ce-au avut tocmai cu voi? Nu cumva ati fost si voi de vina?"

De la: sofian (...@hotmail.com)Data: 2005-10-01 10:46:11 , IP: 82.76.53...

DIRECTORUL Desigur, director al acestei institutii nu va putea fi decat marele scriitor anticomunist Paul Goma.

De la: Roxana Data: 2005-10-01 12:32:27 , IP: 82.238.120...Re: Dezmintire

/ De ce tineti neaparat sa fiti ridicol...La 2005-10-01 08:59:22, Laszlo

Alexandru a scris: > Aflu cu surprindere de pe site-ul antisemitului >(...)

De nesupunerea civila ati auzit ? Se practica chiar si în timp de razboi.

Foarte multi evrei au beneficiat de aceasta nesupunere în timpul celui de-al doilea razboi mondial. Credeti ca noi în timp de pace o sa ne privam de acest privilegiu ? Si eu sînt foarte surprinsa ca respectati cu relegiozitate o ordonanta semnata de comunistul Iliescu. Dupa ce s-a declarat mîhnit a semnat si el o prostie. Cu asta doriti sa ne impresionati ? Faptul ca repetati la fiecare fraza " antisemitul Goma " nu ne arata decît ca sînteti extrem de limitat la capitolul argumente. Va simtiti defaimat de Goma ? nici o problema. Sînt tribunale în Franta si în Romania. Dar în tribunal nu o sa mergeti niciodata. De ce? Pentru ca teoria holocaustului romanesc este mai comod sa o bagi în capul romanilor cu slogane de tip bolsevic.

<nu m-a angajat (...) nimeni nu mi-a dat nici măcar o secretară>

Aici va cred ce spuneti. Daca toate pomenile ar fi date din mila, toti milogii ar muri de foame...

De la: evreu mandru din israel.Data: 2005-10-01 13:29:11 , IP: 82.81.197...

Re: DIRECTORUL Saracul Goma, cum de nu a fost consultat de guvernul roman cand s-a hotarat despre studierea Holocaustului in Romania?!

Tare frustrat trebuie sa fi cand esti de parere ca postul de presedinte al Romaniei e cusut exact pt tine, si nu primesti nici-o atentie din partea concetatenilor tai, sa nu mai vorbim de Europa unde Goma e renumit exact ca soferul presedintelui Voltei Superioare. Accesele sale contra evreilor devin mai violente din zii in zii. Ma mir ca n-a aflat inca, de cand Sharon s-a retras unilateral din Gaza si a devenit (momentan) un fiu iubit al Europei, ca antiisraelismul si antievreismul nu e in acest moment la moda.

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 15:23:38 ,

IP: 208.4.152...Si evreii. E antisemiti ! (...) Si Pishti Laszlo e antisemit dar nu vrea sa zica ! Mai Pishti Laszlo, tu ciar crezi ce scrii ? Mai baiete, io cred ca mai mare antisemit ca tine nu se exista pe planeta asta. Tu si cu Ioanid sunteti ca Hitler si cu Musolini. Suferiti de-aceeasi boala si va ofticati de acelasi microb : prostia. Io va inteleg ca neputinta va roade constiinta precum cancerul osul, dar nu avem ce va face. Istoria e istorie si timpul se scurge în favoarea uitarii, care uitare este si izbavirea noastra. Degeaba urlati precum hienele în pustie ca tot nu v-aude nimeni. Capshunile E mai importante acum pentru noi. Si de ce v-ar auzi ? Ce-aveti voi de spus si de comunicat ? Ce vreti voi sa ne spuneti noua ? Io n-am stiut ca am niste parinti criminali. Mama, femeie amarîta lucratoare la un institut sarman, tata ITB-ist, au fost de fapt niste criminali ordinari. De-aia m-am hotarît sa nu le mai fac nici coliva. Nu merita domne. M-au tinut toata viata lor ascuns de adevarul de care ei se faceau vinovati si anume : au omorît ! Da, da ! Iei si altii ca iei au omorît patru sute de mii de evrei. Sa le fie rusine. Noroc cu Pishta Laszlo si istericul istoric Ioanide ca tin flacara adevarului aprinsa si nu se lasa nici de-ai naibii. Si cînd mi-aduc aminte cum se prefceau iei ca n-au nici ce pune pe masa sa ne dea sa mîncam. Se prefceau, fratii meu. Se prefceau. Iei erau mînjiti de sîngele evreilor ucisi. Va dati seama ? Patru sute de miare de oameni ? Pai cît patru stadioane liverpul pline ochi s-o vada pe Madona cu tzîtzele ascutzite. Huooo ! Nu mai ie rusine pe pamînt, ca de-aia o sa vie ia mititica. Io cred ca holocaustul asta e ca o vaca. Cu cît îi dai mai mult nutretz cu atît îti da lapte mai mult. Problema e, cine ajunge mai repede la ugirile iei. Ca si aicea e bataie mare. Ca Ioanide si cu Pishto Laszlo nu se iubesc iei nici de-ai dracu' cind e vorba de lapte e mai mult ca sigur, sa stiti, cînd ie vorba la o adica care sa apuce ugere mai multe si sa suga. Ioanide asta le-a apucat pe toate de saraca vaca a început sa mugeasca de durere. Cine sa-i mai creada pe astia doi si pe ailaltzii ca iei cînd Vadim i-a facut de bîlci ? Pai ia gînditi-va si voi dragi evrei români de bine, tomnai cînd îl faceau albie de porci pe senatoru' de Butimanu ca e antisemit, acesta a angajat o armata de evrei sa-i lustruiasca poteca spre Cotroceni. Pai ? Pai ce sa mai zica nenea Costica din Chitila Halta ? Nu-i de rîsul curcilor ? Pai socoteala ie simpla. Nu ? Daca Vadim e antievreu, sau antisemit cum se mai zice pe la ziare, si iel are supusi evrei care lucreaza pentru iel, nu înseamna ca si evreii e antievrei, adica antisemiti ? Si-atunci ma întreb io, ce vrea astia ba, fratele meu? Vor si iei un os de ros ?

La scoala de mic copil am învătat ca românul a fost obidit. Nu stiu ce-i aia obidit ca n-am dictionar român-român, dar asa se zicea, adica, într-un cuvânt am suferit si noi astia de la poalele Carpatilor tot felu' de holocauste la viata noastra ca am umple un zid chinezesc de nume scrise cu 8 arial narrow, dar nu s-a gasit nici un Pishto sau Ioanid care sa ne gîdile la ugere. Asa ca am ramas si ... si cu banii luati ! Ca la crucea de piatra. Numai ca, acum, în anu' lu' 2005 cînd suntem în prag de-a doua venire a lui AL de sus, am aflatara ca treburile nu stau chiar asa, ca de fapt, noi oile mîncatoare de mamaligi neexplodabile, am omorît si noi ca la abator. Chiar daca n-am stiut, altii au stiutara si acum ne-o spune. Daca te uiti la documentarele de la tv, daca citesti presa (aservita) afli ceea ce nu s-a întîmplat si mai mult decît atît. Nu-i usor lucru sa afli ca esti criminal si tu nu ai ucis nici macar o gaina pentru o ciorba. Dar daca-i holocaust, trebuie sa te porti ca la holocaust si sa-ti pleci capu' si sa recunosti. Nu ? C-asa-i la partid. Uite, io ma gîndesc c-ar fi bine ca Pishti Laszlo si cu Ioanide sa-si puna de-un

partid, nenicule, ca bani au gîrla, vorba aia, si noi si-asa suntem sperati ca de bombe. Deja experienta de dictatura avem. Nu ? Ce mi-e Antonescu, ce mi-e Ceausescu ce mi-e Ioanide ? Tot un drac. Vorba aia, pupa-i în bot si papa-le banii de tot.

Cred ca vechile forme de convietuire sociala ar trebui sa se reinstituie. Pai nu ? Ce frumos era înainte cînd scriai o petitie catre sindicat pentru ca sa-ti deie un apartament si scriai la sfîrsit : traiasca lupta pentru popoare. Acum petitia, care în esenta iei cere acelasi lucru se va sfîrshi cam cu acelasi imbold : traiasca lupta pentru holocaust. Nu ? Ceva trebuie sa dea imbold la petitzii. Sau daca vrei si tu un loc mai banos, sa zicem contabil la un butic, cînd esti întrebat ce stii tu de contabilitate sa-i spui ca ai citit cartile lu' Ioanide si ... gata, esti angajat. Pe bune. Pai ce credeti voi ca s-a întîmplat cu nea Nicu Manolache de la USSR ? Acelasi lucru. Cînd a fost sa ia în primire, la fel a fost întrebat : alo, domnu', cum stai cu holocaustu ? Si nenea Nicu a raspuns si iel ca nea Borcea : ma mai tzone cînd ma mishc brusc, da-l dreg cu-n dorobantz de mastica.

Ca d-aia zic : pentru români holocaustul e ca motorola. A ajuns motiv de banc. Iar Ioanizii si Laszloistii E ca fostii actuali. Vrea si iei o pîne cît mai alba iar daca comunizm nu mai ie atunci sa-l facem din holocaust. Oameni avem, ziare avem, teveuri avem, armate avem, bombe atomice avem, lumea e sperata oricum, de ce sa nu profitam ? Ce mi-e hitlerismu', ce mi-e comunismu', ce mi-e antisemismu' ? Tot un drac. Activitate sa fie ca Ioanizi se vor gasi. Nemtudom ca pamîntu, încotro va bate vîntu !

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-10-01 15:56:43 , IP: 85.68.252...Tineri basarabeni il omagiaza pe Paul Goma. O stire de luat in seama Chisinau, Basarabia/Romanian Global News 19 September 2005 <http://www.rgnpress.ro/content/view/8800/> Locuitorii din Chisinau vor participa duminica, 2 octombrie, in centrul orasului, la o actiune cu caracter de informare si la un maraton oratoric dedicat "Zilei dreptului de a sti", in care cetatenilor li se va pune la dispozitie o tribuna si un microfon liber, pentru a vorbi despre accesul la informatie si dreptul la exprimare. Manifestarea se va desfasura pe Aleea Clasicilor din Gradina publica Stefan cel Mare, incepand cu ora 12:00, si este organizata de ong-ul basarabean Hyde Park (...) Ziua va marca si implinirea a 70 de ani de la nasterea scriitorului basarabean Paul Goma (exilat in 1944 in dreapta Prutului, apoi la Paris in 1977, membru in Senatul onorific al ONG Hyde Park), care, prin intreaga sa activitate, a promovat libertatea gandirii si a exprimarii. De aceea, o parte a duminicii va fi dedicata creatiei sale literare si se vor face publice rezultatele unui concurs de pagini web despre Paul Goma. Cea mai originala conceptie va fi premiata si va obtine o adresa accesibila la site-ul lui Paul Goma pe Internet. Manifestarea de duminica, 2 octombrie, va fi precedata duminica, 25 septembrie, de o alta actiune autorizata pe Aleea Clasicilor, in cadrul careia va fi citit si difuzat pe hartie programul activitatilor din saptamana dreptului de a sti.

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 16:15:59 , IP: 81.196.220... (...)Popoarele care se cred asuprite de toti sint popoare bolnave. La romani, este o scuza pentru esecuri, la voi, este o modalitate de a jefui si de a va face mendrele la adapostul etichetelor pe care le aruncati asupra altora. Pe de alta parte, romanii, asupriti sau nu, au stat la ei acasa si nu au parazitat pe nimeni.

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com) Data: 2005-10-01 16:43:18 , IP: 82.78.69... ca unul care am participat...
din pacate doar pana la jumatatea interventiei lui Oisteanu (trecuse de doua ore de la ora anuntata a inceperii conferintei si aveam o alta treaba urgenta) o sa revin altadata mai pe larg. Acum pot spune ca m-a uluit amestecul de afirmatii ale Martei Petreu - joc pe sarma, de la citari de documente ale vremii privind numarul de evrei supusi straini (austriaci mai ales) care nu plateau taxe statului la 1856 in Iasi, numar care depasea 50% din TOTALUL evreilor moldoveni, sau descrieri ale sosirilor masive de grupuri compacte din Galitzia si asezarea lor in Moldova pana in anii 1860 la afirmatiile - din PP Carp mai ales - ca romanii isi cresteau copiii ca pe niste animale de munca si de-aia mureau, pe cand evreii erau igienici si de-aia sporul lor natural era mult mai mare sau diagnosticul gen romanii erau lene-si si fugeau de concurenta pe cand evreii erau harnici si priceputi si de aceea in loc sa munceasca romanii ii urau pe evrei. Voi reveni.

De la: Davidescu vasile din Bicz (...@k.ro)Data: 2005-10-01 17:48:04 , IP: 80.97.25.(...)La 2005-10-01 13:29:11, evreu mandru din israel (...):
 Domnule, In primul rand nu cred ca esti evreu iar daca esti evreu mandru atunci trebuie sa mai fie o categorie-evrei care nu sunt mandri, pentru ca altfel nu ati accentua pe aceasta mandrie. Pentru o tara care nu este Israelul cand o nationalitate se considera "mandra" este semnul unei slabiciuni daca nu a unei segregatii fata de majoritate. Dar dumneta sustii ca esti din Israel, ceea ce nu cred, chiar si prin faptul ca eu am vazut ca evreii sunt oameni inteligenti iar aceasta autointitulare nu este o dovada.
 Dar sa admitem ca esti un adolescent sau puber si ai dreptul la greseli. In primul rand a-l insulta pe GOMA este o rusine.Goma nu este si nu a fost antisemit.Daca el spune ca daca este un institut de studierea holocaustului si nu si unul de studiere a teroarei comuniste cred ca este un lucru de bun simt si nu antisemitism.De cand semitismul este exclusivist si daca evreii au dreptul sa-si aduca aminte de holocaust dece romanii nu si-ar aminti de teroarea comunista.Aceasta nu inseamna ca holocaustul nu a existat. Deci iata inca un argument ca nu esti evreu si cu atat mai putin mandru.
 Daca s-a folosit o comparatie cu holocaustul, apoi chiar sunt unii care spun ca teroarea lui stalin si complicii(peste 50 milioane de morti,lagare in care au stat si evreii)seamana cu holocaustul. Totusi eu sunt de acord ca holocaustul (cuvantul este ebraic) trebuie folosit doar pentru holocaustul evreilor. Goma nu este evreu (nu pentru ca este casatorit cu o evreica si are deci copil evreu) ci pentru ca focusul luptei lui a fost teroarea comunista, suferinta romanilor.Si daca romanii respecta suferinta evreilor dece(daca esti evreu) nu s-ar respecta si suferinta romanilor,rusilor etc. Deci recurgerea la etichetarea de antisemitism nu este mai superioara decat recurgerea la sionism. O sa-ti povestesc o patanie la care am fost martor in care ca si mata s-a folosit eticheta de antisemitism. Eram in armata si faceam cu randul la curatat cartofi,o munca neplacuta.Toti faceam aceasta treaba, afara de un coleg evreu, care pur si simplu sfida. I s-au aplicat cativa cartofi pe post de proiectil. Atunci s-a dus la comandantul unitatii si ne-a reclamat ca suntem antisemiti. Ori el era lenes, sfida pe colegii lui si "deapsa" a fost pentru aceasta (puteam fi eu sau altul) si nu pentru nationalitatea lui.
 Deci "evreule mandru", nu cauta avantaje dintr-o suferinta reala a poporului tau. Holocaustul, antisemitismul nu sunt glume sau arme de inchis gura

cand nu mai ai argumente.

De la: Roxana (...@free.fr)Data: 2005-10-01 18:21:57 , IP: 82.238.120...
(...) Davidescu Vasile a scris: > Totusi eu sunt de acord ca
holocaustul(insasi cuvantul este ebraic)>Nu. Cuvântul nu este de origine
ebraica. Vine din greaca " holocaustum " si se traduce " ars în întregime.

De la: Costescu din Canada (...@hydro.qc.ca)Data: 2005-10-01 18:38:35 ,
IP: 149.99.172...De ce evreii pot si noi nu?!
Nu numai in Romania dar si in strainatate, nu se scapa nici-o ocazie ca sa
se aminteasca si sa se comemoreze victimele holocaustului evreilor. Pentru
uciderea a peste 150 de milioane de oameni in holocausturile comuniste din
1917 si pina acum - nimic.De ce? Cine are interes sa minimizeze acestea in
afara de fostii activisti si securisti care detin inca puterea? Curios este ca
nici in Occident nu se vorbeste nimic de asta, in loc ca toata lumea sa fie
informata in detaliu iar manualele scolare din toate tarile sa vorbeasca de
aceste monstrozitati ca, istoria sa nu se mai repete. In Occident cine are
interesul sa ascunda asta sistematic ca si cind odiosul comunism nici n-ar fi
existat? Multi stiu si nu au curajul sa spuna, numai cind frica si lasitatea vor
fi invinse se va putea demara un proces al comunismului fara de care nu
vom putea privi inainte !

De la: serius-glumetul din tara desteptilor-prosti (...@yahoo.co.uk)Data:
2005-10-01 19:01:00 , IP: 83.103.170...
Re: Tineri basarabeni il omagiaza pe Paul Goma. O stire de luat in seama
//BRAVA, LA FEL AR TREBUI SA SE FACA SI IN ROMANIA (...)

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-10-01 18:49:49 , IP:
85.68.252...Catre Calugar si altii - Cine ne va curata "haznaua" ??
Domnule Calugar(u), S-ar putea sa fi vazut bine Dta. Inseamna asta ca nu
trebuia sa retransmit stirea? Stiu si eu, cum se umfla lucrurile prin transmi-
tere, ca zvonurile, precum telefonul arabesc. Cine va scrie adevarul dupa?
Nici martorii oculari nu se afla in acord. Tocmai de asta am republicat sti-
rea. Caci pe acest forum ieri sau azi, un roman si un evreu au vazut fiecare
altceva, desi se pare ca s-ar fi aflat aproape in acelasi timp, in acelasi loc.
Daca e asa, si e asa, de ce ar trebui acum sa-l cred mai degraba pe evreu,
decit pe roman. Fiindca daca nu-l cred, a facut statul roman o ordonanta de
urgenta care ma pedepseste? Si voi pedepsit ca necredincios necredincios?
Asa cum, de-ar fi lege, si Dta ai putea sa fii "pedepsit" fiindca scrii, vazator
de viitoruri, despre ceea ce nici macar nu s-a intimplat inca. Cit priveste
"haznaua" in care ne aflam amindoi, intru in ea, nu ca tiganu, pardonul
rromul!, care venea pe vremuri în curtea noastra, sa faca ceea ce romanii
"curati" nu se indemnau sa faca: sa ne curete Haznaua. Nu asta ar trebui sa
facem IMPREUNA, Calugare, si Românule, si Tiganule, si Evreule
Mândru, si Neamtule, si Sarbule, si Ungurule ? Daca vine altcineva sa ne-o
curete, ne va costa foarte scump. Cum s-a intimplat in Noile Razboaie
Balcanice, va mai aduceti aminte? Dan Culcer

De la: valar din usa (...@cox.net)Data: 2005-10-01 19:26:07 , IP:
68.3.109... Re:Evreul mandru de fapt nu este nici evreu nici mandru (...)
Mindrule, ai fost servit cum trebuie. Se spune ca mindria este eflorescenta
prostiei. Este calea cea mai sigura spre cadere.(...)

Leuchter Report Toata lumea discuta de holocaust, toti sintem specialisti. Ar fi instructiv ptr. unii sa citeasca "Leuchter Report", scris de un specialist american in camere de gazare. Raport este bine documentat cu toate detaliile necesare. Unul dintre putinele documente scrise de un tehnician atestat. Nu vad cum ar putea fi atacat. Se gaseste pe Internet in Engleza (si poate si in alte limbi). (...)

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 20:08:51 , IP: 81.196.220...
Re: De ce evreii pot si noi nu?!Holocaustul face parte din propaganda SUA de dupa razboi, scopul fiind tinerea Germaniei si indirect a Europei, cu calus la gura pe baza acestei acuzatii. SUA nu sint interesate de comunism pentru ca le-ar folosi la mare lucru, Rusia nefiind invinsa intr-un razboi. N-au ce sa le impuna. Problema comunismului ramane totusi in principal a victimelor, adica a popoarelor unde comunismul a fost adus cu forta. Este gresit sa se astepte de la Occident initiativa, nici nu e normal. Asa zisul holocaust ar fi ramas doar problema evreilor daca americanii nu aveau nevoie de el. Dupa ceva vreme, americanii insisi au pierdut controlul, totul transformandu-se intr-o industrie ticaloasa de estorcare si in paravan pentru politica unui stat terorist. Din cauza asta, pentru mentinerea acestui "monopol al suferintei" anumite cercuri de interese nu doresc sa se discute despre ororile comunismului, unde mai pui ca cei care l-au sustinut si impus au fost in cea mai mare parte evrei. Nu e vorba doar de lasitate. Lasitatea se manifesta "sus" unde bantuie mizerabila "corectitudine politica". Trebuie inceput de jos. E vorba de lipsa de organizare.

De la: evreu mandru din israel Data: 2005-10-01 20:12:44 , IP: 82.81.197...
Re: D-le Davidescu Cu mult timp in urma, cand am postat prima oara un comentariu la Ziua, si era vorba de un subiect despre conflictul Israel - Palestina, am postat sub nickul "evreu din israel" ca sa fie clar cine sunt si care e in general parerea evreilor israelieni despre conflict. Mi s-a atras atentia ca nickul meu e o provocare si trebuie sa-l schimb. Am raspuns ca daca as fi comentat cu nickul "roman din braila", sau "turc din cipru" sau "budist din india", nimeni n-ar fi vazut provocatie, dar totusi, ca sa nu fac provocatie, mi-am schimbat nickul in nickul actual.
Am fost, sunt si voi fi in total acord sa se infiinteze un institut de studiere a teroarei comuniste, e un lucru excelent. Ce ma deranjeaza la Goma & comp., el a decis deja cine e vinovat de comunismul in Romania si de ce au fost deportati evreii la Transnistria. Era cat pe cat sa mor de ras cand am citit in cartea lui ca "in casele evreilor in Israel, Franta, USA se afla la un loc de onoare, bustul original in ghips a lui Stalin." Nici mai mult, nici mai putzin! De la asa o personalitate, ma asteptam sa fi stiut de evreii ucisi sau trimisi in Sibiria din ordinul lui Stalin. (...)

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-10-01 20:45:28 , IP: 81.181.126...
Re: De ce evreii pot si noi nu?!De ce nu putem si noi infiinta un institut pentru studiul holocaustului rosu pe banii altora ? Nu-i asa usor sa-ti aranjezi treburile pe banii altora. Unii se pricep (...)

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-10-01 20:17:15 , IP: 81.181.126...
Re: Dezmintire Atata venin aruncat pe un dizident autentic spune totul despre autor . Si ce asa mare agitatie ordonanta ? Este o lege comunista . Asa erau si legile de colectivizare , de eliminare a "dusmanilor

poporului" inainte de 1989 . Crezi ca toate s-au facut fara legi ? Pentru Canalul Dunare - Marea Neagra nu era nici o lege ? A fost o adunare spontana acolo ? Asa il denunti tu acum pe Goma si ceri sa se aplice ordonanta asta de inspiratie comunista, asa si atunci erau "agitatori" care faceau denunturi. Unele denunturi erau facute direct , altele prin biletele anonime. Dar oricum erau facut, azi le spunem acelor oameni : turnatori .

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 23:20:49 , IP: 81.196.220...
Re: Dezmintire Legea aia e de fapt o Ordonanta bagata pe usa din dos.
Noroc ca asa mizerie nu se va aplica vreodata, asa cum nu se aplica nici in Europa civilizata, unde porcarii d-astea au fost tot impuse dupa razboi.
Ruptura dintre Europa si SUA e din ce in ce mai clara, si va avea consecinte pe toate planurile. Asa ca mai pune-ti pofta-n cui. Vrei iar sa fie judecati oamenii pentru ce spun, pentru ce gandesc, pentru ce cred. Josnic om. Mai vrei si respect.

De la: Davidescu vasilie din Bicz (...@k.ro)Data: 2005-10-01 23:15:35 , IP: 80.97.25...Re: Evreul mandru din israel a scris: (...)
Da domnule, Acuma mai ca as spune ca esti evreu din Israel. Ponderat, inteligent, fara patima. Din pacate eu nu am citit ceea ce pretinzi mata ca a scris Goma despre evreii din Basarabia. Cat despre bustul din gips a lui Stalin sau Lenin, el exista pe timpul US in toate magazinele din Uniunea Sovietica, de altfel foarte goale si multi turisti (si romani) plecau de acolo cu astfel de amintire si nu din adoratie pentru tiran. Nu este exclus ca bustul sa mai fie prin unele case, mai ales la evreii rusi dar in mod cert nu din adoratie. Caci Stalin nu a facut nimic bun pentru evrei-de la procesul medicilor evrei de prin 1936 acuzati pe nedrept ca au ucis activisti de partid la persecutia sistematica a evreilor din perioada comunista,blocarea emigrarii evreilor, si in definitiv evreii au avut soarta rusului neaos. Nu am citit pasaje antisemite la Goma, el neaga cu hotarare antisemitismul dar repet nu am citit cele relatate de dumneta. Uneori un scriitor isi mai permite si fantezii, scriitorul nu este reporter iar cartile lui nu sunt neaparat documentarii. Pentru noi romanii Goma este un model de curaj si de sfidare a dictaturii. A fost cel mai cunoscut dizident anticomunist si din cate stiu nici tortionarii lui nu-l acuzau de antisemitism(lucru care le-ar fi facut mare placere). Deci sa nu fim in eroare.Despre evrei ca si despre romani se mai spun si lucruri rele.De aici la antisemitism sau antiromanism este totusi distanta mare. "Aureea mediocritas" dar care nu trebuie interpretata vulgar, interpretarea originala este ca "o cale de mijoc este de aur"

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 00:17:33 , IP: 82.81.197...Re: De ce evreii pot si noi nu?!
Occidentul nu are nici-un interes in atrocitatile comise de comunisti. In fruntea multor state europene au fost si mai sunt si acum politicieni care erau in tineretza lor admiratori ai comunismului.
Si tu esti exact tipul de neoantisemit european, care face legatura intre Holocaustul evreilor si conflictul israelo-palestinian. In cel mai bun caz mai admitzi cu juma de gura ca a fost ceva nedrept contra evreilor, dar uite d-le, astia fac la fel cu palestinienii. Ai o mare lacuna in memorie, ai uitat cine a atacat pe cine in 1948, 1967, 1973. N-ai auzit de "cei trei NU", nu mai ti minte ca Arafat a demarat intifada dupa ce si-a luat obligatia sa rezolve divergentele de pareri numai pe cai pasnice si dupa ce Barak i-a

oferit 97% din asa zisele "teritorii ocupate", inclusiv Ierusalimul de Est. Si desigur nici saptamana trecuta nu ai vazut accidentul provocat de Hamas , soldat cu 19 morti palestinieni, si nici nu stii ca au urmat 30 de rachete Kassam trase pe Israel. Te-ai intrebat odata daca situatia era invers si palestinienii erau cei tari, cati evrei mai erau acum in viata in Palestina?! Conflictul nu dura 57 de ani, se termina intr-o saptamana. Si frumos din partea ta ca nu ii acuzi pe evrei ca au adus comunismul in China, Korea de Nord, Cuba, sau poate ma inshel?

De la: laurian (...@lycos.com)Data: 2005-10-02 02:05:40 , IP: 82.80.130...
Re: Leuchter Report.pt cine nu stie "leuchter report" e de fapt un text negationist, exista o replica la adresa lui la <http://www.nizkor.org/faqs/leuchter/>

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 02:42:02 , IP: 81.196.220...
Re: Leuchter Report Alta eticheta: "negationism". Probabil opus "afirmationismului". Deci care mai e problema? (...)

Antisemitismul nu poate avea legatura cu statul Israel. A fi antisemit inseamna a actiona impotriva evreului de langa tine, asa cum rasism inseamna a actiona impotriva celui de alta rasa tot de langa tine. Xenofob esti daca actionezi impotriva strainului de pe strada ta, etc. Toate astea se refera la cel cu care te afli in contact, sau la o comunitate cu care te afli in contact, si nu la state. Nu poti fi antisemit cu evreul din Israel, pentru ca e acolo, asa cum nu poti fi xenofob cu altul aflat in tara lui. Extinderea termenilor este alta gaselnita abjecta, alt paravan pentru politici criminale pe care le-ar condamna oricine. Apoi toate lucrurile de care care am vorbit nu trebuie sa se refere la ura, ci la actiune, caci de urat avem dreptul sa uram, asa cum avem dreptul sa iubim. Ne uram vecinii de deasupra, prietenii care ne-au tradat, rudele cu care ne certam, si asta nu inseamna ca vrem sa-i bagam in lagar. Tot asa poti sa simpatizezi sau sa antipatizezi popoare. Unii ii urasc pe rusi, altora nu le plac nemtii etc. Si impotriva romanilor s-a nascut un sentiment de respingere in Europa, spre exemplu. Iar a condamna politica unui stat, chiar ca nu intra la nici o categorie. E chiar culmea nesimtirii sa fie interpretata treaba asta. Una e una si alta e alta.

De la: Vasile Teodorovici din île-perrot, qc, ca (...@videotron.ca)Data: 2005-10-02 03:22:35 , IP: 69.70.216... Bursa Soros pe viata
Asa se explica intransigenta domnului Manolescu, cel atat de liberal in privinta publicarii cartilor lui Hitler. Publicarea lui "Mein Kampf" nu ar produce atat scandal cat produce, chipurile, textele lui Paul Goma. Cand la inceputul lunii august, s-a legiferat aceea comisia super-culturala "Elie Wiesel", presedintele USR o fi crezut ca daca-l interzice pe Paul Goma din revistele literare, va lasa super-comisia fara obiect de lucru.
Constituirea comisiei va fi o poveste interesanta. Cum s-ar putea evalua postul de cercetator in burse Soros?

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)Data: 2005-10-01 00:46:01 , IP: 195.93.60...Domnule Ioanid. Nu poti, domnule, sa scrii mai comprimat? Nu de alta da exista pericolul sa citim numai partea de inceput unde-l lauzi pe Goma. (...)

De la: Agentura din Bucuresti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-10-01 01:13:45 , IP: 86.104.97...Re: Trebuie sa citesti pana la capat!Stiu ca e greu, dar alt-

fel nu vei afla ca toti intelectualii din Romania sunt antisemiti, si ca Goma este un "negationist deviant" al Holocaustului, ceea ce este, evident, o crima.

De la: alexandru15 (...@xtra.co.nz)Data: 2005-10-01 06:26:04 , IP: 210.55.146...Uriasul Goma. Goma nu numai ca are TALENT enorm, constatat de repetate ori de-a lungul anilor, DAR este un Urias, un Goliat care striveste, pi-ti-ceste toata tagma scriitoriceasca actuala.. tagma ce a stat la "caldurica" cu imprumuturi (nerambursabile)de la Uniunea scriitorilor... case de creatie la mare si munte, etc. Generatia lui Goma a ales sa se vanda contra viata tihnita; Goma a ales sa lupte..cu mainile goale ! contra unui sistem feroce. Si in loc de casa de creatie (pentru te-miri-ce "creatie") a stat la inchisoare in batai crunte. Faceti singuri comparatie si concluzionati de ce Manolescu il da afara pana si pe redactorul care "a indraznit" sa publice texte de Goma! Unde-i democratia?Nu e!

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-10-01 07:04:10 , IP: 207.200.116...Mie imi spui, care am un var in Bucuresti ?

De la: evreu mandru din israel Data: 2005-10-01 11:47:15 , IP: 82.81.197...Re: Stimabile (domnule Radu Ioanid)...
Tu esti din Bucovina, dar si eu sunt de acolo. Deportarea evreilor din Vatra Dornei in particular, si din Bucovina de Sud in general, nu sunt cum le numesti tu "ACTIUNI IZOLATE", nici actiuni sporadice, sunt actiuni bine puse la punct, deliberate, cu un scop foarte clar - lichidarea evreilor. Si aici nici nu poti sa vi cu povestea ca evreii si-au meritat soarta pt ca au batjocorit armata romana in retragere. Armata romana nu s-a retras niciodata din Bucovina de Sud. Guvernul Antonescu a ordonat si armata si politia romana au executat. In Octombrie 1941 TOTI EVREII, COPII, FEMEI, BATRANI, BOGATI, SARACI, COMUNISTI, RELIGIOSI, ATEISTI, au fost urcati si inghesuiti in vagoane care transportau vite si deportati la Transnistria. Adevarat, nu se stie cati au murit acolo, romanii nici pe departe nu erau asa de ordonati ca germanii. Ce stiu eu, zeci de membrii ai familiei mele au pierit acolo si nu cunosc un singur evreu bucovinean care nu a pierdut pe cineva in acel loc blestemat. Din cele scrise de Goma, s-ar putea crede ca Romania, pana cand au intrat rusii in Basarabia era un paradis pt evrei. Si e tare mirat cum au indraznit cativa comunisti evrei sa se bucure cand au intrat rusii. (Parca nu erau si comunisti romani, ucrainieni si rusi care s-au bucurat) Ei bine, iata un articol care scrie adevarul, cum erau vazuti evreii in acei ani, in preajma razboiului mondial:

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-10-01 11:04:17 , IP: 85.68.252... Ziaristica neprofesionsita sau manipulare de contexte?
Nu am avut timp sa compar textele, -cine doreste o poate face usor-, dar sub acest titlui, Paul Goma - intre Belleville si Bucuresti, Radu Ioanid a publicat deja un articol in în Observator cultural, Buc., nr. 177/15-21 iulie 2003. Ce fel de ziaristica se face la Ziua? Se reiau articole din alte ziare? Fara nici o mentiune? Amintesc ca un recent articol de Tesu Solomovici (saptamina trecuta) a fost ilustrat cu o fotografie fara legenda, adica manipulata, in care se vad niste femei in pufioace linga niste si pe niste paturi suprapuse, subiectul fiind tot "holocaustul". Cine stie, poate erau din Gulag? Sa nu mai aiba forte noi articlierii specializati in inventarea si combaterea "antisemitilor" ?

Cred ca e momentul sa lase mîna si creierul lor in adormire (si-au facut datoria de mercenari, e destul, pot iesi la pensie ca securistii, nepedepsiti!), eventual sa militeze impreuna cu noi pentru deschiderea arhivele nationale (pina nu se fura si nu se distrug toate documentele) precum si pentru deschiderea si cercetarea arhivele comunitatii (pina nu sunt transferate integral in strainatate). Istoricii seriosi vor putea in fine sa faca lumina in aceste tragice capitole de istorie a României, aratând responsabilitatile reale si criticind anacronismele, prea sistematice pentru ca sa nu fie intentionate, care se practica in judecare unor evenimente in care au pierit cetatenii acestei tari. Caci nu toti istoriografii au fost cumparati.

Dan Culcer

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-10-01 11:25:43 , IP: 85.68.252...Radu Ioanid - un lapsus ideologic

In paragraful 'Primele incidente violente' din 'Paul Goma - intre Belleville si Bucuresti', scrie Ioanid : "Sovieticii au impus conditii umilitoare vecinei lor capitaliste". "Fiindca erau state capitaliste au fost atacate Polonia (stear-sa de pe harta in complicitate cu statul german socialist- chiar national-socialist) si Romania." Se reia de catre redactia Ziua, fara nici o precizare un text deja tradus si publicat, cu note abundente, in 2003. (...) Cred ca e momentul sa lase mîna si creierul lor in adormire (si-au facut datoria de mercenari, e destul, pot iesi la pensie ca securistii, nepedepsiti!), eventual sa militeze impreuna cu noi pentru deschiderea arhivele nationale (pina nu se fura si nu se distrug toate documentele) precum si pentru deschiderea si cercetarea arhivelor comunitatii lor (pina nu sunt transferate integral in strainatate). Istoricii seriosi vor putea in fine sa faca lumina in aceste tragice capitole de istorie a României, aratând responsabilitatile reale si criticind anacronismele, prea sistematice pentru ca sa nu fie intentionate, care se practica in judecarea unor evenimente in care au pierit cetatenii acestei tari. Caci nu toti istoriografii din Romania au fost cumparati.

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-10-01 13:55:34 , IP: 213.64.59...Re: Radu Ioanid - un lapsus ideologic. Culcer Dan a scris: > In paragraful Primele incidente violente din Paul Goma>(...) Aveti perfecta dreptate domnule Culcer, subscriu !!

De la: Roxana Data: 2005-10-01 13:32:50 , IP: 82.238.120...Vai...ne-ati scris o carte. Nu stiam ca sînteti biograful lui Paul Goma. Cearceaful pe care l-ati pus la Ziua este scris cu o tehnica pur staliniana. Nu v-ati pierdut mîna si penita în ultimii 15 ani de democratie... In ce consista aceasta tehnica ? In primul rînd sa-ti gasesti o minoritate careia sa-i încredintezi niste pozitii-cheie. Dupa aceea supunem gloata la o propaganda obsesionala care poate parveni cel putin sa o dezorienteze. In acelasi timp ne dezinteresam de vechile generatii si ne fortam prin toate mijloacele sa cîstigam pe cei tineri. Formam o " armata " de cadre cu conditia sa includa un anumit numar de fanatici si pe care sa putem fi siguri. In felul acesta toata lumea o sa învete înca odata o lectie repetata în Istorie de zeci de ori: învinsii se bat de multe ori pentru stapîinii lor. Asta a fost valabila în anii '50 stimate domn. Ne-ati pus niste vechituri rasuflate.

De la: calator Data: 2005-10-01 16:32:16 , IP: 148.244.150...(...)R. Ioanid: "Pogromul a continuat in oras, dupa ce locuitorii din zona marcasera casele

ne-evreilor cu cruci pictate pe porti. Soldatii au dat buzna in casele evreilor, violand, pradand si ucigand: l-au ucis pe Avram Calmanovici si i-au taiat organele genitale; i-au impuscat pe Eli si Friga Reizel, taindu-i urechile lui Friga pentru a-i lua cerceii. Dupa ce au impuscat-o, soldatii i-au taiat sanii lui Rifca Croitoru. Un supravietuitor evreu, ranit in timpul incidentului de la cimitir, Sulimovici, a fost salvat de un sergent de politie. La spital, el a gasit alti 30 de evrei raniti. Multimea l-a ucis pe Hers Ionas, in varsta de 80 de ani, pe strada I.C. Bratianu; Bercu Aclipei, Isac Rabinovici, Manole Wittner si cuplul Zeliger au fost omorati prin impuscarea. Multi alti evrei au scapat gratie eforturilor locotenentului Isacescu, capitanului Stino, locotenent-colonelului Marino, colonelului Ilasievici si generalului Sanatescu. "

Ce sa-i raspundem dlui Radu Ioanid, holocostolog confirmat in Statele Unite, care de la catedra inalta la care se situeaza aduce aceste grave acuzaatii ? Ma mir ca-l deranjeaza Paul Goma. Se compara ecoul international pe care îl au scrierile dânsului în engleza, româna si citat si în alte limbi europene cu cel al izolatului de la Belleville ? Il ascultam, deci, pe dl Ioanid si trebuie sa-l credem pe cuvânt si sa-i gasim incontestabile sursele. Singurul "nod în papura" pe care am putea sa i-l gasim este ca un specialist trebuie sa fie o persoana obiectiva si nu mânata de dorinta de razbunare familiala. Nici în tribunale marturiile familiei nu atârna prea greu. Dar cum am putea sa evitam acest "nod în papura" când majoritatea specialistilor provin din familii care au suferit în timpul razboiului de pe urma rasismului ? Asa ca tacem, îngitim, ne speriem, ne înfuriem în tacere, asteptam minunea. Si care ar fi aceasta minune ? Ca istoricii nostri sa se ocupe mai putin de Traci si de populatiile din regiunea de acum doua mii de ani, de Burebista sau de cum era îmbracat Stefan cel Mare când ctitoria vreo mănăstire, si sa-si aduca contributiile valabile si obiective în aceasta chestiune. Altfel românii se vor gasi în situatia acuzatiilor din celebrele procese din Moscova unde atât procurorii cât si avocatii din oficiu nu faceau decât sa-si înfunde inculpatul si respectiv clientul. Cu o singura diferenta. Daca majoritatea acuzatiilor de la Moscova erau false, perioada ras-discuata din România este mai mult decât tulbure. Deaceia ne trebuie adevarul. Adica sa stim "cât de criminali am fost". Alta minune, necesara istoricilor, consta în a li se permite consultarea arhivelor. Mi-e teama ca dupa trecerea Comisiei accesul sa nu fi devenit dificil. Iar minunea cea mai mare: rusii sa le deschida pe ale lor. Ce impact practic vor avea aceste cercetari ? Daca sunt contradictorii tezei validate de oficialitati, niciunul. Dar românii trebuie sa stie cât de neagra a fost acea epoca, sau cât de cenusie, si ca în istoria nationala nu sunt numai evenimente cu care sa ne mândrim. Si sa stie cât de criminali au fost unii din parintii, stramosii lor si daca armata româna a facut într-adevar razboiul sau, tinând seama de numarul de victime civile si de intervalul în care au avut loc, nu s-a ocupat de altceva decât de exterminarea evreilor. In vremea comunistilor în "autobiografiile" necesare studiilor sau angajarii exista o întrebare obligatorie: ati avut parinti sau bunici care au luptat pe frontul de Est. Ieri, raspunsul pozitiv capata sensul: a luptat împotriva Uniunii Sovietice. Azi, sensul a devenit: participant probabil la holocaust. Oricum, asteptam adevarul istoric. Un adevar care sa nu provina nici de la procurori, nici de la avocati. Pâna atunci, pretutindeni unde am fi, umbra dlor Radu Ioanid, Norman Manea, Wiesel pluteste asupra capetelor noastre. Pretutindeni ni se va putea reprosha ca suntem un popor care taie organele genitale mortilor si sânii femeilor..

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 16:32:58 , IP: 82.78.69...(...)In lucrarea sa Evreii romnai in timpul regimului Antonescu, chiar de la primele pagini dam de o relatare privind cativa negustori evrei ucisi de Mihai Viteazul si de Aron Voda SIMULTAN in 1596 la Iasi si Bucuresti ca dovada a ancestralului antisemitism moldo-valah. R I uita sa spuna ca sefarii respectivi erau "bancherii" turcilor veniti sa-si recupereze banii dati cu camata pashalelor in contul tributului moldovean sau muntean iar cei doi domnitori romani hotarand sa se elibereze de turci au lichidat toata "delegatia" venita pentru luarea tributului - cateva mii de turci si cateva sute de camatari, fara deosebire de rasa sau religie.

Acum, citind pe diagonala, gasesc alte doua omisiuni marunte: Marius Mircu spune clar in cartea sa ca cei patru membri ai celulei comuniste din acel sat bucovinean iesisera cu steaguri rosii confectionate in noaptea precedentă ca sa-i intampine pe eliberatori. Au vazut cateva tanchete si au crezut ca e krasnaya armia. Eroare. Era un detasament romanesc condus de capitanul Carp care suferise nenumarate umiliri in timpul retragerii de la granita de nord de Cernauti care vazand steagul a vazut roshu si la propriu si la figurat si i-a ucis pe loc pe "intampinatori". Deci crima de razboi clasica. La Galati nici vorba de 300 de evrei care fugeau in Basarabia ci doua mii de doritori sa treaca legal in patria sovietica, majoritar evrei, care protestau impotriva incetarii formarii convoiului necesar pe malul romanesc al Prutului. Provocatori neidentificati au insultat soldatii romani care organizau trecerea - s-au tras si focuri de arma - iar cativa soldati, cu amintirea umilirilor din Basarabia prea treaza in minte au tras si ei omorand, spun documentele armatei, cca 20 de persoane. Deci alta crima de razboi. Asa ca atentie marita la ce afirma R I si consultati intai documentele ca sa vedeti adevarul integral.

De la: Catalina Tarziu din san francisco (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 18:00:55 , IP: 67.124.86... Stimabile (domnule Radu Ioanid)...evreu mandru din israel a scris: > Ei bine, iata un articol care scrie adevarul, cum erau vazuti evreii in acei ani (...)>

> <http://www.observatorcultural.ro/informatiiarticol.phtml?xid=926>

Sa citam din articol: In 1934, in Credinta, Sandu Tudor acuza doi scriitori din grupul "Criterion" (este vorba de Petre Comarnescu si Mircea Vulcanescu) de homosexualitate, drept care acestia sint decretati "scirnavi", "masturbati", farsori, sterpi si, fireste, viciosi. Mircea Vulcanescu dupa 1945 avea sa fie arestat de comunisti, acuzat de antisemitism, fascism si crime impotriva evreilor. Avea sa moara la Aiud intr-o celula unde tortionarii varsau apa pe podeaua din ciment, priciurile erau legate de perete, iar detinutii stateau desculți in apa rece fara posibilitatea sa se aseze. In aceste conditii, Vulcanescu, bolnav, se culca pe spate in apa si tine pe cel mai tanar membru al celulei pe burta sa zicand: "tu nu trebuie sa mori, tu trebuie sa supravietuiesi si sa le spui celorlalti prin ce grozavii am trecut". Iar respectivul tanar, dupa ce a iesit din inchisoare in 1964 a povestit. Numai ca vinovatii intre timp au emigrat in Israel si au lasat in urma lor o marioneta care sa le stearga urmele, Ceausescu. Zaharia Stancu, tot in 1934, ii catalogheaza pe cei doi, "cavaleri de Curlanda". Zaharia Stancu care avea sa plece capul in fata lui Leonte Rautu si a corifeilor care s-au pensionat ulterior in Israel. Acelasi atacator il va califica, in Vestitorii din 1936, pe Eugen Lovinescu drept "baba libidinoasa a scrisului corupt" (intrucit Lovinescu

l-ar fi demitizat pe Eminescu); Acelasi Eugen Lovinescu a carui familie a fost pedepsita de comunisti, a carui sotie a fost inchisa de comunisti si despre care Monica Lovinescu (fiica lui Eugen Lovinescu) scrie: Am refuzat intr-adevar "reabilitarea" mamei, dobindita printr-un recurs in anulare care a avut loc in iunie trecut, fara ca eu sa fi fost avertizata. Refuzul meu nu provine numai din dorinta de a ramine fidela atitudinii demne a mamei mele. O priveste pe ea, dar nu numai. Principiul depaseste un caz sau altul, o persoana sau alta. A accepta acest tip de reabilitari revine la a ingadui vinovatului sa-l disculpe pe nevinovat. Or, regimul comunist trebuie invinovatit, nu victimele sale dezvinovate. A cere sau a accepta reabilitarea individuala inseamna inevitabil a recunoaste ca sistemul juridic comunist a fost legal. (...) Sa nu ni se spuna ca "nu e momentul".(...)Pina si bulgarilor le va fi ingaduit sa-si consulte dosarele, la noi, nici majoritatea "cea buna" nu s-a grabit sa voteze aceasta lege elementara. N-avem acces la arhive pentru a ne numara cel putin mortii. Sau pentru a intelege ce s-a petrecut exact in decembrie '89.

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-10-01 18:38:35 , IP: 81.181.126...(...)evreu mandru din israel a scris: > Ei bine, iata un articol care scrie adevarul, cum erau vazuti evreii (...)>Nu ne intereseaza cum erau vazuti . Chiar de ar fi dispretuiti , asta nu e un motiv de ura fata de populatia majoritara. Ne intereseaza daca evreii au avut vietile in pericol inainte de iunie 1940, astfel incat sa justifice atacurile impotriva armatei romane la retragerea din Basarabia. La ce persecutii au fost supusi evreii de "antisemitii" romani inainte de iunie 1940 ? Cati au fost persecutai dintotal ? Care e procentul ? E comparabil cu procentul populatiei autohtone sau e mult mai mare ?

De la: Agentura din Bucuresti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-10-01 20:22:12 , IP: 86.104.97..Re: Viciu de logica - R. Ioanid se contrazice singur. evreu mandru din israel a scris: < iata un articol care scrie adevarul, cum erau vazuti evreii in acei ani, in preajma razboiului mondial>: (...)Daca erau asa de persecutati, cum de puteau vota? Radu Ioanid (...) spune ca evreii s-au purtat prea bine fata de cat de rau fusesera tratati de autoritatile romane, apoi sustine ca evreii nu aveau cum sa fie toti comunisti, fiindca multi dintre ei erau bogati, aveau afaceri si pamanturi, ba chiar erau membri ai partidelor istorice romanesti, drept pentru care au fost ulterior persecutati si de sovietici. Pai cum vine asta? Chiar nu sesizati viciul de logica?

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-10-01 20:06:51 , IP: 213.64.59...Radu Ioanid "Adevarul e ca noi evreii am rasuflat usurati crezand ca prin aceasta totul s-a terminat si am fost salvati. (...) La scurt timp dupa ocupare, autoritatile sovietice au inceput deportarile spre Siberia... Majoritatea deportatilor au fost evrei, dar au fost si multi crestini care au fost deportati... Cam la 8-10 zile de la declansarea razboiului... aceiasi lipoveni care iesisera in intampinarea rusilor au iesit in intampinarea nemtilor cu aceeasi traditie de flori, paine si sare. Parte din ei s-a urcat pe tanchete, zbierand ca nebunii «moarte jidanilor»." Deci recunoasteti ca numarul evreilor din Basarabia si Bucovina a scazut si datorita deportarilor catre Siberia executate de sovietici ! Cumva intra in cei 400.000 si acestia ?

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 20:42:20 , IP: 81.196.220...

Re: Radu Ioanid si micile lui omisiuni De unde se observa ancestrala tendinta a evreilor de ne jefui inca de pe vremea lui Mihai Viteazul.

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 23:33:30 , IP: 66.245.241...Re: Stimabile (domnule Radu Ioanid)...Bravo Norris, esti la inaltime din nou. Un raspuns foarte bun la manipularile lui Ioanid. Paul Goma este pilonul moral al romanilor, este speranta si adevarul nostru. Doamne ajuta-ne.

De la: ionion (...@hotmail.com)Data: 2005-10-02 06:09:50 , IP: 83.208.128...Acum este inca timpul sa vanam calaii bolsevici :- nomenclaturistii pesedisti, - securistii pe Ion Iliescu, Petre Roman, Voican Voiculescu, Cozmanca, Timofte, Magureanu etc etc acum cat sunt in viata trebuie pedepsiti ! Nu este vorba de razbunare, este vorba de moralitate in fata istoriei Patriei ! Vom fi blestemati de catre nepotii si stranepotii nostrii daca nu o vom face. Multi nazisti si-au primit pedeapsa cuvenita, de ce un calau precum Ion Iliescu nu ar fi bagat la inchisoare pe viata ?

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-10-02 06:13:00 , IP: 64.12.116...Cele 15 minute de fama ale lui L.A. hahaha, e buuuuuuuuuna! Dar nu mai are nevoie de pomana, ca si-a cam atins scopul: ca toti detractorii gomisti, s-a afirmat pe spinarea lui Paul Goma. Ca altfel nu s-ar fi dintins intre sutele de tzucalari ai lui N. Manolescu, sau din masa uniforma a soroseilor imbracati in tinuta obligatorie a corectitudinii politice.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-10-02 06:21:26 , IP: 64.12.116...Re: Bursa Soros pe viata La 2005-10-02 03:22:35, Vasile Teodorovici a scris: > Asa se explica intransigenta domnului Manolescu, <cel atat de liberal in privinta publicarii cartilor lui Hitler. Publicarea lui <"Mein Kempf" nu ar produce atat scandal cat produce, chipurile, textele > lui Paul Goma.

Nu cred ca NM e prea original in liberalismul sau. Daca nu ma insala memoria chiar raposatul Moses Rozen a militat pentru "luminarea" maselor de cititori romani cu MK. Ma rog, prioritatile editoriale sunt pana la urma chestii de gusturi, nu neaparat politice. Iar afinitatile elective sunt si ele imprevizibile.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-10-02 06:29:15 , IP: 64.12.116...Muzeul Holocaustului din New York Cand e mai dificil de digerat textul, ma uit doar la poze, si mi-a sarit in ochi "Muzeul Holocaustului din New York". Cred ca s-au cam grabit aia cu legenda, adica explicatia de sub foto. O fi holocaustul care a avut loc la NY, sau muzeul e locat in NY? In umila mea parere ambele variante sunt gresite. Sper totusi ca aceasta nevinovata opinie sa nu-mi atraga automat temuta eticheta "antisemita".

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)Data: 2005-10-01 00:46:01 , IP: 195.93.60...Domnule Ioanid. Nu poti domnule sa scrii mai comprimat? Nu de alta da exista pericolul sa citim numai partea de inceput unde-l lauzi pe Goma. Cam asa am facut io. Spune te rog, da pa scurt, ce mai urmeaza? Ia cu el se ia si banditu moare? (...)

De la: Agentura din Bucuresti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-10-01 01:13:45 , IP: 86.104.97...Re: Trebuie sa citesti pana la capat! Stiu ca e greu, dar altfel nu vei afla ca toti intelectualii din Romania sunt antisemiti, si ca Goma este un "negationist deviant" al Holocaustului, ceea ce este, evident, o crima.

De la: alexandru15 (...@xtra.co.nz)Data: 2005-10-01 06:26:04 , IP: 210.55.146...Uriasul Goma Goma nu numai ca are TALENT enorm, constatat de repetate ori de-a lungul anilor, DAR este un Urias, un Goliat care striveste, pi-ti-ceste toata tagma scriitoriceasca actuala.. tagma ce a stat la "caldurica" cu imprumuturi (nerambursabile)de la Uniunea scriitorilor... case de creatie la mare si munte...etc. Generatia lui Goma a ales sa se vanda contra viata tihnita; Goma a ales sa lupte..cu mainile goale! contra unui sistem feroce. Si in loc de casa de creatie (pentru te-miri-ce "creatie") a stat la inchisoare in batai crunte. Faceti singuri comparatie si concluzionati de ce Manolescu il da afara pana si pe redactorul care "a indraznit" sa publice texte de Goma! Unde-i democratia?Nu e!

De la: evreu mandru din israel Data: 2005-10-01 11:47:15 , IP: 82.81.197... Re: Stimabile (domnule Radu Ioanid)...Tu esti din Bucovina, dar si eu sunt de acolo. Deportarea evreilor din Vatra Dornei in particular, si din Bucovina de Sud in general, nu sunt cum le numesti tu "ACTIUNI IZOLATE", nici actiuni sporadice, sunt actiuni bine puse la punct, deliberate, cu un scop foarte clar - lichidarea evreilor. Si aici nici nu poti sa vi cu povestea ca evreii si-au meritat soarta pt ca au batjocorit armata romana in retragere. Armata romana nu s-a retras niciodata din Bucovina de Sud. Guvernul Antonescu a ordonat si armata si politia romana au executat. In Octombrie 1941 TOTI EVREII, COPII, FEMEI, BATRANI, BOGATI, SARACI, COMUNISTI, RELIGIOSI, ATEISTI, au fost urcati si inghesuiti in vagoane care transportau vite si deportati la Transnistria. Adevarat, nu se stie cati au murit acolo, romanii nici pe departe nu erau asa de ordonati ca germanii. Ce stiu eu, zeci de membrii ai familiei mele au pierit acolo si nu cunosc un singur evreu bucovinean care nu a pierdut pe cineva in acel loc blestemat. Din cele scrise de Goma, s-ar putea crede ca Romania, pana cand au intrat rusii in Basarabia era un paradis pt evrei. Si e tare mirat cum au indraznit cativa comunisti evrei sa se bucure cand au intrat rusii. (Parca nu erau si comunisti romani, ucrainieni si rusi care s-au bucurat) Ei bine, iata un articol care scrie adevarul, cum erau vazuti evreii in acei ani, in preajma razboiului mondial:

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-10-01 11:04:17 , IP: 85.68.252... Ziaristica neprofesionsita sau manipulare de contexte? Nu am avut timp sa compar textele, - cine doreste o poate face usor -, dar sub acest titlui, Paul Goma - intre Belleville si Bucuresti, Radu Ioanid a publicat deja un articol in în Observator cultural, Buc., nr. 177/15-21 iulie 2003. Ce fel de ziaristica se face la Ziua? Se reiau articole din alte ziare? Fara nici o mentiune? Amintesc ca un recent articol de Tesu Solomovici (saptamina trecuta) a fost ilustrat cu o fotografie fara legenda, adica manipulata, in care se vad niste femei in pufioace linga niste si pe niste paturi suprapuse, subiectul fiind tot "holocaustul". Cine stie, poate erau din Gulag? Sa nu mai aiba forte noi articlierii specializati in inventarea si combaterea "antisemitilor" ? Cred ca e momentul sa lase mîna si creierul lor in

adormire (si-au facut datoria de mercenari, e destul, pot iesi la pensie ca securistii, nepedepsiti!), eventual sa militeze impreuna cu noi pentru deschiderea arhivele nationale (pina nu se fura si nu se distrug toate documentele) precum si pentru deschiderea si cercetarea arhivele comunitatii (pina nu sunt transferate integral in strainatate). Istoricii seriosi vor putea in fine sa faca lumina in aceste tragice capitole de istorie a României, aratând responsabilitatile reale si criticind anacronismele, prea sistematice pentru ca sa nu fie intentionate, care se practica in judecare unor evenimente in care au pierit cetatenii acestei tari. Caci nu toti istoriografii au fost cumparati.

Dan Culcer

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-10-01 11:25:43 , IP:

85.68.252...Radu Ioanid - un lapsus ideologic

In paragraful Primele incidente violente din Paul Goma - intre Belleville si Bucuresti, scrie Ioanid : "Sovieticii au impus conditii umilitoare vecinei lor capitaliste". "Fiindca erau state capitaliste au fost atacate Polonia (stearsa de pe harta in complicitate cu statul german socialist- chiar national-socialist) si Romania." Se reia de catre redactia Ziua, fara nici o precizare un text deja tradus si publicat, cu note abundente, in 2003. (...)Cred ca e momentul sa lase mîna si creierul lor in adormire (si-au facut datoria de mercenari, e destul, pot iesi la pensie ca securistii, nepedepsiti!), eventual sa militeze impreuna cu noi pentru deschiderea arhivele nationale (pina nu se fura si nu se distrug toate documentele) precum si pentru deschiderea si cercetarea arhivelor comunitatii lor (pina nu sunt transferate integral in strainatate). Istoricii seriosi vor putea in fine sa faca lumina in aceste tragice capitole de istorie a României, aratând responsabilitatile reale si criticind anacronismele, prea sistematice pentru ca sa nu fie intentionate, care se practica in judecarea unor evenimente in care au pierit cetatenii acestei tari. Caci nu toti istoriografii din Romania au fost cumparati.

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-10-01 13:55:34 ,

IP: 213.64.59...Re: Radu Ioanid - un lapsus ideologic Culcer Dan a scris:

> In paragraful Primele incidente violente din Paul Goma>(...)

Aveti perfecta dreptate domnule Culcer , subscriu !!

De la: Roxana Data: 2005-10-01 13:32:50 , IP: 82.238.120...Vai...ne-ati scris o carte. Nu stiam ca sînteti biograful lui Paul Goma. Cearceaful pe care l-ati pus la Ziua este scris cu o tehnica pur staliniana. Nu v-ati pierdut mîna si penita în ultimii 15 ani de democratie... In ce consista aceasta tehnica ? In primul rînd sa-ti gasesti o minoritate careia sa-i încredintezi niste pozitii-cheie. Dupa aceea supunem gloata la o propaganda obsesionala care poate parveni cel putin sa o dezorienteze. In acelasi timp ne dezinteresam de vechile generatii si ne fortam prin toate mijloacele sa cîstigam pe cei tineri. Formam o " armata " de cadre cu conditia sa includa un anumit numar de fanatici si pe care sa putem fi siguri. In felul acesta toata lumea o sa învete înca odata o lectie repetata în Istorie de zeci de ori: învinsii se bat de multe ori pentru stapîinii lor. Asta a fost valabila în anii '50 stimate domn. Ne-ati pus niste vechituri rasuflute.

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-10-01 18:38:35 , IP:

81.181.126...(...)evreu mandru din israel a scris:

> Ei bine, iata un articol care scrie adevarul, cum erau vazuti evreii (...)>

Nu ne intereseaza cum erau vazuti . Chiar de ar fi dispretuiti , asta nu e un motiv de ura fata de populatia majoritara . Ne intereseaza daca evreii au avut vietile in pericol inainte de iunie 1940 , astfel incat sa justifice atacurile impotriva armatei romane la retragerea din Basarabia .

La ce persecutii au fost supusi evreii de "antisemitii" romani inainte de iunie 1940 ? Cati au fost persecutati dintotdeauna ? Care e procentul ? E comparabil cu procentul populatiei autohtone sau e mult mai mare ?

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 01:08:19 , IP: 81.196.220...
Re: DezmintireDa, ca Bula, care pentru un ou voia sa i se dea un milion de dolari, caci din ou iese o gaina, si din gaina mai multe oua, si din fiecare ou cate o gaina etc. De ce sa nu ghicesti in palma si sa omori nou nascutii direct in maternitati, ca sa nu mai gandeasca si sa nu mai faca in viitor ceva impotriva matala. Sau mai bine avort direct. Neoameni ca tine nu stiu sa inteleaga ce-i aia libertate si sa priceapa ce se poate face si ce nu. Esti ghicitor de poti sa stii dinainte cine, ce si cum va gandi? Cum va actiona? Esti chemat tu sa dai verdicte despre cum trebuie sa gandeasca altii? Vezi-ti de nimicnicia ta, ca nu pot fi luate in considerare impresiile unuia sau altuia, etichetele unora sau altora, subiectivismul tau marunt, dupa care oamenii sa fie condamnati pe degeaba, pentru ce-ar putea face intr-un viitor ipotetic. Astfel de secaturi au dus lumea pe panta crimei de fiecare data. Asta faceau inchizitorii, bolsevicii... Asta e modul de a gandi al marilor dictatori criminali. Ei stiu! Doar pentru un cuvânt, o privire, un gest, si esti executat. O eticheta si asta e de ajuns. Asta e lumea din mintea intunecata a matala. Daca ar fi sa se aplice regulile matala, ai trebui sa fii pe lista, pentru ca vrei sa condamni oamenii dupa cum simti matala in urina.

De la: Agentura din Bucuresti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-10-02 01:57:57 , IP: 86.104.97...Re: DezmintireOrdonanta despre care vorbiti copiaza o lege franceza. Aceasta lege nu exista "in toata Europa civilizata", nici macar in toata Uniunea Europeana. A fost si un scandal, acum vreun an, cand autoritatile de la Paris s-au prins ca francezii cumparau prin Internet insigne si alte suveniruri naziste (interzise si ele)... este o tampenie sa crezi ca poti acredita o teza interzicand prin lege orice parere contrara. Adica, in loc de argumente, vii cu politia. Daca esti asa de sigur ca ai dreptate, de ce te temi de-o confruntare de idei? Asta nu face decat sa intareasca multora convingerea ca ceva este putred la mijloc. Poate pe nedrept. Oricum, este o tactica idioata si revoltatoare. Am voie sa pun la indoiala existenta lui Dumnezeu, dar nu si a Holocaustului? De ce? Am dreptul sa ma indoiesc de orice am eu chef, si nici o lege nu ma va impiedica sa o fac.

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 02:33:59 , IP: 81.196.220...
Re: Dezmintire-agentura Evident, atunci cand "adevarul" vrea sa fie impus prin forta, asta este dovada indirecta dar certa, ca acel "adevar" nu e adevar

De la: Vasile Teodorovici din île-perrot, qc, ca (...@videotron.ca)Data: 2005-10-02 03:13:05 , IP: 69.70.216...Re: DezmintireLaszlo Alexandru a scris: > Aflu cu surprindere de pe site-ul antisemitului Paul Goma că>(...) Probabil ca nici nu ati fost vizat pentru a fi angajat la comisia respectiva.

De la: Agentura din Bucuresti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-10-02 01:48:27 , IP: 86.104.97...Re: mediator/ oare (...)evreu mandru din israel a scris:

> Tu mai cunosti popoare care timp de 2000 de ani in exil, prigonitzi si
 > asupritzi, au reusit sa-si pastreze credinta, limba, sa recupereze pamantul
 stramosesc? Asta inseamna popor bolnav? E calit ca otzelul!!
 Daca-mi vii cu chestia cu "poporul ales" mi se face rau. Mi se pare la fel de
 inepta ca "rasa superioara" nazista. In fond, acelasi complex de superioritate.

De la: alexandru15 (...@xtra.co.nz)Data: 2005-10-02 07:11:04 , IP:
 210.54.110...Re: Happy Birthday, Mr. Goma (...)Si nu uitati ca INVIDIA
 poarta acum numele de Uniunea Scriitorilor cu ai ei Presedinte si Consiliul
 Director, etc etc.. Stiti vorba: Cainii latra, URSUL (Goma) merge inainte
 De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-10-02 09:49:39 ,
 IP: 213.64.59...Re: Happy Birthday, Mr. Goma
 (...) traktorist a scris: (...)

Goma e nascut in 1935. Fii convins ca la cei 70 e ani ai sai munceste mai
 mult ca tine. Un scriitor nu este un semnatar de condica si nu trebuie sa dea
 socotala nimanui cind, cum si de ce scrie ce scrie. Scriitorul este apreciat
 dupa rezultate si nu platit la ora . Este una dintre cele mai liberale meserii.
 Tie nu iti place libertatea se vede din cum gindesti , Romania n-a pierdut
 nimic prin plecarea unui stalinist si "telectual" ca tine.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02
 11:03:42 , IP: 82.81.197...D-le Goma! Permeteti-mi sa va informez ca am
 trecut prin casele evreilor din Israel si am colectat cinci sute de mii de
 busturi de ghips a lui Y.V. Stalin. Voi incerca sa le vand la licitatie in
 strainatate si banii stransi vor fi o modesta contributie pt. institut.
 "In cazul in care guvernul roman nu va mai avea fonduri si pentru romani,
 deci "ISTBR" nu va avea un sediu, vom ruga Institutul "Wiesel" sa cedeze
 o camaruta la subsol. Nu ne indoim de generozitatea legendara a evreilor.
 Daca nu - nu va fi. Romanii vor ramane afara. Sunt obisnuiti, romanii, cu
 "afara": au fost dati afara din case, din libertate, din familiile "reintregite de
 Securitate", din amaratele slujbe de dupa prizonierat si inchisoare si depor-
 tare, dati afara din tara lor (iar basarabenii si bucovinenii, chiar de au ramas
 pe loc, au fost dati afara de rusi din propria-le identitate romaneasca)."

De la: Scorilo Data: 2005-10-02 11:06:27 , IP: 160.36.225...
 Re: Radu Ioanid si micile lui omisiuni - Revin (1) ; lucid a scris:
 > Acum, citind pe diagonala, gasesc alte doua omisiuni marunte>:
 De-ar fi numai doua "omisiuni" si alea marunte! Radu Ioanid zice:
 (I) "Faptul ca multi ucrainenii s-au bucurat de reunificarea cu verii lor de
 care fusesera despartiti multa vreme, precum si entuziasmul unei parti
 dintre evrei, [...]"
 1) Ucrainenii nu au putut fi despartiti de "verii" lor, pentru simplul motiv ca
 si ucrainenii din republica sovietica omonima erau tot ucrainenii. Deci, daca
 tot vrea cu tot dinadinsul sa foloseasca termeni de rudenie pentru exprima-
 rea relatiei intre membrii aceleiasi etnii, ar trebui sa zica "frati".
 Daca cumva R.I. intelege (in context) prin "veri ai ucrainenilor" pe rusi;
 atunci il invit sa se gandeasca la ce le-au facut "verii mai mari" ucrainenilor
 in anii '30, cand cu foametea, si sa mai reflecteze la "iubirea" pe care o sim-
 teau ei fata de rusi in anii '40.
 Daca nu ma crede, atunci sa reflecteze putin la armata lui Vlasov si la
 faptul ca in anii 1941-1942 aproximativ 2.000.000 (doua milioane!!!) de
 ucrainenii, n-au vrut sa se mai incurce cu Vlasov, ci au cerut sa fie inrolati

direct in armata germana si sa lupte impotriva URSS; insa Hitler i-a refuzat pe motiv ca... nu sunt arieni!

2) Ucrainenii nu au fost despartiti "multa vreme" de "verii" lor (sau orice grad de rudenie o fi fost acolo); ci doar pentru 22 de ani (1918-1940). Comparativ cu intervalul de timp 1812-1918 (106 de ani), asta e ca si nimica. Daca Radu Ioanid (si altii ca el) ne cer sa tinem seama de "sensibilitatile" poporului evreu atunci cand ne folosim de cuvinte, atunci poate ca ar fi mai bine sa dea un exemplu, tinand ei insisi seama de "sensibilitatile" poporului roman si sa nu faca afirmatii de genul asta. Iar daca ei nu vor sa tina seama de "sensibilitatile" noastre, atunci sa nu se astepte la un tratament mai bun, ci sa taca si sa inghita.

Radu Ioanid mai zice: (II) "In aceeasi zi, in Suceava, un grup de 18 soldati, sub comanda unui locotenent, au intrat in casa evreului Suhar Lax de Costina. Dupa ce l-au torturat, l-au legat de coada unui cal si a fost astfel tarat aproape 3 kilometri, pana in capatul satului, unde cadavrul lui sfartecat de gloante a fost gasit in padure." Il invit pe Radu Ioanid sa afle ca:

1) Suceava nu e un "sat", asa cum s-ar putea deduce din citatul de fata, si asta cam de pe la 1380 incoace! Cantemir spune ca, in vremurile ei de glorie, Suceava avea 16.000 (saisprezece mii) de case si 40 (patruzeci) de biserici. Chiar daca admitem numai jumatate din ce spune el, capitala Moldovei nu era un sat.

2) Evreii nu aveau in numele lor particula "de", care indica un rang nobiliar, asa ca este imposibil sa existe un evreu pe nume "Suhar Lax de Costina" traitor in "satul" Suceava.(...)il invit pe Radu Ioanid sa caute in ce arhiva vrea muschiul sau, si sa dovedeasca existenta existenta evreului cu numele "Suhar Lax de Costina", fie in localitatea Suceava, fie in alta parte!

3) Pentru ca mi-e mila de el, ii voi explica cum stau lucrurile: Costîna (nu Costina) este un sat din judetul Suceava: imediat cum iesi din "satul" Suceava, mergand spre Siret pe drumul principal, faci la stanga (nu la dreapta, ca ajungi la Patrauti si la biserica lui Stefan cel Mare) si te indrepti spre comuna Todiresti. Satul Costîna este chiar intre drumul principal (E85) si Todiresti. Cu toata apropierea sa de Suceava, satul Costîna nu este un sat prea mare (chiar si in ziua de azi), asa ca nu prea stiu cum ar fi putut fi tarat in 1940 evreul "Suhar Lax de Costina" cale de 3 km "pana in capatul satului" dupa ce ar fi fost torturat.

Multi vor zice: si ce-i cu asta?!?! Scorilo asta, un tipicar nenorocit,(...)un "moftangiu" si un "negationist deviant" (...) nu face altceva decat ca ii cauta "noduri in papura" lui Radu Ioanid!

Uite ce-i cu asta: Scorilo a observat (nu odata, ci in nenumarate randuri!) ca dl. Radu Ioanid, ditamai directorul la "Muzeul Holocaustului" (nu un Scorilo oarecare) se infinge sa afirme niste lucruri (bazandu-se pe Dumnezeu stie ce surse!) fara sa faca in paralel o analiza critica a acestora si a veridicitatii sau plauzibilitatii lor. Adica, mai pe scurt, nu-si (prea) verifica sursele. Nu e prima data (si probabil nici ultima) cand dl. Radu Ioanid loveste puternic cu bota in balta in chestiuni de genul acesta (nu mai vorbesc ca si cu aritmetica sta prost de tot). Faptul ca acum scrie "ca simplu cetatean" (vorba raposatului) nu-l scuteste (in opinia mea, cel putin) de o minima rigurozitate. Iar Scorilo, ca bucovinean ce se afla, nu va da crezare niciodata unor afirmatii de genul "evreul 'Suhar Lax de Costina' a fost tarat 'in Suceava', legat de coada calului, pe distanta de trei kilometri, pana in capatul satului".

A se scuti, mon cher!

(...)Revenind la subiect in general: eu n-am de gand sa neg ca unii romani civili cat si unii militari din Armata Romana nu s-au dat (atat personal si individual, cat si in grup) la acte de razbunare contra unor evrei care - posibil - n-au avut nici in clin nici in maneca cu actiunile (documentate!) ale conationalilor lor. Acestia nu au nici o scuza, dupa cum nici o scuza nu au evreii care - daca e sa dam crezare unor "marturii" de pe vremea aceea - au torturat si au ucis preoti, au atacat cu arma in mana unitati ale Armatei Romane, sau au ingropat de vii mame cu copii sugari.

D-le Ioanid!

1) Asa cum voi, evreii, nu vreti sa fiti judecati in bloc pentru ce au facut unii dintre voi in '40; tot asa si noi, romanii, nu vrem sa fim culpabilizati in bloc pentru ce au facut unii dintre noi atunci. Daca ne cereti noua (acum) sa fi facut diferentieri pe baza individuala pe vremea aceea, apoi si noi va cerem sa faceti diferentieri pe baza individuala acum.

Mai pe scurt, va cer sa nu faceti acum fata de intregul popor roman aceeasi greseala pe care au facut-o romanii atunci fata de evrei in general si fata de evreii din provinciile estice in special.

2) Va cer ca, fie in calitate de director de muzeu (de la Washington sau de la Cotzofenii din Vale, nu conteaza), fie in calitate de cetatean american (care, dupa cum se stie, e mai "cetatean" - adica om al cetatii - decat oricare alt cetatean si, ca atare, "mai perfect" decat altii) sa priviti sursele de care va folosti intr-un mod mai critic. Si ma refer la mai mult la sursele "evreiesti", decat le cele "romanesti", pe care se pare ca le priviti foarte critic.

Mai pe scurt, ca sa lamurim pe toata lumea, va acuz fie de partinire si de incercare de manipulare, sau de prostie crasa (la alegere!). Asta-i tot.

Tin sa va anunt ca calitatea de "cetatean american", de care va prevalati in acest articol, ma lasa cu totul rece si nu ma impresioneaza de loc.

Stiu, imi veti spune despre "antisemitismul de partid si de stat" din perioada aceea.

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)Data: 2005-10-02 12:25:52 , IP: 195.93.60...Laszlo Alexandru:

Faptul ca ai scris ba pro, ba contra arata ca ai mincat piine dupa urma lui Goma, fara subiectul Goma ai fi fost un nimeni indiferent daca il lauzi sau il critici. (...) nu inseamna insa sa-l ignori pe Goma ci sa incerci sa fii obiectiv. In definitiv daca exista o lege privind antisemitismul trebuie sa fie si un tribunal sau o instanta care sa judece si sa dea verdictu respectiv. Faci tu parte din acest tribunal? Cine iti da dreptu sa dai sentinte? Lucrezi la posta la pus stampile? P.S Imi pare tare rau pt. tine ca n-ai secretara, poate ca daca ai avea ar avea cine sa-ti corecteze textele.

Se la: mafalda din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 12:53:42 , IP: 141.85.152...Institutul pentru Studierea Marii Terori Bolsevice din Romania-"PAUL GOMA"Asa se va chema acest Institut.
Cinste celui mai cinstit si curajos luptator roman dintre romani.
Este cineva impotriva? Are cineva ceva de ascuns?

De la: adrianbmwData: 2005-10-02 13:14:47 , IP: 84.162.119...Ceea ce comunistii ne-au ascuns...(La multi ani, domnule Goma!)

In anul (care avea sa schimbe lumea)1989,in primavara, TVgermana(3SAT) a facut o emisiune, impartita in trei episoade, despre "Holocaustul european". Cum eu urmaream mereu astfel de emisiuni(fiind un fan al istoriei)abia am

asteptat acel ciclu al memoriei umane.

Emisiunea era condusa de un mare istoric german si de o doamna (tot istoric) cetatean german, dar evreica. Se aratau documente, filmari din epoca, martorii acelor vremuri, dupa care, de fiecare data, se constituia o masa rotunda, unde erau invitati diferiti specialisti istorici. In partea a treia, emisiunea s-a ocupat de evreii din Romania (teritoriile romanesti dintre anii 1938-1945) Pentru mine, atunci, chiar si anuntarea unui astfel de titlu mi s-a parut ciudat....Pana atunci citisem sute de articole despre Holocaust, insa stiam prea putin despre evenimentele din tara mea...

Acesti doi istorici s-au deplasat in Romania lui Ceausescu (saraca si cenusie!!) prin Bucovina de Nord, prin URSS-ul lui Gorbaciov. Nu mai intru in amanunte (convorbirile cu directorii de arhive, etc.) insa cel mai socant a fost pentru mine concluziile istoricilor germani. "Dupa crimele naziste, au urmat crimele fascistilor si antisemitilor romani, atat ca numar, cat si ca violenta." Eu am fost desigur un "aerian" "un "creier spalat" de comunisti si nu am avut cum sa ma informez, sa aflu adevarul despre cele intamplate atunci in tara mea. Pana atunci!

Insa s-a discutat de zeci de mii de victime (evrei, dar si rromi) suferinte imposibil de redat, grozavii care intreceu cu mult idealismul meu despre romanii mei... Ca au existat acele fapte oribile ale romanilor fata de evrei, nici nu se mai pune problema. Problema este in ce masura dorim sa cunoastem adevarul, ca sa stim ce viitor vom avea! Pentru ca daca nu dorim sa cunoastem adevarul (care ne produce o panica fata de trecutul nostru?) cum putem sa deslusim adevarul fata de comunism? Iar daca nu ne cunoastem trecutul, cum sa faurim un viitor? Sa-i lasam pe altii sa ne spuna adevarul este o sansa ratata ROMANEASCA de a ne constiinciza trecutul! Pentru ca este stiut ca trecutul nu-l putem schimba, dar putem sa-l intelegem! Ca tot raul sa nu se mai repete!!

Dupa Revolutia furata, au fost destule voci autorizate (dar vai, cati au fost din "popor"!) care au declarat ca la noi n-a existat un comunism! Adica, Romania n-a avut experimentul "stalinist-comunist", n-au existat comunismii! Adica, romanii urmau calea negativismului, cea mai perfida cale, cea mai odioasa! Adica PCR, n-a existat! Comunistii n-au existat! Teroarea rosie, bolsevica n-a existat! Absurda teorie.... Acum, ne avantam din nou spre absurd: "Holocaustul n-a existat" CEL PUTIN, CEL ROMANESC... Dragilor, stiam ca absurdul e o nascocire romaneasca, dar eram convins ca doar in literatura! Ce doresc sa amintesc este ca, chiar daca noi, din amnezie sau din nationalismul anacronic-crezut mort in Europa inca din 1945!!- nu putem sa scriem o istorie a noastra, ALTII au si scris-o! Ceausescu spunea poporului inca in 1989, decembrie, ca "Romania se indreapta spre comunismul adevarat" (!) Dar altii ne scriau adevarata istorie, despre tiranul rosu! Si ma intreb, daca n-a existat prigoana evreilor in Romania, daca n-a existat comunismul la romani, inseamna ca ne negam intreaga istorie moderna si contemporana?

Ceea ce apreciez la germani este felul lor, aproape autoflagelator, de a cauta mereu, mereu, sa descifreze cauzele Holocaustului, sa defineasca si redefinisca crimele comise impotriva umanitatii, mereu sa aminteasca noilor generatii, zi si noapte, grozavia prin care au trecut evreii europeni atunci. Nu mai sunt patrioti germanii? Din contra, patriotismul nu se naste din negarea istoriei, ci din cunoasterea ei!

Mistificarea istoriei este de condamnat, insa profilarea unora prin acest act absurd, mi se pare un caz patologic!

Bineinteles ca ne trebuie un Institut pentru Studiarea Terorii Bolsevice, pe langa necesitatea cunoasterii a Holocaustului european! Sau, mortii "lor" sunt putin mai importanti ca ai nostri, din istoria noastra? Era sa uit: Evreul mandru nu este dusmanul romanilor! Dusmanul romanilor este neputinta (din rea vointa) de a intelege istoria si evenimentele petrecute si neevaluate....

Curios, cei mai mari aparatori ai lui Goma, sunt cei care se repezeau in mine de cate ori ma legam de comunistii stalinisti care ne-au distrus tara si oamenii ei! Si iar s-a dat drumul stavilarelor care opreau ideile antisemite! Aveti libertate? Sa treceti pe rosu? Zau? Cine mai crede ca democratia inseamna sa faca si sa scrie tot ce doreste, tot ce debiteaza in timpul liber, habar nu are ce inseamana DEMOCRATIA! Tot liberii cugetatori sunt de vina! Ca erau "de-ai nostri"...

Va doresc la toti, oriunde va gasiti, multa sanatate!

Adrian TR

De la: KattyData: 2005-10-02 12:18:05 , IP: 213.64.59...Re: TONI, NU TE JUCA PE NAIIVUL!!La 2005-10-02 10:32:33, evreu mandru din israel a scris: > Tu esti baiat mare si trebuie sa stii deja ca cuvintele sunt de multe > ori prefatza omorului, asa ca nu poti minimiza efectul lor.(...)Cand citesti >extractul de mai jos din linkul dat, nu trebuie sa va mirati tu si domnul >Goma de ce erau si evrei care s-au bucurat cand au intrat rusii in >Basarabia. Asta era mentalitatea ce bantuia in Romania in acei ani si asa >s-a ajuns la Holocaust, doar ploshnitzele trebuiau strivite, nu?

Mandrutule evreu cred ca tu faci pe naivul. Cuvintul nu precede intotdeauna crima. Daca ar fi asa cum spui tu, jumate din planeta asta ar fi criminala. Orice om cu ceva experienta de viata iti poate spune ca de la vorba la fapta este o mare , mare distanta. Ajunge sa te uiti doar in politica mai marilor politicieni ca sa vezi ca lucrurile nu stau chiar asa.

Lasa-l pe Hitler ca nu toti oamenii sint ca el. Tu vrei ca lumea sa taca si sa nu spuna ce gindeste. Pai atunci e mai rau mindrule ca pierzi contactul cu opinia publica. Si asta pentru ca nu o sa poti niciodata opri lumea sa gindeasca. Intelepciunea populara spune ca "fereste-te de omul tacut si apele adinci".

Goma nu este o persoana politica, nu are un partid in spatele sau, nu tinteste sa cucereasca puterea politica la fel ca Hitler.

Spui de evreii din Basarabia ca s-au bucurat de venirea rusilor. Nu pentru mult timp caci, asa cum si dl. Lazlo spune, rusii au inceput sa ii deporteze in Siberia, mult inainte de revenirea romanilor in Basarabia. Si nu uita mindrule ca evreii s-au stabilit in Romania si din cauza pogroamelor rusesti de la sfirsitul secolului XIX. Dar astea sint chestii pe care voi le puneti sub covor ca nu se potriveste cu propaganda. Nu poti spune ca un popor este antisemit cind tu te lupti sa te stabilesti in tara lui si mai mult dai spaga pentru a-i obtine cetatenia. Este ca si cum eu as spune ca suedezii sint anti-romani dar eu continui sa locuiesc in Suedia. Cine ma opreste sa plec? Cine i-a oprit pe evrei sa plece catre alte meleaguri cu lume mai toleranta ?

Romania a fost o tara libera in care cine a vrut a plecat sau cine a vrut s-a stabilit dovada numarul mare de evrei veniti in ultima suta de ani. Cetatenia nu este un drept, ci o favoare pe care orice stat din lume are dreptul de a o refuza. Si asta este valabil si azi. Deci nu poti acuza Romania ca nu va dadea cetatenia. De ce nu ati plecat catre alte state care ar fi fost mai generoase. Nu cumva adevarul este altul ?

Sint tare curioasa daca si fata de rusi si ucrainieni, care si ei v-au deportat aveti acelasi discurs si rechizitoriu pe care il faceti voi romanilor. Ca viata mi-a aratat ca nu de putine ori vitejia si curajul multora este direct proportionala cu slabiciunea celorlalti.

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-10-02 13:28:59 , IP: 213.64.59...Re: Zau? Laszlo Alexandru a scris:

> In afara lui Goma, am mai scris despre inca vreo 50 de autori>.

Cele 50 de exceptii prezentate de dv. confirma pina la urma cele spuse de tiganu - mincati piine de pe pe urma celor scrise de altii. Ce ar fi daca v-ati concentra sa scrieti ce ginditi dv. si mai ales sa politizati mai putin ?

Apropos , sinteti maghiar ? Numele de Laszlo nu pare romanesc. Dar nu asta este problema. Curios este doar faptul ca un etnic maghiar este tare interesat de problemele evreiesti cind mult mai normal ar fi fost sa fie interesat de cele ale minoritatii din care face parte. Nu domnule Laszlo ?

Inca ceva domnule Laszlo, pe dv. nu va infiorara minciunile lui Wiesel care i-a acuzat pe bietii locuitori ai Sighetului Marmatiei ca au ucis evrei ? Daca tot spuneti si va bateti cu pumnul in piept ca va intereseaza adevarul, de ce nu l-ati tras pe Wiesel de mineca pentru calomniile si minciunile debitate pe canalele Tv europene ?(...)

evreu mandru din israel a scris: > Daca te inteleg bine, esti de acord ca e

>firesc si normal sa se scrie despre evrei asa cum se scria in Porunca

>Vremii, dreptul de exprimare libera e mai presus de tot. (...) stim care era

>opinia publica in acei ani in Romania.

Domnule dumneata continui sa traiesti in trecut si respingi realitatea. Mie nu mi-ai rapuns la intrebarea pusa, daca antisemitismul in Romania anilor 30 era atit de mare cum iti explici ca evreii n-au parasit Romania, ba mai mult dadeau spaga ca sa obtina cetatenia romana ? Cind imi vei explica "de ce" atunci o sa faci si dovada ca ai inteles realitatea acelor vremuri.

> Am scris eu ca Goma e ca Hitler?(...) a devenit (...) un tip frustrat (...)

Goma nu este un frustrat ci un om care spune ce a trait ca refugiat din Basarabia. Nu Goma este cel ce a acuzat primul ci armata de Wieseli , Ioanizi , Andreesti toti hotariti sa infulece ce a mai ramas din industria holocaustului. Goma incearca sa descrie si o alta realitate , realitate care pe multi dintre evrei ii deranjeaza. Si stiu ei de ce.

> A fost cel mai renumit si curajos dizident anticomunist, dar traind in

> exil n-a primit recunoasterea pe care el o crede cuvenita, dupa

> caderea lui Ceausescu. (...) Inercarea lui disperata de a redevenii

> "cineva" l-au imdemnat sa recurga la vechea doctrina - hit

> the jews, maybe someone will listen si o sa-ti mai pica ceva.

> Busturile lui Stalin in casele evreilor in Israel, Franta si USA, puii

> fripti pe care colegii de clasa evrei nu imparteau cu ceilalti, ba o

> mai faceau cu obraznicie, sa moara toti de ciuda, e mai mult decat o

> dovada unde bate vantul la Goma. Antisemitismul are radacini adanci si

>in Rusia si in Ucraina. In Ucraina, eroul national Bogdan Hmelnitzki a

>ucis in pogromuri o multime de evrei, crezi ca ne sfidam sa le spunem in

>fatza? '...) Avem ceva special cu romanii?! Avem numai cu regimul care

>a generat Holocaustul in mod activ.

Antisemitismul nu "are radacini adanci si in Rusia si in Ucraina", nu este un fenomen adiacent cum vrei tu sa il sugerezi prin acel "si" ci este cauza principala a exodului evreilor din acele tari si regiuni catre Romania si alte tari europene. Istoria minoritatii evreiesti din Romania nu incepe cu deceniul 3

al sec XX ci mult mai devreme inca din perioada cind ei treceau granita ilegal si se stabileau in Romania si genul de activitati pe care le-au practicat pe teritoriul Romaniei. Regimul lui Antonescu nu a fost unul ales de poporul roman ca cel al lui Hitler, venit pe cale democratica prin alegeri libere, ci a fost unul numit de Carol al II lea dupa ce Romania fusese mutilata de doua ori in decurs de doua luni.

Un popor nu traieste realitatea descrisa de pana unui ziarist sau altul ci cea zilnica de pe teren. Citi din romanii acelelor vremuri, in majoritate tarani analfabeti si saraci, citeau ziarul Porunca Vremii ca sa poti sa imi vii cu dovada ca acel ziar este cauza antisemitismului din Romania? Atitudinea romanului de rind, taran sau muncitor tinea mai degraba de realitatea relatiilor avute cu evreii in viata cotidiana. Pe mine nu Goma ma convinge ce atitudine sa am fata de evrei ci iata, cum ma trateaza evreii pe acest forum, si nici atunci nu pot decit sa spun ca trebuie sa ii tratez diferentiat. Si la fel cred ca au procedat si romanii anilor 30 si 40 , dovada ca au fost multi, foarte multi romani de partea voastra, dovada ca Romania a fost tara cu cei mai multi supravietuitori evrei.

De la: SeherezadaData: 2005-10-02 15:39:11 , IP: 81.241.24...generalitati
Nu stiu cum sa calific decizia ziarului ZIUA de a publica la sfirsit de saptamina cu buna stiinta articole <inflamatoare> urmarind parca sa genereze un soi de <huliganism> epistolar, oare asta le maresta actiunile ? Nu am gasit un singur locsor in care sa pot ura un calduros La Multi Ani la toata lumea cu ocazia anului nou evreiesc, ce tristete.

Eu respect foarte mult pentru decenta si rabdarea cu care Laszlo Alexandru raspunde la atitea atacuri nu numai nedrepte, dar si lipsite de consideratia si respectul pe care mi se pare ca ni le datoram unii altora.

Un alt lucru care m-a intristat este articolul lui R.Ioanid. Acum trebuie sa zic si eu, cu toate ca Goma (La multi ani, ca esti tare !) ma enerveaza cu selectiunile lui din ultima vreme, are d-le, elocventa si talent, fie ca-ti face placere, fie ca nu, il citesti pina la capat ! nu te plictisesti. Nu vorbesc de beletristica, ca n-o cunosc, ci de jurnalele si docudramele sale. Nu il consider istoric, nu consider ca spune adevarul, consider ca si domnia sa isi alege materialele care ii convin si amintirile care ii suporta argumentele.

Insa articolul lui R.Ioanid. Pai decit asa ceva, mai bine liniste, ca tacerea spune mai multe despre soarta si istoria evreilor, decit un articol dezlinat, luung, din care lipsesc argumentele care mie mi se par esentiale in explicarea dramei prin care care a trecut evreimea in perioada civilizatiei moderne a umanitatii. Ori scrii ceva scurt si clar si genial. Ca Einstein.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-10-02 15:38:46 , IP: 205.188.116...Sufletu' comertului. (...)Laszlo Alexandru a scris:

> In afara lui Goma, am mai scris despre inca vreo 50 de autori. Cind
> iti faci timp, da o fuga pe site-ul meu si uita-te la bibliografie.(...)
Io am tras o fuga, ca ati mai recomandat saitu si cu alta ocazie de Goma-bashing, (i.e. infierare a lui Goma), da e mult prea sofisticat ptr. nivelul meu telectoal. Ma-m oprit acolo unde v-a plangea-ti ca nu's ce prof vi-a facut nasoale la scoala, acu daca vede ce mare a-ti ajuns, i-si baga unghia'n gat da ofica. Ditto ptr. nevasta care v-a parasit, cred ca-si plangea'n pumni lacrimi amare de regrete si remuscari dupa ce Soros v-a premiat cu coronita. Aveti cuvantul meu d'onoare, ca daca nu aminteati site-ul, nici eu nu l-as fi pomenit. Dar dvs. ne-ati deschis usa. Cum zic cardiologii, gura

bate coeurul.

De la: Seherezada (...@yahoo.com) Katty a scris:

> evreii s-au stabilit in Romania si din cauza pogroamelor rusesti de la sfirsitul secolului XIX> in decursul istoriei, de cind se stiu, evreii au fugit dintr-o tara sau alta atunci cind precum bine zici incepeau pogroamele sau genocidul, nu din cauza antisemitismului. Cu antisemitismul evreii s-au obisnuit sa traiasca, de fapt asa s-au si pastrat ca neam, indiferent unde se stabileau, iar daca cumva uitau si doreau sa se asimileze, li se amintea...

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-10-02 16:44:54 , IP: 152.163.100...Shana Tovah! Seherezada a scris: > Nu am gasit un singur >locor in care sa pot ura un calduros La Multi Ani la toata lumea cu ocazia >anului nou evreiesc, ce tristete.

Poate in ziarul de maine, ca atunci incepe Noul An, ia sa vedem daca forumistii evrei pot sa spuna repede ce an?

Shana Tovah! (an bun) pentru toata lumea, inclusiv familia d-lui Goma, ca sa fim si la subiect.

De la: RoxanaData: 2005-10-02 17:05:17 , IP: 82.238.120...pentru Laszlo Alexandru Stimat, am citit toate raspunsurile pe care le-ati facut. Mai zilele trecute era un articol care se intitula de ce scriem sau pentru cine scriem. Eu asi fi raspuns in felul urmator: pentru a intilni inteligenta celui care ma citeste, sa fac apel la sensibilitatea lui sau sa-i excit imaginatia. Dar toate acestea nu pot reusi fara claritate, precizie sau pitoresc. Faptul ca opuneti lui Goma o ordonanta si il tratati de mincinos imi arata ca la claritate doriti sa-i opuneti obscuritatea, la precizie opuneti un sens vag de termeni si pitorescul va lipseste cu desavirsire. Nu v-asi fi spus aceste lucruri daca erati un forumist anonim fara pretentii de mare publicist. Am citit cu foarte mare atentie articolul dvs. elogios lui Paul Goma din decembrie 2002 care se intitula 25 de ani de exil. Ce s-a intimplat in mai putin de trei ani ca sa va faca sa-i scrieti numele acompaniat de o infamie ? Nu un Wisel, un Manolescu sau un Iliescu guverneaza societatile. Societatile sint guvernate de principii. Auzim din ce in ce mai mult ca Romania trebuie sa se adapteze exigentelor lumii moderne. La imbecilitatea aceasta raspund NU. Pentru tara noastra ar fi o asfixie nationala pentru ca aceasta fraza nu spune nimic sau spune totul... Dvs care sustineti ideia holocaustului roman am sa va dau o informatie. Lily Marcou, una dintre cele mai competente specialiste de politica a tarilor din Est si ascultata, a fost intrebata cu insistenta de ziaristii de la TF1 in ianuarie 1990 daca fenomenul holocaust a existat si in Romania. Raspunsul a fost categoric NU si bine argumentat. Dupa cum vedeti Goma nu face decit sa confirme. Polemica o sa continue. Goma are gustul rezistentei si romanii ii vor incuraja FRONDA.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-10-02 18:17:05 , IP: 152.163.101...Re: D-le Goma! evreu mandru din israel a scris:

> Permeteti-mi sa va informez ca am trecut prin casele evreilor din Israel si am colectat cinci sute de mii de busturi de ghips a lui Y.V. Stalin. Voi incerca sa le vand la licitatie in strainatate si banii stransi vor fi o modesta contributie pt. institut>.

Nu m-am prins, sunteti in favoarea infiintarii acelui institut, sau impotriva lui? Either way, sper ca nu aveti pretentia sa reprezentati sentimentele

intregului popor al lui Israel in privinta infiintarii ISTBR.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 19:35:39 , IP: 82.81.197...Re: D-le Goma!N-ati citit ce i-am raspuns d-lui Davidescu la articolul cu institutul? Desigur ca sunt pro, cu toate ca am fost pioner, nu cred ca voi fi judecat, dar cine stie, pioner si evreu, cam periculos... Va asigur ca poporul din Israel (si evreii si musulmanii si crestinii), inafara de cei cativa forumisti de la Ziua, in privinta infiintarii ISTBR, nu au cea mai mica notiune despre ce e vorba, nada, rien, nothing, asa ca nu le pot reprezenta sentimentele. Dar m-as bucura sa aflu in privinta, sentimentele poporului din Romania, (...) celor 4 milioane de fosti membrii PCR.

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 18:58:54 , IP: 81.196.220...Re: Re:Ce vorbesti tovarase, tot Goma haituieste? S-a dus Goma peste Israel sa faca comisii urland ca un apucat "ati ucis, ati ucis, aiti ucis!"? Sa faca tot felul de presiuni, sa vaneze batrani pe baza de amintiri ale unor senili sau mincinosi notorii? Cata nesimtire!

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-10-02 19:17:18 , IP: 213.64.59...Re: Re: L.A > Lily Marcou, una ...>

Paul Goma nu si-a dat deloc rendez-vous cu Lily Marcou la negarea Holocaustului pentru simplu motiv ca :

1. Goma o acuza si el de stalinism pe Lily Marcou
2. Goma nu neaga holocaustul ca Marcou.

Si asta trebuia sa inteleti si dv. daca ati citit Saptamana Rosie a lui Goma.

De la: Pacuraras din Valea Ciorii (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 19:25:09 , IP: 80.97.171...Toroipanul lui Goma si matraguna lui Ioanid Intelectualul roman de azi traieste o dilema in sens clasic... care are doua solutii, si amandoua proaste.. Pe de o parte intelectualul roman generic se gaseste sub amenintarea toroipanului retoric al maestrului Goma... Daca un troglodit general de securitate - Plesitza - l-a avertizat pe Goma ca bratul revolutiei e lung si-l ajunge pana departe, apoi nici o grija.. Toroipanul retoric al lui Goma e la fel de lung si arde amarnic pe spinarea plecata a intelectualului roman care icneste sub povara propriei lasitati sub stapanirile vremelnice.. Pe de cealalta parte a dilemei, intelectualul roman de sub vremi se gaseste inaintea paharului de matraguna servit de domnul Radu Ioanid & Co. Asupra intelectualului roman generic planeaza, iata, suspiciunea de antisemitism congenital. Caci, nu-i asa, sustine domnul Ioanid, cultura romana este din nascare malformata de acest pecat...

In paranteza fie spus, cativa dintre intelectualii cei mai vizibili ai momentului in ro (Liiceanu, Manolescu, Patapievici dar si altii) au fost stampilati si au purtat fiecare o vreme cate o pereche de coarne antisemite. Stampilati preventiv, se-ntelege, ca doar erau suspecti de malformatie proprie culturii romane, cum sustine Radu Ioanid & Co....

Si in alta paranteza, ce conteaza ca si pe acest forum, Evreul mandru din Israel a postat un link catre un articol al Ruxandrei Cesereanu din care reiese ca mari nume ale culturii romane, la vremea lor au fost acuzate de a compatimi cu evreii de catre pitzifelnici culturali ai extremei drepte... Nu conteaza, nu se retine ca nu-i in folosul demonstratiei... Radu Ioanid cuantifica fara gres ca MAJORITATEA intelectualilor romani sunt antisemiti. Mane, tekel, fares, a numarat domia sa pe toti intelectualii romani, i-a can-

tarit la cuget si i-a impartit, nu in smintiti si in nebuni ca Eminescu, ci in filo-semiti (de samantza) si antisemiti (cata frunza, cata iarba, in viziunea sa). Si i-a dat ca, nici mai mult nici mai putin, antisemitismul este tema dominanta si principala ocupatiune mintala a intelectualului roman...

(...) Domnul Paul Goma...De la inaltimea staturii sale istorice, domnul Paul Goma vestejeste toata floarea intelectualitatii romane.Ii acuza - in bloc si pe fiecare in parte - de pactizare cu ocupatia bolsevica, de josnicie, de slugarnicie, ii trozneste pe spinare cu toroipanul de cuvinte pana le scoate pe nas toata slabiciunile, toate cedarile josnice...dar omenesti.

Domnul Paul Goma nu sta sa-si aleaga tintele. Cu geniu-i polemic, croieste energic cu biciul moral si-n stanga si-n dreapta, fara sa mai aleaga.Daca ar fi dupa domnul Paul Goma, TOATA literatura romana a unei anumite perioade ar trebui aruncata la gunoi intrucat scrisa de mai mult sau mai putin ticalosi...

Numai ca... a spune ca opera literara a lui Paunescu de ex. n-are nici un fel de valoare pentru ca autorul e un pork e echivalent cu a-l interzice pe Eminescu pentru ca nu i-a iubit pe evrei. Sau a spune ca Manolescu e un nimic in cultura romana (asa cum face un pitzifelnic care crede ca-l apara pe Goma) din pricina lasitatii sale patente e echivalent cu a zice ca paulescu n-are relevanta pe plan mondial din cauza ca a fost antisemit..

Exemplele de grile ideologice sau morale sunt variate, dupa epoca..Si multe opere literare (sau stiintifice) ar putea fi dezavuate si ocultate (unele chiar sunt) din pricina orientarii ideologice (sau sexuale de ex.) a autorului...

Se pare ca secolul 20 al ideologiilor, nu s-a sfarsit..

Sigur ca radicalismul domnului Goma este de inteles...Sigur ca domnul Goma are un loc printre uriasii culturii romane.. Daca as fi Presedintele Romaniei (Doamne fereste !) as face tot posibilul pentru ca domnul Goma sa revina in tara, unde sa primeasca toate onorurile.As face tot posibilul pentru ca domnul Goma sa aiba asigurate toate conditiile materiale si sociale pentru a ma injura cu talent zi si noapte. Iata o cauza pentru care romanii ar trebui intr-adevar sa se mobilizeze si sa ceara lui Basescu aceasta minima reparatie morala si materiala... aducerea acasa a domnului Paul Goma.

In definitiv daca noi cei din tara platim pensie de cam 1000 usd/luna generalilor de trentze Plesitza si Pacepa, e inacceptabil ca domnul Paul Goma sa suporte si acum ingratitudinea poporului roman..

Dar sa revin la dilema... La domnul Paul Goma si la metodele dumisale...

Parerea mea este ca domnul Goma, intr-un anume fel, utilizeaza aceeasi metoda ca si Radu Ioanid & Co....Eu unul cred ca domnul Goma greseste..

E drept, greseste cu talent, greseste cu geniu...

Si mai cred ca domnul Paul Goma se comporta asa cum crede dumnealui ca s-ar comporta un evreu...Si incerca sa raspunda cu aceleasi metode cu care domnul Ioanid & Co. pare ca opereaza..

Din textul domnului Goma care prefateaza scrierea domnului Ioanid (acela in care se vobeste despre evreii din cartier), eu unul trag concluzia ca domnul Paul Goma nu e antisemit.e semito-fob.Are adica o fobie..Fobiile sunt de multe feluri..Evreii supravietuitori ai holocaustului au o fobie cu Wagner...Unii oameni au o fobie fata de spatiile deschise - agorafobia- altii au fata de romani..Dupa suferintele fiecaruia...

Asadar parerea mea este ca domnului Paul Goma ii e teama de evrei..

Iar structura domnului Goma este una de luptator..cand ii e teama si se simte atacat, musca...si nu fuge...Asa a facut si cu Secu...

De ce-i e teama domnului Goma de evrei? Ce a determinat aparitia acestei

fobii care-l face sa reactioneze disproportionat?

Asta-i una dintre intrebarile la care am sa ma gandesc acuma, cat timp voi lua o pauza si voi merge sa fumez o tigare...

De la: Scorilo din Buridava (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 20:12:08 , IP: 160.36.225...Re: Viciu de logica - R. Ioanid se contrazice singur evreu mandru din israel a scris:

> Ei bine, iata un articol care scrie adevarul, cum erau vazuti evreii in acei ani, in preajma razboiului mondial:> (...)

Pana in 1938, cand Carol al II-lea a desfiintat toate partidele (nu doar pe-al lor) au avut si un partid (Partidul Evreiesc), si au avut deputati si senatori in Parlamentul Romaniei. La fel cum au ungunii acuma UDMR-ul, partid care din 1996 se afla neintrerupt la guvernare, indiferent de schimbarile de putere, si tot se simt "persecutati", dragii de ei...

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-10-02 19:59:43 , IP: 205.188.116...Re: D-le Goma! evreu mandru din israel a scris:

> N-ati citit ce i-am raspuns d-lui Davidescu la articolul cu institutul?> (...)

Nu cred ca e greu de presupus cum ar privi vechii comunisti un asemenea institut, dar daca vreti sa fiti sigur, incercati un sondaj de opinie. Cunostinte de sociologie pot sa va fie foarte folositoare. L'Shana Tovah! (what year??)

De la: Agentura din Bucuresti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-10-02 20:45:18 , IP: 86.104.97...Re: De la propaganda, la crima

Departa de mine intentia de a scuza cliseele tampite si otravite din "Porunca vremii". Nu cred insa ca niste caricaturi si pamflete (oricat de scarboase) au transformat in criminali niste cititori influentabili. Asta e cam la fel cu a invinovati muzica rock pentru violenta din orasele americane.

De la: Agentura din Bucuresti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-10-02 21:20:49 , IP: 86.104.97...Re: Dle Adrian TR, eviti fondul problemei

Nu pozitionarea national-socialistilor in spectrul politic este importanta.

Problema de fond pe care vad ca nu doriti sa o abordati este aceea ca toate "crimele de razboi" - inclusiv cele impotriva evreilor - au fost judecate in Romania incepand cu 1945, cand tancurile sovietice erau in tara. Criminalii au platit cu varf si indesat. Si nu numai ei. Vietile multor oameni nevinovati au fost distruse de procesele politice ale epocii. Acestea sunt victimele carora nu li s-a facut niciodata dreptate. Evreii si-au primit de mult satisfactia in instante.

(...)

Aici se încheie intervențiile pe forum din *Ziua*, 1 octombrie 2005. Explicațiile privind întinderea lor (deși am eliminat multe, pe cele rămase l-am... toaletat - fără a le schimba sensul) se află în chiar conținutul lor.

OCTOMBRIE

Sâmbătă 1 octombrie 2005

Îmi încep luna transcriind texte și intervenții pe forum din *Ziua* de... azi, însă început aseară, la orele 22,00.

Duminică 2 octombrie 2005

Azi (dimineață, devreme, pe la orele 2) am împlinit 70 ani.

Evenimentul Zilei:/Duminica, 2 octombrie 2005, pagina de Cultura:
Goma, 70 de ani
Alex Ulmanu

Scriitorul Paul Goma, care traieste la Paris, implineste astazi 70 de ani si revine in atentia publicului de carte prin romanul „Sabina”, editat de Universal Dalsi si lansat tot azi, la ora 15.00, la Teatrul National, in cadrul Festivalului „Arte si Carte”.

Paul Goma, comparat adesea cu Alexander Soljenitin pentru romanele in care a descris experienta din inchisorile comuniste, a fost multa vreme interzis in Romania. Potrivit editurii Universal Dalsi, el este astazi autorul roman cu cele mai multe titluri traduse si publicate in Occident, 12, aparute intre 1971 si 2000. Opera sa, din care fac parte carti precum „Ostinato”, „Patimile dupa Pitesti” sau „Arta refugii”, a ajuns la cititorii romani abia dupa decembrie 1989.

Ostracizat, cenzurat si arestat in Romania, Goma a fost expulzat din tara, in 1977, impreuna cu familia. El si-a pastrat si azi temperamentul si atitudinea incomoda, atacand adesea, in textele sale, scriitori si oameni de cultura romani.

Recent, un articol de Paul Goma din revista „Viata romaneasca”, acuzat de anti-semitism pentru ca scriitorul critica o parte a intelectualitatii evreiesti, a dus la demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu din conducerea publicatiei. Stoiciu si Goma au respins acuzatiile de antisemitism si au invinuit conducerea Uniunii Scriitorilor de cenzura. Mai multi intelectuali si oameni de cultura au semnat un protest fata de decizia uniunii de a-l concedia pe Stoiciu. (Alex Ulmanu)

Urmează fișa alcătuită de editură.

POLITICA - Luni, 3 octombrie 2005

Stiri pe scurt
Goma la Bucuresti

Editura Universal Dalsi a lansat ieri in cadrul Festivalului "Arte si Carte", romanul "Sabina" semnat de celebrul scriitor disident Paul Goma, care si-a aniversat implinirea varstei de 70 de ani. "Acest roman ar trebui sa fie prezent in bibliotecile tuturor liceelor din tara pentru ca sunt sigura ca toti liceenii l-ar citi cu mare placere. Este povestea primei iubiri a lui Paul Goma, petrecuta la 14 ani si jumătate", a dezvaluit subiectul romanului realizatoarea TV Mariana Sipos. Cu prilejul lansarii romanului, scriitorul Vasile Paraschiv, coleg de generatie cu Paul Goma, a cerut presedintelui Uniunii Scriitorilor, Nicolae Manolescu, sa intreprinda toate actiunile necesare pentru condamnarea atitudinii pe care aceasta institutie a avut-o fata de scriitorul disident in anii '70. "Este necesara aceasta reconciliere onorabila pentru ca Paul Goma trebuie venerat ca un erou national pentru demnitatea sa de atunci", a spus Vasile Paraschiv. (G.M.)

Zi plină, agitată. Telefoane, mesaje emailate - de urări. Incredibil de multe persoane m-au contactat, numeroase fiind necunoscute. M-au oblojit cuvintele lor.

Niculiță nu a putut participa la lansare: ploaia (a câta?) a inundat cartierul Colentina, nu a putut ieși din casă. Cu umorul lui de motan m-a asigurat: la viitoarea lansare are să cumpere o barcă...

De acolo (de la sala cu pricina) mi-au vorbit la telefon: Ștefana Bianu, Maria Marian editoarea, Rodica Pop, Vasile Paraschiv, Luca Pițu, Andrei Dimitriu, Stăneștii (trei!), în fine, Mariana Sipos. Sper să nu fi uitat pe nimeni. Am observat lipsa lui Tudorel Urian - anunțat în program.

Luni 3 octombrie 2005

Nu: Tudorel Urian nu a lipsit, a și vorbit (dar nu la telefon) - Niculiță îmi cere etichete-dedicații pentru el și pentru Andrei Dimitriu.

Aseară am dat ultima perie la Jurnalul pe septembrie. A ieșit monstruos: 240 pagini. Gros-gras - dar bun, pretind eu, tatăl său! Mai ales prin ineditul și extrem de îmbucurătorul nivel al dialogului din partea forumiștilor ne-evrei. Iată că vom fi învățați-de-la-evrei și asta, vorba cuiva apropiat...(am folosit condiționalul, fiind eu prudent în optimism, ca tot stanpățescul).

A reieșit - din notița de presă publicată mai sus - că Sabina a fost prima mea iubire adolescentică. Mariana Sipos, într-un e-mail corectează astfel: "Trebuia să spun: una dintre..." Adevărul-adevărat fiind: Sabina este un personaj... total, în

sensul prozaic al cuvântului: nu a avut un model anume. Iar adevărul-adevărat... celălalt: pe Sabina o iubesc mult-mult - ca pe un personaj.

Da, domnule. Nebănuite sunt căile personajului-personificat în Sabina, persoană pe care autorul o iubise în adolescența-i.

Marti 4 octombrie 2005

De două zile mă chinuie din nou ametelele. Mai cu seamă la trezire; să fie doar la ridicarea din pat, după un lung... séjour la orizontală?

Boii de "europeni" și-au dat consimțământul: Turcia va putea să postuleze intrarea în UE. Nici o surpriză: cel mai ardent - cu clăbuci! - partizan: Anglia, prin "Mister Yes-Yes" al Blairului, Straw, un fel de Dimisianu fără mustăți. Nu s-a dezmințit, Albionul: de totdeauna a făcut alianțe cu Turcia - împotriva Franței, a Spaniei, a Rusiei; ca totdeauna puțin i-a păsat de soarta țărilor din Balcani și din Europa Centrală și de Răsărit. Singură Austria i-a ținut față o eternitate de trei zile, încât turcii intraseră în panică și comiteau prostii de genul: «Nu ne vor europenii acum? - bine: mai încolo, când vor avea nevoie de noi, noi o să-i refuzăm!», concepție despre lume și viață infantilă; când au avut nevoie europenii de turci?, ei ne confundă cu americanii. Până la urmă a cedat și ea - nu din pricina presiunilor - vizibile - ale Angliei, ci mai ales datorită terorismului exercitat de americani. Boy-ii se cred, în continuare, stăpânii, nu doar ai lumii, ci și ai Europei - ceea ce îi va costa scump într-un viitor apropiat.

Chiar așa, cedînd, Austria mi-a fost simpatcă: oamenii de acolo măcar au *memorie*, nu ca frații noștri polonezii, nu ca verii noștri cehii - și în nici un caz ca ocoșii (voștri), ungurii. Toți acești bravi, aflați în interiorul Uniunii Europene s-au păzit de a scoate măcar un mieunat de mătă călcată pe coadă: de parcă nu ei, prin strămoșii lor, ar fi suferit din pricina Otomaniei (adevărat, nu atât și cu atât de grave urmări ca bulgarii, albanezii, grecii, sârbii, românii). Aici nu mai iau în seamă "toleranța" unor țări, popoare care nu fuseseră afectate de ocupația mortală turcească: Franța, Germania, Italia, Olanda, ba chiar făcuseră afaceri bănoase cu "păgânii", începînd de la asediul Constantinopolului și întorcîndu-li-se împotriva doar în ultimele zile ale putredului Imperiu Otoman.

Fiind eu omu-dracului, ca orice român-verde avînd și câteva bune picături de sânge grecesc (prin maică-mea, Popească după tată, după mamă: Cuza), nu-mi pot stăpâni întrebarea:

De ce Grecia - membră a UE de mai înainte - nu s-a manifestat împotriva năvălirii-pașnice a Turciei asiatice în Europa

noastră ? Ba chiar, în anume împrejurări - neoficiale, mie-mi spui, se declara... ne-nefavorabilă? Doar Grecia ca unitate geopolitică aflată călare pe două continente a suferit prima agresiune turcească în Anatolia, apoi în Europa, cu consecințele cele mai tragice pentru populația ei, o dată neturcească, a doua: ghiaură? De ce oare Ciprul grecesc, constituind una din “vămile” prealabile postulatului Turciei - candidată la intrarea în Europa, nu recunoaște una din componentele Europei: Ciprul grec! - s-a manifestat cu prudența legendara a Grecului etern favorabil turcaleților? Răspunsul șade în zicalele poporane: interesul poartă fesul! Grecii, din negura veacurilor, ar spune românii, au plecat capul, s-au supus și romanilor și turcilor, dar (ca ucrainenii!) și când s-au liberat (cu mâna lor, nu au venit americanii cu Flota lor a Șasea), i-au belit, i-au tăiat pe minoritari: albanezi, aromâni, vlahi, bulgari care, sub ocupație, “colaboraseră”... Fără a se privi în oglindă: sub turcii păgâni, cine dintre frații noștri creștini îi beliseră pe creștinii valahi, din țările române dacă nu grecii (și nu doar constantinopolitani : fanarioți)?

În continuare rău în cerul gurii, mă întreb - însă numai așa, că nu a venit vorba:

Și dacă Bulgaria, Serbia, România ar fi fost deja în UE? Care ar fi fost atitudinea lor față de voința turcilor de a cuceri de astă dată Europa întreagă fără vărsare de sânge? Și-ar fi adus aminte de secolele de asuprire, de ținere în-sub-pământ a comunităților lor, sub turci? Românii ca românii, neamuri-proaste au fost, proaste-neamuri vor rămâne - dar mândrii, tenebroșii, cu-cuțitul-în-dinți bulgari? Ar fi uitat și ei (ca prin minune!), cu tot cu Simeon de Saxa Coburg /!/ că, în jumătate de mileniu de turcire, verii lor de dincolo de Volga, turcii, au făcut ce-au făcut cu iata-ganul, încât... Istoria literaturii bulgare, un volum de peste o mie de pagini, preparat pentru... străinătate - văzut și de mine la o expoziție aici, la Paris - avea, dedicate literaturii propriu-zise cel mult două sute de pagini (în care erau cuprinși, înainte de 1918, scriitorii lor, exprimându-se în periodice, editorial - însă numai la București și la Bolgrad, în Basarabia rusească), restul fiind ocupat de sutele de preoți, de călugări, de dascăli de biserică, de învățători deveniți martiri creștini, uciși de păgâni...?

Dacă Ungaria care și ea a cunoscut parțial, geografic - ocupația turcească (Pașalâcul de la Buda), nu numai că nu a cârâit, fie și *in petto* împotriva “Turciei europene” - ei, care au fost în primele rânduri ale înfruntărilor armate creștine cu Semiluna, nu numai că nu și-a arătat, fie și din-principiu, deza-cordul, dar în ultimii ani au multiplicat re-descoperirile (ca înru-direa de sânge a proto-maghiarilor cu proto-turcii - rezemându-se

și pe cercetările și studiile lui Bela Bartok în Anatolia), iar în anume “documentare” pentru televiziune - firește, occidentală, ca Arte, presupun că nu și în cea internă - nu mai sfârșesc prin a lăuda “factorul culturalizator al turcilor” - aici îl aud limpede pe Mihnea Berindei - prin... ce? Păi, prin două mari aporturi : cafeaua și hamam-urile - a, să nu-l uit pe-al treilea: bivolii, ei au fost... aportați în Puszta tot de verii ungurilor, turcii. Ca să fiu rău până la capăt: frații noștri maghiari, vor musai Ardealul, sub steagul... Semilunei.

De polonezi... Mi se rupe inima de ei (doar am și ceva sânge paleac). Se vede că, istovind-se ei în fapte de arme, în șarje eroice, în ocupații, în sacrificii, în opoziție față cu rusism-comunism, au obosit, au scăzut, au căzut. Ca și evreii, după ce au căpătat o țară, polonezii după 1990 au devenit și ei o comunitate ca celelalte: lașă (asta, performanță: un polonez laș?), leneșă, mincinoasă (dar nu afirmase Geremek că americanii *ne* - subliniez pluralul implicativ - salvaseră de nazism și de comunism)? Și amnezică: au uitat (uite, eu de ce n-am uitat?) că la Asediul Vienei (1683), un rol hotărîtor l-au avut ei, cavalerii polonezi ai lui Sobiecki. Dacă polonezii nu ar fi intervenit, “Poarta Europei: Viena” ar fi fost spartă, iar Turcia s-ar fi întins până la Atlanticul portughez-spaniol-francez, ba chiar și britanic (în ciuda prieteniei turco-engleze).

Ziceam că România ar fi fost membră a UE... Care ar fi fost atitudinea ei în această chestiune de principiu - de onoare, de memorie? Ar fi avut ea ținere-de-minte - ca Austria, măcar trei zile? Da de unde. Românașii noștri - bine-bine, fanarioți, dar orișicâtuși: Șerban Cantacuzino (grec) și Gheorghe Duca (arnău) au participat la asediul Vienei... în tabăra turcească. Ca să împace și capra și românul, ai noștri istorici scriu, la urma urmei, adevărul: “au întreținut legături secrete cu asediații, furnizându-le informații despre armata otomană”... Ce spuneam despre “imparțialitatea” noastră, genetică? Și cu nu-știu-ce în nu-știu-ce și cu sufletu-n rai. Numai că, de fiecare dată când românul deștept-foc a urmărit *și-și-ul*, s-a trezit și... știm-noi-ce-unde (metoda turcească) și cu banii luați.

Mi-a scris LIS: Sorin Mărculescu l-a anunțat că scrisoarea deschisă trimisă lui Manolescu la *România literară* nu a fost publicată și are să o dea la *Aldine*. Bravo, Sorin Mărculescu! Ai reușit (cu câte eforturi!) să te neatârnez de liicheaua Liiceanu? Și cum este Cerul Domnului fără parapeul Humanitas-ului? Nu te plouă în gât? Ai uitat episodul legendar (din 1991) când ai anunțat-o pe mătușa Anei, împluternicita mea: “Domnul Liiceanu

nu are hârtie ca să tipărească **Articole** și **Scrisori**", volume comandate în vara anului 1990 de chiar Liiceanu - iar când ea a cerut restituirea manuscriselor (nepublicate!), ai amenințat-o că o dai în judecată dacă le va încredința altei edituri! Logică demnă de un poet mistic. Și de slugă mult-plecată a Liiceanului.

LIS îmi trimite un alt text al său, încă nu l-am putut citi, este scris prea mărunț, iar la copiere au apărut afurisitele de "?" înlocuitoare a caracterelor cu diacritice. Are să-mi ia o oră (bine, zece minute, vorba lui Cioran, Diminutivantul Hilar - altfel genialnic) ca să-l fac lizibil.

L-am lucrat. 12 minute. Extrag doar un citat (care nu mai apare și în alte texte ale sale):

"Caz fără precedent. Cum în acele zilele ale condamnării revistei de către propriu-i proprietar, USR, la Ministerul Culturii se defini-tivau subvențiile pentru revistele literare pe 2005, *Viața Românească* s-a trezit atacată ticălos de un ziar de tiraj (condus de un scriitor, Cristian Tudor Popescu, pupil al lui N. Manolescu), spunând cu titlu mare că: "Ministerul Culturii subvenționează o revistă acuzată că promovează antisemitismul"[subl. mea]. Asta s-a dorit să fie lovitura de grație dată Vieții Românești, nu se știe de ce această revistă trebuind să fie îngropată."

Bun inginer acest just-tovarăș scînteist avant la lettre, CTM.

Miercuri 5 octombrie 2005

Azi Mircea Stănescu îmi transmite ce îi transmisese Andrei Bădin:

"Dragi prieteni,

Azi a apărut "22"-ul. La rubrica "Mass Media" (?!), în chapeau este rezumată de către redacție istoria "cazului Viata Românească" (!) după comunicatele USR. În care se spune:

"Am consemnat în acest număr opiniile si comentariile d-lui Nicolae Manolescu (...). În acelasi grupaj publicăm si opinia d-lui Liviu Ioan Stoiciu."

N. Manolescu, titlu: "Fireste că am reactionat".

Continut (selectez): "Textul cu pricina [al lui Goma] are pasaje cu caracter antisemit si fireste că am reactionat. (...) Deci n-am asteptat să primim mesaje de protest din afară [a țării ? n. m.], ne-am conformat legii. (...)

[LIS] nici n-a vrut să aibă o discuție cu noi, ba chiar a mobilizat o întreagă artilerie împotriva /Uniunii Scriitorilor/. (...) Problema noastră era că în revista Uniunii a apărut un text pe care noi l-am considerat antisemit si, din păcate, nu e discutabil, chiar așa este. (...)

[R. Palade:] *Liviu Ioan Stoiciu, responsabilul numărului cu pricina, a spus că a aflat din presă că nu mai e la /Viata Românească/.*

Nu e adevărat. A aflat din presă cel mult comunicatul conducerii, în care nu era vorba de el, pentru că în acel moment nici nu stiam cine a dat drumul materialului. (...) Nu e adevărat nici că a rămas fără pâine. A rămas redactor. (...)

[Pînă aici, ca și de aici înainte, este presupus: cu conținutul revistei e o problemă/acuza de antisemitism este dovedită! - n. m.]

[R. Palade:] *Dar e o greșeală gravă, ca redactorul șef să nu vadă numărul.*

E adevărat, dar este deja o altă problemă și n-am vrut să ne legăm neapărat.

[R. Palade:] *Dacă era nevoie de o sancțiune administrativă, nu redactorul șef era primul care să o primească?*

Ar fi trebuit să îl sanctionat, evident. Noi n-am vrut să facem din acest caz un scandal, dar uite că n-am reușit. Dacă luam toate măsurile, scandalul era imens. Am vrut să fim ponderați, să sanctionăm ce era de sanctionat, să nu întindem prea tare lucrurile. (...)?” (subl. îmi aparțin, P.G.)

LIS, titlu: “USR nu este editor”

Concluzie personală [a lui A. Bădin]: tema a fost amestecată, trimisă în derizoriu, acuza centrală (nedovedită și de nedovedit) rămânînd neatăcută, tocmai pentru a fi inserată insidios, acceptată tacit. Din acest motiv interviul luat lui LIS este canalizat către chestiunile editoriale.”

LIS se temea, imediat după interviu (sic): spusele lui vor fi “năclăite” - fiindcă Rodica Palade se grăbea, avea un colocviiu, mă rog frumos, noi fiind colocvialofilioațe, ba chiar: -lofage...

A făcut școală bună mîța leșinată, veninoasă (pe la spate) autonumită “Palade”. A învățat de la Adameșteanca toate șmecheriile de țată de ma’ala, toate scârboșeniile de barieră, printre ele manipularea propoștei și a ripoștei - inversarea lor, tactică gliistă pe meleaguri dunărene - nerespectînd ordinea lor cronologico-logică. Toată lumea știe, cu excepția cititorilor revistei “22”, analfabetizați de “elita intelectuală a patriei” adunată la GDS : o replică (ripoștă) vine *după* un atac sau după o teză falsă, *nu înainte*. Or Adameșteanca îmi făcuse numai mie două mîgării (le-am reamintit în însemnările precedente): în chestiunea distrugerii volumului **Culoarea curcubeului** de către însuși editorul, binenumitul Liicheanu, alta înainte de alegerile din 1996, când o propoștă a mea a fost pusă să aștepte redactarea “replicilor” celor atacați de mine (E. Constantinescu, Zoe Petre, N. Manolescu). Abia *după* aceea au fost publicate toate patru textele, încadrînd și sufocîndu-l pe al meu, când oriunde în lume, cu excepția României “îvingătorilor Revoluției” ca hoitarii Liiceanu,

Adameșteanu, Zoe Petre, E. Constantinescu, N. Manolescu, întâi se publică propoziția - apoi, în alt număr, riposta/riposte. Această creatură (Rodica Palade) scoasă, la propriu, din șanțurile Patriei, fostă nevastă a lui Dan Cristea, devenită “prietină” a lui Mazilescu - pe care l-a pus să facă împrumuturi la Fond, din care să-i plătească și ei un apartament - jucase deja un rol tulbure, încă neelucidat în “anturajul” lui Marin Preda, la Mogoșoaia, în noaptea în care avea să moară. Nu mă interesează cum a ajuns ea indispensabila Adameșteancă la 22 - însă știu cum a apărut Adameșteanca în 1990 în fruntea revistei: a coborât din cer ca Duhul Sfânt! Oricum, slujnica a învățat de la stăpână-sa tot ce era mai rău (acel rău practicat vreme de un deceniu în cuplu cu cealaltă creatură: Gabriel Andreescu, teoreticianul “filosofiei disidenței”). Acum aplică ea “învățătura”.

Acesta este primul reproș - și sper să vină vremea când acești “directori de opinie” vor da seama de “direcționarea-prin-rătăcire-a-opinie-publique-analfabete”:

Al doilea fiind, desigur, paralogica lui Manolescu. Acum - în vara acestui an - îmi spun că “nu întâmplător” fusese el ucenic al lui Ivașcu și prieten dincolo de moarte al lui Ivăsiuc. Relațiile lui cu aceștia doi turnători fuseseră, desigur: maestru-ucenic (cu Ivașcu) și de afinitate a-morală cu Ivăsiuc. Nici Manolescu nu concepe că el ar fi greșit, că ar trebui să recunoască, să-și ceară iertare. Nu: el minte tot timpul: afirmă azi ceea ce nega ieri (și va nega mâine), cu seninătate, pentru că el nu realizează că minte; pentru el nu există adevăruri - ci doar oportunități.

Așa cum a ajuns până la mine relatarea din 22 m-ar obliga la reținere, până la intrarea în posesie a adevăratului “text”. Care, “adevărat text”? Dar eu o cunosc pe Rodica Palade, năclăita slujnică a Adameștenei, o cunosc și pe stăpână-sa - îl cunosc și pe Manolescu. Deci îmi iau permisiunea de a-i judeca pe ei și cuvintele lor (scrise) în deplină cunoștință de cauză.

Joi 6 octombrie 2005

LIS îmi transmite varianta integrală a intervenției sale publicată de Paladă - și indignarea-i sfântă.

Bietul de el: s-a dat pe mâna Adameștencei Bis, crezând (ca un Stoiciu!) în onestitatea oamenilor. Că s-a înșelat... Ei, da, s-a/, a fost înșelat, ca oamenii cinstiți netrecuți prin toate vămile trădării-prietenilor, ale vânzării-de-frate. Ei și dacă ar fi fost suspicios, neîncrezător în cel din față, cel căruia îi încredința jalba? Ar fi păcătuț tot el, păgubașul, fiindcă l-ar fi bănuț pe hoțul îmbătrănit în rele (vorbesc, în continuare, de “Palada”).

Apoi: cărei alte publicații să-i încredințeze durerea stuporii și a revoltei sale? *Vieții românești*? Au oare *României literare*? De ce nu *Suplimentului literar* al Politromului unde apropiat este Lupescu, “asociat” cu Serge Moscovici - și la “administrarea Cărții românești? Piei, drace! (Vakulovski-i ar fi zis: «Ptiuk!») Rezultatul: Palada este ce a fost: o putorișcută, demnă învățăcică a putOrorii Adameșteanu - iar LIS... Vai de steaua lui! A rămas, acum și mai izolat, respins, alungat decât în 1989, la “judecata de la Focșani” - ei, da, însă pe atunci el era mai tânăr...

Nu înțeleg cum de ieri nu am notat un eveniment fericit: vederea-pipăirea-adulmecarea (punerea mâinii drepte pe buca stângă a Sabinei.

Da, domnule! Ștefana mi-a adus de la București 5 exemplare din **Sabina**. Am rămas cu patru - ca de obicei în ultima vreme, întâiul exemplar l-am dat cu dedicație (ce plăcere, adeseori, la mine, unica satisfacție editorială) aducătoarei de veste-bună: Ștefana. Ajuns acasă, în primul moment am rămas cu trei - i-am dat unul lui Filip; apoi cu două - i-am dat, cum altfel?, și Anei când a venit de la Bibliotecă.

Și am rămas cu două... Ce satisfacție, ce stare extatică pe un “autor” ca mine! Gurile rele ar putea spune că acela (de autor vorbesc, în continuare) își scrie cărțile gândindu-se la momentul suprem: al dăruirii primelor exemplare! Ei, da, o putem lua și așa.

O carte ca **Sabina** nu se cere dăruită și amicilor din exil (în fine: din ne-România). Aceștia, oricât de apropiați (în cuget și-n simțiri), nu sunt din cale-afară de interesați de isprăvile mele ficționate, ei fiind obișnuiți cu articolele, cu diatribele, cu afuriseniile “înjurăturile” autorelui la adresa celor răi - dar mai ales a celor foști-așa-și-așa-(buni) deveniți, și ei, cam-foarte-răi.

Așa că - deocamdată, până îmi va trimite Niculiță alte câteva exemplare (l-am rugat: nu mai multe de zece, restul să le păstreze acolo, să le dea interesaiților) sunt cu totul mulțumit de cele două: primul, chiar de nu și-a găsit loc pe raftul cu pricina, l-am pus deasupra celorlalte, cu cotorul încoace - deși tare l-aș “expune” ca pe un portret, cu coperta încoace...

Celălalt exemplar... La locul său, la căpătâi, într-o citanie - aseară am citit cu interes (și cu creionul în mână, semnalând greșelile - deocamdată numai fatalele despărțiri ale cuvintelor în silabe abuzive) aproape 50 pagini. E o carte bunișoară.

Seara: am fost azi la un laborator pentru o ecografie tiroidiană. Doctorul m-a asigurat că nu e ceva grav, însă eu știu că asta o spun toți doctorii tuturor bolnavilor. Urmează să-mi “traducă” doctorița Sabourin concluziile.

Însă altceva m-a tulburat: de cum am intrat în cabinet, în timp ce mă întindeam pe patul consultativ (ca să mă exprim astfel), doctorul m-a întrebat dacă sunt din România. Am răspuns afirmativ și nedumerit: de unde știa, doar nu scria nici pe frunte, nici în recomandare... El a continuat: «Din Basarabia...?» Am apucat să întreb - după ce am confirmat din pleoape - și Basarabia - de unde știa? El apucase să-mi umble la gușă, mi-a făcut semn să nu vorbesc - dar a continuat el: și tatăl său a fost pe acolo, prin Basarabia. Ca refugiat, polonez, în 1939... Prin semne am încercat să spun că și eu am ceva sânge polonez, el a dat din cap că știe... Am încercat să-i pun întrebări - nu a fost posibil, îmi ținea capul mult dat pe spate, îmi umblarisea pe la gușă, nu puteam scoate o vorbă. A mai spus el ceva: că, în 1940 tatăl său a fost nevoit să fugă și din Basarabia cedată... Aș fi avut chef să mai vorbesc cu el, însă, pe când mă ridicam cu greu - și în trepte, din pricina amețelilor - el dispăruse, făcându-mi un semn care putea să dea de înțeles că lasă, mai vorbim noi, dar și că el este dezoalat, însă deocamdată... În curând s-a arătat în ușă cu alt pacient...

Am rămas cu taina nedezechilibrată. El nu părea să aibă mai mult de 50 de ani, deci se va fi născut în Franța, prin anii '50, iar ceea ce știa aflase de la tatăl său... Bine-bine, dar despre mine de unde știa că sunt din Basarabia? Rămân așa, cu întrebarea nerăspunsă. Oricum: prenumele (Marc) și numele - multe consoane polonezești care, în pronunție ar rezulta Herț sau Gherț - mă trimit la un evreu. A, da: după atacul Germaniei, la 1 septembrie 1939, mulți polonezi, în primul rând guvernul și o parte din armată (și tezaurul lor național) se refugiaseră în România (Ungaria nu primise nici un "jidov" polak, ba îi refuzase și pe ne-jidovi - de ce?, s-ar fi supărat nemții care le promiseseră rdealul de Nord, apoi le era proaspătă amintirea "revoluției bolșevice" pusă la cale de evrei, printre care și de "ungurul" Bela Kun?). Deasemeni mulți civili, însă în acele prime săptămâni de groază pentru vecinii noștri: numai creștini. Dar după intervenția și a URSS în Polonia, la 17 septembrie 1939, s-au refugiat în România atât creștini din partea de Est a țării lor, cât și, fapt nou: un foarte-foarte mare număr de evrei. Aceștia proveneau din întreaga Polonie, însă puțini dintre ei se refugiaseră cu primul val, "doar din cauza nemților" (care nu-și dezvăluiseră intențiile în primele două săptămâni de ocupație), mai așteptaseră, o mai lungiseră, poate-poate, că nu dădeau tătarii, "mai dăduseră o raită în jurul casei", ca tata, în iunie 1940, apoi în martie 1944... Abia când interveniseră și rușii din Est, evreii polonezi cultivați, europenizați, înlesniți materialicește, chiar bogați - repet: din întreaga Polonie, cei din zona germană refugiindu-se în partea de Est -

s-au speriat de năvala bolșevicilor și au căutat să fugă. Atunci comunitatea evreiască din Polonia s-a scindat (din acest punct de vedere): cei săraci, cei agitați, comuniștii, sovietiiști - s-au îndreptat, nu doar cu privirea, ci și cu... picioarele spre Marea Uniune Sovietică, Patria care le acorda și evreilor drepturi. Intelectualii luminați, democrații în convingeri, moderații (și, am spus: avuții), știind bine încă din timpul revoluției bolșevice și a războiului civil cum instalează comuniștii (dintre care o bună parte evrei de-ai lor, fanatici, isterici, irezonabili) “democrația” au căutat o poartă de scăpare. Care era una singură: spre România.

Dintre sovietofili: familia lui Marek Halter, alt traficant de istorie, stabilit în Franța, firește, holocaustolog emerit: în mul-tele volume “de amintiri”, povestește la persoana întâia copilăria sa “în ghetoul Varșoviei”, însă la dezbateri, când se găsește câte un “nebun” să-i pună în față adevărul, anume că familia Halter, de cum sovieticii au ocupat partea de Răsărit a Poloniei (17 septembrie 1939), s-a îndreptat tot spre Moscova, tot spre Moscova, unde el, băiețașul dolofan și buclat a ajuns să fie fotografiat alături de Stalin, pe balustrada de granit a Mauzoleului lui Lenin - explică, surâzând condescendent, că astea sunt legile literaturii, autorul se identifică personajelor zugrăvite...

Dar pentru evreii polonezi necomuniști - existau, existau și nu puțini! - direcția de fugă, de refugă era, nu înspre răsărit, ci spre sud: România.

Povestindu-i Anei întâmplarea, ea mi-a adus aminte ceea ce știam dealtfel: Eric, care fusese la nunta noastră, apărînd și pe fotografii, făcea/face parte dintr-o familie evreiască poloneză refugiată și ea de frica rușilor, în România - *după 17 septembrie 1939*. Refugiații polonezi - creștini, evrei - au fost atât de impresionati de primirea caldă, de compasiunea arătată de localnici, de disponibilitatea-generozitatea lor - mai ales de bucovineni, de moldovenii de nord și de basarabeni - de a le fi de folos nefe-riciților pribegi, încât mulți dintre ei au rămas pe loc (în România). Ana povestea că atât de intensă, de trainică, aproape excesivă era recunoștința părinților lui Eric față de România și de români, încât, după decenii, ajuns în Israel, se lua la harță, atât cu evreii ruși - din cauza “Basarabiei, pământ românesc” cât și cu evreii unguri, “pentru Ardealul nostru sfânt”...

Vineri 7 octombrie 2005

(...) Seara: am scanat vreo sută de pagini din presa dintre 1971-1979. Urmează să le trimitem Marianei Sipoș.

Duminică 9 octombrie 2005

Ieri am scanat alte tăieturi din presă, alte fotografii pentru Mariana Sipoș. Vom vedea rezultatul.

Am scris:

“APĂRAREA TEȘU”

În *Ziua* din 8 octombrie 2005 a apărut un articol de Teșu Solomovici despre “Marele jaf sionist”. Textul nu aduce nimic nou, ba chiar năclăiește ce se știa despre controversatul eveniment din 1959. Eforturile jurnalistului telaviviot de a-și apăra comunitatea de “calomnii”, de “manipulări antisemite” - provo-cate, pare-se de filmul documentar semnat de Alexandru Solomon - s-au dovedit și de data aceasta contraproductive. Folosind “informații” din sursă securistă (toți cei implicați fuseseră/erau în continuare securiști), încercînd să le dea o interpretare favorabilă comunității evreiești în general, în special acuzaților (oricum: justificabilă), Teșu Solomovici a reușit “performanța” de a-i lăsa așa, vinovați, după teza Securității.

Parafrazînd un blestem de Arghezi, aş putea spune:

«Filmdocumenta-te-ar Al. Solomon, apăra-te-ar Teșu Solomovici (și, ca supliment: pupa-te-ar Elie Wiesel)! - cu astfel de apărători, ce nevoie de firoși antisemi(n)ți/ cu cuțitu-n dinți?»

În mod necesar “afacerea” - atacarea și jefuirea unui furgon al Băncii Naționale - ascunde ceva peste măsură de misterios-murdar, dacă nimeni dintre evrei nu-i divulgă taina.

Eu, de dinafară (am aflat doar aici, în exil de ceva-cumva-cîndva de la Virgil Ierunca, el îl cunoscuse la București, îl reîntîlnise la Paris pe “revoluționarul” trokist Sașa Mușat, altfel notoriu spion sovietic), am știre de vreo trei variante, una dinspre un *goi*, Neagu Cosma, acest Pelin Bis, deci ne-demn de încre-dere. Celelalte două : una morfolită, îngălată aparține lui Ed. Reichman - nu cea din “romanul de ficțiune **Denunțatorul**” (sic), ci din interviul dat revistei 22 acum vreun an. În fine, a treia, vine dinspre realizatorul filmului documentar.

Numele sub care se prezentase Alexandru Solomon la telefon nu-mi spunea nimic, însă purtătorul, cu tenacitate, insistase: voia musai să “vorbi” despre Europa liberă - despre care eu în ruptul capului nu voiam să vorbesc! Venind la mine, pe dată a schimbat vorba: m-a întrebat ce știu despre “Jaful de la Giulești”. Plictisit, ba chiar enervat, i-am răspuns că nu cunosc decât elucubrațiile lui Ed. Reichman (îl cunoaște?, desigur) - pe care nu dau o ceapă degerată. Nu-mi mai aduc aminte dacă i-am vorbit de rău proiectul lui Reichman de a face un film după “romanul de ficțiune”. Și nu țin minte dacă vizitatorul mi-a spus ca el face un documentar după scenariul lui Reichman sau după unul al său. Eram într-o proastă stare a sănătății trupale și sufleteale, presupun că am fost destul de dezagreabil cu vizitatorul (și

mă pricep, nu trebuie să mă jur) - însă am reținut următorul “amănunt”:

Căpitanul Enoiu (avea acest grad în 1956-57, când ne măcelărise pe noi, studenții ungariști; în 1959 va fi fost maior sau colonel), el fusese “preparatorul”, regizorul filmului de-uz-intern pe care arestații fuseseră obligați să-l interpreteze - și care, după 1990 a stârnit o furtună de proteste din partea evreilor, cu atât mai vehemente, cu cât protestatarii, ei înșiși securiști cu grad mare, își păstrau obiceiurile de acuzatori-fără-probe, nu de investigatori; și desigur zgomotoase acuzații de... antisemitism (se putea rata o asemenea ocazie? Nu!). Mai mult decât atât: A. Solomon stătuse de vorbă cu însuși Enoiu, de curând (în 2004)!

Enoiu-de-la-Interne... Doar că era mult mai voinic decât Pleșiță, altfel leit frați-criminali; ciobani de-ai noștri, din popor, mioritici autentici, din moși-strămoși, nu “alogeni” ca altenaționalitiștii “din conducerea superioară”. Enoiu : din Mușeteștii Gorjului, Pleșiță din Ceparii Argeșului (însă după nume, “oltean” din Țara Oltului ardelean(ă): în zona Comana de Jos, Cuciulata, Fântâna există un deal: Pleșița). Pentru Enoiu eu fusesem un mizilic, luat din mers, între două “cazuri serioase”; am avut o singură “întâlnire” cu el (și mi-a rupt trei coaste - nu patru?, nu cinci?: avea un pumn cât capul lui de hidrocefal - și ce *caligrafie*, în sensul originar avea, bestia!), însă știu ce au pățimit, îndelung, Ivasiuc de la Medicină, Florin Caba de la Drept (cărui, îi zmulsese părul de pe cap, la nouă luni după... tratament, fiind tot chel); Ștefan Negrea (pe acesta îl bătuse în cap în cap, în cap, numai în cap - «Studentul de la cap se-mpute! La cap, la cap, să nu mai gândească!» - întâi cu un scaun, apoi cu un picior de scaun, lăsându-l neom; nebun, bietul Negrea, colegul meu de la Filologie se spânzura-se la orizontală, la Gherla, cu câteva săptămâni înainte de termenul de liberare); pe Marcel Petrișor, pe Grama, pe Marin Cocioran îi martirizase Enoiu cu nesfârșită plăcere...

Spusele lui A. Solomon mă trimiseseră cu tot cu... memoria afectivă în altă parte:

Mult după liberare (prin 1967-68), binișor după ce re-devenisem re-studenți, Marcel, cu care mă întâlneam frecvent și la facultate și la mine, în cămăruța de la anticarul Sterescu, ba chiar o dată fusesem amestecat în... re-re-arestarea lui (dar și în re-re-liberarea lui...), pentru “re-activități re-legionare”, mi-a povestit în stilul său inimitabil, cum, așteptând la coadă la pâine, careva i-a ars o cumplită palmă-de-prietenie pe umăr (fie vorba între noi: acesta fiind și stilul lui Marcel). Era Enoiu - care l-a întrebat, tare:

«Ce mai faci, bă banditule?»

La care Marcel a răspuns pe dată, zâmbind (și mi-a arătat cum) că bine-face, cumpără-pâine, mulțumește de întrebare - nu mai țin minte dacă adăugase și «să-trăiți»-ul reglementar. Răspunsul mă șocase, i-o spusese. El a ridicat din umeri, a început să râdă (râsul-de-spaimă al lui Marcel...), apoi mi-a spus că “relațiile” nu s-au oprit la întâlnirea de la brutărie: într-o zi, aflându-se în casa noii sale prietene, a intrat... Enoiu!

«Ce mai faci, bă banditul? Ai venit în vizită la...?»

Nu am reținut dacă “noua relație” a lui Petrișor era nepoată sau fiică a lui Enoiu. Însă am înțeles - Marcel mi-a spus: el, “banditul” continua să o viziteze pe femeia aceea, uneori apărea Enoiu - ei, bărbații stăteau de vorbă... Să-l fi întrebat: «Despre ce stați voi de vorbă?» Înțelesesem, fără să fi trecut prin “aceea”: Petrișor fusese atât de torturat, atât de mult timp, încât... nu era necesar să-l fi citit pe Dostoievski, pentru a accepta inacceptabilul. Prin 1992 am citit în presa literară un “dialog” în care Gheorghe Crăciun, directorul Aiudului din perioada reeducării legionarilor (sub bagheta vigilentă a deținutului Valeriu Anania, viitorul Bartolomeu al Clujului), ca să-și “convingă” camarazii (și bestia de Crăciun fusese legionar - dar ce securist exemplar devenise, bată-l Dumnezeu să-l bată!) că el se purtase “prietenește” (!) cu deținuții, cita din dedicația scrise de “domnul profesor Marcel Petrișor” pe o carte a sa în care era vorba de prețuire, recunoștință...

Astfel am înțeles: era cu totul posibil ca bandiții-evrei-sioniști să asculte (de bună-voie, cum altfel) indicațiile-prețioase date de Gheorghe Enoiu, măcelarul-anchetatorul lor - așa cum, înainte ascultaseră și bandiții-*goi*-legionari...

Nu am mai cerut amănunte lui Al. Solomon - despre scenariul său (intuiam că are să fie un ghiveci), despre Enoiu... Îl întrebasesm, totuși, dacă “Radu Ioanid” este fiul unuia dintre “Ioanizii” executați în lotul acela - el mi-a răspuns: «Nu» și a rămas tăcut ca un rabin când l-am întrebat cum îl cheamă cu adevărat pe R. Ioanid: Leibovici? Herșcovici? Lazarovici? - Ioanidovici nefiind, până la proba contrarie, nume iudeu.

Înapoi, la articolul-“apărare” al lui T. Solomovici. Voi cita atât de copios din el, nu pentru “informațiile” furnizate (toate îmi erau cunoscute), ci pentru... ceea ce voi explica la urmă:

Totuși, totuși: limba Teșului adevăr grăiește - fără să-și dea seama (cu italice voi sublinia ceea ce mi se pare demn de ținut minte, între croșete - []: observațiile, completările mele):

“Organele de militie au fost date de-o parte și cercetarea (...) [ancheta] a fost asumată de Securitate. *La 17 septembrie 1959*, principalele personaje (...) erau arestate:

“1. *Alexandru Ioanid (Herman Leibovici)* [vezi mai departe contradicția - n. m.], *fost locotenent-colonel de militie și șef al Direcției Militiei Judiciare pe țară*, membru de partid, (născut la 17 noiembrie 1920). Casatorit, o vreme, cu sora soției lui Al. Draghici, ministrul de interne.

“2. *Paul Ioanid, (Paul Leibovici)*, inginer, profesor universitar, cu *studii de doctorat la Moscova* [unde în altă parte?], *șef de catedra la Academia Militară*, membru de partid, născut la 24 martie 1923).

“3. *Igor Seviănu, (Igor Herscovici)*, *inginer aviator, fost locotenent de militie până în anul 1951*, membru de partid (născut la 31 octombrie 1924).

“4. *Sasa Musat (Abrasa-Sasa Glanzstein)*, *profesor universitar de istorie, (născut la 26 august 1924)*, *activist al Cabinetului Orasenesc de*

Partid, var cu Florica, sotia lui Emil Bodnaras.

“5. Monica Seviianu, nascuta Alfandari, fosta Abraham dupa primul sot, de profesie ziarista, (nascuta la 11 iunie 1923).

“6. Haralambie Obedeianu, (Harry Lazarovici), (nascut la 19 septembrie 1928). *Pana in anul 1956 a fost ofiter la MAI, redactor la "Scanteia", apoi, pana la 1 ianuarie 1959, decan al Facultatii de Ziaristica la Academia "Stefan Gheorghiu", membru de partid.*

“(...) au mai fost arestate inca 17 persoane, socotite "complici si favorizatori", aproape toti de origine evreiasca: Anita Ioanid, Nora Einhorn-Obedeianu, Zigmund Stahl, Michael Seviianu-Hersovici, Janina Nenberger, Isac Feins, Iosif Glanzstein, David Leibovici-Ionascu, Ita Alfandari, Itic Rosenberg, Pierette Seviianu, etc. (...)

“Principalul organizator al jafului (...) a fost colonelul de militie, trecut in rezerva, *Ioanid Alexandru, zis Lica, pe numele lui adevarat Grumberg.* [ceva mai sus era: Leibovici - dar așa se întâmplă când îți schimbi numele mai des decât ciorapii] (...) *toti evreii care au intrat in militie si in general in Ministerul de Interne erau "sfatuiti" sa-si schimbe numele, romanizandu-l [sfătuiți?; cine îi sfătuiă?, un goi sau tot un evreu?].* Tatal lui Ioanid Alexandru, batranul Grumberg, avea pe strada Izvor, colt cu Alexandru Odobescu, o tipografie, "Tipografia Marvan", si in afara lui Alexandru mai avea un fecior, Paul Grumberg, romanizat si el prin adoptarea numelui Ioanid. Alexandru (...) este incadrat ca civil la serviciul pasapoarte, inca de tanar. Cand s-a hotarat ca acest serviciu sa treaca la Ministerul de Interne, s-a pomenit imbracat in uniforma, primind gradul de locotenent major ["s-a pomenit"? Așa, fără să fi dorit-vrut?]. In urma casatoriei cu cumnata lui Alexandru Draghici, pe atunci Ministru de Interne, casatorit cu sora sotiei lui Ioanid [tot prin... "pomeneală"?], ambele surori instalate in fruntea cadrelor din C.C. al PMR, Alexandru Ioanid este trecut la IGM - Inspectoratul General al Militiei - cu gradul de capitan, ajungand intr-un an colonel si... directorul Militiei Judiciare pe intreaga tara [din "pomeneală", firește].

“Inconjurat numai de evrei, numiti in functii importante [subl. mea] - printre care si ajutorul sau, colonelul Serban Samson, doctor in drept, subdirector al Judiciarului pe intreaga tara - colonelul Ioanid Alexandru avea puteri depline si acces nelimitat la Ministrul de Interne, cumnatul sau, Alexandru Draghici, la generalul Staicu Stelian, seful IGM, cat si la generalul Aurel Filip, seful Militiei Capitalei (...).

“Urmeaza o descindere pe strada Nicolea Iorga, unde locuia Alexandru Ioanid, intr-o vila superba, fosta resedinta a ambasadorului Frantei.[se "pomenise"... repartizat acolo - nota mea, antisemită] (...) Marturiile fostului colonel de Militie Adrian Horascu, publicate in revista "Lumea libera" din New York, au avut un ecou neasteptat in Israel. Revista "Minimum" a lui Alexandru Mirodan, care apare la Tel Aviv, a invitat pe cei ce stiu ceva despre "memorabilul caz" petrecut la Bucuresti in 1959 sa dezvaluie adevarul. Prima reactie a venit din partea lui *Eugen Szabo, un fost colonel cu functie inalta in organigrama Securitatii.* [veche cunoștință a noastră, sub proto-numele Portnoi]: "Intamplarea face [Ioanid umbla cu "pomeneala", Szabo cu "intamplarea"] sa[-i] cunosc (...) [erau] oameni

lipsiti de orice spirit de aventura, *cu functii importante si salarii bune, "atasati regimului"* cum se spunea pe atunci. Nimeni din cei care ii cunosteau n-a acceptat versiunea oficiala a acuzațiilor ce li se aduceau. (...) Relatarea unui oarecare fost colonel de militia Adrian Horascu, aparuta in "Lumea libera" din New York, care s-ar fi ocupat de cercetarea cazului, m-a umplut de suparare." [curat umplut!]

"M. N. din Tel Aviv, o ruda apropiata a lui H. Obedeau, a trimis si el redactiei un soi de protest (...) Simelia Calin si Rebeca Klapholtz, surorile lui Lica si Paul Ioanid l-au acuzat si ele pe fostul colonel Horascu de relatari "mincinoase si abjecte": "Totul a fost o inscenare. *Este greu de crezut ca un savant ca Paul Ioanid si un colonel de militia ca Alexandru Ioanid, seful Sectiei judiciare pe tara*, [subl. mea] care stiau prea bine care era riscul unei asemenea fapte si care erau bine situati, sa dea o asemenea lovitura. (...)

"Cetateanul israelian Paul Lupascu, fost ziarist la "Scanteia" (...) fusese coleg de redactie si prieten cu Harry Obedeau. Si el s-a simtit obligat sa "rupa tacerea": "(...) Ideea de infaptui jaful a fost a lui Igor Seviianu (Gugu), actiunea a fost determinata de faptul ca atat Igor cat si sotia sa, Monica Seviianu, nu mai aveau slujbe de multa vreme (...) (traiau impreuna cu cei doi copii din ceea ce castiga Monica din lectii (...)

"Marturiile lui Paul Lupascu si Adrian Horascu le-au infuriat pe *Nora Obedeau, sotia lui Harry Obedeau, pe Sanda, fiica acestora, si pe Rozina Baru, sora lui Harry, toate trei astazi cetatene israeli-ence*. Ele au trimis revistei "Minimum" din Tel Aviv un protest in care ii acuza pe *Lupascu si Horascu, "vechi colaboratori ai regimului comunist", daca nu chiar ai Securitatii, de dezinformare si falsificare a realitatii*. [sublinierea mea - de mirare la un evreu securist: Lupascu - si la un presupus goi, dar si el securist : sa fi fost ei "vechi colaboratori ai regimului comunist"? Doamne ferește! De cum securistii evrei pun cizma de securist pe pamantul Tarii Sfinte se prefac fulgerator in anticomunisti, in mistici, in mielusei - chiar daca ii cheama "Lupascu", romanizare de la : Wolf] (...)

"O marturie (...) din partea lui *Mose Grossfeld, azi cetatean israelian, fost sef al militiei judiciare al unei regiuni si adjunct al colonelului Alexandru Ioanid: Ioanid procura pasapoarte false pentru emigrarea unor evrei in Israel*. [subl. -. mea] [Mi-a spus:] "Avem nevoie de bani pentru a-i ajuta pe evreii care s-au inregistrat pentru a emigra in Israel si au fost dati afara imediat din servicii, nu au din ce trai". In continuare mi-a spus: «Nu peste mult timp am sa mor, dar sa stii ca Ioanid a fost un evreu adevarat». Am mai vrut sa-i pun intrebari, dar el a inchis discutia; lacrimi i-au venit in ochi, am plans impreuna." *Iata intr-adevar o scena mai mult decat suprarealista, cu doi ofiteri superiori militieni evrei care varsa lacrimi, la miezul noptii, dupa o lunga sedinta de analiza a muncii, pentru cauza sionista*. [sublinierea mea, comentariul lui Tesu]

"Scrie prof. Bratescu: "S-au auzit opinii cum ca faptasii fusesera oameni cu ferme convingeri sioniste, lovitura data de ei fiind menita sa procure fonduri necesare inlesnirii emigrarilor in Israel. Ba *unii credeau ca nu am fi avut a face atunci decat cu o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmarindu-se deopotrivă intimidarea intelectualitatii disidente si stimularea antisemitismului*. [subl. mea] In legatura cu acest

ultim aspect, este de remarcat stăruința cu care autoritățile au ținut să aducă la cunoștință numele «adevurate» ale participanților la pradaciune, întrucât toți aceștia purtau de mai bine de un deceniu nume mai mult sau mai puțin «romanizate»...

Nu mai continuu. Așa o lălaie Teșu kilometri și kilometri. Cu “mărturii” care... mărturisesc în favoarea bieților, nevinovaților, imaculaților securiști evrei care “luaseră” niște lipsiți de valoare internațională bani românești. Cu bănuiele, cu acuzații de “antisemitism” - la adresa securiștilor ne-evrei, dar nu și la a securiștilor unguri și evrei rămași la/în post (ca “Szabo” - vezi mai departe) - încât mă întreb chiar și eu, care, totuși observasem de la Intifada sărăcirea dramatică a “vocabularului” evreilor militanți anti-palestinieni, secarea cuvintelor din fondul principal al lor, Oameni ai Cărții. Mă mai trezisem în situația tragi-comică de a face pe avocatul Securității - însă aici este vorba de *adevăr*, nu de contrariul adevărului: Securitatea:

Cum de poate Brătescu - altfel persoană ponderată, neisterică - să emită luări peste arătură, scurtături analfabete, idioțenii precum: *“o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmarindu-se deopotriwa intimidarea intelectualitatii disidente si stimularea antisemitismului.”?*

Întrebări - legitime:

1. Care “intelectualitate disidentă” - în 1959? Mai întâi termenul “disidentă” nu circula atunci, abia după 1965 s-a făcut cunoscut - și avea o conotație batjocoritoare, oricum, degradantă la români, trimițând la oamenii politici care “trădaseră” partidul-mamă și creaseră altele: Gh. Brătianu, Anton Alexandrescu. Apoi - făcând trei pași îndărăt: în 1956, în primăvară, fusese simțit - și cum ! - “Spiritul Genevei” care pe mulți deținuți politici având condamnări mari îi scosese din închisoare. Însă după Revoluția Maghiară (din octombrie - care, vorba mea: începuse în august, la... Poznan), șurubul fusese re-strâns, liberații re-arestați, teroarea întinzându-se în tot Lagărul Sovietic. În România nimeni nu mai mișca un deget - și nu a mișcat vreme de peste un cincinal: studenții ne-arestați în 1956 fuseseră supuși teroarei cumplite a “campaniei exmatriculărilor” (în care Ion Iliescu și purtătorul său de servietă, turnătorul Ed. Reichman jucaseră un rol ne-neglijabil); adulții: cei rămași ne-arestați (sau ne-re-arestați) tremurau din toate balamalele curajului lor, se făcuseră mici-mici, de să nu-i observe nici măcar nevestele. 1957, 1958, 1959, 1960 : ani teribili, ani de plumb, mai ales că re-începuse colectivizarea (condusă de tovarășul Ceaușescu și de a sa tovarășă de viață și de activitate pe linie) care băgase în închisori sute, mii de țărani “nelămuriți” sau “ieșiți”, iar satele-noi din Bărăgan fuseseră repopulate cu familiile “bandiților”. La care “intelectualitate disidentă” - în acea perioadă - face trimitere Brătescu?;

2. Despre ce fel de “stimulare a antisemitismului” vorbește același, în deplină neștire, în perfectă necunoștință de cauză?

Aici ar fi două “ramuri” ale întrebării:

a) când vorbise de “intelectualitate disidentă” îi avusese în vedere doar pe intelectualii evrei din România? Pe cine anume? Pe, de-o pildă Cosașu?; pe Jar, de-o pildă? Dacă da, cum anume, prin care fapte anticomuniste se manifestaseră acești pre-disidenți? Ce anume comiseseră ei “dușmănos” și cum, cu-cât fuseseră pedepsiți: intraseră în închisoare (bine: doar în anchetă) - pentru câte minute ?;

b) ce era *doar antisemit* în acțiunea Securității din 1959? Prin cine se manifesta “antisemitismul” Securității? Vrea să spună Brătescu: în acel moment *toți* evreii fuseseră îndepărtați din “organe”, iar ne-evreii (din Securitate) își dăduseră frâu liber antisemitismului genetic?

Minciună sfruntată. Să fie întrebat (de dincoace de mormânt) monstrul Pintilie-Pantiușa, omul Anei Pauker, activ în 1959, cu tot cu Ana Toma (Grossman) - întâmplător, în 11 septembrie 1958 semna decizia Nr. 15.157 prin care mi se fixa - mie, deținutului, la Gherla - domiciliu obligatoriu, de 36 luni, semnată: “Adjunct al Ministrului Afacerilor Interne, General-locotenent Pintilie Gheorghe”, vezi documentul de la pagina 283 a volumului **Culoarea Curcubeului**, Polirom 2005; să fie chestionat (după același procedeu ca Pantiușa) criminalul Nikolski-Grünberg: mai era el în activitate, în momentul 1959? Ba bine că nu! Nu este exclus ca evreul Grünberg-Nikolski să fi fost, în anchetă, mai fără milă (sic) cu Leibovici, cu Herșcovici, cu Lazarovici chiar decât un casap *goi*, ca Enoiu - pentru a-da-dovadă-devotamentală... Să fie întrebați - în Israel, unde s-au stabilit după ce au făcut tot răul posibil în România - creaturi de coșmar ca Sigismund/Zigi Breiner (Beiner, Bayner), adolescentul ucigaș de soldați români în retragere, la Cernăuți în plină stradă, la 28 iunie 1940; colegul său “Gruia” (Grünberg), cu Bainer formînd un bestial cuplu de torționari la Securitatea din Cluj, martirizatori ai deținuților răsculați la Gherla în iulie 1958! Să răspundă la adevăratele întrebări viteazul macabeu “Eugen Szabo”, care se exprimă ca martor - martor a ce?; martor al cui? Ca acuzator - acuză Securitatea de “manipulare antisemită”? - dar ce făcea el, mă rog frumos, în Securitate, în chiar momentul “manipulării”? Tăcea și executa ordinele de... manipulare antisemită... Un securist pensionar în Israel (à propos: cine plătește pensiile grase ale securiștilor translați pe malul Mediteranei: statul român - pentru care faptă patriotică... românească?, Israelul - pentru care servicii de neprețuit aduse cauzei sionismului mondial?) rămâne pentru totdeauna ce a fost în România: *un criminal* (ca supliment: un *mincinos structural*, deci nu are dreptul de a se propune martor al apărării altui securist criminal, chiar dacă, ajuns în Israel a început a face pe... anticomunistul, pe antisecuristul, acuzîndu-i pe foștii săi tovarăși de șaibă - însă numai *goi* - de crime...).

Sufocat de indignare Brătescu arată cu degetul condamabila “deconspirare a numelor adevărate” ale securiștilor evrei? Ei da, ei și? Fuseseră cumva pedepsiți să nu mai “lucreze”, cu devotament-avânt bolșevic-sovietic, împotriva românilor?; nu au mai primit salariile monstruos de mari pentru treaba lor de latrinari (în traducere poporană: căcănari), de hingheri, de călăi și de trădători ai României? Ei, da,

fuseseră înlocuiți în Aparat cu *goi*-ii pe care ei, instructori ai NKVD-ului îi formaseră - nu? La ce alte persecuții-antisemite mai fuseseră supuși? A, da: suferiseră bieții evrei securiști de pe urma “deconspirării numelor”? De ce - dacă așa îi chema? Li se făcuse brusc rușine de numele lor adevărate? Aveau senzația că sunt, nu doar... de-conspi-rați, ci și de-mascați? Cum ar veni: dezbrăcinați-dezbrăcați? Fuseseră ei duși în Piața Mare, unde li se confiscaseră izmenele tricolore românești, de rămăseseră în puța goală, ca la începuturi, de la mamele lor? Ei și? Care le era suferința? Care era groaznica persecuție (“rasistă”) la care fuseseră supuși - firește, doar de *goi*, nu, Doamne ferește și de evreii rămași în posturi de conducere, peste tot? În ce constă “antisemitismul”? În faptul că li se rostise numele originar? Ei și? Dar acuzatorii nu-i dau seama că această... acuzatie ar fi dova-da peremptorie că toți evreii care purtaseră până atunci nume (supra-nume, pseudonume) românești “lucraseră” exclusiv în agenții de spionaj, unde secretul identității este mama sănătății!

Da de unde (eu, un *goi*, un “antisemit” să le corijez gândirea de piatră?)! *Aparatul de Stat și de Partid* rotase cadrele, aduseseră în prima linie a *luptei împotriva poporului român* trupe noi, elemente proaspete (care să cunoască terenul, doar erau băștinași, fii, nepoți, frați, cumnați ai “bandiților” ce trebuiau lichidați) - nu modificase întru nimic legea secretului asupra crimelor sale, ale Organului, deci și ale crimelor fiecărui “lucrător” în parte: evreu, ungur, bulgar, ucrainean, român.

Apoi: ce li se întâmplase, mă rog frumos, securiștilor evrei după “îndepărtarea” lor din Securitate?: fuseseră ei și alungați din casele de ei confiscate proprietarilor români, de ei dați afară, aruncați în stradă de ei înșiși, “învingătorii”, veniții pe tancurile sovietice, case în care se instalaseră (ca la ei acasă) în numele lui Stalin și al Armatei Roșii liberatoare?; rămăseseră și muritori de foame doar din pricină că li se spusese - în circuit închis, de uz intern, ca în filmul regizat de Enoiu - pe nume, nu pe... unul din pseudonumele sub care ne hăituiseră, ne călăriseră, ne terorizaseră, ne jupuiseră la propriu și la figurat un deceniu și jumătate?; le fuseseră dați afară din școli, din universități copiii, nepoții? - după cum ei înșiși, tovarășii-noștri-de-alte-naționalități aplicaseră, din 1948, “lupta de clasă” (în fapt: *de-rasă*), prin epurarea corpului didactic secundar și universitar, prin nepermiterea intrării la facultăți a fiilor de popi, de chiaburi, de proprietari de moară - ba chiar și de batoză?; li se confiscaseră cărțile - mai mult sau mai puțin ale lor, cumpărate, însă cele mai multe provenind din bibliotecile publice și particulare distruse-jefuite de ei, securiștii culturalnici (unde mai pui că erau evrei, deci oameni ai cărții...)?; li se “furaseră” mobilele, covoarele, tablourile de maeștri, pianele însușite-prin-confiscare-de-clasă de ei înșiși de la proprietarii burghezo-moșierești *goi*, sau/și primite din depozitele Gospodăriei de Partid - adevărat: “cu bon”? În fine: fuseseră ei și băgați în închisoare, măcar pentru o oră și un sfert, pentru *adevăratele lor fapte-rele* : abuzurile de tot felul, sub umbrela ocupanților ruși, pentru jafurile din patrimoniul național, pentru escrocheriile la care se dedaseră ei, cei având pâinea și cuțitul -

la Comerț Exterior, în Administrație, la Cultură, la Externe - la Interne? Măcar pentru “înstrăinare de bunuri”, dacă nu și pentru trădare națională?

Lamentațiile evreilor sunt cu totul nemotivate, obraznice, nerușinate. De mirare că încă nu au cerut despăgubiri, “restituiri” - și scuze (pentru crima antisemită de a-i spune unui evreu pe numele adevărat) din partea “celui mai antisemit popor din lume: poporul român”, după afirmațiile unor evrei unguri, în frunte cu Profetul Minciunii și al Calomniei: Elie Wiesel.

Ca să scurtez: textul despre “Marele jaf sionist” publicat de Teșu Solomovici, în care harnicul publicist se dă de ceasul morții să-i justifice, să-i explice pe făptașii securiști evrei deveniți tâlhari - nu explică nimic, ba încurcă mai mult lucruri și așa încurcate. Pe lângă “amănuntul” că nu aflăm nimic mai mult decât puținul care se știa - doar că... știm, în continuare că nu știm nimic - apărătorul face un imens deserviciu “evreimii”, cum îi zice el. De-aș fi evreu l-aș ruga: «Lasă-mă așa, ne-apărat, vrei să mă înfunzi mai tare?» Fiindcă el, Teșu Solomovici, evreu și nu vreun *goi* “antisemit”, a dovedit cu probe irefutabile, provenite, nu doar de la evrei în general, ci de la evreii care fuseseră slujbași credincioși ai Odiosului Organ, Securitatea *altceva*:

Că, împotriva a tot ce melitează evreii *revizionisti* (cei care pretind că în România evreii ar fi ocupat, în Aparatul de Represiune... strict proporția pe care o reprezenta etnia evreiască din totalul populației) - adevărul este altul, cel cunoscut, recunoscut și de coreligionarii lor normali: evreii au ocupat în aparatul de stat și de teroare un număr de posturi de răspundere mult mai mare, exagerat, disproporționat...

Prin “apărarea” sa Teșu Solomovici și martorii pe care îi citează, conștient sau ba, au contrazis teza... *violent negaționistă a evreilor* (încă o dată: acea că evreii *nu fuseseră*, proporțional, mai numeroși în Organe decât românii); fiindcă adevărul este cel pe care îl cunoștea pe spinarea sa fiecare nefericit locuitor al batjocurei numită RPR: după modelul URSS și cu ajutorul neprecupețit al consilierilor de la Moscova, ca și în celelalte țări sovietizate evreii au ocupat în aparatul de stat și de partid - mai cu seamă în aparatul de represiune și de teroare - o flagrantă disproporție etnică.

«Unde te întorci, dai numai de ei», spuneau românii “reacționari” (și, cum altfel: antisemiți!), în șoaptă, vreme de peste două decenii. «În justiție, în administrație, în cultură, în diplomatie, în comerț exterior, în miliție, în securitate...»

Atât de foarte, de prea-mulți, încât nu doar eu mă întrebam, ci și un evreu apropiat mie, aflat la începuturi în secretele zeilor:

De unde Dumnezeu ieșisereră atâția (cifre neoficiale - și secrete, dar sigure - indicau cifra de peste un milion de evrei în România anului 1945), dacă fuseseră masacrați 400.000 dintre ei, cum glăsuiește scrisul în piatră de la Coral și cum zbiară, în continuare escrocii de istorie și de morală, falsificatorul de adevăr istoric, cel care a dat

numele unui Institut de Cercetări a Holocaustului, impostorul, filomaghiarul, ferocele antiromân Elie Wiesel?

Răspunsul poate fi găsit în (cvasi)blasfemia:

Așa cum Ieșua din Nașeret a îndestulat mulțimile doar cu cinci pâini și doi pești (chiar de-ar fi fost cinci pești și două pâini, tot minune ar fi rămas), așa congenerii săi au numărat cadavrele după aritmetica specială a holocaustologilor fără frontiere - aceea care a dat "400.000 de victime".

Spre slava Industriei Recuperărilor (nereciproce).

Marti 11 octombrie 2005

Mariana Sipos a confirmat primirea fotografiilor și a tăieturilor de presă. (...)

Miercuri 12 octombrie 2005

Aseară am transmis e-mail o sumă de exemplare din "Apărarea Teșu". În această dimineață am primit câteva confirmări de primire.

LIS mi-a trimis de ieri scrisoarea lui Sorin Mărculescu. Spicuiesc și marchez "scăpările", ca să nu spun de-a dreptul: *neadevărurile* sorinmărculesciene:

Revista "Observator cultural" Nr. 32 (289) / 6.10.2005

Scrisoare deschisa catre Presedintele Uniunii Scriitorilor din Romania
Sorin MARCULESCU

"Draga Nicolae Manolescu,

"Am luat cunostinta, din pacate destul de tirziu, de „scandalul” Paul Goma – Viata Romaneasca – Liviu Ioan Stoiciu.

"Cazul celui dintii este foarte complicat si, daca acum regret ca nu am avut curajul sa ader la apelul lui din 1977 (cinste celor care au facut-o!), evolutiile lui de dupa 1989 ma fac incapabil sa ma pronunt despre lucruri pe care vehementa stilistica insuportabila i le ineaca intr-un discredit uneori nemeritat; i-am citit atit Culoarele curcubeului, in editia de la Humanitas (care, martor sint, nu a fost nici „retrasa de pe piata”, nici „data la topit” din „ordine superioare”), cit si Basarabia si „problema”, postata pe Internet in februarie 2002 (nu cunosc reeditariile ulterioare).

"Prima e o marturie zguduitoare despre ororile ai caror autori traiesc si azi in impunitate, fara ca Parchetul General sa se fi sesizat, dupa stiinta mea, din oficiu de afirmatiile odioase ale unui asa-zis general Plesita (crimele comuniste, la fel de grave ca acelea ale oricaror altor regimuri totalitare, continua sa aiba parte, evident, de un tratament privilegiat macar prin omisiune); a doua este radiografia unui

proces pe care cercuri interesate vor sa o transforme intr-un act de „antisemitism”; sa nu se uite ca Paul Goma vorbeste in ambele cazuri de pe pozitia victimei si are incontestabil dreptul, ca scriitor, si la subiectivisme. Am citit, in varianta sa de pe Internet, si textul incriminat din Viata Romaneasca, pe care nu am mai gasit-o in librarii, si nu-i gasesc nici urma de antisemitism, ci doar justitiarismul solitar la care autorul a fost condamnat inainte de 1989 de indiferenta si de frica noastra, dar s-a si autocondamnat dupa 1989. Problemele semnalate de el sint oricum foarte grave si impun neaparat o discutie responsabila si libera de prejudecati.

“Inexplicabila si vexanta mi se pare insa atitudinea si solutia cenzoriala a Comitetului director proaspat ales al USR, in fruntea caruia, tot atit de proaspat si, in plus, ales prin vot direct, te afli.”(...)

Mai departe S. M. pledează cauza lui LIS - și ...

“(...) eu unul ma pronunt categoric pentru revocarea masurilor punitive anuntate fara nici o motivare clara si rezonabila impotriva poetului Liviu Ioan Stoiciu, precum si pentru dezvoltarea USR intr-o directie ponderata, fara precipitari de dragul „imaginii” conjuncturale. E in joc, la drept vorbind, recistigarea prestigiului pierdut al USR. Te rog sa gasesti cit mai curind posibil un spatiu pentru publicarea textului meu in Romania Literara.

“Cu cele mai bune ginduri.”

Bravo mie!, îl mirosisem dinainte de a-i citi scrisoarea-deschisă. Ceea ce nu mă împiedecă să observ încă o dată:

1. “*Am luat cunostinta, din pacate destul de tirziu, de „scandalul”*” (s.m.)(...), scrie el cu mîna lui, a scriitorului Sorin Mărculescu (și nu unul prost, măgarul!), iar mai departe:

2. “(…) *acum regret ca nu am avut curajul sa ader la apelul lui din 1977 (cinste celor care au facut-o!)*”(s.m.).

Întrebare - inutilă: dacă regretă că nu a avut curajul să adere la Apelul nostru din 1977 (și îi cinstește pe cei care o făcuseră) de ce nu semnează Protestul de acum, din 2005 întru apărarea unor principii, nu a unei persoane? Ca să aibă ce regreta în 2033?

Răspunsuri posibile - dar inutile și ele:

a. Minte atunci când pretinde că... regretă (că, în 1977 nu avusese curajul...). Nu regretă nimic, deloc, el “explică” în stilu-i unsuros - eu îi spun: “iezuیت”, fiindcă există și la ortodocși caractere iezuite - nu pentru că “nu a avut curajul”, ci pentru... faptul, omenesc, de a recunoaște în piața-mare, spășit, cu ochii roată, să se asigure că este văzut-auzit (s-o cred eu - prin spășenie el înțelege tărie de caracter) declarînd că nu avusese acel curaj;

b. Peste alți 30 ani (dacă...) va explica: nu semnase Protestul din 2005 pentru că... “din păcate aflase destul de târziu de

scandal...” - și în acest detaliu S.M. se arată a fi necinstit: doritorii pot semna, în continuare Protestul, de unde scoate el că atunci când își redactase scrisoarea era deja “destul de târziu”?

Mai există în Scrisoare un *neadevăr*:

(...) “i-am citit atit Culorile curcubeului, in editia de la Humanitas (*care, martor sint, nu a fost nici „retrasa de pe piata”, nici „data la topit” din „ordine superioare”*), cit si Basarabia si „problema” (...)(s.m.). Sorin Mărculescu era atunci - în 1990, 1991 - mâna dreaptă a Liiceanului, deci a executat directivele jupânului (ca și Kleininger, cel care vorbește în dreapta și în stânga că “Domnul Liiceanu scosese două-trei ediții din **Culorile...** și toate trei se vânduseră foarte bine”). Ceea ce este inacceptabil - și la Mărculescu și la Kleininger - și la Ioana Crăciunescu, drăguța de voluntăreasă întru amețirea-mințirea întrebătorilor -: ei, slugile salariate sau extrabugetare pretind că patronul lor nu făcuse ceea ce... însuși Liiceanu afirmase că făcuse, în “replica” lui dată mie în 22, când... îmi reproșase că nu cunosc legile economice editoriale care impun distrugerea unor tiraje nevândute. Asta fiind una; a doua: relatările din presa românească despre trimiteria la topit a “vagoanelor de cărți de Cioran, Ierunca și Goma”. A treia: faptul de notorietate publică: volumul **Culoarea...** - cel “ne-retras de pe piață”, cel “ne-trimis la topit” (după S. Mărculescu), cel avînd “două sau trei ediții” (la Humanitas!), apud Kleininger - a fost de negăsit pe “piața” lui Mărculescu, după “apariție”, în ciuda celor “două sau trei ediții” de care vorbea Kleininger. Drept care am fost silit să caut a tipări, nu “o nouă ediție”, ci o *adevărată ediție* - cea îngrijită Florin Ardelean la Biblioteca Familia, din 1993.

Relațiile mele cu “colegul de facultate” Sorin Mărculescu (uite, ne cunoaștem de... 51 de ani, din 1954!) au continuat cu episodul... datului-în-judecată pentru că, Liiceanu refuzîndu-mi **Scrisori întredeschise** și **Articole** - volume de el comandate, în vara anului 1991, cerusem să ni se restituie, iar el - delicatul, civilizat, creștinul - se zburliase în fața mătușii Anei (ea era împuternicita mea) și a amenințat că mă dă în judecată! El pe mine! - am re-scris episodul acum cîtva timp tot aici în jurnal.

Joi 13 octombrie 2005

Îmi scrie LIS că este îngrijorat de soarta redactorilor *Mișcării literare* de la Bistrița cărei îi trimisesem “Apărarea Teșu”. Și eu sunt îngrijorat: bine, Ioan Pinteă este... un Pinteă, dar colegii săi de redacție? Au copii, au cumnate, le-au căzut dinții, nu au noroc în viață - cum să fie de acord cu publicarea

unui text “antisemit” semnat de mâncătorul de ovrei Goma?

Deie Domnul să mă înșel - din păcate, profețiile mele negre s-au adevărit mereu, mereu și nu vor înceta să se adevărească chiar acum, când, uite, în curând vom aniversa 16 ani de la Revoluție, atunci, când, în sfârșit, vorba Blandianei, am avut voie de la Brucan să ne manifestăm solidaritatea. Am văzut cum arată solidaritatea românească (altfel profund creștină - păi dacă ne-am născut gata-ortodocși, vorba lui Nae...) din faimoasa scrisoare a lui Mărculescu: Poetul mistic “compătimeste cu LIS”, protestează împotriva “măsurilor nedrepte” luate împotriva lui (alungarea de la *Viața românească*) - dar să-l amintească și pe Goma (interzisul de a fi publicat în periodicele Uniunii Scriitorilor români) - nici vorbă! El, Poetul este, hotărât: un “contra” - dar nu chiar contra a tot... Selectiv, iezuitul Sorin!

Aseară Dan Culcer m-a alimentat ca de obicei cu bibliografie capturată pe internet. De astă dată, surpriză! Aflu că cel mai virulent antisemit nu sunt eu, ci unul de care nu auzisem. Israel Shamir! Mi-am îmbogățit cunoștințele despre lume și viață: Israel-ul cu pricina este evreu rus, ajuns în Țara Sfântă ca, firește, comunist, trokist, sionist isteric. O vreme a colaborat în presa de stânga israeliană și americană cu texte violente - filonioniste, antiarabe, anti... Soljenițin, tratat mereu de, cum altfel, “antisemit”. Va fi cunoscut și el, ca Saul, un Drum al Damascului - însă fără “dezagrementele” cunoscute de stră-strămoșu-i: de la o vreme tovarășul Israel a devenit antiisraelian, antiideu, dezgroapă și dă note de onorabilitate Protocoalelor Sionului și... bruscamente, îl urcă în slăvi pe Soljenițin!

M-a copleșit o tristețe fără margini. Individul este un isteric, un excesiv. Poate a fost mai bine că abia ieri am aflat de el. Sau, mai știi: îl voi fi cunoscut sub un pseudonim-de-război de-un paregzamplu: Alain Finkielkraut, cel militând - tot isteric - pentru... invers...

Dan Culcer îmi translează dinspre un român din Canada:

“Acum cateva minute, in cadrul unei emisiuni pe TVR Cultural (retransmisa si pe TVR International), Nicolae Manolescu a reiterat ideea ca semnatarii protestului pro-Goma din SUA si Canada sunt doar o adunatura/mana de simpatizanti legionari. Avand in vedere in 1940 aveam -28 de ani (minus 28 de ani), fiind nascut in 1968, nu pot decat sa accept ideea ca omul a luat-o razna de tot (in ciuda respectului pe care i l-am purtat la inceputul anilor '90). Poate daca Securitatea i-ar fi trimis si lui acasa un pachet-cadou cu o bomba cu ceas inauntru, precum a patit Goma in Franta, ar fi gandit altfel...

“Catalin Floroiu”

I-am răspuns (lui Culcer, se înțelege):

“Îl credeam, în continuare, doar (sic) ticălos, însă pe zi ce trece arată a fi din ce în ce mai lipsit de inteligență. Ar fi putut spune: “semnatarii Protestului sunt nereprezentativi”, sau/și: “nu sunt dintre cei mai de vază scriitori, nu sunt cunoscuti-recunoscuti” - dar să recurgă la ciomagul securistilor și al evreilor care, în lipsă de argumente, apelează la acuzații comode, leneșe, puturoase...

Chiar nu se află nici un om normal lângă Manolescu, să-l tragă de mânecă (așa făceam eu cu Ivăsiuc, atunci când o lua razna)?”

Mare tristețe. Manolescu - am observat încă din 1997, la emisiunea radio, eu fiind la telefon, despre **Jurnalele I-II-III** (cu Dan Petrescu, Zăciu, Tudoran) - este un... cardiac și riscă în fiecare moment să cadă victimă a unui accident vascular. Tot ce face, ce zice în stare de trezie poartă marca omului bolnav de inimă, agonic, gâfâcios, nu doar pe la vorbire, ci și la gândire. Pe un astfel de personaj nu-l poți detesta, nici urî, doar compătimi (cu greață).

Vineri 14 octombrie 2005

A apărut în *Aldine* “Apărarea Teșu”. Am să-i scriu, de mulțumire, două cuvinte - dar două! - lui Mihai Creangă.

LIS îmi trimite și un articol din *Jurnalul national* semnat Ion Cristoiu. Merită să fie reprodus aici - în jurnalul meu, repet.

“Paul Goma, un tepos autentic de Ion Cristoiu

“1994. În timpul vizitei lui Ion Iliescu la Paris, cativa emigranti romani au pus la cale o demonstratie în fata ambasadei noastre, unde urma sa aiba loc o receptie. Politia i-a indepartat, fireste. Despre asta a aparut chiar si o notita în Liberation. Ma aflam intamplator la Paris, pe cand fostul presedinte se bucura de onorurile frantuzesti. Seara, dupa ce tambalaul din fata ambasadei se incheiase pe romaneste, adica fara radicalitate, mi-a telefonat corespondentul nostru în capitala Frantei, care fusese la fata locului. De la el am aflat ca sufletul scandalului l-a constituit Paul Goma. Si ca ma injura de zor. Sedea acolo, în mijlocul micului grup de manifestanti, în asteptarea lui Ion Iliescu, si ma facea cu ou si cu otet. Intamplarea m-a împins sa pufnesc în ras. Era de o prostie invesebitoare. N-aveam nici o legatura cu aterizarea lui Ion Iliescu la Paris. Nu ma numaram printre jurnalistii care-l insoteau. Nu dadusem curs invitatiei de a merge la receptie, invitatie trimisa gratie unui amic din anturajul presidential care stia ca sunt la Paris. Ma aflam, ca director la Evenimentul zilei, într-o relatie de dusmanie cu Ion Iliescu. De aceea, furia lui Paul Goma împotriva mea mi se parea de un caraghioslac stralucitor.

“Cu acest sentiment amestecat, jumătate veselie, jumătate contrarietate, m-am apucat, un an mai târziu, de volumul "Scrisori întredeschise. Singur împotriva tuturor", publicat de Paul Goma în 1995, la Editura "Multiprint". Eram pornit rău, rău de tot împotriva barbosului de pe coperta, înainte chiar de a-mi pune privirea pe primele litere ale cărții. Să vezi ce-i fac!, imi ziceam. Câtă vreme am trăit sub semnul acestei jubilații. Cartea pare să-mi confirme imaginea faurită după întâmplarea de la Paris. Un personaj hazliu, care se agită aiurea împotriva a tot ce întâlnea în cale. Reacționează violent la orice fleac.

“Găsisem, asadar, suficiente argumente pentru a-l face praf și pulbere. Imi repetam, în gând, primele fraze ucigătoare. În același timp, înainte de a începe lectura. Și, pe măsura ce mergeam, pornirea dintr-o dată se îmblânzea. Încetul cu încetul, cartea m-a cucerit. Și când am terminat-o, devenisem, din dușmanul disprețuitor, un admirator sincer al autorului. Ce-a provocat o asemenea transformare, o asemenea reformă sufletească, să-i zicem? Întâlnirea cu capitolele dedicate exilului parizian. Ele m-au surprins prin câteva trasături care le deosebeau de scrisul altor plecați din România. Spre deosebire de alți exilați, Paul Goma nu se autoidilizează. Scrisorile, jurnalul marturisesc un om conștient de mizeria exilatului. El are forța de a recunoaște că se simțea rău cu banii, că era tras pe sfoară de tot felul de organisme franceze și europene, că lupta lui nu era privită de toată lumea cu admirație.

“Autorul împărtășește și aici radicalitatea din România. El sesizează jocurile duble ale occidentalilor, lășitatea acestora, tendința lor de a ajunge la compromisuri cu dictatura cEAUșista, tratarea disidenților din Est cu un dispreț prost disimulat. Deși riscurile sunt mai mari decât în țara lui CEAUșescu (tacerea, izolarea pot fi fatale unui exilat), Paul Goma și le asumă cu bărbăție. Îi injură pe toți: pe americani, pe ruși, pe francezi. Reacționează prompt la orice măgarie a vesticilor. În plus, are numeroase momente când știe să fie scriitor. Propunându-i lui George Focke o antologie a poeziei românești moderne, el ține să-i includă și pe Ion Gheorghe, și pe Adrian Paunescu, deși, sub raport moral-politic, îi ura. E aspru, extrem de aspru cu cei fără talent, chiar dacă unii se aflau alături de el, în exil.

“M-am convins, astfel că radicalitatea lui Paul Goma nu era o biată comedie. Că omul așa era și așa e. Tepos, naravas, pus pe scandal. Adăugând câteva observații de o uluitoare patrundere (vezi descrierea exilului mizer, imperialismul sovietic al disidenților ruși, grandomania americană, lipsa de radicalitate din istoria noastră), pot spune că "Scrisorile întredeschise" ale lui Paul Goma au reușit să mă cucerască. Se susține că deseori cunoașterea personală a unui om îți schimbă radical imaginea despre el. Pe Paul Goma nu l-am întâlnit în carne și oase. Am luat însă cunoștința cu cartea sa. Am avut taria sufletească de a o citi până la capăt. Și această cunoaștere directă, mai profundă, poate, decât dacă l-aș fi întâlnit pe Paul Goma în realitate, mi-a schimbat părerea despre el. M-am convins, o dată în plus, cât de tare te pot influența cărțile.

“Bietele cărți!”

Ca să vezi! Cine mă apără: Cristoiu! În public, la gazetă, nu în particular, nu șoșotit cu gura strâmbă, la closet (altfel în direct, la emisiunea lui, unde oaspete fusese Manolescu... mamă mamă ce combativ!) - ca Negrici, curajosul oltean.

Nu-mi aduc aminte să fi pretins că el, Cristoiu ni-l "adusesse" pe Iliescu la Paris - dar nu pot da vina pe "corespondentul nostru", deși acela îl informase iar directorul îl crezuse pe cuvânt... Probabil a vrut să-i dea o perie Patronului, drept care a inventat "înjurăturile" mele la adresa lui, când pe mine nu mă interesase Cristoiu decât târziu, în 1999, în timpul războiului din Kosovo, când, cu sprijinul lui LIS, colaboram regulat la... *Cotidianul*, jurnal condus de chiar Cristoiu! Dar îi reproșez că, dacă tot a avut un ochi pe acolo, prin "corespondentul nostru", nu a scris despre umflamentul nostru de către poliția franceză, urcarea într-un autobuz - și "la secție!" cu noi.

Sâmbătă 15 octombrie 2005

Nici în al 71-lea an nu scap de teroarea zilei-de-azi. La fiecare trezire mă întreb cu strângere de inimă:

«Azi ce are să mi se - mai - întâmple, rău? Ce veste - rea - voi primi azi? Somație de chirie (coșmarul nostru)? Anunț de la cutare editură că nu îmi mai scoate cutare carte?, ne-anunț de la cutare periodic pecumcă textul meu trimis nu-a-găsit-loc-din-lipsă-de-spatiu, vorba lui Săraru? Un articol prostesc semnat de inteligentul Alexandru George? Unul ticăloșesc ne-semnat de Dimisianu, Alex. Ștefănescu, Ioana Pârvulescu, Cristian Teodorescu - deci avîndu-l autor moralo-patronal pe Manolescu - cerînd, impunînd nepublicarea mea în presa patriei lor?»

Desigur, plătesc multe și grele păcate dacă sunt astfel pedepsit. Și nu cred că am să scap de punițiune - chiar de ar veni ordin de Sus-de-Tot să mai fiu lăsat în pace, cât să răsuflu, vorba lui Iov - degeaba: e prea târziu ca să mă pot bucura de pace.

Duminică 16 octombrie 2005

De multă vreme coc asta, abia acum găsesc prilejul să o pun pe hârtie.

Pornesc de la o întâmplare: un prieten primește de la un prieten un mesaj de la o prietenă... Prietenul mi-l transmite, rugîndu-mă să nu-l fac public, doar să lămuresc adevărul informațiilor furnizate de persoană - care nu-și dă numele, nici noi nu trebuie să i-l știm..., treabă românească, tricolorească.

La urma urmei “informațiile” sunt fleacuri. Ea (persoana anonimă) pretinde că va face revelații, ca una care cunoaște foarte bine atât problemele A,B,C, cât și persoanele X,Y,Z. Da de unde! Nu cunoaște - nici măcar acceptabil - A-B-C, iar despre persoanele X-Y-Z spune prostii, idioții - și turnătorii.

Să fie Anonima o româncă oarecare? Care, de-l va fi citit pe Caragiale nu a reținut amănuntul cu “O dăm anonimă” și, oricum, nu Caragiale este important pentru ea?

Deduc: Persoana este o femeie. De vârsta mea (70 ani). A fost studentă pe undeva, pe la Filologie București la vreuna din facultăți în aceeași perioadă - 1956. O bănuiesc a fi știut numele de față a câtorva studenți, însă... le-a uitat, le numește după soții lor, ulteriori... Încă o dată: despre “evenimentele” din 1956 face afirmații, nu doar inexacte, ci veninoase. Oricum: amintirile ei nu au nici o valoare de informație - în primul rând pentru ea, în al doilea pentru cei pe care îi... informează.

Memoria ei, câtă va fi fost, a suferit în acești aproape 50 ani o atrofiere, ofilire, zbârcire, uscare, o prefacere în praf și pulbere, rezultatul fiind spulberat de vânt.

La urma urmei Anonima nu minte. Nici nu-și dă seama de faptul că ceea ce propune ea, azi (despre 1956) nu este adevărat nici măcar în linii-mari (fatal, amănuntele se pierd). “Informațiile” ei au câștigat doar în veninul cu care stropește anume personaje, anume alte întâmplări.

Să fie ea tipică pentru o anumită vârstă biologică? Da și nu. Ea - Anonima Română - este tipică pentru toate vârstele (biologice) care au rezistat la modul românesc (adică au răbdat, au îndurat, au blestemat în gând, însă nu s-au revoltat - fie și doar... în gând). Și mai ales, mai ales: ca să se protejeze, ca să aibă milă de ea însăși, s-a străduit să nu pună la inimă, să nu pună la cap, să nu țină minte toate “fleacurile”, “să întoarcă această pagină”, “să privească la viitor, nu la trecut” (sper să se fi observat vocabularul de piatră seacă al “politicienilor”, de la Bănescu la Chirac, de la Putin la Bush, de la Căcănărescu la...’Năreasca, doar și muier’li face politică, mânca-le-aș - ce credem noi!).

Anonima este o biată femeie-sub-vremi: dacă a fost, cu noi, la Universitate, au călcat-o secretarii de UTM, turnătorii dintre studenți, va fi fost și ea exmatriculată în Anii Iliescu (1957-1958), se va fi chinuit în căutarea unei slujbe de-ceva-pe-la-ceva, în cele din urmă va fi absolvit la fără-frecvență (ce victorie!) și va fi fost repartizată la mama dracului, profesoară de ciclul doi într-un sat ori într-un cartier muncitoresc, acolo cu certitudine a fost călcată de cine a vrut: director, secretar de partid, sindicat, de colegii mai răsăriți, șoferi, tractoriști. Ani, decenii de “viață

normală” socialistă - până la pensie. Îmi imaginez ce viață de pensionar duce...

Și iată că se arată prilejul de a-și spune părerea - firește, numai în corespondență privată, recomandînd destinatarului discreția, deci “secretul” asupra identității ei... - despre întâmplări, despre colege de facultate, despre actualii “directori de conștiință”.

Și? Și! Ce poate comunica ea, persoana care vreme de o jumătate de secol - întreaga viață de adult a ei - s-a silit, s-a obligat să nu mai țină minte?; să uite? - ca să nu mai sufere ea și ai săi?

În asta va fi stînd ceea ce numeam: “Amnezia la români”;

Asta va fi explicînd ura orbitoare, prostitoare constatată, în primele săptămâni după decembrie 89 la prieteni de decenii, persoane cultivate, inteligente care ne vizitaseră la Paris, față de care noi, “nemîncătorii de soia” ne arătam dezprobarea, chiar oroarea pentru executarea Ceaușeștilor, argumentînd că până și un Bokassa, antropofagul avusese un proces normal în Africa lui... Vizitatorii - altfel vizitatoare și, culmea: foarte bune scriitoare, dragele de Ileana Mălăncioiu și de Gabriela Adameșteanu și de Florența Albu - nu numai că nu acceptau opinia noastră ca o parte din dialog, dar din privirile lor înțelegeam că ne includeau, dacă nu chiar în categoria Ceaușeștilor, atunci sigur, în a turiferarilor lor: Păunescu, Vadim, Bălașa...

«Bine le-a făcut, așa trebuia! Să-i omoare, cum ne-au omorît și ei pe noi! Eram atât de terorizată încât n-am ieșit din casă decât atunci când când s-a anunțat că au fost împușcați?»

Nu nu știam. Iar pe-atunci mai eram băiat bun, nu mă înrăisem, deci nu comentasem “ieșirea din casă” astfel:

«Ați ieșit din casă - dar mai înainte ați ieșit de sub pat...»

Acum cred că ura sălbatică împotriva Ceaușeștilor a acestor persoane delicate - ură pe care, uite: nici Ana, nici Filip, nici eu nu o... nutream deși, slavă Domnului, am fi avut mult mai multe motive decât, de-o pildă Gabriela A. ori Ileana M. - era alimentată nu de faptele-rele ale răilor-făptași Ceaușești, ci de... rușinea fricii lor, a scriitorilor români de a protesta; de tăcerea lor, consimțindă, de consimțirea lor colaborîndă, de amnezia lor, complice cu martirizatorii lor - atîta vreme, atîta vreme...

Luni 17 octombrie 2005

Printre corespondenții (cunoscuți, necunoscuți) care mă laudă, mă încurajează (“și mă cântă”, vorba versurilor unui cântec ostășesc RPR atribuit - pe bună dreptate - lui Cosașu) există

și destui pesimiști, dacă nu de-a dreptul descurajatori. Că, da, sunt un băiat curajos, un om cinstit - dar folosesc doar floreta cuvântului când mă lupt - cu cine: cu evreimea (mondială)! Verdictul cade nemilos ca în extemporalul lui G. Andreescu din *Ziua*, cel în care mă anunța că voi pierde această "luptă". Lui G. Andreescu îi răspunsesem (de ce? n-aș putea pentru ca să spui, vorba Genialului), corespondenților: ba. Ce să le explic - individual-personal, căci ei personal-individual îmi scriseseră - : că nu am pornit la nici o luptă? Că nu am de gând să combat evreimea, cu atât mai puțin mondiala? Dar cine să ia în seamă ce spun-scriu, când oamenii (dintre ei mulți favorabili mie) nu citiseră nici măcar textul în chestiune, propus lor de citit-comentat, publicat, de regulă în *Ziua*? Firește, le-aș spune vreo două "partizanilor" mei - chiar trei: cum ar putea co-apăra un principiu niște... anonimi?; cu ce "material" apără acel principiu, dacă sunt, vai, niște ființe autoamneziate?

Aceste interpelări (în gând) ale conaționalilor mei tot în jurul "cazului Manolescu" se învârtesc. Nu-l voi psihanaliza pe Niki al Monicăi, însă pentru că am fost, într-un fel, "colegi de lagăr", voi vorbi în numele biografiei mele, pentru cine dorește să vorbească despre mecanisme biografiei lui:

Cu adevărat, pe Nicolae Manolescu îl cunoscusem aici, la Paris, la Monica Lovinescu, unde el venise însoțit de Livius Ciocârlie, în primele luni ale anului 1990 (dealtfel am nota în **Jurnal I** de la Nemira). Firește, îl întâlnisem în România, vom fi dat mâna în grupuri, ne salutasem pe stradă sau în redacții - dar nu de multe ori. Și nu mai mult. Nici măcar nu mă întrebasesem care ar fi motivul incompatibilității - dacă aș fi căutat, aș fi găsit - mă mulțumisem cu rezultatul. În exil fiind, angajat "pe baricade" sub stindardul Monicăi Lovinescu, am "dedicat" și eu, trup și suflet cauzei. Deci, m-am pliat și eu "cerințelor momentului": nu i-am mai bârfit-criticat-înjurat decât în cerc intim și nu pe hârtie pe favoriții Monicăi: Blandiana, Hăulică, Iorgulescu, Manolescu. Deci, în continuarea acestei opinii partizane - "ai noștri, cei buni" - m-am chiar bucurat de... cunoștința lui Manolescu și l-am invitat la noi. A venit, ne-am simțit bine - chiar foarte bine când a vorbit fiecare despre familia lui. Nu îl cunoscusem, ca elev, nici la Școala Normală "Andrei Șaguna" - unde el fusese elev la Școala de Aplicație a Normalei; nici la Liceul "Gheorghe Lazăr" - unde probabil el nici nu intrase când eu eram eliminat (în 1952) - și, oricum, era prea mic (cu patru ani) pentru mine; nici la Universitatea București, unde s-a repetat "nepotrivirea" de la liceu: când el intra, eu... plecam la oaste, arestat fiind (în 1956). În afară de toate acestea mai exista un

“amănunt” (sic): chiar de ne-am fi întâlnit la Sibiu, tot nu l-aș fi ținut minte, fiindcă purta un nume care nu spunea nimic în burgul transilvan: Manolescu. Desigur, numele: “Apolzan” - mai ales că era de-al Sibiului, trăgându-se de la localitatea Apold, chiar dacă el, copilul se născuse la Sibiel - era cunoscut, deși “Domnul” nu-mi fusese profesor, dar îl știam de pe stradă, mi-l arătaseră colegii mai mari, regretând că nu mai predă (era înainte de arestarea lui și a soției? după?).

Am întrerupt - am primit vizita Floreștilor. Ca de obicei, plăcere și regrete - că nu avem bani ca să putem scoate reviste, să edităm volume.

Marti 18 octombrie 2005

Voi continua “portretul” lui Manolescu altădată, acum mă ocup de cronică evenimentelor arzătoare:

Mă conduc după LIS, el le-a ordonat cronologic-logic, după o scrisoare adresată...:

...“Cu noi omagii Domnilor Paul Goma, Dan Culcer, Valerian Stan, Mircea Stanescu, Andrei Badin...

Multumesc frumos pentru cuvintele bune pe care continuati sa mi le adresati, draga Domnule Mircea Stanescu. Sincer, sunt mai speriat de ceea ce vi s-a intamplat Dvs. dupa Revolutie, constatand iar ca la noi demascarile publice au legatura cu mentalitatea mostenita securisto-comunista, perfectionata in rau an de an. E la mijloc oare numai neputinta caracterului de doi bani al romanului elitist de a se autodepasi? Suntem generatii sacrificate pe altarul oportunismului, compromisiurilor si imoralitatii publice, nu ne mai putem face nici o iluzie. Mai uit la ce se intampla pana si cu N. Manolescu azi - dupa ce a aruncat eticheta de antisemit la adresa Domnului Paul Goma, a revistei Viata Romaneasca si a mea, a aruncat apoi eticheta de legionar celor ce au indraznit sa semneze Protestul public fata de prima sa eticheta! Mai mult, a declarat (multumesc pentru transcrierea interviului din Timpul 10/2005, eu n-am vazut revista, ma si mir ca a aparut asa repede) ca eu am... adunat semnaturile pe Protest! A innebunit? E la mintea cocosului ca eu nu puteam sa adun nici macar o semnatura... Traiesc in plina perplexitate, cum e posibil ca un critic de faima domniei sale sa se poata preta la asemenea diversiune paranoica? Apoi, legat de acelasi N. Manolescu (sa ma ierte Domnul Dan Culcer ca personalizez scandalul, dar constat ca N. Manolescu l-a instrumentat si-l sustine in continuare cu o lipsa de demnitate iesita din comun): la inceput a sustinut ca a avut parte de vii proteste din partea comunitatilor evreiesti din Romania, ba chiar si a Ambasadei SUA, si de aceea a luat masuri - iar aici, in "Timpul" (ca si in interviul din revista "22"; obsedat cica... de

pedepsele din fotbal) sustine ca n-a mai... asteptat aceste proteste si a luat initiativa de ne pune la zid inainte de a avea comunitatile evreiesti sau ambasada Israelului vreo reactie! Bine ca n-a trecut si Uniunea Europeana si NATO la aceste reactii... Regret sincer, dar cu N. Manolescu nu se mai poate discuta, e un semnal clar ca domnia sa traieste intr-o alta lume. Sigur, nu voi sta cu mainile incrucisate, astept sa vad revista... In fata atator prostii emanate de N. Manolescu, aproape ca ma simt dezarmat. Stiu ca pentru el nu conteaza ce spun eu, din pacate - ar fi bine sa fie pus la punct de Domnul Paul Goma, de Dvs., de cine se mai simte vizat... Apropo, ce s-a intamplat cu acea Scrisoare Deschisa a Domnului Grigore L. Culian? Daca are o forma finala, cu lista semnaturilor pe Protest adusa la zi (cu aceasta ocazie se vor regasi si ultimii semnatori in ea), daca nu are nimic impotriva, as putea sa o retransmit si eu pe e-mail atatora.

In legatura cu retrimiteria mesajului meu de data trecuta, cu raspunsul meu la intrebarea Dvs. (l-am copiat mai jos, la sfarsitul acestui mesaj; am inchis o paranteza intr-o propozitie, n-am facut nici o alta modificare), n-am nimic impotriva. Va repet, sunt o carte deschisa. Asa am fost mereu. Fara doar si poate, fara sustinerea Dumneavoastra, a celor ce au initiat Protestul, as fi disparut demult de la Viata Romaneasca, executat fiind de... colegii din UR, gata sa-i faca pe plac si lui N. Manolescu. Dumneavoastra ati fost cu protestul pavaza mea de pana acum. Fireste, cei din conducerea UR asteapta acum sa se stinga scandalul iscat, sa ma matraseasca (mai nou, aud ca voi fi dat afara din UR, fiindca i-am adus prejudicii de imagine cu acest scandal; de parca eu l-as fi pus la cale; nici o paguba)... Nu-mi bat capul, daca asa trebuie sa mi se intample...

Cu drag, Liviu Ioan Stoiciu

P.S. Am copiat ceea ce a aparut in Romania literara la adresa Domnului Paul Goma si articolul lui Cristian Badilita, cu comentariile Dvs.:

Voi marca în italice surprinzătoarele (?) ticuri folosite în trecut (care trecut? cel din-prezent?, ba chiar din-viitor?) până la greață de presa realist-socialistă ca și nesurprinzătoarele șabloane securiste - de unde Dumnezeu, la o persoană atât de tânără ca Enache (și deja: Gheorghe!, vorba bancului proast, însă... adevărat)? Înseamnă că avea dreptate cel care afirmase: bolșevismul mental se transmite genetic până la stră-stră-urmasi - precum culoarea ochilor, forma urechilor, modul de a compune o replică la comandă în revista, proprietate a lui Manolescu, câștigată "cinstit" cu ajutorul "cinstiților" Băran, Silvestru, Pardău, Țoiu și a altor "conștiințe" - periodic în care a fost publicat legendarul interviu cu Ion Iliescu - "Omul cu o mare", solicitat-obținut (prin Ornea!) imediat după Mineriada Sângeroasă - 13-15 iunie 1900... Cu albastru voi marca observațiile mele.

România literară Nr.38 din 28 Septembrie 2005 Ochiul Magic

“Bădiliță, encore une fois

“Într-un număr trecut din mensualul Idei în dialog, Dan C. Mihăilescu, observator atent al spațiului nostru cultural, întâmpina cu patos schimbarea de orientare de la săptămânalul Adevărul literar și artistic, produsă prin plecarea lui Cristian Tudor Popescu, C. Stănescu, Cristina Modreanu & co. Revista cu pricina îi satisfăcea acum „scriitorincului” exigențele spirituale și îl făcea să viseze, cu ochii larg deschiși, la o reconectare cu bunele tradiții interbelice: Nichifor Crainic și alte spirite cu o aură similară. Unul dintre pilonii acestui pod peste timp este, neîndoielnic, prolificul Cristian Bădiliță, ale cărui texte publicistice nu încetează să ne uimească printr-o progresivă spiritualizare. Dacă în ALA el are un dublu statut, de columnist și deopotrivă invitat, ba semnând medalioane și encomioane, ba fiind obiectul lor, în cotidianul Averea își zornăie amenințător armura din dotare, privind în jur fioros și aruncând cu sulița în balaurii raționalismului. Un firicel subțire de salivă pornește din comisura buzelor încleștate, dar, negăsind loc să se strecoare prin coiful ermetic, revine la matcă, într-o autotelică bolboroseală. Altfel spus, calificativele pe care le împrăștie eseistul, atacurile la persoană mustind de imprecății, insulte, scuipați tipăriți, se întorc împotriva emitentului, caracterizându-l pregnant. Să vedem „opiniile” suportate de hârtia ziarului din 12 septembrie, adunate sub titlul Goma țintește perfect (ca de obicei) și expediate taman de la Berlin. Eroul pozitiv fiind Paul Goma, eroul negativ e Nicolae Manolescu. Între ei - crede Bădiliță - „nu încap absolut nici o comparație: nici de calibrul scriitoricesc, nici de renume internațional, nici de calibrul moral. Goma a trăit toată viața hăituit de stafia unui Adevăr românesc în care și-a întrupat opera și exilul. (...) Manolescu face parte din tagma cuminciorilor ajunși mereu în față, a vedetelor semidocte, fricoase, «diplomate», de care sunt pline tarabele culturii române. Goma e un scriitor cunoscut și recunoscut în Franța, în lumea largă, chiar dacă nu atât cât s-ar cuveni. (...) Manolescu e precum echipa Rapid: cunoscut în Ghencea, adorat de puicuțele liricoide din învățământul clasic autohton, prizat de cititorul român cu opt clase. Nu-mi amintesc - zice Bădiliță - să-i fi auzit numele prin cercurile intelectuale din Franța, Spania, Italia sau Germania pe care le frecventez.” Coborât, pentru câteva clipe astrale, din sferele înalte în care evoluează („Din sfera mea venii cu greu...”), acest Hyperion de mahala continuă în același stil, trecând de la epitețe suburbane la acuze groțesti aruncate adversarului. I se neagă acestuia nu numai calitățile, ci și parcursul profesional: „A pus mâna pe un post universitar gras, pe directoratul unei reviste, România literară, cheltuind sume frumoșele pe un fleac ilizibil, l-a dus de nas și pe președintele fundației Anonimul, smulgându-i un premiu absolut nemeritat, «pentru excelență», într-un cuvânt, afacerile au mers brici.”. Și astfel lui Nicolae Manolescu, „semidoctul consacrat, Adrian Copilul Minune al literelor românești”, „regimul Iliescu i-a priit la fel de bine ca și regimul Ceaușescu.” Am încheiat

citatele din Cristian Bădiliță, patrolog, eseist, poet, doctor în istoria creștinismului timpuriu. Cum este posibilă o asemenea formulă umană, de erudiție și mitocănie, spiritualitate și insanitate, Septuaginta și *România Mare*? [putea fi uitată-omisă trimiterea la "*România Mare*" sau/și la "*C.V. Tudor*"? Nu se putea! Înainte de 1989 manoleștii-rezistenți-în patru-labe - prin cultură, să nu se uite! - tot încercînd să-i descalifice pe preopinenți arătînd spre "*Săptămîna*" și spre "*Eugen Barbu*", nu s-au ostenit să găsească "*după Revoluție*" alte eructații. Așadar "*România Mare*", a intrat în bagajul celor care nu mai au cuvinte, nici măcar insulte; în loc de clasica, pe timpuri: «*Tuberculoaso!*», «*Elemento!*», contemporanii publicaștri manolești folosesc - totuși - trei injurături: 1. «*Legionarule!*», 2. («*Te exprimi/ scrii ca la România Mare*» sau/și : «*ca C.V. Tudor*») - în sfârșit, ultima, crezută lovitură de grație, în realitate o descalificantă expectorație: 3. «*Antisemitule!*»] Iată o întrebare - pur retorică - pe care, personal, o formulez în strînsă legătură cu o alta: cu o nedumerire mai veche legată de frumoșii ani interbelici și tinerii idealști de atunci. Cum s-au împăcat, oare, credința și insulta, minunata toleranță cristică și de-umanizarea „adversarului”, la limită, Biblia vînturată cu o mîna, și revolverul, cu alta? [încă o „*image*” folosită de tovarăși, atît pentru înfierarea „*fașistilor*” - pronunția nu indică originea italiană a termenului, ci... autentificarea sovietică - cît și... «*cât-și-mai-ales*», vorba lor - în ședințele de luptă împotriva misticismului"] Nu e aici, ca și în felul Dvs. de a vă manifesta, o anume contradicție, domnule cu ghilimele Bădiliță?

Bietul Goma

De asemenea apărători, mai bine să te lipsești... E greu de crezut însă că Paul Goma va fi învățat ceva din propria implozie biografică și creativă, pe care însuși a provocat-o, după Revoluție. E ironic și trist destinul acestui curajos dizident care a vorbit sonor cînd alții au tăcut și care, la borna anului 1989, era cîtat de mulți ca o mare conștiință și un scriitor important. (Un critic improvizat n-a ezitat să-l numească cel mai important prozator român postbelic!) Treptat, acțiunile lui Goma au scăzut la bursa literară, din motive totuși extra-artistice. Întrucît autorul lua în vizor și înfiera tot mai multă lume „bună”, cei care îi acordaseră girul au reacționat prin a i-l retrage (după principiul sănătos: „Eu te-am făcut, eu te omor!”). Pe acest curs de o frumoasă logică umorală, fosta mare conștiință și scriitorul cu majusculă a ajuns aproape un paria în lumea noastră literară. Septuagenarul Goma inspiră azi milă. El continuă să se lupte cu toți și cu el în primul rînd, învîrtindu-se neobosit în hora invectivelor, [contaminare de la G. Dimisianu, el mă acuza că, atacîndu-l pe țărănoistul și trădătorul popoului român Ion Diaconescu, mă dedau la o „*beție a invectivelor*”] improșcînd în dreapta și-n stînga și găsindu-și, în mod trist, sprijinitori de genul lui C. Bădiliță. Fragmentele de jurnal publicate în numărul 6-7 din *Viața Românească*, și care au stîrnit un nou scandal, sunt reprezentative pentru scufundarea lui Paul Goma în mlaștina propriilor pagini [iar aceasta poartă marca, nu doar a „*Controlului Presei*”]

în ședințele-de-demascare, ci de-a dreptul a Securității - dezolat, dar trebuie să mă citez: vezi discursul pedagogizator al ministrului de Interne Coman la eliberarea mea din mai 1977, în **Culoarea curcubeului**, Polirom, pagina 269]. 99% din ceea ce pune pe hârtie (sau postează pe internet) este expresia resentimentului: un filon încă bogat și care nu dă semne că va seca prea curând. Mai nou, în cătarea lui Goma sunt afla numiții holocaustologi care „falsifică documente”, „inversează cronologia evenimentelor” și „prezintă efectul drept cauză”. Însă nu numai „holocaustologii”, ci israelienii, ca popor, se văd în oglinda spartă a lui Paul Goma într-un mod terifiant: „De când au o țară, israelienii au încetat de a mai fi «popor ales», au devenit ca ne-aleșii: egoiști, răi, xenofobi, nedrepti cu goii-ii, brutali, mincinoși, teroriști-de-stat (și de partid). Cu o aroganță insuportabilă, ei, deținători de decenii ai armei atomice, tipă de fiecare dată când o țară musulmană este bănuită că deține «arme de distrugere în masă» (ca Irakul, denunțat americanilor, care au pornit la război cu acest pretext, motivul fiind petrolul), dar doamne-fereste să sufle un cuvânt despre pose-soarele comuniste: China, Coreea de Nord.”. După această globală punere la punct, diaristul își coboară privirile, revenind la motivul tulburării anterioare, și anume Comisia Internațională pentru Studiarea Holocaustului în România. Și, după ce înșiruie membrii Comisiei, ce face Paul Goma? Îi ia cumva la rând pe aceștia, în stilul său inconfundabil? Deocamdată nu. Într-un mod totalmente aberant, dar tipic pentru polemistul nostru, acesta se referă în continuare la persoane care nu sunt în respectiva comisie. Dacă nu mă credeți pe cuvânt [*efect oratoric garantat în ședințele de demascare, mai lipsește: “Dragi tovarăși”*], iată fragmentul: „Privesc lista celor din «Comisie»: nu-l văd pe Andrei Oișteanu, membru eminent al numerosului și criminalului clan Răutu, neobosit vânător de «fasciști antonescieni», de «negaționisti»; nu-l aflu nici pe Andrei Cornea, apărător fără condiții și justificator al politicii teroriste a Israelului și a Statelor Unite din ultimul cincinal, cu tot cu părintele său «liberalul» bolșevic Paul Cornea; nici pe eternul tovarăș caraliu Teșu de la «Munca», nedespărțit de carnetul-negru în care îi pune-bine pe dușmanii poporului cu amenințarea: «Ordonanța! Ordonanța!» - au oare de ce? Acești bravi macabei să fi fost înlocuiți în ultimul moment cu doi-trei goi figuranți-activi (ca toți proaspeții convertiți, mai catolici decât Rabinul-General) - ca Pippidi, M.D. Gheorghiu, Totok? Dar unde o fi D.C. Giurescuă - să fi lins el pe degeaba ceea ce a lins? Dar Gabriel Andreescu? Dar Dan Pavel? Dar Laszlo Alexandru, dar Pecican? Dar Buzura, Doctorul Honoris Causa de la Ierusalim, răsplătit pentru isprava înalt culturală de a fi trimis la topit un volum de documente care probau fără tăgadă și responsabilitatea evreilor în tragedia generală? Dar Breban, dar Țepeneag - cu stindardul pe care scrie, citeț, «Ed. Reichman»? Dar Marta Petreu cu I. Vartic, ucenici-ascultători ai înțeleptului tovarăș Ion Ianoși?”. Teza Marii Conspirații, infiltrată și disipată în scrisul lui Paul Goma, e adusă la asemenea „explicații” care ar fi comice dacă n-ar fi triste - și invers. Ceea ce profetul de la Paris nu poate înțelege în rup-

tul capului este că nu are dreptul (juridic și moral) de a face tuturor procese de intenție; că afirmațiile și negațiile lui se cer documentate, probate, dovedite; și că, în genere vorbind, libertatea de exprimare se întinde până acolo unde ea poate încălca dreptul lui X sau Y la propria imagine. Nu poți terfeli, la nesfârșit, figurile atâtor colegi de breaslă, *fără ca breasla să te respingă cu un nu hotărât și unanim. [subl. mea, întristată: deci au lucrat bine "îndrumătorii spre îndărăt", vorba lui Dan Deșliu din perioada lui bună].*

"Daniel Cristea-Enache"

Cristian Bădiliță îi răspunde la coada unui text, în un P.S. - în ziarul "Averea" / 18.10.2005:

"Un popor de intelepti

"Din decembrie 1947 pana in decembrie 1989 poporul roman n-a existat. Din decembrie 1989 poporul roman a devenit brusc „intelept“. Am mai povestit in cateva randuri experienta mea „revolutionara“, intr-un oras de provincie, unde taberele s-au triat de la bun inceput: sub tirul posibil al securistilor, noi, „derbedeii“, pe trotuare si-n dosul tufisurilor, ei, „inteleptii“. A doua zi totul devenise clar: „inteleptii“ tov. Iliescu castigau partida, „derbedeii“, ezitanti, politiciosi in fata „experientei“ varstei a treia, se retrageau in cochilia resemnarii, iar Romania musca, aparent satisfacuta, din siropoasa tarta a nesimtirii. Daca privesti lucrurile cu oarecare detasare (lucru dificil in cazul meu, in cazul multora dintre noi, cred) decembrie '89 nu pare altceva decat un carnaval pe jumătate spontan, pe jumătate pregatit, cand „nebunii“ au reusit, pentru o zi, sa intoarca lumea pe dos, adica sa o normalizeze prin entuziasm. Dar nici un carnaval nu dureaza. Pe 23 decembrie ne cufundam, iar in mlastina intelepciunii somnolente, a nonistoriei confortabile, a amneziei si fatalismului bleg. Nu sunt de felul meu un intransigent. Iubesc masura, echilibrul, viata simpla, neaventuroasa, degustata in sacra ei banalitate. Dar exista perioade in istorie, in istoria noastra comuna, fireste, cand un anumit „instinct social“ te scoate, oricat i te-ai impotrivi, din ordinea casnica aruncandu-te in valmasagul strazii. Daca lucrurile ar fi decurs normal dupa '89, daca as fi simtit o insanasitoare a vietii publice romanesti, pe masura sacrificiului celor peste o mie de tineri eroi, mi-as vedea „linistit“ numai de carturarie. M-as comporta si eu ca si predecesorii mei, „rezistenti“ prin cultura in anii '80, tinandu-ma cat mai departe de lumea dezlantuata. Intr-un interviu de acum cativa ani, Andrei Plesu pune degetul pe rana. Diferenta dintre Cehia de azi si Romania de azi, spunea, in esenta, Plesu, se datoreaza faptului ca intelectualii cehi, sub comunism, au facut rezistenta la propriu, ajungand in puscarie sau fiind obligati, unii dintre ei, sa-si castige viata ca maturatori, in vreme ce noi, intelectualii romani, am stat si-am citit ce ni se dadea voie sa citim. Altfel spus, ne-am vazut de „ale noastre“, de marunta noastra comodate, in vreme ce in jurul nostru minciuna si crima se instaurasera parca pentru eternitate. Intelectualii cehi au refuzat sa-si exhibe „intelepciunea“ atunci cand li

se impunea sa se dovedeasca „nebuni“. De aceea astazi, Cehia sta cu capul sus in fata comunitatii europene, impunandu-si punctele de vedere, nu cersind pomana. Dupa '89, poporul roman, in frunte cu intelectualii, s-a cufundat din nou, cu buna stiinta, in maioneza „intelepciunii“ ineficiente. Cate ziare si reviste pun cu adevarat degetul pe rana? Cati dintre mentorii acestora vor cu adevarat sa indrepte lucrurile spre normalitate, spre cinste si normalitate? Majoritatea s-au aliniat directivelor tacite ale corectitudinii politice, ideologiilor stangiste implicite, autocenzurandu-se si inventandu-si scuze „decente“ pentru a-si camufla arivismul ori lasitatea. „Diplomatia“ devine a doua natura a romanului ajuns intr-o functie oarecare. Nimeni nu-i cere sa fie diplomat, nimeni nu-i impune centura cenzurii, dar parvenitul simte nevoia sa ridice singur bariere, sa obstrueze canale, sa inalte diguri si sa arunce plase de intimidare. Am fost invitat la un moment dat sa colaborez la un cotidian destul de cunoscut din Bucuresti. Totul a mers perfect atat timp cat am trimis texte cvasianistorice, despre Parinti si Biblie, meditatiuni atemporale sau impunsaturi de ordin general.

La primul text angajat, care ochea intr-un amic al suveranului gazetar am simtit cum tensiunea incepe sa creasca, rotitele cenzurii sa se puna in miscare, diplomatia sa-si scoata paianjenii de dupa colt si sa inceapa manevrele textile. Romania nu va ajunge nicaieri, absolut nicaieri ascunzandu-si sistematic gunoiul sub pres, „gainingandu-se“ perpetuu. Diplomatiile, candoarea, intelepciunea sunt ingrediente firesti intr-o alta epoca decat cea prezenta. Atata vreme cat securistii, comunistii activisti, leprele regimului criminal se misca liber prin natura, prin cultura, prin politica, a fi „intelept“, a fi „diplomat“, a fi „normal“, a fi „impaciuitor“, a scrie si a vorbi numai despre sexul sau culoarea pielii ingerilor nu-i altceva decat lasitate camuflata in virtute.

Colaborationism si duplicitate. Avea dreptate un judecator recent al poporului cand ne acuza generatia de frustrare. Cum sa nu te simti frustrat cand vezi ca ani din viata ta au fost degeaba rasi din calendar, cand oameni nevinovati au murit pentru ca nimic din ce si-au dorit sa nu se intample, cand aceleasi legume „intelepte“ duc Romania de ham spre cele mai inalte culmi ale socialismului si asa mai departe? Dupa ce ne-au scos din istorie „inteleptii“ incearca sa ne tempereze nerabdarea, explicandu-ne, de dimineata pana seara, ca istoria nu-i decat o forma a lasitatii colective. „Inteleptii“ nostri ambigui isi pun maini in fata fostilor criminali, activisti si lepre, dar devin intransigenti si se delimiteaza precaut de toti cei care nu accepta compromisul. A ajuns o boala sa nu-ti placa sa traiesti in murdarie si promiscuitate politica, au ajuns blamabile sinceritatea, adevarul si alergia la infectie. Totul in Romania e amestecat, stanga cu dreapta, extrema stanga cu liberalismul si academia cu topismul; victimele si calaii sunt pusi pe acelasi talger, masurati dupa aceleasi criterii; primii sunt condamnati a treia oara, la nesfarsit, ultimii absolviti cu onoruri; nu mai stii care-i licheaua si care-i nelicheaua; care-i „al nostru“ si care-i „al lor“; pe cine sa tragi la raspundere si pe cine sa felicitai? Dupa carnavalul „nebulilor“ din '89 a urmat balciul nesfarsit al „inteleptilor“. Repet, sunt pentru com-

promis, pentru diplomatie si pupaturi in piata publica, dar nu in conditiile actuale, cand nimic nu s-a decantat. Amintiti-va o clipa de Franta de dupa razboi. Iertarea, compromisul si diplomatia au venit dupa judecarea criminalilor si colaborationistilor, dupa plasarea lor igienica la racoare. Dar poate nici nu mai conteaza, acum, pentru unii dintre noi, ce se intampla si ce se va intampla cu Romania.

Viata merge inainte, asa cum Romania merge inapoi, mereu impotriva vietii. Noi avem o singura menire: sa aparam, in tot ce facem, frumusetea si prosperitatea florilor de pe mormintele celor ucisi in decembrie si iunie. Nu de alta, dar „micul intept“ isi plimba cainele in fiecare seara prin mausoleu, confundandu-ne crucile cu boschetii.

P.S. Un scurt raspuns dlui Daniel Cristea-Enache, al carui „ochi magic“ din „Romania literara“ 38 imi este „adresat“. Va inteleg foarte bine reactia: N. Manolescu va da o paine, nu Paul Goma; va inteleg si nedumerirea: cum pot fi „si, si“, sau, cu vorbele Dvs, cum poate exista o „asemenea formula umana“, amestec de spiritualitate si altceva, foarte neplacut? Ce nu accept sunt doua lucruri: agresivitatea fata de o persoana pe care n-o cunoasteti decat dupa ureche si, poate, dupa frunzarit; confuzia rautacioasa a planurilor. Eu nu jignesc niciodata pe nimeni, ci incerc sa separ, sa discern, sa aleg si, atunci cand e cazul, sa pun la punct motivat. Imi asum riscul criticii, nu insolenta jignirii. In episodul „antisemitului“ Goma aproape toti ienicerii damboviteni l-au luat in brate pe vinovat, pe Manolescu, nu pe cel jignit, Goma. Dle (fara ghilimele, fireste) Cristea-Enache, inteleg necinstea cand e platita gras; cand insa traiesti in sau din cultura romana singurul lux pe care ti-l ingadui e minima onestitate. Credeti ca mi-e usor sa scriu ce scriu uneori? Credeti ca mi-e usor sa-mi pierd timpul cu toate micimile de acolo? Credeti ca mi-e usor sa ies din mrejele Ecclesiastului ca sa va raspund la insolente? In fine, al treilea lucru: cand polemizati, faceti-o barbateste, sistematic. De ce polemizati doar pe fleacuri? Va astept cu remarci consistente despre Pateric, Septuaginta, Parintii Bisericii, evanghelii apocrife. Oricine, in Romania, e specialist in punerea la zid a lui Goma si in „moralita“ socialista. Pana una-alta, sa ne vedem de treburile noastre. Poate inteleteti mai multe din textul de mai sus. Ar fi pacat de tineretile noastre, ale amandurora. (Berlin, 17 oct. 2005)

“Cristian Badilita”

*

COMENTARIU, CITITORI, ZIARUL AVEREA ONLINE

De la Culcer 2005-10-17 23:21:34

Goma si listele de ieniceri

Nicolae Manolescu se infunda intr-un sir de contradictii penibile si de afirmatii de genul "nu discut cu Dta, fiindca esti tuberculos". Cred ca si-a atins pragul incompetentei.

Sunt incintat ca pot citi articole ca ale Dv. si imi pare bine ca nu sunteti singurul.

Dan Culcer

De la Mircea Stanescu 2005-10-18 00:11:00

Va rog, mai jos este un pasaj care va priveste direct...si foarte personal Revista "Timpul", Iasi, nr. 10, octombrie 2005 [titlu] "De fiecare data credem ca lumea începe cu noi", Interviu cu Nicolae Manolescu realizat de Radu Eugeniu Stan la 27 septembrie 2005 (p. 14, col. 2-4) "[subtitlu:] N-am avut nici un conflict cu dl. (! - n. m., v. mai jos) Liviu Ioan Stoiciu

R.E.S.: A fost discutat, în ultima vreme, un conflict al dumneavoastra cu dl Liviu Ioan Stoiciu.

N.M.: N-am avut nici un conflict cu (! - n. m.) Liviu Ioan Stoiciu.

R.E.S.: A aparut si nu apel, la un moment dat.

N.M.: N-am nici un conflict cu (! - n. m.) Liviu Ioan Stoiciu. Dimpotriva, Liviu Ioan Stoiciu, care a fost redactor-sef adjunct al Vietii romînesti, a publicat acolo un text cu multe elemente antisemite. Uniunea Scriitorilor a dat un comunicat în care atragea atentia ca asa ceva nu este permis nici de lege, nici de codul valabil în lumea civilizata, si i-a retras dlui Stoiciu functia de redactor-sef adjunct. A ramas doar redactor. Asta a fost tot! Ce a facut dl Stoiciu pe urma, deja nu mai intra în raza mea de vedere. E treaba lui. A strîns semnături a protestat, a spus cîteva minciuni gogonate, ca nu l-ar fi chemat nimeni... Toata redactia a venit, în afara de el, la o discutie. A spus ca l-am chemat la tribunal, ca am vrut sa-l judecam... Sau nu l-am chemat, sau l-am chemat, sa se hotarasca pîna la urma ce-am vrut sa facem! Chestiunea e ca dl (! - n. m.) Stoiciu a încalcat o lege si o norma de buna cuviinta si trebuie sa plateasca, atîta tot! Eu n-am sa astept ca pedepsele pentru asemenea lucruri sa vina din strainatate, cum se întîmpla la fotbal, unde stadioanele echipelor care striga slogane rasiste sînt suspendate de UEFA, nu de Federatia Romîna de Fotbal. Nu! Uniunea Scriitorilor va lua masuri, ca nu va astepta sa intervina, nu stiu, Ambasada Statului Israel sau presedintele Comunitatii Evreiesti din Romînia.

R.E.S.: Alt subiect, mult discutat, mai ales de presa cotidiana din Bucuresti, este faptul ca ati fost dat în judecata de dl Paul Goma.

N.M.: De la dl Paul Goma, pîna una-alta, n-am primit nimic. Dl Paul Goma s-a învătat sa traiasca din scandal si, daca nu provoaca unul la cîteva luni, nu se simte bine. Eu n-am nici un motiv, n-am nici o treaba cu Paul Goma. El poate sa faca ce vrea. E major, are saptezeci de ani, poate sa scrie ce doreste, poate sa fie si antisemit, si antifascist, si anticomunist, e problema lui. Problema mea este ca avem de a face cu o revista editata de noi! Nu de Paul Goma! Deci, razboiul Uniune-Paul Goma, Manolescu-Goma, toate astea sînt false. N-am nici un razboi cu Paul Goma! De mult nu mai am nici un razboi cu el!

R.E.S.: Iar atacul recent la adresa dumneavoastra, semnat de dl Badilita, în Avere...

N.M.: Nu, nu!!! Nu exista dl Badilita (!!! - n. m.)! Hai sa fim seriosi, sa vorbim de altceva! [...]

mirceastanescu@hotmail.com

Mai există un mesaj adresat de LIS celor care l-au “asistat” (cu prosopul, ca antrenorii pe boxeuri...). Avînd un caracter personal, nu-l transcriu.

După acestea nu mai am chef să continuu portretul Manolescului. Ni s-a oferit - grațios - autoportretul.

Păcat (numai atât?) că autorul textului nu vorbește deloc - dar deloc, nici măcar din greșeală - de perioada de un an de zile: 28 iunie 1940-22 iunie 1941, întâia, cronologic Ocupație a Basarabiei și a Bucovinei de Nord - și care a jucat într-o bună măsură un rol nefast în desfășurarea evenimentelor ulterioare - prin răzburarea românilor pe evrei după alungarea bolșevicilor în 1941. I se va fi șters și lui din memorie - dacă va fi fost înscrisă...

Altfel, iată: Basarabia - așa, cu șovăieli, cu handicapuri (istorice, psihologice) se află și de această dată în fruntea celor care încearcă să stabilească adevărul în sensibila chestiune evreiască din timpul celui de al II-lea război mondial.

Miercuri 19 octombrie 2005

Azi a apărut “Comunicatul” - iată-l:

Revista lunara “Viata Romaneasca” Anul C (100), Nr. 8-9 / 2005, pagina 8
COMUNICAT AL REDACTIEI REVISTEI “VIATA
ROMÂNEASCA”

“În legatura cu problema creata de publicarea unui fragment al Jurnalului domnului Paul Goma, în numarul dublu 6-7 din acest an al “Vietii Românești” si la care face referinta comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor, din 8 septembrie 2005, reprodus aici (mai jos), conducerea revistei doreste sa declare urmatoarele:

Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor nu a avut începând din decembrie 1989 si pâna astazi nici un fel de interventie autoritara în politica sau, în general, în contemporanul editorial adoptat de “Viata Româneasca”. Relatiile publicatiei cu succesivele conduceri ale Uniunii, inclusiv cu actualul presedinte si comitet pot fi socotite, sub raportul principiilor, drept exemplare. Uniunea Scriitorilor a sustinut, într-o oarecare masura” uneori salutar, însa, inclusiv în cazul publicarii volumelor suplimentare ale “Vietii Românești (exemplu: (sic!))” din punct de vedere financiar activitatea acestei institutii a culturii române, de o deosebita traditie si de un ales prestigiu. Referirile la cooperarea dintre Uniune si “Viata Româneasca”, aflata sub patronajul sau egida URSS facute în negativ, indiferent din partea cui ar veni eventual, nu corespund într-unimic realitatii.

“Punctul de vedere al Comitetului Director al URSS, care a fost exprimat si în sedinta din 8 septembrie, rezumat în comunicatul mentionat cu privire la publicarea textului domnului Paul Goma, corespun-

de concluziei redactiei asupra acestui subiect. Daca *publicarea fragmentului de jurnal, ce include aprecieri afectând relatiile umane, în primul rând la nivel interetnic*, (s.m.) a putut sa se produca, faptul a decurs exclusiv din aceea ca pregatirea respectivului numar s-a efectuat într-o perioada în care comunicarea dintre membrii grupului "Vietii Românești" nu a urmat, din motive independente de orice vointa, cursul firesc, propriu unei redactii de cultura.

Revista a dezvoltat sub conducerea regretatului Cezar Baltag, dar si în ultimii opt ani de aparitie, o conduita deschisa, libera, contrara oricaror derive extremiste, extrem-nationaliste, antisemite, agresive, sovine, fiind un vector semnificativ al europenismului în arta, în istorie, cu deosebire în literatura prezentului, în filosofie, sau metapolitica si, în general, a dezvoltat atitudini universaliste, de cultivare a valorilor modernitatii.

"Viata Româneasca" arata deplina consideratie scriitorilor care au dorit si doresc sa colaboreze, sau care lucreaza în redactia sa. Nu vor fi publicate însa niciodata, nici macar prin exceptie, sau din eroare, expresiile unor pozitii extremiste, antisemite, lezante la adresa unor etnii sau religii, trivialitatile (în sens penibil pornografic) lipsite de o clara acoperire estetica, atacurile suburbane la adresa colegilor, sau a semenilor nostri. Orice opinie este bine primita în paginile revistei, orice atitudine critica este salutata, sau cel putin respectata, însa exemplele oferite de principalele publicatii literare sau de cultura ale civilizatiilor mari ale lumii actuale nu vor fi sfidate de revista care împlinesc anul viitor un secol de aparitie, si care a fost fondata tocmai în conformitate cu spiritul unora dintre cele mai celebre, la acea vreme ca si acum, periodice occidentale.

"În cazul în care au existat sau vor exista luari de pozitie contrare comunicatului Comitetului Director al URSS din 8 septembrie, sau în opozitie cu prezentul comunicat, venind din partea indiferent carei persoane aparținând colectivului redactiei "Vietii Românești", acestea nu angajeaza institutia noastra, nu îi apartin în nici un fel si cad în raspunderea exclusiva a celui care s-ar angaja pe o astfel de cale.

Caius Traian Dragomir,
redactor-sef

Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor
În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de *aparitia în revista Viata româneasca, nr.6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste* (s.m.) si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii își exprima regretul fata de publicarea acestuia.

Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a invitat redactorii revistei Viata româneasca la o discutie pe aceasta tema. Au raspuns invitatiei domnii Caius Traian Dragomir, redactor sef, Vasile Andru si Petre Got, redactori. În consens cu opinia Comitetului

Director, membrii redactiei Viata româneasca au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului aflat în discutie si si-au însusit continutul si formularea comunicatului USR pe aceasta tema. Directia revistei Viata româneasca a hotărât sa publice în proximal numar al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România si punctul de vedere propriu, ce exprima aceeasi atitudine fata de aparitia articolului. Comitetul Director al USR si redactorii revistei Viata româneasca au decis sa faca tot posibilul ca asemenea incidente, ce pot constitui subiectul unor tensiuni si se plaseaza în afara legilor tarii si normelor societatii contemporane, sa fie evitate pe viitor. Ambele parti tin sa reaminteasca faptul ca revista Viata româneasca a fost în trecut si ramîne si azi promotoarea ideilor de toleranta etnica. Revista a manifestat constant o atitudine de larga deschidere spre toate grupurile etnice, publicînd chiar si un numar special dedicat scriitorilor evrei din România

Nici USR, nici conducerea revistei Viata româneasca nu doresc limitarea libertatii de exprimare a opiniilor, ci doar încadrarea expunerii acestora în limitele unanim acceptate în lumea civilizata. Comitetul Director al USR atrage atentia opiniei publice ca în comunicatul sau conducerea USR nu a incriminat nici o persoana, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat îngrijorarea fireasca fata de aparitia unui text care propaga idei antisemite într-un periodic aflat sub egida USR. Redactorii revistei Viata româneasca invitati la Comitetul Director, au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere.

Comitetul Director al USR a decis sa îi retraga domnului Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numarului în care a aparut textul în discutie, calitatea de redactor sef adjunct al revistei Viata româneasca.

Joi 20 octombrie 2005

Zi agitată, plină. Am început textul despre "Holocaust în Basarabia". Am redactat un mesaj către prieteni în chestiunea actiunii noastre de răspuns la atacurile manolești; spre seară m-am hotărât să confecționez un "Anunț": fac apel la un avocat, două avocate să apere fără arginți cauza noastră. M. Stănescu și D. Culcer nu au fost de acord cu apelul către voluntariatul avocaților. V. Stan: că da, măcar ca valuri-valuri provocate.

Acum, fiind orele șase dimineța - aștept... poșta electronică și de peste Ocean.

Până atunci textele de protest semnate de Gr. I. Culian și Gabriel Pleșea:

"Scrisoare deschisa adresata lui Nicolae Manolescu,
Presedintele Uniunii Scriitorilor din Romania
Domnule Nicolae Manolescu (fara "stimat" - pentru ca nu va stimez),
"Am urmarit interviul Dvs. transmis de postul TVR International

joi, 13 octombrie 2005, in cadrul careia ati facut afirmatia - iresponsabila si revoltatoare, in opinia mea - ca semnatarii Protestului PRO Paul Goma, printre care si eu (publicat de saptamanalul pe care il conduc, New York Magazin, in numarul 436, din 21 august 2005, la pagina 11), ar fi “insi mai mult decat dubiosi, de prin alte parti, gen Plesea, de la New York, si altii, de prin Canada, bine cunoscuti pentru simpatiile lor legionare” (!?!) facand insa o singura nominalizare: scriitorul Gabriel Plesea, presedintele Foreign Press Association of New York, corespondentul cotidianului Romania Libera la New York, membru al Uniunii Scriitorilor din Romania (al carei presedinte sunteti !?!) si unul dintre colaboratorii mei cei mai apropiati. Avand in vedere afirmatia foarte grava facuta de Dvs. in interviul mentionat, dar si faptul ca ma numar printre semnatarii Protestului PRO Goma, va intreb:

1. Care sunt scrierile mele cu caracter legionar publicate in cei aproape 10 ani de cand conduc saptamanalul de limba romana New York Magazin?;

2. Cum explicati faptul ca singura persoana nominalizata de Dvs. este scriitorul Gabriel Plesea, cunoscut fiind faptul ca domnul Plesea se numara printre cei mai aprigi critici si demascatori ai cameleonismului Dvs. politic, incepand cu “contributia” pe care ati avut-o la distrugerea Aliantei Civice si a Partidului Liberal si terminand cu simpatia consecventa fata de Ion Iliescu, fost presedinte al Romaniei si fost sef al PSD?;

3. Cum se face ca multi dintre semnatarii Protestului PRO Paul Goma sunt (inca) membri ai Uniunii Scriitorilor? Sa inteleg ca Uniunea condusa de Dvs. numara si unii membri care au “simpatii legionare”?

Consider ca afirmatia pe care ati facut-o aduce grave prejudicii morale tuturor semnatarilor Protestului, si ca o persoana aflata in pozitia Dvs. nu are nici autoritatea si nici dreptul de a jigni, intr-un mod iresponsabil, personalitatile remarcabile din tara sau din Exil care nu au facut altceva decat sa ia atitudine fata de tratamentul incalificabil la care este supus cel mai important exponent al disidentei anticomuniste din Romania, d-l Paul Goma. Dupa ce l-ati pedepsit pe d-l Liviu Ioan Stoiciu cu destituirea din functia de redactor sef adjunct la Viata Romaneasca pentru publicarea unui articol cu caracter chipurile anti-semit (fara sa cititi macar textul!), dupa ce l-ati cocolosit ani de zile pe Ion Iliescu (desi erati, parca, “liberal”), iata ca acum veniti in fata a milioane de telespectatori si folositi calificative denigratoare la adresa unor membri ai Uniunii Scriitorilor si a unui grup de oameni cinstiti care apara un simbol al luptei impotriva comunismului, un sistem criminal, care Dvs. v-a adus atatea beneficii. De aceea, va cer:

1. Sa va cereti scuze, public, semnatarilor Protestului PRO Paul Goma pentru afirmatiile facute in interviul din emisiunea TV citata;

2. Sa demisionati din fruntea Uniunii Scriitorilor, lasand locul unei persoane care sa elibereze aceasta institutie de minciuna, cenzura si manipulare a opiniei publice.

Grigore L. CULIAN, editor New York Magazin
New York, 15 octombrie 2005

“Simptome ingrijoratoare la colaborationistul Nicolae Manolescu
Motto: “Il faut se rappeler que la plupart des critiques sont des hommes qui n'ont pas eu beaucoup de chance et qui, au moment où ils allaient désespérer, ont trouvé une petite place tranquille de gardien de cimetière.() Le critique vit mal, sa femme ne l'apprécie pas comme il faudrait, ses fils sont ingrats, les fin de mois difficile.”

Jean-Paul Sartre, Qu'est-ce que la littérature?, Éditions Gallimard, 1948.

“Reactia viguros negativa, generata de decizia abuziva a conducerii Uniunii Scriitorilor din Romania de a-l destitui pe scriitorul Liviu Ioan Stoiciu din directia revistei ‘Viata Romaneasca’ pe motiv ca a permis publicarea in revista a unor texte semnate de Paul Goma, i-a provocat duplicitarului presedinte al USR, Nicolae Manolescu, o violenta criza de identitate la adresa semnatarilor Protestului din 11 septembrie 2005. Dupa ce un timp, in privinta Protestului, a tacut malc, potrivit politicii sale de strut rezistent prin cultura, Nicolae Manolescu, acest histrion jucand rolul de ‘mare critic si istoric literar, care a pus o amprenta de nesters asupra culturii noastre’ (anilingusul apartine mediocrului si plicticosului codificator in proza Augustin Buzura-‘Gusti’, fartatele manolescului la "vorba Iliescului" ‘talharii’ literare), a fost imboldit ba de unii, ba de altii sa spuna/faca ceva. Pe rand, Rodica Palade (Revista 22), Sorin Marculescu (in Observator Cultural, fiindca Romania literara, domeniu manolesc, a refuzat sa-i publice Scrisoarea deschisa), Victor Roncea (Ziua), Ovidiu Pecican (Observator), Liviu Cangeopol (New York Magazin) si altii au pus in discutie decizia aberanta a Comitetului Director al USR, condus de Nicolae Manolescu, si reactia pe care aceasta a starnit-o. De fiecare data presul USR-ului a scaldat-o: ca textul lui Goma e un text antisemit, ca Stoiciu nu a venit la judecata Consiliului, ca el nu are nimic cu Goma (trecand sub ticaloasa tacere ca a votat excluderea acestuia din USR sau ca a interzis publicarea aceluiasi in Romania Literara). In fine, cu ocazia unui interview pe postul TV Romania Cultural, difuzat in reluare pe 13 octombrie si pe reseaua TVR International, dupa ce si-a etalat realizările (Intalnirea de la Neptun si premiul de \$10.000 acordat scriitorului peruan Mario Vargas Llosa - care, cu aceasta ocazie, a evocat intalnirea de la Paris cu disidentul Paul Goma si nu cu vreun rezistent prin cultura!), Nicolae Manolescu a fost invitat sa comenteze asupra Protestului din 11 septembrie 2005, semnat de 196 de persoane. Brodand si mintind fara nici un pic de rusine, fara sa aminteasca macar esenta Protestului, pe care probabil nici nu l-a citit, Nicolae Manolescu s-a referit doar la Liviu Ioan Stoiciu, afirmand ca acesta, ‘dupa ce a facut gogomania’, in loc sa vina sa discute cu el si cu Comitetul Director ‘a adunat semnături ale unor insi mai mult decat

dubiosi de prin alte parti, gen Plesea de la New York, si altii de prin Canada bine cunoscuti pentru simpatiile lor legionare.’ Adevarul este ca nu Liviu Ioan Stoiciu a adunat semnaturile la Protest. Acesta a fost redactat de un grup de romani cu coloana vertebrala, ultragiati de abuzul marsav al lui Nicolae Manolescu, si lor li s-au alaturat semnaturile protestatarilor. Desconsiderand numele si numarul protestatarilor, unii dintre acestia personalitati ale Exilului romanesc, Nicolae Manolescu sfarseste prin a-i califica pe semnatori drept ‘simpatizanti legionari!’ Raspunsul demential al lui Manolescu este inca o dovada a caradasiei acestuia cu Ion Ilici Iliescu care, cu ocazia descinderilor sale pe la New York, ii infiera proletar pe cei ce ii contestau legitimitatea la conducerea Romaniei postdecembriste cu apelativul de ‘legionari’. Se stie ca insulta cea mai mare, cu care bolsevic-comunistii romani ii congratulau pe dusmanii de clasa, era cea de ‘legionar’. Cu ocazia protestelor din Piata Universitatii, in 1990, Iliescu i-a vazut cu ochii lui prolet-vigilenti pe ‘legionari’, atacand revolutia sa ‘originala’. Asemenea lui Ion Ilici Iliescu, Omul cu “O” mare pentru colaboratorul sau Nicolae Manolescu, presedintele USR i-a vazut, si el (mai realist nu-i vorba, caci legionari sadea nu mai exista!), pe ‘simpatizantii legionari’ intruchipati in semnatarii unui Protest ce ii contesta buna credinta in probleme de cenzura, de destituire a redactorilor, de politica editoriala etc.

‘Nu incape indoiala ca Nicolae Manolescu, un individ a carui moralitate este mai mult decat dubioasa, odata fript cu etichetarile de ‘antisemit’ si cu infierarile ce i s-au adus in raportul Pactului Iliescu-Wiesel, cum ca este un ‘negationist deflector’, ‘selectiv’ si ‘minimalizator’ si un “trivializator prin comparatie” al Holocaustului, sufla si in iaurtul prapadit pe care il imparte cu alti prosemi de circumstanta, vazand peste tot texte antisemite in speranta ca ii vor fi iertate pacatele goiste. Si in privinta ‘legionarilor’ si a ‘simpatizantilor legionari’ Nicolae Manolescu are motive de puseuri schizofrenice. Iata ce scrie (Strict secret) maiorul Bratu Matei, de la Inspectoratul de Securitate al Municipiului Bucuresti, in septembrie 1969 (extras din Cartea alba a Securitatii, Istorie literare si artistice, 1969-1989, SRI, 1996): ‘Raport privind pe numitul Manolescu Apolzan Nicolae. Numitul Manolescu Apolzan Nicolae, lector la Facultatea de filologie din Bucuresti, a aparut ca legatura a legionarului Stamatu Horia din R.F. a Germaniei, in anul 1967. Din datele obtinute asupra lui rezulta ca, in anul 1967, a facut schimb de materiale in vederea intocmirii unor lucrari literare. Manolescu Apolzan Nicolae mai are legaturi si cu Ierunca Untaru Virgil din Franta, cunoscut ca element dusmanos.’ Deci tocmai Nicolae Manolescu care avea legaturi cu ‘legionarul Stamate Horia din R. F. a Germaniei’ striga acum ca semnatarii Protestului sunt ‘simpatizanti legionari’. Nicolae Manolescu, né Apolzan, si-a schimbat numele de familie, Apolzan, ca sa nu aiba probleme la dosar, dar Securitatea vigilenta stia! parintii lui Nicolae fiind banuiti, asa cum face fiul astazi cu altii, a fi “simpatizanti legionari” si bagati la puscarie pentru aceasta. Si iata cum, in anul de gratie 2005, Nicolae

Manolescu se simte atat de pur incat, laolalta prosemite si antilegionar, ii numeste pe cei care ii contesta stramba judecata si semneaza un Protest impotriva rusinoasei sale decizii drept "simpatizanti legionari"! In fapt aici nu e vorba de puritate (auto-declarata!), ci de manifestari mintale grave ale unui individ arogant si egomaniac. Ii recomandam deci sa se caute la doctor si sa se spovedeasca la preot, in vederea vindecarii si a pocairii (eventual la New York, la vreun dr. dv. de familie, 'double certified', si la vreun prof. univ. dr. pr., care sa nu fi semnat Protestul si sa fie, astfel, de incredere). Trecand la lucruri serioase, ne ingrijoreaza starea lui Nicolae Manolescu, care, odata cu inaintarea in varsta, prezinta vadite simptome de dementa senila. Trebuie atrasa atentia insa ca s-ar putea ca unii dintre semnatarii Protestului sa nu adopte aceasta interpretare 'medicala' a starii lui Nicolae Manolescu si, considerandu-se calomniati prin eticheta de 'simpatizanti legionari' pe care le-a aplicat-o criticul bolnav, sa procedeze mai degraba la darea lui in judecata. Eventual la un tribunal de pe aici, din Occident, unde Iliescu si alti protectori ai manolescului sa nu aiba posibilitatea de a-i manipula pe judecatori."

"Gabriel PLESEA"

O cunoștință (poștală) mai veche se indignează:

Sent: Wednesday, October 19, 2005 5:39 PM

Subject: Scandalul Goma, Stoiciu, Manolescu

"Am urmarit cu stupoare scandalul cu Viata Romaneasca si N. Manolescu. Nucredeam ca ar fi posibil ca Romania sa produca (dupa Ceausescu) o alta figura tragi-comica in persoana lui Manolescu. Un autentic dar modern Don Quichotte care vede antisemitism acolo unde originalul model vedea mori de vant. Ce dispretuiesc asa de mult la Manolescu este lasitatea. A fost acuzat de antisemitism, cred cu doi ani in urma si acum ca sa se "reabiliteze" imita personagiul lui Cervantes. Cum indrazneste acest om de litere (se spune ca este mare, dar eu ma refer la caracterul lui si nu la talentele literare pe care nu stiu in care masura le poseda) sa acuze pentru a doua oara, miseleste, fara rusine, o persoana care a dovedit mai mult decat oricine altul, curaj in apararea adevarului. Ma refer la Paul Goma deoarece el este adevaratul acuzat, care nu-si apleaca capul desi stie ca sabia poate sa-l taie. Domnul Stoiciu poate sa-si tina capul sus cu mandrie.

Pentru el toata admiratia mea. Istoria ii va cinsti numele. Si pentru toti aceia care, cu mai mult talent si cu cuvinte mai elocvente decat ale mele, au venit in apararea lor, profundul meu respect, Dr. F.I. Dworschak, Ottawa

PS Adresele paulgoma@free.fr si dculcer@teaser.fr liviu.stoiciu@gmail.com nu au fost acceptate de compania mea (Rogers) Ar fi posibil ca acest mesaj de simpatie si suport sa le fie transmis si lor?

Un articol din 22 al lui V. Tismăneanu - fragmente:

“(...)Daca democratia romaneasca la ceasul Basescu este diferita de momentele precedente (iar eu unul cred ca este), atunci presedintele poate si ar trebui sa condamne ce s-a petrecut in toti acesti 40 de ani: umilirea natiunii, batjocorirea legii, persecutia minoritatilor, distrugerea taranimii, exploatarea inclementa a clasei muncitoare, strangularea gandirii autonome si prigoana impotriva intelectualitatii. Este vorba de un imperativ motiv (...)

“Este, cred eu, necesar sa numim institutiile care au permis functionarea sistemului: politia secreta, aparatul de partid, Comisia controlului de partid, Sectia de propaganda etc. Trebuie sa-i numim si pe cei care au facut aceste institutii sa se perpetueze, uneori din diabolic fanatism, alteori din nu mai putin nociv (...)

“In ce ma priveste, am rupt cu comunismul pe baza unei decizii morale si intelectuale. Faptul ca parintii mei au fost ilegalisti nu m-a impiedicat sa vad aberatiile logice si sociologice implicate de aplicarea unui proiect utopic imbibat de cultul violentei si al unei revolutii cataclismice.(...)

“In ce ma priveste, ma situez de partea lui Vasili Grossman si sustin ca ambele crime in masa inspirate de proiecte ideologice nihilist-demonice trebuie condamnate fara nici o rezerva, definitiv si irevocabil. Dezinformarea kaghebista (ori securista) a jucat si ea un rol important in acest intristator joc al demisiilor etice. Disidenti celebri precum Saharov, Soljenitin, Maximov, Bukovski, Goma, Havel, Michnik, Kis, chiar Djilas au fost calomniati in fel si chip, urmarindu-se, cu perfida abilitate, delegitimarea actiunii lor.(...)

“Poate este prea tarziu sa reluam actiunea lui Ticu Dumitrescu, poate este naiv. Nu stiu, dar ceea ce sunt sigur este ca, fara o dezbatere despre eroi si calai, fara o abordare deschisa a ceea ce s-a petrecut cu noi si cu sufletele noastre vreme de patru decenii, nu vom putea iesi din acest univers pervers al unei false culpabilitati generale. Au existat vinovati si ei pot si trebuie sa fie numiti. Sunt de acord, asadar, cu Adrian Cioroianu si colegii sai care propun o lege a lustratiei. Fie si numai pentru ca o asemenea discutie ii va face poate sa roseasca pe cei care si-au batut joc in chip infam de vietile atator milioane de oameni. Iar daca ei nu vor rosi, poate ca macar copiii lor o vor face.(...)

[întrebare, A. Gosu] “Nu cumva condamnarea comunismului, fara o lege a lustratiei, ii va absolve vina pe unii oameni si va arunca intreaga raspundere asupra statului, o entitate abstracta?”

“Am scris acum cateva luni un articol in Jurnalul National, intitulat Presedintele Basescu si problema comunismului. Reiau aici ideea centrala. O comisie gen Comisia Wiesel ar avea nevoie de o persoana cu autoritatea morala a lui Elie Wiesel pe post de presedinte. Se gandeste d-l Basescu sa invite un fost disident, sa zicem pe Paul Goma ori pe Doina Cornea, sa prezideze o asemenea comisie? Personal nu cred ca fostii disidenti si aceia dintre noi care am scris in publicatiile exilului anticomunist simt nevoia unei asemenea confirmari a unor adevaruri strigatoare la cer”.

[A.G.] “Ati vorbit despre necesitatea infiintarii unui institut al comunismului. Care ar fi rostul lui?”

“Am vorbit despre urgenta necesitate de a infiinta un Muzeu al Terorii Comuniste in Romania. Este pur si simplu scandalos ca la 15 ani de la naruirea acelui sistem nu avem un asemenea loc de memorie menit sa mentina vie amintirea victimelor si a martirilor. Un asemenea muzeu ar fi acel memento de care avem nevoie pentru ca un asemenea experiment tragic, soldat cu sute de mii de victime (probabil peste un milion), sa nu se mai repete. Imi imaginez sali legate de politia politica, de sinistrele verificari de cadre, de ingenuncherea spiritului prin propaganda, masluirea nerusinata a istoriei nationale. Am vedea chipurile politrucilor si tortionarilor care au servit cu morbida pasiune sistemul. Ma gandesc la o sala consacrata ideii comuniste, cu chipurile celor care, crezand ca fericesc umanitatea, au condamnat-o, vorba lui Kolakowski, la sclavie universala. In plus, un Institut National pentru Studiarea Comunismului ar fi exact cadrul academic in care s-ar desfasura cercetari si dezbateri menite sa lumineze mecanismele instaurarii, functionarii si reproducerii sistemului.

“Am propus constituirea unui asemenea institut in 1997, cand am lansat la Bucuresti, in prezenta unor inalte oficialitati ale epocii, Reinventarea politicului: se pare ca am vorbit in van. Altele erau prioritatile epocii.

“Poate ca sfetnicii actualului presedinte vor apleca urechea la aceste propuneri si se va intampla acum ceea ce ar fi fost normal sa se intample de-a lungul acestor spasmodici ani ai tranzitiei. Ceea ce mi-a dat mari sperante a fost faptul ca la diversele lansari, in 2005, ale Stalinismului pentru eternitate au participat sute de tineri.”

A făcut progrese considerabile, V. Tismăneanu. Dar mai are, mai are de mers pe drumul adevărului. Fiindcă un adevăr există, orice-ar zice... Kolakowski.

Vineri 21 octombrie 2005

Abia acum am scos-o la capăt cu “Holocaustul în Transnistria”. M-am chinuit - pentru o introducere de o pagină și un final de jumătate: trei zile. A ieșit asta:

[“A fi basarabean” a fost introdus aici, la 21 octombrie. Post-Scriptum-ul a fost terminat - și pus în jurnal la sfârșitul lunii. Cum am pierdut ultimele zile din jurnalul pe octombrie, am așezat “A fi basarabean” și P.S.”-ul în finalul jurnalului pe octombrie. Acum rectific: șterg de aici “A fi basarabean” și îl las la sfârșitul lunii.]

Sâmbătă 22 octombrie 2005

Am uitat să notez: “Arta refugii” a primit, în Italia un premiu pentru traducere (e complicat, de aceea nu știu să explic).

Am cules un articol de pe internet, o publicație din Germania pentru “românii de pretutindeni”, cu data de azi :

“În cadrul Festivalului Arte si Carte

“Paul Goma si-a relansat romanul Sabina

“La implinirea rotunde varste de 70 de ani, scriitorul disident Paul Goma (foto) si-a relansat romanul bine cunoscut “Sabina”, in cadrul Festivalului Arte si Carte. Personalitate controversata, luptator anticomunist, dar cu unele viziuni deosebite pentru care unele voci il condamna drept antisemit, Paul Goma este cunoscut nu doar ca roman-cier, ci mai ales ca disident comunist, initiator al miscarii care-i poarta numele. De altfel, romanul “Sabina” descrie mizeria si ticalosia regimului comunist din anii ’50 cand se petrece actiunea, in paralel cu povestea de dragoste a doi tineri care vor sa traiasca separati de lume “intr-un spatiu propriu al puritatii”, dupa cum spunea Tudorel Urian, consilier al ministrului culturii si cronicar la “Romania Literara”. Cu prilejul lansarii romanului, scriitorul Vasile Paraschiv, coleg de generatie cu Paul Goma, a cerut presedintelui Uniunii Scriitorilor, Nicolae Manolescu, sa intreprinda toate actiunile necesare pentru condamnarea atitudinii pe care aceasta institutie a avut-o fata de scriitorul disident in anii ‘70. “Este necesara aceasta reconciliere onorabila pentru ca Paul Goma trebuie venerat ca un erou national pentru demnitatea sa de atunci”, a spus Vasile Paraschiv.

Paul Goma s-a nascut in Basarabia, dar familia sa s-a refugiat, in 1944, in Transilvania, unde el devine elev la Liceul “Gheorghe Lazar” din Sibiu. Deoarece a vorbit in clasa despre partizanii anticomunisti din munti, a fost exmatriculat din toate scolile din tara. Cu toate acestea, reuseste in 1952 sa se inscrie la un liceu din Fagaras, pe care l-a terminat in iunie 1953. Devine apoi student la Institutul de literatura si critica literara “Mihai Eminescu” si apoi la Facultatea de Filologie din Bucuresti. In noiembrie 1956, este arestat, fiind acuzat de tentativa de organizare de “manifestatie ostila” regimului comunist. In martie anul urmator, este condamnat la doi ani de inchisoare corectionala, pe care ii ispaseste in inchisorile Jilava si Gherla. In noiembrie 1958, este eliberat si trimis sub escorta pentru 36 de luni de domiciliu obligatoriu in satul Latesti din Baragan. Dupa eliberare, este obligat sa munceasca drept muncitor necalificat in diverse orase, dar isi reia studiile la facultate. A debutat in 1966, in revista “Luceafarul”, iar la doi ani a publicat volumul de debut “Camera de alaturi” (povestiri).

Romanul “Ostinato”, scris pe baza experientei scriitorului din inchisorile comuniste a fost respins de cenzura. La fel si cel de-al doilea roman al sau, “Usa”. Neputand publica in tara, autorul trimite clandestin in Occident manuscrisele cartilor sale care apar apoi in Germania si

Franta. Dupa modelul scriitorilor bulgari si unguri, care aderasera la Charta '77 a scriitorilor din Cehoslovacia, Paul Goma initiaza miscarea pentru drepturile omului din Romania, numita apoi "Miscarea Goma". Acest lucru avea sa acutizeze conflictele scriitorului cu autoritatile comuniste de la Bucuresti, culminand cu arestarea, iar, ulterior, cu expulzarea sa, a sotiei si a fiului lor in varsta de doi ani. La 20 noiembrie 1977, Paul Goma ajunge cu familia la Paris, unde locuieste si astazi. Paul Goma este, in prezent, autorul roman cu cele mai multe titluri traduse si publicate in Occident. Opera sa a ajuns in tara abia dupa caderea comunismului. In strainatate, i-au aparut volumele "Ostinato", "Usa noastra cea de toate zilele", "Gherla", "In cerc", "Garda inversa", "Culoarea curcubeului", "Bonifacia", "Arta refugii" si multe altele. (A. ZAMFIR)"

Duminică 23 octombrie 2005

Ieri mi-a dat Filip un film pe DVD, "Million Dollar Baby", de Clint Eastwood în managerul de box (extraordinar de... just) cu sublima Hilary Swank în boxeuză (am românizat după franceză). Eastwood este cineastul meu favorit de multă vreme, de data aceasta însă nu mai este vorba de universul brutal, violent al cow-boy-lor, al vânătorilor de prime, al răzbnătorilor, al polițiștilor incoruptibili, ci de cu totul altceva...

Boxul... nu doar pentru că și eu (în copilărie, în primele două clase la Școala Normală de la Sibiu) am făcut (un fel de) box - ba chiar box am făcut, chiar dacă luptam desculți, cu fulare învârtite în pumni sau/și căciuli! Apoi am trăit din amintiri și de box, la unul ca mine, agresat din toate părțile, de toți și de toate boxul fiind, desigur o "revanșă" asupra celor răi, însă privind boxul altora am înțeles multe - oricum, destule - despre viață, despre durerea fizică, despre sânge, despre moarte (măcar ca amenințare de fiecare moment), decât din o mie de cărți. Fac și eu parte dintre aceia care cred că boxul, batjocorit prin ghilimele "nobilul sport" este de departe expresia cea mai cavalească a bărbatului luptător (până de curând, când au urcat pe ring și femei...). În ciuda extremei brutalități, în ciuda gălăgioaselor declarații ucigăse înainte de întâlnire: «Îl fac praf», «O să-l distrug», chiar : «O să-l trimit la cimitir» - acestea fiind "opera" șacalilor numiți manageri - boxeurii se respectă, oricum, asta învață la primele lecții: să aibă respect față de celălalt, să nu îl considere dușman, ci partener. Ce se alege de pioasele... învățături... Depinde de natura fiecărui gladiator, dar mai ales de a managerului.

Se spune că proporțiile luate de fenomenul fotbal se alimen-

tează, în Europa, cel puțin, din absența războaielor. Toți frustrații, nebezații (am pus perdeă fran'zească cuvântului care numește adevărul) toți striviții, de-personalizații, acasă - în familie, ca adolescenți, apoi în familie, ca soți - la slujbă, pe stradă, găsesc în spectacolele de fotbal prilej de revanșă: o dată pe săptămână devin și ei bărbați. Este adevărat: și pe terenurile de fotbal se petrec scene de mare violență, atît între jucători, cât și între spectatorii de opusă... "opinie". Au fost și catastrofe în tribune, în tunelurile de evacuare, cu zeci de morți, sute de răniți, dar acelea au fost accidente. Jucătorii de fotbal, chiar dacă uneori sunt grav accidentați, rar stau față-n față cu moartea (ca în box), cei doi fotbaliști morți pe teren, un francez și un ungur făcînd parte dintre bolnavii care n-ar fi trebuit să intre pe teren.

Pe cînd la box... Moartea face parte din "echipă". Nu se poate spune nici că Moartea este al treilea om pe lîngă cei doi luptători. Mai degrabă: Moartea este o latură a luptei celor doi. Iar mînușile nu sunt, totuși, o armă, ca la gladiatori, deci contactul dintre cei doi se face direct: piele pe piele, sudoare în sudoare, muci cu muci, sînge prin sînge. Oricît ar ajunge să se urască cei doi - inferioritatea constatată, spaima de înfrîngere, rușinea, chiar pierderea de bani - nu au uitat ce au învățat în primele lecții de box: adversarul se respectă. De cîte ori am văzut luptători "îmbrățișați" în timpul întîlnirii, chiar de acceptam că unul dintre ei este epuizat și "ține", ca să nu mai primească lovituri, ca să se odihnească două-trei secunde, vedeam și altceva în ochii lui, chiar de nu-i era vizibilă privirea : momentul implorării, mute: «Nu mă ucide». Poate (nu mai sunt sigur), cel mai tare își stăpînea dorința de a-l termina pe adversar, vîzîndu-se pe el în privirea celui alt, el cerșind îndurare: «Nu mă ucide».

Pledoaria pentru box nu trebuie înțeleasă astfel : «Băieți, faceți cu toții box!» Ar fi iresponsabil un astfel de îndemn. Spun însă: «Oleacă de box nu strică, în copilărie, în adolescență». Nu neapărat ca să învețe fiecare viitor agresat să se apere, ba chiar să dea înapoi cu vîrf și îndesat - dar ca să-și facă ucenicia întru respectarea celui alt.

Nu, nu: nu strică oleacă de box...

Vineri seara Arte a transmis un ciclu de documentare despre Soljenițin (Boutang fiind inițiatorul, chiar realizatorul a două dintre ele, iar Nivat: Beatrice pentru occidentalii-din-ziua de azi).

Impresionant, emoționant, deși o mare parte dintre documente îmi erau cunoscute.

"O mare parte"... Fiindcă după reîntoarcerea lui în Rusia nu am mai văzut nimic. Victor Lupan (à propos: își mărită fata cea mare, Céline, ne-au trimis și nouă invitații) nu mi-a spus nimic -

sau am uitat eu - despre relațiile Soljenițin-Elțin (însă a vorbit chiar el, Soljenițin), însă îmi vorbise delirant (și admirativ la adresa lui “Vladimir al III-lea”, pe care eu l-am pizdit, în prezența lui, de nu s-a văzut).

Așadar - ce vedem? Scena primirii lui Soljenițin și a soției sale pe treptele unei clădiri... Despre această “întâlnire” vorbește Soljenițin în ultimele momente filmate: A spus cam așa:

«Întrevederea [cu Elțin] a durat două ore. Eu i-am vorbit două ore. El nu a spus nimic. Și nu a răspuns nimic la propunerile mele făcute în scris».

Întâlnirea cu Putin a avut cu totul alt... aspect. Putin și cu tovarășa sa de viață îi fac o vizită lui Soljenițin în casa nouă de undeva (nu am reținut unde). Cuplul Soljenițin îi întâmpină pe oaspeți, Putin sărută mâna Doamnei Soljenițin, Soljenițin nu pupă mâna Putinei. Ceea ce nu-l împiedecă să-l invite înăuntru și să-i arate... casa.

În bibliotecă. O încăpere mare, cu tavan înalt, pereții toți : numai rafturi în care se află cărțile gazdei editate în lumea întreagă. Derută în tabăra Putinilor; schimb de priviri ușor neliniștite, întrebătoare. Le sare în ajutor Doamna Soljenițin : da, sunt cărțile soțului...

Ticălosul de mine: l-am și văzut pe milițianul Anghel de la Lătești intrat în casă cu pistolul mitralieră în spinare (nu știam că e un Kalașnikov), căutînd pe sub pat (desigur: tunuri, chiar submarine), în “dulap” (o alcătuire din șipci învelită cu tifon), dar atenția-vigilența fiindu-i atrasă de cele două “biblioteci” meșterite tot de mine și, pentru că nu aveam unelte de răzuit cimentul lipit de scândurile furgăsite pe șantier, le învelisem în hârtie de îmbrăcat cărțile.

«Și le-ai citit tu pe toate, bă?» suna, repetată, lunar, trimestrial, întrebarea milițianului Anghel.

Așteptam, pândind buzele mișcîndu-se mut, ale lui Putin - “Vladimir al III-lea”, după Vladimir-Creștinătorul, după Vladimir Ilici, Descreștinătorul. Însă ‘oțul de kaghebișt știa de la școala lor, învățase și din practica de Țar al Rusiilor arta... păstrării tăcerii. Degeaba: eu apucasem să citesc pe buzele lui - dar și pe ale nevastă-si întrebarea nesonorizată:

«Și le-ai citit tu pe toate, bă?»

Altă scenă memorabilă. Probabil la cerea oaspetelui gazda îi arătase “atelierul de creație” (ironia îi vizează doar pe jurnaliștii români. Soljenițin îl poartă în o suită de odăi în care lucrează. Oaspetele cercetează rapid “locul crimei”, apoi atenția îi este atrasă de două fotografii de pe un perete. Drept la ele se duce:

“Stolîpin?” întreabă cu acel ton afirmativ al “noi”-lor care

știu-totul.

Și înainte ca gazda să confirme, Putin zice cam așa:

«Ar trebui să-i organizăm o aniversare...»

Operatorul nu l-a arătat pe Soljenițin, ca să știm dacă era încântat, dacă era mirat de cunoștințele Putinatorului - mai degrabă nu: nasul lui de *zek* știa: KGB-ul cu firmă nouă îl informase pe Kaghebutin, nu doar de planul casei sale, dar și de... conținutul pereților (vorbesc de fotografia lui Stolîpin), experții îi redactaseră chiar o notă biografică a lui Stolîpin...

Și iată, mi-am adus aminte de Dimitrie Stolîpin, nepotul primului-ministru, persoană extrem de caldă, nu știu dacă doar cu mine, însă mă simțeam tare bine schimbând câteva cuvinte cu el de fiecare dată când mă duceam la sediul PEN Clubului francez, la “Moș Tavernier”, unde el era secretar...

Mi-a făcut o mare plăcere să-l revăd pe Soljenițin. La urma urmei el, dacă nu mi-a fost tată (aveam unul) - mi-a fost fratele mare pe care nu l-am avut. După el m-am luat ca un cățel, până și barba mi-am lăsat, ca să-i semăn (și declarînd aceasta). Firește, nu l-am putut... imita în toate, ne despărțea timpul - 18 ani diferență - și spațiul. Am mai scris în câteva rânduri: nu de la el am luat... prostul obicei de a-mi trimite manuscritele în Occident, ci dintr-un impuls natural (de a găsi o *altă* găurică prin care să ies la lumină) însă exemplul lui, ce afluam despre el, omul și faptele sale îmi confirma: bine făceam ce/cum făceam! Doar în cazul Testamentului (“Dacă mor în detenție...”) l-am imitat cinstit. Iar Testamentul mi-a fost de mare ajutor față cu Fiara.

Din păcate (sic) situațiile noastre nu au putut fi comparabile: el: rus, cu faima rusească, aura rusului, un “anturaj” (în Rusia) restrâns, dar activ. Nu vorbesc de “curieri”, din aceia am avut și eu, ci de “furnici”, de invizibili, zecile, poate sutele de informatori în sensul onest al cuvântului, care i-au furnizat multele și prețioasele informații care i-au îngăduit scrierea **Arhipelagului**...; apoi dactilografele - eu nu am avut așa ceva, îmi băteam singur textele, iar cele de meserie (pe care le plăteam, ca pe Geta Gheorghiu), tocmai prin faptul că le încredințam manuscrite, erau convinse (sic) onestitatea-mi (re-sic): ceea ce dam la bătut nu putea fi... subversiv (ei, ba nu...). Bine-bine: rușii avea tradiție consolidată în privința clandestinității, pe când eu, biet român... Eram mulțumit, ba chiar fericit când un prieten accepta să-mi citească ceea ce scrisesem... Pe măsură ce menghina Securității se strângea, prietenii s-au făcut tot mai puțin doritori de a-mi citi producțiile - cred că primul care m-a anunțat că nu mai poate primi manuscrite de-ale mele a fost chiar draga de Gabriela Adameșteanu; apoi Dana Dumitriu - începînd din vara

anului 1971, când ne-am certat pe motivul... Revoluției Culturale (Natalia Stancu), însă cauza era... altul: N. Manolescu, cu el începuse a umbla; apoi au renunțat să mă citească Lucian Raicu; Sami Damian... nu mai țin minte cum s-au petrecut lucrurile cu Valeriu Cristea, însă parcă nu el mi-a declarat că nu nu-mi mai primește “de citit”-ul, ci probabil eu am mers în întâmpinarea dorinței - și s-a dovedit că nimerisem, asta fiind secreta dorință a lui.

Apoi: Soljenîțin avea prieteni care îndrăzneau să riște mânia KGB-ului pentru că găzduiau un bandit sub acoperișul lor: Rostropovici, la care a stat câțiva ani, apoi Ciukovskaia... În schimb (sic) eu am avut ceea ce el nu a avut: o familie ca cea a Anei - de neprețuit, deși Rostropovici, Ciukovskaia i-a fost... neamuri apropiate prin modul în care s-au comportat cu el.

(Abia acum am aflat: că și el fusese ținta unor tentative de asasinat: prima prin 1961, la Riazan /?/, unde careva, într-un magazin, în oraș, îi injectase o doză de ceva care prin efecte aducea a ceea ce l-a mutilat pe Iușcenko, ucraineanul, 40 ani mai târziu. A vorbit de “umbrela bulgărească”, denumire primită abia după 1980, când Markov a fost asasinat la Londra. A doua tentativă ar fi trebuit să fie la Zürich, însă el apucase să plece în America...).

În final - după ce, așezat pe scaun a vorbit îndelung (și arăta oboseala vârstei), pe versuri de-ale lui - și iarăși am regretat că nu scriu versuri à la russe - s-a plimbat încolo, încoace, pe... calidorul casei (o galerie deschisă la etajul locuinței). Ninge, ninge, el se plimba, cu pas rar - filmat din spate... Atunci am observat că se folosea de un baston. Și că muta picioarele cu greutate și, sigur, cu durere.

M-am întristat de moarte (!), până la plâns, constatînd că are să plece în curînd.

Însă nu înaintea mea - cu 18 ani mai “tânăr”.

Luni 24 octombrie 2005

Ieri am primit numai vești proaste. Madam Crângariu este foarte ocupată, nu ne ia, dar are să ne consilieze - cum, prin telefon? Am scris prietenilor o epistolă mînioasă și amărîtă. Până acum doar LIS mi-a răspuns. Dragul de el: mi-au făcut bine pe la ficiții-inimii rîndurile lui.

Mi-a trimis un răspus al său la o scrisoarea a lui B. Suceavă. Acest alt copil-minune al postmodernismului ceaușist îi pune la LIS o întrebare capitală, esențială, de o inteligență fără margini:

“Care este logica acestor lucruri?”

“Aceste lucruri” fiind... apărarea adevărului și a onoarei. Or, după lumina-lumii B. Suceavă această “acțiune” trebuie musai să posede o logică, altfel... Altfel nu poate pentru ca să existe - în fine, să fie luată în seamă de sucevele de toate extracțiile (am citit câteva producții publicistice, mai ales în “Timpul”): omul este umflat cu aer, iar de la înălțimea balonului care a devenit privește de sus, cu o superioritate obraznică... remarcabilă. Liviu Antonesei îl publică pentru că nu înțelege chiar toate prostiile debitate și le crede adâncimi ne-încă-explorate.

Tot ieri Victor Roncea mi-a scris că textul meu “Anunț” a fost... “reținut *de la* publicare” (sublinierea mea). Am apreciat lunecoșenia formulării. I-am scris în dimineața aceasta și i-am trimis din nou “A fi basarabean” despre care nu suflase un cuvânt că l-ar fi primit acum trei zile.

Nu m-am mai ocupat de soarta-lumii. Mă și întreb: cum de mai pot supraviețui americanii fără comentariile mele “antiame-ricane”? - uite, că se descurcă binișor, să nu-l supere pe Dumnezeu; dar israelienii fără “atacurile antisemite” ale mele? Greu, însă cum ei au cunoscut de-a lungul istoriei atacuri și mai antisemite decât ale mele..., au să treacă și prin această vamă.

Din catastrofa gripei aviare (cum i s-o fi spus în România mea, popularește: ciuma-găinilor?) am reținut doar disperarea gospodinelor bulgăroaice, rusoaice române (turcoaice nu au arătat), rămase și fără această ultimă “vacă” la casa omului: găina. Vaca erei comuniste devenise capra (după cum calul intrase la spălat, retrogradînd în măgar). Am “evoluat-spre-îndărăt” economicamente, în postcomunism...

Ei, da, găina - la țară... Ea este nu doar cea care dă carne - prin ea însăși, prin puii pe care-i cloștește, dar și prin neprețuitul, sfântul ou! Reîntorși la economia închisă, bieții oameni au fost acum jefuiți, nu numai de această “sursă alimentară”, dar și de ceva care-ți dă asigurarea că nu ești singur pe lume, în căsuța ta: orătăniile. Bine, bine, ar mai fi porcul, dar porcul te bucură o dată pe an, când îl tai, însă găina, rața, gâsca, bibilica... tot timpul, iarnă-vară: te ung pe la inimă și cu câte un oușor, ba chiar cu câte un puișor, dar îți dau de veste că ele sunt aici, că nu le-a mâncat vulpea, că nu le-a șterpelit vecinul - cloncănind, măcăind, gâgâind (bibilica cum s-o fi exprimînd, altfel decât în Basarabia, altfelzisa pichere: «Păcat! Păcat!»?)

Păcat, păcat.

Am primit de la Montreal:

De : cpavaluca@sympatico.ca

Objet : Exemplu de cenzura

Date : 24 octobre 2005 00:55:19 HAECA : paulgoma@free.fr

Répondre à : cpavaluca@sympatico.ca

“Mult stimat d-le Paul Goma,

“Evident numai de un nou exemplu de cenzura nu mai aveati dvs. nevoie. Vi-l trimit nu ca sa ma plang de cenzura (evident, cu ce m-ati putea ajuta dvs. ?), ci ca sa va informez, poate folositi informatia pentru o noua editie a "Apararii Tesu". Sunteti probabil la curent cu ultima productie a d-sale aparuta in "Ziua" la Dosare ultrasecrete de sambata 22 oct. Am trimis la "Ziua" la forumul pe acest subiect de doua ori urmatorul text, pe care moderatorul forumului a gasit de cuviinta sa-l cenzureze de fiecare data:

«Scrie Tesu Solomo[no]vici:

«"Adevaratul masacru al evreilor unguri a avut insa loc sub ocupatia germana: 501.507 de victime. Numai la Auschwitz, intre 15 mai si 8 iulie 1944, au fost ucisi 440.000 de evrei deportati din Ungaria si Transilvania de Nord."»

“Trec peste faptul ca aceasta afirmatie de la inceputul articolului e contrazisa de cifrele prezentate mai jos in ace lasi articol. Iau de buna afirmatia: "intre 15 mai si 8 iulie 1944, au fost ucisi 440.000 de evrei" si atat. Hai s-o analizam:

”Intre 15 mai si 8 iulie sunt, pe calendar, 55 de zile. Deci conform afirmatiei ar fi fost ucisi in aceasta perioada in medie $444.000/55 = 8.000$ de evrei pe zi. Se pune intrebarea: ce s-a facut cu cadavrele ? Au fost ingropate ? Nici vorba, pentru ca atunci ar trebui sa existe gropi comune. Ori, nu exista, n-au fost gasite gropi comune de asemenea dimensiuni. Au fost incinerati ? Da, au existat cuptoare de incinerare la Auschwitz. Dar isi poate cineva inchipui ce ar insemna incinerarea a 8000 de cadavre intr-o singura zi. Ce instalatii si ce consum de energie ar presupune asta. Si asta cand? In vreme de razboi intr-o Germanie bombardata in care fie care strop de energie era necesar efortului de razboi. Hai sa fim seriosi».

“Ei bine, acest text benign, dezvoltare (departe de a fi dusa pana la capat) a cifrelor prezentate de dl Solomo[no]vici, a fost cenzurat. Si unde ? Pe forumul de la "Ziua" unde apar tot felul de texte inepte (nu toate) cu caracter "antisemit" explicit si mult mai ofensiv decat textul meu, care nu face decat sa puna in evidenta neverosimilitatea datelor. Pun ghilimele, pentru ca termenul (antisemit) e complet impropriu, e de-a dreptul idiot, nu dvs. trebuie sa vi se explice asta. Ce sa cred ? Prostiile trec de cenzura, dar un text bine argumentat si cam neatacabil, e oprit. De fapt in a doua postare, am si spus, daca textul meu poate sa fie contrazis, daca mi se poate demonstra ca au putut fi arse 8000 de cadavre intr-o singura zi (si asta, atentie, nu in toata Germania, ci intr-un singur loc, la Auschwitz), sa fie, dar sa nu fie cenzurat. As, n-a apa-

rut. Vi-l trimit dvs. spre informare, desi tare m-ar mira sa va scape dvs. o asemenea inadverenta.

“Cu deosebita stima, Cristian Pavaluca, Montreal”

I-am scris expeditorului că mai mult decât să reproduc scrisoarea lui în jurnalul meu (cel intim...) pe octombrie - nu-mi stă în putere.

Asta-i *Ziua*, asta-i presa românească. I-am scris azi dimineață lui Victor Roncea că refuzul lui SRS de a publica textele mele, în schimb de a le scoate fulgerător (aș zice: chiar înainte de a fi fost scrise) pe cele ale lui Teșu, Șafir nu mă miră: la ei de multă vreme funcționează consileratul sovietic reprezentat prin tovarășa Rodica - nu cea cu ulciorul, cea cu telefonul. Are dreptate Cristian Păvălucă: pe forum (care iar s-a degradat într-un hal fără hal, de parcă ar fi năvălit minerii - și minereșele: analfabeți, bătășani, dobitoci, beți) apar uneori insulte la adresa evreilor, dar pe acelea tovarășul Moderator le lasă să treacă, *întru ocupare de timp și de spațiu și pentru sfânta diversiune* («Lasă-mă, nene cu chestii din astea, mai bine să vorbim de curve și hai noroc, să ciocnim (sic) o bere!» - însă nu și pe acesta. Motivul e clar ca lumina zilei: o insultă clară la adresa evreilor rămâne o... “răbufnire grosolană”, peste care evreul trece, eventual ridicând din umeri față de bătășănia *goi*-ului; pe când o intervenție ca cea citată și care nu doar completează afirmațiile “conferențiarului” ci le *contrazice* - printr-un simplu calcul aritmetic - este de nesuportat pentru evreii care... totdeauna au spus adevărul, niciodată n-au mințit - mai ales în privința cifrelor... - iar cine susține contrariul este cu adevărat un... “antisemit”!

Marți 25 octombrie 2005

Azi, probabil voi scrie D-nei Crângariu.

Iată ce mi-a transmis Dan Culcer: îl dau pe rumânle - nu înainte de a spune câteva cuvinte despre autorul lui.

Edward W. Said, filosof, sociolog palestinian a fost (fiindcă a murit acum câțiva ani) prietenul și partenerul lui Daniel Barenboim în demersurile de a apropia palestinienii de israelieni. S-au străduit să organizeze manifestări culturale palestino-israeliene, mai ales prin intermediul (sau: pretextul) muzicii. Din păcate Said nu și-a văzut visul cu ochii: în vara acestui an - după multe amânări (din pricina piedecilor puse de autoritățile israeliene), a avut loc un concert la Ramalah, în Cisiordania, în “Casa de Cultură”, acolo, în condiții de... asediu, s-a produs legendara orchestră alcătuită din tineri evrei și arabi, sub bagheta lui Barenboim și în prezența văduvei lui Said.

Rezultatul: Barenboim a fost (pentru a câta oară?) declarat persona non grata în Israel, tratat de trădător, de câine-arab, de... “antisemit” - măsură încuviințată de prea mulți evrei din lumea întreagă, pentru a mai crede în “toleranța” poporului ales.

“Iată cu ce pecete [sigiliu] adevărat lupta noastră este consacrată și nici o cenzură, nici o complicitate ocultă nu-i va împiedeca izbânda”

“Freud, sionismul și Viena
Edward W. Said

“Istoria (povestea)(...) merită câteva rânduri (...) fiindcă ea a atârnat [asupra mea] opinia publică și a alarmat inutil presa. (...) evenimentul a fost atât de deformat [falsificat] și a aruncat o lumină atât de vie asupra conflictului sionist din care face parte, încât îl relatez:

“În iunie-iulie 2000 (...) Ca mulți arabi, voiam să vizitez Libanul de Sud, «zona de securitate» ocupată militar de Israel 22 ani, până când trupele au fost alungate de rezistența libaneză. În excursia din 3 iulie [2000] ne-am oprit la închisoarea Khiam, construită de Israel (...) în care 8 000 persoane au fost deținute ca animalele, în condiții atroce și torturate. Ne-am dus apoi la postul de frontieră părăsit de israelieni, unde vizitatorii libanezi, numeroși, aruncă simbolic o piatră către o frontieră încă fortificată. (...) În cele zece minute ale vizitei, am fost fotografiat [de către israelieni] aruncând o piatră fără o țintă precisă. (...) Două zile mai târziu fotografia apărea în jurnalele din Israel și din Occident. *Eram denunțat ca terorist, aruncător de pietre, un om al violenței, etc., etc, în obișnuita unanimitate în defăimare și în arbitrar cunoscute de toți cei care au fost ținta propagandei sioniste.*

“(...) Deși în cele opt cărți despre Palestina, pledînd pentru rezistența contra ocupației sioniste, nu am încetat de a milita pentru coexistență pașnică între noi și evreii din Israel, atunci când va înceta reprimarea și depresiunea [de pământuri] a palestinienilor. Scrierile mele au fost difuzate în lumea întreagă, traduse în 35 limbi; opiniile mele sunt cunoscute, mesajul limpede. (...) mișcarea sionistă nu s-a dat în lături de la nici o metodă de a mă discredita. Un obscur avocat israeliano-american a fost angajat pentru a “ancheta” asupra primilor mei ani și de a “proba” că, deși mă născusem la Ierusalim, nu trăisem niciodată acolo! *Trebuia să mă dovedească a fi un mincinos uzurpînd dreptul-de-întoarcere [alia?] (...) potrivit perfidei legi israeliene care dă oricărui evreu, de oriunde dreptul de a se stabili pe un pământ pe care niciodată nu pusese piciorul.* (s. m). În ciuda nerușinatei și ticăloasei “anchete”, mulți dintre cei contactați de avocat au pledat în favoarea mea și toate ziarele (în afară de unul) au refuzat să publice darea de seamă. Campania avea drept scop să mă decredibilizeze pe mine și prin mine să prezinte pe toți palestinienii ca mincinoși, deci necredibili atunci când cer dreptul-de-întoarcere. Directorul jurnalului care publicase articolul a declarat că injuriile, minciunile tipărite fuseseră

plătite.

“Atunci a venit să se grefeze, după o metodă bine repetată, “afacerea pietrei aruncate”.

“Ce ironie: în ciuda celor 22 ani de devastări israeliene în Libanul de Sud, de distrugerii de sate întregi, de uciderea a sute de civili, de introducerea de mercenari plătiți pentru a jefui și a distruge; în ciuda folosirii celor mai oribile metode de tortură și detenție la Khiam și în alte locuri - propaganda israeliene prelungită de mediile occidentale - complice și venale - a ales să mă arate pe mine pentru un gest anodin amplificat până la absurd, arătându-mă ca un fanatic violent, ucigaș al evreilor. (...)

“În curând au declanșat o campanie destinată să mă radieze din universitatea unde predau de 38 ani. Articole de presă, calomnii, injurii, amenințări cu moartea urmăreau să mă intimideze ori să-mi închidă gura, campanii în care câțiva colegi s-au demascat a fi a în solda Israelului. În ciuda acestor eforturi, defăimătorii mei nu au reușit: mulți colegi m-au susținut pe față; mai mult: administrația universității a apărut adevărul opiniilor și angajamentelor mele (...)

“Ultimul episod al hărțuierilor sioniste (...) Fusesem solicitat de către directorul Institutului și Museului Freud de la Viena, pentru susținerea conferinței anuale în mai 2001. Am acceptat. În 21 august mi-a parvenit invitația oficială a directorului Institutului în numele comitetului. (...) Scisesem deja despre Freud, fiind un admirator al lucrărilor și al vieții sale. (...) Subiectul conferinței mele : "Freud și non-europeanul". Îmi propuneam să arăt că deși materialul european al lui Freud era valabil pentru Europa, interesul pentru civilizațiile vechi: Egipt, Palestina, Grecia, Africa militau în favoarea universalismului viziunii (...) și că trebuia să se țină seama de anti-provincialismul său, spre desoebire de mulți contemporani ai săi care denigrau culturile non-europene ca minore sau inferioare...

(...)“Dar la 8 februarie [2001] am fost informat de purtătorul de cuvânt al Institutului, un sociolog numit Schüleîn că...*se anulase conferința mea din cauza situației politice în Orientul apropiat.*(s.m.) (...)Nu mi s-a dat nici o altă explicație (...) În schimb New York Times din 10 martie a publicat o altă versiune, asortată de fotografia din Libanul de Sud. (...) Schüleîn, întrebat de Times a mărturisit că... nu a avut curajul să-mi comunice adevărata cauză a anulării conferinței mele: *faptul că criticam ocupația israeliană a Palestinei ar fi putut răni sensibilitatea evreilor din Viena într-un context în care se melanjau Jörg Haider și Holocaustul în istoria antisemitismului austriac* (s.m.)

(...) Adevărata cauză a anulării conferinței mele să fi fost... datorită lor față de cei care, în Israel și în America dădeau bani? Era prevăzută la Tel Aviv o expoziție Freud - deja prezentată la Viena și New York. Cu condiția : conferința mea să fie anulată. (...) *Comitetul vienez s-a conformat, a anulat invitația făcută mie - nu pentru că aș fi pronat ura și violența, ci pentru că nu am făcut-o.* (s.m.)

“Oribila flacăra sionistă să fi diminuat într-atât încât nu poate susține o dezbatere publică, un adevărat dialog? (...) E silit[ă] să folo-

sească mafioasa tactica a acțiunii din umbră, cu amenințări, șantaj, pentru a impune tăcere și a stoarce complezență? Într-atât de disperată să-i fie situația încât că cere partialitatea, monedă curență în Israel și în afara, vai!, ca să pună căluș glasurilor palestinienilor?, să asedieze sate ca Bir Zeit, sterilizând orice discuție, orice critică, peste tot unde va găsi colaboraioniști și căcăcioși, pentru a impune rușinoasa lege? Nu e de mirare că într-un astfel de climat un Ariel Sharon este conducătorul Israelului. (s.m.)

“În sfârșit, *tactica loviturii disproporționate* (s.m.) nu reușește: nu toată lumea tremură de frică și nu toate glasurile pot fi făcute să tacă. După 50 ani de cenzură sionistă și de minciună, palestinienii își continuă lupta. Și peste tot, în ciuda inconsistenței [superficialității] presei, a venalității unor instituții ca Societatea Freud, în ciuda lașității intelectualilor cu morala anesteziată, există oameni care luptă pentru justiție și pentru pace.

“Imediat după anuarea conferinței [de la Viena], Freud Musem din Londra m-a invitat să prezint în Anglia prestația prevăzută pentru Austria. După ce fusese alungat din Viena în 1938, Freud a petrecut ultimul an din viață la Londra. Două institute austriece (...) m-au invitat pentru conferințe la Viena. Un grup de psihiatri și psihanaliști au protestat împotriva anulării. Mulți au fost șocați de brutalitatea intimidării - și au făcut publică indignarea (...) Rezistența palestiniană nu a cedat.

“Cred, în continuare: *poporul nostru este destinat să câștige pacea întru [pentru] justiție, să prezinte sionismului o altă viziune a societății, una bazată pe egalitate și concordie și nu cea născută din apartheid și din rasism* (s.m.).

“Fiecare eveniment ca cel relatat mai sus îmi întărește convingerea că israelienii ca și palestinienii nu au altă cale decât pacea, pentru a împărți un pământ pe care îl cer împreună. Cred deasemeni că Intifada Al-Aqsa trebuie să-și propună acest scop, chiar de va trebui să mențină cu orice preț rezistența politică și culturală față de *insuportabila ocupație israeliană, cu politica ei de asediu, cortegiul de umilințe, plăcerea de înfoameta oamenii și gustul pentru pedepsirea colectivă* (s.m.) Zi de zi armata israeliană cauzează imense pagube palestinienilor: tot mai mulți nevinovați asasinați, pământuri devastate ori confiscate, case bombardate sau distruse, tot mai multe deplasări limitate ori interzise. Din cauza politicii israeliene mii de civili nu pot lucra, nu pot merge la școală, nu pot primi îngrijire medicală. O asemenea aroganță și o asemenea ură ucigașă împotriva palestinienilor nu vor aduce decât tot mai multă suferință - tot mai multă ură. De aceea Sharon care joacă pe [scontează] pe crimă și pe jaf nu va reuși.

“Să ținem minte: trebuie să rezistăm până la înfrângerea sionismului și să continuăm a construi mesajul nostru pe pace și pe justiție. Dacă drumul ne este semănat cu obstacole, nu contează! Nu ne vom abate de la el. Dacă unul dintre noi cade, zece se vor ridica.

“Iată cu ce fel de pecete este consfințită lupta noastră, pe care nici o cenzură, nici o complicitate ocultă nu-i va fura izbânda.

De ce am ținut să traduc, apoi să “calibrez” (citește: să aleg doar fragmente) din acest lung articol? Care-i semnificația lui?

Dacă tot nu s-a înțeles, repet:

În primul rând pentru că am văzut în poporul palestinian nefericitul meu popor basarabean-bucovinean: invadat, deposedat, umilit, deportat, alungat de pe pământul lui și din casa lui, arestat, torturat, ucis - de către invadator. Din același - exact din același motiv m-am așezat în 1999 alături de kosovari, riscând supărarea lui Liviu Ioan Stoiciu, el fiind cel care mă introdusese la *Cotidianul* lui Cristoiu. Cu totul întâmplător amândouă comunitățile sunt majoritar musulmane, iar solidaritatea mea nu este una religioasă, ci una a celor-alungați-de-la-casa-lor.

Comunitatea Evreiască din România - la informarea bătrânului turnător H. Zalis mă acuză (de astă dată în revista ei, nu prin gura guristului Gârbea) că în “articolul” din *Viața românească* (tot “articol” îi ziceau holocaustologii și **Săptămânii Roșii** publicată în *Vatra...*) că atac Israelul și politica lui... Asta ar mai fi lipsit: să-l/s-o laud (și s-o cânt, vorba lui Cosașu-Ostașu). Dar eu nu sunt nici Volovici, nici Mirodan, nici A. Cornea - nu-mi va ajunge această pagină ca să înșir numele evreilor de origine română stabiliți în Israel și care, acolo, nu văd, nu aud, nu înțelege ce se petrece cu palestinienii din partea evreilor, cei care au suferit milenii de persecuții, iar acum *se răzbună*. Am folosit deliberat termenul, condamnat și respins cu dezgust (sic) de holocaustologii care au răsfoit *Săptămâna Roșie*, unde spun adevărul: la întoarcerea românilor în Basarabia și Bucovina de Nord în iunie-iulie 1941, ce s-a petrecut - oribil - de la civil la civil (și de la militarii români, cu un an în urmă, umiliți de civili evrei pe când se refugiau fără să tragă un foc de armă) a fost *război*; la urma urmei românii au păcătuț grav, creștinește, făcând ceea ce făcuseră evreii de totdeauna (când aveau ocazia) potrivit Legii Talionului.

Nu de ieri, nici de alaltăieri mă arăt solidar cu palestinienii. Printre românii, pe de o parte analfabeți, pe de altă parte speriați de avioanele evreiești, palestinianul este acel primitiv, hoț, mincinos - și terorist de-al lui Arafat - care vrea să-i lichideze pe evrei. Atât. Românii nu știu - și nici nu vor să știe: e mai sănătos, mai înțelep să nu te pui rău cu evreii - că terorismul palestinian este opera... terorismului iudeu; că agresorul, în Palestina, era, nu localnicul palestinian, ci năvălitorul, evreul din Galiția, din Rusia care, potrivit teoriei lui Koestler, nici nu este semit - ci türk; că marii oameni politici ai Israelului de mai târziu fuseseră teroriști-teroriști, cu sânge pe mâini - da, era sânge, dar al *goi*-lor,

nu doar arabi, ci și englezi... - ca Itzak Shamir, ca Menahem Begin...; că palestinienii nu erau în nici un fel vinovați de ceea ce li se întâmplase evreilor în Europa, însă evreii colonizatori, găsiseră că un muftiu al Ierusalimului avusese o înțelegere cu Hitler (dar cu Hitler avuseseră înțelegi și membri ai comunităților evreiești persecutate); că evreii, după oficializarea Israelului, nu se mulțumiseră cu așezarea printre/alături de localnicii palestinieni (nu doar musulmani, ci și creștini, doar acolo a trăit - cât a trăit - și Isus cu ai săi), ci i-au masacrat, iau alungat, i-au dat afară din țara lor, astfel aprinzând conflicte cu țările vecine: Libanul, Siria, Iordania, Egiptul: din pricina milioanele de palestinieni refugiați.

Cum să închizi ochii, să-ți astupi urechile, ca să-ți scrii - pe pământul Țării Sfinte - versurile, studiile de istorie literară (în românește, se înțelege!), când alături de tine trăiesc (supraviețuiesc) băștinașii lipsiți de elementare drepturi? Ei bine, “colegii” noștri dragi, scriitorii români din Israel, pot foarte bine trăi, liniștit dormi - și crea-creații-nemuritoare, între două cumetrii anuale la Neptun - cu o *nesimțire criminală*, alături de indigenii palestinieni supuși rasismului evreiesc, apartheid-ului israelian!

Cum este posibil una ca asta acum, la finele secolului al XX-lea, la începutul mileniului al doilea? Riscând să-l plagiez pe Wiesel, adresez foștilor sau actualilor scriitori evrei de limbă română:

«Cum puteți voi dormi liniștiți, știind că congeneri de-ai voștri, evrei, le fac palestinienilor ce v-au făcut naziștii vouă? Dormiți liniștiți, știind că *Israelul este un stat terorist și sclavagist*? Adevărul pe care pretindeți că îl apărați merge numai până la descoperirea (sic) de “legionari-fasciști-antisemiți” - cu atât mai feroși cu cât sunt morți - dar nu și la faptele inumane, inadmisibile, criminale ale Statului Israel față de palestinieni?»

Întrebarea se adresează atât lui Norman Manea, cât și lui S. Damian. Lui L. Volovici și lui Codrescu, marele poet româno-american. Dar și slujitorilor lor: G. Andreescu, Dan Pavel, O. Pecica, Laszlo A., M.D. Gheorghiu, Pippidi, altfelzișii: prosemiți după fericita formulă a Fericitei Marta Petreu. Nu lui Oișteanu, nu lui R. Ioanid - indivizi fără minte, fără suflet.

În al doilea rând: pentru că am văzut în Edward W. Said - păstrând proporțiile - propriu-mi... drum. Chiar nu sunt observabile similitudinile? Nici mijloacele folosite împotriva fiecăruia, pentru a ne închide gurile? Nici “motivațiile” campaniilor împotriva noastră?

Iată, Said este (era, din păcate) declarat extrem de periculos, nu pentru că ar fi fost... terorist “ca tot palestinianul”, după cum

“tot românul este hoț”, ci - așa cum a încercat să arate el în mai multe rânduri; tocmai, pentru că el era partizanul demersului pașnic, nonviolent. Or “sionismul” cu care s-a războit Said, mai pe înțelesul tuturor: israelianismul are o spaimă panică de... non-violență, de pacifism - pentru că a instituit și asupra acestor termeni monopol (cum confiscase genocidul, prezentându-l ca unic și botezându-l - după F. Mauriac: “Holocaust”) : lumea întreagă trebuie să admită postulatul: evreul este pașnic (n-ar da o palmă), evreul nu este terorist - el suferă de pe urma terorismului antiisraelian! Or vine acest Said, “un arab împuțit - mai grav: un animal palestinian”, cum sunt învățați copiii israelienilor să spună, să creadă, întâi acasă, în familie, apoi la școală, apoi la armată... - care pretinde că el este pentru dialog cu evreii, nu pentru înfruntare (dar aprobă Intifada El Aqsa!); se prezintă ca ne-terorist - dar l-a văzut o lume cum dădea cu pietre în pașnicul Israel!

Cu mine lucrurile se prezintă întristător de asemănător: eu sunt extrem de periculos pentru holocaustologii de toată mâna... nu pentru că aş nega Holocaustul în general - nu, nu... Sunt mult mai pervers: nu neg masacrarea evreilor după 22 iunie 1941 în România și în Transnistria, însă... schimb vorba, susțin că evreii nu fuseseră doar victime inocente, ci și călăi (neinocenți); mai grav: că primele crime ale românilor după 22 iunie 1941, pe pământurile Basarabiei și al Bucovinei de Nord liberate fuseseră acte de răzbunare - nu de... “antisemitism”. Or și această teză este insuportabilă holocaustologilor. Ei decretaseră, prin gura lui Wiesel: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!!!» - și nu “unii români”, ci românii - iar acest încurcă-lume ne calomniază, pretinzând că și noi am fi ucis - noi n-am ucis, noi am fost totdeauna doar uciși!

Iată pentru de-ce solidaritatea mea cu palestinienii, localnici fără loc, căseni fără casă, țărani (de la țărână, de la teren - și de la țară) rămași fără de țară, în urma acțiunii “antiteroriste” - altfel barbare, rasiste, sclavagiste, a fraților noștri, evreii.

Miercuri 26 octombrie 2005

Mi-a trimis Flori Stănescu protestul său - fulminant:

“București, 25 octombrie 2005

“Scrisoare deschisă adresată Domnului Nicolae Manolescu

“Domnule Nicolae Manolescu,

“Dincolo de orice introducere, care n-ar fi decât fals-politicoasă, fals-diplomatică, intru direct în continut, cu un timbru plin de revoltă. Ca să nu existe dubii. Și ca să nu se mai spună că jumătate dintre

români asteapta pensia iar cealalta jumatate își vede de interesele-i meschine...

“Ca orice scriitor, inginer, medic, inspector, critic si, de ce nu, redactor din aceasta tara am si eu dreptul sa semnez proteste, când e vorba de aparat principii ? cum ar fi libertatea de expresie ?, atunci când acest drept este încălcat dictatorial. Este inadmisibil ca la mai bine de 15 ani de la prabusirea oficiala si sângeroasa a regimului comunist sa mai stea cineva în vârful dealului si sa ne împarta în mod discretionar ?dreptatea?, sa ne spuna cine e bun sa intre în galeria monstrilor sacrii, cine exista si cine nu.

“Si, daca înca mai am acest drept, câstigat prin lupta dreapta la demonstratiile si mitingurile din pietele Bucurestilor; în timpul examenelor date sub bombardamentele lui “IMGB face ordine!” si fetelor înfierbântate de la APACA (poate fi întrebat profesorul Lucian Boia); si sub umilinta si revolta traite sub bastoanele scutierilor; sub umilinta si revolta caldarâmului strazii Edgar Quinet patat cu sângele studentilor de la Arhitectura; a codrului de pâine gasit pe catedra amfiteatrului “Nicoale Iorga”; si a agramatului blestem scris pe tabla aceluasi amfiteatru, în zilele negre din iunie 1990: “AICI AU FOST MINIRI!”...; prin redactarea unui manual de istorie amenintat cu arderea în piata publica, de catre unii trepadusi ai istoriei, pentru care am luptat ca-ntr-o cetate asediata de fosilele si sechelele bolsevismului românesc si am câstigat, alaturi de toti cei implicati (autorii bravi, colaboratorii nostri, colegii etc.), sprijiniti public de nume sonore, adevarate institutii ale apararii drepturilor românilor în anii grei ai comunismului, precum Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Paul Goma si multi, multi altii...

“Daca mai am acest drept si sunt nevoita sa-mi amintesc imaginile colegilor si prietenilor batuti, scalpati, închisi, sa traiesc doar cu amintirea prietenilor nostri care au parasit România, ajunsi la capatul rabdarii, cu stigmatul unei tinereti sacrificate fara ca binele individual si comunitar sa fi izbândit si în România altfel decât accidental, atunci am dreptul si sa ma simt lezata de cuvintele pe care ni le-ati adresat noua, semnatarilor Protestului Stoiciu-Goma.

“Însa, unii dintre noi, din cei ramasi si din cei plecati , multi fosti “tineri”, dorim sa traim într-o tara în care indivizii bine plasati, în speta Nicolae Manolescu, sa nu ne mai spuna ca suntem dubiosi, legionari sau mai stiu eu cum. Daca nu stiati, domnule Manolescu, libertatea de expresie este un drept elementar al indivizilor, asadar este un principiu universal valabil. De a carui lipsa noi, românii am suferit multe decenii si înca mai suferim.

“În calitate de redactor (sunt dezolata ca saraca limba româna nu suporta femininul termenului redactor) sunt în aceeasi tabara cu domnul Liviu-Ioan Stoiciu. (Ati comis un act de mare curaj încercând sa lasati pe drumuri un om de finetea si corectitudinea si profesionalismul domnului Stoiciu!) În calitate de istoric sunt în aceeasi tabara cu domnul Paul Goma, deoarece, în plus fata de scriitura sa excelenta, are si marele merit de a fi un îndreptar viu pentru orice locuitor al României care doreste sa devina un bun român, cu o atitudine civica sanatoasa si

cu o identitate intelectuala bine marcata. De altfel, componenta civica este obligatorie în orice arie curriculara, noi doi o stim foarte bine. În ultimul manual de limba si literatura româna coordonat de domnia voastra am încercat sa subliniez mai mult acest lucru.

“Apoi, cum va permiteti sa afirmati ca Liviu-Ioan Stoiciu a strâns semnături? Aveti impresia ca suntem babe pe buza santului si ne dam cu parerea despre... OZN-uri? De la înaltimea pozitiei în care ati fost situat asa s-o fi vazând lumea, dar aveti o perspectiva falsa. Schimbati-o, cereti-va scuze celor pe care i-ati jignit, calomniindu-i. Nu aveti dreptul si nici voie sa puneti etichete, recurgând la expresii “clasice” din glorioasa epoca a comunismului românesc, cum ar fi acuzele de “legionarism” si bazându-va pe efectul produs de celebritatea pe care o detineti. Stiti foarte bine, la fel ca orice om care are o cât-de-câta cultura generala a comunismului (nu mai vorbim de memoria de familie, cu doi parinti fosti detinuti politici) ca generalul Nicolae Radescu, ultimul premier democrat al României aflate în plin proces de comunizare: 6 dec. 1944-5 martie 1945, Iuliu Maniu, Dinu Bratianu si multi altii au fost acuzati de catre noii cotropitori comunisti de fascism. Ultimii doi au putrezit în morminte necunoscute, în “inima” universului concentrationar românesc. Asadar, nu aveti cum sa ne “asanati” moral folosind tehnici lingvistice comuniste, uzând la nesfârșit de limba de lemn. Noi nu suntem legionari si pierde-vara, fara valoare, chiar daca marea majoritate nu suntem persoane publice. Dar suntem ziaristi, profesori, medici, scriitori, matematicieni, ingineri, istorici, economisti, pictori, sculptori, filosofi, filologi, informaticieni, fosti detinuti politici, juristi, arhitecti, sociologi, psihologi, preoti, muzicieni, inspectori, studenti, si chiar elevi de liceu. Si, din câte cunosc eu, legionarii (care, o stim cu totii, au stat la guvernare din septembrie pâna-n ianuarie!) urau democratia. Defectul meu este ca ma tot repet, (de)formatie profesionala!, sunt prea didactica, dar tot degeaba, asadar legionarii, la care faceti apel cu disperarea omului lipsit de argumente, n-ar fi avut cum sa semneze un asemenea protest.

“Sa fim seriosi, orice taran (adica proprietar de teren agricol) din România are dreptul legal sa strângă câte semnături poate pe un protest împotriva oricui ar încerca sa-l dea afara pe vecinul lui de pe tarlăua mostenita de la parintii sai, care a mai si fost tratat, eventual, de “pasunist”.

“Este aproape singurul-mare drept pe care ni l-am câștigat, slava Domnului!, dupa 1990 încoace.

“În concluzie, va rog sa va cereti scuze pentru ca m-ati bagat într-un sos lingvistic si ideologic de neconceput în vremurile noastre, la raspândita geo-politica, strategica si istorica în care ne aflam, fara sa va sinchisiti ca produceti în mod vadit si deliberat, uzând de o atitudine dictatoriala, confuzii care genereaza prejudicii unor oameni care au uzat de un drept legal.

“Flori Stanescu, redactor

I-am scris - nu felicitări, pentru așa ceva nu se felicită, ci

“m-am felicitat”, vorba franțuzului, că nu eu sunt cel vizat: m-aș fi simțit nimicit de Uraganul Flori.

Luni 31 octombrie 2005

Din nefericire am pierdut însemnările din ultimele zile. O manevră neatentă, greșită - gata.

Pot doar să copiez aici ultimul text:

21/29 octombrie 2005

A fi basarabean...

La începutul acestui an, la un post de televiziune bucureșteană a avut loc încă o dezbatere despre Holocaust cu participarea lui R. Ioanid, L. Benjamin, J. Ancel și un istoric de la Chișinău, ne-evreu, al cărui nume, din păcate, nu l-am reținut. Tonul era cel consacrat, faptele și ele: “românii fasciști ai lui Antonescu au organizat Holocaustul în România”. Cifrele victimelor erau, cu neînsemnate variațiuni, cele consemnate la Coral: “în jur de 400.000”. Ajungându-se la situația de după 28 iunie 1940, la întrebarea nevinovată: «Cam câți evrei ne-basarabeni trecuseră după această dată noua frontieră de pe Prut, în teritoriile cedate URSS?», cei trei specialiști au aruncat în silă, agasați, cifre între câteva sute și câteva mii, apoi s-au pregătit să treacă la alt subiect...

Istoricul de la Chișinău a arătat niște hârtii și a spus că, după documentele NKVD, în jur de 150.000 evrei trecuseră Prutul imediat după Cedare...

Stupoare printre “specialiști”. Însă niciunul nu a contestat cifra - de ce oare: pentru că era (aproape) adevărată?; pentru că venea din sursă NKVD?

Adevărat: evreii-normali, majoritatea, sunt ținuti să tacă “în interesul comunității”, în numele lor (sic) exprimându-se (re-sic) agitații-agitatori holocaustologi colonizatori ai meselor rotunde, ai tribunelor, ai presei (cei de mai sus la care se adaugă inevitabilul Oișteanu, istericul Al. Florian, umoristul Shafir); evreii-normali nu se pot face auziți în asemenea împrejurări (și nu doar în România); deasemeni din jenă intelectualo-morală, de rușine că sunt congeneri cu acești ignoranți, nerespectuoși ai *cititului* și ai *citatului*, insolenți, mincinoși cu program...

M-am întrebat, mă întreb: unde erau istoricii români (măcar tot atât de istorici cât un R. Ioanid, un J. Ancel)? Nu-și aveau și ei locul pe platou? Sau fiindcă primiseră de la Wiesel cinstea-deonoare de a figura în comitetul pentru Studiarea Holocaustului, li

se impusese clauza de rezervă, citește: interdicția de participare la dezbateri fără aprobare de sus de tot, de la Washington, de la Tel Aviv? Ce făcea, ce dregă, cu ce se ocupa - în chiar acel moment - un Pippidi, de pildă? Cu - tot de pildă - semnarea cu numele său a unor lucrări trudite de alții, editate la Politromul Lupesc, spunându-și că el, român autentic, de dincoace de Prut, poate dormi pe toate trei urechile, atâta vreme cât există dincolo de Prut români-neautentici, “românofoni”, cum le-a zis istoricul-istoric Zoe Petre - , ca alde Mihai Vakulovski, ca “istoricul de la Chișinău” - n-au decât să susțină ei “dialogul cu evreii”...

Însă chiar așa: tolerată, pusă într-un colț al mesei ocupate de abonații holocaustologiei pretutindene, modesta contribuție a “istoricului de la Chișinău” a re-trezit speranța în posibilitatea unui dialog româno-evreu pe care de mult îl visăm. Fiindcă în lumea noastră murdară, însângărată, batjocorită evreii nu au fost totdeauna victime, martiri, nedreptățiți; și ne-evreii, în raport cu evreii au fost victime inocente, mai cu seamă în secolul trecut în Imperiul Răului, cum pe drept numea Reagan Blocul Comunist - și continuă a fi în Palestina. Iar dacă și ei, evreii doresc stabilirea adevărului (să rămânem modești: stabilirea unei medii a ceea ce credem cu toții că ar fi adevărul), atunci să părăsească nesuferita atitudine arogantă, totalitară, a eternei victime cerînd scoteală (și compensații materiale) interlocutorului tratat de la bun început ca vinovat-de-serviciu («Antisemitule! Fașistule!») și cu care nu discută, căruia îi dictează condițiile capitulării.

Să se așeze la masa-rotundă a dialogului onest, la care să participe, nu ca dușman al celuiilat, ci ca partener de discuții - despre viață, despre moarte, despre victimă, despre călău, despre neuitare la ei, la evrei, despre iertare la noi, creștinii. Singura condiție: să accepte postulatul:

Crima începe de la unu: un evreu este egal în moarte cu un român, cu un țigan, cu un rus, cu un armean;

Vinovăția începe tot de la unu: o victimă evreu are aceeași valoare (sic) ca o victimă român, țigan, armean, rus. Vinovăția nu poate fi cântărită diferențiat, nu beneficiază de circumstanțe-atenuante în funcție de ideologie, religie, rasă : un criminal german nazist nu poate fi deculpabilizat pentru că ucisese pentru “binele Germaniei”, după cum un criminal bolșevic, evreu sau nu, rămâne un criminal, nu un “revoluționar internaționalist”.

Din fericire dezbateră de atunci nu a fost un accident - însă doar în comunitatea românilor de pe Bâc, peste o jumătate de veac dublu-martirizați de comunism și de rusism - și nu în rândurile “directorilor de conștiință” de pe Dâmbovița. Cu

explicabilă satisfacție mi-am adus aminte:

- în 1988, când la Chișinău V. Mândâcanu publica articolul “Ecologia spiritului”, iar la meetingurile cenaclurilor “A. Mateevici” intelectualii cereau demisia înalților demnitari de stat și de partid, în cenaclurile de la București conduse de N. Manolescu, Crohmălniceanu, M. Martin, I.B. Lefter, se dezbătea de zor chestiunea sexului rezistentului prin cultură;

- când în 1989 la Chișinău modeștii intelectuali basarabeni se luptau cu sovietizatorii pentru limba română, cu grafie latină, impunând Sovietului Suprem al RSSM o lege - rafinații scriitori de la București, printre ei N. Manolescu, îi ironizau pe bieții-basarabeți “rămași la Bolintineanu”, pierzând timpul cu, ce tristețe, domnilor: “limba română”, în loc să treacă urgent la Roland Barthes!;

- în același an 1989, an de revoluție autentică la Chișinău, ce text epocal redactau intelectualii români din dreapta Prutului? O petiție prin care cereau anularea... licențierii de la *România literară* a lui Mircea Dinescu - o jalnică jalbă în-genunchi, dar chiar așa, marii-profitori de “după Revoluție”, hoitarii Manolescu, Liiceanu, Eugen Simion, Adameșteanu, Blandiana, Buzura, Sorescu nu o semnaseră.

Nu voi afirma că în privința normalității civice basarabeni sunt mai responsabili, mai curajoși, mai dreپți pe picioarele lor , douădecăt frații de peste Prut, voi spune ce am spus: în timp ce intelectualii din stânga Prutului se aflau de multă vreme la unison cu europenii polonezi, cehi, unguri, cei din dreapta Prutului nici nu existau (doar explicase Blandiana în *Convorbiri literare* că... în timpul dictaturii solidaritatea nu era posibilă, însă după “revoluție” a devenit... - dacă Nicolae Dictatorescu nu-i dăduse bilet de voie prin Gogu Rădulescu...).

În chestiunea extrem de importantă: relațiile româno-evreiești, în timp ce pe malul drept al Prutului sunt lăsați să zburde nestingheriți, nepuși la locul lor istericii propagandiști ai “Holocaustului românesc” (în care până deunăzi, la diktatul lui Wiesel, erau incluse și victimele ungarilor ocupanți ai Ardealului de Nord), la Chișinău, “bieții basarabeni”, înfruntând o mie de obstacole, reușesc - din când în când - să-și facă auzit glasul.

Voi da largi extrase dintr-un articol apărut pe site-ul <http://www.moldovanonastrea.md/historical>. sub semnătura lui Gh. Marinescu :

Sublinierile mele vor fi semnalate, iar îndreptările puse între paranteze drepte : []

“Afacerea “Holocaustul evreiesc în Moldova”.

“Toate episoadele iunie 16 2005 - 12:20

“Moldova Noastră, Centrul de Monitorizare și Analiză Strategică)

“Despre afaceri în istorie nu se prea discută. Acestea mereu sînt înconjurate de mister, iar deznodămîntul oferă senzația parcurgerii unui roman polițist. De la obținerea independenței pînă în prezent, orice scandal public cu implicarea coșilor de topor guvernamentale poate fi catalogat ca o afacere. Sensul acestui termen ar fi următorul: “întelegere orală sau scrisă între două sau mai multe părți în scopul obținerii unui profit din efectuarea unei activități”. (...) *A scrie astăzi despre holocaustul evreiesc este foarte riscant. Aceasta pentru că dezvăluirea unor noi informații cu privire la evrei ar putea fi catalogată ca antisemitism, iar autorul asociat cu Hitler.* (subl. mea, P. G.) (...)

“Episodul I

“Holocaustul evreilor este deja o chestiune (...) aș zice terfelită. Și asta datorită intervențiilor anumitor indivizi care au dorit să profite pe seama evreilor morți în timpul celui de-al doilea război mondial (s.m.). Chestiunea în discuție mai este influențată (...) în primul rînd, pentru că tratarea holocaustului ține de domeniul istoriei, știință care deseori suferă de o insuficiență de sinceritate din cauza includerii intereselor politice sau de altă natură (s.m.). În al doilea rînd, pentru că amintirile despre evenimentele tragice cu privire la masacrarea evreilor în Transnistria în anii celui de-al doilea război mondial mai sînt vii. Astfel, aceste amintiri îi determină pe posesorii lor de a dramatiza și extrapola soarta evreilor, ca una specială, din întregul calvar al vieții și morții din perioada anilor 1939-1945 (s.m.). În pofida trăsăturilor pe care le-am enumerat, unii s-au încumetat să scrie și chiar să publice diverse materiale pretins istorice ori analitice despre problema dată.

“Autorul unei asemenea lucrări este **Sergiu Nazaria**, cunoscut mai mult ca autor al cursului integrat de istorie a Moldovei. Monografia sa, intitulată “**Holocost v Moldove**” (Holocaustul în Moldova) a fost editată în primăvara acestui an la inițiativa Asociației evreilor foști deținuți în lagărele de concentrare și ghetourile fasciste cu sprijinul Institutului de Stat de Relații Internaționale din Moldova. În cadrul acestui institut, cartea și autorul ei au avut parte de o prezentare grandioasă cu participarea unor reprezentanți ai misiunilor diplomatice.

“Vom remarca și faptul, deloc de ignorat, că la momentul prezentării cărții, autorul deja distribuise întreg lotul prin bibliotecile țării (s.m.). La ce atîta grabă? (...) “ce aduce nou această carte ?”

“Din ceea ce a urmat după apariția acestui volum am înțeles că, de fapt, lucrarea respectivă nu aduce nimic nou, decît atacuri directe la persoană, xenofobie, falsuri istorice, contestări, (s.m.). (...) a stîrnit mare zarvă printre istoricii autohtoni. Asociația Istoricilor din Moldova a manifestat o atitudine negativă față de maniera indivi-

duală de a scrie a lui Sergiu Nazaria și față de conținutul cărții, catalogînd-o ca *o poveste îmbibată cu truncheli de documente și falsuri istorice*. (s.m.)

“Cartea învinuiește administrația română a lui Ion Antonescu ca fiind culpabilă de omorîrea a zeci de mii de evrei în Transnistria, astfel încît *“Hitler a rămas mulțumit de faptul că Antonescu a început primul prigoana și uciderea evreilor”* (sic!). *Ideea principală a cărții este că în Transnistria a avut loc un veritabil holocaust al evreilor comis de către românii fascisti. (...) Dar (...) nu numai românii sînt vinovați de tragedia evreilor din Transnistria, ci și unii istorici de la Chișinău care, chipurile, știu ce s-a întîmplat acolo, dar din anumite motive tănuiesc acest lucru* (sic!). (sublinierile mele).

“Culmea acestor atacuri la adresa membrilor Asociației Istoricilor din Moldova a fost asocierea [compararea, punerea alături a] istoricului **Ion Varta**, autor a mai multor colecții de documente istorice, cu liderul Germaniei naziste - Hitler (...). (...) apariția pe copertă a numelui lui **Alexandru Moraru** fără acordul acestuia. (...) *Alexandru Moraru a declarat că nu recunoaște veridicitatea informației incluse în volumul apărut cu numele său și că ceea ce s-a întîmplat a fost (...) o șarlatanie fără măsură, iar Sergiu Nazaria nu a consultat nici o arhivă (...), utilizînd și fabricînd documentele prezentate de el* (subl. mele).

“(...) Informația conținută în cartea respectivă a fost aspru criticată de către Asociația Istoricilor din Moldova, istoricii exprimîndu-și regretul pentru faptul că *o astfel de monografie a fost repartizată cu cea mai mare rapiditate bibliotecilor școlare și publice, astfel promovînd în continuare neadevăruri istorice menite să turmenteze cititorul simplu, iar celor mai tineri, cum ar fi elevii și studenții, să le formeze o atitudine eronată față de evenimentele demult trecute*. (s.m.)

“Episodul II

“În situația creată Asociația Istoricilor din Moldova a hotărît să organizeze un simpozion care să pună în discuție problema evreilor în istoria românilor din timpul celui de-al doilea război mondial și reflectarea acesteia în manualele școlare.

“La acest simpozion, care a avut loc pe data de 3 iunie curent [2005] în incinta bibliotecii publice “Onisifor Ghibu” din Chișinău, au participat istorici și personalități publice de etnie evreiască din Republica Moldova, reprezentanți ai presei, precum și alte persoane interesate de problema dată.

“Marii absenți (...) au fost **Mark Tkaciuk** – consilier prezidențial, **Victor Tvircun** ministrul Educației și Sportului, **Mircea Surdu** – (...) și chiar autorul cărții cu pricina – **Sergiu Nazaria**. Absența acestora, însă, a fost suplinită de prezența lui **Ion Coja** de la București, a lui **Teodor Magder**, **Șvabs Roif**, rabinul șef **Zalman Apelski**, **Ion Varta** – istoric, **Alexandru Moraru** – „autorul bucluș” al cărții lui **S. Nazaria**, **Boris Vizer** – istoric, **Alexandru Memei** – istoric din Transnistria, **Vlad Pîslaru** – istoric, **Viorel Cibotaru** – reprezentant al societății civile.

“Discuțiile incandescente din cadrul simpozionului s-au axat pe întrebarea «a fost sau nu holocaust în Transnistria?».

“Amintirile celor care au supraviețuit evenimentelor din Transnistria din timpul războiului au transformat discuția într-o adevărată mascarada stropită cu intervenții de prost gust și contre dure la adresa participanților. În urma unor replici de ambele părți, de cea a evreilor și de cea a istoricilor autohtoni, a ieșit la iveală adevărul despre buclușa carte a lui Nazaria sau, mai bine zis, despre deznodământul afacerii. **Alexandru Moraru**, care de ceva vreme scutură [cercetează] arhivele în căutarea documentelor ce ar descrie soarta evreilor în Transnistria, a elaborat un material nepărtinitor cu privire la acest subiect pentru a fi publicat. Astfel, *Asociația evreilor foști deținuți în lagărele de concentrare și ghetourile fasciste, în frunte cu Șvabs Roif, aflînd despre aceasta, i-a și propus un ajutor financiar pentru editarea unei cărți. În același timp, Asociația a mai conlucrat și cu Sergiu Nazaria, care în baza materialelor adunate de Alexandru Moraru și prezentate lui Șvabs Roif, prin trucare de documente a elaborat un cu totul alt conținut care a apărut în cartea buclușă (s.m.).*

“În cadrul simpozionului Șvabs Roif a declarat într-un discurs contradictoriu și emoționat, îmbibat cu amintiri din timpurile prigoanei evreilor în Transnistria, că nu are nimic contra românilor și că, a fost salvat de la moarte chiar de către un căpitan român. El a mai declarat că, de fapt, nu popoarele sînt vinovate de genociduri, ci anumiți indivizi care nu au naționalitate. În final, însă, a ținut să precizeze că în Transnistria, totuși, a fost holocaust. Totodată, el nu a explicat cum au ajuns materialele lui Moraru la Nazaria și de ce a avut mai multă încredere în ultimul istoric și nu în primul. *Deductiile ies singure la iveală dacă luăm în considerare faima lui Nazaria cu calitățile lui deosebite de fabricant al istoriei. (s.m.)*

“Fiind de acord cu părerile istoricilor că Antonescu a fost o figură istorică contradictorie și a avut o abordare diferită față de evrei, spre deosebire de cea a naziștilor germani, și că, *în acest sens, pe seama evreilor din Transnistria au avut de cîștigat averi enorme anume evreii din București, Șvabs Roif a ținut-o morțiș că în Transnistria a fost holocaust pentru că „I-am văzut cu ochii mei”.* Poziția acestuia a fost susținută de încă cîțiva evrei din preajmă, intervențiile cărora erau determinate mai mult de impresiile și trăirile personale fixate în perioada sovietică. (s.m.)

“Epilog

“Deși afacerea „Holocaustul evreilor în Moldova” pare să fi fost deconspirată în cadrul simpozionului, consecințele acesteia nu fac decît să alimenteze patologia tranziției moldovenești. Nu cred că Șvabs Roif și-ar fi dorit ca în Transnistria să fi fost un holocaust al evreilor, căci adevărul istoric nu poate fi măsluit pur și simplu prin impresii personale. *Noi ne solidarizăm cu evreii care au suferit în anii celui de-al doilea război mondial pentru că am avut aceeași soartă. De fapt, ei au suferit ceea ce am suferit și noi după venirea bolșevicilor în Basarabia.*) În acest sens apare chiar un paradox dacă*

încercăm a calcula care era proporția etnicilor evrei în aparatul represiv și de conducere al RSSM (s.m.).

*“Cheștiunea evreilor în Transnistria este una foarte sensibilă. Nimeni nu neagă prigoana evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial la est de Nistru, dar aceste represii nu pot fi nicidecum numite **holocaust** (...) Acesta presupune o politică rasială a statului nazist de identificare a evreilor în baza elementul rasist (mărimea craniului, culoarea pielii) și nimicirea lor în masă prin camere de gazare sau ardere. Nici în Italia sau Spania fascistă și în fine în România antionesciană nu a fost dusă o astfel de politică. Din contra. Anume prin aceste țări evreii reușeau să scape cu viață prin fugă – prin porturile de la Lisabona, Palermo și ... Constanța. (s.m.)*

“Acest lucru este recunoscut nu doar de istoricii cu renume, dar și de comunitatea evreiască. Bunul simț și mintea lucidă nu ne permit, pur și simplu, să generalizăm și să extindem asupra Basarabiei amploarea acestui fenomen – holocaust. Faptul că Șvabs Roif a supraviețuit alături de alți camarazi evrei cu ajutorul unor soldați români (fie din compasiune, bani sau alte cauze) este un argument în plus că nu a fost holocaust în sensul clasic al cuvântului în dreapta Nistrului. Nici un evreu nu a fost ars în Basarabia, iar represaliile care au avut loc s-au datorat nu politicii rasiste, ci mai degrabă a fost o răfuială socio-politică, deoarece se cunoaște la fel de bine care era situația socio-economică a evreilor și relațiile lor de colaborare cu forțele bolșevice (încleierea [lipirea] foilor volante antiromânești și probolșevice pe teritoriul Basarabiei. Care trebuia să fie atitudinea autorităților române pe timp de război în acest caz ?).(s. mele).

“Indiferent care ar fi interesele lui Șvabs Roif de a face publice unele informații despre soarta evreilor decedați în Transnistria, această dramă nu poate prevala, în manualele de istorie, asupra cruntei tragedii a românilor de la est de Prut după cel de-al doilea război mondial. (s.m.) Și să vezi că acest lucru nu se prea găsește în lucrările lui Sergiu Nazaria sau ale tovarășului său de condei Vasile Stati, oricât de lipsiți de naționalitate ar părea.

“Și asta este păcat!

“Gh. Marinescu”

**) Corect ar fi fost, în loc de: “ei au suferit ceea ce am suferit și noi după venirea bolșevicilor în Basarabia.” :*

“Ei au suferit, începând din iulie 1941, ceea ce noi suferisem din 28 iunie 1940 din partea bolșevicilor dar mai ales din a evreilor, colaboratorii zeloși ai lor. Iar după martie 1944...”

Cum “al doilea război mondial” a început la 1 septembrie 1939, se poate include în el și Prima Ocupație a Basarabiei și a Bucovinei de Nord (28 iunie 1940-22 iunie 1941).

Credem însă că este vorba de sechelele pricinuite de teroarea bolșevism-rusismului în memoria basarabenilor (“mancurti-

zarea”?) - fie ca șabloane de tipul “Marele Război de Apărare a Patriei”, fie ca omisiuni ale unor evenimente de mare însemnătate - pentru adevăr.

Pe când un colocviu pe aceeași temă organizat pe malul drept al Prutului?

Sau așteaptă ai noștri ca brazii să devină și ei... basarabeni ?

Mai curând au să intre în Uniunea Europeană - așa cum au intrat (cu lăutarii cu ochi albaștri după ei) în NATO, trași-împinși de americani și de israelieni, căroră le este nu doar indiferentă, ci chiar... benefică ne-desființarea Securității.

Mai au de așteptat dâmbovițenii până să se ridice pe două picioare.

Paul Goma

P.S.

(29 octombrie 2005)

De la articol la articol (cu schiopătărilor inerente) Teșu Solomovici face progrese: dovadă că dacă vrea, este în stare să susțină un *dialog*, ceea ce, pe timpurile acestea constituie o raritate.

Primele impresii despre el: proaste. L-am cunoscut - indirect - prin prestația de acum câțiva ani când I. Coja anunțase că va scoate el volumul **Situația evreilor din România 1939-1941** - cel pe care A. Buzura, în 1994, după ce îl tipărise, îl distrusese la presiunile Comunității evreiești. Consultat, Teșu Solomovici spusese - citez din memorie:

‘Comunitatea nu are legătură cu distrugerea volumului, oricum, documentele acelea sunt insuportabil de antisemite’. Așa deci: *documentele* sunt insuportabil de antisemite, nu, Doamne ferește și *faptele* evreilor, insuportabil de antiromânești!;

Al doilea moment: când a apărut **Săptămâna Roșie** la Vremea. Pe la stand a trecut și Teșu Solomovici. A citit textul de pe coperta a IV-a și a spus, în direcția editorilor:

«Grijă mare! Grijă mare! Ordonanța, ordonanța!»

Să fi fost îngrijorare pentru soarta autorului și a editurii - din cauza “Ordonanței”?; amenințare: cu Ordonanța...? Mister.

Spuneam că Teșu Solomovici a făcut progrese considerabile în dialogul angajat. De pildă când a admis, la începutul articolului că, în Săptămâna Roșie din iunie-iulie 1940 evreii atacaseră coloanele de refugiați - astfel: “comportamentul *neonorabil* (s.m.) al evreilor față de soldații români”...

Nu-l lasă inima să accepte întregul adevăr al documentelor: relativizează, edulcorează faptele, fiindcă nu “neonorabil” fusese comportamentul, ci *criminal*. Pe de altă parte “toaletează”,

reducînd conflictul româno-evreiesc din 1940 la *soldații români* și la *evreii locali*. Or eu, prin documentele produse vorbesc în primul rând despre *agresiunile evreilor asupra civililor*: adulți, adolescenți, *copii*, până ieri colegi de școală și prieteni cu evreii, azi bătuți, scuipați, pișați de cei de vârsta lor, acuzați de “fașizm”, de “regalism”, de “legionarizm”.

I-i nespus de greu să admită că etnia evreiască din Basarabia și din Bucovina de Nord, în *majoritatea ei* a colaborat cu dușmanul neamului nostru, rusul, astfel trădîndu-și patria, România. Ne cere și el să nu folosim “evrei”, ci “unii evrei”, însă ei înșiși, pe urmele lui Wiesel nu spun: “unii români (au ucis)”, ci urlă isteric, cu stropi: «Românii au ucis!».

Teșu Solomovici pune și el la îndoială *memoria* mea. Tertipul cu “memoria lui Goma” este răs-folosit de holocaustologi, ei nu-mi recunosc dreptul și capacitatea de a fi *purtătorul memoriei părinților, a bunicilor, a strămoșilor*; dacă momentul cutare, prin vârstă, nu-l puteam memoriza, mai apoi, auzindu-l povestit, mi l-am făcut al meu.

Ca răspuns și la relativizarea: “unii evrei”: în cătunul nostru, Mana, Orhei, la 13 ianuarie 1941, echipa enkavediștilor veniți să-l aresteze pe tata, era, nu condusă, ci ghidată (ca știutor de românește) de un evreu; înainte de a-l ridica, l-a silit pe tata, învățător basarabean din generația Haret, să scoată în curte cărțile “burgheze, scrise cu litere regaliste” (latine) și să le dea foc; la Orhei, tata a fost anchetat de enkavediști evrei - ei cunoșteau limba română; comandant era G. Goldenberg; în locul tatei, director al școlii a fost numit evreul Samson - contabil... Dar la scara întregii Basarabii și la a Bucovinei de Nord? Colaboraționiști s-au găsit destui și dintre români, ucraineni, bulgari, ruși, însă aceia erau socotiți puțin capabili, apoi o făceau din oportunism, din frică, din interes material - spre deosebire de evrei: ei credeau în comunism - doar ei îl inventaseră.

Oricâte progrese a făcut Teșu Solomovici pe calea adevărului istoric, nu a putut accepta adevărul documentelor: nu doar “comportamentul neonorabil” al evreilor în timpul Retragerii (“Săptămâna Roșie”) a făcut să se adune, să se coacă în sufletul refugiaților - de la uimirea față de “ingratitudea” evreilor, față de străinismul lor, față de ura-de-român, față de inimaginabila agresivitate a lor, mergînd până la crimă - gânduri, chiar juruințe de *răzbunare*. Ci mai ales *comportamentul lor din perioada Primei Ocupații (28 iunie 1940-22 iunie 1941)*, un an întreg în care “evrei” au activat nemijlocit, cu zel, cu fanatism în toate sectoarele: administrație, învățămînt, economie, cultură, în lupta împotriva misticismului - și, vai : în NKVD.

Este inutil ca T. S. să obiecteze : în România ocupată, nu evreii erau în vârful piramidei - adevărat, dar ce adevăr-adevărat poartă această arguție de avocat de Buhuși? Că Gheorghiu-Dej era șeful, nu Ana Pauker? Ei și? Dej era șeful României Ocupate - nu “omul lui Stalin”, supraveghetorul și al țării cu tot cu șef; că Bodnăraș fusese parașutat înaintea aceleiași? Ei și? Prin “Tovarășa Ana” și nu prin Bodnăraș decidea Stalin soarta României; că ministru de interne era Teohari (ziceam că nu era evreu) - ei, și?, Teroarea era condusă de emisarii lui Stalin: Bodnarenko, Nikolski *i drughie*...

Tot așa în Basarabia-Bucovina ocupate: în posturile importante erau numiți ruși - însă în cele *determinante*: evrei. Ce importanță că NKVD-ul de la Chișinău avea un frunte un rus (sau un ucrainean)? Anchetatorii care știau românește, deci făceau dosarele fruntașilor basarabeni arestați - cu “dovezi” din presă, cu citate din volume publicate - erau evrei: Ștain, Șteine-man, Levin, Șațkih, Israilov...

Teșu Solomovici mai are progrese de făcut : îi propun să umple el golul (istoric!) al perioadei Primei Ocupații, 1940-1941, ca unul cu acces la arhivele NKVD. Îl rog să ne furnizeze numele evreilor (ilustrați mai apoi, în Teritoriile Ocupate, după 23 august 44 în România ocupată) a celor care, după 28 iunie 1940 au alergat peste Prut și s-au pus în slujba bolșevicilor. Să ne explice el cu ce se ocupau, la Chișinău, Perahim, Sorin Toma, Mișa Oigenstein și Bela Iosovici, viitorii părinți ai fraților Oișteanu. Și - și mai-cine? Și mai-câți din cei 150.000?

Îi mai propun: să stabilească el adevărul-istoric în privința evreilor avînd mâinile pline de sânge ca rezultat al “devotamentului lor față de Uniunea Sovietică și față de Stalin”: să fi rămas ei pe loc, după 1 iulie 1941, la retragerea sovieticilor? Pe ei să-i fi masacrat românii? Firește, nu. Oricât de mare fusese graba retragerii, prețioasele “cadre” nu fuseseră abandonate - ci *evacuate*, în relativă ordine. Chiar și dinamitorii - cei din echipele care distruseseră poduri, tunele, uzine electrice, biserici, școli - ba chiar și clădiri ale băncilor! - fuseseră evacuați fără pierderi. Abandonați au fost evreii care nu colaboraseră într-atât cu bolșevicii - sau deloc - pentru a merita protecție, ei au fost de regulă victime ale românilor, *dacă fuseseră prinși cu arma în mână*.

Iar românii, chiar militari executînd un ordin militar au fost arestați începînd din 1945, judecați, condamnați, mulți executați - *acum o jumătate de secol*.

Până deunăzi “holocaustologii” (îl radiez pe T.S. din rândurile lor) nici nu voiau să audă despre o “Săptămână Roșie”, cu

atât mai puțin de Anul Negru: 1940-1941, an de ocupație feroce, ucigașă. După modelul Sorin Toma săreau cu “amintirile” de la Galați, iunie 1940, drept în vara 1941, la Zaporojie! Spre deosebire de ei Teșu Solomovici a făcut câțiva pași în direcția adevărului;

- Vorbind despre securiștii evrei, T.S. argumentează: în 1977 când eram hărțuit de Securitate nu mai existau evrei în Aparat... Ba da, existau, însă nu despre *asta* era vorba, ci despre amănuntul: “hărțuit de securitate” fusesem nu doar în 1977, ci de la înființarea ei, în 1947, când existau cu sutele, cu miile - și el, care pretinde a-mi fi citit cărțile, ignoră ce scrisesem...;

- Vorbind despre campania de exmatriculări consecutivă Revoluției Maghiare (nu-i spune pe nume, ci: “treburi ungarești”), în “Echipa de demolatori” - noi îi ziceam: “Echipa Morții” - îi numește pe Petre Gheorghe, pe Ștefan Cruceru, însă *evită să-i pomenească pe Trofin și pe Ion Iliescu* - oare de ce?, doar Iliescu nu mai este “președintele țării”! ; îl arată cu degetul pe “profesorul denunțator Ion Coteanu”, dar nu spune că acela (basarabean de-al meu, din Orhei, ticălosul!) după război fusese expulzat din Franța, ca spion sovietic, dimpreună cu Mariana și Mihai Șora, cu doctorul Herskowitz, tatăl lui Alain Paruit; nu amintește nici de principalii “profesori denunțatori” (ba chiar acuzatori în “procesul” meu din iunie 1956, Iorgu Iordan, Al. Graur, L. Tismăneanu, Radu Florian - ei îmi cereau capul - noroc că mi-l apăra... Mișa Novicov!);

- În finalul (acestui episod) o întrebare: După modelul “Drepti între popoare” (ne-evrei onorați pentru că apăraseră, ascunseseră, favorizaseră trecerea din Ungaria în România, uneori cu prețul vieții, a unor evrei prizonieri) vor fi existând și evrei care îi apăraseră pe români, în Săptămâna Roșie?, în Anul Roșu (1940-1941)?, în Deceniile Roșii (1944-1965)? Care este numele lor și pentru care fapte-bune sunt cinstiți?

P.P.S. Să fie asigurat Teșu Solomovici: nu sunt sadic, deci nu-l arunc în “cușca cu lei” a Comunității evreiești.

Cât despre “violența verbului polemic”, într-adevăr, sunt vehement, însă el, ca frecventator al facultății de filologie, știe: *polemikos* = dispută aspră, război. Mă războiesc prin cuvinte - pe care mă străduiesc a le păstra în limita adevărului, chiar dacă uneori tonul... nu face muzica.

Paul Goma

Închei aici - amărît - jurnalul pe octombrie.

NOIEMBRIE

Mărti 1 noiembrie 2005

Sper ca în luna asta să nu mai pierd nimic din jurnal.
Încep Ziua Morților cu acest reportaj din *Jurnalul Național*:

Goniți de acasa - Zeci de moldoveni uciși la Moscova
de Nicoleta Butnaru

REPORTAJ

“Numai în luna octombrie, cateva zeci de cetățeni din Republica Moldova au murit în condiții suspecte în capitala Rusiei. Tinerii basarabeni, plecați la muncă la Moscova, s-au întors acasă în sicriu, iar trupurile lor poartă urme clare de violență.

“Sambata trecută, satenii din localitatea Vasieni, din raionul Telenesti, au condus pe ultimul drum pe unul dintre tinerii morți la Moscova. "Pe al nostru, pe Alexei, de 29 de ani, l-au palit în tampla, l-au ucis în tren. Nici nu mi-am închipuit că sunt oameni așa de cainosi. Nu mai pot de durere. Mai am la Moscova un fecior și o fată. Le-am scris să vină acasă. Dar... sărăcia ne mână în Rusia", ne-au povestit Lidia și Alexei Ciobanu, părinții barbatului ucis. Un alt localnic ne-a povestit că, "de ani în sir, moldovenii sunt trimisi morți acasă de la ruși, dar nu ia nimeni nici o măsură. Mulți de-ai noștri mor rapuși acolo. Mai an, cinci de-ai noștri care i-au cerut banii patronului rus au fost urcați într-un vagon și arși de vii acolo. Acum, baiatul meu merge de trei ani la Moscova, a venit acasă și mi-a povestit grozăviile de pe acolo. Mor moldovenii noștri ucisi pe capete. Le dau în cap, le iau banii și-i aruncă în pădurile din jurul Moscovei. În fiecare primăvară, poliștii lor adună morții noștri de acolo. Noi ce să facem? Baiatului meu îi e și frica să mai plece. Murim pentru 500-600 de dolari pe luna. Numai săptămâna asta au fost trimisi morți acasă doi din Verejeni, doi din Izvoras, unul din Leuseni, unul din Vasieni și doi din Mandreiti, toți din același raion, Telenesti."

“UCIS DE ZIUA LUI DE NASTERE.

“La 25 septembrie, chiar de ziua lui, tot la Moscova a fost ucis și Sergiu Novokosenov, de 25 de ani. "A fost găsit pe linia ferată. Avea multe gauri în cap și în spate, n-avea un picior și nici o mână. Fusesse

mutilat. Parintii lui, din Telenesti, l-au inmormantat nu demult, cand l-au trimis rusii in sicriu", ne-a declarat Olga Gherman, primar al unuiia dintre satele din raionul Telenesti. Un alt localnic din Verejeni, Ion Gorea, 43 de ani, a fost aruncat din tren dupa ce a fost jefuit. Alti doi tineri moldoveni au murit intr-un accident rutier ciudat. Cica trupurile lor ar fi stat cinci ore pe o sosea din Moscova. Doar familiile lor au incercat sa afle ce s-a intamplat.

"Surse autorizate ne-au declarat ca, tot in ultima luna, 17 basarabeni din Orhei ar fi fost trimisi acasa, in sicrie, de la Moscova. Primele informatii despre aceste cazuri ne-au fost furnizate de Victor Cotlau, membru al Uniunii Participantilor la Conflictul Militar (1991-1992) din Republica Moldova.

"MISTERE DE NEDEZLEGAT.

"Curios lucru este ca actele medico-legale care insotesc mortii basarabeni "livrati" de Rusia consemneaza faptul ca moldovenii au murit in mod violent, insa nu si imprejurarile deceselor ori numele autorilor asasinatelor. Autoritatile din Republica Moldova n-au luat pana acum atitudine fata de aceasta situatie. Timid, joi, 27 octombrie, deputatul basarabean Gheorghe Susarenco, a avut o interpellare pe aceasta tema in Parlamentul Moldovei, solicitand Ministerului Afacerilor Interne o ancheta amanuntita.

"NUNTA IN CER

"Zeci de tineri plecati la munca in Rusia sunt "livrati" morti familiilor, fara explicatii, desi trupurile basarabenilor poarta urme clare de violenta, cum ar fi gauri in cap, maini sau picioare rupte, lovituri in tampla. Moldovenii sustin ca exista precedente, ca nu-i pentru prima data cand basarabeni se intorc intre patru scanduri de pe teritoriul Rusiei si jefuiti, si mutilati. Astfel, in ultimele zile, opt familii din raionul Telenesti si-au ingropat baietii "livrati" de Moscova intre patru scanduri. Miercuri, 26 octombrie, reporterii s-au deplasat in localitatea Leuseni, acolo unde intreaga suflare a satului astepta sosirea microbuzului de la Moscova cu sicriul lui Igor Negrescu (foto), 24 de ani, fost politist basarabean, plecat in urma cu trei luni in capitala Rusiei pentru a castiga ceva mai multi bani: 500-600 de dolari. Era paznic acolo, muncea "la negru", iar vineri, pe 28, avea sa se intoarca acasa, asa cum atesta biletul pe care deja si-l cumparase. La 21 octombrie insa, Igor a murit. Parintilor li s-a spus ca ar fi baut prea multa cafea si a facut infarct. "Am vorbit saptamana trecuta cu el la telefon si l-am intrebat cand vine acasa. Avea ganduri de insuratoare. I-am promis ca o sa inchiriem un colt de gradina de la un vecin si o sa facem cort de nunta. Dar acum... cu banii astia il ingrop. Acum, o sora de-a mea mi-o spus ca a murit de inima. Dar eu nu cred. Nu cred, fiindca e plin raionul de morti tineri, toti ucisi la Moscova", ne-a relatat, plangand, Galina Negrescu, mama lui Igor. Nici tatal acestuia, Victor, nu credea ca baiatul a murit de moarte buna: "*Eu cred ca pana nu s-o ogoi Transnistria, asa au sa ne omoare copiii, unul cate unul*".

"FRATII" DIN FOSTA URSS NU SUNT DORITI LA MOSCOVA

Tineri militanti rusi din miscarea nationalista Patria au manifestat

saptamana trecuta, la Moscova, fata de numarul mare de imigranti din fostele republici sovietice intrati ilegal in Rusia, pe primele locuri situandu-se cei din Republica Moldova, Ucraina, Georgia si Tadjikistan. "Imigranti ilegali care ocupati locurile de munca, afara!", "Moscova pentru moscoviti!" au scandat manifestantii, cu varste cuprinse intre 14 si 17 ani, reuniti in Piata Maiakovski. Doi manifestanti deghizati in imigranti ilegali, care ii reprezentau pe cetatenii din Asia Centrala, propuneau trecatorilor benzina diluata cu "urina de magar", precum si pateuri caucaziene cu carne in care erau viermi din plastic. Cei doi au fost indepartati din zona de organizatori.

"Imigrantii ilegali aduc la Moscova criminalitate si trafic de droguri si ocupa locurile de munca destinate moscovitilor", a declarat Aleksandr Bossih, unul dintre organizatorii manifestatiei. "Trebuie introduse cote pentru recrutarea de straini si trebuie impuse reglementari mai dure pentru sanctionarea celor care recruteaza imigranti ilegali si le inchiriaza locuinte. Fiecarui strain care intra in Rusia trebuie sa i se inregistreze amprente digitale", a declarat un deputat al Adunarii parlamentare din Moscova. "La Moscova sunt prea multi muncitori straini, in timp ce 40.000 de locuitori ai Moscovei sunt someri. Deoarece sunt dispusi sa munceasca pentru 200 de dolari pe luna, imigrantii determina scaderea generala a salariilor in capitala", a declarat deputatul Viktor Volkov, reprezentant al partidului nationalist de stanga.

"In Federatia Rusa au murit 265 de moldoveni. In acest an insa, numai in luna octombrie, intr-un raion din Chisinau si in orasul Orhei au fost inregistrate cateva zeci de asemenea cazuri."

Cum altfel poți reacționa decât printr-o înjurătură de mamă?

Nu la adresa rusului - ce să pretinzi de la el: barbar a fost, rus are să moară - ci la unui "român" de pe forum - care iată ce scrie, trogloditul carpato-balcanic sub pseudonimul "mds":

"Mama Rusia !!! Nume: mds, [ce pretenție avem: să-și spună numele adevărat?, dar cine suntem noi: "de-la-miliție"? - nici "Securitate" n-ar rosti, curajosul! - nota mea, P.G.] Data: 31-10-2005
Mesaj:

"Fratii" nostri din Basarabia ce se considera moldoveni si nu romani au preferat Moscova si nu Bucurestiul. Acuma au exact ce au dorit ! Ma doare ca trebuie sa fiu cinic, dar daca in 91-92 "fratii" ar fi simtit romaneste, acuma ar fi cules capsuni in Spania si nu ar fi ingrasat cu trupurile lor glia natala dintre Prut si Nistru.

Dar din pacate, de mai bine de 200 de ani, ei se simt atrasi de Mama Rusia si nu de tara de unde a izvorit sangele lor...

Acest porc de câine, analfabet și idiot profund, vânzător de frate! "Au preferat", scrie vita încălțată despre nefericiții de noi. În continuare își etalează ne-cunoștințele de istorie imediată :

“dacă în 91-92 «frații» ar fi simțit românește, acum ar fi cules căpșuni în Spania...” Bine, idiotule, dar - lăsînd de-o parte căpșunile din capul tău cel căpșunicol - **în ultimele zile ale lui decembrie 1989** când o delegație de basarabeni și de bucovineni de Nord au alergat la București propunînd fraților lor unirea cu România lui Coposu (ai auzit de el?, îi spui “Seniorul”?, vacă îmbălegată - altfel anonimă!), “Tatăl Nației” (tatăl mă-tii, javră împutită!) le-a răspuns că românii (cei care “sînt românește” ca tine, ca Diaconescu, ca Quintus și alți simțitori-de-românește) nu au nevoie de încă 4 milioane de minoritari! De Podul de Flori ai auzit, boule? Ei, cine fusese inițiatorul și care semnificația lui? Nici nu merită luată în seamă “alternativa” oferită de un beznicol ca tine: “acum ar fi cules căpșuni în Spania”. Ești ce-ai fost și ce vei fi: un prostalău care, întâmplător, gîngăvești în limba română, altfel faci parte din haita rusească ‘Rodina’, cu nimic mai brează decât ‘România Mare’ a altui erou al tău: V.C. Tudor, eternul securist - și el “simțitor românește”.

Nu-mi cer iertare pentru “ieșire”. Adevărat, idiotul nu mă poate auzi, necum admite că a luat-o razna - dar cum să-mi arăt (iară și iară și iară) dubla-durere, pricinuită de dușmanul rus și de românul, vânzătorul-de-frate? Am cunoscut-o, din 1940, de după Ocupația Primă, când ne-au călcat dușmanii: rușii; din primăvara anului 1944, în refugiu în Ardeal. Și dacă sunt obligat să fac o deosebire între cele două, apoi, sigur, cea pricinuită de “fratele” român a fost și a rămas cea mai atroce. Mai de nevindecăt.

Mă opresc aici, ca să nu-mi explodeze capul. În loc să mă ocup de re-tragedia basarabenilor în Rusia, îmi pierd timpul cu această lepădătură care “simte românește”... Auzi: îl doare că trebuie să fie cinic - inginerul! Traktoristul!

Dan Petrescu îmi trimite acest text din *Argeș*, numărul pe octombrie acest an:

“(P)Referințe

“Dumitru Ungureanu

“Paul Goma - 70

“Cînd amnezia (sau rușinea?) cuprinde o comunitate, un popor, în asemenea măsură că nici oamenii de rînd, nici fruntașii, nici preoții nu mai consideră păcat ce este păcat și minciună ce este minciună, salvarea aceluia popor, salvarea comunității respective, vine – s-ar zice - prin gura unuia care se sacrifică pe sine pentru a trezi, a redeschide ochii, urechile și gura consăngenilor săi. Un astfel de om – căruia i se mai spune Profet, Prooroc, Întept - este urât de foarte mulți, încă de cînd începe să-și facă auzit glasul ce proclamă adevărul. El nu proclamă un adevăr viitor, nu predică un ideal greu de atins, ci rostește

acel trist adevăr ce descrie starea actuală, depravată, a seminției. Iar un popor care trăiește în rușine și minciună, și care se mai și lasă împilat de năimiții vreunui tiran, nu va ridica nicicând capul să primească și să privească drept realitatea jalnică la care a decăzut, ci va huli și va batjocori pe acela care adevăr grăiește. Și e o tristă evidență: nu gloata umilă, (pre)destinată să tragă la jug, calomniază, ci vechilii, lichelele, pungășii, delatorii și trădătorii, urcați în slujbe de control și împilare, dedați plăcerilor lumești, desfrânați, vicioși, plini de boli - între care boli invidia, ura, lăcomia nu sunt cele de pe urmă.

Omul acela – să-l categorisim de stirpe rară - e alcătuit altfel decât semenii săi: poartă barbă, când toți se rad, și se rade când toți sunt bărboși, are ochi albaștri, când majoritatea are ochi negri, are ochelari și nas bombat, e mai înalt, i se lipesc mânjii de coapse, apoi dau cu copita în el! Dar mai ales, el nu uită ce se vorbește într-o adunare, într-o carte, într-o întâlnire de taină - căci a uita e suprema vină. Felul său de a fi dă pretext vătafilor să-l ponegrească neconținut ca pe-o sămânță stricată. Iar poporul ajunge să-l creadă vândut străinilor, printr-un deloc savant efect al propagandei: știindu-te om de nimic, lesne ți-nchipui că un semen al tău, mai curajos și mai corect, e orice altceva decât curajos și corect! Nu căutați în alții sursa nimicniciei voastre, spunea Solon din Athena, ci căutați-o în voi, căci voi i-ați acceptat și suportat pe tirani!

“Ca să-și asume povara spunerii adevărului, Profetul este împins, în ultimă instanță, de însuși Domnul Dumnezeu, instanța supremă la care se raportează poporul. Relația dintre acel popor și instanța sa supremă va fi ajuns însă pe-o treaptă degradantă și mercantilă, încât pare că Dumnezeu este (imaginat ca) scuză și scut pentru toate păcatele, viciile și pungășiile celor dedați la (r)ele. Când credința imorală și falsă este impusă de-un tiran străin, prin unelte băstinașe, atunci se poate înțelege – dar nu și ierta! - starea de rușine în care a căzut nația. Nabucodonosor a dus în robie poporul lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu – supărat de josnicia la care coborâse poporul său - i-a dat armate puhoi. Când vătafii numiți de rege s-au purtat ca tiranii și s-au închinat idolilor, Dumnezeu a trimis pe Profeti. Ei nu numai că n-au fost primiți bine, dar li s-a umplut cârca de fapte neadevărate, de parcă veneau să uzurpe locul regilor și-al slugilor. Un – cum s-ar zice azi – aparat de represiune și dezinformare s-a stârnit împotriva fiecărui Profet, folosind tertipuri ca minciuna, mita, amenințarea, falsele acuzații: că e de neam păgân, că deformează credința străbună, că hulește, că uneltește, că e vândut străinului, că fură de la gura copiilor, că face jocul dușmanului, că e depășit de evenimente, că nu mai e la modă, că nu e momentul pentru ce susține el, că dă ocazia străinilor să ne vorbească de rău, că are o fixație, că e mitoman și, pe deasupra, n-are talent literar... Și pentru că nu pot să astupe ceea ce Dumnezeu vrea să fie deschis – izvorul adevărului – caralii regimului bagă la închisoare pe Profeti, îi bat, îi înfometează, le dau oțet în loc de apă și pietre în loc de pâine, le trimit în celulă trădători, ca să smulgă prin lingușeli mărturii ce vor fi folosite în vreun proces de regicid,

par(t)i(d)cid sau poate chiar în procesul ce i l-au înscenat lui Iisus. Există și-un exemplu de prostie sau prostire supremă: Proorocul Ieremia a dictat – iar Baruh a scris cu cerneală pe sul de hârtie – toate cuvintele Domnului, că poate așa se vor auzi în casa lui Iuda, unde era rege Ioiachim. Ei bine, regele, auzind cele scrise, a tăiat hârtia cu cuțitul și a azvârlit-o în foc! De parcă ar fi putut să distrugă cuvintele rostite de Domnul!

“Uneori, isteții serviciilor speciale, văzând că nu pot opri profețiile și adevărul, pun pe altul să joace rol de Profet. Acel om rostește cuvinte mincinoase, pe care “aparatul” le vrea însușite de împilați, căci mai lesne de dus e jugul, când boului i se spune că datoria lui e să ducă jugul, răsplata fiind ieslea cu fân. Nicidecum nu i se va spune boului că a fost cândva taur și că păștea liber pe fâneața neîn-grădită. I se va inocula rumegătorului că fericirea constă în a mânca mult, libertatea e atunci când vrea stăpânul să-l lase liber, soarele răsare fiindcă vrea jupânul, iar lumina vine de la răsărit – sau de la apus, după interesele de moment. Și tot așa înainte, o întreagă poliloghie pe care o știți...”

“Ce legătură au toate astea cu Paul Goma și vârsta sa de 70 de ani? N-am scris pentru cititori cu jugul pe ceafă, să le explic eu ce!...”

Ce pot pentru ca să spun? Că textul este o bună proză - mai ales că îl bănuiesc pe autor a fi același Dumitru Ungureanu care dăduse o extraordinară eroină: Maria (nu sunt sigur de prenume, doar de nume:) Mora.

Mi-a fost balsam (în secretul jurnalului meu public!) această scriere.

Dau din întâmplare peste acest text în *România liberă*:

“Un autentic disident anticomunist Vineri 07 Octombrie 2005

“Paul Goma a implinit 70 de ani, un nimerit prilej pentru reamintirea deosebitului impact avut în opinia publică internațională de poziția curajoasă a scriitorului în anii '70, într-o Românie ceausistă în care intelectualitatea se ofilea cloroformizată de cultul desantat al personalității scornicestene.

“Pentru a facilita înțelegerea “cazului Goma” în contextul internațional al anilor '70 din Europa post-Praga (1968) aș dori să relatez momentul când, în 1977, ambasada SUA din București cerea MAE, prin Nota Verbală, acceptarea vizitei oficiale la București, în cadrul Programului guvernamental de schimburi culturale romano-americane, a editorialistului Malcolm Browne de la celebrul cotidian american The New York Times. Venirea cunoscutului ziarist american la București a creat, de la început, o stare de tensiune deoarece se banuia scopul vizitei. În biroul lui Dumitru Tranca, directorul relațiilor culturale și de presă din MAE, a fost convocat șeful serviciului de ziariști străini (oaspeti guvernamentali), la întâlnire participând un individ plin de propria importanță, recomandat, ca de obicei, ca fiind de la

"Consiliul de Ministri", un fel de a spune pentru Securitate. Acesta a informat pe interlocutori ca, potrivit ambasadei noastre din Washington, Browne vine in Romania cu unicul scop de a-l contacta pe Paul Goma, actiune care "trebuie dejucata cu tact, dar fermitate". In acest scop, securistul a cerut intocmirea unui program de vizita interesant, variat, dar suficient de incarcat pentru a nu permite ziaristului american initiative "inacceptabile". Desi fondurile MAE pentru asemenea vizite erau strict cuantificate, importantul personaj a cerut diplomatului care urma sa-l insoteasca pe Browne sa organizeze mese bogate in principalele restaurante bucurestene, fara limitari bugetare, pentru dejucarea intentiilor sale "rauvoitoare". Ziaristul american a venit la MAE insotit de consilierul ambasadei americane, fapt neobisnuit in schimburile de ziaristi, a citit cu atentie programul vizitei intocmite de MAE si a spus apoi, vadit amuzat: "Programul propus de dvs este mai mult decat perfect, incarcat, dar vreau sa va precizez un lucru: in pofida lui, eu tot il voi vedea pe dl. Goma, pentru care de fapt am fost trimis aici de redactorul sef al ziarului meu". A fost un moment de stupefactie explicabil, mai ales ca a doua zi, Browne anunta triumfator pe diplomatul insotitor ca in seara precedenta l-a vizitat acasa pe Paul Goma, insotit de consilierul ambasadei americane, luand un interviu substantial disidentului roman. Cei din MAE nu-si puteau explica cum a fost posibila vizita la Paul Goma, mai ales ca Securitatea era prevenita de intentiile lui Browne, iar casa disidentului era pazita ca o fortareata.

"Foarte deschis, Browne a explicat ulterior la MAE ca pozitia lui Goma a avut un rasunet notabil in cercurile politice si de presa din SUA, unde Ceausescu era creditat de o falsa fama de antisovietic, prin grija propagandei securiste. Din aceste considerente, potrivit ziaristului, Congresul american a dorit sa fie informat exact, in afara canalelor diplomatice ale ambasadei americane din Bucuresti, asupra "cazului" Goma in contextul situatiei politice din Romania. In aceasta abordare se poate aprecia impactul publicarii integrale a interviului cu Paul Goma de marele cotidian newyorkez in opinia publica si cercurile politice americane. Mania neputincioasa a lui Ceausescu a lovit apoi cu sanctiuni MAE si ambasada din Washington pentru "grave greseli si incompetenta".

"La frumoasa aniversare a scriitorului Paul Goma, sa ne reamintim pozitia sa anticomunista curajoasa si exceptional oportuna, intr-un moment cand vecinii nostri polonezi, cehi, unguri aveau deja nuclee de rezistenta cunoscute in societatea civila. Excluderea sa ulterioara din Uniunea Scriitorilor - sa nu uitam acest rusinos episod - intr-un moment cand se impunea o solidarizare de breasla, chiar tacita, presupune o revedere critica a acelor ani tristi, cand cei mai multi intelectuali romani se cufundau in atemporalitate, exil interior si estetism. "Era momentul cel mai potrivit pentru a scrie capodopere", afirma senin, relativ recent, maestrul Nicolae Breban!

"Un articol de George Baltac"

Am scris despre acest moment: M.C. Browne venea la mine pentru a doua ori a treia oară. La 19 februarie 1977 (vezi **Culoarea curcubeului...**), la orele 15 notam telegrafic: "M.C. Browne cu soția". I-a fost o bună cămașă-de-zale, soția: în toiul asediului din jurul blocului, la poartă, la ușă, cu telefonul mereu întrerupt sau tăcut perioade lungi, el a pătruns. Soția - sau persoana care îl însoțea era vietnameză, nu "chineză", cum ziceau după arestarea mea, secii. Nu mai era tânără - de aceea l-am crezut când a prezentat-o ca soție - știam din vizitele anterioare că fusese corespondent de război în Vietnam, acolo o va fi cunoscut. El: o figură de jurnalist-de-război american, extrem de simpatic, de ins cu care ai pleca la drum, oriunde, oricând, fără șovăială. Înțelesesem că era nu doar un puitor pe hârtie a unor informații, ci el pune și inima (caută vietnameza!). L-am reîntâlnit la Washington în 1978. Am pus de-un dialog împreună, m-a invitat la el acasă, din păcate nu a fost posibil să mă duc, programul făcut de Brutus Coste era la-minut. L-am revăzut la Paris: aveam întâlnire la barul "Crillon" cu superbiana-rubensiana jurnalistă canadiană Denise Bombardier (vorba ei: "nepoata Bombardierului", firma specializată în construcția de mașini de mare... gabarit, am impresia că și de avioane Canadair, "bombardierele de apă"), când a apărut M.C. Browne: s-au îmbrățișat evropenește... M-am simțit atât de bine în cele câteva ore între acești jurnaliști de mare-gabarit; el cam 1,90 m, ea peste suta de kilogramele...

Miercuri 2 noiembrie 2005

Am re-scriș D-nei Crângariu și lui Mircea Stănescu să revină pe pământul procesului.

Pierderea unei (bune) părți din jurnal mă aruncă în ape stranii, cu multe straturi. Pe de o parte durerea pierderii - din pricina mea, a neatenției, a boismului meu - atroce, aproape de moartea unei ființe dragi: părinți, soție, copii. Da, fiindcă la ordinator, când pierzi ceva (ca mine), pierzi pentru totdeauna, rareori mai poți recupera.

Însă acest "strat", deși atât de grav, nu știu prin ce mecanism rămâne "în afară"; mai degrabă "lipit" de următorul, deci diminuat... Nu e bine spus așa, altfel:

Îmi va fi intrat în sânge obișnuința de a primi catastrofele care s-au abătut asupra mea - mai mari, mai late... - printr-un fel de saltea pneumatică, un atenuator, un "moderator", un arc suspensor alcătuit taman din amintirea că nu era primul necaz

(nici ultimul) și că, în cele din urmă, îl voi traversa și pe acesta.

Din fericire-nefericire acestea două nu se exclud - conviețuiesc; mai mult sau mai puțin armonios.

Pierderi de manuscrise... Cunosc gustul până la sațiu, până la vomă. Nu am pierdut - eu cu mâna mea - ci... mi-au fost pierdute, adică furate de securitate, ori... rătăcite (tot din pricina umblărilor Securității prin hârtiile mele) ca acel "Roman al romanului", dactilografiat prin 1975-76 pe hârtie de format neobișnuit, de o culoare neobișnuită (îmi dăruise socrul meu un sul, în fine, o parte dintr-un întreg, la rându-i primită de la un fel de unchi al său, fost papetar sau chiar editor - de hârtie bleu, din care tăiasem cu foarfeca "pagini", indiferent cât de înalte, însă late cât să intre în mașinuța de scris, Consul). Era o cronică a... romanului **Ostinato**, care mi-ar fi fost de mare trebuință, fiindcă acolo erau și informații generale despre cenzori, despre "obiecțiile Cenzurii supreme", despre reacțiile colegilor, ale prietenilor - majoritatea lor fiind pe calapodul: «Lasă, bă, că scrii altă carte...», de parcă faptul că, într-un viitor nesigur aș fi scris o "altă carte" ar fi șters cu buretele păcatul de moarte al Cenzurii (consolări venite, ca un făcut, mai ales dinspre dragele de ele colege, chiar prietene: Dana Dumitriu, G. Adameșteanu, Geta Dimisianu...

Era un fel de jurnal de pe timpul în care nu țineam jurnal. Acest text - dealtfel neterminat, fiind în curs de scriere (ca un jurnal!) este singurul de care îmi pare rău că nu-l mai am. Alte două: romanul 7-1 și eseul (fără titlu, cel pe care îl scriam pentru Gallimard în anii 1974-76) - pierdute au fost, pierdute să fie, mai ales că, trecînd atîta timp de la "despărțirea" de ele, nu mai există vreo șansă de continuare.(...)

Vineri 4 noiembrie 2005

Mi-a apărut "A fi basarabean" în *Aldine*. L-am salutat pe Mihai Creangă. Voi trimite azi **Săptămâna Roșie** - print - și un exemplar din **Basarabia** (Flux) lui Marco Cugno. Deasemeni primul capitol din **S.R.** lui M. Stănescu, pentru dosar. Poșta are să mă scuture sever de bănuți.

Lia, nu Maria (Mora), mă corectează Dan Petrescu.

I-am scris Ioanei Cistelecan:

"NU V-AS FI SCRIS, DACĂ NU AS FI PRIMIT ACEASTĂ VESTE - ASTEPT SĂ FIE DEZMINTITĂ:

Date : 4 novembre 2005 05:39:42 HNEC (...)

"(...) De aceea am retineri sa dau ochii cu "colegii" din Consiliul UR, ei imi arunca o eticheta (pentru care ma demit) si eu trebuie sa dau socoteala ca nu e asa... De ce sa le dau socoteala? Ce valoare

morală au ei să mă judece? Dacă stau în fața lor, înseamnă că le accept regulile unui joc murdar... Să le fie lor rusine pentru ce mi-au făcut? Să fim sobri, toți se cred aleși ai sortii. Îmi scrieți de posibilitatea anularii abuzului demiterii - este exclus, e deja la mijloc autoritatea lui N. Manolescu, a președintelui USR, a noii politici corecte impuse prin noua conducere în USR, nu se poate să înving eu, un muritor de rând, să nu fim naivi. Nu uitați că între cei care m-au executat public, din Comitetul Director al USR fac parte și critici pe care i-am pretuit amândoi, de genul lui Al. Cistelean, de la "Vatra" (care a susținut la sedința la care eu nu m-am dus, dar s-au dus "colegii" de la Viata Romanească, imperativ, că Jurnalul Domnului Paul Goma este antisemit și că eu trebuie să fiu pedepsit că l-am publicat! Sincer, aflând că și Al. Cistelean m-a/ne-a condamnat, mi-am pierdut orice speranță). Dumneavoastră ați uitat cum funcționează spiritul de haită la scriitorul român care da de gustul puterii (crezându-se cel mai mare și mai tare din literatura română macar), nu s-a schimbat nimic după Revoluție - abia asteapta să te sfășie. Acum sunt fericiți că am fost transformat în victimă publică sigură, neajutorată, așa n-a mai rămas decât să ducă până la capăt mârșăria, fără scrupule."

Fragment din scrisoarea lui Liviu Ioan Stoiciu.

Repet: aștept de la Al. Cistelean o dezmințire. O voi crede - fără probe - așa cum am crezut scrisoarea lui LIS.

Dar dacă, Doamne-fereste, este adevărată informația? Anume că Al. Cistelean ar fi spus ceea ce se zice că ar fi spus?

Nedumerit, întristat de moarte,
Paul Goma

Sâmbătă 5 noiembrie 2005

Am primit de la Antoniu Poienaru această scrisoare pescuită pe internet:

"Scrisoarea lui Leonard Oprea către NM
"SCRISOARE DESCHISĂ către PROFESORUL
NICOLAE MANOLESCU

"Leonard OPREA

"Stimate Domnule Profesor Nicolae Manolescu,

"Domnul fie mereu cu dumneavoastră și familia dumneavoastră întru sănătate și pace, liniște și bucurii senine.

"Nu știu în ce măsură va conta pentru dv. asta epistola, dar eu, Leonard Oprea nu pot fi altul decât cel care am fost, sunt și voi fi ca om și scriitor, atât prin faptele mele, cit și prin cartile mele, prin eseurile și articolele mele. Ori toate acestea sunt bine cunoscute și de dv., dar în bună măsură și de un public destul de numeros. Astfel, trebuia să infaptuiesc epistola aceasta.

“Prin urmare, cu respect si pretuire, simpatie si solidaritate, va felicit pentru modul in care stiti sa - cum zic americanii - 'strike back', ma refer la atitudinea dv. si la replicile dv. fata de si date penibilei campanii 'anti-Manolescu' desfasurata atit in presa scrisa, in publicatiile din tara, dar si in cele ale diasporei romane din SUA, precum si pe Internet.

“Cred ca nu mai este nevoie sa ii amintesc acum, aici, pe membrii fondatori si leaderi ai, repet, penibilei campanii impotriva dv., precum la fel, numele publicatiilor respective. Sunt nume si publicatii bine cunoscute... Iar in acest caz, datorita Internetului - "vedetele zilei"...

“Asa cum le-am mai scris vechilor mei prieteni Vladimir Tismaneanu si Mircea Mihaies, dar si lui Liviu Antonesei si Sorin Antohi (care au trecut si ei prin incercari similare cu a dv.), asa cum le-am mai explicat si altor prieteni si cunoscuti din SUA si Romania (despre acest tip de agresiuni, penibile, dar totusi atit de vatamatoare sanatatii culturii romane, oriunde in lume), personal, consider si aceasta campanie, mai sus numita, nimic altceva decit inca una dintre manifestarile vehemente ale iacobinismului-de-mahala (despre care, dupa cum bine stiti, am scris si publicat in presa din tara si din SUA).

“Iacobinismul-de-mahala este astazi in Romania arma preferata a mediocritatii. Caci, sub toate formele ei, si cu atit mai mult aurea mediocritas, salieri-ana ori altfel, dar dintotdeauna astfel ca si acum, mediocritatea are tendinta asimptotica sa creeze teorii cu iz nihilist si parfum de dogma, prin care isi justifica ratiunea de a fi ceea ce este - mediocritate. Fara trecut, fara viitor. Pina la urma - fara prezent. Si, devenita Putere, mediocritatea neaga inevitabil liberalismul.

“Asadar, domnule Profesor, atacul lor asupra dv. devenise doar o chestiune de timp, fiindca nu reusisera - pina acum - a afla, in viziunea lor mediocra, oportunitatea cit de cit plauzibila, pentru ei si publicul lor, de a biziibelicos...

“Iar pe de de alta parte, domnule Profesor, in ceea ce ii priveste pe acesti critici inaripati, plonjind zgomotos si cu veselie asupra dumneavoastra ca om si scriitor, totusi, va rog, nu uitati: pentru musca diferenta dintre miere si rahat e nula. Atractia e la fel de irezistibila si intr-un caz si in celalalt. Atit doar: nu rareori mierea inleiază letal musca.

“Acestea fiind spuse si ne-ascunse, va doresc sanatate si toate cele bune.

“Cu prietenie si Doamne ajuta-ne,

“Leonard Oprea.

“Boston, Octombrie 27, 2005”

Unde am mai citit un astfel de text oloinic - vreau să spun: lunecos, târîtor, duhnind a căldăruşă cu busuioc şi a tămâie (din păcate: arsenalul odorifer al amintirilor mele de, totuşi, ortodox) însă pentru că “traseul” fusese dat în prealabil cu ulei de candelă... - de sub peana unui alt iezuit ortodox? (Şi dacă nu-i ortodox? Bine, nu-i dar care-ar fi importanţa? Aici nu este vorba

de ordinul Companiei lui Isus, ci de o “caracterizare”: ipocrit, fățarnic - ca Balotă, ca Sorin Mărculescu - și, de acum încolo: ca Leonard Oprea).

Numele său mi-a devenit cunoscut din anul 2000, din Apelul pentru votarea lui Iliescu. L-am și pus pe lista partizanilor iliești - reprodusă în unul din textele mele, cred că “Să învățăm de la evrei”. Nu mai țin minte cine dintre șefii unor publicații din America: Cristian Ioanide de la *Romanian Times*? Culian de la *New York Magazine* ? s-a mirat foarte: «Cum, Leonard Oprea, colaboratorul nostru?» Da, frate, colaboratorul vostru - mai ales că “tonul” autorului vostru se afla la locul său într-o publicație confesională ca *Romanian Times* de la Portland.

Și acum ce fac eu? Eu... mă abțin (cu o ușurință nemaipomenită) de la comentariul unei astfel de scrisorici de închinăciune - creștină, cum altfel...

Duminică 6 noiembrie 2005

Zi goală. Și proastă. Pe toată linia.

L-am prins pe Al. Florian cu o falsificare - prin inversare ! - a citatului. Dau nu doar fraza în cheștiune, ci și cea dinainte, pentru o mai bună situare (am introdus ticăloșia holocaustologului în varianta ultimă, de ieri, a **Săptămânii Roșii**):

“Dezbateri ori doar enunțare considerată de eternii Paznici de Noapte de la Poarta Templului Istoriei Mistificate: “trădare” (din partea evreilor *normali*), iar din a *goi*-lor: “răbufnire fascistă”, “antisemită”, “trivial negaționistă”... Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu țin seama, pentru început, de falsitatea, de idiotețenia termenului “antisemit”, când semiți (de la Sem) sunt și maltezii și berberii și arabii și, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăși de alte naționalități!*)”

“*) Această frază a fost **traficată prin inversare** de Al. Florian în Raportul despre antisemitism astfel: “**Paul Goma nu ia în seamă** (în loc de “**ei [evreii] nu țin seama**” - nota mea, P.G.) de falsitatea, idiotețenia termenului «antisemit»...” - și instalată pe internet ca atare, vezi: www.romanjewish.org.ro/index_fcer2_01.html-42”

Iată cum aranjează holocaustologii citatele. Antoine Spire, pe care îl citam în urmă cu ani ca nerușinat traficant («Eu am falsificat citate?») se întreba el, râzînd-rânjind, după ce scrisese o carte întreagă despre “antisemitismul” lui Renaud Camus, «Le-am ajustat puțin...»).

“Prietenul” meu Jean Daniel... Iar o ia razna. În acest

moment - "moment" care ține de vreo doi ani, ca sărăcia cumplită în care se scufundă francezii; în acest moment - care ține de zile și zile, ca gherila (sub)urbană - ce găsește Le Nouvel Observateur că trebuie de urgență remediat(ă)? Viața carcerală!

Nu voi spune că aceasta nu merită o ameliorare substanțială. Nu voi face nici discriminarea: "ei" sunt de drept comun, eu cunoscusem închisoarea politică. Ci vorbesc de *întâietate*. Să aibă *întâietate* - acum, în Franța - ameliorarea "vorbitoarelor familiale", unde să se poată acupla comod și discret deținuții cu vizitatoarele - pentru a mobiliza opinia publică prin "Apelul celor 200 personalități?" - când vorba ceea: țara arde, la propriu?

Eu am perceput-o ca pe o grosolană diversiune. Cu atât mai vârtos cu cât și aici s-a băgat filosoful Finkelkraut, orezarul Kouschner, ecoloaga Voynet, poștaşul-trotskyist Besancenot, regina gafelor Roselyne Bachelot, "cumnatul" Roger Hanin și alți... tovarăși dârji. Asta să fie urgența națională? Pe Badinter îl înțeleg și accept, el a fost de totdeauna pentru umanizarea detenției, dealtfel el l-a determinat pe Mitterrand să suprima pedeapsa cu moartea. Dar François Hollande? Dar Fabius? Dar Mathieu Kassowitz? Ce au ei cu... prefectura? A, da: fiecare are de lansat, care o carte (scrisă de alții), care un disc, care un film, care un scaun de deputat...

Luni 7 noiembrie 2005

Noapte grea, agitată, bântuită de coșmare. Vorbesc de noapte mea, nu de Noaptea Francezilor - a unsprezecea după socoteala ziariștilor.

Îi compătimesc pe sârmanii sioniști: să nu se vorbească de crâncenele persecuții antisemite din cea mai antisemită țară, Franța, atâta amar de vreme? Adevărat: mai profită în Cisiordania, ca să mă omoare doi-trei pui de palestinieni - dar acolo sunt treburi interne, israeliene! Or noi vorbim de persecuțiile ale căror victime sunt evreii în Europa antisemită, nu de "greutățile trecătoare" din Orientul Apropiat, de când lui Bush îi fuge pământul de sub picioare - lui și oamenilor lui, mai ales că este amenințat Grove, Cheney și toată banda lor de pioși-criminali, de religioși închinători la Dollar.

Acum jumătate de an scriam despre tulburările din Franța pe care jurnaliștii nu le puteau descifra, despre care sioniștii le descifraseră înainte de a se manifesta: cum altfel, decât antisemite! Vai, vai, vai: acum jurnaliștii par a înțelege ceva-ceva din motivele revoltei tinerilor maghrebini. Dar sioniștii, ba: ei îi dau înainte cu "Apelul celor 200" prin care vor o radicală reformă

penitenciară. Bine-bine, acea reformă este absolut necesară, dar vorba Monicăi Lovinescu: «Nu este momentul...», fiindcă momentul este pentru ceva și mai urgent decât ameliorarea regimului penitenciar: sărăcia care crește, se răspândește - în Franța, cum ar veni: în inima Europei (și în Germania, însă nemții, băieți pudici nu o recunosc) și, în interiorul, ca să spun așa, sărăcirii generale (“indiferent de rasă...”), Problema cu P mare a tinerilor din banlieuri, exprimând cu violență ceea ce nu îndrăzniseră să exprime părinții lor, foști colonizați în vatra lor, africană, apoi aduși în Europa, pentru a edifica prosperitatea Franței; buncii lor, sclavi în Africa natală, prefăcuți în bravi, legendari soldați francezi în cele două mari conflicte mondiale din secolul trecut, XX. Asta este boala - nu mortală, dar extrem de gravă - a Franței și care pânzăște și Germania și Italia și Anglia: *mizerizarea*. Fenomen accentuat de lărgirea “Europei”, de cheltuielile enorme care sunt necesare pentru ajutoare - dar bineînțeles că polonezii, ungurii, cehii, balticii au și ei nevoie de ajutoare au și ei dreptul la “despăgubiri pentru vinderea de la Ialta”, însă românii și bulgarii văd cum li se îndepărtează norocul de a intra și ei, de a beneficia și ei, de a fi și ei despăgubiți... Sunt cu inima alături de români, de bulgari... Cu inima, nu cu mintea. Tare mă tem că aceste două țări nu vor mai apuca trenul Europa, iar vinovatul este: *securitatea pe care nu au distrus-o imediat după 1989, nu au zmulș-o din rădăcini*. O gravă confuzie au semănat și boy-ii de americani, grăbindu-se să coopteze în NATO țări cu securitățile intacte (Voiculescu șef de partid? Pleșiță liber? Priboi ne-priboizat? Achim, ne-apucat de urechi și dat cu botul în latrina securistă?), de unde concluzia: «Las-că se poate și așa...» Ei bine, se pare că nu se mai poate și așa: America înregistrează eșec după/peste eșec, pretudindeni pe glob, în toate problemele și domeniile (iar Rusia pânzăște - și așteaptă...), visul ei de unic jandarm al lumii: mondializarea apărînd din ce în ce mai limpede ca o “întâlnire - neprietenescă, ba chiar lăsătoare de cucuie - cu un zid” (nu al Berlinului, ci al doctrinei americano-israeliene de a amenaja un Imperiu al Democrației în lumea arabă).

Ezitatea extrem de lungă a lui Chirac (zece zile de la izbucnirea tulburărilor) dovedește fără tăgadă că situațiunea este extrem de gravă: chiar dacă mâine-pomâine poliția, CRS, armata (încă nu a intrat în acțiune - și bine a făcut) va restabili “ordinea republicană” - cauzele vor rămâne aceleași, și vor continua a fi nerezolvate - fiindcă nu pot fi rezolvate de politicienii mărginiți de la afaceri (dar să-i vezi pe cei din opoziție: handicapați!) ai unei țări sărace!

În conflictul de astă primăvară - cel pe care sioniștii îl și taxaseră de “antisemit” și organizaseră strângeri de semnături pe un Apel (nu strică să reamintesc cine a semnat: Finkelkraut, Kouchner, Taguieff - idoli, nu doar a iubitorilor de umanioare, filosofie din România, dar statui la care se închină mai ales indivizi de teapa lui Al. Florian, escrocul citatelor incriminatoare), existau toate semnele furtunii (ce spun eu: ale uraganului) care va veni. Dacă era adevărat că evreii mințeau când pretindeau că tinerii vandali-de-tip-nou rosteau lozinci... anti-albe și antisemite (mor, mamițule, mă dau în vânt după și-urile introduse de evrei aiurea gramaticalo-logic pentru *goi*, dar suprafavorizatoare a evreilor - ca de pildă în: “rasism și antisemitism”...), mințeau și gata, pe ei nu-i interesa soarta Franței (“antisemite - ca și cum “antisemitismul” nu ar face parte din rasism), deci refuzau să vadă că **ura** tinerilor mânioși era mai puțin de natură rasială, ci socială: ei distrugeau - nu își însușeau - bunuri materiale pe care nu putea să le aibă...

În cele din urmă banlieurile au să fie... pacificate. Dar focul are să re-izbucnească peste șase luni, peste un an. Fiindcă și în Franța există idioți profunzi care pun întrebarea: “Ce mai vor? Locuiesc la-bloc (am folosit expresia românească), sunt bine îmbrăcați, nu rabdă de foame... - ce mai vor?” Exact așa eram întrebați noi, studenții ungariști din 1956 de securiști: «Aveați bursă, aveți cămin, aveți toate condițiile - ce-ați mai vrut?» Ei, bine, noi “am mai vrut” oleacă de libertate. Tinerii din banlieuri vor “oleacă de demnitate”.

Au nădragi, nu mor de foame, au unde dormi - dar vorba cântecului-din-popor: ‘Și ce fac cu nădragii?’ Dacă nu i-aș sincer compătimi, le-aș spune ce... Fiindcă ei se află de când se știu în-gheto - și material, prin cartierele-de-blocuri, și psihologic, și social. Chiar dacă unul dintre ei dă din coate, să răzbată la suprafața... societății franceze, chiar dacă are o familie care se sacrifică lucrînd de cade în brânci, pentru ca odrasla să... nu să meargă mai-departe, ci mai-sus, după studii strălucite, cu patalama în mână se prezintă pentru a obține o slujbă - pe care o merită, judecînd după notație... Și nu este angajat - fiind el “prea bronet”, cum se zice, eufemistic în România. Sau, vorba ardeleanului: Prea îl cam cheamă Mahomed. Ei, da: există discriminare rasială care provoacă o cruntă discriminare socială. Tinerii aceia visează să fie “considerați”, adică judecați după merite, nu după culoarea pielii ori/și după nume.

După “starea republicii” nu se întrevede vreun viitor pentru ei. Și degeaba stînga (socialiștii, comuniștii, ecologiștii) îi critică pe cei de la guvernare, explicînd ce ar trebui să se facă...

S-a văzut când erau ei la putere și nu s-a făcut nimic!

Un biet român, acolo în România, visează: «Ehei, dacă ajung eu în Occident...» Oricâte desiluzii ar încerca, odată ajuns în Occidentul visat, el măcar își va spune: «Am încercat; nu a ieșit cum aș fi vrut, dar am încercat». Pe când un maghrebin din banlieuri nu se poate consola cu: «Ehei, dacă ajung eu în Europa...» - fiindcă el, nu numai că se află, acum, în Europa, dar s-a născut în Franța. Și? Și - nimic. Un român desiluzionat se poate întoarce în România lui: trist, dezamăgit. Un arab, un negru unde să se întoarcă? În Africa? Ce să facă acolo? Nu cunoaște pe nimeni, nu are casă, nu are familie - și chiar dacă are, familia îi cere bani (din Franța, doar în Franța curge Sena plină de franci - în fine, de euro), nu îi dă, de la ei, indigenii.

Va putea face Chirac ceva? Nu. Hotărît, nu. Nu știe ce să facă, nu are mijloace - și nici chef. De Villepin? Un incapabil. Sarkozy? “Sarko” are un singur gând în capul lui de teckel: să devină președinte al Franței. Altceva - nimic. E prea mărginit, prea politicianizat, prea obnubilat de obsesia de a deveni președinte, ca să aibă lărgimea (și adâncime de vederi) măcar să-și propună o rezolvare. O nație - în momentul de față - nu mai presus de nația noastră, tot tricoloră, dar carpatină.

Ce jale, ce jale pe lumea asta, domnilor...

Martți 8 noiembrie 2005

Au continuat incendiile, în ciuda “discursurilor” lui Chirac (alaltăieri), al lui de Villepin, aseară. Am aflat că jurnaliștii străini veniseră “la foc” cu mic cu mare, mai ales americanii (Ghici Irakul unde-i?!). Printre cei mai setoși de evenimente-la alții: chinezii, ei vorbesc de incendii, incendii, însă... cenzura lor interzicându-le imaginile cu incendii (n-o să mă ostenesc să aflu pentru că de ceul), se consolează cu momentele de stingere a lor: alea sunt permise! Fiind pozitive. Rușii...- se putea să nu vorbească Rускаia Tilivizia despre “Cecenia de pe malul Senei?” Cât despre americani... Niște caraghioși (altfel: imbecili) comentatorii din America ai evenimentelor din Franța: cu gura până la urechi, veselia lor sare din cadru (ce, cadru : din cutia televizorului), răzbunarea-arma-prostului fiind - una dintre ele: “Francezii s-au bucurat când ne-a lovit Katrina, acum ei cunosc o Katrina socială!”. Ceea ce este o minciună... continentală, cum numai un american o poate găsi! Din contra: Francezii au suferit - adevărat, și din pricina francofoniei New Orleans-ului, dar dintre ne-americani ei au fost primii care și-au oferit ajutorul (aflat alături, la bazele militare franceze din Caraibe)...

Însă americanii au tot amânat autorizația de aterizare a avioanelor cu materiale de prim ajutor și cu echipe de salvatori (din care USA nu avea deloc, deloc...), iar când - după mult timp au zis: «OK»..., francezii nu mai aveau ce face, americanii răseseră cu buldozerele cartierele unde se presupunea că ar fi existat supraviețuitori.

Pe de altă parte, americanii, răniți pentru reproșurile europenilor fiindcă nici acum nu au recunoscut lichidarea indienilor, folosirea negrilor ca sclavi (negație în care sunt susținuți de evrei - oare pentru-de-ce?), acum, că le-a venit ocazia, râd (ei, da: râd!) de francezi: «Asta-i integrarea [rasială] cu care v-ați lăudat?». Ca supliment, americanii recomandă turiștilor - americani, se înțelege - să evite Franța. Îmi aduc aminte de această recomandare curat-americană dată și acum vreo 20 ani, când Parisul era însângerat de atentatele islamiștilor în metrouri, în trenuri. Însoțită atunci de comentarii de genul: «Poliția franceză este incapabilă să prevină astfel de acțiuni care perturbă excursiile culturale ale cetățenilor noștri [americani] în muzee». Evident, americanii, cu polițiile lor cu tot, au... prevenit astfel de acțiuni islamiste la 11 septembrie. Necazul fiind că americanii nu învață nimic din propriile erori - darmite din ale altora. Fiindcă - să-mi fie gura blestemată! - azi mâine va izbucni... «Intifada Americană», vorba alfabetizaților nostri consângeni...

Englezii - părinții americanilor, cum altfel! - nu se lasă nici ei mai prejos, lăudându-se cu integrarea ne-albilor la ei, în Insulă - dar uitînd că mai deunăzi au fost adevărate războaie... inter-etnice în Birmingham între pakistanezi și negri din Caraibe.

Spaniolii, nemții, olandezii, belgienii - desigur, vorbesc de presa lor - sunt rezonabili și rezervați. Ba chiar italienii se tem că și la ei vor izbucni în curînd astfel de tulburări.

Iată-i și pe luminații noștri românași: «Ziua» titrează: «Intifada [în Franța]». Roșcastăneștii sunt ce-au fost: nu doar ignoranți politic - și lingvistic - dar de-a dreptul executanți ai șoaptelor rodicilor de toate sexele.

Termenul «intifada» acopere realitatea palestiniană și desemnează aruncarea cu pietre, de obicei în(spre) tancurile israeliene. Este echivalentul celui francez: «caillasage» (de la caillou, piatră pe care o poți arunca). În nici un caz «intifada» (ca și «caillasage») nu poate fi echivalat cu... «lapidare» - lapidate sunt ființele vii, mai cu seamă femeile păcătoase. Termenul a fost tradus de ortodocșii noștri dragi prin «a lovi /bate/ cu pietre». Eu am fost, în martie 1977 amenințat: «*îl vom scuipa și-l vom lovi cu pietre*» - vezi Scrisoarea preoților din Reghin (Gheorghe Pop, Mihai Ciobanu, protopop, Nicolae Dinu

(Dima?) din Breaza, care mă avertizau că voi fi pedepsit pentru “păcatul” de a fi denigrat patria... - vezi **Culoarea curcubeului**... pagina 146, pe larg la pag. 440). Zic așa, pentru că am citit în “presa-noastră-zilnică” ceva în genul: «Palestinienii au prostul obicei de a lapida tancurile israeliene...» - când nu doar acesta este prostul-obicei al palestinienilor, ci și acela de a... atenta la viața israelienilor pașnici, “prin acțiuni lașe de tipul kamikadze” (curat, lașe!) - asta a fost rostită de eternul tovarăș Pazner de la Tel Aviv (nu mai este chiar atât de etern, vorba lui Bulă, dacă a dispărut din cabinetul lui Sharon), în englezeasca lui, nu în româneasca ziariștilor carpatini - o explicația ca oricare alta.

S-au amestecat și turcii - să spună ei tâmpenia încă ne-spusă de americani, de chinezi, de ruși, de români. Am uitat care. Oricum, era turcaleață de tot ! Și cu fesul pe-o sprinceană!

Discuție cu Ana, apoi, prin e-mail, cu Dan Culcer. Cum se traduce în românește franțuzescul “couvre-feu”? Și Anei și mie ne trecuse pe la buze “stingere”, dar nu-l reținusem, pârîndu-ni-se și prea slab și prea civil (de internat, dar și de pușcărie, unde “stingerea” nu era deloc însoțită și de stingerea luminii electrice care ne chinuia și ea cum putea). Am apelat la Dan Culcer; el ne-a răspuns: “stingere”. Așa că, de voie, de ne-voie, îl vom folosi și noi - dar până una-alta, îi zicem pe franțuzește: couvre-feu, chiar dacă, în traducere băbească însemenează: acoperirea-focului (cu cenușă, nu cu... vreascuri), deci; prin extindere: ne-vederea lui, a focului. Ar mai fi un termen de aplicat evenimentelor de acum: “stare de asediu” - dar nici el nu e într-un totu bun. “Atacul” asediatorilor nu amenință din afară, ci dinăuntru. “Stare de urgență” - asta aduce aminte de Ordonanța lui... nu mai zic: “a lui Teșu”, ci “a lui Oișteanu. Iar Starea de Urgență este o... stare largă în care intră, zi-i pe nume, “stingerea”. Am fost luminos de explicit, nu? Cum altfel?

Care stare-de-urgență a și fost anunțată că va intra în vigoare începînd din această noapte.

Seara. O veste cumplită: în noiembrie 2004 americanii au bombardat orașul Falludja cu fosfor alb - considerat armă chimică. Au anchetat italienii. Au fost interogați și doi militari americani - în concediu?, demobilizați? - în America. Au spus că da, știau că dau cu fosfor alb (whiskey-nu-mai-știu-cum, în argoul lor). Bineînțele oficialii neagă cu indignațiune.

Ce se întîmplă cu americanii, Doamne-Dumnezeule? La o adică Bush va pretinde că el nu știa nimic din ce făceau Rumsfeld și cu Wolfowitz (aflat încă la afaceri), iar Cap-de-Morții mai sus numiți vor rânji și vor ridica din umeri.

Îmi amintesc: eram în România când, prin revistele ilustrate franceze, americane, italiene vedeam fotografiile cu efectele bombardamentelor cu napalm. Ziceam și eu, ce ziceau toți din jurul meu: «Propagandă rusească! Minciună! Americanii nu pot face una ca asta...» - deși, în chiar momentul în care negam cu indignare, ne aminteam imaginile Hiroshimei... Dar și pe aceea o bănuiam a fi trucată, ca să-i defăimeze pe americani...

Și uite-i. Nu numai în Japonia, nu doar în Vietnam - ci și în primul război din Irak, din 1991; apoi în Serbia, în Kosovo în 1999, cu uraniu-sărac. Iar acum...

Ce vor fi gândind românii noștri, aflînd ce află? «Lassă, dom'le, să dea cu ce-or da - în alții - nouă să ne deie nește dolari, căci noi avem mare nevoie...» Ceea ce înseamnă - căci - «Du-i, Doamne, la Ploiești!» nu era doar o vorbă, acolo, ci “opinie sinceră”.

Miercuri 9 noiembrie 2005

Couvre-feu. (Tot nu am găsit un echivalent în românește). Mare victorie-mare: se anunță diminuarea numărului automobilelor incendiate, ca pe o victorie (de ce îmi vine în minte: Verdun-ul?!). Astă noapte “numai...”, față de ieri noapte când, ehe... Barometrul: mașinile în flăcări. Franțujii iștea; sunt și ei niște români care se deosebesc de românii-români doar prin accentul francez (graseiat) cu care vorbesc franceza - asta am auzit-o de la un inginer, altfel savant, însă ar fi putut să fie și un umaniorist. Barometrul “numai...” «Ce fericire, ce fericire: azi am căpătat de la dom' sergent numai douășcinci la cur - față de ieri, când mi-a ars sufletul cu v'o trei'spa's'cinci...»

Cu ce m-am uns pe la inimă: președintele Chinei (zi-i pe nume...) este primit cu fast regal în Anglia. În ciuda refugiaților opozanți, în ciuda tibetanilor (bine că i-a lăsat să se manifeste!), Tovarășul Chinez a fost și el găzduit la Buckingham Palace, plimbat cu caleașca regală - ai fi zis: nechinezul Ceaușescu! Cât sânge rău ne făcuse Anglia primindu-l regește pe Tovarășul scornicez! Câte blesteme, câte înjurături la adresa... Coroanei Britanice! Coroanei i se rupea în paișpe, ca să ne exprimăm: deunăzi îl primise - așa - pe Bush, azi pe Chinez - tot așa. Ca să armonizez acest paragraf cu precedentul, zic și eu, ca omul necăjit: «De ce ne-am plînge noi, românii, că monarha Albioancă l-a primblat în caleașca-i pe chinuitorul nostru, Ceaușescu? - taman așa îl primește și pe chinuitorul Pe-Kinez, iar poimăine, dacă cerințele-vor-cere, vorba lui Săraru, îl va primi și pe Saddam - în fine, pe unul ca el, cu o singură condiție:

să știe la ce folosește batista...»

Bârfe scriitoricești: îmi scrie - și mie - LIS:

(...) "P.S. Amabil, Domnul Sorin Marculescu mi-a telefonat aseara și mi-a dat o explicație la lasitatea scriitorului roman data de gol în fața Cazului VR-Goma-antisemitism-LIS-USR. Întrebandu-l domnia sa pe Constantin Abaluta (întalnit pe stradă) de ce nu reacționează și el public, i-a răspuns: nu-ti dai seama, dacă mă solidarizez cu "antisemitii" Goma-Stoiciu, se poate interpreta și așa putea fi interzis să mai public în România... Doamne fereste!"

Nu mă miră - nici cât o boabă de muștar - Alăbuță, cum îi zicea Florența Albu. Așa a traversat el anii, deceniile, secolele. Mergînd târîș numai pe mijlocul uliței, neriscînd să se apropie de șanțuri - ca să nu cază în dănsale, vorba unui bucovinean (a, nu, nu vorbesc de Abăluță), altfelzis, cum altfelzice Dimisianu, alt... mijlocăș, să nu care cumva să se interpreteze; și să nu mai publice - el, Abăluță - în România, ne dăm noi seama ce catastrofă ar fi? Dacă mă miră ceva-cineva în această chestiune: Sorin Marculescu. El știe bine că noi, cei puși la zid, comunicăm, că ne pasăm mesajele primite - și totuși, el denunță, oameni buni!, creștinul Sorin Marculescu îl toarnă pe "prudentul" 'Lăbuță! Să fie semn că el însuși s-a... creștinat? Cam târziu, la 70 ani, fiind el de vârsta mea. Nu este și aceasta o "metoadă" de a se păstra tot pe mijlocul drumului, vorba Clasicului: mereu imparțial? Las întrebarea să-și dezvolte ecoul.

Dacă mă preocupă ceva - și nu de azi, de ieri, ci de... să tot fie 7-8 ani: Al. Cistelean. Nu mi-a plăcut - dar deloc! - tratamentul de favoare pe care îl aplica Jelălăitei, cu odiosul ei capitol despre Caraion în cartea despre Ecaterina Bălăcioiu, mama Monicăi Lovinescu - și am scris... neplăcerea. Din acel moment el nu mi-a mai răspuns la scrisori, ceea ce nu l-a împiedecat să publice în *Vatra*, în două numere, eseul **Săptămâna Roșie**, în prima lui versiune (cea atacată de R. Ioanid - considerat: "articol"). Am aflat, pe căi lăturalnice de "atenționările" - ah, atenționarea la români! - din partea Conducerii: cine va fi fost atunci în vârful movilei de gunoi: Uricaru? Sau chiar "pozitivul" Ulici? Am citit "luările de poziție" ale argaților de la Curtea Manolescului Literar: Al. Ștefănescu, Țoiu, Dimisianu pecumcăci revista de la Târgu Mureș ar trebui dată în judecată pentru că îl publicase pe Goma (pe atunci ne aflam în preistorie, încă nu eram "antisemit", nici chiar Pașa de la Washington, R. Ioanid nu mă scuipase astfel).

De atunci au trecut câțiva anișori, iar relațiile cu *Vatra* nu au

încetat a se deteriora: Nicoleta Sălcudean cu care schimbam semestrial scrisori, iar de când a avut internet, ne emailam lunar, a încetat de a răspunde. Cum nu am obiceiul să insist, după al doilea mesaj fără răspuns, am tăcut și eu. Acum câteva luni am aflat din presă că Nicoleta Sălcudean se află la Paris la un colocviu organizat de Țepeneag: speram măcar la un telefon: «Salut, salut, regret că nu pot veni pe la noi - ca data trecută - dar să fie pentru data viitoare». Am dedus (și s-ar prea putea să mă înșel) că ea, scriind favorabil despre Buzura, va fi crezut că mă voi supăra... Dacă se adevărește că acesta este motivul, atunci abia am să mă supăr: cineva care mi-a citit o bună parte din cărți, care a scris despre mine ca ea ar fi trebuit să știe că eu mă pot supăra din alte motive - uneori chiar fără - în nici un caz pentru că scrisese favorabil despre cineva despre care eu scrisesem defavorabil.

Între timp s-a mai întâmplat ceva neplăcut: Virgil Podoabă, cu care fusesem în foarte bune relații (îl cunoscusem, pe el și pe întreaga-i familie, când venise la Paris) s-a simțit ofensat de o scrisoare a mea în care îl apăram pe Laszlo. Am aflat foarte târziu, de la Luca Pițu, că scosese un volum în care scria și despre mine, iar când prin iunie-iulie Mariana Sipoș se pregătea să vină încoace, pentru o emisiune TV, am rugat-o să-mi aducă și volumul lui V. Podoabă. Am fost impresionat și i-am scris la redacție. Nici un răspuns. Am încercat e-mailul *Vatra*: mi-a fost respins (deși copiasem exact adresa web de pe coperta interioară a revistei). Când Ioana Cistelecan m-a contactat, după ce m-am asigurat că este... neam cu Al. Cistelecan, am rugat-o să transmită tatălui salutările mele - deasemeni, lui Virgil Podoabă, dimpreună cu rugămintea de a-mi indica o modalitate de comunicare. La o re-întrebare a mea, Ioana Cistelecan mi-a oferit o explicație care nu explica nimic: “Virgil nu se descurcă cu ordinatorul...” - ceea ce eu am tradus ca un îndemn la... ne-insistare.

În urmă cu vreo săptămână i-am scris Ioanei Cistelecan, rugînd-o să obțină de la tatăl său, Al. Cistelecan o confirmare, o mai degrabă infirmare a “zvonului” că el, ca membru al Consiliului US, a rostit în plină reuniune că da, Goma a publicat în *Viața românească* un text antisemit.

Dacă ar fi existat un răspuns-de-răspuns, ar fi venit până acum de zece ori. Dar nu. Nimic. În schimb este confirmarea răspunsului dedus: Al. Cistelecan chiar a spus că Goma a publicat un text antisemit.

Iar eu ce fac acum? Pun semnul întrebării, ca în spaniolă, și la începutul întrebării? De acord:

„Ce se întâmplă cu scriitorii ardeleni - hai să n-o iau de la Buzura, nici de la Beniuc, nici de la Ivăsiuc, nici de la Titus Popovici, nici măcar de la Marta Petreu - ci de la Al. Cistelean...

„Si de la Nicoleta Sălcudean?

„Si de la Virgil Podoabă?

„Si de la Anca Hațiegan?

Bine-bine, din partea mea nu se vor mai semnală insistențe, nici întrebări, nici rugăminți de a da explicații - îi las în seama Domnului. Dar ei - ca ei, ca scriitori, ca oameni până mai adineauri - în seama cui rămân? În seama și la cheremul unui amoral, a unui nesimțit etic: ardeleanul Manolescu?

Mai mult și mai adânc m-a rănit Cistelean. Fiindcă este limpede ca lumina zilei: *nu aceasta este convingerea lui* (că aș fi scris un text antisemit). Dar a rostit asta, neconvingerea, deci minciuna. Și, la noi - la scriitori, vorba se scrie pe hârtie (chiar dacă trece prin ordinator). Si atunci am dreptul să mă întreb:

Cu ce a fost șantajat Cistelean? Cu ce a fost amenințat? Cu ce a fost cumpărat? Să se fi dăruit el, de capul lui, de amorul literaturii, de a ajuns - la vârsta lui, care nu mai este atât de îndepărtată de a mea - să facă ce a făcut, mai ales: să rostească ce a rostit? Îl miros pe N. Manolescu - (alt ardelean nu ați găsit, măi fraților?, chiar pe lingătorul gumarilor lui Iliescu?). Ce i-a promis Manolescu lui Cistelean - dacă zice ce a și zis despre Goma? Că îi încredințează lui sucursala „Cartea Românească” din Trustul Politromului lopesco-moscovicesc? Nu, aia e încredințată lui Mihăieș, reportofonul Banatului, legendarul autor al capodoperei **Totul despre Manolescu**. Sau l-a asigurat de o suspendare a pedepsei pentru mai vechea greșală de a-l fi publicat pe Goma în *Vatra*? Îl va fi amenințat că suspendă finanțarea revistei? - după câte îl cunosc, Manolescu este perfect capabil de o asemenea murdărie, însă din câte îl cunoșteam pe Cistelean, el nu era capabil de o asemenea înclinare în fața unui șantaj, de oricare natură ar fi acela. Se vede că a devenit - capabil. Ce nu face omul când îmbătrânește prost, mizerabil...

Vai, vai, ce-o ajuns Ardialu' sfânt și sânjeros... Și când te gândești că mai există oameni care se laudă că ei sunt ardeleni; îmi vine să... Să, ce?

ONU a votat o rezoluție condamnând embargoul - de peste 40 ani asupra Cubei. Se vede că americanii au puține idei - dar fixe: Embargoul fusese stabilit atunci când Cuba reprezenta o primejdie mortală pentru USA, din pricina URSS și a rachetelor sale. Dar Kennedy l-a silit pe Hrușciov să-și retragă jucăriile.

Embargoul a rămas în vigoare și după ce URSS s-a dezangajat din Cuba (provocând o catastrofă economică) și după ce a implodat. De un deceniu și ceva regimul castrist din Cuba nu mai prezintă pericol decât pentru bieții cubanezi. Însă americanii au rachiuna tenace: nu uită umilința din Golful Porcilor. Moștenitori ai doctrinei engleze a: «Bate-voi păstorul și turma se va risipi», aplicată și nemților și românilor în ultimul război mondial, prin bombardamente sălbatice, nediferențiate - americanii își imaginează că dacă vor păstra embargoul - doar economic și nu pentru import, fiindcă cubanezii nu au bani să cumpere, de-o pildă carne, ci doresc să exporte zahăr și tabac - vor... obliga puterea teroristă a lui Castro de a face concesii... poporului.

Bineînțeles, această concepție despre lume și embargou este total cretină. Dar țin de ea cu dinții. Rezoluția ONU - de condamnare a embargoului ("crud, inuman") a fost votată în majoritate zdrobitoare - am spus: majoritate, fiindcă minoritatea și-a exprimat și ea opinia de blocaj. Cine a votat împotriva rezoluției (deci pentru menținerea embargoului total - asupra unei populații care suferă nu doar de tirania dementului Fidel - ci și de mânia cerului care i-a trimis, doar în toamna aceasta, cinci uragane devastatoare)?

Bineînțeles, USA. Și mai cine, care țară? Barbade - știe cineva unde se află această țară foaaarte cunoscută și ce face dânsa? Și încă mai cine? Insula/ insulele Pallau... A patra votatoare ba-chiar-din-contră fiind... Israelul!

Ce i-ar fi costat pe israelieni dacă, în cel mai rău caz, se abțineau? Nu s-au abținut - au votat pentru menținerea embargoului, umaniștii! Să vă trăiască!

Într-o scrisoare adresată de H. Gârbea lui Dan Culcer poate fi citite următoarele (eu am marcat și am subliniat):

"Sa va spun banalitati? Ca nu orice se trimite unei reviste trebuie publicat, ca rolul redactiei este de a selecta si valoarea unei reviste consta in rigoarea acestei selectii? Ca nu a existat nici o cenzura si nici nu exista din partea CD al URSS? Evident ca nu a existat nici o cenzura daca textul a aparut. Nu e un text literar, e o infamie. Care a jignit grav colegii nostri evrei care sint si ei membri ai URSS si chiar ai Consiliului, ba si pe unii dintre noi, români si crestini, care credem in intelegere interetnica. Daca nu reactionam se putea generaliza, extinde asupra noastra banuiala de anti-evreitate.

"Atacurile lui Goma la evrei sint o realitate. In textul integral al jurnalului postat pe internet cuvintul "evrei" apare de 126 de ori. E mai mult decit o obsesie. Daca numiti asta literatura, avem viziuni diferite despre acest concept. Dar nu asta conteaza. Noi nu cu Goma avem

treaba, nici cu Stoiciu, ci numai cu Viata Româneasca. Ea nu corespunde valoric, grafic, managerial nivelului asteptat si, cum nu poate fi desfiintata, trebuie inlocuita redactia. Sau, daca MAE român vrea sa bage bani in ea, sa bage singur. Acesta e punctul meu de vedere personal, care nu angajeaza USSR. Si pe care l-am sustinut in comitet inainte de "cazul Goma". Il sustin si in cazul inexistentei reviste Contrapunct careia i s-a retras finantarea de catre USSR."

Ca să vezi, crimă! H. Gârbea a numărat - în textul integral al jurnalului aflat pe internet ! - de 126 ori cuvântul "evrei"! Acest H. Gârbea a numărat el, pe degetele lui personale? A pus pe un subaltern să o facă? "Textul integral" al Jurnalului pe 2005 ține de când până când? Pentru că tot nu este vorba de asta: Directorul imaginii a numărat și cuvântul "antisemit"? Câte a găsit?

Doamne, Doamne: cu scriitori ca H. Gârbea vrei Tu să fii coleg-de-breaslă? Și dacă Te asigur că nu vreu cu nici un chip să fii coleg cu o asemenea creatură - mă lași nepedepsit?

(...)

Joi 10 noiembrie 2005

Zi urâtă. Ploioasă. Pâcloasă.

Ieri Radu Motoc mi-a trimis 8 grupuri de fotografii din Basarabia. Mi-a gădilat nostalgia.

Seara. LIS ne transmite primele impresii:

"Ascultati si judecati singuri - inregistrari (sunt atasate) facute la Consiliul de conducere al USSR din 10.11.2005 (imi veti recunoaste vocea indignata, mai puternica). La Spy 0024 e in principal N. Manolescu cel care vorbeste, la Spy 0027 e Vasile Andru, care a incercat timid sa reia discutia despre Cazul VR-Goma etc., dar a fost pana la urma oprit (vocile din fundal sunt ale celor din Comitetul Director al USSR, care m-a executat, de la Mircea Mihaies la Marta Petreu sau Gabriel Dimisianu). Dupa aceste doua interventii n-a mai scos nimeni o vorba legata de Cazul VR-Goma etc., pur si simplu N. Manolescu (el a condus sedinta) refuzand orice gen de abordare. Degeaba l-am acuzat ca se poarta dictatorial. A anuntat, totodata, ca nu-i va da nici un raspuns Domnului Dan Culcer si Scrisorii sale Deschise adresate Consiliului, ca "nu-l intereseaza". Nici macar unul dintre cei prezenti (in afara colegului de redactie Vasile Andru, inregistrat) n-a indraznit sa ia atitudine, nici macar la "Diverse" in legatura cu situatia creata de scandalul VR-Goma etc. Am fost doar invitat de Doina Cetea sa-mi dau demisia din USSR... Pozitia restului scriitorilor, membri ai Consiliului - nula, aceeasi lasitate si tactica a capului la cutie, nici o delimitare de impunerea pumnului in gura la USSR, de necrezut pentru mine.

“Marturisesc, nu stiu mai multe decat am stiut despre situatia mea. Am avut discutii de un minut, doua, in pauza (sedinta Consiliului a durat de la ora 11 la 16, cred, nu m-am uitat la ceas), in particular cu Marta Petreu si Mircea Mihaies, excedati de felul de a fi al Domnului Paul Goma, cica: ei o tin pe a lor, ca-mi merit soarta daca-i iau atata apararea si ca, in defintiv, ce vreau - functia inapoi? Nu mi se va da, fiindca trebuie sa invat sa cenzurez ceea ce e de... cenzurat, "macar atata lucru trebuia sa fi invatat de cand esti in functie" (sic!). Traiesc in plin paranormal. Ce va urma in legatura cu locul meu de munca, nu stiu - nu mi s-a spus nimic. Cu omagii,

“LIS”

Terifiant. A fost o adunare a scriitorilor. În noiembrie 2005?

Tot nu mai aveam nimic cu breasla de... de când? Iată, nu pot spune o zi, o lună, un an - o întâmplare - de când am divorțat de Uniunea Scriitorilor, fiindcă de la început - corect ar fi: “înainte de început” căsnicia noastră nu a mers. Dealtfel, primirea mea în Uniune, dacă pot să o situez în timp: august 1968, nu mi-a rămas ca... întâmplare. Un lucru știam: că și în această treabă mi se făcuse o nedreptate. Bine, nu o nedreptate, însă mie nu mi se acordase derogarea potrivit căreia puteai deveni membru, chiar dacă nu-ți apăruse un volum. Știam că înaintea mea - în timp - și alături, în spațiu, mulți fuseseră primiți, deși la “dosar” se aflau două-trei schițe publicate în reviste, două-trei cronici sau note de lectură. Ca Țepeneag - care se chiar lăuda cu această “favoare”. Eu, nu: mi s-a spus (mi s-a Fănuș Neagu, parcă și Pop Simion) să aduc și să le pun lor pe birou volumul - după aceea mai stăm de vorbă. Așa am făcut - sub mormăielile batjocoritoare ale lui Țepeneag: ce să-mi facă el mie, dacă cei din conducere nu mă “credeau pe cuvânt” - ca pe el - și îmi cereau probe...

S-au șters, s-au încâlcit amintirile în legătură cu primirea în U.S. din cauza evenimentelor, altele: invadarea Cehoslovaciei, isteria războinică a noastră, ședința de primire în partid..., acestea au făcut să se aburească cele în legătură cu membrăia U.S.

Vineri 11 noiembrie 2005

Ieri am scris o primă variantă a textului “A fi ‘antisemit’”.

Diseară, la un canal TV necunoscut mie a fost invitat LIS și eu - prin telefon.

Seara: am ascultat (!) fragmente din înregistrările făcute la sedința de ieri a Consiliului. LIS încolțit, hărțuit, îndemnat s-o lase mai moale, să tacă (nu am auzit-o pe Doinea Cetea sugerându-i să demisioneze din U.S., în schimb am auzit-o pe Marta Petreu zicând ceva neplăcut, încât LIS a ridicat tonul și a

invitat-o să înceteze cu “isteriile-i cunoscute...” - ca să vezi, domnule: atât de tânără - doar 50 de primăveri - și deja isterică? sau poate tocmai de aceea?).

Proiectul de text al meu dat prietenilor nu a întrunit sufragiile. Mai aștept puțin, îl mai dreg pe ici, pe colo...

Sâmbătă 12 noiembrie 2005

Aseară am participat la emisiunea anunțată. Nu cred că am avut o prestație bună, mai degrabă din contra. Prin vehemența, prin încăpățânarea de a vorbi numai despre ce cred eu că este important i-am făcut rău lui LIS - chiar dacă el a dezmințit încă o dată, chiar pe platou. A participat și I. Buduca.

Probabil cea mai “bombă” dintre informații a fost (re)lansată de LIS (o făcuse prima oară la sedința Consiliului) și încuviințată sonor (și vehement) de mine), anume: Nu există faimoasa Ordonanță de urgență! A fost propusă, a fost amânată, dar nu votată. Atât Manoleștii de unic’sex, la Consiliu, cât și Doru Braia, animatorul și I. Buduca, participantul - și unul dintre agresorii mei, antisemitizatori - nu puteau crede! Cum să nu existe “această lege”, când toată lumea vorbea despre ea? Da, lumea românească vorbește despre ceea ce nu știe, după chipul și asemănarea scriitorului la român, cel care vorbește-scrie despre ce nu știe, nu a citit.

I. Buduca a părut surprins (opinia mea de martor... auditiv) când, replicînd la articolul în care mă socotea antisemit, fiindcă... foloseam “evrei”, și nu “unii evrei”, am spus că l-am luat exemplu pe Elie Wiesel cel care afirmase: «Românii au ucis...», pe de o parte încălcînd el însuși legea nescrisă (dar cerută mie) a negeneralizării, pe de alta mințind, falsificînd istoria atunci când a lansat calomnia că el, cu întreaga lui familie fusese trimisă la Auschwitz de jandarmii români, în cadrul minciunii-mari anume că România îi exterminase pe evrei în proporție de 80%, pe când Ungaria de “doar” 40%.

Ajuns aici, înfierbântat, vrînd să vorbesc de intervenția lui Ionesco... - am suferit un accident amnezial: nu mai știam care-i prenumele său, îmi venea să-i spun “George”, am ezitat mult, apoi am bîlbăjit : «Ionescu, marele nostru clasic” (sic). Până acum nu mi s-a mai întîmplat - în public și în direct - să înregistrez (sic) asemenea pată-albă pe care o cunosc bine actorii. Mi-a fost foarte rușine de mine, de bătrînețea mea.

Mă întorc la Buduca: se vede că a fost (neplăcut) surprins

atunci când am repetat, pe urmele lui LIS, hotărîrea de a-i chema la judecată pe calomniatorii mei: din acel moment toate intervențiile sale, fie acordate de moderator, fie cerute de el au fost... în legătură cu procesul: Chiar am de gând să fac proces? Unde? Dar sunt eu cetățean român - aaa, dacă nu sunt cetățean român, nu voi putea da în judecată cetățeni români...etc etc - impresia mea fiind că I. Buduca devenise întâi plictisit, apoi neliniștit, apoi începuse a tremura la perspectiva de a fi măcar citat (din punct de vedere juridic) și citat... ca autor de afirmații scrise și publicate...

Nu cred că voi afla mai multe despre “atmosfera” de pe platou” - de la cine: LIS era și el obosit, sătul de hărțuială (deși lucid și... bățos), iar telespectatorii la care mereu făcea apel Braia... dacă vor fi fost 20-30 și aceia căzuți întâmplător pe acest post necunoscut...

Am dat, pe internet, peste acest text - surprinzător: C. M. Spiridon permite, mă rog frumos publicarea în *Convorbiri literare* a unui text ne-în-intregime-critic?

“Critică - eseu *Convorbiri literare*

“CAZUL PAUL GOMA

Bogdan CRETU

“Una dintre cele mai frecvente sintagme invocate de cincisprezece ani încoace, folosita ca paravan al unei lasitati generale în anii comunismului, este asa-numita rezistenta prin cultura. Multi dintre intelectuali ar fi fost într-un totu împotriva puterii, dar, neavînd vocatie de martir, au preferat sa adopte o forma de autism politic, nesprijinind în nici un fel propagarea ideologiei comuniste. Si-au scris cartile, au imaginat lumi fictionale alternative, au mai împanat uneori paginile cu „sopîrle” absolut permise, s-au revoltat în cornet, fiecare pe la el pe acasa sau în stricta intimitate, ce mai, au fost subversivi (dar si inofensivi), iar acest lucru este apt sa faca pace între ei si propria constiinta. N-au pus, e drept, umarul la propasirea regimului, n-au primit comenzi de sus, dar nici nu au riscat sa dea nastere unor litigii cu organele comuniste de represiune a puseurilor de personalitate accentuata ori de gîndire necaptiva. Unii dintre ei își justifica atitudinea defetista prin faptul ca, într-o epoca în care istoria însasi aduce a compromis, micile lasitati individuale nu au cum sa fie blamate. Numai ca, asa cum se întîmpla de obicei, este de ajuns o singura exceptie pentru ca toti ceilalti sa simta fiorii unei vinovatii a consimtirii tacite. Pentru ca, nu are rost sa ne ascundem dupa deget, a nu reactiona contra unei stari care te nemultumeste înseamna, de fapt, a o accepta, mai mult chiar, înseamna a o sustine. Nu cred ca exagerez ducîndu-mi rationamentul pîna la capat si afirmînd ca majoritatea scriitorilor români din timpul comunismului au pus umarul, prin tacerea lor, la reusita absurdului institu-

tionalizat care purta numele înșelatoarei utopii a comunismului. Mi se va raspunde, banuiesc, ca nu am dreptul, date fiind vârsta și experiența mea ca și absența în astfel de cazuri, să judec eu o lume prin care am avut norocul să nu trec. Totuși, să se țină cont de faptul că nu încerc să acuz pe nimeni, ci numai să constat ceea ce oricine ar putea observa dacă ar avea suficienta luciditate și curajul de a fi onest până la capăt, cu riscul inconfortului psihologic.

“Cei puțini, foarte puțini disidenți autentici pe care breasla scriitoricească i-a numărat reprezintă, prin simpla prezență, un reproș adus celor mulți și cuminti. Conform pagubosului obicei național, după 1989, când toate s-au întrecut să meargă anapoda, aceștia au fost puși la zid, acuzați de orgoliu excesiv și tot așa. Nu li se putea ierta foarte ușor îndrăzneala de a se fi manifestat în mod deschis, de a-și fi făcut auzită vocea. Nici nu mai este cazul să o spun: Paul Goma este cel mai cunoscut, dar și cel mai decis dintre oponenții fostului regim, a cărui voce a contat în instaurarea eclipsei pe care fascinația comunismului a suferit-o în credulul Occident. Intransigentă să de atunci, din 1977, nu s-a diluat nicicum între timp, numai că astăzi își caută tinte mai la îndemână: scriitorii despre care vorbeam la început, cei mulți și obedienți. Aproape că nu există intelectual contemporan care să fi scăpat de condeiul încreșcenat al lui Goma. Nu mai departe de o lună în urma scriitorul trăitor la Paris a provocat, după câte se știe, o nouă controversă, careia am impresia că i s-a dat o amploare umflată. În ultimii 15 ani autorul Patimilor după Pitestii din scandal trăiește și, la urma urmelor, un nou conflict cu el înseamnă o reclama în plus. Fiind incomod și spunând în gura mare lucruri care de obicei se susotesc în cercuri restrânse, e limpede că Paul Goma nu este un scriitor iubit. Ca uneori exagerează, că de nu puține ori pamfletul său încalca buna cuviință, că în paginile sale destainuirile, demascarile curajoase stau alături de bîrfa marunta, tateasca, că limbajul devine uneori cam prea colorat ca să nu lezeze naționala pudibonderie – sînt, toate, lucruri care la o lectură neinteresată a jurnalului său (ajuns, anul trecut, grație editurii Criterion Publishing, la cel de al optulea, masiv, tom) nu au cum să nu iasă la iveală. Numai că cine mai poate să citească dezinteresat însemnările diaristice ale ciufutului autor? Cînd, în 1977, Goma își publica la editura Nemira primele trei părți ale jurnalului, el își dădea, cu buna știință, foc la valiză. Critica, în copleșitoare majoritate, i-a devenit ostilă atunci cînd nu a putut să îl ignore (ceea ce, să recunoaștem, este cam greu). Numai susținătorii săi temerari (Laszlo Alexandru, bunăoară) au mai reușit după aceea să scrie de bine despre Paul Goma. Lucrurile au evoluat (e un mod de a spune) pînă la un conflict deschis cu Uniunea Scriitorilor, semnatura să fiind mai mult decît indezirabilă în revistele ce stau sub directă obladuire (financiară mai ales) a acesteia din urmă. Caz paradoxal, interzis de comunisti pentru impertinența de a fi spus unele lucruri răsplat, Goma este interzis și în plină democrație, cînd libertatea de exprimare nu mai este un simplu deziderat, ci o sarcină de care fiecare scriitor trebuie să știe cum să se achite. Ca să-mi duc gîndul pînă la capăt, nu cred că este antisemitism propriu-zis în fragmen-

tul din jurnal publicat acum o luna si mai bine în „Viata Româneasca”, ci numai de anumite umori tipice autorului Gherlei, care nu împotriva unei întregi etnii se revolta, ci împotriva unor anumiți indivizi, care, ce coincidenta!, sînt evrei. Este un subiect spinos acesta, înca ezit daca trebuie comentat sau nu, dar, la urma urmelor, cred ca lucrurile trebuie rostite cu orice pret, daca tinem la minima onestitate. Nu înțeleg de ce a stîrnit atîta rumoare textul lui Goma, cîta vreme fragmente similare erau de gasit, pentru cel care ar fi stat sa le caute, în Jurnalul din 2001.

“Cîteva consideratii de ordin general, mai întîi, privitoare la natura acestor note care, conventional cel puțin, se pretind a sta sub semnul unei scriituri a intimitatii. Paul Goma este un temperament coleric, gata oricînd sa se ia la harta cu oricine, cu toate ca anumite accente de nostalgie, ba chiar de sentimentalism îl mai viziteaza din cînd în cînd. Pare greu de crezut, dar autorul este si el, totusi, un om ca toti oamenii, cu hachitele si carentele sale, dar si cu meritele corespondente. Cine le vede numai pe cele dintîi, uitîndu-le pe celelalte, pacatuieste prin miopie interesata. Problema este alta, însa: în timpul comunismului cartile lui Goma au crescut din curajul acestuia de a da în vileag o crunta realitate istorica, iar numele sau a devenit cunoscut în primul rînd datorita disidentei sale si numai secundar gratie talentului, cît este el, de romancier. Nu încerc sa dau verdicte acum, ma limitez sa constat un lucru pe care, de buna seama, nici scriitorul însusi nu l-ar putea nega (sau cine poate sti?). Ei bine, istoria intrînd pe fagasul normal (si aici mi-l imaginez pe cîrcotasul din Paris comentînd, tepos si îndîrjit, natura acestei „normalitati” autohtone, si pe buna dreptate, cred) protestatarul de ieri își îndreapta reflexele asupra maladiilor contemporane, asupra confratilor mai puțin curajosi pe vremuri, pe care îi încondeiaza aspru cu orice ocazie. Paradoxal, jurnalul devine arma sa cea mai eficienta, suplinind rolul de supapa pe care o rubrica permanenta la gazeta l-ar fi avut pentru îndîrjitul scriitor. Goma se plînge ca este un autor nepublicat, dar sa inventarieze cine are disponibilitatea necesara cîte mii de pagini i s-au publicat în ultimii ani si se va vedea ca nici vorba nu poate fi de asa ceva. Numai însemnarile sale diaristice depasesc, ca volum, opera întreaga a unor colegi de breasla. Dar sa revin la jurnal, care ar suporta perfect eticheta de „extim”, ca opus lui „intim”, folosita de Michel Tournier pentru propriul op. Goma are ochi doar pentru paiul din ochiul vecinului, împacîndu-se foarte bine cu propriile tare. Devenit procuror plin de zel al imediatei realitati (literare, dar nu numai), care, savonarolic, cu aplomb inhizitorial acuza în dreapta si, mai ales, în stînga, scriitorul risca sa treaca drept un mizantrop pur sînge, neiertînd pe nimeni, ba chiar exagerînd în nu putine cazuri. Ce-i drept, îi cam lipseste simtul masurii, dar se citește în duhoarea pamfletara o dezamagire autentica si îndreptatita într-o oarecare masura, caci nu putine sînt vinovatiile scriitorilor actuali. Dar de aici pîna la a împroasca pe toata lumea cu grave si neelegante epitețe se casca o fanta explicabila numai printr-un complex al orgoliului ranit. Dublat fericit, atunci cînd autorul își struneste temperamentul, de o

cumpanita evaluare a faptelor. Nu stau acum sa contabilizez care sînt „personajele” ultimelor obeze bucoavne gomiste, caci acrobatiile stilistice, nu arareori reusite, nu reusesc sa compenseze tot timpul încrîncenarea din spatele lor. De altfel, ca s-o spun pe sleau, jurnalul lui Goma aduce cu o condica de reclamatii, de nu chiar de delatiuni, iar pamfletul devine redundant, înfundîndu-se într-un manierism previzibil. Ca si în cazul lui Luca Pitu, repetitia o fi mama învatarii, dar e si sora legitima a plictisirii lectorului, care se satura sa tot cada în plasa excesului de virtuozitate stilistica sau sa fie martorul obsesiilor univoce ale autorului. Asa stînd lucrurile, un plus de nuanta îl confera Jurnalului lui Goma faptul ca, refuzînd sa se contemple exclusiv pe sine, el gazduieste publicistica autorului, mai mereu vie si musai polemica.

“Sa revin, însa, la arzatoare chestiune a pretinsului antisemitism al scriitorului, promisa cava mai sus. Iata-l în anul de gratie 2001, exprimîndu-si deschis opiniile în asta privinta, într-un text (Business...) care, de vreme ce i se refuza raspîndirea revuistica, coloreaza paginile diaristice: „Este tratat de «antisemit», nu doar cel care rosteste, scrie despre evrei, în general, lucruri neadevarate si insultante – dar si cineva care a spus/scrie despre X – ca este un sinistru dobitoc, un escroc notoriu, un ticalos dovedit – adeseori nestiind ca acela este evreu”; este taxat drept „negationist”, adicatelea tot antisemit, adauga Goma, „si acela care, rezemîndu-se pe fapte istorice, pe informatii verificate-verificabile, are insolenta sa afirme ca nu doar evreii fusesera victime ale genocidului ci, doar în secolul 20, cronologic înaintea lor: armenii, iar dupa ei: tatarii, «moldovenii» din teritoriile rapite de rusi: Basarabia si Bucovina de Nord, balticii, tibetanii, cambodgienii, ruandezii, afganii, cecenii...” Dincolo de condimentarea stilistica a textului, specifica autorului, sa recunoastem ca numai lipsit de dreptate nu este Paul Goma în aceste consideratii impartiale, la urma urmelor (pentru ca faptul de a observa o anumita realitate nu cred ca poate trece drept gest subiectiv). Atunci cînd institutiile apara interesele atît de vitregitei etnii, excesele nu lipsesc, obicei fiind sa se absolutizeze, într-un nefericit puseu de autovictimizare, suferintele nomadice ale evreilor, obnubilîndu-se cele ale altor popoare, poate la fel de încercate. Este oare o atitudine antisemita sa observi acest spirit de casta, putin exclusivist al unor cercuri demne, altfel, de tot respectul? Goma sustine, pe buna dreptate, ca nu Holocaustul a fost singura tragedie de asemenea proportii din trecutul secol, ci si comunismul a însîngerat în macar egala masura istoria. Ca si restul umanitatii a avut parte de suferinte similare, care merita acelasi efort comemorativ. Discutia este sensibila si nu-mi propun sa o epuizez aici (ar fi, de altfel, destul de dificil), dar cred ca lucrurile trebuie contemplate cu luciditate si fara partinire; nu am cum sa nu observ ca, adoptînd cutumele occidentale, tindem sa transformam, uneori, acuza de antisemitism în santaj intelectual, asa cum, masluite, devin si alte concepte politically correct, cum ar fi feminismul, apartenenta religioasa si altele. Sînt, evident, întru totul de acord ca anumite valori democratice trebuie apara-

te cu orice pret, chiar ca, în unele cazuri, cenzura este necesara si justificata, dar totul în urma unei cinstite examinari a situatiei si dupa o cât mai precisa definire a termenilor. Ceea ce, în cazul recentului „scandal Goma”, am impresia ca nu s-a facut cu maxima seriozitate. Lucrurile se cer cercetate temeinic, cu echilibru sau, daca sînt mai complicate, supuse chestionarii publice; altfel, cîteva proteste izolate nu fac decît sa lase impresia unui duios quijotism.

“Nu cred ca Paul Goma este un antisemit veritabil, asa cum nu cred ca o persoana inteligenta în genere are cum sa fie din principiu împotriva unei comunitati cu o imensa traditie culturala, cum este cea evreiasca. Pacatul disidentului exilat la Paris („Procopius din Lutetia”, îl numea Florin Faifer într-o memorabila cronica) este ca e spurcat la gura si uneori se lasa furat de fluxul scuiptor al propriilor afirmatii, pe care nu reuseste întotdeauna sa le controleze. Dar si asta tot dintr-o prea mare singuratate i se trage. Paul Goma este un izolat pentru care jurnalul reprezinta singura legatura cu lumea spre care își îndreapta, ca în fotografia de pe coperta a IV-a a ultimului op diaristic, degetul acuzator. Pierzîndu-si uneori echilibrul, devenind nedrept, dar asumîndu-si, în acelasi timp, curajul de a rosti unele adevaruri tabuizate, Goma risca sa ramîna din ce în ce mai singur, devenind un „caz” aparte al literaturii noastre postdecembriste, care nu își mai poate ascunde dezamagirea si care spurca, la nimereală, pe cine i se ivate în cale. Uneori o face cu talent si s-ar putea ca tocmai aceste pagini ale jurnalului sau sa intereseze peste un numar de ani, iar nu amanuntele din culisele (sau subsolurile) vietii literare, alogene sau din exil. Deocamdata este dificil sa-l citim relaxat, caci încruntarea sa permanenta e contagioasa. Personal am încredere doar în cei care nu au devenit tinte ale jetului de imprecatii gomiste. Ceea ce nu e nicidecum o pledoarie pentru obiectivitatea prezentelor sumare consideratii.”

Nu știu cine este autorul, însă judecînd după textul de mai sus este, a, nu “imparțial ca românul”, ci de o luciditate... subiectivă (?) - deci îi prevăd zile și ani și decenii de cinstite și de pagubă: cine oare poate rezista Tăvălugului Nivelator al Capetelor Gînditoare la Români? Nu se va fi observat până acum că atîtia dintre scriitori - chiar și Manolescu! - au rezistat mai bine (de acord: mai puțin foarte-rău) terorii comuniste-cinstite de până în decembrie 1989, însă după acea dată, rămași orfani de Tătuc (reducînd la scara României: orfani de Nene), dezorientați, dezamăgiți, s-au azvârlit în colaboraționism furios care, dacă nu se mai cheamă comunist, nu este mai puțin terorist: Teroarea Maselor Largi de Intelctuali Dezintelctualizați asupra cîte unui ins căzut din cuib (ca LIS, azi, ca mine, acum 30-40 ani), Dictatura Majorității Analfabete, Imbecile (altfel alcătuint elita literelor române). Spectacolul, nu doar decepționant, ci de-a dreptul subrealist, chiar ascuns de ochii lumii, tot a fost întrevăzut de oamenii de

pe margine în aceste peste două luni de “scandal antisemit” (am evitat numele meu doar din modestie, nu din altă pricină...).

În cele două frânturi de înregistrare audio de la Sedința Consiliului de Marius Ianuș, în afară de lălăiala gâfâită și încăpățînată manolească (nu de tipul ardelenesc, ci de cel, general... bătrânesc - să fiu crezut eu, care constat la mine ravagiile îmbătrânirii), de intervențiile de țăță ajunsă responsabilă cu adunarea cotizațiilor, deci, crede ea, în drept să posede și “opinii” - desigur, vorbesc de poeta creierală Petreu - se vedeau (cu auzul) colegii, vecinii de scaun, prietenii din sală ai lui Stoiciu, nu invitîndu-l să-și dea demisia din “Uniunea nòst’ă”, ca Doina Cetea - și ea poetă și însă ardeleancă adevărată - aceștia îl sfătuiau pe LIS - cu dragoste, cu grijă față de soarta lui viitoare: dacă rămâne fără pâine, “doar” pentru că nu a consimțit să fie de acord cu Președintele-ales?: «Liviu, las-o mai moale, o să-ți explic eu, în pauză...»; «Ce mai vrei, dragă: așa s-a decis, așa rămâne...» ; «Nu mai prelungi și tu ședința, că de-abia aștept să beau ceva...» - dacă cineva își imaginează că s-a schimbat ceva-cumva în “breaslă”, din anii mei: între 1968 și 1971, cu breslașii-geniali, se înșeală: doar interpreții sunt alții - personajele, textul, mentalitatea lor au rămas aceleași. Căci România... Eternă este ea...

Duminică 13 noiembrie 2005

LIS scrie că, într-adevăr, Buduca a fost surprins când am vorbit de proces.

Am lucrat la “A fi ‘antisemit’”. Sper să-l fi adus la o formă aproape-definitivă. Iată-l:

A F I ‘A N T I S E M I T’

(dosarul - incomplet - al procesului pentru calomnie)

Paris, 11 noiembrie 2005

Am anunțat că voi da în judecată persoane, grupuri, asociații pentru *calomnie* și pentru *denunț calomnios*, vinovate de a-mi fi adus acuzația de “antisemitism”.

Cunoscuți, prieteni, neprieteni se întreabă, mă întreabă: întru cât termenul “antisemit” ar fi injurios?

Răspund: “antisemit” a devenit *injurios* în momentul în care, dintr-un termen inexact, fals, mincinos s-a transformat în stea-galbenă lipită cu scuipat pe fruntea unor evrei normali - ca muzicianul Daniel Barenboim, ca istoricul Esther Benbassa - de către anormalii lor consângeni; a devenit *infamant* de când, în gura, anormalilor evrei, a început a semnifica: *anti-om*.

I.

- Termenul “anti-semitism” presupune dispreț, ură, ostilitate *față de semiți* - nu față de iudei, de evrei, altfel ar suna: *antiiudaism*, *antievreism*. În eseu **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii**, pag. 20, Ed. Vremea, 2004 scriam:

“(...) analfabetizatorii de ei [ei fiind bravii “vânători de antisemiți”] nu țin seama, pentru început, de falsitatea, de idioțenia termenului «antisemit», când semiți (de la Sem) sunt și maltezii și berberii și arabii și, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăși de alte naționalități!”

În continuare (la pag. 262), repetam ceea ce știe toată lumea: termenul *Antisemitismus* fusese inventat în 1879 de germanul Wilhelm Marr, pentru a înlocui “antiiudasim”. Evreii l-au socotit mult mai cuprinzător (sute de milioane în loc de câteva milioane) și prin repetare l-au impus - deși este fals, fiindcă:

- nu toți semiții sunt evrei;
- nu toți evreii sunt semiți - după Koestler, cei din Rusia, din Galiția, apoi din România de nord și de est (coborâți în secolul al XIX-lea din Rusia), ar fi de neam türk.

Însă chiar așa textul meu a fost contrafăcut-falsificat prin... inversare de °AL. FLORIAN în “Raportul despre antisemitism” astfel: “Paul Goma nu ia în seamă (în loc de “ei” [evreii, “vânători de antisemiți”]) nu iau în seamă” - nota mea, P.G.) falsitatea, idioțenia termenului «antisemit»...” și instalată pe internet ca atare, vezi: www.romanjewish.org.ro/index_fcer2_01.html-42.

II.

Termenul “antisemit” nu este unul indiferent - ci cu atât mai nociv, mai prejudiciabil cu cât, am mai spus: este *neadevărat*.

Mă simt atacat-amenințat (nu ofensat: nu mă poate ofensa o expectorație de tipul: «Tuberculosule!» - murdărit, da):

- pentru că acest termen a ajuns să fie, nu doar un calificativ depreciativ ca hoț, mincinos, necinstit, laș, criminal etc..., ci unul *infamant* și *amenințător* - dealtfel este îngemănat în discursul anti-antisemiților cu: “Ordonanța de Urgență cutare...”;

- pentru că a ajuns să se statornicească această inadmisibilă, mizerabilă obișnuință: acuzatorii nu se simt obligați să dovedească acuzația de “antisemitism”, epitetul fiind bun-la-toate și pentru tot. Începînd de la 23 august 1944, dacă cineva îi spunea unui mincinos că este mincinos, unui necinstit că este necinstit, dacă mincinosul-necinstitul era evreu sau ungur, imprudentul ne-ungur, ne-evreu era condamnat pentru “ură de rasă” și băgat în închisoare; anchetatorii-procurorii fabricau dosare din care “reieșea” că “banditul” rostise: “boanghenă”, “jidane”. Și degeaba protesta nefericitul, jurîndu-se că zisese doar: “hoțule!” sau “mincinosule!”, securistul fusese instruit de tovarășii sovietici să aplice “doctrina posibilitaționistă”: «N-ai zis, dar ai fi putut zice, noi luăm măsuri preventive...» (ca “războiul nuclear preventiv” imaginat de Rumsfeld-Wolfowitz).

În virtutea acestui *supradrept-autodecernat* oricine poate face rău oricui (pentru orice: un conflict de serviciu, unul sentimental, de concurență, de incompatibilitate de caracter, de simplă invidie), nu pe cale normală, civilizată, prin dialog, prin discuție în contradictoriu - nu: ci prin aruncarea anatemei: «*Antisemi-tule!*» Or după linșaj, după execuție sumară, fără judecată, în spațiul carpato-danubian este necunoscută contestația, cererea ca acuzatorul să probeze afirmația - nu doar calomnioasă, ci am mai spus: *infamantă* și de-a dreptul criminală - de “antisemitism”.

Fiindcă cei arătați de mine drept calomniatori sunt oameni de condei, dovezile: *scrisul* însuși. De ani de zile sunt acuzat că scrierile mele sunt “antisemite” (de către ° *ED. REICHMAN*, ° *I. PETRAN*, ° *A. PARUIT*, ° *A. MIRODAN*, ° *I. CHIVA*) însă niciodată acuzatorii nu au produs *citate netrunchiate, nefalsificate* din care să reiasă ostilitatea, disprețul, ura autorului față de evrei. De pildă:

° *R. IOANID (Observator cultural 15-21 iulie 2003)*: rezumă (sic) ceea ce vrea să prezinte ca... autentic în scrierile mele: “Problema lui Goma începe când încearca să explice cauzele Holocaustului din România ca fiind generate de victi-mele evreiești ale acestuia. (...) principalele ținte ale lui Goma (...) sînt evreii ca părtași la crimele comunistilor în timpul verii lui 1940. Dacă cineva vrea să înțeleagă cauzele Holocaustului din România, trebuie, după părerea lui Goma, să înceapă cu crimele comise de evrei în Basarabia și Bucovina de Nord, când România a pierdut cele două regiuni în fața [corect: ocupate de...] Uniunii Sovietice (...). Goma este un caz clasic al ceea ce Michael Shafir numește «negationism deviant» (deflective negationism), *un caz în care se deturneză vina de la faptă la victime*”. Și: “*Goma se luptă din greu cu o dilemă comună antisemiților români*”. Și încă: “...*teoria lui Goma reprezintă exact pretextul folosit de Ion Antonescu și de propaganda regimului său pentru începerea Holocaustului din România, și anume că zeci de mii de evrei au fost executați și peste o sută de mii deportați pentru că erau așa-ziși bolșevici în masa care au primit cu brațele deschise trupele sovietice din 1941*» [aici, cu bună știință, R.I. falsifică adevărul istoric, scriind: “1941” - în loc de “1940”]. Și: Paul Goma îl disprețuiește cu deosebită fervoare pe *Elie Wiesel pentru că ar fi declarat la televiziunea franceză, în anii ‘80, că a fost deportat din Sighet în aprilie 1944 de jandarmii români (deportările de la Sighet la Auschwitz au fost executate de jandarmi unguri sub jurisdicție ungara). L-am întrebat recent pe Elie Wiesel dacă un asemenea lucru s-a întâmplat (...). Mi-a răspuns că bineînțeles că nu, că a descris exact episodul în romanul său, Noaptea.*» [s. mea și observațiile: a) nu “ar fi declarat” ci: **a declarat**; b) nu era vorba de vreo ficțiune, ci de prestația la televiziunea franceză - în urma căreia Eugène Ionesco, prietenul său i-a reproșat falsificarea istoriei-geografiei]. Și: “Paul Goma este încă o dovadă vie că *antisemitismul din cultura română contemporană*” (...) “*Goma aparține curentului dominant antisemit al intelectualității române* [subl. mea. P.G.] care nu neagă Holocaustul, dar scoate în evidență, în schimb, vina colectivă a evreilor”. Și: “Dupa cum a scris

recent Alexandru Florian, Goma nu numai ca reia sloganurile negaționistilor realizând o noua apropiere de mesajul lui Vadim [Tudor], ci ajunge sa preia și teme ale antisemitismului actual, *cel al fundamentalismului islamic* [de ce nu al nazismului? - întrebarea mea, P.G.], incriminându-i pe israelieni drept criminalii palestinienilor”. Și: “E foarte grăitor ca același guvern român care, în sfârșit, în eforturile sale de a se integra în NATO și în UE, a încercat sa se opuna tendințelor de a-l reabilita pe Antonescu și guvernul său, a sprijinit financiar (cu sau fara permisiunea autorului) publicarea *cărții antise-mite a lui Paul Goma* (s.m. P.G.) care le invinuieste pe victime pentru soarta lor tragica. (...) De fapt, Paul Goma *și-a asumat doar o parte a trecutului, pe care a distorsio-nat-o grav, imprăștiind astfel ura*” (sublinierile îmi aparțin, P.G.) A întâlnit cineva un citat din textele mele, sub pana rezumatorului abuziv R. Ioanid? Monologul său acuzator, fără probe, a devenit referință, Evanghelie, scutind pe alții de a citi.

Printre necititorii-de-profesie - dar acuzatori-de-profesie:

°MICHAEL SHAFIR (în volumul “Între negare și trivializare... 2002, Polirom): “Cum lucrarea mi-a parvenit foarte recent si mult după ce acest studiu fusese încheiat [cel din care citez, n. m.], nu voi intra în polemică cu Paul Goma. Dar și o parcurgere superficială a lucrării sale arată că Goma nu cunoaște sau nu vrea să ia cunoștință de unele documente care i-ar arăta că *cea mai mare parte a demonstrațiilor sale se bazează pe falsificări ale comandanților armatei române în retragere*.” (subl. mea, P.G.) Totodată, M. SHAFIR, în calitate de coautor al “Raportului Iliescu-Wiesel” (împreună cu R. IOANID, AL. FLORIAN, M.D. GHEORGHIU), scrie, după lecturile tovarășilor săi: “Influentele exilului: În scrierile a trei figuri importante ale exilului românesc se găsesc formule care intră în tipologia comparațiilor trivializante. Este vorba de PAUL GOMA (s. m.), Monica Lovinescu si Dorin Tudoran. Paul Goma, (...) a scris în ultimii ani mai multe texte în care reclamă recunoașterea Holocaustului roșu împotriva poporului român, comis și cu contribuția evreilor. Ideea de bază a ultimei sale cărți, Săptămâna roșie, reeditată și foarte mediatizată în România [de către R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, M.D. Gheorghiu... - nota mea, P.G.], este următoarea: Holocaustul roșu pus la cale și de ei [de evrei] a început pentru noi, românii, cu un an mai devreme decât al lor: la 28 iunie 1940 și nu s-a încheiat nici azi. Goma susține că, după cedarea Basarabiei si [a] Bucovinei de Nord Uniunii Sovietice, evreii, adulți dar și copii, au comis, cu ordin de la sovietici, dar și din ură de rasă, ură de român, nenumărate acte de agresiune și umilire împotriva Armatei române. Astfel de acte au venit dinspre aproape toți evreii aflați în Basarabia și în Bucovina de Nord în acea Săptămâna Roșie, înspre toți românii (p. 171). Goma recunoaste, explicit și repetat, responsabilitatea României și culpa comunității pentru abominabilul pogrom de la Iași, pentru deportările în Transnistria (p. 20, 240, 248, 319), dar afirmă că atrocitățile au fost exclusiv rezultatul răzburării, în condiții de război, pentru crimele comise de evrei (p. 18, 21, 190). Aceasta ar fi explicația, adevărul interzis vreme de o jumătate de secol

(p. 256) pentru reacția violentă a românilor, și nu politica regimului Antonescu, despre care Goma nu pomeneste, sau antisemitismul din România, a cărei existență o neagă [cum o neagă: prin ne-po-menire? - nota mea, P.G.]. Exilatul român cere veșnică recunoștință pentru Antonescu, Mareșalul dezrobitor (p. 244). Aproape la fiecare pagină, Goma glosează pe tema culpei evreilor, care ar fi adus comunismul (mai multe pagini sunt umplute cu liste de evrei comuniști), ar fi monopolizat suferința, făcând din contabilitatea cadavrelor o afacere (p. 10, 115, 183-199) și ar fi comis crime care au întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea. Scriitorul român cere condamnarea evreilor, acești călăi nepedepsiți (p. 186-187), prin organizarea unui Nürnberg II (p. 95, 170, 217, 274). Așa cum se poate observa, *cartea lui Goma ilustrează toate formele de trivializare prin comparație (accentul căzînd pe comparația defectivă). Pe ansamblu însă aceasta este mai mult decât atât: constituie o veritabilă sinteză a negaționismului și antisemitismului, cum rar se poate găsi în literatura de limba română* (s. m. P.G.). Pe de altă parte, trebuie spus că Paul Goma se remarcă prin radicalitate, nu prin originalitate. În dife-rite combinații, idei similare au circulat și înainte în mediile de dreapta din România și exil.”

°VASILE GÂRNET: (*Contrafort*, 7-8 2003). Semnînd “Vasgar”, poetul de la Chișinău este reprezentativ pentru căprarii culturale pentru care ordinele unui sergent (R. IOANID) se execută, nu se discută: “Cartea lui Goma n-a fost aproape deloc recenzată la Chișinău, unde nici nu prea este de găsit. Din comentariul găzduit acum de Observator cultural [semnat de °R. IOANID, n.m. P.G.] cartea lui Goma iese desul de prost: fisurată, deficientă grav la capitolul documentare, *purtătoare de stereotipuri antisemite, vulgar-violentă la adresa multor personalități ale culturii române contemporane*” (subl. mea și observația: o carte pe care nu ai citit-o - dacă “nu se prea găsește” - este... așa cum a ordonat tovarăș’ leitanant, cel care a citit pentru noi...- P.G.);

°A. OIȘTEANU (22, din 28 ian.-14 febr. 2005) (...) “*Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, **Săptămâna roșie sau Basarabia și evreii** (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege*”. (sublinierea îmi aparține, P.G.);

°DAN PAVEL (în *Ziua*, unde este editorialist): “(...) în: «Să învățăm de la evrei?», (...) Goma ataca la gramadă și pe nedrept o serie de persoane, inclusiv pe mine. (...) Peste simbolul luptatorului anticomunist și apărătorului drepturilor omului din trecut se suprapunea imaginea lui Goma din prezent, *în campania sa violentă împotriva evreilor și în monstruoasele sale interpretări ale Americii, a celor care și-au mărturisit convingerile cu privire la Holocaust sau care și-au manifestat convingerea că în atacarea SUA de către teroriști dreptatea nu poate sta de partea atacatorilor criminali*” (subl. m. - apăsată, vezi citatul următor, P.G.). Și: (tot în *Ziua*): “Goma are însa un merit, *atacîndu-mă*

m-a silit să-l citesc. Are dreptate să mă includă între "necititorii" săi, știe ca dacă studiez cu atenție ceea ce a scris voi spune adevărul" (subliniere și întrebare: dacă nu citise textele mele până în acel moment, cu ce drept le atacase? Răspuns: cu dreptul românului-necititor de a ataca ce nu cunoaște - P.G.);

°GABRIEL ANDREESCU: (*Timpul* nr. 3 2005 (...)) "Goma redevenise 'un caz' o dată cu apariția celor două texte 'Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940' și (sublinierea îmi aparține) 'Basarabia și Evreii' în care teoretizează într-o manieră foarte personală evenimentele din Transnistria (re-subl. mea și trimiterea la "Transnistria" lui Laszlo) în timpul celui de al doilea război mondial".(...) "cărțile lui Goma: "Săptămâna Roșie" și (subl. mea, P.G.) "Basarabia și evreii". Încă o dată: este vorba de o singură carte, "și" a înlocuit "sau" - deci nu numai că nu a citit... cărțile, dar nu (le-)a văzut nici coperta...;

°LASZLO A.: (E Leonardo 2,3,4) "Da, Goma într-adevăr se pronunță frecvent despre Transnistria [Lazlo crede că "Transnistria" este... Basarabia, văzută dinspre Ucraina], dar *pasa antisemită în care a eșuat* (...) *S-a găsit el, de la Paris, să-l elogieze, acum, pe Antonescu la unison cu Vadimică! Rușine să-i fie!* (subl. mele, P.G.); "Dar în ultimii ani *partizanatul antisemit al lui P.G.* a prins contur tot mai consistent". (...) "Cea mai scandaluoasă minciună (...) *preluarea logicii globaliste și a limbii de lemn din propaganda antonesciană* (...) *Paul Goma ne readuce sub priviri toată nemernicia criminală a fascismului românesc* [...] atât prin stilul cât și prin ideile antisemite violente pe care le profesează (...) Paul Goma pare a fi clona lui C.V. Tudor". (subl. mele, P. G) "Eu, ca scriitor, aleg să mă transpun în pielea evreilor persecutați de Antonescu decât în pielea basarabenilor..." "Singura posibilitate de a descrie onest o circumstanță istorică [este] din perspectiva victimei"...;

°PECICAN O. (E Leonardo, 4, 5): "Concluzia cu privire la *antisemitismul lui Goma* provine dinspre generalizările operate de autor în pagină" "La o privire atentă, deci, «antisemitismul» lui Paul Goma se dovedește mai curând o pripeală logică". "Va trebui, deci, să ne obișnuim cu imaginea unui Goma luptător pentru drepturile omului, însă în același timp antisemit? (...) Dacă va trebui să ne obișnuim cu acest fel de Goma (sic!), fără îndoială că o vom face" "(...) *pasajele cu zăngănit antisemit* din romanul Basarabia sunt mărturia unei inabilități scriitoricești sau a unui crez antisemit propriu-zis" (subl. îmi aparțin - P.G.).

°TOTOK W.: "Cel mai concludent exemplu este fostul disident anticomunist Paul Goma, care, într-un exces de zel polemic, s-a alăturat revizionistilor, devenind astfel, probabil fără să fi vrut, obiectul de adorație al *extremiștilor naționaliști*"; "La Goma, motorul ideologic al contestării Raportului este anti-comunismul visceral *combinat cu resentimente antievreiești și frustrări personale.*" (subl. mele, P.G) (Receptarea Raportului final al Comisiei Wiesel în presa română și germană, în "*Timpul*", nr. iulie-august 2005, pp. 12-14.)

Printre acuzatorii orbi - care nu au citit textele mele și nu se sin-

chiesc de legea nescisă, dar capitală a *citatului* :

°NICOLAE MANOLESCU: “Textul cu pricina are pasaje cu caracter antisemit (...) Problema noastră era că în revista Uniunii a aparut un text pe care noi l-am considerat antisemit și, din pacate, nu e discutabil, chiar așa este” (s.m. P.G.);

°H. GÂRBEA : «Dacă ei [membrii Comunității Evreilor] s-au sesizat, înseamnă că afirmațiile sunt grave»:

°AL. FLORIAN: “Caracterizările negative, profund triviale la adresa evreilor, adevărate șarje de antisemitism interbelic, abundă în cele 2 articole [“cele două articole”: eseu Săptămâna Roșie a fost publicat în două numere...] din revista de la Tîrgu-Mureș. Paul Goma nu numai că reia sloganurile negaționiștilor, realizînd o nouă apropiere de mesajul lui Vadim, dar ajunge să preia și teme din antisemitismul actual, cel al fundamentalismului islamic, incriminînd pe israelieni drept criminalii palestinienilor.(...) Textul lui Paul Goma aparține, prin mesaj și expresie, antisemitismului radical”.

În “Antisemitism și politică”, publicat în 2003 pe site-ul Federației Comunităților Evreiești, la adresa: http://www.romanianjewish.org/ro/index_fcer2_01.html, același °Al. FLORIAN° scrie : “Antisemitismul dur pe care îl reprezintă în politica PRM și C.V.Tudor, aveam să îl regăsim în antisemitismul cultural al lui Paul Goma (subl. m., P.G.). (...) publică în două numere din revista *Vatra* un text de un antisemitism tot atât de feroce, plin de ură ca și discursurile vadimiste” (s.m. P.G.). Ca demn fiu al nedemnului politruk de la Universitatea București Radu Florian, Al. FLORIAN a învățat în familie să atace, nu doar “dușmanul” (aici: autorul de texte), ci și pe “favorizatori” (conducători de reviste, de edituri): “Desigur, s-ar putea face comentarii privind patronii revistei. Ea este o revistă de cultură, editată de Uniunea Scriitorilor, dar și de Consiliul județean Mureș cu sprijinul Ministerului Culturii și Cultelor. Cu alte cuvinte, instituții ale statului și o asociație profesională girează, fie și de la distanță, mesaje ce contravin flagrant Ordonanței de urgență privind combaterea antisemitismului, a negării Holocaustului sau promovarea cultului persoanelor condamnate pentru crime împotriva umanității. Probabil că răspunsul cel mai la îndemână ar fi, în această situație, că numai autorul este răspunzător de ideile, opiniile sau mesajele comunicate. În fapt, însă, un text nu vede lumina tiparului fără asentimentul conducerii oricărei edituri sau publicații. (...) *Vatra* a publicat un text puternic antisemit (...) Mesajele lui Goma din acest articol fluviu se regăsesc și în romanul sau *Basarabia*, publicat în acest an la București de Editura Jurnalul literar. *Fragmente* (...) inclusiv cele cu conotații antisemite (subl. m. P.G.) au fost preluate în suplimentul *Aldine* (...) din 5 octombrie 2002. (...) nu pot să nu remarc maniera asemănătoare la Vadim și la Goma în care relatează despre Elie Wiesel.(...) autorul (...) afla cauza pogromurilor împotriva evreilor, la care s-a dat regimul Antonescu, în așa zisele crime ale evreilor din Basarabia împotriva armatei române, o dată cu retragerea administrației românești în iunie 1940. (subl. mele, P.G.).

Altfel, *necitirea textelor condamnate* a devenit lege a holocaustologilor:

- în cazul unor instituții, asociații: Uniunea Scriitorilor, Comunitatea Evreilor, ele dau verdicte (“antisemitism”), crezându-se scutite de obligația de a le argumenta; prima se descarcă prin “numeroasele plângeri” din partea ambasadelor Israelului și a USA, a doua se spală pe mâini, divulgând numele informatorului °HENRY ZALIS:

- "Realitatea evreiasca", Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005, sub titlul "Luări de poziție legate de manifestări antisemite în România"; "Deși exista o legislație (Ordonanța de urgență nr. 31 din 28 martie 2002 și o hotărâre a C.N.A.) care condamnă manifestările fasciste, rasiste și xenofobe și popularizarea lor, din păcate, ele își găsesc locul în continuare în presa, audiovizual sau în broșuri care se vând pe tarabe. (...) În ultimul număr (6-7) al «Vietii Romanesti», (...) *asupra caruia ne-a atras atenția criticul literar HENRY ZALIS* (subl. m., P.G.), a fost publicată prima parte a "Jurnalului" scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). *Textul cuprinde atacuri vehemente împotriva intelectualilor evrei și membrilor Comisiei «Wiesel» care au redactat Raportul despre Holocaustul din România, împotriva faptelor și argumentelor care susțin existența Holocaustului românesc cuprinse în acest document, negându-se veridicitatea lor, critici împotriva Israelului și a politicii duse de statul evreu.*" (subl. mea, P.G.)

Aceeași publicație, Nr. 238-239 / 1-31 octombrie 2005, sub semnătura : Boris Marian scrie: “Observatorul cultural, din 15-21 sept., oferă un editorial semnat de Carmen Mușat, în care *opiniile lui Paul Goma din Jurnalul publicat fragmentar în “Viața Românească” sunt judicios evaluate drept antisemite și negaționiste* (subl. mea - P.G.) (...) Regretabilă este și “solidaritatea” de care s-a bucurat fostul redactor-șef adjunct de la “Viața Românească”, o revistă de mare tradiție culturală, la care au colaborat numeroși scriitori evrei. Despre Mihail Sebastian scrie Cristian Cercel. *Ce ar fi spus Sebastian, "evreul de la Dunăre", citind acuzațiile lansate de Paul Goma? Se pare că unele vicii renasc periodic în contexte diferite.* (subl. m. P.G.)

- Comunicatul Uniunii Scriitorilor) din 31 august a.c.; “în/ Viața românească nr. 6-7 (...) a fost permisă de către redacție *apariția unui text cu conținut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma*” (sublinierea mea, P.G.);

- Comunicatul din 6 septembrie a.c. : “apariția (...) unui *text cu caracter antisemit*” (...) “care a generat vii proteste”;

- “În sedința din 8 septembrie 2005, Comitetul Director (...) a luat în discuție numeroase aspecte curente ale activității acestei organizații. Printre ele s-a aflat și situația creată de apariția în revista *Viața românească*, nr. 6-7 din 2005 a *unui text cu caracter antisemit* (subl. mea, P.G.)”;

În ce constă “antisemitismul” textului? Răspunsul îl deține °N. MANOLESCU (și ai săi: °H. GÂRBEA, °M. MIHĂIEȘ, °MARTA PETREU, °G. DIMISIANU, °AL. CISTELECAN, °R.F. ALEXANDRU, °G. BĂLĂIȚĂ, °DOINA CETEA). Dar nu-l divulgă.

- “probele de antisemitism” aduse de acuzatori sunt peni-bile, nedemne de a fi luate în seamă, nici măcar umoristice (°I. BUDUCA le găsește în faptul că Goma scrie: “evreii” articulat, în loc să scrie: “unii evrei” - uitînd că Elie Wiesel rostise: «Românii au ucis!», atunci când a vorbit despre... evreii din Transilvania de Nord, ocupată de unguri; o altă lumină a lumii - tot scriitor!, altfel director imaginist-șef, și el - numără... “cuvântul «evreu»” în textul... integral al Jurnalului meu aflat pe internet, găsește 126, de unde concluzia: *autorul este antisemit!*);

- probele nu sunt considerate necesare, din moment ce se folosește impersonalul se - numit și: “zvonisticul” iată:

°MIHAI DINU GHEORGHIU (*Observator cultural*, Nr. 183 26 aug.- 1 sept. 2003): (...)“Paul Goma a publicat în mai multe rinduri și în mai multe locuri, de exemplu în Vatra, revista macar în principiu onorabilă, *texte autobiografice cu caracter antisemit și negationist, care în alte țări (între ele, cea în care este el însuși rezident) intra sub incidența legii*”; “Rinocerizarea lui Paul Goma privește istoria dizidentei românești și ea s-a produs sub influența emigratiei naționaliste, care i-a stimulat resentimentele. *Goma, cîndva denunțat ca evreu și rus (“Efremovici”), și-a descoperit o vocație de antisemit prin care se aliniaza cu foștii săi persecutori, care-l asteapta acum nerăbdători să revină în patrie*” (s. m., P.G.);

°I. B. LEFTER în “Inventatorul de cuvinte” (*Ziua*, 27 iulie 2005): “De cîțiva ani încoace, odată cu cartile despre Basarabia și al doilea război mondial, *Goma produce un discurs limpede antisemit.*” (subl. mea, P.G.);

°CARMEN MUȘAT în *Observator cultural* din 22 sept. 2005 “ (...) tipul de discurs pe care Paul Goma îl livrează de cincisprezece ani încoace – violent pamfletar, *cu rabufniri antisemite* (subl. mea, P.G.) și cu ignobile atacuri la persoana (...)”

Lista antisemitizatorilor mei rămîne deschisă.

III.

A spune adevărul este un act “antisemit”?

Adevărul poate fi pro- sau anti-semit? (a fi consultată Marta Petreu, fostă profesoară de marxism).

IV.

A critica Israelul, stat terorist, rasist, aplicînd o politică de ură contra ne-evreilor, în special a plevinienilor băștinași, de apartheid, de autoghetizare prin Zidul Rușinii Ierusalimului - în timp ce, în afară, evreii sunt cei mai ardente propagandiști ai mondializării - constituie un act de antisemitism?;

Dar a critica România și Românii ? România și politica ei de la 1812 până în 1944 (și după 1965!) și a o criminaliza - ce semnifică, atunci când cei care o fac sunt evrei de origine română ca R. Ioanid, J. Ancel, M. Șafir, A. Oîșteanu și de origine maghiară, ca Braham, Elie Wiesel, traficantul de istorie? Că este o critică-justă-constructivă?

Sau răuvoitoare, de-a dreptul calomnioasă? Că reprezintă un act de *antiromânism*? Da sau ba?

A reproduce lista componentelor Comisiei pentru Cercetarea Holocaustului constituie “antisemitism” simplu? Sau “antisemitism vehement”? De ce: au oare membrii Comisiei cu pricina fac parte dintr-o organizație ilegală, conspirativă, de-spionaj, criminală, iar deconspirarea lor - începînd cu adevăratul lor nume - le-ar pricinui mari neplăceri - ba chiar pierderi materiale ?

Paul Goma

Marti 15 noiembrie 2005

Zi de noiembrie - urâtă.

Vesti proaste: LIS mă anunță că Mihai Creangă a plecat de la “Aldine”, tracasat de intervențiile cenzuratoare ale lui Ficeac. Crede că în locul său: Dan Stanca. I-am scris acestuia, rugîndu-l să-mi comunice care va fi soarta textului trimis, “A fi ‘antisemit’”? Aștept răspunsul.

Nu am așteptat mult - iată-l:

“Stimate domnule Paul Goma,

“Conform cerintelor redactorului sef, Bogdan Ficeac, pentru luna noiembrie sumarul suplimentului Aldine este deja stabilit. Daca e un loc unde puteti publica mai repede articolul, publicati-l. Orientarea actuala a suplimentului merge mai mult in directia documentarelor istorice, sociale, economice.

“Cu respect,

“Dan Stanca”

O să râzi, dar nu-mi vine să plâng. Mă așteptam la altceva de la Dan Stanca? Sincer-sincer? Da, mă așteptam. Însă cum deziluzia este meseria mea (după cum meseria lui N. Manolescu este cultura)...

Miercuri 16 noiembrie 2005

LIS pare mai speriat de soarta mea de ne-publicat decât mine. Va trebui să-l liniștesc-consolez eu.

Joi 17 noiembrie 2005

Și Gabriel Pleșea pare a fi în alarmă. Se află în București, “în miezul unui ev aprins” și așa percepe el furtuna din lighean. Vom vedea dacă este așa, în astă seară, când este programată emisiunea Marianei Sipoș (adevărat, de la 23,30 în sus...).

«Ție ce-ți pasă!», ar zice (a și zis) Turcea, Dumnezeu să-l odihnească. «Tu și-așa ai pierdut totul - dar noi?»

Dar-noi-ul face toate paralele.

Este (cam) adevărat că eu am (cam) pierdut totul; nu mai (prea) am ce pierde... Oare? Un scriitor nepublicat va avea totdeauna ce pierde. Necazul, acum - și nu ciudățenia; nimic nu e ciudat în România eternă, doar... plictisitor: sub teroarea comunistă "cinstită", unii ca mine erau denunțati la sindicat, la partid, turnați la securitate - că vorbeai de rău URSS, că te exprimeai dușmănos de tovarășii minoritari, că-l înjuraseși pe Ceaușescu. Ei bine, acum, *sub* Manolescu - atrag atenția asupra *sub*-ului - nici măcar nu ești denunțat de X, de Y, că ai scris o chestie "antise-mită", se însărcinează cu tragerea-concluziilor (cele fără de premise) scriitorii: Gârbea, Cistelecan, Petreu, Prelipceanu - să nu fie uitată Doina Cetea! (nu știu cine-i, însă mi-o imaginez...). Iar pe margine își freacă mâinile, chicotind în gând (să nu fie auziți) Liiceanu, Pleșu, Iorgulescu, Gelu Ionescu - ba chiar și cuplul de dialoghiști Ion Vianu-Matei Călinescu: ce bine, ce bine că alții au acceptat rolul de gâde, întru decapitarea monstrului Goma!

Nu mă pot stăpâni de a face comparații cu 1977. În ciuda celor peste 28 ani trecuți de-atunci, deși mulți dintre protagoniști (cei din umbră, dar activi) au dispărut: Ivăsiuc - până la Cutremur, Bogza, Titus Popovici, Deșliu, E. Barbu, "specificul național" nu a pierit, continuă (și se umflă, până la monstruos) prin arătații cu degetul de mine, ca "rezistenți prin agricultură": Manolescu, Blandiana, Adameșteanu, Buzura, Uricaru, Bălăiță, Țoiu, D.R. Popescu și ceilalți, nu cu totul inactivi. Singura noutate: "atunci" fiecare din cei care ne scuipaseră la gazetă, în ședințe, punând la zid "dușmănozitatea" noastră, după 1989 au explicat că nu aveau încotro, fuseseră șantajați de securitate; acum... se șantajează singuri, în fața oglinzii sau/și dinaintea nevestei: ce puteau ei face "de-unii-singuri" (sic), când "toată lumea" făcea ce a și făcut?

Degeaba astfel de sacrificii: renunțând la atitudinea cât de cât etică (măcar prin neconsimțirea la minciună), genialii noștri scriitori nu vor câștiga nici cât bobul de muștar la "capitolul estetică".

Mariana Sipoș îmi trimite :

Miercuri, 16 noiembrie 2005 - ora 13:41

Film dedicat scriitorului Paul Goma, la TVR 1

București, 16 nov /Rompres/ - Televiziunea Română a programat pentru joi, 17 noiembrie, ora 23,45, pe postul TVR 1, un film intitulat "Strict secret", dedicat scriitorului Paul Goma care a împlinit recent 70 de ani.

Realizatoarea filmului, Mariana Sipoș, susține că este vorba de un

documentar bazat pe documente din arhivele Securității care confirmă "mărturiile din cărțile scriitorului și dovedesc cât se poate de clar că generalul Pleșiță, în recente sale apariții publice, nu face altceva decât să repună în circulație vechile acțiuni de calomniere, denigrare și compromitere a scriitorului, aprobate în 1977 chiar de șeful Securității, nimeni altul decât generalul Pleșiță însuși".

Mariana Sipoș afirmă că dosarele (peste 40 de volume) din arhiva CNSAS, prezentate în acest film, au fost întocmite de-a lungul anilor de Securitate împotriva lui Paul Goma, arestat, anchetat, bătut, torturat, intoxicat, urmărit continuu ca "obiectiv" cu numele de cod Bărbosul sau Gom sau Grama, iar fiecare din "miile și miile de file din aceste dosare poartă mențiunea STRICT SECRET".

În film au fost introduse și fragmente din convorbirea cu Paul Goma realizată de Mariana Sipoș în iulie 2005, la Paris. Alte fragmente ale convorbirii au stat la baza celor două episoade ale emisiunii "Honoris Causa" dedicate lui Paul Goma și difuzate în iulie și august 2005, la TVR Cultural.

Filmul "Strict secret" va fi reluat pe postul TVR Cultural sâmbătă, 19 noiembrie, ora 19,00, și duminică, 20 noiembrie (când se împlinesc 28 de ani de la plecarea în exil a lui Paul Goma), la ora 11,00.

De notat că împlinirea a 70 de ani ai lui Paul Goma a fost marcată la București pe data de 2 octombrie, prin lansarea romanului "Sabina" apărut la Editura Universal Dalsi.

Paul Goma, născut în 1935, în satul Mana din Basarabia, se refugiază, în martie 1944, cu familia în Transilvania. Opt ani mai târziu, elev în clasa a X-a la Liceul "Gheorghe Lazăr", este "convocat" la Securitatea din Sibiu și "reținut" opt zile pentru că vorbise în clasă despre partizanii anticomuniști din munți. Este exmatriculat din toate școlile din țară. Reușește abia la mijlocul lui octombrie 1952 să se înscrie la Liceul "Radu Negru" din Făgăraș, pe care îl absolvă în iunie 1953.

Peste un an sustine simultan examene de admitere la Facultatea de Filologie a Universității București și la Institutul de literatură și critică literară "Mihai Eminescu". Reușește la amândouă, alegând institutul. Prin desființarea institutului în vara lui 1954, Paul Goma și colegii săi sunt transferați la Universitatea București. În noiembrie 1956 este arestat, fiind acuzat de tentativă de organizare de "manifestație ostilă" regimului comunist. În martie anul următor este condamnat la doi ani de închisoare corecțională. Urmează închisorile Jilava și Gherla. În noiembrie 1958 este "liberat" și trimis (sub escortă) "pentru 36 de luni domiciliu obligatoriu" în satul Lătești din Bărăgan.

La expirarea termenului i se prelungește "domiciliul obligatoriu" cu încă 24 de luni. În perioada 1963-1965 lucrează ca muncitor necalificat la Buhuși, Rupea, Făgăraș, Brașov. Neputându-se reînmatricula în anul III pentru a-și continua studiile întrerupte prin arestare, în vara lui 1965 dă din nou examen de admitere și reușește la Facultatea de Filologie a Universității București.

În 1966, debutează în revista "Luceafărul" cu povestirea "Când tace

toba" (titlu dat de redacție). În august 1968 publică volumul de debut "Camera de alături" (povestiri). Romanul "Ostinato", scris pe baza experienței scriitorului din închisorile comuniste, este respins de cenzură. La fel se întâmplă și cu cel de-al doilea roman al său - "Ușa". Neputând publica în țară, autorul trimite clandestin în Occident manuscritele cărților sale. În octombrie 1971 apare simultan în Germania și Franța, la prestigioasele edituri Suhrkamp și, respectiv, Gallimard, romanul "Ostinato". La aceeași editură vest-germană, în 1972, apare romanul "Ușa", publicat în 1974 și în limba franceză, la Editura Gallimard.

Prin aceste cărți (cărora li se adaugă în 1976 "Gherla", publicată tot la Gallimard), Paul Goma intră în circuitul european, deși în România era total interzis.

După modelul scriitorilor bulgari și maghiari care aderaseră la Charta '77 a scriitorilor din Cehoslovacia, Paul Goma inițiază mișcarea pentru drepturile omului din România, numită apoi "Mișcarea Goma", fapt care avea să acutizeze conflictele scriitorului cu autoritățile comuniste de la București, culminând cu arestarea, iar ulterior cu "expulzarea" sa, a soției și a fiului lor în vârstă de doi ani. La 20 noiembrie 1977 Paul Goma ajunge cu familia la Paris, unde locuiește și astăzi.

Paul Goma este astăzi autorul român cu cele mai multe titluri traduse și publicate în Occident. Abia după evenimentele din decembrie 1989 opera lui ajunge și la cititorii români.

În străinătate i-au apărut volumele: "Ostinato" (în limbile germană și franceză - 1971, olandeză - 1974), "Ușa noastră cea de toate zilele" (germană - 1972, franceză - 1972), "Gherla" (franceză - 1976, suedeză - 1978), "În cerc" (franceză - 1977), "Gardă inversă" (franceză - 1979), "Culoarea curcubeului" (franceză - 1979, olandeză - 1980), "Patimile după Pitești" (franceză - 1981, germană - 1984, olandeză - 1985), "Soldatul câinelui" (franceză - 1983), "Bonifacia" (franceză - 1986), "Din calidor" (franceză - 1987, engleză - 1990), "Arta refugii" (franceză - 1990), "Profil bas" (franceză - 2000). ROMPRES

msm/ /sș/c-31/

Vineri 18 noiembrie 2005

Emisiunea Marianei Sipoș a avut loc (!). Nu am ecouri decât de la Luca Pițu și de la LIS. După spusele lor, n-ar fi fost rea.

Bănuitor cum sunt, fac o legătură (abuzivă!, răuvoitoare - antisemită!!) între - momentana - nereușită a interzicătorilor de a interzice și emisiunea de TV și comunicatul alarmat (de parcă au și dat turcii!) al Federației Evreilor:

EXTERNE - Vineri, 18 noiembrie 2005

FCER vrea masuri pentru eradicarea antisemitismului
 Federatia Comunitatilor Evreiesti din Romania a adresat ieri un

“Comunicat de Presa, semnat de deputatul Aurel Vainer, președintele FCER, instituțiilor abilitate ale statului prin care solicita luarea de măsuri concrete care să ducă la eradicarea antisemitismului și xenofobiei. Se subliniază "cu mahnire și indignare", ca *în presa scrisă și audiovizuala continuă să apară materiale care contravin conviețuirii civilizate între diferite etnii, consolidării democrației, procesului de integrare a României în structurile euro-atlantice. Continuă de asemenea să fie propagate opinii și idei cu caracter antisemit, de negare a Holocaustului, acuzații denigratoare la adresa Israelului și despre așa zisa "invazie" evreiască în România*. FCER este indignată de faptul că s-au înregistrat noi cazuri de profanare a cimetirelor evreiești și de inscripții antisemite, iar în librării și în comerțul stradal sunt vândute publicații și cărți cu caracter fascist, antisemit și de elogiare a mișcării legionare. Unele televiziuni permit în talk-show-uri sau emisiuni culturale vehicularea de idei și insulte antisemite, în contradicție cu directivele Consiliului Național al Audiovizualului. Sesizările și plangerile adresate autorităților nu au fost urmate de luarea unor măsuri concrete, iar Poliția nu a reușit să-i găsească pe făptușii actelor de profanare a cimetirelor și a unor lacase de cult evreiești. Comunicatul atrage atenția că nu sunt suficiente vorbele frumoase, rostite de către reprezentanți ai instituțiilor de stat, sunt necesare fapte concrete. În finalul Comunicatului se arată: "FCER solicita statului și societății românești să se opună cu responsabilitate și în mod hotărât la tot ce atentează la o viață în normalitate pentru toți cetățenii țării". (T.S)

Am subliniat pasajele întâlnite și în comunicatele Uniunii Scriitorilor Români și în declarațiile Lui N. Manolescu și ale lui H. Gârbea. Ai zice că scriitorii români de azi - nu doar manolescu, Feldman, Gârbea, Doinea Cetea și alte Marte - nu mai folosesc (ca pe vremuri...) limba sovietistă (cel de lemn), prin care se apărau cuceririle URSS (și teritoriale, se înțelege), întru interesele bolșevice rusești; ai zice - ba ai băga mâna în foc - că scriitorii de azi folosesc limba de beton armat a sioniștilor pretutindeni, care își ascund doctrina sub amenințări abia voalate sub forma unor... aluzii - iată: *continuă să apară materiale care contravin conviețuirii civilizate între diferite etnii, consolidării democrației, procesului de integrare a României în structurile euro-atlantice*.

Tic verbal bolșevic - ei, de unde: din activitățile anterioare! - "continuă să apară" - citește: cu toate că noi, Partidul Unic am mai atras atenția - tăvălit în sos contemporanizat : [care] "contravin conviețuirii civilizate dintre etnii" a înlocuit "și alte naționalități" care desemna - în secret "etnia evreiască" (după cum, aceeași pudoare revoluționară îi desemna pe țigani ca pe : "niște tovarăși"). După un popas scurt pe platforma de respirație:

“consolidarea democrației” - ca și cum acesta ar fi visul membrilor Comunităților Evreiești din România, și nu supradrepturile minorității evreiești de a face-aplica legea stăpânului în România, promițind-amenințând cu “integrarea” în structurile euroatlantice. Nici o deosebire între tonul acestui Comunicat și Comunicarea făcută de trimisul Knesset-ului primului-ministru Vasile de acum câțiva ani pentru a-l determina să zică «Da» impunerii impozitului pe Holocaust, faimoasele “recuperări”. Aceeași insolență în amenințare: «Dacă nu ești cuminte, te reclam la americani!» (înainte, aceiași nici nu se osteneau să te avertizeze - ce progrese am făcut “pe calea democrației”!- te denunțau la “tovarășii sovietici, la Partid, la Organ”); și aceeași panică a turmei de... miorițe, ciocnirea călcâielor (pardon: a copitelor) și: «Să trăiți, am înțeles!» al scriitorului la român.

Este adevărat: cade cum nu se poate mai bine acest “ajutor frățesc evreiesc” pentru manevrele fostului antisemit, actualului prosemit (ca să nu rămână Marta Petreu necitată) N. Manolescu. Nefiind analfabet decât la capitolul morală, nu și la capitolul limbă-literară, Zvârcolicescu-Manolescu va fi lăsat cât mai la vedere “contaminarea” verbală: pe de o parte, ca să dea mai multă (o, mult mai multă!) greutate amenințărilor purtând semnătura secretarului-general al Comunităților, Vainer; pe de alta, pentru ca la o adică (o discuție-sinceră-la-closet-unde-nu-sunt-microfoane), Manolescu să pretindă că el nu este responsabil, că lui i s-a impus, că lui i-a fost transmis Comunicatul U. S. ca atare - atât că trebuia schimbat antetul și semnătura.

Comunicatul: aceeași măgărie cu... “acuzățiile denigratoare la adresa Israelului...” Deci, în România, românul nu are voie să spună ce crede el despre caracterul terorist, rasist, discriminator al Statului Israel; nimeni, în România “vinovată de Holocaust” nu are dreptul să vorbească despre suferințele palestinienilor (dacă vorbește, este un antisemit fioros!) alungați din pe propriul pământ, din propria lor țară, cei tolerați ținuti în sârme! Fiindcă Israelul este Patria Sfântă, nu doar a israeliților, ci și a tuturor *goi*-lor care se dovedesc a fi demni de cinstea-deonoare de a plăti cotizație pe Holocaust.

Sâmbătă 19 noiembrie 2005

În 1977 tot într-o sâmbătă cădea 19 noiembrie, ajunul plecării definitive.

Era, ca de obicei în noiembrie, la București (știam bine cum este noiembrie-în-București: din 1956, când fusesem arestat, din 1975, când se născuse Filip...), rece, mohorât, ceață. În acea

sâmbătă (19 noiembrie 1977) a fost hotărâtă soarta noastră, pentru o bună bucată de vreme. Fiindcă totul a depins de decizia lui Ceaușescu, a lui Coman, a lui Pleșiță (în fine, de “Sacou” a depins... execuția deciziei). De *ei* - nu de *noi*. Admit că hotărîrea noastră, a celor patru: Ana, Petre, Luiza și cu mine *ar fi fost decisivă dacă...* dacă în seara zilei de 19 noiembrie Pleșiță mi-ar fi cerut vama; dacă ar fi condiționat plecarea noastră de “ceva la mână” din partea mea (că nu voi face - ceea ce îmi spun *ei* să nu fac; ba chiar voi face ceea ce îmi vor spune *ei* să fac).

M-am gândit de multe ori cu mereu aceeași strângere de inimă la acel moment, ultima întrevvedere cu Organul: generalul Pleșiță. Să fi decurs (avut-loc, desfășurat, fost...) așa cum fusese planificat - de *ei*, desigur, doar nu de *noi*? Adică, în rezumatul lor: «Să plece, dă-l în mă-sa, ca să potolească javrele de jurnaliști de dincolo - ne ocupăm noi de el, ceva mai târziu, acolo...»?

Sau ar mai fi fost “o mică cerere”, cum accentuează *ei*, care însă nu a mai fost formulată de Pleșiță, din pricina timpului care lipsea... Dar ce-ar fi fost pentru *ei* dacă în sâmbăta aceea mi-ar fi spus să mai aștept nițal, o zi-două, o săptămână (că n-au intrat zilele-n sac, nu dau turci), fiindcă «noi doi mai avem ceva de convorbit»? Nimic, doar nu era plecarea lor: ne-ar mai fi ținut “nițal”, de “convorbit” am fi, ori ba, nu dialogul nostru conta ci mereu, mereu, tocarea nervilor noștri: să mai așteptăm nițal, să mai stăm la murat... Această... posibilitate ar fi fost posibilă, ba chiar doribilă din partea lor: să scape banditul atât de ieftin, după câte ne-a făcut, nouă, Organ, nouă Stat?

O lungesc, trag de timp, ca în “Gherla”. Fiindcă ar fi fost un “dacă” - dacă... Ba chiar două:

1. dacă în dupăamiaza acelei zile (de sâmbătă 19 noiembrie 1977) nu ar fi avut loc atacul palestinienilor asupra (se poate zice așa?) ambasadei Egiptului din București (ca semn de protest împotriva - și așa se zice - proiectatei vizite a lui Saddat la Ierusalimul lui Beghin). Întrebare neliniștită (chiar și acum, după 28 ani): nu cumva dacă Pleșiță nu ar fi fost ocupat, enervat, infuriat pe “ăia”, nu ar fi uitat să-mi ceară “vama”?

Jumătate de răspuns ar fi acesta: Pleșiță - chiar așa, enervat cum era pe “ăia”, nu uitase deloc să-mi ceară “vama”: eu însumi luasem taurul de coarne (sic) și îi spuseseam - probabil în replică la ceva ieșit pe gura lui - că dacă are de gând să-mi ceară vreun angajament, vreo promisiune... - iar în acel moment (mă ridicasem în picioare) îi întinsesem cu o mână pașapoartele (pașapoartele!!), cu cealaltă foaia de hârtie pe care scrisesem “Declarația”.

Îmi aduc perfect aminte: la pașapoarte nici nu a zăbovit cu privirea - le pusesem pe masă; îl interesa însă “hârtia” - și a între-

bat cu “vocabularul” lui Brucan, *ce-conține...* I-am spus - mai degrabă am început să-i spun: că dacă plecarea noastră este condiționată de vreun angajament, renunțăm la pașapoarte.

Cu asta trec la a doua posibilitațiune - care pe loc a devenit certitudine:

2. când am început a spune ce am aveam de spus, Pleșiță m-a întrerupt cu un gest care voia să dea de înțeles că... nici vorbă de așa ceva (adăugînd, într-o întărire și un «Paulică» silabisit).

Ce să fi însemnat aceasta:

a. că el, Organul nici nu avea de gând să-mi ceară așa ceva (vorbesc, în continuare, de un angajament că nu voi face - că voi face...)? Această posibilitate nu este posibilă, fiindcă ar contrazice natura Organului. Doar acesta fusese creat, la ruși, “dăruit” mărinimos nouă, ocupaților - nu în scopul eventualei neutralizări a unui dușman-extern (care vrea răul nației noastre, vorba jurnalistului beat care credea că Eugène Ionescu murise cu 50 ani în urmă și ofensat de corectarea mea, îmi aruncase patriotismul în obraz) - ci pentru a-i distruge pe cetățenii țării, neapărat vinovați cu ceva, dar ca să nu fie nici în viitor tentați de a-și manifesta... reacționaritatea. Deci (cu asta închei fraza kilometrică): este exclus ca ei să fi renunțat la una din armele lor... de căpătâi: șantajul.

b. că el, Organul ascultase ce se vorbea în noul apartament “din spatele lui Mazilescu” (am aflat de la Mariana Sipoș că se chema Lunca Ialomiței) și era la curent cu... neacceptarea șantajului cu pașapoartele. Așadar Organul știa că “noi, Gomii” - în frunte cu Ana Maria - eram hotărâți să nu cedăm șantajului, ba chiar cred că Ana îmi sugerase ce-cum să refuz “propunerea, ceva în genul: ‘Le arunci în obraz pașapoartele lor împutite!’

Că Aparatul Terorii nu se temea de niște furnici ca alde noi? Nu, nu se temea - o și dovedise? În același timp (corect: “după un timp”); nu că s-ar fi temut, dar ar fi fost... plictisitor dacă “scandalul Goma” s-ar mai fi prelungit pe solul Patriei Socialiste.

Înclin spre această “posibilitate”: Securitatea era informată de hotărîrea noastră de a nu ne lăsa șantajați cu o eventuală declarație-angajament. Apoi Securitatea mai era informată și de faptul că până și “Năvodarii”, înfricoșați-disciplinați membri de partid, așa, tremurînd de frică, folosind limbajul lor, nu se vor lăsa... disciplinați de “cerințele partidului” - socrul meu o dovedise în faimoasa scenă a “predării mărfii” (cum ar veni: eu, gata drogat) din 6 mai (1977), când, în felul său, moale, aparent conciliant (și disciplinat), nu se lăsase, nu-i lăsase nici lui Coman nici lui Pleșiță nici lui Gheorghe Vasile nici un centimetru de

“încuviințare”.

Acestea sunt ipoteze. Până la adevăr ne mănâncă sfinții.

Duminică 20 noiembrie 2005

Și s-a făcut și duminică, 20 noiembrie (1977)...

Vom fi dormit în acea noapte, ultima noapte de Românie? Filip: cu certitudine. Ana - va fi ațipit și ea, răpusă de oboseala de preste zi, de preste lună, de preste an. Eu? Nu-mi aduc aminte. Nu mai știu dacă am dormit sau ba și cum nu am luat în seamă, atunci, nici mai târziu nu m-am întors cu gândul. Fără să fi vorbit de “asta”, cu siguranță Petre și Lulu nu au dormit.

Era încă întuneric afară când au venit cu un taxi. Am pus bagajele, l-am pus pe Filip, femeile au mers cu mașina la sediul Tarom, noi cu troleibuzul. Autobuzul pentru Otopeni era supra-glomerat, doar Ana cu copilul în brațe a găsit un loc, noi am rămas pe interval, în picioare. Nu am putut schimba nici un cuvânt cu Petre, cu Lulu, doar zâmbete. Prin semne ne promiteam că vom vea tot timpul de cuvinte - la aeroport. Numai că, ajunși la răspântia de unde se făcea la dreapta din șosea, autobuzul a oprit, a urcat un militar cu cască anunțând că însoțitorii trebuie să coboare, mai departe merg numai călătorii. Aflat în imediata apropiere a lui Petre, am reușit să ne atingem mâinile, dar nu și cu Lulu, aflată mai departe, spre ușă. Bunicii nu au putut să-și ia rămas bun nici de la nepot, nici de la fiica lor, au coborât, murmurând, într-o consolare:

«Nu-i nimic, nu-i nimic. E bine așa, e bine așa...»

Ana reușise să se ridice de pe scaun, cu Filip în brațe, dar era prea târziu. Autobuzul ne-a dus la aeroport - atunci am văzut câteva blindate înconjurând clădirea (atentatul din ajun...).

Mie îmi era rău, nu am putut fi de ajutor la bagaje, le-a cărat de colo-colo Ana. Până la îmbarcare am plutit în vată, iar în avion mi-a fost de-a-binelea rău. Rău. Pentru întâia oară - și pentru ultima. Însă de acea dată voi fi avut un motiv “special”, nu?

Deci emisiunea Marianei Sipoș a fost difuzată joi 17 nov., pe TVR la 23,30, ieri, 19 pe Radio Cultural la orele 19 și azi, 20, în reluare, la orele 11 (Radio Cultural).

Luni 21 noiembrie 2005

Iar azi s-or face... (număr pe degete deceniile...) 47 de ani de la liberarea din Gherla. Voi fi numărat bine? Am scris, cu masochism, în cartea **Lățești** ce-cum mi-a fost data de 21 noiem-

brie 1958 - și următoarele... - până m-am oprit, gâfâind și nu am dus mai departe Povestea Lățeștiului Iubit...

A. Bădin îmi trimite articolul din "Evenimentul Zilei" de azi, 21 noiembrie:

"Radu Paraschivescu

Luni, 21 Noiembrie 2005

"Obiectiv „Barbosul”

"Pentru cei care au uitat, pentru cei care n-au apucat sa afle, pentru nostalgicii de tip „ce bine era cand era rau”, pentru toti cei care au inlocuit dosarul de carton cu fisierul electronic si salamul Victoria cu jambonul Serrano, TVR 1 a programat saptamana trecuta emisiunea „Strict secret: Paul Goma”. In saizeci de minute tulburatoare, Mariana Sipos a redeschis un caz pe care se asternuse prea mult praf si a stat de vorba cu un om vertical, care nu si-a traficant constiinta. Inceputa in satul Mana, judetul Orhei, unde s-a nascut scriitorul, si pana la Parisul unde locuieste azi, povestea lui Paul Goma este aventura unui picaro contemporan, a unui creator strain de minciuna si de compromis. A unui ins aflat in lupta cu morile de vant ale Romaniei ceausiste si cu moara de vorbe a Securitatii.

"Frondeur pana in varful unghiilor, capos cu privirea fixa si maxilarele inclestate, Goma e uneori greu de digerat si usor de antipatizat. Isi face lesne dusmani si nu practica arta menajarii. Are o coltosenie care te invita sa pastrezi distanta si nu e euforic. De multe ori judeca pripit si nedrept. Dar cine insista asupra acestor lucruri si ocoleste restul e fie orb, fie rau-intentionat. Caci Paul Goma este unul dintre castigurile morale decisive ale ultimelor decenii. Solidar cu protestatarii praghezi, semnatar al Cartei ,77 fara niciun conational alaturi, gata sa-si riste postul pentru o idee si sanatatea pentru un gest, Goma merita mai mult decat o emisiune ascunsa langa miezul noptii. Initiativa Marianei Sipos s-ar cuveni sa fie doar un episod al unei reevaluari atente.

"S-a spus despre Goma ca e un scriitor cu o opera de grosimea unei lame de ras, dar pe masa lui de lucru pariziana am observat zeci de carti cu numele sau pe cotor. S-a mai spus ca a fost pregatit de Securitate pentru misiuni in lumea scriitoriceasca, numai ca intre timp lumea a aflat adevarul. Acum l-am vazut la Paris - coliliu, meditativ si celebru. Pe vremuri inasa, rebelul anarhic de care confratii se fereau prudent a fost impins in aresturi, prigonit, amenintat si dat afara ca „element dusmanos”. A fost filat ca un spion si tratat ca un infractor. A avut parte de sicane, timorari si dezamagiri. Faptul ca a trecut demn prin toate e un minim semn de confort pentru cei care mai cred in sansa noastra ca neam.”

Am ieșit în târg. Știam că astă-noapte temperatura (s)căzuse sub zero grade - înghețase apa din vasul pentru păsărele - dar nu

credeam că minigerulețul poate adia atât de plăcut. Ei bine, da! Și m-a apucat un dor de-acasă... Însă numai de mirosul gerului, nu și de parfumul obielelor scriitorului la român.

Mărți 22 noiembrie 2005

Luat cu vorba (?), era să scriu: 1956. Atunci am fost arestat - au trecut - iar număr pe degete deceniile - cinci fără un an, cum ar veni: acum 49 ani. Și ce zi urâtă - zi de noiembrie, în București - era, la 22 noiembrie 1956, “când m-or luat și m-or dus...”

Dan Culcer îmi trimite un articol calificat de el pe bună dreptate de “tâmpit”. Îl reproduc aici, tot în intenția de a arăta cât de tâmpiți sunt unii israelieni (așa se prezintă autorul). Site-ul se numește:

Arouts 7: “Intifada à la mode française” - David Shapira - 8 Novembre 2005

Am să-l folosesc mai încolo, într-un text mai lărguț. Până atunci arăt cu degetul înspre gazetarnicii români: se vede cât de puternică - și nefastă - este influența israeliană asupra lor, dacă au vorbit și ei de... “intifada franceză”!

Miercuri 23 noiembrie 2005

Dan Culcer îmi atrage atenția asupra unui text apărut în *România Mare*.

Informațiile conținute îmi sunt cunoscute de multă vreme - să zicem de prin anul 2000, când am început să le “colecționez” strop cu strop. Cu abia simulată mândrie, afirm: le-am cules (informațiile) din textele disparate, din cărțile apărute la Chișinău. Rezultat al scotocirii, copierii, imprimării muncii basarabenilor, nu cu toții istorici, nu cu toții stăpânind limba română - mai cu seamă cei de vârsta mea, crescuți-educați-formați în rusește, nu doar ca limbă ci și ca gândire. Cu unii dintre ei/ele am corespondat pe hârtie, deci le-am văzut scrisul de mână și am înțeles la ce eforturi consimțeau, pentru “a scrie ca la București”... Ceea ce nu se mai vede la textele tipărite: *caligrafia* - reprezintă un document de suflet, o probă de... opintire întru liberare. Rămân însă, ca tatuaje indelebile, sintaxa rusească - oricum: nu românească! - și ticurile sovietice (sau absențele din bibliografia capului fiecăruia a adevărului istoric). Da, dar basarabeni s-au străduit, au asudat, au suferit, mulți au reușit nu doar “să scrie ca la București” (sub ochii mei cititori de scrisori scrise

de mână, în perioada 1990-1991 nepoata mea, Angela Goma tânără profesoară de istorie la Orhei a înregistrat progrese considerabile, nu doar de... caligrafie - ei, da, caligrafia românească este... altfel decât cea rusească, chiar dacă caligraful caligrafiază caractere latine, nu rusești), ba aş zice, exagerînd numai puţin... că, în literatură s-au aşezat alături de “cei de la Bucureşti”, ba chiar oleacă mai în faţă - cât despre coloana vertebrală...

Dar să mă întorc la România Mare: dacă gruparea a fost, dintru început bucătărită de Petre Roman, Brucan, Iliescu, Caraman ca o unitate militară securistă (în civil), condusă de bătrâna canalie jandarmo-securistă Eugen Barbu, avîndu-l purtător de servietă pe junele C.V.Tudor, destinată a sabota opoziţia câtă mai rămăsese după deceniile de trecerea prin Maşina de Tocat Carne de Reacţionar - de mirare a fost reacţia “membrilor din Opoziţie” (vorbesc de “opoziţia de după ianuarie 1990”, când tot membrul de partid, activist harnic, informator devotat al Securităţii a devenit, fulgerător partizan al democraţiei “din familie”, “de la patusopt”): fiindcă îi am în vedere numai pe scriitori care descoperiseră chiar şi gazetăria, voi vorbi numai despre ei, numindu-i: N. Manolescu, G. Dimisianu, Alex Ştefănescu, Liiceanu, Pleşu, Pruteanu, D.C. Mihăilescu, Gabriela Adameşteanu, Groşan, Buduca, Uricaru, Borbély - aceştia şi alţii încă, numeroşi, de fiecare dată când dădeau de vreun text al meu care îi “demasca” şi pe ei, căpătau un reflex verbal-scriptural de o imensă... bogăţie (ce să mai vorbesc de valoare de adevăr).

«Goma scrie ca la *România Mare* a lui C.V. Tudor!» - şi cu asta, gata, îşi pocneau, desprăfuitor palmele, în semn că mă lichidaseră.

Desigur, mă lichidaseră - în ochii cititorilor imbecilizaţi de ei, imbecilizatorii naţiei, autonumiţi “directori de conştiinţă”.

Numai că eu ţineam minte: “înainte de 1989”, chiar “înainte de 1977”, când plecasem din ţară, vajnicii lichidatori îşi lichidau “duşmanul” - în fapt: interlocutorul, însă scriitorul la român nu cunoaşte nici termenul, nici realitatea, cea care presupune discuţie, dezbateră, nu sictireală plictisită, nu pizdeală fără apel - şi stiam; pe atunci semnul “lichidării” duşmanului era:

«Scrii ca la *Săptămîna* lui Barbu!»

Involuăm, involuăm: de la acuzaţia (idioată, cretină, troglodită) de a scrie-ca-la... Săptămîna-România Mare, drept în trimiterea-la-zid: “Antisemitule!»

Ah, de câte ori mi-a venit să le-o întorc - lui Manolescu, lui Dimisianu, lui Ştefănescu, lui Teodorescu, lui Şuşară (ei, da, căci şi el îşi bagă nasul în “publicistica literară”, semnătoristul Apelului pentru re-alegerea lui Iliescu, în 2000):

«Scrieți ca la *România literară* a lui Ivașcu-Manolescu!»

Din textul apărut în *România Mare* (semnat: Petre Țurlea), interes pentru mine prezintă doar... o frăzuliță (în fapt, un termen), care dovedește, dacă mai era necesar (este, cum să nu fie necesar!) să se observe progresul colosal al holocaustologilor în privința **adevărului istoric** pentru care tot ei m-au acuzat și mă acuză în continuare, considerându-l “antisemitism”. Repet: informațiile din epocalul articol (din *România Mare*, nu din *România... literară...*) au fost demult trecute în două cărți ale mele: **Basarabia**, și **Săptămâna Roșie**, în numeroasele ei variante, însă îl voi copia aici pentru adevărurile care merită a fi repetate, repetate, repetate:

<http://www.romare.ro/revro/curent/vulcan.htm>

“Evrei și români în vara lui 1940

“Un excesiv partizanat, de neadmis într-o prezentare științifică, tinde să creeze o imagine falsă asupra unui moment dramatic din Istoria românilor – invazia sovietică în Basarabia și Bucovina de Nord în 1940. Principala problemă căreia i se vrea o concluzie deformatoare a adevărului este raportul români-evrei în timpul aplicării ultimatumului URSS-ului. Pentru a se atinge acest tel, se recurge numai la amintirile (după 60 de ani!) ale evreilor trăitori în acel moment. Dar, sursa esențială ce trebuie folosită o reprezintă documentele de arhivă. O să prezint faptele redată într-un fond de documente, în mare parte inedit, acela al Frontului Renasterii Nationale. Partidul lui Carol al II-lea avea o structură proprie paramilitară, Gărzile Nationale, cu unități în fiecare județ și localitate. Toate aceste unități au transmis la București rapoarte amănunțite despre tot ce s-a întâmplat în timpul retragerii. Materialul de față este un fragment dintr-o carte a mea în curs de apariție: „Partidul unui rege, Frontul Renasterii Nationale“. Rapoartele comandantilor Gărzilor Nationale prezentau situația în momentul retragerii din Basarabia și Bucovina de Nord, pe baza a mii de declarații ale unor participanți la evenimente și ale unor refugiați. O primă sinteză a acestor declarații se făcea, la Centru, la sfârșitul lui iulie 1940. Printre altele, se menționa:

“În județul Fălciu, la Husi, la 2 iulie sosiseră 200 de ofiteri, fără trupă, cu gradele rupte și în parte dezbrăcați, „povestind că au fost batjocoriti de populația evreiască“. În județul Tutova, soldații veniți în condiții foarte vitrege din Basarabia, unde fuseseră atacați și jefuiți de unități paramilitare formate din evrei, ca să se răzbune, „aruncau pe evrei din tren, rănindu-i și omorându-i. În spitalul din Bîrlad, au fost internați 40 de evrei, bătuti de către soldați“. Ostasii veniți de pe Prut, foarte indisciplinți și furioși, prădau magazinele evreiești. Comandantul Gărzilor Nationale Galați anunța: însuși ofiterii ruși s-au mirat de dezordinea din Armata Română. „Armata rusă s-a purtat corect, dar populația evreiască din satele basarabene a batjocorit Armata Română, dezarmînd, dezbrăcînd și insultînd soldații români“. *La Reni au fost*

capturati 17 soldati români, care au dispărut. [subl. mea., P.G. și adaosul: tata a întâlnit, în Siberia “români prizonieri de război” la sovietici din războiul care nu exista] La Ungheni, 200 de evrei și comunisti au oprit, lovit și insultat pe ostasii români care se retrăgeau. Colonelul R. Miculescu, comandantul unui regiment de cavalerie, a declarat că unele unități românești „au fost înconjurate de trupe blindate rusești, iar populația civilă deshăma cailor de la trăsurile regimentare românești, sub motiv că animalele erau din Basarabia“. La 1 iulie, subunități izolate din Regimentele 3 Grăniceri și 17 Artilerie, „provocate fiind de populația evreiască din periferia orașului Dorohoi, au ripostat prin focuri, omorând circa 50 de femei, bărbați și copii. Aceste elemente izolate au fost liniștite de unitățile din Garnizoană“. La 28 iunie, ora 16.30, Armata rusă a dat drumul să plece *unui tren cu refugiați, „care fusese oprit de evrei și comunisti“ la Cernăuți.* [subl.m. P.G] Un alt martor declara: „*Evreii și Armata Rosie au dezarmat ostasii români la Storojinet, i-au urcat în camioane și i-au expediat într-o destinație necunoscută*“ (re-subl. mea, P.G]. Evreii, parte dintre rușeni și Armata Rosie au pus stăpânire pe bagajele și vehiculele cu care plecaseră refugiații din nordul Bucovinei și din Hotin. În Cernăuți, evreii comunisti, pe 28 iunie, au amenințat cu grenade pe directorul Penitenciarului și au dat drumul celor arestați. Un locotenent de jandarmi a ordonat plutonului său să tragă în comunisti; au fost morți și răniți. După retragerea jandarmilor, însă, toți deținuții au fost eliberați; ajunși în Piața Ghica Vodă, au împuscat câțiva gardieni din oras; unii dintre puscăriasi, având încă lanțurile la picioare, dar cu pistoale în mâini, trăgeau în jandarmi; aceștia au răspuns, rănind și câțiva civili. Mai mulți germani din localitate au venit în ajutorul jandarmilor. În Gara Crasna, un evreu a tras cu arma într-un soldat român; evreul a fost linsat de populație. Evreii din Noua Suliță au distrus podul de peste Prut și, din această cauză, populația, care voia să se refugieze, nu a mai putut să o facă; a fost ajunsă de Armata Rosie și i s-au luat toate bunurile cu care plecase. În multe localități, evreii au arborat steaguri roșii pe clădirile oficiale, înaintea venirii rușilor. Dar, în Hotin, și un român, chiar fost politist, a făcut același lucru. În calitate respectivă, Organizația comunistă – condusă de 2 evrei și 2 români – s-a dovedit foarte activă. La Soroca s-au constituit, la 28 iunie, „bande de teroristi evrei, în oras evreii fiind majoritari: 14.000 din cei 20.000 de locuitori“. Au împuscat pe avocatul Stănescu. Maiorul Rodacovici, fost primar la Bolgrad, a fost sfîșiat de viu. La Ismail, „O evreică din oras, fostă condamnată la închisoare, a îmbrăcat o bluză roșie și, în fruntea mai multor comunisti, a plantat drapelul roșu pe mai multe clădiri oficiale“; la 28 iunie, ora 12, a încercat să se urce pe un sârmă cu refugiați români și a fost împuscată. În tot sudul Basarabiei protagonisții batjocoririi și atacării ostasilor români, pe lângă evrei, au fost și găgăuzii și bulgarii. Din toată Basarabia se anunțau agresiuni individuale, avându-i ca autori pe comunistii evrei. Căpitanul Pasăre relatează că la trecerea Prutului fuseseră multe incidente; la Reni a fost o adevărată „revoluție“, cu 2.000-3.000 de participanți, „printre care mulți comunisti din Galați“. Din unele rapoarte rezultă

că desi se plasaseră în tabăra rusă, chiar si multi evrei au avut de suferit de pe urma noilor stăpînituri. În Herta, tancurile sovietice intraseră dirijate de evreii Brandes si Zechei; după intrarea rusilor, evreii s-au dedat la acte de violență împotriva românilor; au întâmpinat cu mare însufletire pe rusi, „strigînd ura si spunînd că au venit ai nostri”; apoi, au dat un mare banchet pentru rusi. Cu toate acestea, Armata Rosie „a luat, atît de la evrei, cît si de la români, tot avutul lor si l-a dus în Rusia”. Documentele FRN indică foarte multe dezordini în teritoriile rămase României, pe lîngă noile granite de la Est; autorii erau, de obicei, soldati refugiat si rătăciti de unitățile lor. Jandarmii au intervenit, restabilind ordinea, la cererea autorităților locale. Analizînd rapoartele comandantilor Gărzilor Nationale din teritoriile ocupate, se poate constata, ca numitor comun principal, consemnarea situației evreilor de partea ocupantului sovietic. Opinia publică românească a receptat imediat acest fapt si, pe fondul unor animozități mai vechi, s-au întărit sentimentele antisemite. Si ziaristii străini acreditați în România constatau acest lucru. La 1 iulie 1940, Radio Roma prezenta pe larg „ura evreilor față de români în orasele ocupate de trupele sovietice”, dar si ostilitatea românilor. „Messagero” scria, tot pe 1 iulie, că la Chisinau „evreii iesiti pe străzi si-au descărcat ura împotriva românilor” si, datorită acestui lucru, s-a creat o atmosferă foarte ostilă evreilor. În această atmosferă, vina pactizării cu inamicul a fost aruncată asupra întregii populații evreiești si s-au găsit indivizi izolati sau grupuri răzlete de soldati, care s-au considerat îndreptățiți să-i pedepsească pe toti minoritarii respectivi. Dintre toate aceste acte de răzbunare, cel mai dramatic s-a petrecut la Dorohoi. Din rapoartele Gărzilor rezultă si faptul că, peste tot, autoritățile Statului român au intervenit pentru a stopa acțiunile antievreiești. Din documentele mentionate se desprind două concluzii: mai întîi, faptul că doar o parte din evrei au fost ostili românilor si au actionat împotriva acestora, ca urmare, generalizarea nu este conformă cu adevărul; apoi, faptul că actele de represiune împotriva evreilor nu au fost comandate de la București, ci au fost initiative singulare sau de grup, peste tot reprezentanții autorităților intervenind pentru a lichida conflictele.

*“În mai multe cazuri, la aceleasi concluzii a ajuns si istoricul evreu Jean Ancel, care scria: „Trebuie notat că nu toate informatiile erau false si că **au fost evrei care au ofensat**, într-adevăr, militari ai Armatei Române” (subl. m. P.G.).*

[Ca și Teșu Solomovici care explica în *Ziua* : “comportamentul *neonorabil* (s.m.) al evreilor față de soldații români”, Jean Ancel minorizează și el agresiunile, crimele: “au fost evrei care *au ofensat...*” - însă amândoi - cum altfel, dacă au mai lăsat din preț (“comportament *neonorabil*”, “au ofensat...”), după ce au fost instruiți la Centrala lor - însă ca un făcut, ambii vorbesc doar de victimele dintre militari, nu și de civili - și doamne ferește de copii români, în curs de a se refugia ori nu, umiliți, bătuți, de copiii evrei - nota mea, P.G.]

“Este, evident, o recunoastere minimă, sub semnul subiectivismului, asa cum, sub acelasi semn, pot fi plasate si relatările românilor.

Coroborate, documentele mai multor institutii, emise independent unele de altele, duc la concluzia unor fapte mult mai grave decât simple „ofense“. Chiar în epoca respectivă, reprezentanti de frunte ai comunității evreiești din România au recunoscut și condamnat acțiunile anti-românești. Achile Saraga, fost ajutor de primar general al Bucureștilor (nepotul librarilor Saraga din Iași), precum și avocatul Cohen, au predat un memoriu lui Al. Vaida-Voevod, consilier regal, în care deplîngeau soarta țării și, totodată, exprimau „protestul împotriva actelor de teroare săvîrșite de coreligionarii nostri în Basarabia și Bucovina“.

Asadar, Istoria acelor momente este mult mai complexă decât se încearcă astăzi a se prezenta. Partizanatul, fie proevreiesc, fie proromânesc, nu este de admis, pentru că imaginea epocii, oferită astăzi opiniei publice din România, trebuie să se apropie cît mai mult de adevăr. Istoricul are datoria de a trage concluzii numai în conformitate cu literatura documentelor vremii, iar pentru rezultatul muncii lui nu este normal a fi acuzat nici de antisemitism, nici de antiromânism. Normal este să fie lăsat să lucreze în liniste, fără presiuni, fără legi care să-i impună să creadă un anumit lucru stabilit de guvernanti.

Prof. univ. dr. Petre Turlea”

Cum “să fie lăsat istoricul să lucreze fără presiuni, fără legi care să-i impună să creadă un anumit lucru stabilit de guvernanți” - când guvernanții (Iliescu, Năstase, Vasile, Constantinescu, Băsescu) au hotărît înființarea Institutul Wiesel?

Vineri 25 noiembrie 2005

Ieri m-am ocupat de Jurnale - Filip le-a preparat și le-a trimis lui Niculiță. Om vedea.

Mă tot străduiesc să mă adun de pe drumuri și să scriu textul despre “Intifada franceză”.

Extrem de obosit.

Abia acum observ: îmi lipsește jurnalul pe aprilie 2005! Cam multe lipsuri în ultima vreme. O fi timpul să merg la culcare, nu?

Sâmbătă 26 noiembrie 2005

De două zile mă atacă iar amețelile. Și nu mai am vlagă - oi fi și răcit.

Azi am reușit performanța de a scrie o pagină întregă din textul cu pricina. Ei, da.

Copiez un mesaj primit de D. Culcer de la un prieten al său din România (nu-i dă numele, știe că eu l-aș pune pe dată în jurnalul meu...):

"Am primit materiale cu atitudinea ta apropo de LIS: sunt si eu de parere ca Manolescu a facut o greseala, dar vezi tu, pe lista protestatarilor nu se afla in afara de tine nici un nume mai rasunator si mai toti sunt din strainatate. Stii foarte bine cum functioneaza gastile in Romania, iar cea care conduce acum US e foarte dura si nimeni nu vrea sa se puna rau cu ea. E lasitate, desigur, dar vorba tampitului proverb romanesc: capul plecat..."

Dan Culcer îl acompaniază de un comentariu acid - la adresa cui? A cuiva care nu are nume? Cât despre argument - poate lașul să fie laș dacă nu găsește el argumente ale lașității (în loc să spună cinstit: «Mi-e frică...»)?, îl cunosc din 1977 din direcția lui Bogza: «Aș fi semnat și eu hârtia aceea, dacă ar fi fost inițiată de cineva cu un nume cunoscut. Cine-i Goma ăsta? Un agent al rușilor!»

Mai bine că nu mi-a dat numele "prietenului". Fiindcă acela, vorba Adameșteancăi: *reprezintă*! El (anonimul pentru mine) este scriitorul român.

Încep a-mi da seama că Blandiana, miorlăind pe mormântul solidarității care nu se putea realiza pe timpul tiraniei (!) era, firește, ridicolă din punctul de vedere al unei "vederi" normale, însă perfectă în universul scriitorului român, cel-cu-frică - nu de Dumnezeu, ci mort-de-frica de... oricine, de orice, căci nu se știe ora și ceasul, vorba ardeleanului de serviciu, să zicem: Manolescu; să zicem Buzura, să zicem Blandiana; să zicem Breban - tot unul și unul, ficii faini și fete mândre, ca pe la noi: Doina Cetea, Marta Petreu...

Duminică, 27 noiembrie 2005

Azi am mai scris jumătate de pagină.

Sunt și răcit. Colac peste răcit: nu mai avem căldură - se va fi stricat instalația caldoriferică. Ne-am pregătit cu păături peste păături. Vom supraviețui. Când mă gândesc la cât frig am îndurat noi, cei din familia noastră (ca dealtfel toți refugiații din Basarabia și Bucovina de Nord), dar tata a luat-o devreme: din ianuarie-februarie 1941, în Rusia. Cu toate că părinții cheltuiau o bună parte din salarii pe lemne de foc, din pricina sobelor ardele-nești care nu păstrau căldura, sufereau de frig. Mi-a aduc aminte pe mama care se plângea că dimineța se trezea cu capul înghețat. Ea bănuia că ardelenii sunt mai rezistenți la frig decât noi. Așa va fi fost. Acum merg să mă bag în așternut.

Luni 28 noiembrie 2005

Iată-mă, am apucat dimineața.

LIS este remontat după lansarea volumului său antologie. I-am re-scris, re-felicitându-l. I-am cerut permisiunea să reproduc din scrisoarea lui următorul pasaj:

“Altfel, la Targul de carte Gaudeamus l-am intalnit de N. Breban (retras la vila sa de la Bran) - care m-a asigurat ca nu pateam ce am patit (demitere) daca ma delimitam de Domnul Paul Goma in... doua etape: intai, sa fi publicat in dreptul paginilor de Jurnal 2005 din Viata Romaneasca o delimitare oficiala fata de ceea ce scrie; apoi, sa ma fi delimitat de Domnul Paul Goma in fata membrilor Comitetului Director, recunoscand spasi ca am gresit, ca ei au dreptate ca am publicat un text... atisemit. Desigur, N. Breban sustine ca sunt pagini de Jurnal al Domnului Paul Goma antisemite, degeaba l-am contrazis cu ton ridicat. In lipsa de argumente, N. Breban mi-a strecurat printre dinti - "oricum, trebuie sa spunem ca ei, nu ca noi, vrem, nu vrem, evreii conduc lumea"! Sa fiu iertat ca am pronuntat cuvantul evrei, dar l-am citat... Am relatat aceasta intamplare, sa aveti idee cum se mai comenteaza Cazul VR-Goma etc.”

Aștept răspunsul. Dacă spune să nu-l nemuresc pe Nicolae II, o să șterg pasajul. Dacă nu - nu. Voi găsi până la urmă un artificiu ca să-l scot din cauză pe LIS.

Marti 29 noiembrie 2005

Dar LIS: tot LIS. Mi-a răspuns:

“Nu am nimic de ascuns. In mesajele mele nu redau decat adevarul, care oricum nu poate fi ascuns. Aveti toata libertatea sa reproducereti ce doriti...”

Ei, dacă așa stau lucrurile... Să-i dăm drumul:

Așadar Breban, prin ceea ce i-a reproșat lui LIS, rămâne același, egalul cu sine și cu compromisurile sale din negura biografiei: perfectul soldat-disciplinat și și-mai-perfectul responsabil cu câte ceva, pe-acolo, pe coridorul care duce la Șeful cel Mare.

...“m-a asigurat ca nu pateam ce am patit (demitere) daca ma delimitam de Domnul Paul Goma in... doua etape”...

...dar etape!, intervin eu:

“... intai, sa fi publicat in dreptul paginilor de Jurnal 2005 din Viata Romaneasca o delimitare oficiala fata de ceea ce scrie;”

- foarte frumos, dar Breban care cunoaște mecanismul Aparatului explică mai departe novicei:

“apoi, sa ma fi delimitat de Domnul Paul Goma in fata membrilor Comitetului Director, recunoscand spasi ca am gresit, ca ei au dreptate ca am publicat un text... atisemit”.

Acesta fiind primul... punct: “delimitarea”. Altfelnumită : *lepădarea de aproape*. Pe vremea mea - era cât pe-aici să spun: “și pe-a lui Breban, doar suntem din aceeași generație” - mă opresc la timp: chiar dacă între noi diferența de vârstă este de un an, diferența de concepție-despre lume și vârstă a fiecăruia dintre noi este nemăsurabilă. El a urmărit *cariera* cu orice preț; eu am urmărit... - ce Dumnezeu voi fi urmărit eu - cu orice preț? - fiindcă termenul *carieră* nici nu făcea parte din fondul principal de cuvinte al meu. Inutil să încerc o comparație - suntem... incomparabili!

Reiau: pe vremea noastră, exemplul-monumentul-sfântul lepădării-de-părinți era Pavlik Morozov, turnătorul, nu... delimitatorul. Când va fi intrat termenul în uzul limbii de lemn?

Pe scurt: Breban și-a făcut *cariera* prin *delimitări* - i-a reușit și, generos, dă rețeta și altora - aici lui L.I. Stoiciu.

Dar el nu se oprește aici:

“...N. Breban sustine ca sunt pagini de Jurnal al Domnului Paul Goma antisemite, degeaba l-am contrazis cu ton ridicat”.

Până aici nimic original. Nu este el singurul... susținător al antisemitismului textelor necitite. Însă el... nu merge mai departe, ci cade în șanț:

“In lipsa de argumente, N. Breban mi-a strecurat printre dinti - "*oricum, trebuie sa spunem ca ei, nu ca noi, vrem, nu vrem, evreii conduc lumea*"!” (sublinierea îmi aparține).

Eram departe de adevăr când credeam că Breban se sprijină pe *delimitări* și doar atât. Fiindcă, iată-l pe “amicul evreilor”, Breban, pe organizatorul de colocvii, de mese rotunde, de numere speciale dedicate “antisemitismului”, Breban (și nu de azi, de ieri), că... se demască singur, ca un prost (ce este, ce a fost totdeauna: un prostalău, un bolovan de prostie).

Raționez astfel: dacă ai oarecari impulsuri antiidee, însă ești fidel tacticii delimitărilor, te..., ăsta, delimitezi de cei acuzați de “antisemitism” - cum a făcut el în prima parte și îl condamni

pe “antisemit” - chiar dacă nu ai citit textul înfierat; însă, atenție: te stăpânești, nu lași să-ți iasă pe gură porumbei, vrăbii - chiar curcani: ca să nu-ți compromiți... cariera, nu?

Sunt convinși: la o adică Janina și Ion Ianoși, H. Zalis, S. Damian, Ed. Reichman vor sări în apărarea lui “Nicolae”, susținând că el glumise - cum să conducă evreii lumea? - să privească la ei: conduc ei lumea?...

A apărut *Tiuk!* nr. 10. Mi-a făcut o imensă plăcere toate contribuțiunile - chiar și cele semnate de mine. Am reținut perla:

“Dan Perjovschi

“Mama lor de dizidenti

“La un moment dat o tara intreaga de barbati vajnici si voinici statea in genunchi si pupa din rasputeri curul dictatorului. O singura intimplare ne-a salvat de la umilinta totala: o femeie. O femeie in virs-ta din Cluj si profesoara de franceza. I-am multumit frumos pret de cinci minute dar numai atunci cind am fost liberi sa ne dam mari cu ce curajosi am fost si ce generosi sintem si repede repede am uitat-o. Nu stim daca mai traieste unde traieste si mai ales daca are din ce trai. Nu mai stim nici cum se numeste.

“Parca Goma.”

E o șarjă... grafică: scurtă-și-cuprinzătoare; amară și feroce. Dacă nu ar fi amestecat și numele meu în ea, aș pune-o ca motto la Jurnalul 2005.

Miercuri 30 noiembrie 2005

În continuare, trohnit. Febră.

Sâmbătă, 3 decembrie, la orele 18, ora Bucureștiului, pe TVR 1 se va repeta emisiunea D-nei Sipoș.

Nu am mai putut lucra nimic. Abia dacă răspund la mesaje.

DECEMBRIE

Joi 1 decembrie 2005

Înainte de a copia citatele din declarațiile bunului meu prieten Ion Vianu, voi aşterne aici - ca pe un meritat preş - intervenţia lui Dinu Zamfirescu, conducătorul dezbaterii despre “Disidenţă şi Exil” raportată în “Caietele INMER An II, nr. 4”:

“Vasile Paraschiv: (...) Dar cu procesul comunismului cum rămâne, domnule ministru Adrian Năstase? Cu crimele, cu nelegiuirile Partidului Comunist Român...? Cum rămâne domnule preşedinte Ion Iliescu sau domnule Adrian Năstase? De ce dumneavoastră aţi spus în 2000, când eraţi în campanie electorală că discutaţi prezentul şi viitorul, dar nu discutaţi trecutul? De ce? Întâlnirea noastră de astăzi îmi dă prilejul să am satisfacţia că ne-am întâlnit, ne-am văzut şi am discutat, dar eu consider că nu este de-ajuns atâta...”

“Dinu Zamfirescu: Domnule Paraschiv, *ne scuzaţi, noi nu facem politică actuală. Discutăm doar despre relaţia dintre exil şi disidenţă sau dintre disidenţă şi exil* (subl. mea, P.G.)”.

S-a observat “delimitarea” lui Dinu Zamfirescu? Este ea a unui om cu două picioare sau a unui pom dezrădăcinat şi uitat lângă drum (ca Mărul lui Beniuc - tot fără gard)...- pentru a nu ne îndepărta de Turcu-şi-Pistolul, de Cain-şi-Abel, de Ciobanii din Mioriţa - şi desigur, de filosofia lui Breban? Am spus tot răul despre viermele veninos, cel care în 1988 (?) a distrus Liga pentru apărarea drepturilor omului în România de la Paris, numai pentru a o vârî (prin băgare, ca să mă exprim trivial, după chipul şi înfăptuirea damei), nu doar în comitetul Ligii, ci şi ca... vicepreşedinte! Vorbesc de fata Doinei Cornea, ca care nu fusese măcar o singură dată, de formă, la reuniunile noastre, în schimb (!) ca militantă pe târâm, mă rog frumos, “apărătoare a drepturilor omului”, Ariadna Combes se agitase pentru cauza mamei sale - şi numai pentru aceea, ca orice-fiică-a-unei-singure-mame, vorba procurorilor socialişti. Limbricul Zamfirescu

fusese atunci sprijinit de Mihnea Berindei, rivalul său la mâna - ca să zicem așa - coborâtei cu hârzobul din cer și unsa vicepreședinte. Or, după 1989, în alegeri, Berindeiul manevrier se împiedecase în propriile combinații căcăcioase și căzuse cu vuiet mare,/ de se auzise la Salvare, vorba lui Vintilă Ivănceanu. După care se tot mira ca proasta (cam ca americanii de când cu Irakul: «De ce, oare nu suntem iubiți?»). Nu doar eu, dintre prietenii săi, votasem contra, întru pedepsirea Turcologului care până mai an avusese un comportament normal, dedicat cauzei (nu cauzei-cauzelor, ca să fac o glumă proastă), ci și Marie-France Ionesco; și Ion Vianu - care, absent, îi trimisese Mariei-France opinia sa (contra), scrisă, întru lectură în plină reuniune. Atunci se indigna-risise cel-mai-tânăr-filosof-la-român Liiceanu: cum de-l trimisese-m la plimbare tocmai pe Mihnea, cel care făcuse atâta bine pentru români, la GDS...?; și tot atunci liicheanul Liiceanu îi tratase pe Rodica și pe Eugène Ionesco, părinții Mariei-France de “inconștienți”, de “iresponsabili”, fiindcă și ei votaseră - prin procură - alungarea Berindeiului cu tot cu fata Cornii și cu Zamfirescul aferent.

Acum trec la contribuțiile lui Ion Vianu (din “Caietele INMER”):

- În “Dezbatere”, luînd cuvântul, declară:

pag. 21: “Al doilea lucru este că nu erau oameni de mare suprafață și asta era marea amărăciune a lui *Goma*, care în momentul acela era o persoană integral pozitivă” (subl. mea, P.G.)

- În Interviu luat de Delia Botcă:

pag. 20: “Personalitatea lui este complexă și în bună parte tragică pentru că de la elevul școlii de literatură trecînd prin disidentul numărul unu al României și sfârșind cu *antisemitul basarabean care a devenit astăzi* (subl. m. P.G.) e o lungă și foarte contradictorie și complexa evoluție”;

pag. 36: “ [Goma] a fost foarte mulțumit de apariția mea și mi-a bătut imediat la mașină scrisoarea. A doua zi s-a anunțat la Europa Liberă decizia mea, pentru că Goma avea legături constante cu ziariștii prin intermediul unor diplomați occidentali”.

pag. 44; “... s-a certat cu toată lumea, a continuat un drum solitar și foarte puțin profitabil. *Acum a ajuns antisemit*. (s. mea. P.G.) Dar asta-i alt subiect”.

“Alt subiect”... Pe care el, fiul marelui Tudor Vianu refuză să-l amănunțească, să-l numească, să-l argumenteze, prin citate din antisemitismele antisemitului de mine. Voi reveni la alt-

subiectul ionvianesc, deocamdată: o ciudățenie din interviul său:

“Ah, să vă spun ceva cu Goma! Eu, în scrisoarea mea cu [corect: către] Goma spuneam așa: «*Destul am suferit în ultimii 30 și ceva de ani...*», dar Goma s-a uitat și a spus: «*Nu 30 și ceva de ani, că înseamnă că te referi și la perioada dinainte de 23 august*». Și eu am spus: «*Păi da, chiar asta și vreau!*» «*Păi nu-i bine - mi-a replicat Goma - noi acum ne ocupăm numai de regimul comunist!*». Deci în scrisoarea mea manuscrisă era: «*30 și ceva de ani*», dar în dactilograma lui a rămas «*30 de ani*». Fiind interogat la Securitatea, am constata că pe biroul colonelului era scrisoarea mea și m-am întrebat de unde și-au procurat-o. La un moment dat colonelul a ieșit din birou și am luat foaia și am văzut că scria «*30 și ceva de ani*» și mi-am dat seama că textul de care dispunea el nu era textul care se spusese la ‘Europa Liberă’, ci era rezultatul ascultării directe a conversației mele cu Goma. Si i-am spus după aceea și colonelului, la care el s-a supărat și mi-a spus: «*Asta nu-i treaba dumitale!*» Goma avea o supraveghere continuă? M-am dus la el cu o zi înainte de a fi arestat și el știa că tot ce se discută în casă era înregistrat? Dar nu era înregistrat di casă, ci de undeva de afară, cu o aparatură foarte sofisticată. Așa că Goma mi-a scris pe o hârtie: «*Dă un telefon la numărul (...), este un diplomat sudamerican și spune-i că voi fi arestat mâine*». Si eu am învățat numărul ăla pe dinafară, m-am dus la o cabină telefonică și am telefonat.”

M-am tot întrebat: de unde până unde, pentru Ion Vianu devenisem antisemit - ba chiar: “antisemitul basarabean”? Toate supozițiile mele (în legătură cu **motivele** pentru care mă tratează de antisemit) au rămas fără un răspuns demn de luat în seamă. De aceea presupun (în continuare): în opțiunea sa întru iudaitate, Ion Vianu, ca orice proaspăt convertit are reflexe, pe de o parte de ființă fanatică, ce crede-și-nu-cercetează, pe de altă parte de patruped - de oaie care se ia după boul de berbec (cel care gândește pentru întreaga urmă alcătuită din ceilalți, urmașii-următorii). Altfel cum se explică consimțirea șederii la aceeași tribună (a GDS, a 22-ului, a numeroaselor colocvii și comiții) alături de un individ ca Oișteanu? Și ca R. Ioanid? Ca Shafir? - altfel decât ca fruct al solidarității etnice de cea mai proastă justificatie (întru acuzație fără argumentație)?

Am ajuns la episodul scrisorii sale. Ion Vianu venit la noi condus de I. Negoțescu joi 10 martie [1977] la orele 12 (vezi **Culoarea curcubeului**, Polirom, pag. 129). Adevărat că mă bucurasem de prezența sa; adevărat că dactilografiisem și textul lui.

Însă nu-mi aduc aminte, nu doar să-i fi cerut, ci impus (!) să suprima “ceva” după cum pretinde el - reiau citatul:

«*Destul am suferit în ultimii 30 și ceva de ani...*», dar Goma

s-a uitat și a spus: «Nu 30 și ceva de ani, că înseamnă că te referi și la perioada dinainte de 23 august». Și eu am spus: «Păi da, chiar asta și vreau!» «Păi nu-i bine - mi-a replicat Goma - noi acum ne ocupăm numai de regimul comunist!».

Episodul este inventat cu nesfârșită (dacă înconștientă?) nerușinare. Nici lui Negoîtescu nici lui Vianu, dactilografiindu-le textele (sau: re-dactilografiind, la Negoîtescu) nu intervenisem, modificînd, impunîndu-mi un punct de vedere pe care... niciodată nu l-am avut.

I. Vianu, deci, minte. În stilul său, neglijent, leneș, plictisit-adormit și expeditiv: așa cum mă taxase de “antisemit” - fără a se osteni să argumenteze - tot așa fabrică acum o istorie cretină pe care nici măcar nu se străduiește să o facă credibilă. Dacă l-aș lua în serios pe I. Vianu, i-aș atrage atenția:

a. între noi nu fusese nici măcar o intenție de “discuție” despre... “înainte de 23 august” și despre “după 23 august” : când să fi avut loc?, doar atunci (în 10 martie 1977) fiecare jumătate de minut ne era măsurat(ă), în vînzoleala primăverii 1977?; și mai ales: întru cât această “precizare” idioată ar fi avut vreo legătură cu urgența hotărîrii sale de a obține *astfel* pașaportul în vederea emigrării : prin aderarea la Apelul nostru?

b. de unde până unde introduce - acum - I.Vianu justificarea pusă în gura mea, anume că “acum ne ocupăm numai de regimul comunist”? În ceapă în care - cam de prin 1989 - evoluează Ion Vianu, el vrea să dea de înțeles că eu nu devenisem doar de alaltăieri “antisemit”, ci hăt, de pe când încercam să nu ne ocupăm de ce fusese “înainte de 23 august” - pentru a nu vorbi și de persecuțiile la care fuseseră supuși evreii între 1941-1944... Dar el nu știe nici istorie elementară, potrivit căreia mie, “basarabeanului antisemit”, mi-ar fi convenit nespun să se vorbească despre “înainte de 23 august”, ba chiar despre “înainte de iulie 1941”, fiindcă s-ar fi amintit și de crîncenele persecuții la care fuseseră supuși basarabenii și bucovinenii, începînd din 28 iunie 1940, din partea, mai ales a auxiliarilor evrei ai NKVD-ului;

c. I. Vianu nu știe nici să numere (ce nevoie: pentru el și în numele lui “numără” Wiesel, R. Ioanid, Oișteanu, el doar deschide gura cât să orăcăie: «Antisemitule!)): fiind în 1977, de la “23 august” (1944) trecuseră, nu “30 și ceva de ani” - ci... 33 ani, și chiar dacă la “și ceva” pot intra cei 3 ani: care poate fi... greutatea lor? Niciuna.

Mă opresc aici. Îndurerat. Fiindcă la întrebarea:

«Poate cineva inteligent, instruit, echilibrat să devină dintr-o dată ne-inteligent, ne-instruit, ne-echilibrat?»

Răspunsul:

«Poate. Cu condiția ca el să nu-și deie seama...»

Sâmbătă 3 decembrie 2005

Ieri m-am apucat de “toaletarea” **În Cerc**-ului, cules de Loredana Mitruț, în vederea instalării pe internet.

Azi merg la dr. Schaan. Să mă plâng de toate durerile trupului, mai cu seamă de ultima: cea din degetele mari ale picioarelor. Se spune că e semn de diabet înaintat și că, dacă nu fac nuștiuce - sau: dacă fac nuștiuce - gangrenează. Și cad (degetele)!

Diseară se va repeta emisiunea Marianeii Sipoș. Negrescu-Soutzo s-a oferit să o înregistreze, ca să o văd - în sfârșit ! - și eu, ca, mă rog frumos, subiect vorbitor.

Tot Mariana Sipoș a stabilit cu un club al studenților de la Arhitectură o serată cu proiectarea filmului și cu lecturi din cărțile mele. Am primit ieri două anunțuri, din partea a două Cluburi, însă cum nu știu modul lor de organizare, nu am răspuns celui de al doilea...

Am terminat aranjarea **În Cerc**-ului.

Duminică 4 decembrie 2005

Tot trohnit, tot marmelasă în loc de creier.

Și când mă gândesc că trebuie să merg la laborator, pentru analiza sângelui, la farmacie, pentru medicamente..., îmi vine să mă culc la loc, în cuib.

Noroc că azi nu e deschis nici la farmacie nici la laborator.

Luni 5 decembrie 2005

Azi a fost deschis și colo și colo. Acum sunt în căutarea unui opftalmo’-, cum îi zice aici, cu terminația: -logiste, nu -log, ca pe la noi. Pentru un fund de ochi. Care-mi va ucide o zi întreagă: va trebui să-mi dilate pupila, iar după fundarea ochiului va fi nevoie de măcar 12 ore ca să-și revină.

Din filmul Marianeii Sipoș (înregistrat de Filip), impresii:

Drumul Taberii, după aproape 30 ani, se arată fi, dacă nu o pădure, atunci un parc, în care arborii ajung până la etajul IV. Aleile mi s-au părut curate, măturate. Ce va fi în interiorul clădirilor... Nu am văzut decât palierul nostru de la Z 21 de pe Alea Compozitorilor. Ușile lifturilor, ușa de intrare păreau a fi... aceleași... Mă întreb dacă tocul ușii rupt în dreptul clanței datează din martie 1977, de când cu vizita lui Stumpf, ori de mai

târziu, de la noul locatar. Bine: nu mă mai întreb.

În schimb intrarea Facultății de Filologie, cea cunoscută, de pe Quinet arăta mizerabilă. Găurile din blocurile de piatră buciardată din dreapta, din stânga ușii: cârpite cu... gips (alb). Neschimbate: fetele-de-la-filologie: toate drăguțe, să le iei în căușul palmelor și să le privești de aproape...

Scriitorii... Am fost atent, să nu atribui altui timp imaginile. Așadar, le-am înregistrat pe cele de la Congresul din 1965, din 1971... Pe atunci Ceaușescu avea părul negru, Ceaușeasca încă nu se hidoșise, erau de văzut Zaharia Stancu, Eugen Barbu, Marin Preda, Ivasiuc, Titus Popovici la prezidiu (dar vorba mea: muuult mai tineri - doar Beniucul-ca-pizdiucul, tot așa: piticos, băbos). Dar în 1977, Congresul istoric, cel la care Ceau' a zis că la noi nu există cenzură, de aceea, s-a hotărât să o desființeze și să o încredințeze... autorilor înșiși - acolo i-am zărit pe: Nichita Stănescu, Jebeleanu, Boureanu, Fănuș Neagu, Geo Dumitrescu, Hobană, Bogza - aceștia doi din urmă, "ca urmare a unui banc a Coducerii superioare de partid" (s-a înțeles: rostit de Ceaușescu) au aplaudat cu foc și au râs cu gura până la urechi. Aflat în sală, Șerban Cioculescu s-a ridicat de pe scaun, ca să aplaude bancul bășinos... I-am zărit - în sală pe A.D. Munteanu, pe M.H. Simionescu pe Alex George, pe Ileana Mălăncioiu, pe (parcă) Sorin Titel - sigur pe M. Iorgulescu, Ion Horea - și alți vajnici.

Marti 6 decembrie 2005

Ieri am primit de la Luca Pițu ultima-i comitere: "Insemm(i)nările Magistrului din Cajvana". Excelent, ca totdeauna. Apropos de fiul lui Petre Andrei și Marino, îmi răspunde la răspuns, nu totdeauna la obiect, dar tare m-aș fi întins la oleacă de palabră cu el, însă păcătoasa de poștă electronică a înlocuit draga de scrisoare pe hârtie - deci nu mă poci deda. Deci renunț.

Despre emisiunea Marianei Sipoș: ciudat cum în atâtea minute (aproape 58?) nu a găsit treizeci de secunde ca să dea numele câtorva scriitori-informatori (dealtfel existînd, negru pe alb, în "Bărbosul"); ciudat cum nu a găsit zece secunde în care să spună că, interzis în aprilie 1970 - din cauza scandalului de la Cartea românească, în care a fost implicat și Marin Preda - timp de 7 ani și ceva, până la plecare în exil nu am putut publica nici măcar o recenzie - nesemnată; ciudat cum nu răzbate nici măcar o frântură de aluzie la actuala campanie de interdicție, pentru "antisemitism"... Bine-bine, explicații există (câtă frunză, câtă iarbă), însă acestea ar "explica", la o adică, românilor (care nu au habar despre ce ar putea fi vorba) și nu mie - care mai știu câte

ceva. Însă cum eu tot nu contez...

Mi-am ațintit atenția (și intenția...) asupra jurnalelor care lipsesc de pe site-ul mei internetial : IV - **Alte jurnale**, V - **Jurnal de apocrif** (1996), VI - **Jurnalul unui jurnal** (1997). Acestea sunt culese de mine (IV), scrise direct pe ordinator, însă nu au fost scoase de pe discul dur vechi, nici de pe dischetele-casetele pe care le înregistrasem. Sper ca Filip să mă ajute și de astă dată să le scot la suprafața internetului.

Cu boala... Era să scriu: "o duc bine" (mai ales că rimează cu "școala". Adică așa-și-așa: ne-restabilit. Iar cu bolile... să nu mai vorbesc.

Începusem încă din 27 noiembrie "Piromanii pompieri", însă, răpus ("răpus" - ce mândru sună acest cuvânt, oameni!) de boală, am întrerupt după abia o pagină. Va trebui să o iau de la cap, fiindcă între timp lucrurile au în/evoluat cu Finkielkraut: în ultimul număr din N.O. declară ca parcă da, el spusese ce spusese, dar (parcă) nu sunt gândurile sale... Ei, da. Mi-ar părea bine pentru el dacă și-ar recunoaște onest rătăcirea - nu doar asta, ci și cea cu "demografia"? Atunci l-aș stima din nou.

Joi 8 decembrie 2005

Azi va avea loc întâlnirea de la clubul studentesc.

Alaltăieri și ieri am lucrat la **Jurnalul unui Jurnal** - l-am terminat, urmează a fi instalat. **Jurnalul de Apocrif** este recuperat numai pe jumătate, să văd dacă Filip îl poate extrage în totalitate.

Chiar dacă ocupat până peste cap, am tras cu ochiul: am văzut în ce capcană proprie au căzut americanii în chestiunea "închisorilor" din alte țări, dar am văzut-o pe Condoleezza Rice; după semnarea acordului pentru instalarea a 4 baze (în total?, sau altele noi-nouțe?), îmbrățișându-l pe Ungureanu - *la inițiativa ei, gestuală!* Dacă, urmare a acestui semn (am devenit și eu un biet român, privind la cer, așteptând să-i vie americanii!), USA va apăsa pe balanță în chestiunea Basarabiei, jur că o voi iubi pe Găinușa Neagră în vecii vecilor! Amin.

Am terminat de corectat Jurnal de apocrif prima parte.

(...)

Sâmbătă 10 decembrie 2005

Nu pentru că m-aș simți mai bine, ci pentru că mă simt ceva mai puțin foarte-rău și am constatat că au trecut două săptămâni de când am întrerupt "Pompierii piromani", m-am trezit azi la orele 3 dimineța, hotărât să încerc o continuare.

Duminică 11 decembrie 2005

Sper că azi, în sfârșit, voi termina “Pompierii...”

Seara: abia am scris o pagină. Nu merge, sunt fără vlagă, înot în ceață. Nu știu dacă voi apuca să termin acest text.

Luni 12 decembrie 2005

Am terminat textul - însă textul tot nu e gata...

Marti 13 decembrie 2005

Am terminat “Pompierii...” Două săptămâni și jumătate, 17 zile. A durat mult scrisul, m-am chinuit cu textul - dar a ieșit... un fleac, un fâs la cub, un/o nimica. Poate că nu ar fi mare pagubă că repet ce am mai spus - așa sunt eu: repetitor. Dar repet prost, nevariațional. Pe scurt: am înregistrat un eșec răsunător (pe care îl fac public, prin jurnal). Trebuia să-mi ascult instinctul care șoptea, bâzâia: nu mai lungi boala (sic)! Dacă durează atât de mult (elaborarea), e semn că elaboratul produs nu merită a fi produs.

Da, domnule: nu merită. Însă acum, că l-am terminat, terminat să fie: îl pun bine, nu-l scot în lume.

Și mă simt bine, așa, autor de text prost.

Pe site-ul Agonia o conversațiune:
Tristorii cu Paul Goma la Club A
Dialog Diana Iepure- Florin Hălălău

de Diana Iepure [Veverita]2005-12-11

D. Din câte știu, discuția despre Paul Goma, care a avut loc la 8 decembrie în cadrul Poeticilor Cotidianului de la Club A, este una dintre puținele dezbateri în public pe această temă. A răspuns invitației lui Răzvan Țupa, Mariana Sipoș, cea care s-a întâlnit cu Goma la Paris și a realizat pentru TVR documentarul “Strict secret: Paul Goma.” Tu când ai auzit prima oară de Paul Goma?

F. Prin anii ‘80, la Europa Liberă, când ascultam actualitatea românească, seara la flapte, cu Neculai Constantin Munteanu. Acordurile Rapsodiei a doua a lui Enescu ne adunau în fața aparatului de radio pentru a afla adevăratele știri. Numele lui era adesea invocat, atât în emisiunea lui N.C. Munteanu, cât și în “Teze fli antiteze la Paris” a Monicăi Lovinescu.

D. Eu pe la începutul anilor ‘90, citind un interviu luat de Leo Butnaru în revista Basarabia. Nu știu dacă există un personaj mai controversat

în viața literară românească. Am impresia că ani lumină despart Parisul de București și împiedică întoarcerea scriitorului în țară.

F. Cu siguranță, mulți se bucură că Paul Goma nu s-a întors. Prezența lui aici ar fi o perpetuă aducere aminte a lașității de care a dat dovadă majoritatea intelectualilor români în anii dictaturii ceaușiste.

D. Documentarul “Strict secret. Paul Goma” al Marianeii Sipoș încearcă să rupă tăcerea și să ne prezinte istoria vieții scriitorului, o temă tabu în revistele literare și în emisiunile de la radio sau televiziune. M-am convins că întâmplările lui Goma pot fi și subiectul unui film artistic, atât de vii, cinematografice sunt scenele descrise cu amară ironie de protagonist.

F. Explicația faptului că numele lui Paul Goma e ocolit în saloanele literaturii române contemporane este caracterul său intransigent care l-a făcut să se certe atât cu cine trebuia, cât și cu cine nu trebuia.

D. În documentar, am descoperit însă în Goma un interlocutor deschis, pașnic, deloc agresiv sau dificil. Eu așteptam să-l văd încruntat și supărat pe toată lumea.

F. Avea toate motivele din lume să fie așa. Securitatea nu numai că l-a hărțuit, l-a chinuit și l-a izgonit, în cele din urmă, din țară, dar a și alimentat falsa idee că este un scriitor mediocru pe care editorii occidentali l-au publicat exclusiv pentru opoziția sa la regimul comunist.

D. Avea și are în continuare toate motivele. Observ la unii tineri scriitori o repulsie față de tema Goma. Afirmă că nu-i privește.

F. Oare câți dintre aceștia, în cazul în care s-ar trezi peste noapte prizonierii unui sistem totalitar, ar avea curajul lui Goma și tenacitatea lui de a lupta pentru libertate.

D. Uneori îmi vine să cred că planul diabolic al securității de a-l discredita și îndepărta total de lumea românească a avut succes. Scriitorul parcă nici nu ar exista. În momentul când apare, este imediat etichetat, iar cei care au îndrăznit să-l publice sau să-l susțină – apostrofați.

F. Iată că și în anul de grație 2005, Paul Goma continuă să iște controverse și scrierilor sale să li se pună căluș la gură. În Jurnal rememorează niște fapte reale despre evrei, fără resentimente sau ură de rasă, încercând să spună unor lucruri pe nume. Liviu Ioan Stoiciu a găsit de cuviință să-i găzduiască aceste opinii în revista “Viața Românească”, crezând că trăim niște vremuri în care cenzura nu mai există. Demiterea abuzivă a acestuia din funcția de redactor-șef adjunct al revistei ne demonstrează contrariul. Corectitudinea politică înțeleasă prost bagă pumnul în gură unui scriitor și om de cultură remarcabil, ca o atenționare pentru cei care gândesc la fel și au de gând să o spună public.

D. E absurdă învinuirea de antisemitism, atâta timp cât oamenii care l-au susținut cel mai mult, l-au ajutat și l-au sfătuit în toate, au fost soția lui, Ana și socrii lui, evrei.

F. Da, în 1977, când a încercat să solidarizeze intelectualitatea românească împotriva regimului comunist (ceea ce au reușit să facă cehii cu

Charta '77), Paul Goma s-a trezit singur împotriva unui sistem criminal, care l-a obligat doar la exil, întrucât uciderea lui ar fi însemnat un prea mare scandal internațional, dată fiind amploarea cazului.

D. Până și aberația că Paul Goma nu ar fi un scriitor valoros a prins rădăcini.

F. Oricât de mult s-a străduit Ceaulescu să demonstreze ruptura politicii sale de modelul sovietic, modul în care Goma a fost urmărit de securitate și toată mașinăria pusă în mișcare pentru a-l distruge copiază literă cu literă manualul KGB. Faptul că un torționar ca generalul Pleșiță declară cu seninătate că l-a anchetat și bătut pe Paul Goma și nimeni din justiție nu se autosesizează reprezintă o sfidare nemai-întâlnită.

D. Propunerea ca Paul Goma să candideze la Premiul Nobel pentru literatură ne poate reabilita în propriii noștri ochi.

F. Câteva dintre cărțile lui Goma pot oricând rivaliza cu romanele aflate în canon și doar adversitatea pentru omul Goma le împiedică să ajungă unde le este locul. "Arta refugii", de pildă, ar trebui să intre în manuale. Dar până la Premiul Nobel e o cale foarte lungă și nu știu dacă ar găsi susținerea necesară.

D. Mă întreb, dacă s-ar fi întors, ar fi putut schimba ceva în societate? Ori ar fi rămas decepționat și s-ar fi retras cum a făcut-o Mario Vargas Llosa? Poate lipsa din vârful politicii românești actuale a personalităților de rangul lui Constantin Stere sau Paul Goma face imposibilă repetarea unui eveniment similar celui din 1918.

Și m? mai întreb de ce n-avem noi, românii, bunul simț să-i recunoaștem unui scriitor meritul de a-și fi păstrat demnitatea în timpurile în care foarte puțini se pot lăuda că ar fi făcut la fel? N-avem că n-avem, cum ar fi spus mama lui Paul Goma.

Miercuri 14 decembrie 2005

Ce ușurare constatarea că "Pompierii..." este un product ratat! Nu se poate să nu am eu vreun strămoș (dar dacă o strămoașă?) martir, de aici masochismu-mi? De acord: am renunțat la difuzarea lui, n-am să-l încredințez nici măcar prietenilor - mai am vreo cinci - dar aici, în jurnalul meu-propriu-și-personal - tot îl pun:

P O M P I E R I I P I R O M A N I...

...le spun evreii normali evreilor a-normali, "néo-conservatori" "isterici", "rasiști", "fasciști" (ei, da!), "néo-réac", (citește: "noii reacționari", deci tot în oala marxisto-bolșevică fierb ei) - primul dintre ei fiind Alain Finkielkraut "filosoful" (ghilimelele aparțin evreilor excedați de tristețe, de îngrijorătoarele și gălăgioasele prestații ale unor foști colegi, prieteni ai lor, de cinci ani de nerecunoscut), alăturîn-

du-i-se, firește Kouchner, Taguieff, Alexandre Adler (?), André Glucksman (??). Se vede că sionismul pretutindenează, altfel zis este prezent *über alles*: când cauza lui se află în pericol de a nu fi pomenită de câte două ori în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, personalități intelectuale atât de diferite, se adună disciplinate sub același drapel și pornesc la “stingerea” oricărui incendiu, de oriunde - cu benzina israeliană. Din aceiași (sub)categorie fac parte și piromanii de pe Dâmbovița, directori-de-conștiințe strâmbe prin organa 22: Andrei Cornea, A. Oișteanu, Al. Florian, R. Ioanid, M. Shafir...

Întorcându-ne la Alain Finkielkraut, cel mai agitat, mai vehement, mai brutal, mai categoric în etichetări pur-rasiste (“naționala franceză de fotbal este multicoloră: black-black-black” - inspirată, cert, de atitudinea președintelui Israelului Katzav - vezi mai departe), dar și cel mai ușor dezechilibrabil: de cum declarațiile sale năuce, calomnioase apărute în cotidianul telaviviot *Haaretz* au fost traduse în franceză și publicate de *Le Monde*, vânjosul macabeu s-a prăbușit în sine ca un... ca o înghețată dezînghețată și a scheunat, în panică: «Je suis foutu”. Brusca, filosoful s-a gândit că va pierde catedra de la Politehnică (pâinea), emisiunea de la France Culture (tribuna), cum ceruse chiar comunitatea evreiască franceză. Tremurînd, s-a așternut pe ieremiade, a pornit la autocritica tovarășească astfel: «Je ne me reconnais pas dans ce personnage...» - cum ar veni: nu el spusese ce spusese, ci altul, un străin, un *goi* afurisit - întru compromitere, evident, cu intenție antisemită... Însă avînd el un alt statut decât muritorul de rând francez, de supradrepturi “în Franța antisemită” (nu ca, Renaud Camus căruia nu i se permisesse a arăta că “citatele antisemite” atribuite lui erau în integralitatea lor opera acuzatorului: tovarășul A. Spire, fost jurnalist la *L’Humanité*, care, rânjind, explica: «Nu am fabricat citate, doar le-am ajustat puțin...»), i-au sărit în ajutor consângeni ca Elisabeth Badinter, ca J.-P. Elkabbach, *Le Monde* i-a pus la dispoziție coloanele... Reînvigorat, “Finki”, în loc să-și ceară scuze, a prins curajul fricosului asigurat că e curajos și a trântit-o: “Răsculații din banlieu își trimit tinerii în prima linie - ca în Israel” (subl. mea. P.G.), după ce în fraza precedentă respingea cu indignare expresia: “Intifada banlieurilor”...

L-am cunoscut pe A. Finkielkraut cu decenii în urmă, ca pe unul dintre cei mai sensibili, mai fini, mai toleranți (o toleranță specială, ironică: luînd apărarea lui Renaud Camus, à propos de o afirmație a acestuia în legătură cu numărul copleșitor al evreilor în redacția postului de radio France Culture, el, mărinimos nevoie-mare, argumenta: ‘Există și ne-evrei în redacție, doar și ei au dreptul de a lucra aici’...). I-am fost invitat pe France Culture cu **Din Calidor** (după acuzațiile de “antisemitism” ale lui Ed. Reichman). Și ne-am înțeles perfect. Însă în cei din urmă patru-cinci ani - de la ultima Intifada - s-a observat și la el acea pâclă care se lasă pe retina persoanelor cuprinse de accese isterice de intoleranță, de mânie excomunicatoare, de *ură sionistă* - la adresa palestinienilor în primul rând, în al doilea împotriva tuturor *goi*-lor. Declarațiile sale “demografice” au stârnit ilaritate acum doi-trei ani («Nu vom permite întoarcerea în Israel a palestinienilor

aflați în afara granițelor» - ne-permisie vizînd milioanele de palestinieni alungați de israelieni din Palestina lor natală, din 1948, de atunci supraviețuind în lagăre de refugiați din Liban, Siria, Iordania, Egipt - «ca să evităm o tragedie demografică - știut fiind că ei fac foarte mulți copii!». Dacă primul termen al discursului era o nerușinare, al doilea o adevărată... minciună: palestiniențele nasc în medie 5-6-7 copii, însă din cauza subalimentației, a bolilor, a gloanțelor, a obuzelor israeliene supraviețuiesc 2-3, pe când israeliențele fac “doar” 4-5-6 copii, toți rămînînd în viață), însă au făcut școală - sionistă, se înțelege.

În primăvara acestui an, la Paris, în timpul unei manifestații a liceenilor a avut loc un fenomen inedit: în locul obișnuiților “casseurs” - derbedei parazitînd coloanele, profitînd de ocazie pentru a sparge vitrine și a fura tot ce găseau - s-au năpustit asupra liceenilor tot tineri din banlieuri, atît că de astă dată agresorii nu au spart vitrinele și nu i-au jefuit pe manifestanți de telefoane portabile, bluze, poșete, “adidași”, ci au distrus, sub ochii victimelor, prada, unii strigînd “lozinci” de genul: «Noi n-avem, să nu aveți nici voi!». Atacurile au fost de o extremă violență, s-au înregistrat răniți - și plângeri contra X - iar victimele cît și jurnaliștii au vorbit/scriș despre “o nouă formă de contestație: “vandalizarea”...

A doua zi Radio Shalom, post comunitar evreiesc și organizațiile tinerilor sioniști din Franța au lansat un Apel în care se cerea “mobilizarea generală împotriva manifestărilor rasiste și (sic) antisemite”; “și anti-albe”, adăugaseră inițiatorii, la o cotitură de frază. Primii semnatori: intelectualii evrei prezenți la toate alarmele “rasiste și (re-sic) antisemite”: Kouchner, Taguieff, Finkelkraut... Lista s-a umflat vîzînd cu ochii, primii trei au dat sumedenie de interviuri în care, pe lângă acuzația: “Franța - cea mai antisemită țară din lume!”, repetau îndemnul lui Sharon către evreii francezi “amenințați de o nouă noapte de cristal” de a se refugia grabnic în Israel... Coincidență sau nu, atunci a avut loc la Tel Aviv meciul de fotbal Israel-Franța. De la primele măsuri ale Marsiliezei, toți, dar toți cei 60 000 spectatori au început a fluiera și huidui - iar președintele Katzav, a fost văzut de telespectatorii din lumea întreagă discutînd liniștit cu soția, deloc intrigat-rușinat că imnul țării oaspete era astfel batjocorit - a luat poziție respectuoasă abia cînd a fost intonat Imnul israelian (nu pierd prilejul de a re-aminti: pe melodia populară basarabeană, “Cucuruz cu frunza-n sus”!).

Ca totdeauna cînd avanscena era ocupată de alte evenimente decît Holocaustul, sioniștii au pus în mișcare caterinca sonorizînd aria “Antisemitismul”. Contrariați, frustrați, nedreptățiți că pentru cîteva zile Shoah nu mai făcea pagina întîia, fiind comentate “alte nesemnificative evenimente”: două tragedii planetare, pînă de curînd oculte: *sclavajul* și *colonialismul* (ca “supliment” recente manifestări ale *vandalismului social*), Agitpropul sionist au început a fabrica și difuza, nu doar “informații” destinate a contracara, copleși, înlocui dezbateră inițială, ci... “mărturii culese din gura arabilor și a negrilor din

banlieuri, strigînd: «Dă portabilul, *alb împuțit!*», «A venit timpul nostru, al sclavilor voștri!»».

În textul “Necititorii mei, holocaustologii” publicat în aprilie, în *Ziua*, am dat seamă de această nerușinată tentativă de intoxicare a opiniei publice de către sioniști, precum și de... rușinarea ce o au pățit (, boieri dumneavoastră), în urma numeroasele contra-mărturii și chiar a judecării pe un platou de televiziune a “jurnalistului” de la *Le Monde* (L. Broner) care confecționase articolul “la cererea unor prieteni”. Atunci crezusem că fusese dezumflat balonul “rasismul antisemit și anti-alb” (sic - ah, adausurile în acuzații nu strică niciodată, chiar de sunt pleonastice și false); că fusese scos la lumina zilei... curajul dezertorilor capete de afiș al Apelului cu pricina: Kouchner, Taguieff, Finkelkraut, manifestîndu-se prin o răsunătoare tăcere la apelurile telefonice ale jurnaliștilor, doritori de explicații, de, eventual: recunoaștere a erorilor...

A fost o iluzie să se creadă că asemenea înfrângere prin ridiculizare este suficientă pentru a-i descuraja pe militanții (sau: militarizații) sioniști. Ei niciodată nu s-au dat bătuți - pentru că niciodată nu au recunoscut că s-au înșelat, că au înșelat, mințind fără să clipească; până și atacurile lor brutale, nejustificate și le-au justificat prin... metoda *acțiunii-preventive* (cea strălucit ilustrată de “războiul nuclear preventiv” preconizat de tripleta morții: Wolfowitz-Rumsfeld-Kagan...).

De cum au izbucnit tulburările care au zguduit Franța în luna noiembrie acest an, 2005, deși majoritate observatorilor vedea o revoltă furioasă, o răzvrătire disperată a acelor tineri fără viitor și mai ales fără cuvinte (incapabili să se exprime altfel decât prin incendierea automobilelor), o *explozie de vandalism cu motivații sociale și rasiale* (pentru starea de mizerie materială și discriminare după “facies”, culoarea pielii) - frustrații sioniști, nepăsîndu-le că se mai înșelaseră grav (și încercaseră să înșele, nu doar opinia publică franceză, ci mondială, pretinzînd că ei, evreii din Franța sunt - iarăși - ținta... “antisemitismului”, au pus vechea placă, știind ei, de la Stalin că repetarea unei minciuni se poate preface în “credibil”). Iată, spre exemplu fragmente din acest articol (între paranteze drepte mirările mele), difuzat pe:

Editoriaux <http://www.a7fr.com/article.php?id=4508>

“Intifada à la mode française - David Shapira - 8 Novembre 2005

“Deși ne aflăm la începutul unui val de violență care nu nu e mai prejos de cel din mai 1968 [!] și e greu de stabilit un bilanț, să ne fie îngăduit să tragem primele învățăminte:

“1. Evreii din Franța sunt și ei, de cinci ani, victime ale violențelor fizice și ale atacurilor verbale antisemite generate, printre altele de criticele neîncetate ale presei asupra comportamentului «inuman» al Israelului față de palestinieni. Or, cum l-a subliniat un militant pro-palestinian în Franța [?], evreii din comunitate nu s-au năpustit asupra moscheelor nici asupra responsabililor comunității

musulmane cu cocktailuri molotov și bâte de basebal. Din contra [!], numeroase au fost eforturile conducătorilor comunității pentru lărgirea dialogului interconfesional între evrei și musulmani (inițiativa rabinului Serfati). (...)

“2) istoria modernă ne-a învățat [sic] că marile conflicte sociale, rasiale sau chiar naționale nu au fost niciodată rezolvate prin forță [?] sau soluțiile au fost efemere. Martin Luter [corect: Luther - n.m.] King sau Nelson Mandela nu au obținut drepturi civice datorită buteliileor incendiare sau a tirului de proiectile neidentificate [altfelzisele: pietre - n.m.]. Si dacă palestinienii nu iau exemplul lui Gandhi (și al Indiei) și dacă *arabo-africanii din banlieuri* [subl. mea, apăsată, P.G.]. nu se inspiră din personajele pre-citate, nu vor putea, din pricina violenței destructoare și nihilistă [?], pretinde nimic, pentru a obține oarecare îmbunătățire a situației lor.

“3) Franța, deși suferă și ea de sentimente rasiste și *uneori* [se observă bemolul “uneori”-ului - n.m. P.G.] antisemite, rămâne una din țările unde egalitatea de șanse este una din valorile cele mai respectate pe planeta noastră. Posibilitatea de a accede la funcții demne de interes ori de importante responsabilități nu se poate face fără o voință încrâncenată de a se instrui, cu prețul unor mari sacrificii. Ce anume diferențiază un croitor de un medic, după o glumă evreiască? O generație - iată răspunsul. Fiindcă *nici în Polonia sau în România, nici în Yemen sau în Libia evreii nu ar fi putut deveni chirurghi sau politicieni iluștri* (subl. mea - tot apăsată, P.G.). Căci gratuitatea studiilor, diverse burse permit fiecărui francez, negru sau alb, evreu, musulman sau creștin de a se integra în sistemul universitar pentru a facilita o varietabilă carieră profesională. Ceea ce este spre onoarea Franței.

“4) Adevărat: să te numești Mahmud sau Mahomed diminuează șansele de a fi acceptat într-o întreprindere sau de a închiria un apartament în centrul capitalei [?]. Au existat perioade în Franța (și nu mă refer aici la Vichy sau la ocupația germană) [zice el, referindu-se la ceea ce pretinde că nu se referă - n.m. P.G.] când nu era ușor să te numești Dreyfus, Reinach, Rotschild, Blum sau Mendes-France. Franța a devenit, de la sfârșitul celui de al doilea război mondial, până în zilele noastre o țară de integrare și de fuziune. Acest *proces de insertie a persoanelor deplasate* [subl. mea. P.G.] pentru tot felul de motive nu s-a făcut fără convulsii, conflicte sociale, rasiale sau chiar economice. Însă voința acestor «străini» și hotărîrea lor de a se bate [persevera] le-a permis de a deveni «piese» indispensabile magnificului patrimoniu francez.

“*Chiar dacă Franța este o țară veche, se poate inspira din exemplul tânărului Israel* [subl. mea. P.G.]

Israelul nu a cedat niciodată amenințării violenței și a șantajului. A acceptat să negocieze cu condiția ca acțiunile teroriste să înceteze imediat. Totodată această țară mică, cu enorme nevoi de apărare a consacrat de la creația sa *un buget important destinat integrării populațiilor mult diferite mental și cultural de fondatorii veniți din Europa de Est* [“integrarea”, în Israel a fost și rămâne *integrarea evreilor din*

diferite colțuri ale lumii - chiar și a incașilor trecuți recent la mozaism - și numai a evreilor - subl. și comentariul meu, P.G.].

“Adevărat, acest tânăr stat a comis și erori pe care le plătește astăzi [o autocritică bolșevicească nu strică niciodată, mai ales când «bilanțul» este pozitiv - nota mea, P.G.]

Noi israelienii recomandăm Franței, în justa [sic] voință de a nu ceda violenței și în hotărârea de a restabili ordinea publică deschiderea [înființarea] unui ‘minister de integrare francez’ care se va preocupa în sfârșit de adevăratele probleme care minează [atacă din interior, subminează] societatea” [franceză].

Așa, mincinos, incoerent, analfabet, constituie “programul”: pe de o parte copiază directiva-centrală, pe de alta textul devine evanghelie de copiat și de răspândit. Acest sub-produs de gândire și de limbă sintetizează gândirea și limba intelectualilor evrei militanți sioniști, atât din Franța, cât și din România. Deosebirea de nuanță fiind: cei care scriu în România, în românește, pentru români, se inspiră din foștii “gânditori” francezi (în fruntea lor A. Finkielkraut), dar numai pentru a apăra “valorile” americane - firește, cele... abject-politice, care, la rândul lor apără-justifică-impun doctrina sionistă, nu doar în Israel.

Viteii noștri tricolori comițatori de... jurnalistică maimuțăresc nu doar ce exista mai rău, stricător de limbă, mai imoral în presa occidentală - o comunitate are nevoie de măcar un secol de exersare neîntreruptă a libertății, pentru a-și îngădui “derapări” - ci mai grav: scriu pe maculator și lipesc cu pap la gazeta de perete autohtonă, nu doar ce li se dictează de la catedra de neomarxism-stalinism, ci, neliniștitor pentru starea generală a purtătorilor de condei din spațiul carpato-danubian: *ceea ce presupun ei că li se va cere, ca unor perfect reeducați fără Reeducare, ca unor desăvârșiți piteștizați fără Pitești*. «Scrieți, tovarăși, numai scrieți - just, pe linie!» Iar tovarășii - cei mai mulți intrați în maturitate în jurul anului 1989, scriu de zor, nu contează că nu mai este “justețea pe linia” bolșevică slujită cu abnegație vreme de decenii de părinții lor (ai lui A. Cornea, ai lui A. Oișteanu, ai lui R. Ioanid, ai lui Al. Florian și a celorlalți pui de bolșevici, supraomeni trăitori - în comunism - pe spinarea noastră, a suboamenilor în societatea “egalitarismului” comunist sovietizator), ci “justețea” contemporană, “pe linia” americană... Riscînd să-i irit pe puținii cititori ai mei, re-aduc aminte: tata, învățător de țară într-un cătun basarabean, îi descria pe americani (în momentul în care boy-ii bombardau vitejește, în 4 aprilie 1944, Bucureștiul, mai ales Gara de Nord unde se aflau în jur de 20 000 de civili, refugiați din Basarabia și din Bucovina de Nord, așteptînd “dispersarea” în vestul țării - au fost dispersați pe loc, nu se cunosc supraviețuitori), ca pe “niște ruși cu mai multe stele pe drapel”.

Ce rezultă din extemporalele jurnaliștilor băștinetici analizînd “s’tuatia ‘ternatională’”? Incapacitatea de a gândi (cu capul lor), impotența de a vedea realitatea-reală, nu ceea ce li se șoptește să scrie: irealitatea cea abject-corectă.

Și, nu în ultimul rând: batjocorirea limbii române.

Cine are îndoieli, să-și arunce ochii (dar să nu zăbovească: ticăloșia, ca și analfabetismul “se iau”, sunt contaminante) ultimele numere din 22, publicație-far a intelighenției dâmbovițeline, începând cu 819, unde semnează A. Cornea, A. Mungiu, S. Antohi, Petre Iancu. Vor lua cunoștință cu: “Revolta mahalalelor”, “emigranți”; “musulmani fundamentalisti, “negri și arabi”- și alte imbecilități și *dezinformații*. Singura intervenție rezonabilă din revista 22 vine din partea unor “necunoscuți” ai prea-cunoscutei Rodicăi Palade - numele lor merită a fi scris măcar aici: Gabriela Coman, Université de Montréal; Raluca Lali Gheorlan, Institut d’Etudes Européennes, Université Paris 8, Saint Denis; Iulia Hasdeu, Université de Genève; Adina Ionescu-Muscel, Cooperation par l’Education et la Culture, Bruxelles; Eniko Magyri-Vincze, Universitatea “Babes-Bolyai”, Cluj-Napoca; Dan Semenescu, Université Paris 1, Sorbonne; Alina Silian, Central European University, Budapesta; Sabina Elena Stan, Université de Montréal. Textul lor ridiculizează prin ținută: normală, în-cunoștință-de-cauză - țâfna analistei Alina Mungiu, atotștiitorismul ignar al lui Sorin Antohi, ca să nu mai vorbim de insolența neadevărurilor vehiculate de A. Cornea și P. Iancu.

Până una-alta Franța este singura fostă putere colonială care, prin președinte și-a cerut iertare pentru suferințele pricinuite de Statul francez prin *sclavaj*, prin *colonizare*. (Dar România: când va cere iertare ȝiganilor pentru *robire*?) Nu va fi mare lucru, în acest secol al XXI-lea, însă iată: o astfel de recunoaștere a păcatului de moarte de a fi privat de libertate oameni, de a-i fi cumpărat-vândut, degradat, umilit, torturat, desconsiderat - nu a făcut-o Anglia, Spania, Portugalia, Belgia (Germania a avut “norocul” de a fi fost înfrântă și depusată de colonii după Primul Război Mondial...). Ca să nu mai vorbim de Statele Unite ale Americii, care încă nu și-a făcut *mea culpa* pentru folosirea ca animale de povară și unelte de lucru a sclavilor africani, pentru nimicirea indigenilor, supraviețuitorii fiind parcați în “rezervații” - iată, nu doar americanii învață de la evrei, ci și israelienii preiau metodele americane în tratarea băștinașilor palestinieni ca pe niște indieni - sălbatici, cum altfel? Franța mai are *datorii morale și materiale de plătit* “negrilor și arabilor” (după expresia lui A. Cornea), care ca ostași francezi au luptat și și-au vărsat sângele în toate războaielele din secolul trecut.

De aceea este semn incontestabil de, fie analfabetism, fie rea-intenție de a vorbi despre... “*islamismul*” populației revoltate în noiembrie acest an. Nu există nici o probă - doar afirmațiile minci-noase, iresponsabile din textele pompierilor piromani ca A. Finkielkraut și A. Cornea: aceștia dau buzna la tribune, pun mâna pe microfon, își recită poezeaua cu “antisemitismul permanent”, anatemi-zează tot ce nu este pro-semit, pro-israelian, pro-american, agită pericolul “terorismului palestinian”, însă păstrează o tăcere asurzi-toare asupra caracterului terorist al statului Israel, asupra caracterului

terorist al USA, de la 11 septembrie - ambele terorisme refuzînd cu înverșunare să trateze adevărul-adevărat: *terorismul internațional este alimentat de neacceptarea celor două state de a reglementa, în sfârșit, problema palestiniană*;

Tot semn de analfabetism constituie folosirea termenului: “*emigrație* (în “mahalale din Franța”, după expresia Alinei Mungiu, analistă-la-oglină). Tinerii care s-au revoltat în luna noiembrie 2005 în Franța sunt, în parte fii, nepoți de cetățeni francezi ca locuitori ai actualelor și fostelor Teritorii Franceze: Guadelupa, Martinica, Guyana, Madagascar, Réunion, Noua Caledonie..., în parte urmași ai “invitaților” în Franța, ca muncitori în perioada expansiunii economice de după al doilea război mondial (algerieni, marocani, tunisieni, apoi senegalezi, congolezi, ivoarieni). Și nu “fii de emigranți”. În orice limbă europeană *emigrant* desemnează persoana care pleacă din țara de origine stabilindu-se în alta, de adopție (din motive politice, religioase, economice). Cronologic, *emigranți* în Franța au fost evreii, alungați din Spania, fugiți din Imperiul Rus de groaza pogromurilor și nu “negrii și arabii”, foști sclavi, foști colonizați deveniți prin forța împrejurărilor cetățeni francezi; *emigranți* în Franța au fost italienii, polonezii, rușii, spaniolii, portughezii - iar după al Doilea Război Mondial și noi, românii, căutînd aici adăpost și libertate.

“Mahalalele” despre care vorbesc luminătorii poporului român de la 22 (și de la *Dilema* și de la *Timpul*) sunt fie cartiere-de-blocuri, ca Drumul Taberii, în care am locuit și eu, fie noi-localități. Că aceste “dormitoare urbane” s-au degradat cu timpul - adevărat; că ele adăpostesc o populație săracă, iar din motive diverse (descolarizare, deculturizare, culoare a pielii) este lovită de șomaj în proporție de până la 40%, adevărat, însă un trist adevăr: un cetățean francez “colorat”, posesor a trei diplome, are mai puține șanse de a fi angajat decât un mediocru alb, ne-calificat... Că există un puternic resentiment - față de societate, față de Franța, față de populația albă - și asta este adevărat, însă nu cum pretind pompierii piromani că ar fi vorba de resentiment “anti-alb” cu atât mai puțin “antisemit” (sinagogile, cimitirele evreiești incendiate, pângărite în timpul răzmeriței au existat numai în folclorul propagandistic sionist - după cum nu au fost înregistrate proteste ale comunității evreiești față de incendierea - adevărată - a unor moschei și biserici).

Ceea ce au cerut în repetate rânduri răzvrățiții din noiembrie, a fost - și a rămas: *considerația* - socială, națională, umană. În ciuda propagandei mincinoase a piromanilor pompieri, nu s-a auzit - în focul... incendiilor - nici o declarație de alegentă la islamism (necum la fundamentalism), nu s-a auzit nici o lozincă “rasistă și antisemită”. Tinerii aceștia fără viitor au cerut ceva mult mai puțin costisitor și în același timp foarte-foarte greu de realizat: *considerația*. Se vor succeda generații până când Franța va ajunge la o soluționare onorabilă (nu totală) a acestei uriașe probleme de natură nematerială, în cadrul celei enunțate expeditiv: *integrare*. Din motive care nu țin nici de bunăvoința statului, nici de dorința fierbinte a cetățeanului

(repet: francez). Ci, vai, de “facies”: pe străzile Franței un cu adevărat *emigra(n)t* ca polonezul, italianul, evreul, românul, nu sare în ochi, pentru că este de rasă albă; un cetățean francez de câteva generații, însă avînd el “altă culoare”: da.

Față cu evenimentele din Franța, dintre vecinii europeni avînd probleme asemănătoare doar italienii și olandezii au dovedit reținere și civilitate: se vor fi gândit că azi-măine vor cunoaște și ei astfel de tulburări. Ciudat: germanii s-a dovedit opaci, incapabili de a-i deosebi pe... turcii lor - aceia *emigranți!* - de “maghrebini”. Cât despre englezi... Ei au văzut paiul din ochiul francezului, dar nu și bârna războaielor interetnice insulare; aplică tactica struțului, ca să alunge de la fața lor perspectiva unei gherile pakistaneze (nu neapărat islamice), pe pămînul Majestății Sale.

Cât despre americani... Și-au dovedit și cu acest prilej obtuzitatea, bădărănia, incultura: s-au bucurat, scoțînd răgete de satisfacție, pretinzînd că francezii fusese... pedepsiți “prin intifada de pe Sena” - (sunt culți, desculți, l-au citit pe Finkielkraut), fiindcă se opuseseră Războiului Petrolului Irakian; au mințit și în legătură cu uraganul ce a devastat Golful Mexic, mai cu seamă New Orleans, afirmînd că Francezii refuzaseră să dea ajutor - când adevărul era contrariul: Franța fusese prima care își oferise echipele specializate în căutarea supraviețuitorilor, în purificarea apei, însă guvernul american a interzis aterizarea avioanelor franceze, iar când li s-a permis, era prea târziu: expeditivii americani răseseră cu buldozerele cartierele sinistrate... Bine-bine, americanii sunt niște ruși, zicea tata. Eu, fiul său, adaug că americanii sunt și români din cei care se bucură ca tâmpiții de crăparea caprei vecinului.

Actualii francezi de origine română, la prima, la a treia generație de *emigranți*, ar face bine să-și măsoare lungul nasului: faptul că ei sunt albi nu reprezintă un merit câștigat - ci un dar (adeseori ne-meritat).

Știu despre ce vorbesc: în urmă cu 20 ani, când Frontul Național al lui Le Pen acceptase de la Securitate o jumătate de milion de dolari furați de la gura românilor înfometati, ca să facă dintr-un amărît exilat ardelean: Gustav Pordea ditamai “deputatul european” (în aplauzele din *Săptămîna* lui E. Barbu ale lui C.V. Tudor) o mulțime pe “patrioți” strigaseră pe străzile Parisului lozinca lepenistă: «Străinii - afară!» Când încercasem să aduc aminte prietenilor Boutmy, Doru Novacovici și altor Mițe Bastoance, altfel “doamne ortodoxe” - că și noi, cei din România suntem *străini* în ciuda cetățeniei franceze obținută de unii, că abia copiii noștri vor fi... ne-străini, ei îmi replicaseră:

«Noi nu putem fi străini în Franța - fiindcă suntem albi!»

Ba bine că nu: în 1944 noi, basarabenii și bucovinenii - români, refugiați tot printre români, în România Mică - se vede că nu eram suficient de albi pentru a fi acceptați ca “de-ai noștri”. Se va fi văzut cu ochiul liber, încă de pe atunci, că eram “minoritari”, după spusele lui C. Coposu, ba chiar “românofoni”, după Zoe Petre.

Ce-ar fi dacă românii verzi ar reflecta două secunde înainte de a se trezi vorbind vorbe?; dacă s-ar privi în oglindă, să verifice cât de

albi sunt ei?

Ar evita, măcar din an în paște, de a vorbi-scrie aiurea.

Joi 15 decembrie 2005

Culcer a reactivat o idee mai veche: alcătuirea unei "Bănci a memoriei" prin colectare de fotografii (câte vor mai fi rămas) în legătură cu Basarabia - iar din 1940 și Bucovina de Nord. urmează să redactăm Apelul - Filip s-a oferit să colaboreze activ.

Îmi diminuează văzînd cu ochii (așa!) vederea. Probabil-sigur tot diabetul, mânca-l-ar câinafetul!

Un interviu al lui LIS:

„Demiterea mea este abuziv-dictatorială” „Cafeneaua literară”
Nr. 9-10/29-30 • Septembrie-Octombrie 2005 • Anul III
Scriitori invitați la Cafenea Liviu Ioan Stoiciu
Curajul propriilor opinii

- Demiterea din funcția de redactor-șef adjunct al Vieții Românești (...)

- (...)Motivația demiterii mele se datorează exclusiv faptului că l-am publicat pe Paul Goma cu câteva pagini de Jurnal, acuzate că au "accente antisemite". În lipsa oricărui cod deontologic al USR și a unei legi a antisemitismului în România, care să arate gradul de determinare în acest sens, nu pot în continuare decât să mă întreb cum de a fost posibil să aibă loc o asemenea judecată, cu condamnare de tip inchiizitorial, a Comitetului Director al USR, după ureche, la adresa mea. Libertatea de expresie pentru conducerea USR este o vorbă în vînt, condiționată de hachițele și excesele corectitudinii politice ale celor ce interpretează fiecare text publicat în revistele literare, în mod absurd. Nicolae Manolescu tot repetă acum că n-a așteptat să reacționeze... Ambasada Israelului în România sau comunitățile de evrei din România pentru paginile de Jurnal pretins antisemite ale lui Paul Goma, ci a luat măsuri, că eu ispășesc o greșală, aceea de a nu-l fi cenzurat pe celebrul scriitor-disident Paul Goma și că trebuie să plătesc inclusiv cu funcția de adjunct. (...)

- Ai fost „penalizat” în temeiul unor „vii proteste”, după cum spune comunicatul USR. Ale cui sunt ele?

- Nu au existat proteste oficiale împotriva mea de nicăieri, nici la redacția Viața Românească, nici la USR. Doar amatorismul, reaua-credință și excesul de zel ale conducerii operative a USR, sesizată de delatiunea unui fost critic al revistei "Săptămâna" (în spatele căreia a

stat Securitatea), Henri Zalis, conform publicației “Realitatea evreiască”, a făcut prăpăd. De altfel, așa cum subliniam, N. Manolescu a schimbat teoria “protestelor vii”, comunicată inițial, și a insistat pe faptul că a luat măsuri... preventive, deci înainte de a avea loc vreo reacție din partea comunităților evreiești etc. E clar că s-a făcut de râs conducerea URSS. De când a venit în frunte N. Manolescu, la URSS se face politică, regretabil, politică dovedită a fi nu numai obedientă față de o ideologie sau alta, la modă, ci și nedemnă.

- Cei din Consiliul Director care au luat decizia (...) sunt prieteni...

- Comitetul Director al URSS, format din 11 membri, are în componență șase optzeciști “prieteni”: Gabriel Chifu, Cassian Maria Spiridon, Mircea Mihăieș, Marta Petreu, Al. Cistelean, Varujan Vosganian (...). N-am să înțeleg niciodată conformismul lor total și acceptarea execuției mele publice, cu aruncarea dinaintea etichetei de antisemit (sic!) sau de propovăduitor de antisemitism (care poate să ucidă). N-am auzit ca măcar unul dintre ei să se delimiteze, să se opună dictatului N. Manolescu-Horia Gârbea, comunicatelor lor iresponsabile, în perfectă limbă nouă de lemn. Ți dai seama, de rușinea lor, nu mai pot să dau ochii cu niciunul, prietenii mei dovedindu-se complici la un abuz incalificabil. Fiindcă la mijloc nu e demiterea mea (funcția în sine, de adjunct, a fost mereu egală cu zero; de trei ori mi-am dat demisia din aceasta “funcție”, în redacție fiecare redactor fiind coordonator de număr), ci respectarea unor principii: ce facem, îl interzicem pe intransigentul Paul Goma de aici înainte? Reintroducem cenzura oficial în revistele patronate de URSS? Libertatea de expresie s-a transformat într-un delict de opinie? Nu le voi da satisfacția să mă judece acestor colegi de breaslă, nu le mai recunosc nici o autoritate morală. De altfel, sunt pățit, ciclic eu trebuie să fiu judecat de scriitori, fiindcă nu mă alinez oportunismului cotidian... Stilul autoritar impus de N. Manolescu la conducerea URSS e deja compromițător, avem de a face doar cu politrucii și ideologi ratați.(...)

- Cauza, poziția ta a fost îmbrățișată de o seamă de scriitori și oameni de cultură. Ce semnificații are această susținere?

- Slavă cerului, le mulțumesc și pe această cale celor ce s-au solidarizat cu poziția mea, scriitori și oameni de cultură; ei își respectă condiția, semnând Protestul pro-Paul Goma, care-mi ia și mie apărarea, inițiat de scriitorul Dan Culcer, publicistul Valerian Stan și istoricul Mircea Stănescu, și semnând articole de atitudine în care condamnă măsurile represive luate de conducerea URSS. Consternat, Nicolae Manolescu, intrat în tranșee de gherilă, declară pe toate drumurile că eu am adunat cele peste 200 de semnături pe acest Protest remarcabil de demnitate publică (demnitate rar întâlnită la români, mai ales la cei din elită). Trebuie să fii și ridicol de prost intenționat și mincinos să susții așa ceva. Eu n-am adunat nici măcar o semnătură, am retransmis inițiatorilor acestui Protest pe e-mail doar rugămințile celor ce doreau să-l semneze, în copie; inițiatorii lui verificând veridicitatea lor. Până și soția mea, prozatoarea Doina Popa, a insistat să semneze acest Protest și eu am refuzat să o ajut, i-am repetat că nu e treaba mea,

am rugat-o să apeleze singură la inițiatori, să intre pe Internet (neavând acces, plecată fiind la Focșani, până la urmă a renunțat). De altfel, o limită a acestui Protest a fost faptul că nu l-au putut semna decât cei ce au avut acces la Internet, dar el a rămas un exemplu-reper de solidaritate pentru respectarea unui principiu fundamental, cel al libertății cuvântului, și pentru blamarea nedreptății flagrante făcute Domnului Paul Goma (și, în secundar, mie). Faptul că URSS minimalizează acest Protest, că îl ignoră și se face că plouă, arată care e de fapt starea caracterului la scriitorul român trezit cu funcție la URSS. Mai trist e că N. Manolescu a depășit orice imaginație a imoralității și a acuzat (într-o emisiune pe TVR Cultural, patronată de Eugen Negrici, retransmisă de curând pe TVR Internațional) că semnatarii acestui Protest au... simpatii legionare, îndeosebi cei din Exilul românesc! Adică, de la etichetarea de antisemiți, care a provocat, natural, Protestul public pomenit, a trecut la etichetarea de legionari a semnatarilor lui! Mentalitatea securisto-comunistă de etichetare compromițătoare e în floare la URSS, iată... Urmarea: A apărut o scrisoare deschisă prin care se cere demisia președintelui URSS, Nicolae Manolescu; el e de nerecunoscut, puterea l-a corupt... Dar conducerea URSS ține totul sub capac, nu mai știe cum să oprească tot acest scandal și mai rău se afundă în marasm.

- Cum apreciezi poziția revistelor literare, vizavi de cazul tău? Există acea „solidaritate de breaslă”?

- Revistele literare care apar sub egida URSS sunt îngenunchiate. Nu există nici o solidaritate de breaslă, din contră. S-au publicat comunicatele Comitetului Director al URSS și nu s-a comentat (cel puțin până azi). Doar România literară, din subordinea lui N. Manolescu, a aruncat o nouă găleată de lături asupra lui Paul Goma. Solidaritatea de breaslă nu funcționează nici la bază (cu atât mai puțin la vârf), ea rămâne o chestiune de conștiință individuală, doar cei cu coloană vertebrală și-au dat mâna, prea puțini. Au îndrăznit să aibă atitudini câteva reviste literare independente, într-un fel sau altul, cu nuanțe care să asculte ambele părți (Observator cultural, Timpul, Cafeneaua literară, Litere, sau Ardealul literar), dar și ele cu ezitări și temeri de cai verzi pe pereți. Scriitorul român nu s-a trezit din amorțeala în care s-a complăcut până în decembrie 1989, pentru el n-a avut loc nici o Revoluție, lașitatea e caracteristica lui esențială (“că nu mă bag”, “dacă a judecat conducerea URSS și Manolescu, așa e, Goma îi înjură pe toți, trebuie oprit”; uitându-se că scriitorii români l-au trădat pe Paul Goma și că el are tot dreptul să-i amendeze polemic; aștept ziua în care URSS îl va premia pe Paul Goma pentru ceea ce este, un mare scriitor, azi ignorat). În plus, a intrat în funcțiune ura irațională la adresa lui Paul Goma și a mea, antipatia. Se trăiește cu senzația că de aia s-a întins scandalul, fiindcă era nevoie de publicitate – cine avea această nevoie de publicitate? URSS, cu mâna ei, care a instrumentat toată această mizerie. Numai publicitate negativă, din păcate...(.)

- Ce tehnici se foloseau în trecut și ce tehnici se folosesc astăzi de către unii scriitori pentru a ajunge în vârful piramidei literare?

- Spiritul gregar, de clan, are tehnicile lui. Membrii găștii literare se

promovează reciproc – de la a-și da premii și până la a-și scrie cronici laudative. Prietenul de pahar (ba chiar și cel de pat) are tehnica lui de a te ridica în slăvi. Pentru a ajunge în vârful piramidei literare, dacă nu ești ajutat de cărți de valoare, trebuie să cumperi bunăvoința critică și administrativă (îndeosebi a celor din conducerea revistelor literare, a filialelor USR sau a UR), lingușindu-i sau plătind serviciul făcut. La modă acum e să faci parte din conducerea unei redacții în provincie, a unei direcții județene de cultură sau a unei filiale a UR, să dai premii criticilor importanți și să te trezești peste noapte mare scriitor, cu cronici laudative din partea celor cumpărați cu un premiu. E un troc josnic, deja nu mai există limită în a ridica pe soclu mediocrități patente ale literaturii române. Mai grav, la “marii” critici, punerea la dispoziție a scriitorului oarecare emigrant sau a celui din țară care are relații în străinătate (care-i pune la dispoziție casă, masă, drum gratuit, bani de cheltuială) face ravagii, peste noapte acest scriitor devine o somitate...

- Cum este critica de poezie de astăzi față de cea de ieri? Este ea profesionistă, obiectivă sau coruptă? Este credibilă? Ce consecințe asupra literaturii române are o critică neprofesionistă sau coruptă?

- Nu mai avem critică de autoritate. Ai dreptate, avem o critică neprofesionistă și coruptă. Criticii profită de faptul că s-a relativizat criteriul estetic și pot jongla după bunul plac și propriul interes critica literară. Criticii de poezie scriu prefete contra cost la cărți și la autori de toată mâna, proaste, la ce te mai poți aștepta? Dacă pe un poet îl înțeleg să fie sentimental, să-și laude și confratele submediocru, din slăbiciune, pentru un critic e compromițător să se preteze la evaziune critică. Nu mai e nimic de făcut în acest sens. (...)

(Virgil Diaconu)

Vineri 16 decembrie 5005

În astă-dimineată am făcut 4 episoade (autofilm). Mijloacele sunt extrem de modeste, însă îndește mie. (...)

Duminică 18 decembrie 2005

Ieri am făcut 3 (sau 4?) episoade autofilmate.

Să văd dacă azi mai am ceva de spus. Am, am: ceea ce am uitat că spusesem ieri.

Am lansat - printre basarabeni - Apelul pentru Neuitare. Am și primit câteva confirmări.

Luni 19 decembrie 2005

Am mai lansat o serie de Apel-uri.

Aseară am privit câteva din înregistrările de ieri. Nu mi s-au

părut proaste-proaste.

Marti, 20 decembrie 2005

Am primit vești de la avocat prin Mircea Stănescu. Cum mă temeam: Procura nu e bună, nu e completă... Nu are "apostila", a mai uitat chiar ea câte ceva - de trimis, în formularea actului. E târziu pentru anul acesta - îmi mut gândul la 2006, când, cu forțe noi, sporite, voi porni la cucerirea metroului, a Primăriei 20, întru gloria noastră a tuturor.

După întâiele semne Apelul a găsit ascultare. Rămâne de văzut dacă "ascultarea" va rămâne în accepția românească, adică pasivă (ca și "rezistența", echivalată cu "îndurarea") sau va produce câteva expedieri de imagini. A fost o excelentă idee pentru care Culcer merită salve de "Salve!" Că eu am redactat textul, adevărat, dar câte alte texte am redactat eu, sub... altă semnătură...

Motiv pentru care îl și trec aici, în forma în care a fost dirijat spre destinatari:

Paris, 19 decembrie 2005

Paul Goma va salută, va urează Crăciun fericit, și la Multi Ani pentru 2006.

Totodata va roagă să difuzați Apelul de mai jos printre prietenii, cunosintele Dvs, rugându-i, ca la rândul lor să dea sfoară în țară, cu acest Apel pentru Neuitare.

Va multumesc și din partea lui Dan Culcer - el va primi și va administra ceea ce veți trimite.

«Să tinem legătura!» - a fost cuvântul de ordine al nostru, refugiații din Basarabia și din Bucovina în ce mai rămăsese din România.

Paul Goma

Paul Goma vă propune prin adresa de mai jos o serie de înregistrări video (monologuri) pe diverse teme - chiar și anateme. P.G.

Video Blog Webistic

<http://pgwebcast.blogspot.com/2005/12/video-podcast-16-decembrie-2005.html#links>

Dan Culcer,
Paul Goma

fac un

APEL PENTRU NEUITARE

Bolsevicii, rusii (cu auxiliarii lor) nu vor fi izbutit să distrugă chiar toate **documentele fotografice** ale vietii noastre dinainte de năvălirea lor în Europa (începînd de la Primul Război Mondial), să nimicească dovezile - **fotografice** - despre cruzimea, cu care s-au străduit să ne facă fericiți - prin alungări de la vetrele noastre, prin arestări, deportări, înfometări, torturi, moarte.

Vor mai fi rămase, după atâtea și atât de cumplite pierderi, prin funduri de sertare, de cufere, de cutii de carton, de boccele fotografii, carti postale, timbre, afise, coperti de carti sau pagini de revista, de ziar.

Ne-am propus să le colectăm, sistematizăm, reproducem - pe hârtie, prin internet - ceea ce s-a mai salvat din memoria noastră în imagini vorbind despre calvarului românilor din Răsăritul țării : basarabeni, bucovineni, hertenii, transnistrienii - deportați în Siberia, refugiați în restul României, dar hăituiți în vederea “repatrierii în URSS”, deportați în Bărăgan - din 1914 până în ziua de astăzi.

Cei care vor lua cunostință de acest Apel sunt invitați să trimită, fie prin poștă fotografii pe hârtie (còpii, nu originale), fie electronic, prin e-mail - la adresele indicate mai jos. Este necesar ca imaginile să fie însoțite de câte o notă explicativă, separată, în care să fie indicate:

Data, locul, împrejurarea în care a fost făcută fotografia, numele celui/celor din imagine, numele detinătorului (să se precizeze dacă acesta dorește sau nu să i se comunice numele la reproducere). Rugăm să nu se facă “semne” pe hârtie (“x”-uri, cifre); pentru recunoasterea personajelor să se explice în Notă - de pildă: “al doilea din stînga este...Cutare”, “primul din rîndul al doilea este...”

Totodată este necesar ca detinătorul fotografiei să autorizeze, în scris, reproducerea ei/lor în revista electronică Asymetria (<http://www.asymetria.org>), al cărui editor este ziaristul Dan Culcer..

Prin orice mijloc vor fi trimise imaginile, adresa expeditorului să fie clară, completă, pentru a i se putea confirma primirea lor și multumi.

Paris, 15 decembrie 2005

Adresa postală: Dan Culcer, 16 Résidence Nouveaux Horizons
78990 ELANCOURT, FRANCE
Tel 33 (0)1 30431677

Adrese electronice:

[danculcer@numericable.fr]

[dculcer@asymetria.org]

[dan.culcer@gmail.com]

[asymetria@gmail.com]

Tot 20 decembrie 2005

Recitind, pe internet, fragmentul de jurnal publicat în Viața

românească și care a provocat alungarea lui Liviu Ioan Stoiciu, mă întreb dacă în afară de “listele” (a holocaustologilor din “Comisia Internațională a Holocaustului”, a suținătorilor lui Iliescu pentru un al doilea mandat - 2000?) - pe care mi le reproșează, cine?: taman listașii, bolșevicii de nevindecă, profesioniștii listelor de denunț, de deportare, de punere la zid, de condamnare (de ce nu: la moarte), ar fi și următorul pasaj:

“Marti 11 ianuarie 2005

“Ieri am mai adăugat ceva la jurnalul pe 2004. O informație peste care nu dădusem la timp:

“Din 1998 justiția poloneză, prin procurorul Eva Kok, a cerut Israelului extrădarea criminalului de război Solomon Morel. Acesta, supraviețuitor al Auschwitzului (unde pieriseră cei din familia sa), după ce Polonia fusese ocupată de Sovietici, devenise comandant de lagăr de prizonieri germani și „asimilați”. Potrivit mărturiei lui John Sack – și el evreu, și el supraviețuitor al lagărelor naziste, și el „funcționar penitenciar al lagărelor de de-nazificare” (volumul: **An Eye for An Eye: The Untold Story of Jewish Revenge Against Germans in 1945**), Solomon Morel a fost comandant al lagărului de la Swietochlowice, în sudul Poloniei. fii acolo – nu doar acolo (este de cercetat: oare cine va fi fost „comandant al lagărului de la Bălți, unde au fost lichidați între 50 și 60.000 prizonieri de război, majoritatea români, dar și germani și italieni și unguri și slovaci?”) „denazificarea” s-a făcut prin torturi inimaginabile – sfârșite cu moartea – explică John Sack : „Bărbații erau închiși în cuști de câine și bătuti cumplit – dacă nu lătrau. Femeile erau violate după program. Și bărbații și femeile erau torturați/torturate de gardieni apoi obligate/obligați să se bată între ei (E-he, Piteștiul nu era o invenție a diabolicului – dar *goi*-ului – Turcanu...), până la moarte. Câinii erau dresați să muște numai de părțile genitale...”

Procurorul Eva Kok l-a acuzat pe Solomon Morel (fugit în 1994 din Polonia și ascuns în Tel Aviv) de „uciderea a peste 1.500 deținuți, dintre care mulți în circumstanțe barbare”. O cerere din 1998 a fost respinsă de Israel, pentru că... „infracțiunea se prescrisese...” Cine o prescrisese? Guvernul israelian, el face legea universală! La acestea procurorul Eva Kok a re-explicat: „acuzățiile contra lui Solomon Morel (care și-a schimbat numele – cu consimțământul autorităților de la Tel Aviv) nu pot fi prescrise”. Și:

„Israelienii sunt foarte eficienți când urmăresc ei pe cei acuzați de asemenea crime – să accepte că și alte state au dreptul să facă acest lucru” (s.m.).

Cum să nu accepte – însă, deocamdată... Ministrul de justiție (al Israelului) a declarat că cererea de extrădare este în curs de examinare... Mai cunoaștem și alte „cereri” – mai ales de anchete pentru ucidere de civili, de copii palestinieni, în care s-a tras cu tunul. Iar după ce criminalul va muri de moarte bună, ministrul de justiție va anunța decesul lui Solomon Morel...”

Ei? Care dintre *fapte*, dintre **adevăruri** i-a supărat pe holocaustologi? Vorba ardeleanului: “Cam tôte”:

- **adevărul** că o victimă supraviețuitoare a Auschwitz-ului a devenit călău și **s-a răzbunat** pe nemți (când ei mă atacă fiindcă susțin că în 1941 românii **se răzbunaseră** pe evrei, pentru 1940) - dealtfel titlul cărții despre asta vorbește: “**Ochi pentru ochi...**”;

- **adevărul** potrivit căruia și evreii sunt capabili de acte de barbarie (eu îl citasem doar pe Alecu Beldiman, cu “Jalnica Tragodie”...);

- **adevărul** potrivit căruia evreii și-au luat dreptul să-i vâneze pe naziști - dar *goi*-ii nu au dreptul măcar să-i numească pe numele adevărat(e) pe bolșevici evrei din polițiile puite de Ceka, de NKVD;

- **adevărul** potrivit căruia Israelul acordă adăpost și imunitate criminalilor - fie de drept comun, fie politici (ca tovarășul Solomon Morel) - cu o singură condiție: să fie evrei, pretextînd - în epoca justiției internaționale - că pe evrei îi judecă numai evreii.

Nu sunt destule motive ca să se simtă... demascați? Dar, Doamne-fereste, nu ar repeta acuzațiile *goi*-lor pentru nimic în lume - fiindcă toate sunt **adevărate**.

Joi 22 decembrie 2005

Mai bine mai târziu... Ieri s-a anunța că se va face un Institut pentru cercetarea crimelor comuniste. Bucurie mare, dar ca toate bucuriile în România, după ce vine inadmisibil de târziu, cu certitudine va provoca mari tulburări în chiar sânul anticomuniștilor. Basarabenii mei seamănă cu palestinienii în privința alungării de-acasă, însă toți românii sunt un fel de palestinieni (de ce nu: chiar greci?) când este vorba de o armonizare într-o dreaptă acțiune. Bine bine, până la urmă (în cele din urmă) fiecare postulant la un... post important va primi un os de ros, însă vor fi încăierări homerice pentru “cel-mai”.

Contează însă lucrarea Institutului cu pricina. Face el treabă sau ba? Ce mai contează cine a avut - primul - ideea lui (nu se poate ca Sorin Ilieșiu să nu deie el din coate și mai ales din buza de jos, aia legendara, ca să răzbată în față, să clameze prioritatea-i de... propunător), contează că, șontâc, șontâc, cu profitori, cu “revoluționari” certificați - sau: diplomați, oricum, remunerați - ca în 1989, cu indivizi care nu au investit nimic în acțiunea de demascare a “fostei securități” (expresia comunicatului țărănean), vor conduce Institutul pe cele mai înalte culmi. Ale. Se vorbește

de Marius Oprea - cică el a avut, primul, ideea; de Doina Cornea, de Filipescu, de Ticu Dumitrescu, de Stejărel Olaru... Foarte bine, însă dacă ar fi implicați în acțiune și Paraschiv și M. Stănescu și G. Catalan - ar fi chiar bineșor.

Mă tem însă că vor apărea hoitari de tipul Blandiana, Buzura (ce, n-ar merita Gusti "o mică compensație"?), "Ambasadorul CaCaius" și alții asemenea.

Până una-alta, să-mi țin gura, să nu menesc, mai grav: cobesc. Vorba celuia: «Bine-ar fi să fie bine!»

Bine-ar fi.

Am pregătit Jurnalul 2005 - deocamdată pentru internet. Cuprinde și luna decembrie până (inclusiv) ieri, 21 ale lunii. Dacă Filip va pleca în vacanție în 24, 25, va instala ce și cât a fost consemnat până atunci - urmînd ca într-un viitor fericit să fie completat. "2005" va avea în jur de 777 pagini. Un jurnal corpulent, substanțial, greu, aproape supraponderal. Dar vorba mea: e jurnalul meu, îl fac cât-cum îmi iese mie. În privința asta, tocmai fiindcă nu sunt publicat, am deplina libertate de a (mi-)l dulgheri cum doresc, fără a ține seama de alții. Iată avantajul de a nu mai avea nimic de pierdut (te salut de *dincoace*, dragă Daniel Turcea, cu zisul tău de înțelept danubian): ai în față numai de-câștigat!

Sâmbătă 25 decembrie 2005

Mare vânzoleală-mare. Prada fiind enormă va ajunge pentru fiecare - dar câte-prea- puțin. Pentru moment - moment care va dura săptămâni - stau pe margine și privesc. Nu-mi dau seama cât este jale în privirea mea și cât greață. Oricum, discutînd cu Ana, am găsit că, oricât de agitați, zvârcolicioși, violenți, gălăgioși ar fi evreii, în chestiunea Institutului "Wiesel" s-au prezent în... front unit(ar) - disciplinați, înțelepți. Ei, da, ei au avut timp să cearnă, să cântărească, să hotărască componența Institutului - și totul în secret. Pe când *goi*-ii noștri, traiandecebalinii... Nu mai gălăgioși, mai isterici, mai lacomi decât evreii - dar infinit mai... nedisciplinați. Și dacă pe evrei îi federează (ca și pe unguri) interesul etnic, românachii noștri sublimi nu cunosc decât interesul-personal (și propriu, ca să nu rămână Dinescu ne-citat). Mi-a fost gura spurcată când am zis că este peste poate să nu întindă mîna ei cea dalbă și Blandiana: și împins în față Alianța Civică cu Zub, Cesereanu, Secașiu...

Dorința mea - fierbinte: să nu piardă timpul cu împărțeala scaunelor, să pornească, în sfârșit - după 16 ani! - la treabă...

Că tot suntem la sfârșitul anului, un bilanț - nu unul cinstit,

consemnând “realizările” ca și “micile lipsuri trecătoare”, ci eternul vis al meu: editarea cărților ce le am scris.

Ieri am încercat să fac o ordonare după cantitate; în cadrul unei categorii, adunarea cărților în volume după numărul de pagini. Nu e cel mai bun criteriu. Încerc altul - unul vechi:

Vol. I

1. Ostinato
2. Ușa noastră cea de toate zilele
3. În Cerc
4. Gherla- Lătești
5. Gardă inversă - cca 1 500 pagini convenționale

Vol. II

6. Patimile după Pitești
7. Bonifacia
8. Adameva (Sus, în vârful raiului)
9. Justa
10. Altina
11. Profil
12. Infarct
13. Ela
14. Bătrânul și Fata cam tot de 1 500 pagini

Vol. III

15. Culoarea curcubeului & Bărbosul
16. Soldatul câinelui
17. Basarabia
18. Săptămâna Roșie 1 400 pagini

Vol. IV

19. Din Calidor
20. Arta Refugii
21. Astra
22. Sabina
23. Roman Intim 1 200 pagini

Vol. V

24. Alfabetedar 500 pagini

Vol. VI

25. Jurnal pe Sărite
27. Jurnal de Căldură Mare
28. Jurnal de Noapte Lungă 1 200 pagini

Vol. VII

29. Alte jurnale

30. Jurnalul unui Jurnal

31. Jurnal de Apocrif 1 000 pagini

Vol VIII

32. Jurnal 1999

33. Jurnal 2000

34. Jurnal 2001

35. Jurnal 2002 1 200 pagini

Vol. IX

37. Jurnal 2004

38. Jurnal 2005 1 200 pagini

Vol. X

39. Butelii... vol I 1 000 pagini

Vol. XI

40. Butelii... vol II 1 000 pagini.

Totalul general ar fi de cca 13 000 pagini.

Luni 26 decembrie 2005

Azi ar fi a doua zi după ieri.

Marti 27 decembrie 2005

Bolesc pe picioare. Răceala care nu a trecut (ori s-a întors?), rana de la picior (o zgaibă oarecare, în timpuri de pace - dar nu mai suntem în pace) și încă alte dezgremente s-au adunat și nu mă lasă să răsuflu.

O prietenă epistolarială îmi scrie: am făcut imprudența de a mărturisi în jurnale că mă pândește Alzheimerul, iar din asta Manolescu (și ai săi) a făcut motiv de batjocură a mea și de bucurie a lor...

Nu am posibilitatea verificării informației. Însă dacă Manolescu în declarații oficiale în chestiunea “antisemitismului” pomenise vârsta mea “are 70 ani” - el avînd cu 4 mai puțin... - admit: ar fi (fost) în stare să o facă și pe asta. Da, oameni buni: ca român verde, “prost” ar fi fost de nu ar fi folosit-o; de parcă am fi în concurență feroce pentru președinția Uniunii Scriitorilor și încearcă să câștige puncte... Iar masele largi de autori de cărți

ce fac ele? Ce să facă: cu gurile până la urechi, râd, masiliturmoasili, ba chiar și aplaudă vorba de duh a lui Manolescu exact așa cum aplaudase, cu gura până la urechi, vorba de duh a lui Ceaușescu la congresul cutare al scriitorilor.

Da, soro. Doar eu, prost bătrân, credeam că... Credeam! Ei bine, într-un foarte-târziu, înțeleg că eu mă înșelam, eu greșeam, înțepînd-o pe Blandiana în legătură cu "solidaritatea" dâșii. Abia acum, la - vorba lui Manolescu - la vârsta de 70 de ani și după o largă experiență de viață realizez că și în 1977 "colegii lui Negoîtescu și ai mei, scriitorii" - de la prietenul meu bun Mazilescu la Manolescu, de la Fănuș Neagu la Sorin Mărculescu (de-o pildă) - avuseseră un comportament straniu, rușinos, găseam eu, nesolidarizîndu-se cu o idee, nu cu un ins antipatic (unde mai pui: cu barbă); că m-au exclus din "breasla autorilor de cărți confecționate pe măsură" când eu eram închis, fără tresărire - chiar așa: ce mai căutam eu printre ei, confecționatornicii? ; și în 2005 când "colegii lui L.I. Stoiciu și ai mei, scriitorii", nu numai că nu apăraseră adevărul, ba repetaseră în cor - pe o singură voce - Minciuna-de-Sus.

Mă așteptam la altceva? Sincer-sincer? Da, mă așteptam. Eu, acela rău, veninos, resentimentar, înjurător, aruncător cu pietroaie și cu zoaie în literatura noastră cea mereu de-sărbătoare. Mă așteptam - ca un bou - la altceva. Și nu a fost decât același noroi. Aceeși mlaștină în care vibrionează mormolocii confecționatori de cărți. În pace și(-n) onor.

Miercuri 28 decembrie 2005

Mi-a scanat Culcer aproape tot volumul (mai lipsesc 43 pagini) din **Alte jurnale**. Voi avea de lucru cel puțin o săptămână.

Merge nespus de greu. E mult de corectat, de completat (lipsesc cuvinte, pasaje, rânduri).

Joi 29 decembrie 2005

Am făcut abia 45 pagini (**Jurnalul american**). Ce-o mai fi - om (mai) vedea.

La orele 10 (dimineața mi-au venit trei exemplare din cartea Marianeî Sipos. Foarte bună.

Vineri 31 decembrie 2005

Foarte bună cartea Marianeî Sipos.

Aici se încheie jurnalul pe 2005. Să ne fie mai bun 2006.